

Toàn Túc Vãng Du Chi Thiên Hạ Đệ Cửu

Contents

Toàn Túc Vãng Du Chi Thiên Hạ Đệ Cửu	2
1. Chương 1: Mộng	2
2. Chương 2: Danh Dao	4
3. Chương 3: Nhân Danh Thụ Ảnh	8
4. Chương 4: Đứng Bảng	11
5. Chương 5: Hoài Bích Chi Hoạn	14
6. Chương 6: Cửu Trọng Ly Hỏa	17
7. Chương 7: Diễn Đàn Bộc Quang	21
8. Chương 8: Nơi Quyết Chiến	24
9. Chương 9: Lăn Đầu Lên Sân Khấu	27
10. Chương 10: Một Dao Ngâm Thế	31
11. Chương 11: Bát Quái Các	34
12. Chương 12: Lộ Thân Thế	38
13. Chương 13: Thám Hoa Bảng Mỹ Nhân	41
14. Chương 14: Thiên Tài Ngã Xuống	44
15. Chương 15: Thần Vật Niết Khánh	47
16. Chương 16: Sóng Ngầm Cuộn Trào Mãnh Liệt	50
17. Chương 17: Npc Diệp Vô Truy	53
18. Chương 18: Trí Dũng Đại Xung Quan	57
19. Chương 19: Bất Tay Đồng Hành	60
20. Chương 20: Con Mồi Và Thợ Săn	64
21. Chương 21: Không Thẹn Với Lương Tâm	68
22. Chương 22: Thuật Lại Cấp Biệt Lục Phiến Môn	71
23. Chương 23: Tầng Kiếm Sơn Trang	74
24. Chương 24: Nhiếp Hồn Độc	77
25. Chương 25: Khẩn Cấp Giao Phong	80
26. Chương 26: Không Thề Giết	84
27. Chương 27: Không Vừa Mắt	88
28. Chương 28: Chuyển Biến Đột Ngột	92
29. Chương 29: Ưa Thích Đoạn Tụ	95
30. Chương 30: Biến Cố	99
31. Chương 31: Mượn Dao Giết Người	102
32. Chương 32: Nhờ Cây	105
33. Chương 33: Cậu Là Diệp Vô Truy	109
34. Chương 34: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân	112
35. Chương 35: Tuyên Chiến	115
36. Chương 36: Lửa Trại Dạ Đàm	118
37. Chương 37: Thần Bí Giết Người	121
38. Chương 38: Nảy Sinh	125
39. Chương 39: Tương Kế Tựu Kế	128
40. Chương 40: Phục Kích	131
41. Chương 41: Để Lại Thư	134

42. Chương 42: Thông Suốt	138
43. Chương 43: Trao Đổi Vấn Đề	141
44. Chương 44: Định Khế	144
45. Chương 45: Hai Mươi Tư Tiếng Đồng Hồ Cùng Giam	147
46. Chương 46: Mẫn Châu	149
47. Chương 47: Đêm Thăm Dò Vương Phủ	153
48. Chương 48: Gặp Lại	156
49. Chương 49: Lòng Sắt	159
50. Chương 50: Tung Tích Cửa Danh Dao	162
51. Chương 51: Logout	165
52. Chương 52: Điện Thoại	168
53. Chương 53: Tiệc Rượu	172
54. Chương 54: Tiệc Tối (hai)	175
55. Chương 55: Đám Hối	178
56. Chương 56: Vừa Khéo	181
57. Chương 57: Cậu Tới Tôi Đi	184
58. Chương 58: Lại Lần Nữa Login	188
59. Chương 59: Theo Dõi Và Theo Dõi Lại	191
60. Chương 60: Ước Chiến	194
61. Chương 61: Có Gian Tình	198
62. Chương 62: Thắng Bại	202
63. Chương 63: Trá Trốn	205
64. Chương 64: Cứu Trọng Giáo	209
65. Chương 65: Nguyên Nhân	213
66. Chương 66: Ăn Dấm	216
67. Chương 67: Nhiệm Vụ Chủ Tuyển	220
68. Chương 68: Thông Cáo	223
69. Chương 69: Hạ Tuyển Hẹn Hò	227
70. Chương 70: Nói Rõ	231
71. Chương 71: Nghiệt Duyên	234
72. Chương 72: Chương Cuối	237

Toàn Túc Vong Du Chi Thiên Hạ Độ Cửu

Giới thiệu

Editor: ĐườngThẻ loại: Đàm mỹ, hiện đại, võng du, giang hồ, cường cườngTề Dã tới Nhất Mộng Giang Hồ cũng chỉ vì

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toan-tuc-vong-du-chi-thien-ha-de-cuu>

1. Chương 1: Mộng

Nhất mộng giang hồ.

Mộng giang hồ, tiêu dao túy, trường hà tấn vọng, ẩm đào trở lại.

Đây là toàn bộ tin tức của võng du Nhất mộng giang hồ. Trong tờ tuyên truyền, Một đào khách râu mép lồi thối, quần áo xám, đơn độc cười trên con ngựa gầy, đi về hướng chân trời chỗ mặt trời lặn xa xa.

Bóng lưng của đào khách vô danh kia tiêu điều thê lương nói không nên lời, rồi lại mơ hồ khiến người tưởng đến sự nhiệt huyết điên cuồng tận tình cười ngựa khắp giang hồ khi xưa của hắn.

Tuổi trẻ phóng đảng, đến già than thở, cuối cùng đi.

Tề Dã chính là bị tờ tuyên truyền này hấp dẫn vào, lúc đó cậu đứng ở ngã tư đường, nhìn toàn bộ tin tức ở màn hình treo giữa không trung. Không biết vì sao, bóng lưng cô đơn kia thoáng cái kéo đi toàn bộ lực chú ý của cậu, ngay cả cuộc hẹn với bạn gái đều bỏ qua.

Bóng lưng có chút gù của đạo khách kia, chẳng hiểu sao lại kích thích nhiệt huyết của cậu. Tề Dã nhìn ảnh tuyên truyền phát tin, tâm tư bất tri bất giác bay xa. Khi kỳ binh chiến tranh, tình cảnh tùy ý của giang hồ, cũng đều không thể khiến hắn hoàn hồn.

Suy nghĩ của Tề Dã vẫn dừng lại trên bóng lưng tiêu điều rời đi. Phần bắt đắc dĩ kia, phần bi thương kia, dường như đều thấm thấu qua bóng lưng bị đè cong lưu lộ đi ra. Có lẽ đạo khách thành danh không bao lâu, suốt đời sảng khoái bốn phương, cuối cùng lại tránh không được phải ẩn lui trở lại con đường tịch mịch.

Nếu như là mình... Nếu như là mình...

Cậu nắm chặt tay, nghĩ. Nếu như là mình, nhất định sẽ không cam nguyện rời đi như thế, cho dù là tạm thời quy ẩn, một ngày nào đó cũng muốn tiêu sái mà trở lại.

“Tấm tuyên truyền đẹp không?”

“Đẹp...” Vẫn chìm đắm trong suy nghĩ của mình, Tề Dã lẳng lẳng trả lời.

Thanh âm dễ nghe bên người kia lại hỏi. “Vậy anh muốn chơi không?”

“Muốn!”

“Toàn tức vôong du rất tốn thời gian đó, công việc cùng hẹn hò thì làm thế nào?” Chủ nhân của thanh âm tựa hồ có chút quan tâm hỏi.

Tề Dã suy nghĩ một chút, cũng không quay đầu lại đáp.

“Chơi trò chơi trước, cái khác quản sau!”

“Ba!” Nghênh tiếp cậu, là một cái tát cũng không chút do dự. Sườn mặt hơi đau rất rõ rệt khiến Tề Dã phục hồi lại tinh thần, vị nhân huynh này mới nhớ lại, mình đang hẹn hò với bạn gái trên đường.

“Tiểu Nguyệt.” Vuốt má phải đỏ hồng, thấy bạn gái trợn mắt nhìn Tề Dã chột nói. “Đó là anh tùy tiện nói một chút thôi, thế nào cũng sẽ không bỏ mặc em.”

Nữ sinh cười lạnh một tiếng. “Tề Dã, anh nói đây là lần thứ mấy! Mỗi lần anh chơi trò chơi, đều đem em ném sang một bên, mười đầu trâu kéo cũng không kéo được anh về!”

Tề Dã trầm mặc, cậu có chút nghĩ không thông, trước đó quen biết Tiểu Nguyệt là ở trong một trò chơi nào đó. Lúc đó hai người hợp nhau thú vị, rất nhanh từ trong trò chơi phát triển tới đời thực. Thế nhưng vì sao cô gái trước kia nguyện ý cùng nhau chơi trò chơi với cậu, bây giờ lại tức giận bởi vì cậu chơi trò chơi chứ?

Tiểu Nguyệt nhìn má phải hơi sưng của cậu, dường như có một tia không đành lòng. Thở dài hỏi. “Tề Dã, chúng ta hiện tại cũng không còn trẻ, không thể luôn luôn chìm đắm vào trong những thứ hư cấu. Anh cũng là, đến bây giờ cũng không có một phần công việc ổn định, như vậy sau này làm sao bây giờ? Đồng ý với em, đừng chơi trò chơi nữa, có được hay không?”

Tề Dã như trước trầm mặc, không lên tiếng.

Đợi nửa ngày, không có đợi được câu trả lời trong dự đoán. Ánh mắt cô gái từ kỳ vọng biến thành thất vọng, cuối cùng cô liếc mắt nhìn Tề Dã trầm mặc không nói, như là rốt cục thấy rõ cái gì đó.

“Chia tay đi.” Nói xong, cũng không quay đầu lại mà xoay người rời đi.

Trong đám người, chỉ để lại Tề Dã đứng một mình.

Sờ sờ khóe miệng mình, cười khổ một tiếng, Tề Dã xoay người theo một hướng khác rời đi.

Bóng lưng của cậu, cũng có một tia tiêu điều cô đơn.

Ngày thứ ba chia tay với Tiểu Nguyệt, Tề Dã đem tâm phiền nhất mộng giang hồ mang về nhà, thay đổi tâm phiền cũ trong khoang thuyền trò chơi.

Hóa ra trò chơi kỳ thực tính là lỗi thời, cũng có nhân khí rất cao, mà Tề Dã ở bên trong hỗn cũng không tệ lắm. Thế nhưng đối với người quyết tâm thay đổi trò chơi như cậu mà nói, tốt thế nào cũng chỉ là quá khứ. Quyết tâm phải toàn tâm toàn ý tập trung tại Nhất mộng giang hồ, Tề Dã sẽ không vì trò chơi khác phân tán một tia lực chú ý.

Cậu cho tới bây giờ đều không bị quá khứ quấy nhiễu.

Loại tính cách này, nói lên trong hiện thực, chỉ ba ngày, Tề Dã đã đem đau xót vì chia tay làm nhạt.

Cũ không đi, mới không đến. An ủi bản thân như vậy, cậu vô cùng thoải mái xóa đi toàn bộ phương thức liên hệ với Tiểu Nguyệt.

Tề Dã gọi đây là phương pháp bảo vệ tình cảm của mình, nhưng có người lại cười nói cậu đây là bạc lạnh vô tình.

“A Dã, cậu thoát nhìn ở chung rất tốt, thế nhưng cũng rất ít người có thể đi tới tâm của cậu.”

Nói Tề Dã như vậy, là bạn tốt từ thời kì quần yếm cùng nhau lớn lên Tiểu Hoa Sinh. Hắn cũng chơi Nhất mộng giang hồ, đặt ID là Hảo Mộng Vô Hoa.

Làm bạn bè cùng hợp tác trò chơi lâu năm của Tề Dã, Tiểu Hoa Sinh có thể nói là mò thấy tính cách của cậu.

Nhìn bạn thân như đôn hậu, thực ra lãnh tâm lãnh tình.

Nhìn thời gian một chút, cách lúc bắt đầu chung còn có năm phút đồng hồ. Tề Dã chỉnh lý tâm tình, làm tốt tất cả chuẩn bị, nằm vào khoang thuyền trò chơi.

Cánh cửa khoang thuyền trò chơi đóng lại trong nháy mắt, trước mắt hắn hiện lên bóng lưng nọ, thân ảnh cô đơn rời đi của đạo khách.

Tề Dã nháy mắt, cậu nghĩ, lúc này đây trò chơi có lẽ không giống.

Về phần chỗ nào không giống, lại không thể nói rõ.

Mộng giang hồ, tiêu dao túy, tấn vọng trường hà, ẩm đào trở lại.

2. Chương 2: Danh Đạo

Bốn bề vắng lặng, Lưu Lạc cẩn thận chọn chỗ nằm nghỉ ngơi.

Ngồi ở ngoài nơi nguy hiểm trong rừng sâu, hắn cũng không dám tùy tiện thả lỏng cảnh giác. Nắm đoản đao trong tay, tay trái cầm một khối lương khô chuẩn bị dùng để bổ sung thể lực.

Đây đã là ngày thứ ba rồi, nhai lương khô vô vị khô khan, trong lòng Lưu Lạc không khỏi cảm thấy phiền muộn. Nếu không phải vì nhiệm vụ xuất sư sát thiên đạo kia, hắn thế nào lại chạy đến nơi núi sâu rừng rậm hoang dã này.

Mà hết lần này tới lần khác đi dạo ba ngày liền, vẫn không tìm được mục tiêu nhiệm vụ như trước.

Nhớ tới cái này không thể không nghiến răng, hung hăng cắn một miếng thịt khô, Lưu Lạc trong đầu nghĩ nếu như trong vòng ba ngày vẫn không tìm được mục tiêu nhiệm vụ, hắn tình nguyện phản bội lại xuất sư môn cũng không muốn tiếp tục ở địa phương quỷ quái này nữa! Người chơi không thể hoàn thành nhiệm vụ xuất sư, chỉ có một lựa chọn, đó chính là phản sư môn.

Đây quả thực không phải nơi người ở, chung quanh đều là người chơi cấp bậc cao chim muông cùng thú vật, không những ban ngày phải trốn tránh dã thú trong rừng giống như kẻ trộm, ngay cả buổi tối ngủ cũng không thể an tâm. Không có chỗ nào ở an toàn, không chỗ nào ăn, thực sự giống như là một người Hán lang thang.

Hơn nữa trước khi hoàn thành nhiệm vụ vẫn không thể logout!

Nhớ trước lúc xuất phát, ánh mắt của các trưởng lão sư môn ý vị thâm trường. Lưu Lạc nghiêng rằng nghiêng lợi nghị, lẽ nào bọn họ cố ý đem cái nhiệm vụ xuất sư căn bản không có khả năng hoàn thành giao cho mình, thay đổi phương pháp bức mình rời khỏi sư môn?

Nhớ lại một màn quỷ dị lúc bắt đầu xuất hành, ngày thường các trưởng lão không cần gặp mình đột nhiên thay đổi thái độ, vô cùng xum xoe. Đây không phải cái gì trong lòng có quỷ?

Càng nghĩ càng thấy mình suy đoán chính xác, ngực Lưu Lạc tức giận bất bình.

Có cần thiết không, có cần thiết không? Không phải là bình thường thỉnh thoảng lên lấy đan dược của các người, thả thuốc chút thuốc sổ trong cơm tối sao? Có cần phải chỉnh tề tôi như thế?

Lưu Lạc hung hăng thở ra một hơi, ném thịt khô trong tay, lưu loát đứng lên.

Muốn bức tôi? Cố tình không cho các người như ý!

Ý nghĩ vốn muốn buông tha nhiệm vụ trong đầu đã sớm bay lên chín tầng mây, Lưu Lạc hiện tại tràn đầy nhiệt huyết, thề không hoàn thành xong nhiệm vụ không bỏ qua!

Không phải là tìm người? Ở trong rừng sâu này tôi dạo một vòng không tìm được, tôi không tin dạo mười vòng vẫn không tìm được!

Mở trang gợi ý nhiệm vụ ra, mặt trên chỉ có vài chữ.

Đệ tử Thiên Sơn Lưu Lạc (thủ tịch) nhiệm vụ xuất sư.

Tại dãy núi Thái Âm, tìm khiếm Danh Đạo truyền thụ ẩn lui

Đem gợi ý nhìn lần thứ nghìn tám trăm lần vừa tinh tế suy tư một lượt. Lưu Lạc nhắm mắt lại, vẻ mặt nghiêm túc lo lắng gì đó.

Sau đó, hần ra sức bước chân trái, khẽ quát một tiếng. Chân phải dùng lực, ở tại chỗ vòng vo mấy vòng rồi dừng lại. Đợi sau khi dừng ổn, mới mở mắt ra, khóe miệng mang theo vẻ tươi cười thỏa mãn, ánh mắt hướng về phương hướng có thể đạt được đi đến.

Trong ba ngày tìm kiếm trước, hần cũng dùng cách này để quyết định phương hướng. Hần tự cho là để —— định mệnh lựa chọn. Hoàn toàn mặc cho số phận, không quan tâm bất luận vật dụng chỉ đường nào. Song, cho dù là bàn chỉ hướng Nam, Lưu Lạc cũng như nhau không sử dụng.

Không sai, đệ tử thủ tịch Thiên sơn, đúng là một giới mù đường. Nhưng mà Lưu Lạc mù đường lại nhận được nhiệm vụ tìm người khó khăn.

Đủ để thấy rõ, các trưởng lão Thiên Sơn đem nhiệm vụ này giao cho hần, khát vọng nơi sâu nhất nội tâm là âm u cỡ nào.

Đi bộ tròn một buổi sáng, sau ba lần sử dụng “phương pháp xoay quanh chọn hướng”, đường đường là thủ tịch Thiên Sơn đi tới dưới cây cổ thụ trước mắt. Nghi hoặc nhặt lên miếng thịt khô bị gặm một khối trên mặt đất.

Nếu như không nhìn lầm, dấu răng phía trên dường như có chút quen mắt. Giơ thịt khô lên cao đến trước mắt, Lưu Lạc tỉ mỉ nghiên cứu. Cuối cùng kết luận miếng thịt bị vứt bỏ này chính là miếng hần vứt buổi sáng.

Thịt khô không có chân, cũng không có dấu vết bị động vật khác đụng chạm qua, hiển nhiên là như trước ở tại chỗ không di chuyển.

Lưu Lạc chất phác, nói như vậy, lẽ nào mình vòng vo cả buổi sáng lại về tới chỗ này?!

Đây là một việc vô cùng đau đớn cỡ nào, chứng minh mình không công lãng phí cả buổi sáng. Vẻ mặt chán nản, Lưu Lạc rơi vào trong nỗi buồn chán ghét.

“A.”

Một tiếng cười khẽ truyền đến, lập tức làm hần lấy lại tinh thần.

“Là ai?” Lớn tiếng quát, Lưu Lạc dựa lưng vào cổ thụ, cảnh giác nhìn phương hướng truyền đến thanh âm, trong tay nắm chặt đoản đao.

“A, xin lỗi xin lỗi, tôi chỉ nhất thời nhện không được. Thật không ngờ lại có người mù đường thành như vậy...” Giọng nói nén cười, nương theo tiếng lá cây rụng đưa, một người từ chỗ tối đi ra.

Áng nắng xuyên thấu qua lá cây, mất trật tự chiếu vào người nọ, một thân võ phục màu xanh, khuôn mặt tuấn tú mang theo chút ý cười, người nọ đẩy cành cây ra đi tới trước mặt Lưu Lạc.

“Cậu lạc đường sao? Tôi có thể đưa cậu ra khỏi rừng.”

Cái gọi là không thể ra tay đánh khuôn mặt tươi cười của người khác, hơn nữa người trước mắt này trên người cũng không lộ ra địch ý, Lưu Lạc nói lỏng tay.

“Cậu biết đường?”

Tề Dã gật đầu, nhìn về phía Lưu Lạc có chút chật vật. “Ở đây bày trận pháp, người bình thường không ra được. Nếu như cậu muốn, tôi có thể đem cậu mang ra ngoài.”

“...Tôi không muốn đi ra ngoài.” Lưu Lạc nhớ tới cái gì đó, lại nói. “Cậu biết đường, cậu chính là người ở trong rừng sao?”

“Đúng.”

Chính xác ra, là bị bức vây ở trong rừng không thể ra. Mà việc vui trong rừng thật sự quá ít, nhân rồi cùng buồn chán Tề Dã mới có thể phát hiện Lưu Lạc sau đó âm thầm quan sát, ngay từ đầu là đề phòng sau lại coi đây là thú vui.

Lúc phát hiện Lưu Lạc xông vào trong rừng, cũng không giống như trước kia vừa lên liền hô hào người giang hồ đánh. Tề Dã ôm tâm lý chơi tốt cùng đối phương vài ngày, mà cho tới bây giờ, thật sự nghĩ là buồn cười, cũng không đành lòng để người ngu đường này tiếp tục đi lạc. Lúc này mới ra bắt chuyện với hắn.

Nghe Tề Dã trả lời, trước mắt Lưu Lạc sáng ngời, hỏi. “Như vậy cậu biết người khác ở trong rừng này sao?”

“Đương nhiên biết.” Tề Dã tỉ mỉ nghiền ngẫm lời hắn nói, nghĩ không thích hợp, hỏi lại.

“Cậu muốn tìm ai?”

“Cậu biết Danh Dao không?”

Thanh âm hai người vang lên cùng lúc, nghe câu hỏi của đối phương, Tề Dã hơi sững sốt. “Cậu tìm Danh Dao?”

Lưu Lạc lắc đầu. “Không phải, chính xác mà nói, là tìm Danh Dao truyền thụ, chính là đồ đệ của Danh Dao.”

“Cậu tìm ông ấy làm cái gì?”

Dù sao cũng không phải chuyện cần giấu diếm gì, Lưu Lạc đơn giản thoải mái nói ra.

“Đây là nhiệm vụ xuất sư của tôi, trưởng lão muốn tôi đem Danh Dao truyền thụ mang về Thiên Sơn.” Nói đến việc này, hắn không khỏi nhẹ nhàng trợn mắt, trong lòng thầm mắng mấy lão đầu một phen.

Thiên Sơn? Thì ra là thế, trách không được không giống mấy môn phái khác vừa lên đã đánh đánh giết giết. Ánh mắt dạo qua một vòng trên người trước mắt, rơi vào đoản đao trên tay phải hắn. Tề Dã ngạc nhiên hỏi.

“Nếu là đệ tử Thiên Sơn, vì sao không dùng kiếm?”

Thấy ánh mắt cậu rơi vào trên vũ khí của mình, Lưu Lạc nhún vai không để ý lắm. “Ai quy định đệ tử Thiên Sơn nhất định phải dùng kiếm, tôi lại thích dùng ‘phi tuyết’”

Nói, đoản đao trên tay hắn như biểu diễn xiếc vòng vo vài vòng, lưỡi dao sắc bén ở không trung mang theo từng đạo bạc mũi nhọn. Đổi lại một mảnh hoa tuyết bay tại không trung.

Tề Dã nở nụ cười, nghĩ người này không chỉ là một người mù đường, mà là một người võ công cao cường mù đường.

Trò chơi bắt đầu gần một tháng đã nhận được nhiệm vụ xuất sư, còn là đệ tử Thiên Sơn, khẳng định không phải nhân vật đơn giản.

Mà phàm là người lợi hại, tính tình đều có chút kỳ quái. Như vậy xem ra, hẳn làm đệ tử Thiên Sơn không dùng kiếm nhưng dùng đoản đao, cũng không phải chuyện gì ghê gớm lắm.

“Theo, tôi mang cậu đi gặp Danh Đao.” Bị nhốt trong rừng không thể logout đến một tháng, Tề Dã rốt cục nghĩ sự tình trở nên thú vị hơn.

Lưu Lạc đi theo phía sau cậu, xuyên qua giữa rừng rậm. Trong thời gian buồn chán tìm chủ đề để trò chuyện.

“Này, cậu vẫn ở chỗ này, không khó chịu sao?”

“Đương nhiên khó chịu.”

“Cậu biết đường, vì sao không ra.”

“Bởi vì không ra được.”

“Hả?” Lưu Lạc khó hiểu, có thể ra ngoài nhưng không ra được, có ẩn tình gì phải không?

Việc riêng tư của người khác hẳn không muốn dò xét nhiều, vì vậy vội dời đi chủ đề câu chuyện.

“Được rồi, nói lâu như vậy, tôi còn chưa biết tên của cậu? Cậu tên gì?”

Tề Dã đi phía trước hơi mím môi: “Trước khi hỏi danh tính người khác, nên nói tên mình trước, đây mới là lễ độ chứ.”

“Hỏi mỗi tên còn ma ma chít chít như thế, quên đi, tôi nói tên trước. Tôi tên là Lưu Lạc, Lưu của nước chảy, Lạc của lá rụng. Thiên Sơn thủ tịch, sở trường dùng đao. Này, đến cậu đây.”

“Lưu Lạc sao? Tên của tôi, qua một hồi cậu sẽ biết.”

“Ai, cậu người này nói như thế nào không tính toán gì hết! Rất không tượng nghĩa!”

Vừa bước một bước, Tề Dã trong lòng buồn cười nghĩ. Xem ra từ sau lúc Lưu Lạc này tới, thời kì khô khan của mình trong rừng, cũng nhanh đến cuối.

Mà cậu rốt cục có thể, đi chỗ đó trên giang hồ xoay một lần.

Hai người đi không bao lâu, liền đi tới một con đường nhỏ vắng lặng. Hai bên đường dần dần có vết tích do con người làm ra, không mờ mịt chả có bóng người như trước.

Đi trên đường đá nhỏ, Tề Dã giới thiệu với người phía sau, chỉ vào một bên hàng rào cùng đồ vật khác nói.

“Tất cả ở đây, đều là sư phụ cùng tôi tự tay làm. Con đường dưới chân cậu này, sư phụ tìm khối đá mười năm ra.”

Lưu Lạc tùy tiện bước không khỏi dừng lại, vừa nghĩ đến con đường dưới chân này là thành quả tâm huyết của người nào đó tìm mười năm, cũng không dám lại tiếp tục tùy ý giẫm lên.

Tề Dã trông thấy động tác của hắn, cười cười. “Tới trải đường chính là để người khác giẫm lên.”

Cậu mang theo Lưu Lạc đi tới một tòa sảnh viện (nhà củi) cuối đường nhỏ, cổng tre giản dị khép hờ, mơ hồ truyền đến tiếng đồn cũi. Đi tới trước cửa, Tề Dã dừng một chút, nhẹ nhàng hô.

“Sư phụ, con đã trở về, Thiên Sơn có khách tới chơi.”

Tiếng đồn cũi thoáng chốc ngừng lại, Lưu Lạc chỉ cảm thấy trong nháy mắt, dường như không khí đều tĩnh lại, làm cho người ta cảm thấy áp lực không cách nào hô hấp.

Một lúc lâu, bên trong truyền tới thanh âm già nua lại có chút cô đơn. “Đi vào.”

Tề Dã mang theo Lưu Lạc đi vào sân nhỏ, bên trong, một nam tử trung niên cầm sài đao đang giương mắt nhìn bọn họ.

Ông chỉ cầm một cái đao đồn củi bình thường nhưng lại khiến người khác cảm thấy đang nắm trong tay vũ khí sắc bén nhất thiên hạ. Đường như cho dù là có thiên thiên vạn vạn người đối địch, cũng không đấu được ông. Cái loại khí thế nghiêm nghị này, như là một cái đao vô hình, muốn đem người cắt như kim loại.

Nhưng mà nhìn đôi mắt ông, bạn sẽ nghĩ tất cả chỉ là ảo tưởng. Bởi vì đôi mắt ấy, so với bất luận cái gì, so với lão nhân gần cuối đời còn tang thương hơn, có vô tận không thể nói cùng một mỗi rồi.

Tề Dã cung kính lên tiếng gọi sư phụ, đi tới bên cạnh người nam tử trung niên bình tĩnh đứng.

“Hiện tại cậu là Thiên Sơn thủ tịch đệ tử đương nhiệm?” Thanh âm tang thương từ trong miệng nam tử phát ra, ông đang nhìn Lưu Lạc.

Trong nháy mắt, Lưu Lạc khẩn trương đứng thẳng lập tức hiểu rõ.

Nam nhân trước mắt này, chính là hai mươi năm trước, khiến thiên hạ biến sắc —— Danh Đao.

3. Chương 3: Nhân Danh Thụ Ảnh

Đem một người so sánh với một cây đao, có lẽ ở người thường xem ra là kỳ quái.

Nhưng mà ở trên giang hồ, cũng chính là kính ý đối với một người sử dụng đao. Loại tôn kính này chẳng phân biệt được địch ta, cho dù là bạn của ông, đồng bọn, hay là kẻ thù của ông, đối thủ, đều đồng ý cái xưng hô này.

Đây là sự tán thành thực lực đối với một nhân vật truyền kỳ.

Danh Đao là không có tên, người giang hồ chỉ gọi ông là danh đao, mà các đồng bọn mà ông từng thân cận đều đã không còn nữa. Trên đời này, người hiện tại thân với ông nhất là Tề Dã, nhưng cũng chỉ gọi ông là sư phụ mà thôi.

Danh Đao, người sử dụng đao chuyên nhất thiên hạ, hai mươi năm trước võ lâm thuật lại. Tên này đã từng khiến bao nhiêu người nghe tới là thấy biến sắc, nghe tới là hoảng sợ, kia đều không thể đuổi kịp.

Bây giờ, ông chỉ là phu đồn củi giữa núi sâu rừng già.

Sau khi Lưu Lạc biểu lộ thân phận của mình, Danh Đao liền mang Lưu Lạc vào buồng trong, lưu lại một mình Tề Dã canh ở ngoài cửa.

Tề Dã vô cùng buồn chán đứng bên bồn hoa chăm sóc hoa cỏ, cũng không vì sắp xếp này mà thấy bị lạnh nhạt.

Sư phụ cậu vẫn như thế này, không muốn để người biết chuyện thì tuyệt đối sẽ không nói, muốn người biết, cũng không phải do người nói không.

Tề Dã hiểu rõ, chốc lát hai người bọn họ từ trong phòng đi ra, có lẽ mình nên rời khỏi nơi rừng sâu này. Mà đi nơi nào, Tề Dã vòng vo chuyển suy nghĩ một chút, trạm đầu tiên hẳn là đến Thiên Sơn đi.

Sư phụ từng nói qua, trên đời này nếu như còn có người không đem Danh Đao coi là kẻ địch, vậy cũng chỉ có phái Thiên Sơn thôi.

Lúc nói đến đây, vẻ mặt Danh Đao bình tĩnh, phảng phất coi như là địch của toàn bộ giang hồ cũng không khiến ông động dung.

Mà trên thực tế, Danh Đao gần như có thể tính là kẻ địch của toàn bộ giang hồ. Mấy năm nay, người đến đây truy giết một nhóm lại một nhóm, chỉ là Tề Dã đến đây sau đó gặp được, có không dưới mười nhóm người.

Trong đó, bao gồm các môn phái, cho dù là võ lâm chính phái hay tà môn ma đạo, dường như đều đem Danh Đao coi là kẻ địch.

Toàn bộ nguyên nhân, Danh Dao từng cự tuyệt giải thích với cậu.

Hai mươi năm trước đến tột cùng xảy ra cái gì, Tề Dã cũng không biết. Ban đầu cậu lý hiểu Danh Dao, chỉ là từ bóng lưng đáng vẻ hào sảng lúc đầu trên tấm tuyên truyền

Tại lúc đầu tiến vào trò chơi, khi cơ duyên xảo hợp trở thành đồ đệ của Danh Dao, Tề Dã không thể nghi ngờ là hưng phấn. Bởi vì mình trở thành đệ tử của người này, đây có thể nói so với bất luận kẻ nào đều càng hiểu rõ ông hơn, không chỉ là một bóng lưng.

Mà sự thực thì, hiện thực lúc này là một thảng, thời gian trong trò chơi đã một năm. Tề Dã ngoại trừ học tập võ nghệ của Danh Dao, không có giải thích thêm.

Không biết vì sao, Tề Dã cũng không thể giống người chơi khác, chỉ cho rằng đây là trò chơi. Theo hần, cho dù là giang hồ này, Danh Dao, chính là tồn tại với mình ở đây, đều rõ ràng, tồn tại cùng cuộc sống hiện thực.

Cho nên mới đặc biệt, phải muốn biết chuyện xưa của Danh Dao.

Suy nghĩ trái phải phiêu dăng, Tề Dã không biết bản thân đến cuối cùng là đang chờ hay tự hỏi, đúng lúc này, cửa buồng trong bị đẩy ra.

“Diệp nhi, lại đây.” Danh Dao đi ra trước, hướng Tề Dã vẫy vẫy tay.

“Sư phụ.” Tề Dã đứng dậy, thí diên thí diên đi tới trước người ông, vẻ mặt tôn kính.

“Đây là cổ nhân của ta phái Thiên Sơn cử đệ tử tới.” Danh Dao chỉ chỉ Lưu Lạc phía sau, nói. “Phái Thiên Sơn có bạn cũ của ta, lần này bọn họ có việc thỉnh cầu cầu với chúng ta.”

Danh Dao dừng một chút, cặp mắt già nua đánh giá Tề Dã, tựa hồ là đánh giá tâm xao động của cậu dưới bề ngoài tôn kính.

“Thiên Sơn lần này muốn ta phái đệ tử đi hiệp trợ, con nguyện ý sao, Diệp nhi.”

Quả nhiên, đây là cơ hội rời khỏi nơi đây. Tề Dã trầm nghĩ, kiềm chế nhảy nhót trong lòng.

“Đồ nhi nguyện ý.”

Danh Dao gật đầu, không nói chuyện nữa. Xoay người tách khỏi hai người, tiếp tục đi chỗ cũ.

Lúc Tề Dã ngẩng đầu lần thứ hai, vừa lúc nhìn thấy vẻ mặt biểu tình kinh dị của Lưu Lạc.

Cậu cười: “Làm sao, mặt của cậu giống như co giật. Ăn phải độc dược?”

“Tôi nói cậu này, thế nào ở trước mặt sư phụ cậu dường như thay đổi thay đổi thành người khác.” Lưu Lạc không để ý tới cậu chế giễu, thổ tào nói. “Rõ ràng ở trước mặt tôi chính là một bộ... Ủ.” Tựa hồ không tìm được từ hình dung, Lưu Lạc vòng vo lại nói. “Nói chung là tới trước mặt sư phụ cậu, giống như NPC trong trò chơi này, nói vẻ nho nhã, khuôn sáo. Còn kém chút nữa tôi liền thực sự đem cậu trở thành NPC.”

“Gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói tiếng quỷ. Trước mặt sư phụ tất nhiên tôi phải thu liễm một chút, đối với cậu sao?” Tề Dã quan sát trên dưới Lưu Lạc một phen. “Vẫn quên đi.”

“Này, này! Lời này của cậu có ý gì. Đối với tôi làm sao chứ? Đối với tôi sẽ không khách khí sao? Tốt xấu tôi cũng đường đường là Thiên Sơn thủ tịch đệ tử!”

Lưu Lạc đặc biệt ôn ào, nhưng lại đặc biệt thiếu kiên nhẫn. Cho dù người nọ phía sau giậm chân như điên, Tề Dã xoay người đi tới phòng mình thu thập hành lý.

Buổi tối, làm tốt tất cả chuẩn bị để rời khỏi. Tề Dã cùng Lưu Lạc hai người ngồi trong sân ngắm sao.

“Tôi có một vấn đề muốn hỏi cậu.” Tề Dã đột nhiên mở miệng.

“Hỏi đi.” Lưu Lạc lười biếng đáp.

“Cậu lúc nào thì biết tôi là người chơi?”

“Cái này... là lúc tôi và sư phụ cậu ở trong phòng nói chuyện, hệ thống nêu nhiệm vụ tiếp theo tôi phải tổ đội với người chơi hoàn thành. Ở đây không có ai khác, là người chơi đương nhiên chỉ có cậu rồi.”

Thì ra là thế, Tề Dã gật đầu. Cậu cũng đoán, lấy sự trì độn của Lưu Lạc, phỏng chừng rất khó phát hiện chuyện mình không phải NPC.

“Được rồi, Diệp nhi, đến tột cùng cậu muốn một mình ở trong rừng này người bao lâu?”

Nghe được hần xưng hô, cả người Tề Dã rung mình một cái, cao giọng nói. “Cậu gọi cái gì?!”

“Diệp nhi a.” Lưu Lạc sờ sờ đầu, ngây ngốc ngây ngốc. “Không phải sư phụ cậu gọi cậu như thế à.”

“Đó là sư phụ tôi gọi.” Tề Dã tức giận, vừa tức giận vừa buồn cười. “Cậu thực sự sẽ không cho rằng tên của tôi gọi ‘Diệp nhi’ đi?”

Nam nhân nào lại có tên như con gái thế? Tóc gáy trên người Tề Dã dựng thẳng. Từ trong miệng Danh Dao còn không cảm thấy gì, thế nhưng từ miệng Lưu Lạc kêu ra, khiến cậu nổi lên một thân da gà.

“A, đúng, cũng là.” Gãi gãi đầu, Lưu Lạc hỏi. “Vậy cuối cùng cậu gọi là gì?”

Tề Dã không nói gì, nửa ngày, Lưu Lạc nhận được nhắc nhở của hệ thống.

Người chơi Diệp Vô Truy cùng tổ đội với ngài, có đồng ý hay không?

Vội vàng ấn Được, Lưu Lạc ngưng ngưng nói.

“Hóa ra cậu gọi Diệp Vô Truy, tên rất suất khí nha. Ai, ... Chờ một chút, cậu tên gì, Diệp Vô Truy!?” Hần đột nhiên trở nên kinh ngạc, trong giọng nói tràn ngập không thể tưởng tượng được.

Đối với sự đột nhiên cả kinh của hần, Tề Dã đã không muốn đáp lại.

“Đúng, tên đầy đủ của tôi là Diệp Vô Truy. Làm sao vậy?”

“Diệp của lá rụng, Vô của vô danh, Truy của truy sát?” Lưu Lạc lại hỏi một lần nữa.

“Nếu như chữ Hán của cậu không học sai, đích xác chính là ba chữ này.”

“Là cậu, cậu, cậu!” Như là đột nhiên bị nói lấp, ngón tay Lưu Lạc chỉ Tề Dã nói không ra lời.

Nhìn dáng vẻ khôi hài của hần, Tề Dã cười nói. “Tôi, tôi, tôi làm sao?”

“Hóa ra cậu vẫn trốn ở chỗ này, thảo nào nhiều người như vậy một năm cũng không tìm được cậu!” Đầu lưỡi của Lưu Lạc cuối cùng cũng lưu loát, đem chuyện nói ra.

Tề Dã cau mày. “Tìm tôi làm gì? Trả thù?”

Cậu tự hỏi chưa từng đi lại trên giang hồ, tất nhiên là sẽ không có kẻ địch gì mới phải. Coi như là kẻ địch của Danh Dao, cũng không biết người truyền thụ của danh đạo tên là Diệp Vô Truy.

Lưu Lạc giống như biết gì đó, nhìn vẻ mờ mịt khó có được của Tề Dã. Hần vỗ tay một cái nói. “Đúng rồi, cậu ở chỗ này không thể logout, không thể ra ngoài. Cho nên người khác đương nhiên không tìm được cậu, chính cậu cũng không biết tin tức bên ngoài! Thảo nào, thảo nào... Trốn ở địa phương này, ai còn biết...”

Nhìn dáng dấp điên điên khùng khùng của hần, Tề Dã nhíu mày càng chặt. Dứt khoát đứng dậy, một tay ghim chặt cổ Lưu Lạc.

“Xem ra cậu gạt tôi cái gì đó. Nói mau, nếu như cậu không muốn bị nghiền chết nói. ” Trên tay cậu dùng sức càng ngày càng lớn, khuôn mặt Lưu Lạc bị ngạt đến đỏ bừng.

“Mau buông ra, buông tay! Không tôi liền tố cáo cậu.” Dùng sức giãy ra, Lưu Lạc nhìn khóe miệng Tề Dã cười xấu xa, bất đắc dĩ. “Thực sự nên để sư phụ cậu trông thấy dáng vẻ ngoan ngoãn hiện tại của đồ nhi ông.”

Tề Dã nhướn mày, làm bộ gơ tay lên.

“Đừng đừng đừng, tôi nói là được.” Vỗ vỗ y phục đến không còn bụi, Lưu Lạc tìm ghế ngồi xuống.”

Tề Dã buồn cười nhìn đáng vẻ người kể chuyện của hắn.

“Bạn có biết hay không... Ừ, cậu chưa từng logout, nhất định là không biết.” Không chờ Tề Dã đáp lời, Lưu Lạc tự hỏi tự đáp. “Do sau này công thức Nhất Mộng giang hồ, ở hiện thực đã được một tháng, nhưng thời gian trong trò chơi đã một năm. Theo lý thuyết, các bảng theo thứ tự cũng sớm sắp xếp, danh tự có chủ.” (chỗ này chêm bừa đây ạ)

Đứng bảng thứ hạng, đối với Tề Dã đã từng chơi các loại trò chơi mà nói, đây không phải từ ngữ mới.

“Bởi vì trò chơi là loại vô hiệp, Nhất Mộng không có bảng thứ hạng đẳng cấp, đổi lại làm bảng thứ hạng thực lực thay thế, cái khác còn có bảng mỹ nhân, bảng binh khí và vân vân. Nhưng hiện giờ người chơi ở đẳng cấp không cao, chiếm giữ bảng binh khí phần lớn là NPC trong trò chơi.” Nói đến đây, ánh mắt mờ mịt Lưu Lạc liếc Tề Dã.

“Mà tên Diệp Vô Truy này, từ thời gian trò chơi một năm trước đã vững vàng chiếm vị trí trước mười.”

“Vậy thì làm sao?” Tề Dã vẻ mặt không hiểu, tại cậu xem ra, cho dù là mình luôn chiếm bảng thực lực trước hạng mười, cũng không phải chuyện gì khiến người kỳ quái.

Dù sao cũng là Danh Dao truyền thụ, sao có thể không có chút tài năng.

“Nếu như là người bình thường còn không có gì, thế nhưng cậu Diệp Vô Truy lớn nhỏ, tròn một năm rồi, chưa từng có bất cứ người nào gặp qua cậu, cũng không có ai nói quen biết cậu. Đây chẳng lẽ không kỳ quái? Thân là người đứng trong mười cao thủ bảng thực lực, cũng không có khả năng mai danh ẩn tích đến loại tình trạng này.”

Lưu Lạc nói đến đây, Tề Dã đã có chút bình tĩnh.

Cậu bị nhốt ở trong rừng không thể ra ngoài, là xuất phát từ bất đắc dĩ. Thế nhưng đối với những người chơi khác trong trò chơi mà nói, đây cũng tràn ngập cảm giác thần bí.

Một cao thủ bảng thực lực chưa từng lộ qua trước mặt người khác, đủ để đẩy lên lòng bát quái của bất cứ người nào.

Thảo nào vừa rồi ngay cả Lưu Lạc cũng là loại phản ứng này.

“Không nghĩ tới tôi lại là người đầu tiên nhìn thấy cậu.” Lưu Lạc thì thảo tự nói, vẻ mặt đáng tiếc. “Nếu ở đây có thể logout, tôi trở lại trên diễn đàn post một bài. Nói mình gặp được vô ảnh nhân Diệp Vô Truy trong lời đồn, tuyệt đối nóng!”

“Được rồi, tôi hiểu.” Tề Dã gạt đầu tỏ vẻ đã hiểu, hỏi một vấn đề khác. “Ồ trên bảng thực lực, tôi xếp hạng mấy?”

“À, hạng chín. Thuận tiện nói một chút, tôi là hạng bảy.”

Không biết có phải ảo giác hay không, Lưu Lạc cảm thấy mình vừa nói ra khỏi miệng, khuôn mặt Diệp Vô Truy thoáng cái đen.

4. Chương 4: Đứng Bảng

Sáng sớm hôm sau, Diệp Vô Truy liền chào từ biệt Danh Dao.

Nam tử luôn luôn ít lời cũng không nói thêm gì, chỉ lấy ra một thanh trường đao bị bọc trong miếng vải đen, giao vào trong tay hắn.

Con người Diệp Vô Truy phát sáng, nhìn không ra vẻ mặt của nam nhân, vươn tay tiếp nhận thanh đao. Xóc miếng vải đen lên, hình dáng của đao hiện ra trước mặt người khác.

Đó là một thanh trường đao đen kịt toàn bộ, từ chuôi cầm đến lưỡi đao, ngoại trừ đen ra không có màu sắc gì khác. Cả thanh đao chỉ có chỗ lưỡi đao, mới có thể thỉnh thoảng phản chiếu ra một ít lệ mang.

Nếu như nhìn nó một thời gian dài, không khỏi thấy lạnh cả người.

“Sư phụ...” Sau khi thấy rõ hình dạng của đao, Diệp Vô Truy ngây ngẩn cả người.

Danh Đao chỉ nhàn nhạt gật đầu. “Diệp nhi, thanh đao này về sau thuộc về con.”

Mở mồm, tựa như muốn nói gì đó. Nhưng mà cuối cùng, có lẽ cái gì cũng không nói ra miệng. Diệp Vô Truy đem miếng vải đen quấn lại trên thân đao, cột sau người. Sau khi làm xong tất cả, hẩn hướng Danh Đao lạy ba lạy, cũng không quay đầu lại rời khỏi tiểu viện này.

Lưu Lạc không hiểu nhìn Diệp Vô Truy đột nhiên rời khỏi cùng Danh Đao vẫn không không nhúc nhích như trước, mặc dù trong lòng kỳ quái, nhưng vẫn lập tức đuổi theo Diệp Vô Truy ra khỏi tiểu viện.

“Ai, tôi nói cậu, rời đi như thế, không nói lời từ biệt với sư phụ cậu?” Đuổi theo Diệp Vô Truy đi trước một bước, Lưu Lạc hỏi.

“Sư phụ không phải loại người sẽ vì ly biệt mà sầu não, chúng tôi không cần nói lời từ biệt.” Diệp Vô Truy không muốn nhiều lời.

“À.” Rầu rĩ trả lời, Lưu Lạc theo sát phía sau cậu, cũng không nói nhiều.

Hẩn sợ nhỡ đâu mình lăm miệng chọc giận Diệp Vô Truy, đến lúc đó người ta một mạch đem hẩn ném vào trong rừng vậy nguy rồi.

Nhưng mà, có lẽ đường ra khỏi rừng quá dài, có lẽ Diệp Vô Truy cố ý thả chậm tốc độ. Nói chung, theo thời gian từng giây từng phút trôi qua, hai người vẫn như trước chưa có dấu hiệu muốn ra khỏi rừng.

Thời gian dài không nói chuyện mà chỉ lo một mực đi đường, Lưu Lạc có chút buồn chán. Như là để tiêu thời gian, ánh mắt của hẩn rơi vào bả đao Diệp Vô Truy đeo trên lưng.

Dưới bóng cây râm mát bao phủ, trường đao bị miếng vải đen bọc lại tản mát ra khí tức càng âm u.

Lưu Lạc không khỏi hiếu kỳ. “Thanh đao này của cậu, dường như có chút không bình thường?”

Ngoài dự liệu của cậu, trên đường đi vẫn không để ý tới hẩn, tựa hồ tâm tình không tốt của

Diệp Vô Truy cũng hồi lại bởi những lời này.

“Phải, cậu nhìn ra cái gì?”

Đem trường đao tỉ mỉ nhìn lại một lần, nhưng mà chung quy là cách một tầng vải, nhìn không ra cái gì. Lưu Lạc có chút ảo não nói. “Tôi không biết, tôi chỉ nghĩ, thanh đao này cùng cùng các vũ khí thông thường dường như không quá giống nhau. Giống như là ‘Phi Tuyết’ của tôi.” Hẩn cầm thanh đoản đao của mình trong tay, tiếp tục nói. “Mỗi lần sử dụng ‘Phi Tuyết’ lúc giết kẻ địch, tôi đều có một loại cảm giác hợp thành một thể với nó.”

Trong giọng nói của Lưu Lạc, không tự giác mà mang theo một tia kiêu ngạo.

Nghe vậy, Diệp Vô Truy không khỏi cười. “Đó là bởi vì cậu với nó tâm ý tương thông.”

“Tâm ý tương thông?” Lưu Lạc khó hiểu.

“Vũ khí tốt nhất trên đời, không chỉ ở cứng rắn và lợi hại của nó, cũng không ở chỗ tinh xảo của nó, mà là cùng phù hợp với người sử dụng. Một vũ khí có thể tâm ý tương thông với chủ nhân, mới có thể trợ giúp võ giả phát huy ra thực lực cực mạnh.” Diệp Vô Truy dừng một chút, lại nói. “Loại vũ khí này, trong một vạn cái cũng không ra được vài cái.”

Nghe được cậu tán thưởng “Phi Tuyết” của mình, Lưu Lạc rất là hưởng thụ. Sau khi âm thầm tự đắc một phen, hẩn nhìn trường đao được cột sau người Diệp Vô Truy một chút, lại hỏi. “Vậy thanh đao này cũng như thế sao?”

“Nó?” Diệp Vô Truy cười, trong ý cười mang theo một tia buồn vô cớ. “Xem như đã từng đi, trước đây không lâu, chính là một thanh sắt nhân đao làm người trong thiên hạ biến sắc. Mà bây giờ, bất quá cũng chỉ là một vũ khí hơi sắc bén chút mà thôi.”

“Đã từng... Là chỉ lúc trên tay sư phụ cậu sao?” Thấy cậu không trả lời, Lưu Lạc lại hỏi. “Nếu như nó là thành tựu trước đây của ‘Danh Dao’. như vậy cậu đây? Có thanh vũ khí có thể cùng người tâm ý tương thông, cậu có thể trở thành một dạng đao nào?”

Im lặng một lúc lâu, Diệp Vô Truy mới đáp.

“Tôi không biết, có thể là đao chặt đứt tình duyên đi...”

Trước khi bầu trời tối đen, cuối cùng hai người cũng rời khỏi rừng, đi tới thôn trên đường bên ngoài.

Vừa đi ra khỏi rừng, Lưu Lạc giống như được thả ra từ trong địa ngục, duỗi thắt lưng một cái, thở ra một hơi. “Cuối cùng cũng từ địa phương quỷ quái đi ra! Buồn bực chết tôi.”

Cùng lúc đó, hai người đều nhận được thông báo của hệ thống.

Người chơi Diệp Vô Truy, Lưu Lạc đã hoàn thành giai đoạn đầu tiên của nhiệm vụ chủ tuyến —— Tìm kiếm Danh Dao truyền thụ, giai đoạn nhiệm vụ thứ hai mời tới chỗ trưởng lão Thiên Sơn tiếp nhận.

Diệp Vô Truy không bắt ngờ, thấy Lưu Lạc dừng lại động tác, biết cậu cũng thu được tin tức giống vậy.

“Bây giờ đi đâu? Trực tiếp cùng cậu quay về Thiên Sơn?”

“Để tôi nghĩ ——” đang định nói gì đó, Lưu Lạc đột nhiên biến sắc. “Xin lỗi, tôi có một số việc ở hiện thực, trong thời gian ngắn sợ là không thể login. Nhưng nhiệm vụ này lại không thể kéo dài ——”

Diệp Vô Truy nhìn sắc mặt hắn, biết hắn ở trong hiện thực có người tìm. Khẩn trương như thế, hẳn là một ít chuyện quan trọng, lúc này không đợi hắn nói xong liền đáp. “Cậu không cần lo lắng, tôi có thể tự đi Thiên Sơn.”

“Vậy sao, thật tốt quá! Xin lỗi, tôi...”

Chưa nói xong một câu, tại chỗ đã không thấy thân ảnh của Lưu Lạc.

Vội vội vàng vàng như thế? Diệp Vô Truy có chút kinh ngạc nhíu mày.

Cậu nhìn mơ hồ thấy được thôn xóm ở xa xa, dừng lại vài giây, lập tức, cũng hạ tuyến.

Lúc Tề Dã từ trong khoang thuyền trò chơi đi ra, tứ chi đều có chút đau nhức. Dù sao tròn một tháng cậu không logout, thân thể sẽ không chịu nổi là đương nhiên. Cậu một bên xoa xoa vai đau nhức, một bên nghĩ nếu không gặp phải Lưu Lạc, mình có phải còn có thể đợi ở trong rừng lâu hơn nữa không?

Đợi trong trò chơi mà không thể logout, tạo thành chức năng cơ thể rối loạn thậm chí ảnh hưởng tới tính mạng. Có phải mình sẽ trở thành người đầu tiên vì không thể logout mà chết trong trò chơi? Tề Dã cười khổ, đi tới bên cạnh bàn kiểm tra điện thoại đã nhiều ngày không nhắn lại.

Vài tin tức công việc, mấy cái trêu chọc đến từ Tiểu Hoa Sinh, nghe được lời nhắn lại của người cuối cùng, Tề Dã không khỏi ngẩn người.

“A Dã, con... gần đây người không thể về sao? Mọi người trong nhà đã lâu không gặp con.”

Một lời nhắn lại ngắn gọn, nhưng khiến Tề Dã đứng đờ ra tại chỗ hồi lâu. Mà đợi được cậu hồi phục tinh thần, chỉ nghe được một mảnh tiếng bận.

Về nhà sao, dùng cơm, thu thập bụi bặm chồng chất, làm xong tất cả cũng không tốn nhiều thời gian. Lúc Diệp Vô Truy lần thứ hai xuất hiện trong trò chơi, cũng mới chỉ vừa qua một giờ. Mà một giờ này, ở trong trò chơi cũng đã qua một ngày đêm.

Trước khi vào trò chơi Diệp Vô Truy còn làm một việc khác, đó là chính là tra các bảng thứ hạng trong trò chơi.

Ly Hỏa, Hảo Mộng Vô Hoa. Diệp Vô Truy thoáng cái ghi nhớ tên của hai người xếp hạng cao nhất.

Một người cậu không biết, mà người cậu quen biết trong hiện thực là bạn tốt của cậu, Tiểu Hoa Sinh. Hảo Mộng Vô Hoa là ID trò chơi cố định của hắn.

Cậu có chút kinh ngạc, không phải kinh ngạc Hảo Mộng Vô Hoa là thiên hạ đệ nhị, mà là kỳ quái hẳn lại chỉ là thiên hạ đệ nhị.

Lúc trước hai người chơi vô số trò chơi, Hảo Mộng Vô Hoa chưa từng rút xuống khỏi bảo tọa đệ nhất. Vô luận là loại tây huyền hay tiên hiệp phương Đông, hẳn đều bỏ rơi mọi người phía sau, vững vàng chiếm danh đầu hạng nhất.

Tề Dã đã từng vì thế mà thâm hận vô số lần.

Mà Ly Hỏa này, lại có thể khiến Hảo Mộng Vô Hoa khuất phục ở đệ nhị, đến tột cùng hẳn là ai?

Ánh mắt không khỏi dừng ở vị trí đệ nhất bảng thực lực nhiều hơn vài giây, Diệp Vô Truy mới mở các bảng khác.

Trên bảng mỹ nhân đều là tên một số ID xa lạ, cậu cũng không có hứng thú. Mà bảng trên vũ khí, đệ nhất bảng vũ khí chính là một thanh trường đao.

Đệ nhất bảng vũ khí, vũ khí “Đao”, chủ nhân của nó là thiên hạ đệ cửu Diệp Vô Truy.

Đây là người chơi đầu tiên leo lên bảng vũ khí, nhưng lại thoáng cái nhảy vọt lên vị trí đầu.

Phản ứng đầu tiên của Diệp Vô Truy sau khi thấy, là liên lạc thương nghị với Hảo Mộng Vô Hoa một phen. Nhưng mà Nhất Mộng Giang Hồ để hiệu quả rất thật, cũng không giúp đỡ hai người chơi trò chuyện ở cự ly xa, muốn liên hệ với bạn bè ở nơi xa, chỉ có thể mua bạch cấp tại trạm dịch, dùng bồ câu đưa tin liên lạc.

Cho nên lựa chọn tốt nhất bây giờ, chỉ có thể rời khỏi biên cảnh rừng sâu, đến trạm dịch trong thôn.

Đem một tháng thể ngoại cao nhân, Diệp Vô Truy đến được thôn xóm, là lần đầu tiên tiếp xúc với người chơi bên ngoài trừ Danh Đao, NPC, Lưu Lạc. Tuy rằng chỉ là một thôn nhỏ, nhưng có thể ở gần điểm nhiệm vụ cao cấp là có nguyên do, nhân khí ở đây cũng rất thừa thớt.

Bên cạnh người bán hàng rong rải rác, trẻ con chạy trốn chơi đùa ở đầu đường, cùng với vài người nông dân cầm dụng cụ mặc xiêm y vải thô nhưng vẻ mặt lại khinh hoãn. Trừ bọn họ, những cảnh tượng vội vã ấy, người không dễ dàng dừng lại cước bộ, Diệp Vô Truy có thể cảm nhận được khí tức trên người bọn họ giống với mình.

Khoảng cách trong lúc đó của người chơi cùng NPC phân biệt rõ ràng, nhưng đây có thể chỉ là so sánh với NPC bình thường.

Diệp Vô Truy hạ cước bộ, chuẩn bị đi đến một gian tửu quán hướng tây. Còn chưa sải bước, cậu liền nghe xa xa truyền đến một tiếng cười dài.

“Cuối cùng cậu cũng đến! Tổ đợi đã lâu!”

Chớp mắt, thanh âm người nọ đã tới gần bên tai.

5. Chương 5: Hoài Bích Chi Hoạn

Một đôi bàn tay to đánh tới, mắt thấy gần bắt được vai Diệp Vô Truy.

Nhưng mà trước một khắc bàn tay gần chạm vào vai cậu, Diệp Vô Truy dưới chân dùng lực, thân thủ nhanh nhạy tránh được chiêu đánh bất ngờ kia.

“A?” Người đến hơi kinh ngạc, một kích không đắc thủ, cũng không truy kích nữa mà ngừng tay lại.

“Mấy ngày nay trốn đi đâu? Học thân pháp này trái lại không tầm thường.”

Diệp Vô Truy nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắn, chỉ thấy khuôn mặt vô cùng quen thuộc đã từng nhìn qua vô số lần, đang lộ vẻ tươi cười khiến người ta nghiến răng. Cậu hết sức không ngờ, mình vốn muốn tìm người này, mà mình vừa mới ra khỏi rừng đã chủ động xuất hiện trước mặt mình.

“Làm sao cậu tìm được nơi này?”

Người đến cười thần bí. “Làm một trong vô số người quan tâm tới hành tung của cậu gần đây, tớ chỉ là tương đối hiểu cậu, hơn nữa một vận may mà thôi.” Nói, đi đến một bước dùng tay phải khoác lên vai Diệp Vô Truy. “Đi, tìm một chỗ nói chuyện.”

Gian ghế lô bên trong quán trà, Diệp Vô Truy dù bận vẫn ung dung bưng một chén trà sau thu, mà ngồi đối diện hẳn. Chính là người chơi thứ hai cậu gặp trong trò chơi, cũng là bạn tốt của cậu trong hiện thực — Hảo Mộng Vô Hoa.

“Một tháng đều không liên lạc được với cậu, trên bảng thứ hạng vẫn hiện tên của cậu. Tớ đã nghĩ, tiểu tử cậu nhất định là vận khí tốt, trốn trong rừng núi nào tu luyện đi.” Hảo Mộng Vô Hoa rót một chén rượu, nhìn người đối diện. “Không nghĩ tới lại là Danh Dao.”

Nghe hẳn nhắc tới tên của sư phụ, Diệp Vô Truy âm thầm hạ mi. “Cậu còn chưa nói, sao biết tớ ở chỗ này?”

“Cái này nha.” Hé miệng cười cười, dáng cười khiêu khích Diệp Vô Truy thập phần quen thuộc xuất hiện trên mặt hẳn, Hảo Mộng Vô Hoa nói. “Trong trò chơi một năm, tớ chuyển khắp các danh sơn ẩn lâm, mà thắng đến hôm qua mới thật sự xác định được vị trí của cậu. Xem qua bảng thứ hạng chưa?”

“Mới vừa xem qua.”

Nghĩ đến vị trí thứ chín kia, tâm tình Diệp Vô Truy không được tốt lắm.

“Như vậy, bảng vũ khí cũng xem qua đi.” Hảo Mộng Vô Hoa giao hoát cười, ngón tay chỉ thanh đao vẫn luôn cột trên lưng Diệp Vô Truy. “Chính là nó đi, ‘Đao’ vũ khí đệ nhất bảng.”

Thấy cậu không đáp lại xem như là ngầm thừa nhận, Hảo Mộng Vô Hoa không thềm để ý tiếp tục nói. “Khuyến cậu giám sát chặt chẽ ‘Đao’ này của cậu, gần đây không ít người bắt đầu chú ý đến nó.”

Diệp Vô Truy nhíu mày. “Bởi vì bảng vũ khí?”

“Chính là vì bảng vũ khí.”

Một chén rượu lót bụng, Hảo Mộng Vô Hoa nhìn bạn tốt. “Bảng thực lực chỉ tính thực lực của người chơi, thế nhưng bảng vũ khí lại gắn bó với nhân vật trò chơi cùng nhau thống kê vào. Cậu biết vì sao một năm nay cũng không có người chơi nào từng ở trên bảng binh khí không? Không phải vì người chơi quá yếu, mà là bởi vì thực lực nhân vật trong trò chơi quá mạnh mẽ!” Nói đến đây, hẳn nhớ tới cái gì đó, thở dài.

“Dù sao trò chơi mới mở không bao lâu, người chơi cùng các môn phái thực lực kém quá lớn. Đặc biệt thần binh lợi khí xuất sắc không phải chúng ta có khả năng nhận được, muốn khiêu chiến thực lực nghịch thiên trò chơi cướp đoạt binh khí của người khác, đây không thể nghi ngờ là dẽ vào miệng hổ. Thế nhưng —” Hẳn nhìn Diệp Vô Truy, ngữ khí khó lường. “Hiện tại cũng không giống, ai cũng biết thiên hạ đệ cửu Diệp Vô Truy là chủ nhân của ‘Đao’ đứng đầu bảng vũ khí, như vậy, cậu nói xem, người muốn đánh chủ ý lên cậu có bao nhiêu?”

Dù sao cướp giật binh khí của NPC bây giờ xem ra là chuyện không có khả năng. Thế nhưng Diệp Vô Truy cũng là một người chơi, nếu muốn cướp đoạt binh khí từ cậu đơn giản hơn. Đừng nói cậu chỉ đứng thứ chín bảng thực lực, cho dù là thiên hạ đệ nhất, người đánh chủ ý lên cậu cũng sẽ không ít.

Nên may mắn chính là, trước đây cậu chưa bao giờ từng giao lưu với những người khác trong trò chơi, những người có chủ ý gây rối cũng không rõ ràng lắm đáng vẽ của cậu. Trong khoảng thời gian ngắn, Diệp Vô Truy vẫn còn an toàn.

Thế nhưng một thời gian sau, người biết cậu là Diệp Vô Truy càng ngày càng nhiều, nguy hiểm cũng sẽ càng lúc càng lớn.

Phiền phức, mình ghét nhất phiền phức.

Diệp Vô Truy không khỏi nghĩ, lúc sư phụ đem “Đao” giao cho mình, cũng từng nghĩ tới việc này. Thất phu vô tội hoài bích kỳ tội, người không có thực lực mà có bảo vật chỉ biết mang đến tai hại.

Danh Dao không chút do dự liền đem “Đao” giao cho Diệp Vô Truy, có phải hay không còn giữ một tia thí luyện ý tứ của cậu?

Nhìn cậu cau mày không biết đang nghĩ ngợi cái gì, Hảo Mộng Vô Hoa lắc đầu, lại nói. “Mà giống như tớ, đoán rằng cậu là Danh Dao truyền thụ, tuy rằng nhân số không nhiều lắm, nhưng phỏng chừng cũng không ít.”

Diệp Vô Truy giương mắt nhìn về phía hắn, đối diện là bạn tốt không đứng đắn đang lộ vẻ tươi cười có chút hả hê. “Phải ngăn chặn các đại môn phái cùng thế gia trấn phái, đoạt vũ khí thiên hạ tạo hóa, tớ chỉ nghĩ tới điều, đó chính là hai mươi năm trước khi Danh Dao huyết nhiễm giang hồ sử dụng thanh đao này. Thật khéo, đồng dạng là đao, đồng dạng danh chấn thiên hạ, cậu nói, gần đây đột nhiên xuất hiện vũ khí ‘Đao’ trên bảng vũ khí cùng võ lâm truyền kỳ Danh Dao là quan hệ gì, Diệp Vô Truy cùng Danh Dao là quan hệ gì?”

“Cho nên cậu mới nghĩ đến chỗ này tìm tớ?”

Hảo Mộng Vô Hoa gật đầu. “Nơi này là nơi Danh Dao quy ẩn trong truyền thuyết, tớ muốn thử vận khí xem, có thể gặp được cậu hay không.”

Đầu bảng vũ khí là một cây đao, còn là một thanh thần binh lợi khí vô danh chỉ đao lực áp các đại môn phái. Diệp Vô Truy có nó, cùng Danh Dao hai mươi năm trước có thể có cái gì liên quan? Có thể nghĩ vậy cũng không khó, Hảo Mộng Vô Hoa có thể nghĩ vậy, những người khác cũng không nhất định không nghĩ ra.

Vừa nghĩ đến thời gian tới sẽ vô cùng phiền phức, Diệp Vô Truy không chịu được đau đầu. Cậu thả lỏng thân thể, ngữ khí không được tốt lắm mà hỏi thăm.

“Hiện tại cậu gặp tớ rồi, sau đó thì sao?”

“Cậu đây là cái khẩu khí gì? Tớ có ý tốt chạy ở xa tớ như vậy, bây giờ lại đuổi tớ đi?” Hảo Mộng Vô Hoa cảm giận.

“Cậu nghìn dặm xa xôi chạy tới, không chỉ là để làm trò sao. Đã như vậy, vì sao tớ phải cho cậu ở bên người xem náo nhiệt?” Diệp Vô Truy thiêu mi nhìn hắn.

Làm bạn tốt lớn lên từ nhỏ với nhau, bọn họ hầu như mò nhất thanh nhị sở tính tình của hai bên.

Hảo Mộng Vô Hoa sức lực lớn tìm tới xa như vậy, tình ý với Diệp Vô Truy chỉ xem như là một phần, nhưng nhiều hơn là sợ tịch mình muốn xem náo nhiệt của người khác mà thôi. Thật lâu trước đây vẫn như vậy, chỗ nào có chuyện khác thường, chỗ đó sẽ có bóng dáng của hắn.

Dùng lời của hắn mà nói, nhân sinh trên đời vốn là một chuyện nhàm chán, không vì bản thân tìm chuyện vui chẳng phải rất không giá trị. Bởi vậy, hắn luôn luôn tận sức tìm các loại chuyện thú vị làm vui cho bản thân.

Đối với Hảo Mộng Vô Hoa theo đuổi loại thể giới quan quỷ dị này, Diệp Vô Truy từ trước đến nay kính chỉ bất mãn.

Bị nói trúng tâm, trên mặt Hảo Mộng Vô Hoa xẹt qua một tia xấu hổ, sau đó, lại phá bình phá suất đứng lên.

“Đúng vậy, tớ có tâm tư muốn xem náo nhiệt của cậu là không sai, cậu cũng không phải không biết tính tình của tớ. Nhưng cho dù thế nào, có tớ ở đây, tính an toàn của cậu cùng thanh đao cao hơn không ít, tớ nghĩ mình rất có thực lực.”

“Ý của cậu là tớ không có thực lực bảo vệ mình?” Diệp Vô Truy nhướng mày, biểu tình không đổi nói.

Nhìn bộ dáng này của cậu, thậm chí một tiếng không tốt, Hảo Mộng Vô Hoa liên tục cười làm lạnh. Hắn hiểu Diệp Vô Truy, thoát nhìn không tranh với thế gian, kỳ thực lại sĩ diện nhất. Nếu mình bị định tội danh này, muốn theo cậu là chuyện tuyệt đối không có khả năng.

“Không phải, không phải, tuyệt đối không phải! Tớ không phải nghĩ hai người cùng nhau, tính an toàn càng cao hơn chút... Ha ha... Ha ha.”

“Phải không?” Giơ chén lên chậm rãi uống một ngụm, Diệp Vô Truy đem biểu tình nôn nóng của Hảo Mộng Vô Hoa ném qua một bên không quan tâm, vẫn tự mình suy nghĩ gì đó.

Một lúc lâu, mới nói. “Vừa lúc tớ muốn đi Thiên Sơn một lần, trong lúc này, cậu có thể theo.”

Giấu diếm thanh sắc trong lòng hoan hô một tiếng, Hảo Mộng Vô Hoa âm thầm nắm tay may mắn.

Sau khi từ quán trà đi ra, hai người mua hai con ngựa, dùng thay đi bộ. Tiền đương nhiên là d Hảo Mộng Vô Hoa trả.

Thiên Sơn cách chỗ này rất xa, trong Nhất Mộng Giang Hồ cũng không có thiết lập truyền tống trận, qua lại giữa các thành phố lớn nhất định người chơi phải dựa vào chính mình. Giống nhau nếu đi một địa phương khoảng cách xa một chút, người chơi có thể lựa chọn phương tiện thay đi bộ.

Ngựa, trong một trò chơi võ hiệp là nguyên tố không thể thiếu, từ trước đến nay là thứ người chơi yêu thích nhất.

Cưỡi trên con ngựa đen, Diệp Vô Truy miễn cưỡng theo sát Hảo Mộng Vô Hoa phía trước. Lần đầu tiên cưỡi ngựa, cậu chỉ có thể tận lực làm mình không bị bỏ rơi.

Trong Nhất Mộng tuy rằng đặt ra người chơi đều có khả năng cưỡi ngựa, nhưng điều khiển tốc độ ngựa cùng độ thuần thực cũng do người chơi cưỡi ngựa mà tăng thêm. Hoàn toàn là người mới cưỡi ngựa, tư thế của Diệp Vô Truy không khỏi có chút lúng túng.

Người đi phía trước buồn cười nói. “Thế nào, Danh Dao không dạy cậu tập cưỡi ngựa?”

Lời vô ích, trong rừng nào có đất trống cho cậu luyện tập cưỡi ngựa? Lườm hắn một cái, Diệp Vô Truy không để ý tới.

Hai người cứ như vậy một đường đi đến hướng Tây, thỉnh thoảng dừng lại nghỉ ngơi trên đường. Hai ngày sau, vừa đến chân núi Thiên Sơn trấn Đồng Tường.

Khác với thị trấn khác, trấn nhỏ ở chân núi Thiên Sơn này, dường như có chút phồn hoa hơn. Diệp Vô Truy cùng Hảo Mộng Vô Hoa vừa đến cổng trấn nhỏ, nhìn người đến người đi, tiếng động náo nhiệt xôn xao, đều không khỏi có chút sửng sốt.

“Đây không phải thôn trấn, Vương đô cũng không hơn như cái này.” Hảo Mộng Vô Hoa cảm khái.

Diệp Vô Truy nhìn đoàn người lui tới, thỉnh thoảng hỏi. “Chú ý tới không?”

“A, rõ ràng như thế. Sao có thể không phát hiện được?” Hảo Mộng Vô Hoa cười đáp lại.

Hai người đều phát hiện một chút khác thường, người lui tới trấn này, phần lớn là người phối đao kiếm, nhìn từ khí chất đến hành vi, rõ ràng là nhân sĩ giang hồ. Nơi này đột nhiên xuất hiện người giang hồ tới, lại chiếm nhân số đông đúc trên tám chín thành.

Cho dù nơi này dưới chân núi Thiên Sơn một trong tám đại môn phái võ lâm, cũng không nên tụ tập nhiều người giang hồ như vậy.

Diệp Vô Truy ngẩng đầu, nhìn mây mù mờ hồ lộ ra một góc đỉnh núi.

Thiên Sơn này, chẳng lẽ có cái gì kỳ quái hay sao?

6. Chương 6: Cửu Trọng Ly Hỏa

Trong Nhất Mộng Giang Hồ, đương nhiên cũng được thiết lập giống trong tiểu thuyết võ hiệp, cũng có vài môn phái tự xưng là chính đạo, cũng có nhân sĩ hèn mọn là tà ma ngoại đạo.

Mà phái Thiên Sơn này, tuy rằng là một trong tám đại phái bạch đạo, thế nhưng từ trước đến giờ luôn hành sự theo ý của mình, quan hệ với bảy phái khác cũng không quá mật thiết. Nói Thiên Sơn là bạch đạo, không bằng nói bọn họ vừa chính vừa tà.

Thiên Sơn hành sự luôn không suy nghĩ cách thức, chỉ bằng vui buồn. Giống như hai mươi năm trước, hắc bạch lưỡng đạo người người tìm Danh Dao chém giết, nhưng phái Thiên Sơn lại hết lần này tới lần khác nguyện ý giao hảo với ông.

Điều này làm cho bảy đại phái khác được một hồi nan kham, đối với Thiên Sơn tất nhiên không có vẻ hòa nhã gì. Bình thường luôn tìm chút sọt, nếu là phái Thiên Sơn gặp phiền phức, hiển nhiên là bỏ đá xuống giếng!

Nhưng gần đây Thiên Sơn chọc phải phiền toái lớn, các môn phái khác nghe tin lập tức hành động, tựa như nhìn thịt con ruồi, thoáng cái toàn bộ tụ tập dưới chân núi Thiên Sơn. Bởi vì không có đường dẫn không thể tùy tiện leo lên sơn môn Thiên Sơn, những người này chỉ có thể tụ tập tại trấn Đồng Tướng dưới chân núi, ngồi xem tình hình.

Đem danh môn võ lâm chính phái khác so với phụ cốt chi thư, những lời này, là từ trong miệng Hảo Mộng Vô Hoa phun ra. Nếu bị người khác nghe thấy, tránh không được phải ngạc nhiên một phen.

Mà người ngoài cao kiến nghe thấy chính là Diệp Vô Truy, cậu chỉ cười cười, không cho là đúng.

Đối với những danh môn chính phái này, ở bên cạnh Danh Dao học nghệ một năm, mỗi tháng cậu đều phải đối phó không ít. Cái gọi là đệ tử chính phái sử dụng thủ đoạn đối phó với Danh Dao, nhưng tác phong một chút cũng không giống chính đạo. Tính mạng nguy hiểm là lúc lộ rõ, hành vi cũng không khác một số kẻ tiểu nhân. Diệp Vô Truy đối với bọn họ tất nhiên không có hảo cảm gì.

“Mấy tin này đều là tở vừa nghe được.” Uống một ly trà giải khát, Hảo Mộng Vô Hoa hỏi. “Hiện tại Thiên Sơn bị nhiều người nhìn chăm chăm như vậy, cậu muốn lên núi cũng khó khăn, có tính toán gì không?”

Diệp Vô Truy không trả lời hần, hỏi lại. “Cậu nghe được những việc này, có thể tra ra được Thiên Sơn gần đây chọc phải phiền toái gì không?”

“Cái này sao...” Hảo Mộng Vô Hoa nói quanh co vài tiếng. “Chuyện này vẫn được bảo mật chặt, gần đây các nhân sĩ đại phái cũng không tra được tin tức gì. Chỉ nói gần đây phái Thiên Sơn gì tăng phòng ngự trên núi cùng dưới chân núi, hình như là chuẩn bị nghênh địch.”

“Nghênh địch?” Tìm hiểu nửa ngày cũng chỉ chiếm được chút tin tức này, Diệp Vô Truy không khỏi thở dài một tiếng. Cậu vốn đang trông cậy vào Hảo Mộng Vô Hoa có chút công dụng, hiện tại xem ra cậu suy nghĩ nhiều.

Thấy trong mắt cậu lộ rõ vẻ thất vọng, Hảo Mộng Vô Hoa không phục. Dù thế nào, cũng không thể bị anh em cùng lớn lên từ nhỏ coi thường.

Hần nâng chén trà uống một hơi cạn sạch, thần bí cười nói. “Bất quá —— người của bảy đại môn phái không tra được, cũng không có nghĩa tở không tra được. Cậu nghĩ tở là ai, sao giống mấy phế vật này được? Tở mới vừa tìm hiểu vài phen, nhưng thật ra chiếm được vài tin tức không đồng nhất, muốn nghe không?”

Về đặc ý kiêu ngạo, dường như đang chờ Diệp Vô Truy đuổi theo câu hần nói ra, khôn phải là một chút giáo hoạt.

Thế nhưng người đối diện không có tâm tư cùng hần tính toán cái này, lưu loát nói.

“Muốn nghe, cậu nói đi.”

Thấy đối phương dễ dàng mắc câu như vậy, Hảo Mộng Vô Hoa lại không có hứng thú trêu đùa gì. Quả nhiên, dùng loại phương pháp này kích thích Diệp Vô Truy muốn tở thực sự là rất không có tính khiêu chiến.

Không có hứng thú, Hảo Mộng Vô Hoa không hề che che đây đây, đem tất cả tin tức thám thính được nói ra.

Hóa ra, khiến Thiên Sơn bày ra thế trận phòng bị lớn như vậy, cũng không phải bất luận thế lực vùng Trung Nguyên nào, mà là đến từ Tây Vực, một giáo phái của Tây Vực gọi là Cửu Trọng. Nói đến Cửu Trọng này, tuy rằng danh vọng hiện tại không cao, nhưng tại năm mươi năm trước, chính là ma giáo người nào trên giang hồ nghe thấy cũng biến sắc.

Nghe nói bọn họ hành sự quỷ dị, làm việc ngoan lệ, chưa bao giờ lưu tình. Lúc đó Cửu Trọng vì chiếm lĩnh Trung Nguyên, cùng các đại môn phái vùng Trung Nguyên huyết chiến một phen, song phương đều tổn thất

hơn phân nửa nhân tài, võ lâm vùng Trung Nguyên thiếu chút nữa thất bại hoàn toàn. Cuối cùng chính là Cửu Trọng Tây Vực bên kia khởi hỏa bên trong, mới rời khỏi vùng Trung Nguyên.

Mà phái Thiên Sơn, bởi vì vị trí khá xa, hơn nữa bản thân cùng giang hồ tranh đấu không có hăng hái, năm đó cũng không tham gia cuộc chiến ấy. Chỉ là một trong tám đại môn phái, thỉnh thoảng phái vài đệ tử việc trợ làm đáng.

Không nghĩ tới Cửu Trọng giáo điều tức năm mươi năm, trở lại báo thù trận chiến đầu tiên lại chọn Thiên Sơn rời xa vùng Trung Nguyên. Không biết cuối cùng bọn họ định làm cái gì?

“Phái Thiên, vì sao không đem tin tức phát ra. Lẽ nào bọn họ định một mình nghênh chiến?” Diệp Vô Truy nghi vấn.

“Không phát ra thì chỉ cần đối phó một kẻ thù bên ngoài, phát tin tức ra còn muốn đưa hổ bên trong tới.” Hảo Mộng Vô Hoa liếc mắt nhìn nhân sĩ các phái lui tới trên đường, cười nhạo. “Nếu như là tớ, tớ cũng không muốn đem tin tức mình chuẩn bị nghênh đón đại địch tiết lộ cho “đồng minh” bụng dạ khó lường biết.”

Dù sao đao kiếm của địch nhân là đến từ chính diện, mà vị đồng minh lại không biết lúc sẽ ở sau lưng mình đâm một đao.

Diệp Vô Truy lặng lẽ không nói, cho dù chỉ là trò chơi, cậu bây giờ cũng đem toàn bộ những người vật này sinh vật người sống. Nghe được Hảo Mộng Vô Hoa nói, tâm trạng không tránh được có chút buồn vô cớ.

“Trái lại tớ thấy một điểm kỳ quái.” Thấy cậu không nói lời nào, Hảo Mộng Vô Hoa hiểu kỳ nói. “Phái Thiên Sơn tại thời điểm này, vì sao còn muốn phái người đi tìm cậu? Cậu một người tới, có ích lợi gì sao?”

“Bọn họ không phải tìm tớ, mà là Danh Dao truyền thụ.” Diệp Vô Truy đáp.

“Thiết, đây có gì khác nhau. Đừng nói là Danh Dao truyền thụ, cho dù là Danh Dao tới, ở trong trận đại chiến này có công dụng gì?” Rất cho là không đúng, Hảo Mộng Vô Hoa nói xong, lại thấy Diệp Vô Truy vẫn bưng một chén trà, ánh mắt nhìn ngọn núi xa xa, chẳng hiểu đang nghĩ gì.

Hắn ngắt người. “Cậu sẽ không thực sự định đến giao du với kẻ xấu đi?”

“Không phải do tớ lựa chọn.”

Diệp Vô Truy nhấp một ngụm trà, thản nhiên nói.

Thiên Sơn được sắp xếp là một trong tám đại phái, ngoại trừ võ công xuất chúng ra, địa thế nơi núi non gặp may mắn, phong cảnh lâm tú tất nhiên cũng là một trong những nguyên nhân quan trọng.

Phái Thiên Sơn lấy Thiên Sơn vì danh, dựa vào Thiên Sơn mà tồn tại, môn phái cùng núi rừng vinh nhục. Tại nơi núi cao vạn thước, giữa mây trắng như tuyết, một tòa lầu các tọa lạc ở giữa, không giống phong phạm uyển chuyển hàm súc vùng Trung Nguyên, ngược lại chứa vài tia sắc bén bức người.

Lúc này, trong đại sảnh lầu chính Phong Tuyết lâu, mấy nam tử trung niên vẻ mặt nghiêm túc đứng bên cạnh hai vị lão nhân bạch mi. Khác với nam tử trung niên, lão nhân bạch mi tuy rằng vẻ mặt cũng nghiêm túc, nhưng lại lộ ra một tia cấp bách.

“Lưu Lạc còn chưa trở về sao?” Lão nhân vốc người tương đối cường tráng hỏi.

Một bạch y nam tử dự hợp đáp. “Liệt đồ bắt tài, đến bây giờ vẫn không có tin tức truyền đến như trước.” Trong giọng nói, mơ hồ mang theo một tia hổ thẹn.

Nghe ngữ khí của hắn, đúng là sự phụ của Lưu Lạc.

“Ngọc Thanh không cần tự trách, phái tiểu đồ của ngươi ra ngoài tìm người, vốn không ôm nhiều kỳ vọng lắm.” Lão già cười cười. “Chỉ là tiểu tử kia không ở, trên núi trái lại quanh quẩn ít.”

“Đại trưởng lão...” Ngọc Thanh ngẩng đầu nhìn ông, muốn nói lại thôi. “Ngài phái Lưu Lạc ra đi tìm người, thế nhưng cố ý để hắn ra ngoài?”

Thiên Sơn gay go, khó có thể dự tính, nếu tình thế bất lợi, toàn phái đều bị diệp vong ở đây cũng không phải không có khả năng. Lúc này để thủ tịch đệ tử Lưu Lạc ra ngoài tìm người, tránh không được tồn tại một chút ý tứ lưu giữ đèn nhang.

Đại trưởng lão chỉ cười cười. “Nếu Lưu Lạc có thể mời Danh Dao truyền thụ về, phần thắng của chúng ta cũng lớn hơn một chút. Nếu không mời trở về, để hắc ở bên ngoài tiêu sái tự tại qua mấy ngày, cũng không phải không tốt. Ở trên núi lâu như vậy, đã sớm nghẹn hỏng.”

Bầu không khí áp lực trong đại sảnh, không bởi vì lão nhân cố ý hòa hoãn mà thoải mái đi một chút. Đại địch phía trước, mọi người thực sự không có tâm tư khác.

“Nếu không phải trưởng môn còn đang bế quan, làm sao lại gọi bang nhân bắt đầu đối lừa đến cùng.” Một gã bạch y nam tử ngữ khí bị phần, mang theo nồng đậm không cam lòng.

“Ngọc Ngôn, đây vốn là một kiếp của Thiên Sơn. Mệnh đã định trước, chẳng trách người.” Đại trưởng lão nhìn về phía hắc, trong ánh mắt cảm giác kham phá tình thế. “Chỉ đồ thừa trách chính mình thiên tuyệt chi bảo, nhưng không có năng lực bảo vệ tốt nó. Đây cũng là sai lầm của ta, phụ giao phó của chủng môn.”

Nghe đến, đây đúng là Thiên Sơn bởi vì thu thập bảo vật nào đó mới gây nên đại nạn ngày hôm nay. Chỉ không biết, bảo vật có thể khiến cho Cửu Trọng giáo rình, đến tột cùng linh vận ra sao.

“Báo ——! Trưởng lão!” Giữa im lặng, từ xa một vị kính y đệ tử chạy vội đến, ngữ khí lo lắng.

“Chuyện gì?”

Kính y đệ tử hai tay cầm một nhánh ám khí dính máu, mặt trên còn cột một ống trúc.

“Đệ tử vừa tuần tra núi bị tập kích, đây là ám khí kẻ tập kích lưu lại!”

Đại trưởng lão tiếp nhận, rút ra bức thư từ trong ống trúc.

Một ngày lấy bảo vật bên trong với Thiên Sơn, sinh tử chớ trách.

Cửu Trọng Ly Hỏa kính

Người có mặt ở đây đọc qua thư tín không thể nghi ngờ không sợ hãi tự giận đan xen, Cửu Trọng giáo này quang minh chính đại đưa chiến thư đến đây. Trong giọng nói, tựa hồ còn có phần không đem Thiên Sơn để vào mắt!

“Ly Hỏa này, hắc đến tột cùng là người phương nào?” Có người giận dữ hỏi nói.

Nếu ở đại sảnh có người chơi, nhất định có thể nhận ra tên này trước tiên.

Ly Hỏa, người nọ không phải là cao thủ đứng đầu bảng thực lực sao! Đệ nhất cao thủ giữa những người chơi. Hắc lại là thuộc hạ Tây Vực ma giáo!

Trấn nhỏ dưới chân núi Thiên Sơn, Diệp Vô Truy cùng Hảo Mộng Vô Hoa chưa kịp trù tính lên núi như thế nào. Trên Thiên Sơn, mọi người chưa kịp đột kích đại địch mà hao tổn tinh thần. Mà Cửu Trọng giáo gây nên mọi thứ rối loạn, lại xoa tay, cùng đợi trận đại chiến này thắng lợi trở về.

“Thiếu giáo chủ, tôi nói vùng Trung Nguyên cũng không hơn gì như thế, những đệ tử kia cũng không bản lĩnh lắm.” Đêm đen mây thâm che tia sáng, một con đường mòn bên dòng suối nhỏ, có hai người một cao một thấp đang mặt đàm.

Người cao nghe vậy cười. “Cho dù thế nào, Thiên Sơn vẫn như cũ là một trong tám đại phái, ngày mai hành động không nên sơ suất.”

“Vâng! Thế nhưng, thuộc hạ có chút không rõ. Chân núi tụ tập nhiều nhân sĩ môn phái khác như vậy, hắc là phái Thiên Sơn tìm tới cứu trợ. Bằng không đêm nay âm thầm đánh bọn họ trước...”

“Không cần.” Thân ảnh trong bóng tối, ngữ khí mang theo một tia trào phúng. “Còn hơn chúng ta, Thiên Sơn càng không để những người khác biết sự tình lần này. Nếu để vô lâm vùng Trung Nguyên biết phái Thiên Sơn có báu vật mật, đối với bọn họ mà nói, mới là hậu họa vô cùng. Những người đó, tạm thời không cần quan bọn họ.”

Đợi đến lúc giải quyết Thiên Sơn, chiếm được bảo vật, mới là thời cơ tốt để bước vào vùng Trung Nguyên. Đến lúc đó, còn lại bảy phái, một người cũng không sót!

Nhìn ngọn núi xa xa, trên mặt Ly Hỏa một chút tiểu ý tình thế bắt buộc.

Mà cùng lúc đó, trong nhà trọ ở trấn Đồng Tường. Dưới ngọn đèn dầu, Diệp Vô Truy rút ra hắc đao, đang tỉ mỉ chà lau. Cặp mắt kia, nghiêm túc mà chuyên chú, một lần lại một lần tỉ mỉ lau lưỡi đao. Phảng phất như lâm tế lễ vì tương lai huyết nhiễm lưỡi đao.

Ngày mai, không biết sẽ phát sinh đại sự kinh động võ lâm thế nào.

7. Chương 7: Diễn Đàn Bộc Quang

Người chơi trong trò chơi không ít, nếu tính toàn thể nhân số, nhân số người chơi gấp đôi so với người vật nguyên sinh trong trò chơi.

Thế nhưng trước mắt mà nói, trên dưới toàn bộ thế giới trò chơi rung chuyển, như trước người vật nguyên sinh, mà không phải người chơi. Nếu hỏi vì sao, chỉ có thể nói thực lực chênh lệch thật sự quá lớn. Đại bộ phận người chơi đều là đệ tử mới vừa mới nhập môn phái chưa đến một năm, nếu muốn nhắc lên sóng gió gì trên giang hồ là chuyện không có khả năng.

Nhưng không thể nhắc lên sóng gió, không có nghĩa là bọn họ không thể vẫy xem.

Chuyện Thiên Sơn lần này, cũng hấp dẫn nhiều quan tâm trong người chơi. Thấy các đại môn phái đều phái sư huynh sư tỷ cấp cao nhất đi Thiên Sơn, những người chơi này không chịu nổi tịch mịch, ở trên diễn đàn tiến hành các loại phỏng đoán.

Nói cái gì cũng có, ý kiến bảy đại môn phái vây công Thiên Sơn cũng được đề xuất. Hiện tại không thể tự mình tham dự phong ba giang hồ, tâm tư của những người chơi xem náo nhiệt có thể nói là nước lên thuyền lên.

Mà có người dư dật không chịu sự hạn chế của sư môn, lại tự mình chạy đến chân núi Thiên Sơn xem náo nhiệt.

Vì vậy, sáng sớm hôm sau, lúc Diệp Vô Truy cùng Hảo Mộng Vô Hoa từ trong nhà trọ đi ra, phát hiện người trong trấn nhỏ nhiều hơn gấp đôi. Lúc này đây, tới phần lớn là người chơi.

“Ừ, các đồng chí rất nhiệt tình nha.” Hảo Mộng Vô Hoa tấm tắc nói, nhìn đám người đang di chuyển.

Có một số người chơi mới không để ý đắc tội NPC của bảy đại môn phái, bị đập từ bên trong gian nhà ra. Có người lại trực tiếp giả bộ là người qua đường giáp, ở ven đường chê cười nhìn những đồng bào đen đui này.

Mà bọn họ có điểm chung là, phần lớn có vẻ không kiềm chế được mà không nhút nhát, không giống người vật nguyên sinh coi trọng đẳng cấp môn phái chỉ phân như thế.

“Phiền phức.” Diệp Vô Truy khinh niệm một tiếng, nhắc chân đi ra khỏi nhà trọ.

Đối với cậu mà nói, người tới càng nhiều, lại càng không không dễ dàng để lợi dụng sơ hở lên núi. Cho nên vô luận là người chơi hay NPC, đều chỉ là phiền phức mà thôi.

“Được rồi, Lưu Lạc kia còn chưa login sao?”

Đi phía sau cậu, Hảo Mộng Vô Hoa nói.

Đã tới nhiều ngày, Diệp Vô Truy đem sự việc nói một lần với hắn, thuận tiện thương lượng đối sách. Cho nên, Hảo Mộng Vô Hoa cũng biết Lưu Lạc như thế.

Lắc đầu, Diệp Vô Truy nói. “Hắn không liên hệ tới, chắc chuyện trong hiện thực còn chưa giải quyết xong.”

Tuy rằng Nhất Mộng Giang Hồ không có công năng kiểm tra hảo hữu có tại tuyến hay không, thế nhưng trong lúc hảo hữu có thể đưa tin liên hệ qua bỏ câu.

Lưu Lạc lâu như vậy vẫn không có liên lạc với Diệp Vô Truy, chỉ có thể nói rõ ràng đã nhiều ngày hẳn không thượng tuyến.

“Ai, nếu có thủ tịch đệ tử Thiên Sơn ở đây, chúng ta lên núi cũng không khó khăn như thế.” Bất đắc dĩ thở dài, Hảo Mộng Vô Hoa chuyển ánh mắt quan sát đoàn người xung quanh. Bỗng, trong mắt tinh quang chợt lóe, dường như nghĩ tới biện pháp gì đó.

Tiếp theo, chụp tay tới, không để ý Diệp Vô Truy phản kháng mà đem cậu kéo tới một ngõ nhỏ tối.

“Cậu lại phát bệnh gì?” Không hờn giận đem tay kẻ trộm gạt xuống khỏi đầu vai mình, Diệp Vô Truy gầm nhẹ.

“Xuyt, đừng nói to. Tớ chỉ nghĩ tới một biện pháp, biện pháp không cần phiền phức mà chúng ta cũng có thể dễ dàng lên núi.”

Nhìn đoán người lui tới ngoài ngõ, Hảo Mộng Vô Hoa đảo tròn hai mắt, tỏ vẻ giả hoạt vô tận.

Người chơi đến trấn Đồng Tường chỉ vì xem náo nhiệt, tuyệt đối không ngờ mình cũng trở thành một vòng náo nhiệt.

Buổi trưa hôm ấy, có người trên diên đàn phát hiện một tin tức thư nặc danh. Người chơi phát tin tự xưng là đệ tử Thiên Sơn, giải thích nghi hoặc Thiên Sơn đã nhiều ngày khác thường thay mọi người.

Phái Thiên Sơn khác thường bởi vì có bảo vật sắp xuất thế, mới dẫn tới quan tâm của nhiều cao thủ môn phái như vậy. Bấy đại môn phái bảo đệ tử cao cấp đến đây, đều là vì cướp giật dị bảo chi cốt.

Lời nói này vừa ra, mọi người bán tín bán nghi, cũng không phải thập phần tin tưởng. Có người là đệ tử cấp thấp của Thiên Sơn nghi vấn, nói cũng không nghe được trong môn phái có bất luận tin tức gì về dị bảo, đây thuần túy là lời đồn.

Nhưng mà theo nhân sĩ giấu tên lúc đó trả lời, nếu thực sự không có dị bảo, vì sao Thiên Sơn phải phong sơn giới nghiêm, vì sao lâu như vậy cũng không nhìn thấy thủ tịch đệ tử Lưu Lạc? Ở loại thời khắc mấu chốt này, thân là thủ tịch đệ tử, Lưu Lạc đi nơi nào. Chẳng lẽ bị phái đi chấp hành nhiệm vụ bí mật sao?

Thân là đại sư huynh trong người chơi của phái Thiên Sơn, đứng vị trí thứ bảy trên bảng, Lưu Lạc giữa những người chơi có danh vọng tương đối cao. Mà mấy ngày gần đây Thiên Sơn khác thường, đúng là không có người nào nhìn thấy bóng dáng của hắn.

Tuy rằng không biết đến tột cùng hắn đi nơi nào, nhưng chỉ dựa vào điểm hành tung không rõ này của hắn, có thể biết lần này Thiên Sơn quả thực phát sinh chuyện không nhỏ.

Trong khoảng thời gian ngắn, Thiên Sơn bởi vì có bảo vật bí mật xuất thế, mà đưa tới bấy đại môn phái rình mò, ý kiến này, từ từ được truyền ra giữa người chơi.

Truy đuổi trong trò chơi của người chơi, cho dù là ở trò chơi nào, đều không ngoài hai điểm —— kỹ năng cao cấp và trang bị cao cấp. Khác với các NPC, bọn họ sẽ vì thực lực chênh lệch mà có điều băn khoăn, nhưng nếu thật sự có dị bảo xuất hiện trước mắt, dù cho chỉ là người vừa mới tiến vào trò chơi cũng muốn liều mạng đi vật lộn một phen.

Vì sao? Bởi vì bọn họ chết cũng không phải thật sự chết, nhiều lắm là rớt cấp bắt đầu một lần nữa.

Nghiêm phạt tử vong trong Nhất Mộng Giang Hồ là người chơi tụt hết cấp, không thể không nói nghiêm khắc. Thế nhưng đối với các người chơi mà nói, tử vong nghiêm phạt kinh khủng, chung quy vẫn không chống lại được mê hoặc của dị bảo.

Nếu nói trong trò chơi bấy đại môn phái còn có kị danh vọng giang hồ của bản thân, còn có kị Thiên Sơn. Như vậy các người chơi giống như hoàng mao tiểu tử hai bàn tay trắng, bởi vì vừa cất bước, cho nên không lo mất đi.

Trong thời gian ngắn, tin tức về Thiên Sơn có dị bảo, đồn ra giữa những người chơi. Cho dù là nam hay nữ, già hay trẻ, đều ôm hứng thú thật lớn với tin đồn này. Hầu như mỗi người đều muốn, nếu mình may mắn thừa loạn lấy được dị bảo này, ở trong trò chơi này chẳng khác nào một bước lên trời!

Loại hứng thú này, dẫn đến một cơn sóng khác. Từ người thứ nhất bắt đầu dò xét, dần dần càng nhiều người chơi bắt đầu thử leo lên Thiên Sơn. Một người không thành công, có người tiếp nối liên tiếp.

Dù sao lực lượng binh sĩ không đủ cường đại, nhưng nhân số lại tạo thành uy hiếp đáng sợ. Trong mấy ngày này, các đệ tử Thiên Sơn coi giữ núi bần đến thiên hôn địa ám, bọn họ không ngừng đem mấy người lên lút lên núi trục xuất xuống. Bởi vì Thiên Sơn cũng không phải tà môn ma đạo, cho dù rất bất đắc dĩ, nhưng cũng không thể thực sự làm gì những người lên lên núi này. Chỉ giáo huấn một chút, sau đó đuổi xuống núi mà thôi.

Nhưng mà như vậy dường như càng cổ vũ sự kiêu ngạo của các người chơi, lại biết cũng không có nguy hiểm tính mạng gì, đều càng thêm háng hái bắt đầu leo lúi.

Trên tầng hai của một tòa tửu lâu ở trấn Đồng Tường, Hảo Mộng Vô Hoa gọi vài đĩa thức ăn, rượu, có tư có vị hưởng dụng.

“Thế nào? Chủ ý này của tứ không tồi chứ?” Người khởi xướng sự việc cười. Người lúc đó tiết lộ tin tức trên diễn đàn, không thể nghi ngờ chính là Hảo Mộng Vô Hoa

Diệp Vô Truy nhìn người đối diện giống như lửa cháy đổ thêm dầu, gật đầu. “Chính xác, cứ như vậy, chúng ta cũng có thể thử dịp nhiều người hỗn loạn lên núi, cũng không khiến người khác chú ý.”

Cầm một hạt đậu phộng, Hảo Mộng Vô Hoa lẩm nhẩm hỏi. “Nếu không phải cái gì Lưu Lạc kia đến bây giờ cũng không liên lạc qua, chúng ta đến nổi tổn khí lực như vậy sao? Lại không thể tùy tiện tóm một đệ tử nói cậu là Danh Dao truyền thụ, trưởng lão Thiên Sơn mời tới tương trợ và vân vân.”

Phái Lưu Lạc ra ngoài tìm Danh Dao truyền thụ, tuyệt đối là bí mật của Thiên Sơn, trong người chơi không ai biết. Mà Diệp Vô Truy bọn họ tự nhiên cũng sẽ không dùng loại phương pháp ngu xuẩn này, đem thân phận mình để lộ ra ngoài.

“Chờ sắc trời tối một chút, chúng ta lên núi.”

Nhìn tòa trụ trên núi bị mây che, trong lòng Diệp Vô Truy không hiểu sao thấy chẳng lành.

“Đến tột cùng là ai, dĩ nhiên đem tin tức tiết lộ ra ngoài!” Trong một tòa tiểu viện mật, một nữ tử hồng y xinh đẹp chính khí hỗn hển nói. “Các ngươi những người ngu ngốc này, tin tức lúc nào tiết lộ ra ngoài cũng không biết sao?!”

Trước mặt cô có hai người mặc hắc y đang quỳ, thấy cô tức giận đều không dám nhiều lời.

Nhớ tới hôm nay không hiểu sao xuất hiện nhiều người lên núi như thế, Khúc Vũ cắn cắn môi, quay đầu lại nhìn nam tử cao gầy mềm mại cả giận nói: “Thiếu giáo chủ, không biết tiểu tử phương nào phá hủy chuyện tốt của chúng ta. Lại thêm ra nhiều người đến phiền toái như vậy, làm sao thì tốt?”

Đối với hành động xuất quân của phái Thiên Sơn, những người này võ công cao không nhiều, nhưng nhân số đông đảo. Thiếu giáo chủ lại phân phó nếu như không được vạn nhất, không thể hưỡng những người kỳ quái này động thủ. Hành động này đối với Cửu Trọng giáo mà nói, không thể nghi ngờ là tăng thêm phiền phức.

Ly Hỏa mím môi, con ngươi đen kịt tĩnh lặng không gợn sóng, không biết đang tự hỏi cái gì.

“Khúc Vũ, phân phó thủ hạ đệ tử, hành động không thay đổi. Nhưng lúc lên núi phải cẩn thận một chút, âm thầm quan sát những người lên núi, không nên dă thảo kinh xà.”

Tay phải nắm chặt, lại buông ra, Ly Hỏa hạ lệnh nói. Sau khi hồng y nữ tử lĩnh mệnh lui ra, trong viện chỉ còn một mình hắn.

Lúc này, vùng lông mày luôn luôn trầm tĩnh cũng không khỏi nhíu chặt.

Ly Hỏa nhìn ra, nên lo lắng nhất không phải những người chơi bị gây xích mích lên núi, mà là người phát tin tức phía sau màn kia!

Người nọ một mình hành động, hay là hành động đoàn đội? Có thể bọn họ phóng tin tức lần này để hấp dẫn lực chú ý của mọi người, có mục đích gì? Những người này đối với kế hoạch của hắn tạo thành quấy

rầy gì. Bọn họ đến tương trợ Thiên Sơn, hay là ôm mục đích giống Cửu Trọng. Mà quan trọng nhất, người phóng tin tức phía sau màn thực lực ra sao?

Mà Cửu Trọng, toàn bộ chuẩn bị đều đã làm tốt, chỉ kém đông phong.

“Cho dù như thế nào...” Ánh mắt Ly Hỏa cô đọng.

Cho dù như thế nào, lần này lược núi chỉ có thể thành công không thể thất bại. Đối với hắn mà nói, đây chỉ là bắt đầu mọi thứ, bước đầu tiên mà thôi.

8. Chương 8: Nơi Quyết Chiến

“Thực sự không cần tớ giúp?”

Nhẹ nhàng xoay người bay tới một mỏm đá nổi lên, Hảo Mộng Vô Hoa hỏi người dưới thân đang nỗ lực leo lên.

Lúc này, Diệp Vô Truy đang dùng tay cầm lấy một cành cây mọc trên vách đá.

Nghe vậy, ngẩng đầu liếc mắt nhìn hắn, liền đem toàn bộ nội lực tập hợp đến lòng bàn chân. Dùng sức một chút, mượn lực phóng người lên, đáp xuống bên cạnh Hảo Mộng Vô Hoa. Cùng hắn đứng trên vách núi cao vạn thước.

“Sách sách, khinh công tuy rằng không được tốt lắm, nhưng nội công thực sự không tệ.” Nhìn mỏm đá cứng rắn trên vách đá bị hai chân Diệp Vô Truy dẫm lên lõm xuống thật sâu, Hảo Mộng Vô Hoa cảm khái.

Hai người chọn lên núi buổi tối, để tránh tai mắt của người khác, còn đặc biệt chọn con đường hiểm ác đáng sợ đến cực điểm —— vách núi của núi chính cao nhất của Thiên Sơn.

Đó là một vách núi gần như vuông góc chín mươi độ, cao chừng vạn thước, so với tiêu chuẩn của người bình thường, chỉ sợ leo đến phân nửa sẽ ngã xuống sườn dốc.

Thế nhưng Diệp Vô Truy cùng Hảo Mộng Vô Hoa thì khác, trong bọn họ một người sư môn bất minh khinh công trác việt. Một người Danh Dao truyền tự, mặc dù khinh công không tính là tuyệt hảo nhưng nội tức thâm hậu. Dọc theo đường đi Diệp Vô Truy luôn sử dụng nội lực, tại vách núi dựng đứng này từng bước một mở lối ra.

“Thời gian không còn nhiều, không rảnh lời vô ích.” Không thèm để ý tới Hảo Mộng Vô Hoa nói đông dài, Diệp Vô Truy nhìn đỉnh núi gần trong gang tấc, lại tiếp tục leo lên.

Vách núi này bình thường người tuần tra không thường đi qua, thừa dịp lực chú ý của Thiên Sơn đều bị đám người chơi đoạt đi, hai người một đường thuận lợi lên núi chính.

Đỉnh núi Thiên Sơn tuyết trắng, thảm thực vật cũng không nhiều. Để ẩn dấu thân, hai người sớm đã đem y phục lông trắng mặc vào. Từ xa nhìn lại, cũng cùng đá trắng tuyết trắng hòa hợp một thể.

Một đường tránh khỏi đường lớn, tiến vào đường mòn. Chẳng bao lâu, hai người thấy được sơn môn phái Thiên Sơn.

Xa xa nhìn đến, mười mấy tên bạch y đệ tử sẵn sàng chờ đón quân địch đứng trang nghiêm trước sơn môn, trong tay nắm trường kiếm, nhìn qua như là đề phòng cái gì.

“Quả nhiên, Cửu Trọng chọn đột kích đêm nay.” Dè xuống thanh âm, Hảo Mộng Vô Hoa nói.

Diệp Vô Truy gật đầu. “Xem ra, Thiên Sơn cũng sớm chuẩn bị.”

Cái trận thế này, nếu muốn không bị phát hiện xông vào là tuyệt đối không có khả năng, hai người liếc nhau, liền dự định tiếp tục ẩn náu, đợi quan sát rồi bàn lại.

Gió tuyết trên đỉnh núi dần lớn hơn, những bạch y đệ tử vẫn như trước dường như không cảm giác lạnh lẽo đứng trang nghiêm trong gió tuyết giá lạnh, nhìn về nơi xa, giống như bức tượng điêu khắc đứng im bất động.

Đột nhiên, một trận tiếng động lớn xôn xao từ xa mà gần truyền đến, đem ánh mắt mọi người bao gồm hai người Diệp Vô Truy đang trốn hấp dẫn qua.

Chỉ thấy mấy bạch y đệ tử Thiên Sơn một trước một sau đi tới, ở giữa dè nặng một nam tử trẻ tuổi mặc y phục sợi đay. Người bị ngăn chặn kia không ngừng giãy dụa phản kháng, trong miệng còn hùng hùng hổ hổ mà nói những từ không sạch sẽ, mới tạo thành động tĩnh lớn như vậy.

Mà hai người đệ tử Thiên Sơn không chế hấn đường như đã sớm thành thói quen, hai tai không nghe những tạp âm này, mặt không đổi sắc đem người áp đến trước sơn môn Thiên Sơn.

“Là người chơi.” Hảo Mộng Vô Hoa nhìn, nói.

Diệp Vô Truy tất nhiên cũng đã nhìn ra, từ lời nói kiêu ngạo và việc làm cùng tiếng địa phương thường thoát ra để phán đoán, người này không chỉ là người chơi, mà còn là đồng hương của cậu với Hảo Mộng Vô Hoa.

Nghe được tiếng động lớn xôn xao, một đệ tử trông giữ sơn môn của Thiên Sơn đi tới.

“Tùng Nham, Tùng Vân, người kia là ai?”

Hai gã đệ tử hành lễ nói. “Thưa sư huynh, đây là nhân sĩ giang hồ lên núi vừa bị phát hiện ở vùng phụ cận.”

Lời nói này sư huynh kia cũng không ngoài ý muốn, chỉ nhú mày nhìn người chơi hùng hùng hổ hổ như trước. “Thế nào hết lần này tới lần khác chọn loại thời gian này.”

Phái Thiên Sơn đối đầu với kẻ địch mạnh, nhưng còn phải phân tâm ứng phó với những người chơi không ngừng lên núi này, thật sự là một trời buộc không nhỏ.

Mà người chơi đang chìm đắm trong ngôn ngữ nghệ thuật của mình cũng nghe được lời của hắn, lập tức trừng mắt nói. “Đại gia ta cam tâm tình nguyện lên Thiên Sơn lúc nào thì lên, các ngươi còn muốn quản phải không?”

Thấy hắn ngôn ngữ bất kính, đệ tử Thiên Sơn kia sắc mặt cũng không hề gì. “Đây vốn là nơi thuộc quyền của phái Thiên Sơn, đương nhiên không thể để các người tùy ý xông lên núi.”

Bị điểm huyết đạo không thể nhúc nhích, người chơi nọ cười nhạt. “Cái gì gọi là nơi thuộc quyền phái Thiên Sơn? Núi non Thiên Sơn này vốn là thiên địa linh vận, của chung mọi người. Chỉ bất quá các người tới chiếm vương sơn, thế nào? Liền không cho phép những người khác tới?”

Hắn một phen nói đem Thiên Sơn nói giống như sơn đại vương chiếm núi, khiến sắc mặt vài tên bạch y đệ tử rất là xấu xí.

Âm thầm nghe được Hảo Mộng Vô Hoa cười trộm một tiếng. “Còn có đạo lý ngang ngược này nha, tài ăn nói thật tốt.”

Diệp Vô Truy liếc hắn. “Ngụy biện, cá mè một lứa.”

Nhìn ra ánh mắt khinh bỉ của cậu, Hảo Mộng Vô Hoa hận đến nghiến răng nhưng cũng không dám làm ra động tác quá lớn.

Mà bên kia người chơi ba hoa nọ cùng đệ tử Thiên Sơn phần uất tiếp tục tranh chấp như trước, dần dần sơ sẩy phòng ngự. Diệp Vô Truy thấy thế, lại nhú mày.

“A ——!” Chỉ nghe thấy một tiếng kêu đau đớn, một gã đệ tử Thiên Sơn đột nhiên ngã xuống đất. Tùy theo mà đến, liền tiếp mấy người cùng hắn ngã xuống đất không dậy nổi.

Dị biến này khiến mọi người kinh ngạc, ngay cả người chơi nọ đều sửng sốt.

Vẫn là sư huynh trông giữ núi phản ứng trước tiên, la lớn. “Sắp xếp kiếm trận! Tùng Nham, cậu vào trong gọi người đến viện trợ, Tùng Hoa, cậu mau mau đi về phía sư phụ cùng các trưởng lão hội báo!”

Lời còn chưa dứt, liền có một bóng đen từ bên tiến ra, hướng hắn đánh tới!

“Keng ——” Binh khí tương giao phát ra tiếng huýt gió sắc bén, sư huynh nọ chống lại một kích, hướng đệ tử phía sau rống to hơn. “Ngự trận!”

Các bạch y đệ tử phản ứng cực nhanh, tức thì liền bày ra trận hình. Nhưng mà sơ với bọn hắn nhanh hơn, địch nhân tuân ra như bày ông. Nhân số hơn mấy lần những đệ tử thủ sơn.

Người của Cửu Trọng đã bắt đầu tập kích núi!

Diệp Vô Truy lại hướng bên trong cánh cửa nhìn, liền nhìn thấy hai gã đệ tử Tùng tự bồi chạy vội vào, chấp hành nhiệm vụ của mình! Mà người chơi kia, như trước bị bọn họ túm trong tay, một đường gấp ghềnh bị kéo đi.

“Chúng ta đi!” Cậu túm Hảo Mộng Vô Hoa bên người, cũng hướng bên trong cánh cửa chạy tới.

“Ai! Chờ một chút ——!” Bị túm nhảy ra khỏi nơi ẩn náu, Hảo Mộng Vô Hoa bất ngờ chưa kịp phòng thủ.

Hai người hướng trong sơn môn chạy đi, giữa hỗn chiến, đúng là không người nào có thể bận tâm. Đệ tử Thiên Sơn cùng Cửu Trọng giáo kiểm chế lẫn nhau, không rảnh thời gian quản bọn họ.

Mà Diệp Vô Truy thì rút đao ra, thời gian chạy tới trước sơn môn Thiên Sơn, lại giúp các đệ tử bạch y giải quyết không ít địch nhân. Đối với Cửu Trọng mà nói, người này tuyệt đối là tai họa. Mà phái Thiên Sơn, cũng không rõ lai lịch của bọn họ.

Đón ánh mắt nghi hoặc của các đệ tử Thiên Sơn, sẵn bọn họ không kịp hỏi nhiều, hai người đã xông vào trong cánh cửa Thiên Sơn.

Chốc lát bước qua sơn môn, phạm vi nhìn trông trải không ít. Trong tầm mắt, ngọn núi trùng điệp, cùng các y phong kiến trúc giao thác lên xuống, như vậy ẩn dấu hành tung càng thuận tiện.

“Logout!” Tìm một chỗ không người, Diệp Vô Truy nói.

“A? Để làm gì?” Hảo Mộng Vô Hoa không giải thích được.

“Logout, lên diễn đàn tra địa đồ Thiên Sơn.” Dùng ánh mắt ngu xuẩn trừng hắn, Diệp Vô Truy chỉ mê cung kiến trúc xa xa. “Không thì cậu biết đường ở đây?”

“...”

Năm phút đồng hồ sau, Hảo Mộng Vô Hoa lần thứ hai login, đồng thời đem bài trí của phái Thiên Sơn nhớ vu tâm.

Diệp Vô Truy duy nhất tin tưởng chính là trí nhớ của hắn, lập tức liền không nhiều lời. Để Hảo Mộng Vô Hoa mang theo hai người hướng lầu chính phái Thiên Sơn đi vào. Đương nhiên, phải tận lực tìm kiếm đường không bị người phát hiện.

Nhưng mà hai người một đường đi tới, đúng là không gặp phải một đệ tử Thiên Sơn nào. Toàn bộ phái Thiên Sơn không gặp người ở, trái lại uống phí khí lực bọn họ trốn tránh.

“Kỳ quái a kỳ quái, sao có thể một người cũng không gặp chứ?” Hảo Mộng Vô Hoa nghi hoặc nói. “Lẽ nào toàn bộ trốn đi rồi?”

“Không phải không gặp, cũng không phải trốn, mà là toàn bộ tụ tập ở một chỗ đi.” Diệp Vô Truy chỉ vào lầu chính phía xa xa nguy nga khí phái, lơ mơ thấy được ba chữ Phong Tuyết Lâu trên bảng hiệu.

“Cậu biết vừa rồi vì sao tớ không ở lại tương trợ trước sơn môn?” Diệp Vô Truy hỏi hắn.

“Ách, là bởi vì tập kích sơn môn đều là những đệ tử lâu la của Cửu Trọng, những cao thủ đều nhân cơ hội tập kích nơi khác?”

Diệp Vô Truy gật đầu. “Chút thủ đoạn đó Thiên Sơn đương nhiên không rút lui, bọn họ đem nhân thủ phái đi lầu chính, mà Cửu Trọng giáo hẳn là cũng sẽ toàn lực tập kích bên kia.”

Hảo Mộng Vô Hoa nghe xong, nhắc chân đi.

Diệp Vô Truy lại kêu hắn dừng lại. “Chờ một chút, cậu đi đâu?”

“Phong Tuyết Lâu.” Hảo Mộng Vô Hoa quay đầu lại nghi vấn. “Nếu đều ở nơi này giao chiến, lúc đó cậu muốn giúp chẳng phải đi.”

“Ai nói chúng ta muốn đi Phong Tuyết Lâu.” Diệp Vô Truy lườm hắc một cái, hỏi. “Cậu vừa tra địa đồ, có thể dò ra phái Thiên Sơn từ trước đến nay giấu kín bảo vật cùng bí tịch ở nơi nào không?”

“Giấu trong Bảo Khố Các, ở chỗ phong thượng.” Hảo Mộng Vô Hoa chỉ một tòa thiên phong cách đó không xa nói.

“Vậy chúng ta đi.”

Diệp Vô Truy nói xong, liền đi trước.

Lưu lại một mình Hảo Mộng Vô Hoa, đứng ngốc tại chỗ vài giây, lập tức phản ứng lại.

Phái Thiên Sơn sẽ không rút lui, tất nhiên Cửu Trọng giáo cũng không cho rằng Thiên Sơn như vậy mà dời đi đường nhìn. Mà bọn họ làm như vậy, là trong một vòng còn có một vòng. Như vậy tầng tầng lớp lớp nhân thủ phân tán đột kích, thậm chí không tiếc đem nhân mã chủ yếu phái đi tập kích lầu chính Thiên Sơn, mà hết thấy chỉ là vì phân tán nhân lực đóng giữ Tầng Bảo Các.

Dù sao ngay từ đầu mục tiêu của Cửu Trọng giáo, cũng không phải để Thiên Sơn bị diệt, mà là vì bí bảo trong bảo khố của Thiên Sơn mà đến.

Nơi quyết chiến chân chính, hẳn là Tầng Bảo Các ở phái Thiên Sơn.

9. Chương 9: Lăn Đầu Lên Sân Khấu

Thiên Sơn, tại Tầng Bảo Các.

Khác với bình thường yên tĩnh không người, lúc này bên ngoài Tầng Bảo Các trái lại đặc biệt náo nhiệt. Đương nhiên, loại “náo nhiệt” này phái Thiên Sơn dù thế nào cũng không chờ mong.

Đội ngũ hai phương hàng rào tiên minh giằng co, tuy rằng còn chưa động thủ, nhưng bầu không khí đại chiến sắp tới hết sức căng thẳng cũng đặc biệt nặng nề.

Phái Thiên Sơn là một đám trung niên bạch y nam tử, vị trí gần với chương môn cùng trưởng lão ngọc tự bồi môn, mà lúc đó hai trưởng lão tóc bạc từng xuất hiện trong đại sảnh cũng không ở chỗ này. Cùng bọn họ xa xa mà đứng, là một đám mặc hắc y chêm mặt bằng vải đen lộ vẻ xơ xác tiêu điều người của Cửu Trọng giáo, trong đó đám bang nhân chỉ có duy nhất một người để lộ khuôn mặt chính là một vị nữ tử hồng y xinh đẹp.

Cô là một trong bảy vị đường chủ của Cửu Trọng giáo, đường chủ noãn hương đường Khúc Vũ.

Lúc này vị Noãn Hương đường chủ tiếng lành đồn xa, trên mặt mang theo vẻ tươi cười, dùng ánh mắt giống như liếc mắt đưa tình với tình nhân, ngữ khí khiêu khích mấy Thiên Sơn ngọc tự bồi đệ tử.

“Khúc Vũ thực sự là thụ sủng nhược kinh, không nghĩ tới phái Thiên Sơn lừng lẫy nổi danh của thất kiếm lại có thể tự thân ở chỗ này nghênh tiếp ta. Thực sự là chiết sát tiểu nữ tử ta.” Cô phát ra tiếng cười như thở gấp, rồi lại khẽ nhún mày: “Chỉ tiếc tiểu nữ hôm nay có việc mang theo trong người, không thể lưu lại bồi các sư huynh của ngọc tự bồi, phụ lấy rượu ngon món ngon làm bạn, cũng vẫn có thể xem là một việc đẹp chứ.”

Cô nhún mày, tựa hồ thực sự hơi tiếc hận. Khuôn mặt nhỏ nhắn hơi u buồn, môi đỏ mọng khinh mân, mang theo một cỗ phong vị tươi đẹp mỹ mệ. Nếu nam nhân ở đây không biết thân phận của cô, nhất định bị phong thái mệ người này mê hoặc.

Người phái Thiên Sơn cũng hiểu rõ cô, vị này nhìn như thiếu nữ xinh đẹp nhu nhược, thực sự thì so với bất luận kẻ nào đều muốn ngoan lệ độc ác như đuôi ong vàng châm. Nhân sĩ giang hồ chết trên tay cô ít nhất cũng phải hàng trăm.

Trước mặt một người đứng ra lạnh lùng đáp trả, chính là Ngọc Thanh sư phụ của Lưu Lạc.

Hắn giương mắt nhìn Khúc Vũ, trong mắt là xem thường cùng khinh thị: “Phái Thiên Sơn ta từ trước đến nay thanh tu quả dục, không có phúc khí để đường chủ thân lai (?). Đoán rằng nam tử thiên hạ, chờ đợi được lọt vào mắt xanh của đường chủ cũng vô hạn, bản thân Khúc đường chủ cũng từng trải phong phú, xin miễn thứ cho kẻ bất tài phái Thiên Sơn này.”

Nghe được trong giọng nói của hắn có ý trào phúng, hai mắt Khúc Vũ tối sầm lại, trong lòng càng hận. Quả nhiên hôm nay hạ nam tử, ngoại trừ giáo chủ cùng thiếu giáo chủ, tất cả đều là ánh mắt thiên cận khinh thường chi bối.

Bị chạm đến nghịch lân, cô lập tức liền không khách khí.

Ánh mắt lạnh lùng, Khúc Vũ ra hiệu cho đám thủ hạ sau lưng: “Lên, không được để lại người sống!”

Lệnh vừa ra, các hắc y giáo đồ ồa lên, khí thế bức người hoàn toàn không giống một đám đánh ở ngoài sơn môn. người bên Ngọc Thanh cũng bố trí trận thế tốt từ lâu, cùng các đệ tử cấp thấp nghênh địch mà lên.

Trong khoảng thời gian ngắn, nhân sĩ hai phái đối chiến thành một đoàn, binh qua tương giao, phát ra tiếng boong boong.

Lúc Diệp Vô Truy cùng Hảo Mộng Vô Hoa chạy tới Tàng Bảo Các, từ xa liền thấy một màn này. Thiên Sơn cùng Cửu Trọng tuy hỗn chiến cùng một chỗ, nhưng màu hắc bạch tiên minh khác biệt, cũng đem người hai phái phân biệt rõ ràng ra khác vùng.

“Thế nào, muốn lên hỗ trợ không?” Hảo Mộng Vô Hoa hỏi.

Diệp Vô Truy nhìn một chút tình hình lúc này, phát hiện tạm thời Thiên Sơn mơ hồ nằm ở thế thượng phong. Mà các cửu trọng giáo đồ đối mặt với tình thế bất lợi, không chỉ không tỏ vẻ lo lắng, dường như đã sớm dự liệu.

Trong lòng cậu có chút nghi hoặc, cũng có chút bất an.

“Trước không cần, tìm một chỗ bí mật quan sát một chút.” Suy nghĩ một lát, lại lo lắng nói: “Khoảng cách không nên gần quá, võ công bọn họ không thấp, rất có khả năng nghe được động tĩnh.”

Hảo Mộng Vô Hoa gật đầu, nhìn quét vài vòng, liền chọn một nơi dễ dàng ẩn thân lặng lẽ thông thả bước qua.

Hai người chọn địa điểm ở một khối đá gần núi, mấy khối đá chặt chẽ ghé vào cùng một chỗ, vừa khéo lưu lại một vị trí có thể giấu người.

Diệp Vô Truy theo Hảo Mộng Vô Hoa cẩn cẩn dục dục đi qua, nhưng mà còn chưa đi được mấy bước, liền nghe được một tiếng kinh hô đề thấp âm lượng.

Cậu nhìn về phía Hảo Mộng Vô Hoa phát ra tiếng kinh hô, rất ngạc nhiên cái gì khiến hắn kinh ngạc đến mức này. Sau đó, cậu cũng bước nhanh vài bước nhìn tới.

Vừa nhìn, liền ngây ngẩn cả người.

Hỏa ra nơi này đã sớm có người núp, lúc này, một đôi mắt to đen lúng liếng trừng hai người Diệp Vô Truy.

Người này, lại có thể là ——

Ba người cứ như vậy mắt to trừng mắt nhỏ cả ngày, tình trạng này còn muốn duy trì tiếp thì một trận dị động bên Tàng Bảo Các khiến bọn họ đều phục hồi tinh thần lại.

Mắt nhìn thấy, vừa rồi Thiên Sơn chiếm cục diện thuận lợi nay lại chuyển biến một trăm tám mươi độ.

Cửu Trọng giáo bên kia càng đánh càng sắc bén, mà Thiên Sơn lại dần dần tỏ rõ thái độ hết chống đỡ nổi.

“Chuyện gì xảy ra?” Diệp Vô Truy nhíu mày, nhất thời cũng quên luôn người khách không mời mà đến kia.

Chỉ thấy Khúc Vũ vẫn như cũ lộ ra vẻ tươi cười, cười nhạo nói: “Thế nào, mấy cao đồ Thiên Sơn sức lực không hề có, có muốn gọi người đến hỗ trợ không. Nhưng ta sợ, người tới càng nhiều, người Thiên Sơn các người chết cũng càng nhiều mà thôi.” Cuối cùng biến thành cười nhạt chẳng đáng.

Ngọc Thanh đang muốn sử dụng chiêu nội lực ngoại hóa, bỗng nhiên cảm thấy ngực một trận đau nhức, sắc mặt tái nhợt. Lại nhìn các đồng môn khác chung quanh, đều là trạng thái không khác biệt lắm. Nội tức thụ trở, khí tức rối loạn.

“Cô, hạ độc!” Ngọc Thanh hung hăng trừng mắt nhìn nữ tử trước mặt, ánh mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Cửu Trọng sẽ phóng độc bọn họ đã sớm phòng bị, nhưng mà không đoán được chính là, dưới tình huống không hề tiếp xúc chỉ là bình khí tương giao, đối phương làm sao khiến nhiều người Thiên Sơn song song trúng độc như vậy? Hơn nữa độc này vô sắc vô vị, cho nên mới một chút cũng không phát hiện ra.

Khúc Vũ cười lạnh một tiếng, dường như chẳng đáng trả lời.

Theo độc tố lan tràn quanh thân, càng thi triển võ công, hiệu dụng của nó càng nhanh hơn. Ngọc Thanh hung hăng cắn răng, mạnh mẽ phát lực, hần muốn vận lực trước, tóm kẻ trộm trước tóm vương, tóm Khúc Vũ rồi hãy nói.

Nhưng mà trường kiếm vừa sử xuất, liền bị một tên khác nhanh nhẹn đỡ xuống. Người đỡ kiếm của Ngọc Thanh cũng sử dụng kiếm, chỉ thấy tuy nội lực của hần không sâu, nhưng hơn ở kiếm pháp tinh diệu. Công lực bị hao tổn của đệ tử ngọc tự bồi Thiên Sơn đều không địch được hần.

Người nọ sau khi đẩy lùi được công kích của Ngọc Thanh, liền thoái lui tới bên người Khúc Vũ, lạnh lùng nhìn đồng người Thiên Sơn.

Hần ăn mặc cũng không khác với Cửu Trọng giáo đồ, trong lúc tranh đấu cũng xen lẫn trong đám người không thấy được, khiến người khác nghĩ hần chỉ là một giáo chúng bình thường. Bởi vậy, lúc bị hần đánh lui, trong mắt Ngọc Thanh không che giấu được kinh ngạc.

“Cậu là...”

Nhưng mà không đợi hần hỏi xong, Khúc Vũ liền dẫn đầu giải đáp.

Chỉ thấy hồng y nữ tử vừa nảy về mặt còn hờ hững, khuôn mặt mang theo tôn kính đi tới trước người người nọ, hơi khom người.

“Thiếu giáo chủ.”

“Ừ.” Lên tiếng, Ly Hóa nhìn người Thiên Sơn sắc mặt đột nhiên đại biến. Tâm tình không hiểu sao có chút sung sướng.

“Thiếu giáo chủ Cửu Trọng giáo!” Mọi người Thiên Sơn kinh nghi một mảnh, hiển nhiên không nghĩ tới lại gặp nhân vật quan trọng như vậy.

Ly Hóa lấy tấm khăn che mặt xuống, lộ ra khuôn mặt tuấn dật bức người. Khúc Vũ tâm sinh ái mộ len lén đánh giá, rồi lại không dám quá mức rõ ràng. Người Thiên Sơn cũng gắt gao nhìn khuôn mặt hần, chỉ là trong ánh mắt phần hận càng nhiều.

“Là hần!” Người trốn sau đá đột nhiên kinh hô, dẫn tới hai người Diệp Vô Truy quay lại nhìn.

Người chơi nọ chú ý tới ánh mắt của bọn họ, ngưng ngừng cười một tiếng.

“Cậu biết hần?” Diệp Vô Truy hỏi.

“Đúng vậy, người kia cũng là người chơi.” Người nọ tới chỗ trốn trước trả lời: “Hơn nữa tôi còn biết, vừa rồi Cửu Trọng giáo dùng biện pháp gì khiến người Thiên Sơn trúng độc.”

Thấy bọn Diệp Vô Truy lộ vẻ nghi vấn, người nọ cười đắc ý.

“Là ‘Dẫn hương’, loại độc này vô sắc vô vị, là một người Ngũ Độc giáo trước đây sáng chế. Có thể làm cho người trúng độc trong một tiếng nội tức rối loạn, công lực giảm đi.”

“Dẫn hương? Sao tôi chưa bao giờ nghe nói qua.” Hảo Mộng Vô Hoa nghi hoặc.

Nếu như thật sự có độc được tốt như vậy, hần là sẽ nhắc lên sóng gió trong chốn giang hồ mới đúng.

“Bởi vì... Dẫn hương này rất là yếu.” Người chơi nọ chỉ chỉ Ly Hỏa bên kia, nói: “Nó có hai khuyết điểm, một là chỉ có thể có hiệu quả với NPC, đối với người chơi thì vô dụng. Hai là phải gần đối phương trong phạm vi một thước mới có thể có hiệu quả. Hai điểm này một cái hà khắc một cái hạn chế, cho nên mới không truyền lưu rộng rãi.”

“Cho nên người nọ mới hóa trang giống giáo đồ lẫn vào trong đám người tập kích.” Diệp Vô Truy có chút suy tư nói: “Như vậy mới có thể ở gần chỗ không trung khiến tất cả mọi người trúng Dẫn hương, cũng bởi vậy cậu đoán ra hắn có thể sử dụng Dẫn hương, liền cũng là người chơi.”

“Đúng phân nửa.” Người đối diện cười cười: “Tôi có thể đoán ra thiếu giáo chủ của Cửu Trọng là người chơi, bởi vì tôi biết mặt hắn. Cậu nói hắn là ai?” Trong giọng nói mang theo một tia thần bí, chậm rãi nói ra chân tướng.

“Người nọ hiện tại là người chơi đứng đầu trong các người chơi, thiên hạ đệ nhất bằng thực lực Ly Hỏa!”

Dung mạo của các cao thủ bằng thực lực hầu như đều từng bộc quang, Ly Hỏa bị người chơi nhận ra cũng chẳng có gì lạ.

Diệp Vô Truy lúc nhận được đáp án quan trọng đó xong liền hung hăng trừng Hảo Mộng Vô Hoa, cái tên đứng thiên hạ đệ nhị này, dĩ nhiên ngay cả người nọ cũng đều không nhận thức.

Hảo Mộng Vô Hoa ngượng ngùng cười, tự biết đuối lý, hắn thực sự không có thời gian ghi nhớ lại hình dạng của những người khác trên bảng thực lực.

Người chơi nọ giải thích hết mối nghi ngờ nhìn bọn họ hồ động, cười. “Gặp gỡ ở loại địa phương này, cũng là một loại duyên phận. Không bằng nhận thức một chút đi, tôi là Phong Tập.”

Diệp Vô Truy liếc nhìn hắn, đột nhiên lộ vẻ tươi cười ý vị thâm trường: “Quả thực là rất có duyên phận, Phong Tập huynh ở sơn môn Thiên Sơn bày ra tài ăn nói, thực sự khiến tôi mặc cảm.”

Người trước mặt tự xưng là Phong Tập, đó là hai người Diệp Vô Truy gặp trước sơn môn, người chơi bị đệ tử Thiên Sơn bắt được mà mắng chửi.

Phong Tập sững sốt, hiển nhiên không nghĩ tới đối phương lại thấy một màn đó.

Còn chưa đợi hắn hồi phục tinh thần lại, liền nghe Diệp Vô Truy nói: “Tôi là Diệp Vô Truy.” rồi chỉ vào người bên cạnh. “Hảo Mộng Vô Hoa.”

“Biết biết, thiên hạ đệ nhị nha.” Phong Tập cũng rất nhanh thiện ý cười cười: “Chỉ là không nghĩ tới, còn ở chỗ này gặp được thần long vĩ bất kiến thủ thiên hạ đệ cửu.”

Cái chữ “Cửu” kia như lưỡi dao sắc bén, đâm vào ngực Diệp Vô Truy, khiến sắc mặt cậu trầm xuống không ít.

Phong Tập không chú ý tới điểm này, Hảo Mộng Vô Hoa lại làm bộ không thấy. Lúc mấy người hàn huyên xong, lại nhìn Tàng Bảo Các đang giảng co bên kia.

“Phỏng chừng người của Cửu Trọng giáo, là muốn chờ bọn họ phát tác toàn bộ độc tố Dẫn hương mới động.” Phong Tập nói: “Hai người định làm sao bây giờ?”

Hắn nói một phen, hiển nhiên là hỏi Diệp Vô Truy. Bởi vì trong hai người, chỉ có cậu thoát nhìn như người quyết định, Hảo Mộng Vô Hoa trực tiếp bị bỏ qua.

Diệp Vô Truy liếc mắt nhìn bên kia, không trả lời mà hỏi lại hắn. “Vậy còn cậu? Chuẩn bị làm như thế nào?”

Phong Tập cười: “Có thể có tiện nghi tất nhiên tôi nhất tiện nghi, bất quá loại tình huống lúc này, chúng ta cũng chỉ có thể trốn ở chỗ này bằng quan.”

“Nhất tiện nghi sao?” Diệp Vô Truy nở nụ cười: “Hợp ý tôi.”

Trong nháy mắt, Hảo Mộng Vô Hoa cùng Phong Tập song song trừng lớn mắt, cứ như vậy nhìn cậu từ tầng đá ẩn thân đi ra ngoài, tùy tiện bại lộ trong tầm mắt người bên ngoài.

10. Chương 10: Một Đao Ngâm Thế

Người đầu tiên chú ý cậu đi tới, là Ly Hỏa.

Người kia thông thả đi tới, nhìn qua, giống như cười ánh trăng mà đến. Tóc dài đen như mực buộc sau đầu, võ sam màu xanh tôn lên dáng người thon dài. Trên khuôn mặt tuấn đạt, khóe miệng nở nụ cười yếu ớt, mang theo chút tự phụ có lẽ nói là tự tin cũng được.

Nói chung, một người như vậy, lúc bạn trông thấy cậu, liền không khỏi khuynh phục vì vẻ tao nhã khí độ đó. Đó là một loại khí chất trầm liễm nhưng cũng đường hoàng.

Lúc Ly Hỏa nhìn thấy cậu, lực chú ý liền dời qua, một bên âm thầm kinh hãi, một bên phỏng đoán thân phận.

Mà những người khác, cũng đều chú ý tới thân ảnh của Diệp Vô Truy.

Có người kinh ngạc, có người nghi hoặc, lại không có một người tiến lên thử công kích cậu. Thẳng đến lúc Diệp Vô Truy đi tới trước mặt người Thiên Sơn, thay bọn họ che Cửu Trọng giáo phía trước, mới khiến cho Khúc Vũ cùng Ly Hỏa có một tia phòng bị.

“Cậu là...?” Ngọc Thanh cũng nghi hoặc.

Trong môn chưa từng gặp qua người này, càng không phải là đệ tử của bảy phái khác. Lúc này Diệp Vô Truy xuất hiện, không khỏi khiến hần không tìm được manh mối.

Hơi nghiêng khuôn mặt, Diệp Vô Truy ngữ khí bình ổn: “Tại hạ ứng với lời mời của Thiên Sơn mà đến, thay sư phụ hoàn thành lời hứa.”

Lúc cậu nói, Ly Hỏa sắc mặt biến đổi theo sườn mặt cậu, tựa hồ muốn nhìn thấu người này đến thanh thanh sở sở.

Ngọc Thanh lại là vẻ mặt bình tĩnh, thì thào: “Hóa ra là cậu, hóa ra là cậu!” Thân phận của Diệp Vô Truy không cần nói cũng biết, hần lại lo lắng hỏi.

“Thế nhưng, không biết đồ đệ Lưu Lạc của ta đang ở phương nào?”

“Lưu Lạc vì một sự việc ràng buộc, không đồng hành cùng tôi.”

Ngọc Thanh đạt được câu trả lời liền thần nhiên gật đầu, hướng đi của đồ đệ tạm thời không quan trọng. Quan trọng là, tại loại thời khắc cực nguy hiểm, vốn mời cứu trợ lại đúng lúc xuất hiện, đối với Thiên Sơn mà nói, thực sự là một chuyện may mắn.

Có Diệp Vô Truy giúp đỡ, khi hần đối mặt với Cửu Trọng giáo, không khỏi có chút sức lực hơn, sắc mặt không lại hoảng sợ thất thố như vậy.

Người đối diện tự nhiên cũng chú ý tới điểm ấy, nhưng bọn hần không tin một người đến thì cục diện có bao nhiêu cải biến, ánh mắt nhìn về phía Diệp Vô Truy cũng cảm thấy hần không biết tự lượng sức mình.

Khúc Vũ không quen nhìn vẻ mặt buông lỏng của bọn họ, khiêu khích nói: “Phái Thiên Sơn, đừng tưởng rằng thêm một người có thể có nhiều tác dụng, đừng quên các người hiện tại đều trúng độc không thể sử dụng nội công, để hoàng mao tiểu tử này trợ giúp là có thể thay đổi thế cục sao? Buồn cười!”

Bị mắng là hoàng mao tiểu tử, Diệp Vô Truy vô tri vô giác, phái Thiên Sơn lại sắc mặt đại biến.

Ly Hỏa chuyển mâu quang, quan sát Diệp Vô Truy.

“Hừ, mặc kệ hần là ai? Không phải là một người mới chưa dứt sữa sao?” Có lẽ nhìn ra võ công Diệp Vô Truy không cao thâm giống trong tưởng tượng của cô, Khúc Vũ cười nói: “Chính là khuôn mặt đẹp chút. Thế nào, tiểu đệ đệ có muốn theo tỷ tỷ không, tỷ tỷ sẽ thoải mái người a ~”

Khúc Vũ trời sinh quyến rũ, âm điệu ngôn ngữ nói không khỏi khiến người khác mặt đỏ tới mang tai.

Đệ tử Thiên Sơn nghe cô nói năng lỗ mãng, vẻ mặt đều tức giận, há mồm muốn phản bác.

Lại thấy Diệp Vô Truy giơ tay lên, nhàn nhạt ngăn trở bọn họ.

Cậu nhẹ giương mi, nhìn nữ tử kiều mị đối diện, cười yếu ớt.

“Diệp Vô Truy có bản lĩnh viện trợ Thiên Sơn hay không, không cần Cửu Trọng giáo lo lắng. Còn có Khúc đường chủ, tuổi đã muộn tâm tình không nên pháp phòng quá lớn cho khỏe mạnh, không phải chỉ sợ sẽ già nhanh hơn, hồng nhan không hề.”

Trong giọng nói hàm chứa châm biếm cay độc, khiến đệ tử Thiên Sơn ở đây không khỏi cười thấp ra tiếng.

Khúc Vũ tức giận, lập tức hướng Ly Hỏa mềm mại thỉnh cầu nói: “Thiếu giáo chủ, cái tiểu tử không giữ miệng này thực sự rất chướng mắt, không bằng để thuộc hạ hiện tại giải quyết hắn!”

Ly Hỏa không để ý tới lời của cô, cặp mắt hắn, với hai tai, lúc đang nghe thấy Diệp Vô Truy tự báo tên liền chỉ quan tâm tới cậu. Trong mắt cũng chỉ có thân ảnh đang đứng đứ đứ khoát.

Hóa ra là Danh Dao truyền thụ.

Liễu Hỏa sáng tỏ, trách không được vừa xuất hiện khiến phái Thiên Sơn có lòng tin như thế. Ly Hỏa cũng từ bảng binh khí ra sự phụ của Diệp Vô Truy.

Chỉ cần cùng Danh Dao nhắc lên quan hệ, vậy tựa như lệnh tiễn trên giang hồ. Hai chữ này, giống như là đại danh từ của võ thần.

Ý nghĩ của nó, là tuyệt đối sẽ không thua.

“Thiếu giáo chủ!” Thấy Ly Hỏa trầm mặc không đáp lại, Khúc Vũ không khỏi nóng ruột thúc dục.

Nghe tiếng la của cô, Ly Hỏa từ từ quay lại, chậm rãi gật đầu.

Diệp Vô Truy sao? Để ta thử xem, cái gọi là Danh Dao truyền thụ, đến tột cùng có bao nhiêu bản lĩnh!

Ly Hỏa đồng ý xong, Khúc Vũ lập tức hô quát Cửu Trọng giáo giáo đồ, vung tay tấn công!

Mục tiêu lần này, rõ ràng là Diệp Vô Truy che ở trước người Thiên Sơn.

Người Cửu Trọng trong tay đều cầm vũ khí, không để lại chỗ trống từ bốn phương tám hướng vây đánh, mà Diệp Vô Truy vẫn đứng ở trung tâm điểm công kích của bọn họ, cũng không nhúc nhích. Mặc cho bọn họ vây quanh.

Mắt thấy sẽ bị một thanh trường kiếm ở gần nhất xuyên thủng, không khỏi khiến người nóng ruột!

Chỉ trong chớp mắt, Cửu Trọng giáo đồ cách Diệp Vô Truy gần nhất, tựa hồ nghe tiếng long xuất yên ngâm nga, mà hắn ở trên trời nghe được thanh âm cuối cùng.

Không ai thấy rõ Diệp Vô Truy làm sao rút đao, cũng không có người nào biết hắn xuất đao ra sao. Chờ mọi người thấy rõ thì, chỉ thấy trên thanh đao máu nhỏ giọt, chậm rãi chảy xuống.

Mà Cửu Trọng giáo đồ vốn vây công Diệp Vô Truy, đã sớm ngã vào tuyết trên mặt đất, mắt mở trừng lớn, liếc mắt nhìn trần gian lần cuối.

“Cậu!” Khúc Vũ kinh ngạc, sợ hãi, tất cả đều tê tụ trong lòng.

Người này dĩ nhiên chỉ dùng một đao, chỉ trong chớp mắt, liền đem toàn bộ Cửu Trọng giáo đồ vây công chém hết! Nhưng càng thêm quỷ dị chính là, không có một người nào biết hắn ra tay thế nào.

“Tê đao.” Tay phải giơ lên đao để ngang trước ngực, Diệp Vô Truy chậm rãi lấy tay lau đi vết máu trên mặt, yêu thích lộ ra vẻ tươi cười. “Không thấy máu không quý nhận!”

Tuy rằng cậu mang theo khuôn mặt tươi cười, thế nhưng lãnh ý quanh thân không ngừng phát ra. Cặp mắt đen kịt, dường như cũng nhiễm huyết ý, mơ hồ lộ ra hồng quang.

“Cậu, cậu đồ quái vật này!” Khúc Vũ nhìn vẻ mặt của cậu, chỉ cảm thấy một trận lãnh ý từ trái tim khuếch tán đến tứ chi đến xương tủy.

Đối với tình cảnh sau khi giết người của Diệp Vô Truy, cho dù cô từng biết rõ từng sát hại nhiều, cũng cảm thấy sợ hãi. Nào có người như vậy, một giây trước còn tốt đẹp cùng người nói lời này, trong nháy mắt liền

sát nhân vô hình, càng đáng sợ hơn là, sau khi cậu giết người xong giống như chưa từng phát sinh cái gì, thản nhiên đổi mặt.

Cái này với Diệp Vô Truy mà nói, đây không phải tàn sát, mà chỉ là luyện đao bình thường mà thôi.

Ngay cả Ly Hỏa cũng kinh ngạc. Cho dù những người này chỉ là NPC, nhưng hẳn quan sát biểu tình của Diệp Vô Truy, lại phát hiện cậu cũng không phải bởi vì là NPC mới không quan tâm sống chết.

Diệp Vô Truy, lúc này không đem tính mạng của người đặt trong mắt.

Khẽ chớp mắt, Ly Hỏa nhìn thanh đao trong tay cậu. Hình như sau khi xuất đao, người trước mắt liền lặng lẽ thay đổi.

Đến tột cùng là dạng đao gì?

Đây là thực lực của Danh Đao truyền thụ sao? Cùng lúc đó, những người khác ở đây đều kinh dị nghĩ.

Bao gồm cả phái Thiên Sơn được cứu viện. Diệp Vô Truy trong tình cảnh bị vây công với cậu một kích đánh chết hơn mười người tràn diện máu tanh, mang đến tiên minh đối lập cùng chấn động, khiến các đệ tử Thiên Sơn yên lặng mà khiếp sợ.

Ngọc Thanh nhìn bóng lưng người trước mắt, trong lòng thở dài.

Các trưởng lão lần này mời Danh Đao truyền thụ lần thứ hai xuất thế, quyết định này, đến tột cùng là đúng hay sai.

Giang hồ, phải chăng lại muốn đổi mặt với một hồi đại nạn?

Nhưng mà Diệp Vô Truy cũng không quan tâm mọi người ở đây nghĩ cái gì, cậu chỉ vung đao lên, chỉ thẳng về phía Ly Hỏa.

“Chiến.” Cậu nói.

Ly Hỏa không trả lời, hẳn chỉ quan sát biểu tình của Diệp Vô Truy. Không thể từ cặp mắt đen kia nhìn ra được một tia tâm tình.

Quả thực có chút trái với cảm giác, rốt cuộc đến từ đâu? Hẳn nghĩ, là bởi vì thanh đao kia, hay bởi vì võ công của Danh Đao?

Diệp Vô Truy thay đổi, đây là hiển nhiên.

Không ai lên tiếng, hiện trường không khỏi rơi vào giữa một mảnh xấu hổ trầm mặc. Mà Diệp Vô Truy như trước chấp nhất giờ đao, dường như không đợi đáp lại thì không hạ xuống.

“Này, này, cậu như vậy cũng quá thiếu tình anh em, có trò hay thế mà không đợi tớ, một mình cậu nhận hết danh tiếng!” Một tiếng trêu đùa đánh vỡ trầm tĩnh.

Mọi người nhìn lại, chỉ thấy hai thân ảnh hướng tới từ phương hướng Diệp Vô Truy đi ra lúc này.

Chính là Hảo Mộng Vô Hoa cùng Phong Tập.

Không để ý tới bạn tốt lúc này đang khác thường, Hảo Mộng Vô Hoa dường như không cảm giác vỗ vỗ vai cậu.

“Thế nào, cậu cũng biết tớ giỏi nhất là vô giúp vui, loại chuyện khiêu chiến này, cũng cho tớ tham dự một chút, làm sao?”

Nghe hẳn nói, Diệp Vô Truy dần dần có phản ứng. Con người đen hơi biến hóa, mang theo chút ý cười: “Được, cậu tới.”

Nhìn hai người bọn họ nói chuyện, nhất là Diệp Vô Truy đáp lại Hảo Mộng Vô Hoa, Ly Hỏa không khỏi nhú mày.

Nhưng hẳn am hiểu nhất là che giấu tâm tình của mình, một lát sau liền cười với đối phương.

“Hảo Mộng Vô Hoa sao, việc này cậu không nên tham dự nhiều cho thỏa đáng.”

Người theo thói quen luôn luôn không đứng đắn cười nói: “Không nghĩ tới đệ nhất bảng thực lực Ly Hỏa cũng biết tôi, vinh hạnh a vinh hạnh. Tiếc là, tuy cậu chân thành cầu xin tôi không nên tham dự, nhưng tôi trăm triệu lần không thể đáp ứng.”

Hắn cười một cái, rút ra ngân phiến bên hông, bày ra tư thế: “Chuyện tình náo nhiệt như thế, tôi luyện tiếc không tham dự.”

Con người Ly Hỏa lạnh lùng, đang định nói cái gì đó.

Chợt nghe một tiếng rít từ phương xa truyền tới, sắc mặt đột nhiên thay đổi. Đó là ám hiệu nội bộ của Cửu Trọng, ý tứ là việc có biến đổi bất ngờ, là hiệu lệnh rút quân!

Xem ra tình thế có biến, hơn nữa nhìn tình thế bên này, muốn xông vào Tàng Bảo Các trước hết phải đánh tới Diệp Vô Truy.

Diệp Vô Truy này ——

Ly Hỏa nhìn về phía cậu, chú ý tới cặp mắt đen nhánh của đối phương cũng không chớp mắt nhìn lại.

Hai người đối diện một lúc lâu, Ly Hỏa khẩn cấp cười. Hắn nhìn người Thiên Sơn, thanh âm thâm trầm.

“Hôm nay đành từ biệt, ngày khác có duyên lại gặp!”

Nói xong, liền dẫn theo Cửu Trọng giáo giáo đồ còn lại, dùng khinh công bay nhanh đi.

Khinh công của Cửu Trọng thật là tốt, chỉ một cái chớp mắt, liền không thấy bóng dáng đâu, gọi người muốn đuổi theo cũng không kịp.

Hảo Mộng Vô Hoa sờ sờ đầu, nhìn ngọn núi đã không thấy bóng dáng người nào, quay lại hỏi.

“Sao tớ cảm thấy, cậu nói cuối cùng hình như là nói với cậu!”

Đáp lại hắn là thân ảnh người bên cạnh đột nhiên ngã xuống!

“A Truy!”

“Diệp thiếu hiệp!”

11. Chương 11: Bát Quái Các

Diệp Vô Truy không chống đỡ được, trong nháy mắt suy sụp ngã xuống, Hảo Mộng Vô Hoa nhanh tay lật mặt lập tức tiến đến đỡ cậu.

“Làm sao vậy?” Nhìn khuôn mặt bạn tốt trở nên tái nhợt không có chút màu, hắn lo lắng hỏi.

Diệp Vô Truy có chút suy yếu thở hổn hển, chậm rãi khôi phục lại. Chờ cậu có thể tự đứng lên, cậu mới có khí lực trả lời.

“Không có gì, chỉ là hao tổn công lực quá lớn, tớ bị nội thương.”

“Nội thương?” Hảo Mộng Vô Hoa nghi hoặc, ban nãy nhìn Diệp Vô Truy xuất thủ, người của Cửu Trọng kia hẳn không thể động được đến một sợi tóc của cậu mới đúng. Mà nhìn sắc mặt Diệp Vô Truy bây giờ, quả thực là đáng vẻ bị nội thương không nhỏ.

Ánh mắt do dự nhìn thanh đao bạn tốt đang nắm trong tay, Hảo Mộng Vô Hoa cẩn cẩn dục dục phỏng đoán.

“Nội thương, có liên quan đến thanh đao này?”

Diệp Vô Truy gật đầu khó thấy được, thấp giọng nói: “Tớ nói rõ với cậu sau.”

Phái Thiên Sơn nhiều người nhiều miệng, cho dù bọn họ không có địch ý, nhưng có một số việc không cần tùy tiện tiết lộ ra ngoài. Hảo Mộng Vô Hoa biết, bí mật này nhất định có liên quan đến Danh Đao.

Hắn nhìn sắc mặt tái nhợt như cũ của Diệp Vô Truy, không nói tiếp.

Lúc này, đệ tử phái Thiên Sơn cách bọn họ không xa cũng tiến đến đây. Dẫn đầu trước một bước, chính là Ngọc Thanh.

Bọn họ đầu tiên là chấp tay chào Diệp Vô Truy, mới nói.

“Sự việc hôm nay, nhờ có Diệp thiếu hiệp đứng lúc tương trợ, bằng không phái Thiên Sơn chúng ta sợ rằng rất khó vượt qua cửa ải này. Phái Thiên Sơn nợ Diệp thiếu hiệp phần ân tình này, sau này nếu thiếu hiệp có yêu cầu gì, Thiên Sơn nhất định dốc lực tương trợ.”

Lời nói của Ngọc Khanh tuy rằng có chút khách sáo, nhưng trong đó cũng có vài phần thật lòng, Diệp Vô Truy vẫn đoán ra được.

“Tiền bối đa lễ, Diệp Vô Truy chỉ là phụng lệnh sư phụ đến đây tương trợ Thiên Sơn, đây vốn là việc thuộc bổn phận của tôi.” Ở trước mặt nhân vật trong trò chơi, lời nói Diệp Vô Truy mang theo giọng văn. Từng câu từng chữ lúc này của cậu, cũng thập phần hợp lễ nghi, không giống người chơi thông thường không có quy phạm như vậy.

Loại hành vi này của Diệp Vô Truy, Hảo Mộng Vô Hoa sớm đã quen, nhưng dẫn tới Phong Tập ở một bên vô cùng kinh ngạc.

Trong trò chơi, các người chơi tận lực đổi các câu nói trong cuộc sống hiện thực để ngênh hợp với NPC, thật sự là rất ít.

Ngọc Thanh nghe cậu đáp lời, ánh mắt hòa hoãn không ít, tựa hồ rất có hảo cảm với Diệp Vô Truy. Đang định nói cái gì đó, đột nhiên nhớ tới thương thế trên người Diệp Vô Truy, vội vàng nói: “Là ta sơ sẩy, lại quên cậu bị nội thương. Ngọc Ngôn, mang theo Diệp thiếu hiệp cùng ——” tầm mắt của hắn đảo qua Hảo Mộng Vô Hoa cùng Phong Tập, tiếp tục nói: “Cùng hai người bằng hữu này, đến nội viện nghỉ ngơi.”

“Vâng, sư huynh.”

An bài xong việc, Ngọc Thanh hướng Diệp Vô Truy cáo từ trước.

Đại chiến xong xuôi, hắn còn rất nhiều việc cần bận rộn, tạm thời cũng chỉ có thể vì Diệp Vô Truy an bài một nơi đặt chân, sự tình khác, còn phải chờ bàn bạc sau.

Rất nhanh, ba người được đưa đến một nhã uyển biệt trí. Ngọc Ngôn sau khi khách sáo một phen với Diệp Vô Truy, cũng rời đi trước.

Hắn là vì Diệp Vô Truy đi tìm y sư Thiên Sơn đến. Dù sao tình trạng nội thương, có lớn có nhỏ, không sơ sẩy được.

Đợi lúc mọi người rời đi, ở đây chỉ còn lại ba người Diệp Vô Truy, Hảo Mộng Vô Hoa và Phong Tập, đều là người chơi.

“Cậu còn ở nơi này làm gì?”

Đột nhiên nghe câu nói, Phong Tập ngây ra nửa ngày, mới phản ứng được là Diệp Vô Truy nói mình.

Thấy hắn trì độn, Diệp Vô Truy nhú mày, lại hỏi: “Cậu ở lại Thiên Sơn, còn có việc?”

“Không có... đi.” Phong Tập suy nghĩ một chút nói, hắn vốn định mượn đại chiến này kiếm chút tiện nghi. Hiện tại người của Cửu Trọng bị Diệp Vô Truy bức rời đi, tất nhiên không có tiện nghi cho hắn nhất, cũng không có lý do tiếp tục ở lại Thiên Sơn.

“Vậy cậu có việc tìm chúng tôi?” Diệp Vô Truy hỏi.

Hôm nay mới là lần đầu tiên Phong Tập gặp mặt bọn họ, có việc mới là lạ.

“Hình như không có.” Người nào đó thành thực đáp.

“Vậy còn ở đây làm gì? Cậu có thể đi.” Cuối cùng Diệp Vô Truy bỏ lại một câu, liền ngồi thẳng ở trên giường, kiểm tra thương thế.

Những lời này của cậu bình tĩnh không thay đổi, ngữ khí không ôn không hòa, nhưng vẫn khiến Phong Tập cứng đờ.

Nửa ngày, hần nhìn Diệp Vô Truy không chú ý tới mình, quay đầu lại hỏi Hảo Mộng Vô Hoa.

“Hần... đây là đuổi tôi đi?”

“Chẳng lẽ không đúng?” Hảo Mộng Vô Hoa cười trộm.

Kỳ thực đối với người xa lạ trong cuộc sống thực, Diệp Vô Truy luôn không lưu ý, đơn giản là không nói nhiều. Biểu hiện với người bên ngoài để lại tính cách cậu đơn hậu là giả dối. Thế nhưng chẳng hiểu sao ở trong trò chơi, cậu chỉ để lại một mặt thân thiện cho NPC, đối mặt với người chơi lại chưa bao giờ khách khí.

Cái này tạo thành lúc Diệp Vô Truy đối mặt với NPC và người chơi, dường như có hiện tượng hai loại tính cách. Một bên là hữu hảo tao nhã, một bên lại hồ hững lời nói cay độc, quả thực giống như là nhân cách phân liệt.

Hảo Mộng Vô Hoa lúc đầu ở cùng một chỗ với cậu vài ngày, cũng giật mình không nhỏ. Thế nhưng hiện tại hần thấy người khác chịu thiệt, cũng thảnh thơi không ngớt.

Sau khi nhận được câu trả lời, rất lâu Phong Tập mới khôi phục lại.

Diệp Vô Truy này lại đối đãi khác biệt như vậy với NPC và người chơi, đây thực sự là kỳ thị a. Nhưng nếu nói là Diệp Vô Truy lấy lòng NPC, thực sự nhìn không giống.

Bởi vì lúc đối mặt với Ngọc Tự Bối đệ tứ phái Thiên Sơn, cậu chỉ nhe nhả lễ độ, cũng không có một tia nịnh nọt nào.

Nếu kiên quyết muốn nói, chỉ có thể nói lúc giao lưu với người chơi, Diệp Vô Truy càng nhiều thêm một tia đề phòng. Suy nghĩ một chút đến thanh bình khí thần kỳ của cậu, Phong Tập cũng bình thường trở lại.

Thân là Danh Dao truyền thụ, bản thân chiếm vị trí đầu bảng vũ khí, thời gian tới nhất định sẽ có vô số người ôm các loại mục đích tiếp cận Diệp Vô Truy. Loại thái độ cậu đối với người chơi này, cũng vẫn có thể xem là một loại bảo hộ bản thân.

Hơn nữa, dốc lòng trở thành Bát Quái các chủ tương lai của giang hồ, sao có thể bỏ chút ngăn cản nhỏ nhỏ ấy đánh ngã chứ!

Phong Tập âm thầm nắm tay, trong lòng khích lệ, nhất định phải không ngừng cố gắng, khiến Diệp Vô Truy đáp ứng mình cái điều kiện kia mới được!

“Không, không, không. Tuy rằng ban nãy không có việc, bây giờ có việc rồi!” Phong Tập vội vã đổi giọng, nhìn phản ứng của Diệp Vô Truy.

Quả nhiên, người nọ đang ngồi thiền trên giường mở mắt, nhìn hần một chút, như là đợi hần nói tiếp.

Hảo Mộng Vô Hoa cũng có chút hiếu kỳ, nhìn về phía Phong Tập.

“Tôi có một kế hoạch này.” Mang vẻ tươi cười tự tin, Phong Tập nói: “Tuy vẫn chỉ là giai đoạn trừ tính, nhưng tôi nghĩ chỉ cần có thời gian là có thể thi triển, cái kế hoạch này nhất định có thể hỗ trợ ta công thành danh toại, cũng có thể phổ biến trong trò chơi, được vô số người chơi hoan nghênh.”

“Cậu muốn thành lập bang phái người chơi?” Hảo Mộng Vô Hoa hỏi.

Ở trong trò chơi nếu muốn trở nên nổi bật, thành lập bang phái không khác gì đường tắt tốt nhất. Tin tưởng rất nhiều người đều có loại suy nghĩ này, thế nhưng hiện nay trò chơi mới mở không lâu, còn chưa có xuất hiện người chơi nào tự lập môn phái. Phải chờ đến bang phái người chơi xuất hiện có thể chống lại môn phái trong trò chơi, phỏng chừng thời gian còn phải gần một năm.

Nghe hần suy đoán, Phong Tập lắc đầu, trong mắt hiện lên một tia chẳng đáng: “Thành lập bang phái đánh đánh giết giết, tôi không có hứng thú. Tôi nghĩ thành lập một tổ chức.” Hần nhìn về phía hai người, nói rõ ràng từng câu từng chữ: “Bát Quái Các! Đây là giai đoạn đầu toàn bộ kế hoạch của tôi.”

“Bát quái...” Hảo Mộng Vô Hoa bật cười: “Cậu không phải nói với tôi, chính là truyền lại một ít tin tức, chuyện xấu bát quái của người có tiếng tăm.”

Phong Tập vội vàng gật đầu không ngừng: “Chính xác, nhưng cậu cũng đừng coi thường Bát Quái Các, nếu như thực sự sáng lập thành công, hiệu dụng của nó cũng không chỉ như vậy. Thế nào, cảm thấy hứng thú sao?”

Diệp Vô Truy đã lâu không lên tiếng nhìn hắn một lúc lâu, mới mở miệng nói.

“Bát Quái Các của cậu, còn phụ trách thu thập tin tức tình báo?”

Thấy cậu nói đến trọng điểm, trong mắt Phong Tập sáng ngời: “Không sai! Tôi định sau này để Bát Quái Các thành lập một trung tâm xử lý tình báo, để các ngoại gia ở chỗ này buôn bán tình báo. Mà những chuyện này chỉ là một phần mà thôi.”

Nếu như Bát Quái Các thực sự thành lập, đồng thời có thể nhanh chóng phát triển. Tác dụng của nó không chỉ là xử lý tin tức đơn giản như vậy. Chắc chắn đến lúc đó, trong trò chơi sẽ có phần lớn người chơi ở chỗ này tìm kiếm tin tức quan trọng cùng tình báo, thậm chí có thể tìm kiếm một ít việc bí mật không muốn người khác biết. Ở trong trò chơi, đạt được tin tức trước người khác một bước, thường dẫn trước rất nhiều.

Nếu có thể ở dạng tổ chức này có một chút tài nguyên nội bộ, không chỉ so với người khác mình có nhiều tin tức hơn, thậm chí có thể đem toàn bộ biến động trò chơi nắm chắc trong tay.

Mắt Diệp Vô Truy khẽ lóe, từ bên giường đứng lên, đến gần Phong Tập.

“Cậu muốn chúng tôi làm cái gì?”

Phong Tập thấy cậu động tâm, thỏa mãn cười nói: “Không nhiều lắm, chỉ có một việc —— các cậu đáp ứng nói ra chuyện hôm nay của Thiên Sơn với tôi, đồng thời trong tương lai tận lực vì Bát Quái Các cung cấp một số tin tức bí mật.” Hắn tin tưởng thực lực của hai người trước mắt, khẳng định có thể so với những người chơi bình thường tiếp xúc càng nhiều bí mật giang hồ.

Đặc biệt là trong này, còn có một vị Danh Dao truyền thụ.

“Hảo tiểu tử, đánh chú ý không tệ. Muốn dùng chúng tôi bắn pháo đầu mở cửa a!” Hảo Mộng Vô Hoa đắm Phong Tập một quyền.

Chuyện phái Thiên Sơn, là tiêu điểm quan tâm hiện nay của người chơi. Nhưng mà những người chơi đối nội tình hoàn toàn không biết gì cả, cho dù là đệ tử Thiên Sơn, bởi đẳng cấp không cao, nên cũng biết rất ít.

Nếu lúc này có một người lấy thân phận tại đây công bố ra chân tướng, không thể nghi ngờ là sẽ hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của người chơi.

Cái này khiến Phong Tập gây dựng được cơ sở kiên cố cho Bát Quái Các!

Sau khi đưa ra điều kiện, Phong Tập khẩn trương đợi Diệp Vô Truy đáp lại. Rất nhiều người không muốn ở trong trò chơi bại lộ bản thân, Diệp Vô Truy có đáp ứng điều kiện này hay không, còn rất không xác định.

“Có thể.” Bất thành linh, Diệp Vô Truy rất nhanh đáp ứng: “Nhưng tôi có vài yêu cầu.”

“Cậu nói.” Phong Tập nhảy nhót nói. Theo hắn, miễn là bản thân hứa hẹn, tất cả cái khác đều dễ bàn.

“Thứ nhất, không nên công bố diện mạo của tôi. Thứ hai, sau này Bát Quái Các nhận được tin tức quan trọng, tôi có thể không ràng buộc hỏi. Thứ ba, còn chưa nghĩ được, sau này rồi nói.”

“Chỉ những việc này?” Ngoại trừ không biết điều thứ ba, hai điều kiện đầu tiên dễ dàng đến khiến Phong Tập kinh ngạc.

Diệp Vô Truy cười yếu ớt nhìn hắn.

“Cậu yên tâm, nếu sau này Bát Quái Các thực sự lớn mạnh trong trò chơi. Tôi nhất định sẽ suy nghĩ thật tốt điều kiện thứ ba.”

12. Chương 12: Lộ Thân Thế

Nhất Mộng Giang Hồ cùng đại đa số các trò chơi hiện nay không giống nhau, để đề cao hiệu quả y như thật, chế tạo ra một võ lâm chân thực. Nó không có thiết lập truyền tông trận, không có hệ thống truyền tin tức thời, thậm chí không thể kiểm tra xem bạn tốt có tại tuyến hay không.

Tuy nói như thế, nhưng Nhất Mộng Giang Hồ dù sao chỉ là một trò chơi, cho nên nó bảo lưu lại một số công năng thường dùng của đại đa số các trò chơi — ví dụ như nói, công năng sao chép lại.

Ở trong trò chơi, người chơi cần một thỏi bạc để mua một quả trình ảnh châu.

Hạt châu này có thể từ góc nhìn của người chơi thu lại hình ảnh, thế nhưng chỉ giới hạn bản thân người chơi sử dụng, hơn nữa là vật dụng duy nhất. Cho nên có rất ít người nguyện dùng giá tiền lớn như vậy đi mua vật dụng tiêu khiển này, phần lớn chỉ có những người nhiều tiền lại bại, thỉnh thoảng cầm trình ảnh châu đến thu lại một số bức hình, sau đó mang lên diễn đàn khoe khoang. Đương nhiên kết quả cuối cùng, không tránh khỏi bị phần lớn người chơi đổ kị giàu có như kẻ địch hung hăng khinh bỉ một phen.

Nhưng mà ngày hôm sau tại diễn đàn Nhất Mộng Giang Hồ, lại có một bài post.

Tiêu đề đồ tươt thập phần dẫn đến chú ý — Thiên Sơn nghênh chiến, Cửu Trọng giáo không địch lại. Cao thủ người chơi bằng thực lực đánh một trận giải vây! Người phát thiếp: Bát Quái Các.

Hiện tượng khác thường của phái Thiên Sơn là tiêu điểm quan tâm gần đây của người chơi, hơn nữa trong tiêu đề này còn nhắc tới cao thủ bằng thực lực, trong khoảng thời gian ngắn rất được người chú ý. Chỉ là phía dưới chủ thiếp hồi âm lại cũng đã tăng đến hơn một nghìn trang.

Phản ứng của các người chơi khi xem xong video, đầu tiên là kinh ngạc, lại không dám tin tưởng. Tiếp theo là nhấn lại hồi lâu chủ, cái nhân vật thần bí một đao chém lui Cửu Trọng giáo vậy đánh đến tột cùng là ai? Là người chơi, hay NPC? Nếu như là người chơi, là ai lại có năng lực như vậy, đem Cửu Trọng giáo phái Thiên Sơn đánh không lại một kích bức lui!

Diệp Vô Truy lúc giằng co với Cửu Trọng giáo khí chất lãnh liệt, một người thực lực cường đại xuất đao vạn phụ mạc, không một người chơi nào xem qua bài post mà không khiếp sợ kinh ngạc. Bọn họ muốn biết nhất chính là, nếu như đây là một người chơi, như vậy đến tột cùng hắn là ai!?

Bởi lâu chủ thiếp lập công năng ẩn dấu tin tức nhân vật, cho nên nhân vật trong video đều bị làm mờ, khiến người khác không thể thấy rõ. Bởi vậy, thân phận của người trong video, trở thành câu đố lớn nhất. Rất nhiều người kháng nghị nhấn lại, yêu cầu người phát thiếp hủy bỏ công năng ẩn dấu.

Lầu 119: Tôi biểu thị tò mò không gì sánh được, suất ca sử dụng đao kia đến tột cùng là ai a a a a! Tâm người ta thật ngứa a! Lầu chủ nói mau, nếu không thì đại hình hầu hạ!

Lầu 121: +1

Lầu 122: +2012

Lầu 125: Thực sự rất khiến người khác hiếu kỳ, nhìn thân ảnh nhất định là một suất ca không sai! Ai, đúng rồi, thiếu giáo chủ của Cửu Trọng giáo hình như cũng rất đẹp trai, đáng tiếc là một NPC.

Lầu 137: Đúng vậy, NPC trong trò chơi này so với người thật còn đẹp hơn! Thực sự là càng xem càng nghĩ hiện thực rất thất bại.

Lầu 149: Cửu Trọng giáo là môn phái ẩn đi, tôi đi dạo trong trò chơi nửa năm chưa từng nghe qua nó. Thiếu giáo chủ này nhất định là NPC cao cấp!

Ngay lúc rất nhiều người đều vô ý thức nhận định người sử dụng đao là một người chơi, thì vì cái xưng hô thiếu giáo chủ này mà Ly Hỏa bị cho là NPC. Không ai nghĩ đến, vị thiếu giáo chủ ma giáo thần bí khó lường này, lại có thể là đệ nhất cao thủ bằng thực lực.

Ở giữa một đồng nhấn lại lớn của hoa si tìm tòi nghiên cứu chân tướng, ngẫu nhiên mà mấy người bốc lên vị chua nhấn lại.

Lầu 179: Một đám hoa si, không phải là một gia hỏa trang bức thôi sao, có cái gì đẹp. Ngay cả khuôn mặt cũng không dám lộ, nhất định là xấu vài điểm đi, ha ha!

Lầu 180: Lầu trên nào tàn! Nào tàn không phải bệnh, thế nhưng phải trị!

Lầu 188: Trần trụi đồ kị, khinh bỉ không giải thích được.

Lầu 189: Thấy có vị chua, so với hũ dưa chua tôi ăn còn muốn nồng hơn!

Lầu 199: Ai u, ngại quá các vị huynh đệ, nhị đản nhà tôi chạy đến kêu loạn. Mọi người thứ lỗi thứ lỗi a, tôi đem nó bắt lại ổ chó ngay!

Trọng tâm câu chuyện vẫn duy trì liên tục đến hơn một nghìn trang, rất nhiều người nhiệt liệt thảo luận thân phận của mọi người trong video. Thỉnh thoảng chạy đề nhân sĩ, đều bị mọi người ra sức đánh trở lại, không nên lên tiếng lung tung.

Đúng lúc này, Bát Quái Các người phát thiệp lại phát một thiệp cho các chị em —— Thân phận thực sự của đạo khách thần bí Thiên Sơn, dĩ nhiên là thiên hạ đệ cửu đẳng thực lực vẫn chưa thấy tung tích!

Thoáng cái, mọi người tán gẫu trong bài post cũ đều vùn vụt chạy tới vây xem chân tướng.

Bên trong bài post mới này, Bát Quái Các không chỉ lật ra thân phận của Diệp Vô Truy, ngay cả thân phận thực của Hảo Mộng Vô Hoa cùng Ly Hỏa đều đưa ra toàn bộ.

Đệ nhất bảng thực lực Ly Hỏa dĩ nhiên lại là thiếu giáo chủ ma giáo! Diệp Vô Truy vẫn như thần long đuôi không gặp đầu kia lại có thể xuất hiện tại Thiên Sơn, võ công còn lợi hại như vậy!? Hẳn chính là đệ nhất bảng vũ khí, Diệp Vô Truy này cuối cùng là có lai lịch gì!

Rất nhiều người nhớ tới điểm ấy, đều trở mình về bài post cũ, muốn tỉ mỉ truy tra một phen.

Trong khoảng thời gian ngắn, Diệp Vô Truy, Ly Hỏa, Thiên Sơn cùng Bát Quái Các trở thành tìm tòi sôi động nhất diễn đàn. Mà Bát Quái Các sở hữu bài post lượng kích bắt đầu tăng cao.

Trong trò chơi, Hảo Mộng Vô Hoa vừa mới dạo diễn đàn xong login. Chuyện đầu tiên hẳn làm, chính là nói cho Diệp Vô Truy đang chữa thương một ngày nay phong vân trên diễn đàn.

Nghe xong, Diệp Vô Truy khẽ cười một tiếng.

“Phong Tập này cũng rất có bản lĩnh, lại có thể làm ra động tĩnh lớn như vậy.”

“Tiểu tử này, chế tạo chủ đề xác thực rất khéo tay, hơn nữa hiểu được chậm rãi phóng ra tin tức kéo lên hứng thú của người khác.” Hảo Mộng Vô Hoa đảo mắt, nhìn người phía trên giường: “Bất quá truy theo căn nguyên, phong ba lần này, cũng là cậu nhắc lên.”

Diệp Vô Truy thiêu mi, từ chối cho ý kiến: “Xem như thế đi.”

Nghe ngữ khí bình tĩnh không dao động của cậu, Hảo Mộng Vô Hoa sắp tức giận đến gờ chân: “Cái gì gọi là xem như thế! Cậu có phải đã quên là cậu đồng ý nói cho tôi cái gì rồi không? Nói mau, hôm nay xảy ra chuyện gì! Cậu là thế nào một kích bức lui Cửu Trọng giáo, hiện tại nội thương chưa? Khiến tôi lo lắng cho cậu!”

Chú ý tới tâm tình kích động của hắn, khi nói nước bọt đều phun lên người mình, Diệp Vô Truy vội vã lui về phía sau vài bước, nhắc tay đầu hàng.

“Chờ một chút! Tổ quên chưa nói, bây giờ liền nói cho cậu.”

“Phải không?” Hảo Mộng Vô Hoa ôm quyền mà đứng, nhìn cậu: “Vậy nói đi.”

Nhìn bạn tốt đột nhiên bình tĩnh trở lại, Diệp Vô Truy trong lòng biết là mưu của tiểu tử này. Hảo Mộng Vô Hoa am hiểu nhất một thứ, diễn kịch.

Cảm tình lo lắng vừa nãy của hắn đều là giả vờ.

Thế nhưng đồng ý cũng đồng ý rồi, trong lòng bất đắc dĩ, Diệp Vô Truy chọn thẳng thần toàn bộ.

“Hôm nay có chuyện gì, đều có liên quan tới nó.”

Nói, Diệp Vô Truy giơ thanh đao trong tay lên.

Màu đen tinh khiết hút đi toàn bộ tia sáng “Đao”, sau khi thẩm qua máu, có vẻ càng yêu dị.

“Quả nhiên là thanh đao này.” Hảo Mộng Vô Hoa hỏi: “Là bởi vì thuộc tính đặc thù của nó?”

Diệp Vô Truy gật đầu: “Có thể xếp đệ nhất bảng vũ khí, cũng có lý do của nó. ‘Đao’ có một thuộc tính đặc thù —— vô địch. Tổn hao 90% nội lực toàn thân, trong năm phút đồng hồ, sản sinh hiệu quả vô địch.”

Hảo Mộng Vô Hoa suy nghĩ một chút: “Cho nên cậu mới có thể một kích đánh bại giáo đồ của Cửu Trọng giáo?”

Tuy rằng điều kiện hạn chế rất hà khắc, nhưng cái thuộc tính vô địch này quả thực nghịch thiên. Cho dù chỉ có năm phút đồng hồ, nhưng cũng đủ làm rất nhiều chuyện. Hảo Mộng Vô Hoa khó hiểu chính là, vì sao bản thân có vũ khí như vậy, mà Diệp Vô Truy vẫn như cũ chỉ xếp thứ chín bảng thực lực. Theo lý thuyết, trạng thái vô địch của Diệp Vô Truy là không ai có thể đánh bại mới đúng.

Dường như đoán được hắn đang suy nghĩ cái gì, Diệp Vô Truy cười khổ nói: “Trừ cái đó ra, còn có hai hạn chế nữa. Trạng thái vô địch chỉ hữu hiệu với NPC, vô dụng với người chơi. Còn có, nội lực hao tổn phải trải qua mười ngày mới có thể khôi phục, trong lúc này tổ tương đương với tay trời gà không chặt.”

“Vô hiệu với người chơi?!” Hảo Mộng Vô Hoa kinh ngạc: “Trước đó cậu còn chủ động khiêu khích Ly Hỏa? Nếu như hắn ứng chiến thì...”

“Cho nên, còn may hắn không ứng chiến. Nếu không có lẽ tổ thất bại, dù sao hắn là đệ nhất bảng thực lực.” Diệp Vô Truy không cam lòng nói, lại khôi phục nụ cười: “Tổ chỉ muốn đánh cuộc một lần, sau khi hắn nhìn một kích kia của tổ, có lựa chọn ngênh chiến hay không. Xem ra là tổ thắng.”

Hảo Mộng Vô Hoa sững sốt, đường đường là đệ nhất bảng thực lực, Ly Hỏa dĩ nhiên lại bị trò lừa bịp của Diệp Vô Truy lừa gạt. Nếu không trong loại tình huống đó, chỉ cần Ly Hỏa đánh bại Diệp Vô Truy, phái Thiên Sơn nguy cơ tràn ngập.

“Tổ nên nói vận khí cậu tốt, hay vận khí phái Thiên Sơn tốt đây?” Hảo Mộng Vô Hoa thở dài.

“Không phải còn có cậu ở đây sao?” Diệp Vô Truy nhìn về phía hắn: “Nếu như tổ không được, cậu phải đi giao chiến với Ly Hỏa. Thế nào? Hay là cậu cho rằng mình không thắng được, dù sao hạng hắn cũng trên cậu.”

Không rơi vào phép khích tướng của, Hảo Mộng Vô Hoa không có ý tốt trả lời: “Nói đến đây, đột nhiên tổ nhớ tới một điểm, mười ngày này cậu không thể vận dụng nội lực. Thế nào, có muốn tổ bảo vệ cậu không? Yên tâm, tổ nhất định sẽ đem cậu như đóa hoa mảnh mai cẩn thận che chở tỉ mỉ...”

Nói còn chưa xong, đã bị Diệp Vô Truy ném cho cái gối gỗ. Bất ngờ chưa kịp đề phòng, Hảo Mộng Vô Hoa một bên xoa đầu sưng đỏ, một bên lại nghe đối phương cười nhạt.

“Yên tâm, tổ còn chút lực bảo vệ mình.”

Lúc bọn họ đấu võ mềm đùa giỡn, trong trò chơi lại hoàn toàn bởi vì hai người mà oanh động.

Diệp Vô Truy cùng Ly Hỏa, tên hai người này, thành danh từ chạm tay có thể bỏng giữa người chơi. Một bên là cao thủ thần bí cứu phái Thiên Sơn trong lúc nguy nan, một bên là thiếu giáo chủ ma giáo tà tứ bừa bãi.

Thân phận hai người này khác với người bình thường, khiến mặt nước trước còn tĩnh lặng chấn động.

Diệp Vô Truy cuối cùng là ai? Ly Hỏa này tiến nhập Cửu Trọng giáo thế nào, còn trở thành thiếu giáo chủ? Lòng hiếu kỳ lan rộng khắp các người chơi, đều bắt đầu sưu tầm tất cả tin tức liên quan đến hai người này. Dần dần, thân phận Danh Đao truyền thụ của Diệp Vô Truy cũng bị người có quyết tâm tra ra. Mọi người kinh dị, cũng hiểu được hình như vốn nên như vậy. Chỉ là Danh Đao trong truyền thuyết kia, lại có thể nuôi dưỡng ra đệ tử kinh thái tươi đẹp như thế sao.

Cùng lúc đó, thân phận của Diệp Vô Truy cũng truyền vào trong tai các môn phái giang hồ. Hai chữ Danh Đao, như một hòn đá ném xuống nước làm nổi lên tầng tầng sóng, chấn kinh mọi người.

13. Chương 13: Thám Hoa Bảg Mỹ Nhân

Lúc bên ngoài ồn ào mưa mưa gió gió, Diệp Vô Truy vẫn ung dung ở lại phái Thiên Sơn dưỡng thương.

Trong mười ngày này không thể động võ, cậu định nhân cơ hội này ở Thiên Sơn điều dưỡng sinh tức, chờ kỳ suy yếu qua đi mới rời khỏi. Thuận tiện còn muốn chờ Lưu Lạc login, dù sao hai người họ còn chưa hoàn thành được nhiệm vụ chủ tuyến chung.

Hệ thống nhiệm vụ của Nhất Mộng Giang Hồ có chút khác biệt, nó hao tổn của cải thật lớn để chế tạo trí não hoàn mỹ, vì từng người chơi đặt nhiệm vụ chủ tuyến đặc biệt. Có thể nói, mỗi một người chơi tiến vào Nhất Mộng Giang Hồ, đều theo kỳ ngộ của từng người mà gặp phải nhiệm vụ khác nhau. Thỉnh thoảng còn có thể cùng người chơi khác cùng làm một nhiệm vụ chung, Diệp Vô Truy và Lưu Lạc là tình huống đầu tiên.

Lúc này Lưu Lạc còn chưa login, Diệp Vô Truy chỉ có thể tiếp tục ở Thiên Sơn chờ người, mà Hảo Mộng Vô Hoa cũng thừa dịp này đi hoàn thành nhiệm vụ của chính hắn.

Phái Thiên Sơn tiếp đãi Diệp Vô Truy như thượng khách tôn quý không gì sánh được. Ăn, mặc, ở, đi lại toàn bộ đều sắp xếp điều động tốt nhất. Đối với ân nhân cứu mạng này, bọn họ cũng không dám sơ sẩy. Diệp Vô Truy ở đây cũng coi như quá tiêu điều tự tại, thỉnh thoảng ngắm hoa đùa chim, ngoại trừ hơi có chút buồn chán thì cũng không có gì không tốt.

Hôm nay, phái Thiên Sơn bận sự vụ nội bộ cao tầng xong, rốt cục phái người đi mời Diệp Vô Truy tới. Bọn họ định hảo hảo cảm tạ ân nhân cứu vãn lật lại nguy cơ này một phen.

Lúc Diệp Vô Truy đi vào lầu chính, cũng không khỏi bị tràng diện trước mắt làm cho hoảng sợ.

Chỉ thấy bên trong Phong Tuyết Lâu, toàn bộ Ngọc Tự Bối đệ tử phái Thiên Sơn đang chỉnh tề đứng hai bên, ở giữa chính đường có một hắc y nhân đứng đưa lưng về phía Diệp Vô Truy. Từ quanh thân hắn phát ra khí thế, cùng với những người khác cung kính với hắn, từ đó có thể thấy thân phận người này tuyệt đối không đơn giản.

Ở hai bên hắc y nhân, mỗi bên có một lão nhân bạch mi đang đứng, chính là hai đại trưởng lão phái Thiên Sơn. Một người trong đó thấy Diệp Vô Truy đi đến, nhãn tình sáng lên, đối với hắc y nhân nói.

“Chưởng môn, hắn chính là đệ tử của Danh Dao, lúc Cửu Trọng giáo tập kích núi, may có hắn tương trợ.”

Nghe trưởng lão xưng hô, Diệp Vô Truy trong lòng rung mình.

Hóa ra hắc y nhân kia là chưởng môn phái Thiên Sơn, trách không được có khí thế bức người như vậy!

Chỉ là, chưởng môn Thiên Sơn không phải đang một mực bế quan sao? Lê nào hắn đã xuất quan?

Hắc y nhân đưa lưng về phía Diệp Vô Truy chậm rãi quay lại, hai tròng mắt trầm liễm nhìn về phía cậu. Trong nháy mắt, khí thế bức người ừn ừ kéo đến, gần như khiến Diệp Vô Truy không chống đỡ được mà quỳ xuống. Nhưng mà giây tiếp theo, toàn bộ khí tức bỗng nhiên tiêu thất hầu như không còn.

“Cậu có nội thương?” Hắc y nhân khẽ nhíu mày.

Diệp Vô Truy sửng sốt, còn chưa kịp phản ứng. Trước mặt liền tối sầm lại, hắc y nhân đã bước tới trước người cậu, tay phải chế trụ mạch của cậu. Tâm trạng cả kinh, nơi nguy hiểm nhất của người tập võ bị người khác phản chế trong tay, loại cảm giác này tuyệt đối khó chịu. Diệp Vô Truy giật ra muốn né tránh, nhưng phát hiện mình di chuyển một bước. Hiện tại nội lực hao tổn 90%, cậu căn bản không phải đối thủ của những nhân vật đứng đầu trò chơi này.

Rơi vào đường cùng, Diệp Vô Truy chỉ có thể trừng mắt nhìn chưởng môn Thiên Sơn, không biết hắn đang làm trò gì.

Một lúc lâu, hắc y nhân mới bỏ tay ra, lúc nhìn về phía Diệp Vô Truy hai hàng lông mày nhíu càng sâu.

“Cậu dùng thanh đao này.” Ngữ khí của hắn bình tĩnh như vậy, giống như tận mắt nhìn thấy: “Hiện tại nội lực khôi phục bao nhiêu?”

Diệp Vô Truy trong lòng cả kinh. Nghe ngữ khí của hắc y nhân, tựa hồ hiểu rất rõ thuộc tính của thanh đao. Trong khoảng thời gian ngắn, cũng do dự không biết nên trả lời hay không.

Như là nhìn thấu sâu lo của cậu, hắc y nhân cũng không hỏi nhiều, chỉ thở dài một tiếng.

“Hắn không nên đem thanh đao này giao cho cậu.”

Chẳng hiểu sao, Diệp Vô Truy vô ý thức cho rằng “Hắn” trong miệng chương môn Thiên Sơn, chính là chỉ sư phụ của mình Danh Dao. Nghe ngữ khí này, hai người trong lúc đó tựa hồ còn có chút quen thuộc. Liên tưởng đến thái độ của Thiên Sơn đối với Danh Dao khác biệt với các môn phái giang hồ, cùng với Danh Dao lúc này phái cậu rời núi tương trợ.

Diệp Vô Truy không khỏi đoán rằng, phái Thiên Sơn cùng Danh Dao, không, có lẽ nói là chương môn Thiên Sơn cùng Danh Dao hồi đó, đến tột cùng là quan hệ gì. Tất cả cùng màn tình phong huyết vũ hai mươi năm trước có liên quan hay không?

Sau khi hỏi nội thương của Diệp Vô Truy xong, hắc y nhân tựa hồ không cần phải nhiều lời nữa, hắn trở về chính đường, đứng giữa hai vị trưởng lão.

Lúc này, hắn lại nhìn về phía Diệp Vô Truy, ngữ khí trở nên công chính lại xa cách.

“Thiên Sơn lần này gặp nạn, Diệp Vô Truy Diệp thiếu hiệp trợ giúp phái Thiên Sơn qua một kiếp. Thiên Sơn ghi khắc ân này, tuyệt đối không quên.”

Hệ thống nêu lên: Người chơi Diệp Vô Truy nhận được cảm tạ của chương môn phái Thiên Sơn Tiêu Khanh Cầm, danh vọng phái Thiên Sơn tăng một trăm. Có thể mệnh lệnh Ngọc Tự Bối đệ tử Thiên Sơn theo xuống hoàn thành một việc. (Không thể dùng để hoàn thành chuyện có liên quan đến nhiệm vụ chủ tuyến)

Cái thuộc tính gia tăng danh vọng này, đến tột cùng có hiệu quả gì. Diệp Vô Truy suy tư về phần thưởng nhận được. Về phần cái quyền lợi có thể mệnh lệnh đệ tử phái Thiên Sơn một lần kia, trái lại cậu không phải rất coi trọng. Một đoạn thời gian này, cậu cũng không có việc gì để đi nhờ phái Thiên Sơn làm.

“Bản thân Diệp thiếu hiệp bị trọng thương, mấy ngày này mời ở lại Thiên Sơn điều dưỡng tốt.” Tiêu Khanh Cầm nói xong, hội nghị lúc này kết thúc, mọi người liên tiếp tản đi.

Lúc Diệp Vô Truy lần thứ hai trở về biệt viện, Lưu Lạc vẫn không liên hệ tới. Thời gian dài như vậy không có tin tức, có lẽ hắn trong hiện thực hẳn là gặp một ít chuyện quan trọng, kéo dài đi. Nghĩ tới đây, Diệp Vô Truy đột nhiên nhớ tới tin nhắn lại vài ngày trước.

Trong tin nhắn, thanh âm kia có chút yếu ớt cùng chờ đợi, hỏi cậu có thể về nhà một lần hay không.

Trong lòng phiền não, Diệp Vô Truy thở dài một hơi. Nền đối mặt chính là phải đối mặt, có lẽ đi xem là được rồi. Nghĩ, tiếp theo cậu liền hạ tuyến.

Mới từ trò chơi rời khỏi, Tề Dã liền nhận được điện thoại. Cậu đang phiền muộn là ai lại chọn thời gian đúng lúc như thế, vừa nhìn biểu thị cuộc gọi đến, là Tiểu Hoa Sinh, cũng chính là Hảo Mộng Vô Hoa trong trò chơi.

Người này không đi làm tốt nhiệm vụ chủ tuyến của bản thân đi, tới quấy rầy mình làm gì chứ?

Tề Dã tức giận ẩn nghe: “A lô, chuyện gì?”

“Quả nhiên cậu đã logout! Bị tớ đoán trúng.” Bên kia truyền tới thanh âm từ tính trầm thấp, mang theo ý cười.

“Cậu không có việc gì lại đoán xem tớ có logout hay không? Sau đó gọi điện thoại quấy rầy sao?” Tề Dã buồn cười. Bận bịu từ nhỏ này, suy nghĩ cho tới bây giờ đều không giống người thường.

“Không có.” Tiểu Hoa Sinh bên kia khẽ cười một tiếng: “Tớ chỉ là phát hiện một số điều thú vị, muốn login nói cho cậu biết lại phát hiện cậu không ở Thiên Sơn, nghĩ có phải logout hay không mà thôi.”

Nghe trong tiếng cười của hắn không có hảo ý, Tề Dã lập tức cảnh giác: “Cậu có chuyện tốt gì tới tìm tớ?”

“Ừ, quả thực là chuyện tốt. Được rồi, cậu tự lên diễn đàn tra bảng đơn một chút sẽ biết.” Lúc sau cùng cúp điện thoại, trong khẩu khí của Tiểu Hoa Sinh mang theo một tia hả hê.

Nghe được thanh âm cắt cuộc gọi, Tề Dã do dự một hồi. Vẫn lựa chọn lên diễn đàn trò chơi, cậu phải nhìn một cái, Tiểu Hoa Sinh kia nói đến tội cùng là có chuyện gì.

Chọn diễn đàn trong Nhất Mộng Giang Hồ, mở ra bảng xếp hạng.

Ba bảng đơn lớn dường như vẫn y như cũ, Tề Dã nhất nhất mở ra. Trên bảng thực lực cô như cũ chiếm đóng vị trí thứ chín, không lên không xuống. Trên bảng vũ khí, cậu vẫn vững vàng chiếm đệ nhất. Nhìn đến đây, trong lòng Tề Dã có chút nghi hoặc.

Việc tốt trong miệng Tiểu Hoa Sinh, đến tội cùng là chỉ cái gì?

Trong lòng khó hiểu, Tề Dã nhấn mở danh sách bảng mỹ nhân. Đối với bảng đơn này, cậu vẫn luôn thiếu hăng hái.

Nhưng mà trong nháy mắt, lại khiến cậu trừng lớn mắt! Tề Dã không khỏi trừng mắt nhìn danh sách bảng mỹ nhân, chỉ thấy ba chữ Diệp Vô Truy, đang vững vàng chiếm vị trí thám hoa bảng mỹ nhân.

Tề Dã ghen một hơi, thiếu chút nữa không thở được! Lúc nào cậu lại leo lên bảng mỹ nhân? Quả thực là thiên phương dị đàm.

Chính vào lúc này, điện thoại lại vang lên. Tề Dã không chút do dự ấn nghe, quả nhiên là tiểu tử Tiểu Hoa Sinh.

“Sao? Có phải là một cái kinh hỉ tuyệt địa không?” Tính được thời gian, Tiểu Hoa Sinh gọi tới, ý cười trong giọng nói không nhịn được: “Chúc mừng nha, cùng lúc leo lên ba bảng đơn lớn, cậu chính là vị đầu tiên!”

Nghe ngữ khí trêu chọc của hắn, Tề Dã không khỏi nghiêng răng. Thế nhưng cậu còn có chuyện muốn hỏi người này, cho nên chỉ có thể nhẫn nại.

“Cái bảng đơn này là xảy ra chuyện gì?” Tề Dã hỏi.

Cậu tự biết mình tuyệt không có đẹp đến nông nổi cực kỳ bi thảm này, lại càng không cần vị trí thứ ba bảng mỹ nhân này. Tề Dã mọi người biết, tuy rằng cậu thực sự rất anh tuấn, vóc người cao gầy thon dài. Nhưng so với bề ngoài, trái lại trên người Tề Dã có khí chất nào đó càng khiến người khác chú ý.

Dùng một câu mà nói, khí chất của Tề Dã thuộc về mỹ nhân, không, là loại khí chất loại hình đẹp trai. Khuôn mặt đẹp này, lại càng có thể khiến người ta tán thưởng thật lâu.

Tiểu Hoa Sinh ở bên kia cười trộm. “Cậu còn phải cảm ơn đám miến kia.”

“Miến?”

“Từ video kia của cậu ở Thiên Sơn cùng thân phận Danh Dao truyền thụ của cậu lộ ra, bên trong đám người chơi nữ nhắc lên một luồng phong trào. Rất nhiều người đều truy tìm tán tụng cậu a, gọi cao thủ thân bí thường đẳng nhất, giang hồ đệ nhất mỹ nam.” Tiểu Hoa Sinh buồn cười nói một ít tên gọi đám người trên diễn đàn phong cho Tề Dã.

“Đây đến tội cùng là chuyện gì xảy ra?” Nghe xưng hô này, Tề Dã nhin không được nổi lên một thân da gà.

“Thực ra, bảng mỹ nhân này khác với các bảng đơn khác. Là do các người chơi bỏ phiếu chọn, không hạn định nam nữ. Cho nên, chúc mừng người chơi Diệp Vô Truy, là trong một lần bỏ phiếu mới nhất của bảng mỹ nhân, bắt được vị trí thám hoa.”

“Bỏ phiếu...” Tề Dã thì thào.

Cậu thực sự không ngờ, lúc trước đáp ứng một cái điều kiện của Phong Tập, lại có thể làm chính mình gặp nhiều phiền phức thế này. Sớm biết như vậy dù thế nào cậu cũng không đáp ứng phát video này ra!

Bên kia Tiểu Hoa Sinh tựa hồ còn ngại cậu thiếu đả kích, còn nói thêm.

“Được rồi, nghe nói lần bỏ phiếu này, cũng có rất nhiều người chơi nam bỏ phiếu cho cậu, hình như cũng chiếm ba mươi phần trăm.”

14. Chương 14: Thiên Tài Ngã Xuống

“Không ngờ cậu còn hút cả nam lẫn nữ.” Đầu bên kia điện thoại, Tiểu Hoa Sinh cười trộm.

Tề Dã nhin không được trọn trắng mắt, đối với những người chơi nam bỏ phiếu cho cậu, chính cậu cũng không hiểu được. Thông thường loại chuyện này một đám nữ nhân tham dự là được, những người đàn ông này đến xem nào nhiệt cái gì.

Cậu thực sự không nghĩ ra, những người chơi nam này vì sao cũng muốn bỏ phiếu cho cậu. Một đám đàn ông bỏ phiếu cho một tên đàn ông khác trùng cử bằng mỹ nhân, ngắm lại liền nổi một thân da gà.

“Thật ra cũng không có gì khó hiểu.” Tiểu Hoa Sinh có chút đắc chiêu nói: “Còn hơn phụ nữ, đàn ông càng dễ sinh sùng bái. Cậu lần này lộ diện phong tao như thế, chắc chắn có không ít người thừa nhận thực lực của cậu. Lúc này lại bị người khác cùng nhau hống, bỏ phiếu cho cậu trên bảng mỹ nhân cũng không kỳ quái.”

Đây theo như người khác, đương nhiên chỉ là bọn họ cùng nhau đùa người chơi nữ tính. Tác dụng tin đồn vẫn không thể coi thường.

Tề Dã nhin không được ở trong lòng trở mình khinh thường. Tên gia hỏa hứng thú kỳ lạ này, đang nói ai phong tao hả?!

Dù sao cũng là bạn bè ở chung từ nhỏ tới lớn, Tiểu Hoa Sinh rất dễ dàng đoán được cậu đang suy nghĩ cái gì, lập tức nói: “Cậu không phong tao thì ai phong tao? Lấy sức lực một người bức lui tiến công của Cửu Trọng giáo, một đao địch toàn bộ Cửu Trọng, cứu vớt phái Thiên Sơn đang nguy nan. Nói xem, trong giai đoạn này ở trò chơi người chơi nào có năng lực như thế?”

Trầm mặc nửa ngày, Tề Dã mới trả lời: “Đây là do ‘Đao’, hơn nữa thuộc tính vô địch của ‘Đao’ vô hiệu với người chơi.”

Chung quy, lần này tương trợ Thiên Sơn thành công là dựa vào dựa vào thực lực bản thân của Diệp Vô Truy. Phải nói thân phận của cậu là Danh Đao truyền thụ, khiến Diệp Vô Truy có thực lực song song với Cửu Trọng giáo.

“Đúng, quả thực như vậy. Nhưng chuyện này chỉ có cậu với tớ biết, những người khác đều không biết. Người khác nhìn thấy, chính là Diệp Vô Truy một mình đấu với Cửu Trọng giáo, hoàn thành việc làm vĩ đại khó khăn.” Tiểu Hoa Sinh trêu đùa: “Hay là, cậu chuẩn bị đem thanh đao công chúng thiên hạ, thoát khỏi danh tiếng hiện tại này?”

Đem thuộc tính đặc thù của “Đao” cùng thực lực của mình để lộ trước mặt mọi người, loại hành vi này không khác gì tuyên cáo với người chơi — ta nơi này có bảo vật người mau tới đoạt mau tới đoạt.

Ngư ngốc mới có thể làm loại chuyện tự chui đầu vào rọ này. Tề Dã bắt đắc dĩ, cậu phát hiện mình hiện tại ở thế khó xử, không khỏi xoắn xuýt lên.

Tiểu Hoa Sinh thấy thế thoải mái nói: “Yên tâm, chiếm một vị trí trên bảng mỹ nhân cậu cũng không chịu thiệt. Như vậy so với đem bí mật của ‘Đao’ để lộ ra ngoài vẫn tốt hơn nhiều.”

Vừa nghe hần nhắc tới bảng mỹ nhân, Tề Dã lại đau đầu. Loại thoải mái này còn không bằng bất an an ủi thật tốt. Quên đi, bây giờ tạm thời không nhắc tới chuyện này, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng.

“Được rồi, tạm thời cứ như vậy đi.”

Dù sao cũng chỉ có một vài người mới biết tướng mạo thật của mình. Tề Dã dựa theo nguyên tắc nhiều một chuyện không bằng ít đi một chuyện, không hề suy nghĩ đến bài danh làm cho cậu phiền muộn nữa.

Hơn nữa bây giờ với cậu mà nói, có chuyện càng đáng quan tâm hơn, cũng không nhân rồi để bận lòng vì việc khác.

“Không đúng, tên cuồng trò chơi cậu sao lại vô duyên vô cớ hạ tuyển.” Hàn huyền nửa ngày, Tiểu Hoa Sinh bên kia cuối cùng cũng phát hiện không thích hợp, quen thuộc tính cách của Tề Dã hần khó hiểu nói: “Lần đầu tiên cậu không chơi trò chơi mà hạ tuyển, phát sinh chuyện gì? Cần tớ hỗ trợ không?”

Nghe được khẩu khí lo lắng của bạn tốt, trong lòng Tề Dã âm áp vài phần. Tuy rằng bình thường cãi nhau ầm ĩ và vân vân..., thế nhưng tới thời khắc mấu chốt, vẫn rất tín nhiệm bạn tốt Tiểu Hoa Sinh.

Cậu cũng không giấu diếm, nói thẳng: “Tớ định hôm nay trở về một lần.”

“Trở về?,, Là quay về nhà cậu?” Tiểu Hoa Sinh hỏi.

“Ừ.”

“Bọn họ lại tới tìm cậu.” Lúc này khẩu khí của Tiểu Hoa Sinh mơ hồ có chút không nhận được, thậm chí mang theo một tia căm phẫn: “Cậu đồng ý rồi?”

Tề Dã cười khở: “Không sai, dù sao bọn họ vẫn là thân nhân của tớ.”

“Hừ, thân nhân,,” Tiểu Hoa Sinh hừ lạnh một tiếng, muốn nói cái gì đó, cuối cùng lại thôi: “Quên đi, cậu đã quyết định, tớ cũng không nói nhiều. Nhớ kỹ một điểm, không nên buông cảnh giác với bọn họ.”

“Tớ biết.”

Cùng Tiểu Hoa Sinh nói vài câu, Tề Dã buông điện thoại.

Nhìn sắc trời ngoài cửa sổ lúc này, đã là gần hoàng hôn. Nếu bây giờ trở lại, buổi tối hẳn có thể kịp trở về. Suy nghĩ một chút, Tề Dã không hề kéo dài, thu thập tốt ra khỏi nhà.

Nhà cũ cách chỗ ở hiện tại của Tiểu Hoa Sinh cũng không xa, một giờ sau, cậu xuất hiện trước cửa nhà.

Những người đó nhìn cậu trở về đều rất kinh ngạc. Tề Dã mặc kệ những người khác, trực tiếp hướng một người phụ nữ trung niên ở giữa phòng khách chào hỏi.

“Mẹ, con đã trở về.”

Người phụ nữ nhìn thấy cậu, sắc mặt thay đổi vài lần. Cuối cùng miễn cưỡng bảo trì vẻ tươi cười, nói: “Quay về xem sao? Ở lại bao lâu, lúc nào đi? Có muốn ở lại không để má Lưu chuẩn bị cơm tối.”

“Không cần, một lát nữa con đi.” Nhìn người mẹ ruột thịt nở nụ cười dối trá. Trong lòng Tề Dã có tư vị nói không nên lời. Mới vừa về đã nghĩ lúc nào mình rời đi sao? Đây là thái độ của một người mẹ đối với con trai thân sinh ba năm chưa gặp sao?

“Cha đâu ạ?”

“À, ông ấy còn đang ở công ty. Tí mẹ gọi điện thoại, bảo ông về sớm một chút.”

Tề Dã gật đầu, không nói cái gì nữa, tùy ý tìm một chỗ ngồi xuống.

Cậu không nói chuyện với người khác, những người khác cũng không dám chủ động tìm cậu. Ngay cả mẹ của Tề Dã, cũng tìm một lý do rời khỏi phòng khách, như là tránh tị nạn.

Tề Dã ngồi một mình, nhìn nơi cậu đã từng sinh sống hơn mười năm, hôm nay lại xa lạ cùng băng lãnh như vậy. Ngay cả em trai em gái, cũng chỉ dám lén quan sát cậu từ xa, mà không dám cùng cậu nói chuyện phiếm.

Đây là nhà sao? Đây là huyết thống chí thân của cậu?

Tề Dã trong lòng cay đắng, còn hơn ở chỗ này xem bọn họ hèn nhát bất an mình cũng khó chịu, không bằng trở về sớm một chút. Nhà của cậu không ở chỗ này.

Cậu quyết định, chờ gia chủ Tề gia về nhà chào hỏi xong, liền lập tức rời đi lồng giam băng lãnh này.

Tập đoàn Vạn Hoa, tập đoàn tài chính đứng thứ mười toàn cầu.

Siêu cấp tập đoàn tài chính này do ba đại gia tộc khổng lồ chế cổ phần, phân biệt là Tề thị, Tiểu thị cùng Tần thị. Trong đó Tần thị chiếm hơn 50% cổ phần, là người nắm quyền danh phù kỳ thực.

Lúc Tần Diễm kế vị đương gia tiền nhiệm, đã từng khơi ra tranh luận kịch liệt trong nội bộ tập đoàn. Bởi vì lúc đó vị tân gia chủ này mới chỉ hai mươi lăm tuổi, thực sự khiến người khác hoài nghi hẳn có khả năng khống chế cự long Vạn Hoa này không. Mà ba tháng sau, toàn bộ ý kiến phản đối yên lặng trở về bụi bặm.

Gia chủ mới của Tần thị lấy thủ đoạn mạnh mẽ vang dội, chinh phục những người mang lòng bất mãn với hắn.

Tập đoàn Vạn Hoa do hắn nắm quyền tới nay, tài sản vốn có gia tăng thêm 10%, cổ phần tăng lên gần ba lần. Đây là thành tích xuất sắc nhất vị tân đương gia này giao ra, chứng minh năng lực của bản thân.

Vào lúc này, một vị thư ký còn trẻ tuổi nhẹ nhàng đẩy cửa ra đi đến, ghé vào lỗ tai vị nam tử trung niên nói gì đó. Chỉ thấy nam tử kia vốn không nhần nại, ngay sau đó sắc mặt khê biến, quay đầu lại phân phó vài câu, thư ký liền khom lưng lui xuống.

Toàn bộ việc này trong hội nghị thực sự chỉ là một chi tiết nhỏ không đáng kể mà thôi, rất ít người chú ý tới hắn. Nhưng mà, một màn này lại rơi vào trong mắt Tần Diễm. Hắn nhìn trung niên nam tử kia đột nhiên biến sắc, có chút đắm chiêu suy nghĩ.

Sau khi hội nghị kết thúc, mọi người dần dần rời đi. Tần Diễm nhìn như không để ý đến gần, bắt chuyện với trung niên nam tử.

“Chú Tề, hội nghị lần này cháu có vài điểm còn muốn hỏi chú một chút.” Cho dù là người lãnh đạo của tập đoàn, đối với những trưởng bối này, chỉ cần bọn họ không xúc phạm đến lợi ích của mình, Tần Diễm luôn luôn tôn trọng.

Đang gấp rút muốn đi gia chủ Tề gia nghe hắn nói, cũng không thể không ngừng lại. Mặc dù ông có việc gấp, nhưng lần này Tần Diễm tìm ông thương nghị cũng không thể từ chối. Hai người đứng trong phòng họp nói chuyện.

Cố ý tìm chút vấn đề râu ria trò chuyện, Tần Diễm âm thầm quan sát sắc mặt ông, ngay lúc gia chủ Tề gia không kiên nhẫn được nữa, hắn làm bộ áy náy mà hỏi thăm.

“Nán lại lâu như vậy, chú Tề sẽ không để ý đi, nếu như chú không có việc gấp, cháu còn muốn...”

Hắn còn chưa nói xong, đã bị gia chủ Tề gia cắt đứt.

“A Diễm, trong nhà chú có việc, nếu như không có vấn đề gì quan trọng thì ngày mai chú tới tìm cháu thương nghị, chú phải về nhà trước rồi.”

Nhìn tình huống không nói rõ ràng thì không thể thoát thân, gia chủ Tề gia chỉ có thể hàm hồ nói: “Là con trai trưởng của chú về thăm, người trong nhà đã lâu không tề tụ, cho nên đều giục chú trở về.”

“Nếu như vậy, cháu không quấy rối chú Tề nữa, ngài về nhà trước đi.”

Nghe Tần Diễm nói đã hiểu rõ, gia chủ Tề gia giống như được đặc xá vội vã rời đi.

Mà ở phía sau ông, Tần Diễm vẫn đứng trong bóng tối, nhìn ông vội vàng bước đi, khóe miệng mang theo nụ cười nhạt.

Trưởng tử Tề gia. Nếu như hắn trở về, Tề gia không phải đoàn tụ một nhà, mà là như đứng trên đồng lửa.

Đối với rối rắm chấn động một thời của Tề gia, năm đó Tần Diễm cũng nghe được. Mà quan hệ cứng nhắc của trưởng tử Tề gia cùng Tề thị, hắn cũng biết một ít.

Vị thiên tài từng kinh thế trong truyền thuyết này, hắn chưa bao giờ gặp mặt.

Bất quá Tần Diễm từng lén hỏi qua bản thân, nếu như năm đó không phát sinh sự kiện kia, nếu trưởng tử Tề gia không rời đi. Hôm nay ngồi trên ngai vàng Vạn Hoa, còn có thể là mình sao?

Không biết đáp án, nhưng hắn vẫn rất hiếu kỳ với vị nhân vật trong truyền thuyết này.

Tề thị sớm định ra người thừa kế, thậm chí tập đoàn Vạn Hoa sớm định ra người kế nhiệm —— Tề Dã, đến tột cùng là dạng nhân vật gì.

Sau khi thiên tài ngã xuống, còn có thể thích ứng với sinh hoạt của con người sao?

15. Chương 15: Thần Vật Niết Khánh

Khi Hảo Mộng Vô Hoa vào nhà, thấy người nọ đang ngồi trên bàn phía trước cửa sổ, tay chống cằm nhìn ra bên ngoài.

Ngoài cửa sổ ánh nắng xuyên thấy qua cây cối qua khe hở rơi xuống, chiếu vào khuôn mặt cậu, hạ xuống một đạo bóng râm. Chỉ ngồi ở chỗ này, một loại khí chất thần nhiên từ bên trong phát ra ngoài. Bóng lưng an tĩnh ngồi trước cửa sổ kia, không hiểu sao lại khiến người khác không di chuyển ánh mắt được.

Diệp Vô Truy đang ngồi chờ ra, đột nhiên nghe thấy một trận cười nhẹ. Cậu quay đầu lại, thấy Hảo Mộng Vô Hoa dựa ở cạnh cửa.

Tại khoảng khắc này, hần từ trên người Diệp Vô Truy cảm giác được, không phải là dung mạo trống rỗng, mà là một loại cảm giác tốt đẹp khó có thể nói rõ.

Diệp Vô Truy thiêu mi, ánh mắt sắc bén bắn về phía hần.

“Quên đi quên đi, tớ chưa nói.” Hảo Mộng Vô Hoa lập tức đầu hàng, hần cũng không muốn chọc giận người trước mặt lúc này.

Đến gần vài bước, hần cũng tìm chỗ ngồi xuống, nhìn chén trà trắng trơn một chút, hỏi: “Ngày hôm qua thế nào?”

“Còn không phải như vậy.” Diệp Vô Truy nói, nhìn Hảo Mộng Vô Hoa rót trà cho mình, tự mình phẩm trà.

“Tớ thấy là tan rã trong không vui đi.” Tỉ mỉ nhìn biểu tình của Diệp Vô Truy, Hảo Mộng Vô Hoa cười nhạt nói: “Những người đó lại muốn cậu làm cái gì? Hiện tại cậu đã không phải người Tề gia, không cần phải nghe bọn họ an bài nữa.”

Nhớ tới lần nói chuyện với gia chủ Tề gia trong thư phòng tối hôm qua, Diệp Vô Truy không khỏi phiền lòng.

“Yên tâm, tớ nào có dễ dàng chi phối như vậy. Bất quá bọn họ muôn...”

Một câu còn chưa nói xong, chỉ nghe thấy một trận bước chân truyền đến từ xa, nghe tiếng là có người đang rất nhanh tiếp cận chỗ này. Diệp Vô Truy cùng Hảo Mộng Vô Hoa liếc nhau, không hẹn mà cùng đình chỉ câu chuyện.

Giây tiếp theo, kèm theo tiếng đẩy cửa thật lớn, một bóng người chạy đến.

“Cuối cùng cậu cũng login!” Một giọng nói trong veo vang lên trong phòng, biểu thị sức sống mười phần của chủ nhân.

Diệp Vô Truy ngẩng đầu nhìn về phía người vừa tới, phát hiện chính là Lưu Lạc vài ngày không thấy.

“Hôm qua tôi vừa thượng tuyến liền bị sư phụ cho ăn mắng, sau đó tới đây tìm cậu lại không tìm được. Tôi còn tưởng phải đợi thật lâu, may quá may quá.” Lưu Lạc cũng không để ý tới có người thứ ba ở đây, tùy tiện ngồi xuống.

Diệp Vô Truy tự tiểu phi tiểu nhìn về phía hần: “Phải không? Cậu chỉ chờ một ngày đêm, nhưng tôi đợi người nào đó tận mười ngày.”

“Ách, thực sự là chuyện ngoài ý muốn. Lúc đó trong nhà có việc gấp, cũng không nghĩ tới lại nán lại nhiều thời gian như vậy.” Lưu Lạc lúng túng nói: “Xin lỗi!”

“Không sao, tôi là tốt rồi.” Nói xong, đứng dậy, Diệp Vô Truy dẫn đầu đi ra cửa.

Lưu lại hai người nghi hoặc nhìn cậu, trong đó Lưu Lạc hỏi: “Cậu đi đâu đó?”

Ánh mắt quỷ dị liếc nhìn hần, Diệp Vô Truy chỉ chỉ Phong Tuyết Lâu phái xa: “Trước khi cậu tới, sư phụ cậu có nói gì không?”

“Nói cái gì? Nói... đúng rồi, ban nãy hình như sư phụ nói qua để tôi tìm được cậu sau đó, cùng đi tới lầu chính!” Bỗng nhiên nhớ lại, Lưu Lạc vỗ tay một cái: “Kỳ quái, trước đó sao tôi lại quên chuyện này nhỉ?”

Rõ ràng là mới được giao phó chuyện trình trọng, chỉ chớp mắt, Lưu Lạc lại nằm ra sau đầu.

Hảo Mộng Vô Hoa bên cạnh kinh ngạc nhìn hấn, trong lòng thực sự bị trí nhớ “kinh người” này làm cho kinh ngạc. Người này, nếu như trong hiện thực, sợ là ngay cả bản thân mặc quần áo ăn gì cũng không nhớ đi.

Mà ánh mắt Diệp Vô Truy nhìn về phía Lưu Lạc càng trực tiếp hơn, cậu từng tận mắt thấy tình cảnh lạc đường của Lưu Lạc trong rừng. Từ đó, không còn bất cứ kỳ vọng nào với trí nhớ của Lưu Lạc..

“Đi thôi, không nên trì hoãn.”

Diệp Vô Truy đi trước một bước, Lưu Lạc theo sát phía sau. Một mình bị bỏ lại Hảo Mộng Vô Hoa suy nghĩ một chút, cũng đi theo tới.

Lúc ba người tới lầu chính Phong Tuyết Lâu của phái Thiên Sơn, trong phòng to như vậy, chỉ có một người đang đứng thẳng.

Bóng lưng hắc sắc kia có vẻ phá lệ kiên nghị cao không thể bảm, phảng phất vĩnh viễn cũng không bị đánh bại. Thế nhưng, Diệp Vô Truy từ bóng lưng hấn nhìn ra một tia tịch mịch, đó là cảm tình cậu từng bắt được trên người Danh Dao.

Nghe được tiếng bước chân, hắc y nhân xoay người lại, chính là chưởng môn Tiêu Khanh Cầm của phái Thiên Sơn.

“Chưởng môn.”

Lưu Lạc cung kính hành lễ, làm đệ tử Thiên Sơn, nhìn thấy chưởng môn là phải chào.

Tiêu Khanh Cầm khẽ gật đầu, tầm nhìn rơi vào trên người Hảo Mộng Vô Hoa cuối cùng trong ba người.

Diệp Vô Truy thấy thế, vội nói: “Vị này là bạn tốt của tôi, lần trước từng cùng nhau ứng chiến Cửu Trọng giáo. Lần này thương nghị chuyện ứng đối Cửu Trọng giáo, hấn cũng muốn trợ giúp một tay.”

Tiêu Khanh Cầm không phản đối, xem như im lặng đồng ý sự tồn tại của Hảo Mộng Vô Hoa.

Cuối cùng tầm mắt hấn dừng trên người Diệp Vô Truy, đặc biệt dừng lại vài giây trên thanh đao, ánh mắt minh diệt bất định.

“Đi theo ta.” Lâu sau, Tiêu Khanh Cầm nói khẽ một tiếng, dẫn ba người rời khỏi Phong Tuyết Lâu.

Diệp Vô Truy cùng hai người đi phía sau hấn, đè nén nghi hoặc trong lòng, nhìn cảnh sắc chung quanh càng lúc càng tiêu sơ. Cuối cùng, mấy người dừng lại ở trước một tiểu lâu nguy nga.

Sau khi thấy rõ hoàn cảnh xung quanh, Diệp Vô Truy không khỏi hơi kinh ngạc.

Tiêu Khanh Cầm mang bọn họ đến có mục đích gì, dĩ nhiên lại là nơi ngày đó mọi người giao chiến với Cửu Trọng giáo —— Tàng Bảo Các.

Tiêu Khanh Cầm một đường đi ở phía trước đột nhiên xoay người lại, đối mặt với mọi người, thanh âm trầm xuống nói.

“Vì sao Cửu Trọng giáo lại tập kích Thiên Sơn, mục đích của bọn họ là gì? Toàn bộ đáp án, ở ngay phía sau cánh cửa này.”

Diệp Vô Truy nhìn Tàng Bảo Các phía sau hấn, chỉ cảm thấy cánh cửa lớn đang đóng này như là ẩn chứa vô số bí mật.

Nếu như ở đây thực sự cất giấu bảo vật khiến Cửu Trọng không tiếc toàn lực muốn cướp đi, như vậy phái Thiên Sơn đến tột cùng từng làm cho bảo vật này nhiễm qua bao nhiêu tình phong huyết vũ?

Trước mắt Diệp Vô Truy, bỗng nhiên thoáng hiện lên vẻ tươi cười cuồng ngạo ngang ngạnh của Ly Hỏa trước đi đi.

Thiếu giáo chủ Cửu Trọng giáo này, có phải đã sớm biết bảo vật thần bí của Thiên Sơn?

Cửa lớn của Tầng Bảo Các bị Tiêu Khanh Cầm chậm rãi đẩy ra, trong nháy mắt, giống như một thế giới khác sau cánh cửa mở ra trước mặt ba người.

Mọi người xuyên qua lầu một. Chỉ thấy khắp nơi là giá sách cao tới nóc nhà, mỗi tầng đặt đầy sách. Trên những giá sách này phần lớn đều dính một tầng bụi mỏng, như là đã lâu không có ai tới.

Lúc đi qua giá sách, Lưu Lạc hiếu kỳ nhìn vài lần, lập tức cả kinh không nói ra lời.

“Trời ạ, bí tịch ở đây tùy tiện cầm một quyển ra ngoài, đều khiến người khác tranh nhau mua.” Hẩn nhìn mà thêm một bản nội công cao thâm này, bí tịch tâm pháp, rõ ràng là bảo vật ngay trước mắt, nhưng chỉ được nhìn mà không thể lấy thống khổ thật sâu quán lấy Lưu Lạc.

Hóa ra lầu một là tầng thư các của phái Thiên Sơn, nói như vật rất nhiều bí tịch ở đây người chơi phải chờ đến đẳng cấp cao mới được dùng. Nghe Lưu Lạc nói, Diệp Vô Truy tùy ý nhìn bí tịch này vài lần.

Nếu không phải thứ cậu nên nhận được, Diệp Vô Truy cũng không có hứng thú.

Mấy người đi theo phía sau Tiêu Khanh Cầm, đảo mắt liền lên lầu hai. Vừa đến lầu hai, mọi người đã bị quang hoa khiến cho lóa mắt.

(Quang hoa: Ánh sáng chói.)

Đây là một phòng khách rộng trên lầu hai Tầng Bảo Các, chỉ có một gian phòng, cũng trang trí đầy các loại đao kiếm binh khí. Có thể nhìn ra từ trên những thanh vũ khí này tản ra quang hoa, những thứ này tuyệt đối không phải vật bình thường. Không khỏi sờ sờ “Đao” trên lưng mình, Diệp Vô Truy mang theo chút ý cười hãnh diện.

Thế nhưng bất cứ vũ khí nào trên thiên hạ, đều tuyệt đối không so được với thanh “Đao” này của mình.

Ngoại trừ Diệp Vô Truy, vũ khí ở đây đối với người khác mà nói, đều là mê hoặc cực lớn. Lưu Lạc thấy thế, vừa hô to gọi nhỏ một phen. Khiến Hảo Mộng Vô Hoa ghét hẩn ồn ào khinh thường nhìn hẩn vài lần.

“Cái này đã khiến cậu hoảng sợ, tiểu tử, bồi dưỡng ánh mắt mình nhiều chút đi. Bảo vật trên đời này còn rất nhiều.”

“Tôi cũng không tin, môn phái nào còn có thể có nhiều bí bảo hơn phái Thiên Sơn. Bảy phái khác cũng không có loại thực lực này.” Lưu Lạc không phục ồn ào.

Hảo Mộng Vô Hoa chỉ cười không nói, cũng không giải thích. Nhìn thần tình này, giống như chẳng đáng tính toán cùng Lưu Lạc. Khiến Lưu Lạc nghiêng rằng một trận.

Hai người ở bên kia cãi nhau, Diệp Vô Truy nghe cũng không khỏi kinh ngạc liếc mắt nhìn Hảo Mộng Vô Hoa.

Đối với lầu chật ních bí tịch bảo vật này. Hảo Mộng Vô Hoa cũng không có biểu hiện kinh ngạc người bình thường nên có. Điều này làm cho Diệp Vô Truy không khỏi suy đoán, chỉ sợ là hẩn từng gặp bí tàng kinh người hơn mới có thể trấn định như vậy.

Diệp Vô Truy nhớ tới sư phụ thần bí khó lường của Hảo Mộng Vô Hoa, bạn tốt vẫn chưa nói, bản thân cậu cũng không hỏi. Thế nhưng từ võ công cùng một ít hành vi bình thường của Hảo Mộng Vô Hoa, sư phụ hẩn nhất định có thực lực đủ để sánh vai với tám đại môn phái thậm chí siêu việt hơn.

Dường như thử lực lực của môn phái trên giang hồ, rồi lại ả nấp hành tích, Diệp Vô Truy nhất thời không nghĩ ra sẽ là một nhà. (??)

Ba người đều có tâm sự, bất tri bất giác đã đến lầu ba của Tầng Bảo Các.

Trước thang gác lên lầu ba, dựng một cái cửa sắt bị khóa, nhìn bốn phía, toàn bộ lầu ba đều được khép kín đường lên. Người bên ngoài không dễ dàng tiến vào, người bên trong cũng khó đi ra ngoài. Chỉ có một cửa ra vào, đó là thang gác bên này.

Tấm cửa sắt này không có ổ khóa, từ trên xuống dưới không có một khe, quả thực kín không kẽ hở. Tiêu Khanh Cầm đi phải trước, cũng không biết ở trên cửa loay hoay cái gì đấy, cửa sắt lập tức mở, phát ra thanh âm kẹt kẹt nặng nề.

“Cửu Trọng giáo muốn cướp, chính là nó.”

Nhìn theo tầm mắt Tiêu Khanh Cầm, ba người chỉ thấy một mảng đen kịt trong phòng, trên bàn bày duy nhất một cái hộp gỗ.

Chính là thứ gì đó trong cái hộp xấu xí này, dẫn tới tranh chấp lớn như vậy?

Chú ý tới ánh mắt nghi hoặc của mấy người, Tiêu Khanh Cầm đi lên trước, chậm rãi mở hộp gỗ ra.

Bên trong có một bình bạch ngọc nhỏ, thoát nhìn như đan được.

“Đây là Niết Khánh đan, có công dụng cải tử hoàn sinh.” (chả biết có đúng không @@)

Đồng thời trong lúc đó, ba người Diệp Vô Truy đều nghe được hệ thống nêu lên.

Hệ thống:

Bạn phát hiện thần vật Niết Khánh đan, mở ra nhiệm vụ chủ tuyến “Năm xưa ân thương”.

Trong hai mươi tám ngày sẽ lọt vào truy sát của Cửu Trọng giáo. Sau khi bị truy đuổi tử vong, nhân vật quay về o cấp, thuộc tính ban đầu giảm 90%.

Sau hai mươi tám ngày, tránh né truy sát thành công nhận được một viên Niết Khánh đan nhiệm vụ khen thưởng.

16. Chương 16: Sóng Ngầm Cuộn Trào Mãnh Liệt

Một câu hệ thống nêu lên, đem ba người đánh đến ngốc.

Niết Khánh đan này đến tột cùng là bảo vật cấp bậc gì, dĩ nhiên mở ra nhiệm vụ chủ tuyến cho ba người, nhưng lại phải lọt vào truy sát của Cửu Trọng giáo!

Trong Nhất Mộng Giang Hồ, nhiệm vụ chủ tuyến của một người là rất bình thường, thế nhưng nhiệm vụ chủ tuyến của hai người hoặc hai người trở lên là chỉ có thể gặp mà không thể cầu. Loại nhiệm vụ chủ tuyến nhiều người này đủ để thành sự kiện trọng đại ảnh hưởng đến quá trình trò chơi.

Nhìn hệ thống đưa ra biểu hiện hai chữ thần vật, Diệp Vô Truy hơi mím môi. Không biết thần vật Niết Khánh đan này, đến tột cùng có công dụng thế nào?

Theo như lời Tiêu Khanh Cầm ban nãy là có thể cứu người chỉ còn xác xương sống lại, khiến cho Diệp Vô Truy quan tâm. Nếu như Niết Khánh đan đúng như cậu suy nghĩ, có thể khiến các người chơi sau khi tử vong sống lại, mà không cần gặp nghiêm phạt tử vong tàn khốc, như vậy Niết Khánh đan quả thực có thể gọi là thần vật.

Hiện nay đạo cụ giảm bớt nghiêm phạt tử vong trong trò chơi, một cái cũng không có. Các người chơi nếu không cẩn thận, chỉ có thể bắt đầu lại từ đầu.

Lúc đầu loại nghiêm phạt này ở trong trò chơi còn có thể tiếp thu, nhưng tới lúc đẳng cấp cùng tâm pháp võ công đều rất cao rồi, đem nhân vật trở lại cấp 0 tuyệt đối không kẻ nào có thể tiếp thu!

Có thể tưởng tượng, nếu có thể có một đạo cụ miễn trừ nghiêm phạt tử vong, sẽ gây ra nhiều rối loạn giữa người chơi.

Sau khi hai người Hảo Mộng Vô Hoa nghe được hệ thống nhắc nhở, sắc mặt đều cứng đờ, không rõ vui buồn.

Nhìn biểu tình của ba người, Tiêu Khanh Cầm chậm rãi mở miệng: “Niết Khánh đan này tuyệt đối không thể rơi vào trong tay Cửu Trọng giáo, bằng không nhất định sẽ khiến vùng Trung Nguyên đại loạn. Tuy rằng lúc này bọn họ bị bức lui, thế nhưng Cửu Trọng giáo chắc chắn sẽ không dễ dàng buông tha. Thiên Sơn đã không phải là một nơi an toàn.”

Diệp Vô Truy đã nghe ra ý của hắn, theo thường lệ mà nói, Tiêu Khanh Cầm hẳn là sẽ để cho bọn họ hộ tống mang Niết Khánh đan rời đi, đây chính là nhiệm vụ hệ thống nêu.

Quả nhiên, giây tiếp theo, ba người chỉ nghe Tiêu Khanh Cầm nói.

“Diệp Vô Truy, Lưu Lạc, còn có vị thiếu hiệp này. Hiện tại phái Thiên Sơn không rảnh rút người, ta nghĩ nhờ ba người các cậu đem Niết Khánh đan vận chuyển đến một nơi bí mật, các cậu có bằng lòng hay không?”

“Con nguyện ý tiếp thu sứ mệnh, chưởng môn.” Lưu Lạc không chút do dự đáp ứng.

Tiêu Khanh Cầm hơi gật đầu, sau đó lại nhìn hai người bọn họ.

Hảo Mộng Vô Hoa cười: “A Truy quyết định đảm nhiệm hay không đảm nhiệm chức vụ đi.” Hắn chỉ muốn đi theo bên người Diệp Vô Truy một đoạn thời gian mà thôi, cho nên Diệp Vô Truy trong lúc này đuổi theo hay không hắn cũng sẽ theo.

Thấy ánh mắt của Tiêu Khanh Cầm đặt trên người mình, Diệp Vô Truy cũng không đáp ứng vội, mà nói: “Tôi có thể hỏi một chút không, Tiêu chưởng môn muốn chúng tôi vận chuyển Niết Khánh đan đến nơi nào?”

“Các người phải đi không chỉ một nơi.” Tiêu Khanh Cầm lắc đầu nói: “Niết Khánh đan phải vận chuyển đến ba nơi, gửi phân biệt.”

Không nghĩ tới phái Thiên Sơn lại có thể cẩn thận như vậy. Vì vậy, Diệp Vô Truy lại hỏi: “Xin hỏi là ba nơi nào?”

“Nơi đầu tiên, Thiếu Lâm tự, các cậu phải chuyển một phần của Niết Khánh đan cho Hành Tri phương trượng. Nơi thứ hai là Tàng Kiếm sơn trang, đem Niết Khánh đan giao cho trang chủ Tàng Kiếm. Nơi cuối cùng ——” Tiêu Khanh Cầm nhìn Diệp Vô Truy, nói: “Là Hà Lạc trấn ẩn quy rừng, đem Niết Khánh đan cuối cùng giao cho Danh Dao. Sau khi việc hoàn thành, ba người các cậu đều nhận được một viên Niết Khánh đan làm đền đáp.”

Nơi cuống cùng dĩ nhiên lại là giao cho sư phụ!? Diệp Vô Truy ngây cả người, lập tức phản ứng, có chút khó xử nói: “Tiêu chưởng môn nói hai nơi trước chúng tôi còn có thể làm hết sức, nhưng sư phụ chỗ đó...”

“Ta biết.” Tiêu Khanh Cầm sớm đoán trước, cắt ngang lời cậu: “Cậu vừa xuất sư, tại chưa hoàn thành việc nên không thể trở lại gặp Danh Dao, đây là quy củ của hắn.”

Diệp Vô Truy gật đầu, nói: “Đã như vậy...”

“Ngay cả như vậy, chỉ cần cậu có thể hỗ trợ hoàn thành giao tổng hai nơi trước, phái Thiên Sơn vẫn như cũ cảm kích vô cùng.” Tiêu Khanh Cầm dứt lời, liền nhìn thẳng Diệp Vô Truy, ánh mắt không cho người cự tuyệt.

“...Tôi đáp ứng. Tôi Diệp Vô Truy chắc chắn cố gắng hết sức có thể, đem sứ mệnh lần này không cho có sai lầm.” Sau một lát tự hỏi, Diệp Vô Truy đáp ứng thỉnh cầu.

Tiêu Khanh Cầm không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

“Ba người các cậu mau chóng khởi hành cho tốt, thời gian lâu, sợ rằng Cửu Trọng giáo nhận được tin tức.”

Lúc rời khỏi Tàng Bảo Các, ba người Diệp Vô Truy cũng không thoải mái như trước. Một chút gió thổi cỏ lay, liền khiến bọn họ cảnh giác.

Ba người đem Niết Khánh đan chia làm ba phần mang trên người, đây là cảm giác thân gần bầu vật tuyệt thế, nhưng không tốt đẹp như trong tưởng tượng.

“Bây giờ chúng ta phải đi sao? Nhiệm vụ lần này sợ rằng kéo dài rất lâu, khôn được, tôi phải cùng người trong nhà nói một tiếng.” Lưu Lạc do dự.

“Không cần, tôi vừa thử qua, chúng ta hiện tại trong trạng thái không thể logout.” Một bên Hảo Mộng Vô Hoa nói.

“Không thể logout?!”

“Đúng vậy, đoán là phải chờ qua hai mươi tám ngày truy sát mới có thể.” Nói xong, Hảo Mộng Vô Hoa nhíu mày thật sâu, tựa hồ tự hỏi cái gì đó.

“Cậu nghĩ cái gì?” Diệp Vô Truy nhìn hắn cau mày, hỏi.

“Tôi đang suy nghĩ, vì sao là hai mươi tám ngày. Hệ thống thiết lập kỳ hạn này là có ý tứ gì? Lễ nào sau hai mươi tám ngày Cửu Trọng giáo vứt bỏ không truy sát nữa? Không hoàn thành mục đích, Cửu Trọng giáo sao ngừng tay? Lễ ra, nếu bọn hắc bắt đầu truy sát thì không nên có kỳ hạn hạn định mới đúng.” Hảo Mộng Vô Hoa trả lời.

Lưu Lạc bất mãn: “Tôi ước gì nó có kỳ hạn, càng ngắn càng tốt, hai mươi tám ngày tôi còn ngại dài đó!”

“Hay là có nguyên nhân khác.” Diệp Vô Truy tạm thời không muốn suy nghĩ nhiều: “Trước mắt mà nói, chúng ta vẫn nên ngấm lại làm sao bảo hộ bản thân thật tốt trong lúc này.”

“Hay là ba người chúng ta tách ra hành động.” Hảo Mộng Vô Hoa kiến nghị: “Như vậy có thể đem mục tiêu phân tán, cũng sẽ không dễ dàng bị người của Cửu Trọng giáo phát hiện.”

“Nếu tách nhau ra hành động, chỗ sự phụ trợ không thể đi.” Diệp Vô Truy suy nghĩ một chút nói: “Như vậy đi, Lưu Lạc đi tìm sự phụ tôi, về phần cậu...”

Không đợi cậu bố trí, Hảo Mộng Vô Hoa giành nói: “Tớ đi Thiếu Lâm tự, tớ có người quen ở đó!”

“Được rồi, như vậy Tàng Kiếm sơn trang do tớ đi đưa.”

Hai người ở bên kia đem phần của từng người sắp xếp xong, Lưu Lạc từ đầu đến cuối không có lên tiếng mà bị bỏ qua kháng nghị nói: “Chờ một chút! Vì sao muốn cho tôi đi rừng ẩn, lần trước ở nơi đó lạc đường một tháng thiếu chút nữa không ra được, tôi không bao giờ muốn đến địa phương quỷ quái đó nữa!”

“Yên tâm, lúc này cậu sẽ không bị lạc đường.” Diệp Vô Truy buồn cười nói: “Cậu đi Hà Lạc trấn tìm cậu đi tiệm rèn tìm Lý đại thúc, hắn sẽ mang cậu vào.”

“...Thật?” Lưu Lạc bán tín bán nghi nói: “Hà Lạc trấn không ai có thể tìm được nơi Danh Dao ở, cậu không phải lừa tôi đi?”

Diệp Vô Truy không có hứng thú liếc nhìn hắn một cái: “Ai lừa cũng sẽ không lừa cậu.”

“Vì sao?”

Hảo Mộng Vô Hoa bên cạnh cười trộm xen mồm: “Bởi vì lừa cậu không có cảm giác thành tựu, một chút tính khiêu chiến cũng không có.”

“Cậu người này, lại dám khinh bỉ chỉ số thông minh của bản đại thiếu!” Lưu Lạc nghe hắn nói xong liền nổi giận.

Hảo Mộng Vô Hoa thở dài một hơi, lắc đầu nói: “Khinh bỉ cậu cũng rất không có cảm giác thành tựu...”

Ba người đều nhận chức trách của mình, sau khi xuống núi, liền tách ra đi đường. Trước khi đi, Diệp Vô Truy nhắc nhở bọn họ nghìn vạn lần không nên để lộ thân phận, cho dù ở đâu cũng phải cẩn thận ẩn dấu tốt.

Cậu lo lắng nhất là Cửu Trọng giáo có cái người Ly Hỏa đó, rất có thể sẽ ngấm vận dụng thế lực người chơi tới tìm bọn họ. Cứ như vậy, cũng rất dễ bị phát hiện.

Nói đến Ly Hỏa, đối với người như thế, Diệp Vô Truy tâm tình không thể nghi ngờ là phức tạp.

Ban đầu lúc thấy tên hắc đứng đầu bảng, trong lòng cậu có một chút hiếu kỳ cùng kinh dị, thế nhưng cũng không chú ý quá lớn tới người này.

Lúc ở Thiên Sơn, biết Ly Hỏa là thiếu giáo chủ Cửu Trọng giáo, trong lòng cậu từ kinh dị biến thành kinh bội. Cùng lúc là vì thân phận của hắn mà kinh ngạc, về phương diện khác thì đối với hắn trong khoảng thời gian ngắn mà có thể bò lên vị trí cao như thế, thống lĩnh đội ngũ Cửu Trọng giáo mà cảm thấy bội phục.

Dù sao thành tựu như vậy, không phải chỉ đơn giản là đệ nhất bảng thực lực có thể làm được.

Cái tên Ly Hỏa này, tuyệt đối không đơn giản.

Mà trong thời gian ngắn ngủi cùng hắn giảng co, Diệp Vô Truy hầu như có thể cảm thấy khí tức giống mình từ trên người hắn. Không, phải nói là cùng mình thật lâu trước đây, khí tức khi Tề Dã là người thừa kế của

Tề gia. Đó là một loại khinh thường rất sâu đối với người xung quanh, cùng tự tin kiêu ngạo thật sâu đối với thực lực của mình.

Tề Dã ngã xuống từ trên địa vị cao, hơn nữa ngã không nhẹ. Như vậy Ly Hỏa này, hẳn có thể đi thật xa chứ?

Nhưng cho dù thế nò. trong lòng Diệp Vô Truy đều rõ ràng. Nếu Ly Hỏa là người của Cửu Trọng giáo, như vậy chung quy chỉ có thể là địch nhân, không khác.

Tây Vực xa xôi, trong mật thất tổng hội Cửu Trọng giáo, một nam tử vóc người cao gầy cung kính đứng tại chỗ, phía trước hắn, một vị lão nhân tóc bạc đưa lưng về phía hắn mà đứng.

“Ly Hỏa, lần này con cũng biết con sai ở chỗ nào.”

“Đồ nhi sai tại lo lắng không chu toàn, thật không ngờ chương môn phái Thiên Sơn lại có thể xuất quan trước thời hạn.”

Lão nhân tóc bạc diện mục uy vũ, không giận mà uy. Nghe Ly Hỏa nói xong, hắn lắc đầu, nói: “Con không chỉ sai ở chỗ này, con còn bỏ qua một người.”

“... Thế nhưng Danh Dao truyền thụ.” Hai tròng mắt tối sầm, Ly Hỏa nhớ tới người nọ dùng một đao giải quyết xong mũi nhọn vậy công của Cửu Trọng giáo.

“Cái tiểu tử Tiêu Khanh Cầm kia, ta còn không để trong mắt.” Lão nhân tóc bạc hừ lạnh một tiếng: “Then chốt chính là Danh Dao truyền thụ kia, hẳn đối với kế hoạch của chúng ta có rất nhiều trở ngại. Hai mươi năm trước, là Danh Dao kia ngăn trở ta. Không nghĩ tới hai mươi năm sau, lại là đồ đệ của hắn!”

Ly Hỏa nghe được, trong lòng thầm nghĩ. Quả nhiên là một loạt chuyện, có liên quan đến hai mươi năm trước Danh Dao thoái ẩn. Trong tầm tuyên truyền ban đầu của Nhất Mộng, chính là cảnh Danh Dao cưỡi ngựa rời xa giang hồ.

Có thể nói, Danh Dao này, tác động toàn bộ chủ tuyến của trò chơi.

Trong lòng hắn tự có quan sát, thế nhưng trên mặt vẫn cung kính như cũ, không để lão nhân tóc bạc nhìn ra kẽ hở.

Qua hồi lâu, lão nhân tóc bạc hạ lệnh nói.

“Ta lệnh cho người đuổi giết tên Danh Dao truyền thụ kia trước, sau đó đem đao của hắn mang về cho ta! Trong hai mươi tám ngày, phải hoàn thành việc này.” Nói xong, lão nhân tóc bạc nguy hiểm híp mắt: “Ly Hỏa, con đã từng thất bại một lần rồi, chuyện này lại không thành công, con biết sẽ có hậu quả gì.”

“Vâng, sư phụ! Đồ nhi nhất định không phụ sứ mệnh.” Ly Hỏa cung kính đáp, song song hơi cúi đầu, không để người đối diện thấy rõ biểu tình của mình.

Trên mặt hắn mang theo nụ cười, đó là một loại châm chọc cùng tùy tiện.

17. Chương 17: Npc Diệp Vô Truy

Bất Động Hòa Thượng, cũng không phải hòa thượng, mà là một gã đệ tử phái Thanh Thành.

Đây là ID một của người chơi.

Ban đầu, Bất Động Hòa Thượng vào cái trò chơi Nhất Mộng Giang Hồ đích xác là hướng về phía Thiếu Lâm tự, lúc trong lòng tràn đầy chờ mong chạy đến Thiếu Lâm bát tự, nhưng lại thất bại trong khảo nghiệm nhập môn, bởi vậy hắn không làm hòa thượng được, lui mà tìm thứ hai, chỉ có thể đi núi Thanh Thành làm đạo sĩ.

Biết tên hắn bạn bè đều thích gọi hắn là “Hòa Thượng” để trêu tức một phen, mà bản thân Bất Động Hòa Thượng cũng không ghét cái biệt hiệu này, hắn ghét chính là cái biệt hiệu —— Giới Sắc. Bởi vì hắn ở cửa tám của Thiếu Lâm tự —— thất bại trên một cửa chữ sắc, cho nên phá lệ không thích bằng hữu cười gọi hắn là “Giới Sắc”.

Mà lúc có người ở trước mặt gọi cái xưng hô này thì, sắc mặt hắn luôn luôn không thể nào đẹp.

“Giới Sắc!”

Đang đi trên đường lớn Bát Đổng Hòa Thượng mạnh mẽ run lên, lập tức xoay người hung hăng trừng mắt nhìn người vừa gọi cái tên này.

Nhưng mà vừa nhìn thấy người, hắn tựa như sương đánh cà (??). Bởi vì người trước mắt gọi hắn “Giới Sắc” không phải người khác, mà là một cô gái, còn là một người có vài phần tư sắc của mỹ nữ.

Cô gọi Khuynh Thành, là một cô gái Bát Đổng Hòa Thượng đang theo đuổi.

“Ha ha, tôi đã nói mà, nếu như là Khuynh Thành gọi, Hòa Thượng hẳn nhất định sẽ không tức giận!” Đi theo phía sau tiểu mỹ nữ Khuynh Thành, là hai người chơi nam cười hi hi ha ha.

Hai người bọn họ là bạn tốt của Bát Đổng Hòa Thượng, Bát Tri và Bát Vấn. Từ chuỗi tên của ba người có thể thấy được, tình cảm giữa bọn họ tuyệt đối làm bằng sắt.

“Lại là hai người các cậu.” Bát Đổng tức giận nói, lúc này thấy bạn đến làm hại, hắn không thể nào vui vẻ.

“Thế nào, cậu không chào đón chúng tớ?” Đi ở phía trước Khuynh Thành hai tay chống nạnh cười mắng, rất có khí thế chất vấn.

“Sao có thể chứ, tớ nói không phải Khuynh Thành cậu, mà là hai người này.” Bát Đổng thấy thế vội vã cười làm lành, nam nhân ở trước mặt người trong lòng, luôn luôn thấp hơn một đoạn.

Nhìn thấy hắn vội vàng vàng thay đổi thái độ, Khuynh Thành bật cười: “Được rồi, chúng ta không nên nán lại ở chỗ này, đi hoàn thành nhiệm vụ trước.”

Bốn người đều là đệ tử đồng môn, vì một cái nhiệm vụ sư môn mà đến. Phái Thanh Thành hôm trước hướng toàn bộ môn hạ đệ tử của phái phát ra một cái nhiệm vụ, là nhiệm vụ tìm người, chỉ cần ai có thể hoàn thành nhiệm vụ này, là có thể thăng cấp thành nội môn đệ tử.

Trở thành nội môn đệ tử Thanh Thành, có nghĩa là có thể có nhiều cơ hội học võ công cùng tâm pháp bậc cao, đây đối với toàn bộ người chơi phái Thanh Thành mà nói là một tuyệt đại mê hoặc.

Người chơi tiếp được nhiệm vụ này không ít, bọn Bát Đổng Hòa Thượng là một trong số đó. Nhưng mà phần thưởng nhiệm vụ này mặc dù phong phú, cũng lấy dễ như vậy. Bởi vì phái Thanh Thành muốn tìm người này, chưa từng có ai thấy qua diện mạo thực của hắn, ngoại trừ biết bên người hắn có một bảo đao tuyệt thế, thì không có đầu mối khác.

Không sai, nhiệm vụ của bọn Bát Đổng Hòa Thượng phải tìm người, chính là nhận vật phong vân gần đây — Diệp Vô Truy.

“Nghe nói lần này ngoại trừ Thiên Sơn, tám đại môn phái khác đều hạ lệnh tìm kiếm Diệp Vô Truy.” Bốn người một đường đi tới nhà trọ, một bên tán gẫu.

Khuynh Thành ngạc nhiên nói: “Cũng không biết Diệp Vô Truy này đến tột cùng kích khởi cái nhiệm vụ gì, dẫn tới toàn bộ giang hồ đều đang tìm hắn.”

Bát Đổng Hòa Thượng thấy trong biểu tình của cô toát ra một tia chi ý, trong lòng cất vị, không khỏi thâm hừ một tiếng. Cho dù Diệp Vô Truy này đến tột cùng là địa vị gì, ta nhất định phải tóm được tung tích của hắn!

Khuynh Thành Bát không biết suy nghĩ trong lòng hắn, chỉ cười hi hi đi phía trước dẫn đường, thường thường xoay lại nói vài câu với ba người. Bước đi không chuyên tâm như vậy, đụng vào người khác là không thể tránh khỏi.

Ngay lúc sắp đi vào bên trong cánh cửa nhà trọ, Khuynh Thành đang xoay người nói đụng vào một đám người đang ra khỏi cửa. Hoàn hảo Bát Đổng Hòa Thượng vẫn nhìn cô tay mắt lanh lẹ, vội vàng giữ cô lại, lúc này mới không khiến Khuynh Thành ngã sấp vào trong lòng người ta.

“Nha!” Khuynh Thành bị Bát Đổng Hòa Thượng lôi kéo lão đảo tránh được, hô thấp một tiếng.

Mà đám người đối diện kia, hiển nhiên cũng không ngờ có người đột nhiên lao tới, bất ngờ không đề phòng thiếu chút nữa bị ngã.

“Ai nha! Bước đi không suy nghĩ!” Có người tức giận quát dẹp đường.

Khuynh Thành phục hồi lại tinh thần thấy rõ tình huống, vội vàng áy náy nói: “Thật ngại, vừa rồi tôi không chú ý!”

Đám người kia nhìn thấy thiếu chút nữa đụng vào một cô gái thanh tú, cũng sửng sốt một chút. Lập tức, một người đàn ông cao lớn nhìn đối diện nhìn vài lần, khóe miệng nở nụ cười không có ý tốt. Mấy người vây thành một vòng, mơ hồ có chút xu thế vây Khuynh Thành ở bên trong.

Bất Động đứng phía sau Khuynh Thành thấy rõ trên tức trong mắt mấy người này, lập tức nhíu mày, đem Khuynh Thành còn đang xin lỗi kéo về bên cạnh mình.

“Ai, Bất Động, cậu làm gì thế?” Cô nương hồ đồ còn chưa hiểu tình thế, vẫn như trước xin lỗi vì cảm thấy mình sơ suất.

Bất Động không nói gì nhìn cô, cô gái ngốc này dĩ nhiên ngay cả những người đối diện không có ý tốt đều không nhìn ra, còn đang vì chính mình sơ sẩy mà xoắn xuýt.

Bất quá lại nói tiếp, Bất Động cũng bị điểm đó mà coi trọng cô. Khuynh Thành mặc dù có vài phần dung mạo, thế nhưng cho tới giờ cũng không ý vào bản thân đẹp mà yết ớt ngang dọc, tâm mắt là thật, một điểm đều khiến Bất Động thích.

Cô gái ngây thơ này, ba người đàn ông bọn Bất Động đều rất yêu mến.

“Ai, tôi nói cậu đây quản nhiều việc không liên quan tới mình a! Cô gái người ta còn chưa xin lỗi xong, cậu nói nhiều cái gì!” Thấy Bất Động phá hủy chuyện tốt của bọn họ, một người đàn ông to lớn đáng vẻ lưu manh trong đám người cao giọng quát.

“Sao? Đụng vào người khác nói xin lỗi là xong hả! Không bồi thường cho chúng tôi chút gì sao?” Một người mê đắm đánh giá Khuynh Thành.

Bất Động cùng Bất Tri, Bất Vấn liếc mắt nhìn nhau, ba người tiến lên trước một bước, đem Khuynh Thành bảo vệ ở chính giữa.

Cái này cho dù là người ngu ngốc cũng hiểu tình thế không đúng, Khuynh Thành nhìn ánh mắt hèn mọn của những người đó, liền tức giận thiếu chút nữa giơ chân: “Mấy người là đám lưu manh!”

“Ai u, cô gái nhỏ mắng chúng tôi là lưu manh! Nếu chúng tôi không lưu manh một chút, chẳng phải là chịu thiệt sao?” Một người nói như thế, dẫn tới đồng bọn khác cười ha ha. Lập tức một đám người đem bọn Bất Động vây trước cửa nhà trọ, đáng dấp muốn thử xem sao.

Người qua đường xung quanh thấy tình tình cũng không tránh né chỉ lo xem náo nhiệt, không ai nguyện ý xen vào một chân. Bất Động Hòa Thượng quan sát một chút, đối phương có bảy tám người, mà bên mình chỉ có bốn người. Trong đó, Khuynh Thành am hiểu chính là y thuật, không giỏi võ công. Như vậy thật sự đánh nhau, đã biết là phải chịu thiệt. Nghĩ tới đây, ánh mắt hắn không khỏi tối sầm lại, nếu như tình thế thật sự không được, cũng muốn che chở Khuynh Thành để cô chạy đi trước!

Một người đàn ông cao lớn bên kia thấy tình thế có lợi đối với mình, tiếng cười càng thêm làm càn! Mà toàn bộ người đến người đi trước cửa nhà trọ, dĩ nhiên là không ai đi ra trợ giúp!

Trò chơi còn hơn hiện thực, càng làm cho tâm người lạnh.

“Các người cản đường.” Chính vào lúc này, một thanh âm nhàn nhạt từ bên cạnh truyền đến.

Thanh âm này thực sự tới rất đột ngột, Bất Động Hòa Thượng cùng đám người đối diện không hẹn mà cùng nhau nhìn qua.

Chỉ thấy một vị nam tử thanh sam, đang đứng trước cửa nhà trọ, khẽ cau mày nhìn bọn họ bên này. Thân hình thanh y nam tử cao gầy thon dài, phá lệ hơn người, hơn nữa hắn dung mạo anh tuấn, đặt ở trong đám người tuyệt đối làm người khác chú ý.

“Tiểu tử! Ở đây không có chuyện của mày, không muốn gặp phiền phức thì sớm cút xa một chút!” Có lẽ nhìn ra thanh y nhân cũng dễ chọc, đám người lỗ mãng đối diện tuy rằng nói lời hung dữ, nhưng không ai dám tiến lên động thủ.

“Con đường này tôi không thể đi?” Thanh y nhân hỏi lại, thần sắc đạm mạc.

Đám người chắn ở cửa nhà trọ cố đủ khí thế nói: “Cho dù là con đường này, cho dù là các trạm bên này mày cũng không thể đi!”

“Phải không?” Thanh y nhân đạm bạc cười: “Trong thiên hạ, không có đường tôi không thể đi.”

Những lời này thật là kiêu ngạo, tất cả mọi người không khỏi sửng sốt một chút. Nhưng mà trong nháy mắt, còn chưa chờ có người phản ứng, liền thấy có năm ba người đám người kia bay ngang qua.

Bay đến gần bốn mét, những người đó té lăn trên đất, mãi không thấy đứng dậy.

Mọi người trong lòng kinh khủng, đây là hạng thân thủ kinh khủng! Căn bản không thấy rõ hấn hấn ra tay thế nào.

Một cước đá bay hơn nửa con đường, thanh y nhân liếc mắt nhìn mấy người còn lại, cũng không quan tâm phản ứng của bọn họ, liền đỉnh đạc tiêu sái tiến vào nhà trọ.

“Chủ quán, một gian phòng hảo hạng. Lấy một ít rượu, mang đến gian phòng.” Thanh y nhân sau khi so chiêu liền gọi chủ quán, trực tiếp hướng trên đường đi tới, cũng không liếc mắt nhìn mấy người còn lại ở cửa.

“Được, khách quan ngài đi thông thả.” Tiểu nhị cười đáp.

Đám người to lớn bị coi khinh kia lúc này đang kinh hãi nói chuyện với nhau.

“Đại ca, người nọ đến tốt cùng là ai? Thân thủ lợi hại như vậy!”

“Không rõ lắm, bắt quá nghe khẩu khí của hắn, không giống người chơi, chẳng lẽ là NPC.” Có người nghi hoặc nói, dù sao mỗi lời nói cử động vừa nãy của thanh y nhân, cùng với chủ quán nói chuyện, đều không giống người chơi bình thường.

Loại lời nói cử chỉ này, trái lại giống một cao nhân thế ngoại ẩn dấu môn phái hơn, cái loại mà người chơi khó với tới NPC cao cấp. Mà cậu võ công cao thâm, dường như cũng rất phù hợp.

Lúc này thanh y nhân lên lầu, không, nếu Diệp Vô Truy nghe được lời nói của bọn họ, sợ là sẽ cười ra tiếng. Dĩ nhiên đem một người chơi coi là NPC! Nếu như Hảo Mộng Vô Hoa ở đây, sợ rằng lại muốn trêu đùa cậu một phen.

Bất quá bây giờ, cũng không có bất luận người nào biết thân phận của Diệp Vô Truy!

“Nguy rồi! Nếu như là loại NPC trình độ này, thái độ vừa rồi của chúng ta...” Có người bắt đầu sợ hãi. NPC cao cấp từ trước tới nay tính tình đều cổ quái, nhưng lại không dễ chọc, chỉ ít giai đoạn hiện tại các người chơi tuyệt đối không thể trêu chọc.

Người đàn ông cao lớn được gọi là đại ca cũng có chút do dự, hấn nhìn các anh em nằm trên mặt đất một chút, cắn răng nói: “Quên chuyện hôm nay đi, chúng ta đi trước!”

Mấy người bước nhanh đến túm mấy đồng bạn bị thương trên mặt đất lên, rời khỏi nhà trọ.

Đám người Bất Động Hòa Thượng từ đầu tới cuối đều lẳng lặng đứng ở cửa, từ lúc Diệp Vô Truy đá một cước, thẳng đến lúc đám người kia vừa rồi còn rất kiêu ngạo bây giờ rời đi như chạy nạn, bọn họ mới phản ứng lại.

“Bất Động, việc này xong rồi?” Bất Tri có chút chậm chạp hỏi.

Bất Động Hòa Thượng lắc đầu: “Là chúng ta may mắn, vừa lúc gặp cao nhân thế ngoại vừa xuống núi, lúc này mới tránh được một kiếp.”

“Các cậu có ai thấy rõ người nọ ra tay như thế nào không? Trời ạ, thật đẹp trai!” Hiển nhiên, Khuyên Thành ở chỗ nào đó cũng có chút hoa si.

Bất quá lần này Bất Động Hòa Thượng không so đo, từ cách nhìn của hắn, NPC trong trò chơi đẹp trai cũng chỉ là cấu tạo, không thành nguy cơ.

Hiển nhiên, đám người này cũng đem Diệp Vô Truy coi là NPC.

Cánh cửa trên lầu mở ra vang lên tiếng két két, người chơi ở dưới lầu đều ngẩng đầu nhìn. Chỉ thấy thanh y nhân đang đẩy cửa ra, thần thái vô cùng tiêu sái.

Diệp Vô Truy đặt hành lý trong phòng rồi đi ra, trong nháy mắt, liền thấy có chút kỳ quái. Cậu nhìn bốn phía, phát hiện tất cả người chơi đều dùng ánh mắt cuồng nhiệt nhìn cậu, có mấy người còn hướng cậu chỉ trỏ.

Chuyện gì xảy ra? Diệp Vô Truy nhíu mày, nhưng nghĩ thế nào cũng không ra, đám người trước mắt này lại coi cậu là NPC cao cấp.

Lúc này NPC cao cấp xuất hiện ở trong người chơi còn rất ít, nhưng mỗi một cái đều có ý nghĩa là nhiệm vụ thần bí cùng tâm pháp võ công tuyệt thế, nếu không thành công cũng được thưởng một chút đồ không tệ.

NPC cao cấp chính là Tàng Bảo Các trong mắt người chơi, nóng hằm hập!

Diệp Vô Truy không quan tâm những người đó, cậu trực tiếp tìm một chỗ yên tĩnh nghỉ ngơi. Thế nhưng chưa được bao lâu, thì có một người hướng chỗ cậu đi tới.

Lại tìm đến tra? Tâm trạng Diệp Vô Truy không hề không giận, ngẩng đầu lên.

Đúng lúc này, chỉ thấy một gã người chơi bước nhanh tới, đến trước mặt cậu cung kính nói: “Tiền bối! Tôi là Chu Tam Thái đệ tử của phái Hoa Sơn! Xin hỏi tiền bối có gì phân phó không, vãn bối nguyện ý cúc cung tận tụy đến chết mới ngừng!”

Diệp Vô Truy sửng sốt.

18. Chương 18: Trí Dũng Đại Xung Quan

Từ lúc tiến vào trò chơi tới nay, Diệp Vô Truy nghe qua các loại xưng hô, như là Diệp thiếu hiệp, Danh Dao truyền thụ các loại.

Người quen thuộc một chút như Lưu Lạc, gần đây hắn cũng bắt đầu học tập Hảo Mộng Vô Hoa, gọi thẳng Diệp Vô Truy là A Truy.

Về phần bị người chơi gọi là “Tiền bối”, tuyệt đối là lần đầu tiên từ trước tới nay!

Diệp Vô Truy nhất thời ngây ngẩn cả người, cậu cẩn thận tự hỏi toàn thân mình chỗ nào có khí chất già nua, đủ để cho người chơi trung niên hơn ba mươi tuổi trước mắt này gọi mình là tiền bối chứ?

Suy nghĩ nửa ngày vẫn không thông, Diệp Vô Truy đơn giản quyết định không thay đổi —— cậu tiếp tục ngồi uống rượu.

Mà người chơi bị bỏ qua kia vẫn như trước không nổi giận, ân cần vây quanh Diệp Vô Truy chuyển trái chuyển phải, dường như hắn quyết tâm nhất định phải thu được một ít nhiệm vụ bất khả từ trên người “NPC cao cấp” này!

Qua nửa ngày, bị dây dưa đến có chút phiền toái, Diệp Vô Truy buông chén rượu nhìn người nọ, đang định nói gì đó.

“Được rồi, người anh em này anh cũng đừng quần quýt lấy hắn nữa. Người này chúng tôi biết, trên người hắn không có nhiệm vụ.” Một bên, Bất Động Hòa Thượng đột nhiên đi tới giải vây.

Tuy rằng loại phương thức giải vây này của hắn Diệp Vô Truy nghe có chút không hiểu, trên người không có nhiệm vụ cái gì. Diệp Vô Truy cậu cũng không phải NPC, trên người sao có nhiệm vụ phát cho người chơi?

“Thật sao?”

Người chơi dây dưa với Diệp Vô Truy kia bán tín bán nghi, cuối cùng được mấy người Bất Động Hòa Thượng khuyên bảo mới rời đi. Trước khi đi còn lưu luyến không rời quay đầu lại nhìn Diệp Vô Truy, khiến cả người họ Diệp nào đó nổi da gà.

“Tiền bối, vừa rồi đa tạ ngài ra tay tương trợ.” Mấy người Bất Động Hòa Thượng lúc này đi tới, ôm quyền nói lời cảm tạ.

Vì sao một người hai người đều gọi cậu là tiền bối, cảm thấy tôi có “khuôn mặt tiền bối” sao?

Diệp Vô Truy phì cười sờ sờ mặt mình: “Không cần gọi tôi là tiền bối.”

Đều là người chơi bị người khác gọi như thế, nghe cực kỳ khó chịu.

“A, vậy xin hỏi có thể nói cho chúng tôi biết nên gọi ngài thế nào không?” Bất Động Hòa Thượng lúng túng nói: “Vừa rồi ngài giúp chúng tôi đuổi kẻ ác đi, chúng tôi còn chưa kịp nói lời cảm ơn. Được rồi, tôi là Bất Động Hòa Thượng, mấy người này là bạn tốt của tôi Bất Tri, Bất Vấn, còn có Khuynh Thành.” Mấy người khác bị điểm danh đều hơi gật đầu, hướng Diệp Vô Truy chào hỏi.

“Chỉ là bọn họ cản đường của tôi.”

Diệp Vô Truy cũng không quan tâm, thuận tiện nghĩ ra một cái tên giả: “Tôi là Thất Ngôn, gọi thẳng tên là được rồi. Còn có, không cần kính xưng.”

Nghe yêu cầu của cậu, mấy người Bất Động mắt to trừng mắt nhỏ, lập tức hiểu rõ. Nghe nói một ít cao nhân ngoại thế đều có tính tình cổ quái, hay là NPC trước mắt này tên Thất Ngôn, chính là không thích người khác sử dụng kính xưng đi.

Mấy người trước mắt tựa hồ vẫn rất đáng tin, trong lòng Diệp Vô Truy vừa lúc có nghi vấn, vì vật hỏi bọn họ: “Người vừa rồi vì sao phải quần lấy tôi? Còn có cậu nói nhiệm vụ là cái gì?”

Vấn ý của Diệp Vô Truy là truy hỏi, vì sao người chơi kia lại muốn đến tìm người chơi là mình đây để tìm nhiệm vụ? Nhưng mà trong tai mấy người Bất Động nghe tới, lại là một ý tứ khác.

Mấy người Bất Động Hòa Thượng lúc này đều có chút do dự, không biết nên hướng vị NPC cao cấp này giải thích về hệ thống nhiệm vụ như thế nào. Mà bản thân Diệp Vô Truy, càng không biết đám người trước mắt này vẫn như cũ đem cậu trở thành NPC.

Cho nên nói, hiểu lầm chính là phát sinh như thế.

“Nhiệm vụ này, là nhiệm vụ sư môn vài đại môn phái phát cho chúng tôi. Phỏng chừng người vừa rồi đem cậu trở thành người trong sư môn đi.” Suy nghĩ nửa ngày, Khuynh Thành nhanh trí giải thích.

“Nhiệm vụ sư môn?” Trong tai hắn cảm nghe được từ then chốt, Diệp Vô Truy tự động bỏ qua cái khác: “Là nhiệm vụ gì?”

Bất Động lúc này đem cậu xem như cao nhân thế ngoại tôn kính như nhau, huống hồ nhiệm vụ này cũng không phải bí mật gì, lập tức đáp: “Là nhiệm vụ tìm người, nghe nói ngoại trừ phái Thanh Thành chúng tôi ra, những phái khác ngoại trừ Thiên Sơn đều phát nhiệm vụ tương đồng.”

“Tìm người?” Trong lòng Diệp Vô Truy trở nên cảnh giác, mơ hồ có dự cảm: “Tìm ai?”

“Trước,, Thất Ngôn ngài hẳn là không có nghe qua tên này.” Bất Động Hòa Thượng nói: “Người này tên là Diệp Vô Truy, gần đây mới qua lại trên giang hồ.” Từ góc nhìn của mấy người Bất Động Hòa Thượng, thân là cao nhân lánh đời NPC cao cấp sẽ không biết chuyện xảy ra trên giang hồ gần đây.

Nhưng mà Diệp Vô Truy lại ở trong lòng yên lặng trở mình khinh thường, âm thầm thổ tào. Ai nói tôi chưa từng nghe qua, thực sự không ai so với tôi có thể quen tên này hơn!

Bề ngoài cậu vẫn làm bộ bất động thanh sắc, không lộ ra một chút manh mối nào.

“A? Diệp Vô Truy là nhân vật nào, lại làm cho nhiều môn phái tìm hắn như vậy?” Cố ý tỏ vẻ có chút hiếu kỳ, Diệp Vô Truy hỏi.

“Kỳ thực, chúng tôi cũng không biết đến tột cùng hẳn là ai, chỉ nghe nói đường như hẳn là Danh Dao truyền thụ, tin tức khác đều không có.”

“Như vậy à,,,” Trong giọng nói tựa hồ mang theo một tia tiếc nuối, trong lòng Diệp Vô Truy mừng thầm. Xem ra cậu công tác bảo mật không tệ, chí ít có thể không cần lo lắng tùy thời sẽ bị người tìm được.

Sau khi nói xong, Diệp Vô Truy cũng không nói chuyện gì khác, với tình tình của cậu không nói chuyện liền không nói. Vì vậy, đem mấy người Bất Động ném qua một bên, mình tiếp tục uống rượu.

Mấy người Bất Động Hòa Thượng nhìn nhau vài lần, hồi lâu mới cố lấy dũng khí nói: “Không biết Thất Ngôn anh muốn đi đến chỗ nào, có biết rõ đường hay không. Nếu không biết đường, mấy người chúng tôi thường hoạt động ở vùng này có thể dẫn đường cho anh, xem như là báo đáp tương trợ vừa rồi.”

Diệp Vô Truy giương khóe miệng, vừa định nói không cần, nhưng mà giây tiếp theo cậu liền sửa lại chủ ý.

“Tôi đang muốn đi Tàng Kiếm sơn trang, các cậu biết không?”

Bất Động Hòa Thượng có chút khó xử nói: “Tàng Kiếm sơn trang từ trước đến nay không mở cửa với người ngoài, tuy rằng chúng tôi biết địa chỉ, thế nhưng vẫn không được phép tiếp cận.” Loại bản đồ cao cấp như loại Tàng Kiếm sơn trang này, hiện nay người chơi vẫn không mở được.

“Các cậu chỉ cần mang tôi lên đường, cái khác tôi tự giải quyết.” Diệp Vô Truy nói.

Kỳ thật nếu một mình cậu cũng không phải không tìm được Tàng Kiếm sơn trang, thế nhưng trên người có những người chơi này làm bạn đồng hành, có thể che giấu tung tích rất tốt. Ôm mục đích này, Diệp Vô Truy hướng mấy người ra yêu cầu.

Mấy người Bất Động Hòa Thượng ôm tâm tình báo ân trong lòng, vui vẻ đáp ứng đưa Diệp Vô Truy một quãng đường. Bọn họ tuyệt đối không ngờ, bản thân bị người ta coi như là tấm gỗ để ẩn giấu thân phận.

Nhìn biểu tình nhiệt tâm hỗ trợ của mấy người trước mắt, trong lòng Diệp Vô Truy hơi có chút hổ thẹn. Thế nhưng lúc này cậu rất khó bận tâm việc khác, nhiệm vụ mới là quan trọng.

Vì vậy sau khi nghỉ ngơi một chút, bốn người Bất Động Hòa Thượng cùng “NPC cao cấp” Diệp Vô Truy lên đường.

Tàng Kiếm sơn trang cách trấn nhỏ nơi bọn họ đặt chân còn cách một đoạn không xa, đi bộ thập phần tốn công. May là mấy người Bất Động đều có ngựa, Diệp Vô Truy cũng có một con ngựa do trước đó dọa dẫm Hảo Mộng Vô Hoa có được, năm người cứ như vậy ra roi thúc ngựa, một đường đi đến hướng Đông.

Dọc theo đường đi, Diệp Vô Truy nhìn bốn người kia dáng vẻ tiêu sái cưỡi ngựa, biết bọn họ đều là người quen cưỡi ngựa, cưỡi ngựa rất giỏi. Lúc này cậu không khỏi cảm thấy có chút may mắn, may là trước khi xuất phát đã khổ luyện cưỡi ngựa một chút, không muốn giống như lần trước bị Hảo Mộng Vô Hoa cười nhạo, mất mặt với người bên ngoài.

Theo như lời của bạn tốt lâu năm Hảo Mộng Vô Hoa, Diệp Vô Truy thoát nhìn cái gì cũng không quan tâm, kỳ thực sĩ diện nhất. Nói dễ nghe là trọng tự tôn, nói trắng ra là cậu thích phân cao thấp, mặc kệ là phân cao thấp với người khác hay với mình, Diệp Vô Truy đều có chút khuynh hướng chủ nghĩa hoàn mỹ, không cho phép mình dễ dàng phạm sai lầm.

Tựa như Diệp Vô Truy canh cánh trong lòng việc đứng thứ chín bảng thực lực, cậu không thích loại vị trí nửa vời này. Muốn làm liền làm đến tốt nhất, điển hình của vấn đề xử nữ.

Bọn Bất Động Hòa Thượng đương nhiên không biết lúc này Diệp Vô Truy đang nghĩ cái gì, bọn họ chỉ cần trọng dẫn đường cho vị NPC cao cấp này, để báo đáp ân tình.

Năm người một đường ra roi thúc ngựa, cũng không biết đi được bao xa, thẳng đến lúc mặt trời bắt đầu lặn ở hướng Tây, mới trong phạm vi nhìn thấy một trấn nhỏ khác. Diệp Vô Truy đang định nói với mọi người đi nghỉ ngơi một hồi, đột nhiên phát hiện trước cửa trấn nhỏ khác thường, lòng mày không khỏi nhú chặt.

“Phía trước làm sao vậy?” Mấy người cưỡi phía sau cậu cũng đuổi đến, chú ý tới đoàn người tắc nghẽn bên kia, Khuynh Thành hiểu kỳ hỏi.

Bất Tri nhanh như bay nhảy xuống ngựa: “Tôi đi hỏi một chút.”

Lời còn chưa dứt, người đã chạy thật xa.

Mấy người còn lại không đợi bao lâu, chỉ thấy Bất Tri tìm một người qua đường hỏi mấy câu, rồi rất nhanh chạy trở về.

“Đang kiểm tra, Phi Ứng giáo ở cửa trấn nhỏ sắp xếp đội ngũ, kiểm tra từng người tiến vào trong trấn.” Ngữ khí của Bất Tri rõ ràng có chút không vui.

“Phi Ứng giáo này đem bản thân trở thành cái gì? Thiên Vương lão tử sao, tiến vào trấn họ dựa vào cái gì muốn kiểm tra!” Bất Vấn bên cạnh tính tình táo bạo đã có chút lửa giận, lập tức ra sức mắng.

Bất Đồng Hòa Thượng trầm tư vài giây, nói: “Phỏng chừng bọn họ cũng đang tìm người?”

“Cậu là nói, bọn họ cũng đang tìm Diệp Vô Truy, cho nên mới ở giao lộ vào trấn bố trí ngăn cản?”

Bất Đồng Hòa Thượng gật đầu. Thiên Ứng giáo cũng là một trong tám đại phái, nghe nói môn nội của bọn họ cũng phát nhiệm vụ tìm kiếm tung tích của Diệp Vô Truy.

“Tôi dựa vào, đây cũng quá kiêu ngạo đi, ai biết Diệp Vô Truy kia sẽ đi đường nào. Thiên Ứng giáo bọn họ chung quy không thể đem giao lộ của toàn bộ thiên hạ đều phong tỏa đi!”

Nhân vật trung tâm được nghị luận Diệp Vô Truy, lại có chút phức tạp nhìn chường ngại vật trên đường Thiên Ứng giáo kia.

Kiểm tra này quả thực là một cửa khó khăn, tuy nói cậu chưa từng để lộ dung mạo, thế nhưng “Đao” cũng vẫn mang theo trên người. Nếu như bị người tiếp cận thân lục soát, khó tránh khỏi việc bại lộ thân phận. Dù sao cái thanh “Đao” này cũng không giống vũ khí bình thường, trong thiên hạ cũng không có mấy cái thần binh có thể tương giác, người thật tinh mắt liếc mắt là có thể nhìn ra nó không giống bình thường.

Diệp Vô Truy hơi nắm chặt tay, đang suy nghĩ có nên xông vào vượt qua cửa hay không.

Đoàn người tắc nghẽn phía trước đột nhiên bạo phát một trận gây rối, còn có tiếng kêu sợ hãi của người chơi bên kia truyền đến, xem ra bên kiểm tra kia lại có dị tượng!

Ý vào thị lực tốt, Bất Tri ra xa xa, một lúc lâu bỗng nhiên kinh hô: “Trời ạ! Đây là thần nhân gì, dĩ nhiên dám can đảm xông qua cửa! Thiên Ứng giáo hơn mười người đều bị hấn đánh ngã!”

Nghe được tiếng kinh hô của hắn, Diệp Vô Truy trong lòng kinh ngạc, cũng vội vàng ruổi ngựa tiến vài bước quan sát tình thế.

Đến tận cùng là người nào, dĩ nhiên đoạt xông qua cửa trước mặt cậu?!

Chỉ thấy thân ảnh xa xa thoăn thoắt dùng dằng với Thiên Ứng giáo thật quen mắt, cho dù hấn đội mũ, Diệp Vô Truy liếc mắt cũng đem người nhận ra được.

Người xông qua cửa kia, mấy hôm trước mình cùng hắn từng gặp mặt một lần tại Thiên Sơn, thiếu giáo chủ Cửu Trọng giáo Ly Hỏa!

19. Chương 19: Bắt Tay Đồng Hành

“Để tôi ngăn cản hắn!”

Thấy người nọ như vào chỗ không người, xông qua một một bức rồi một bức tường người, người dẫn đầu Thiên Ứng giáo hỗn hển nói.

Càng ngày càng nhiều môn nhân của Thiên Ứng giáo bao vây người đội mũ kia, nhân số có đến mấy trăm người. Người thường bên cạnh vì tránh gặp vạ lây, đều lui lại, trong khoảng thời gian ngắn toàn bộ giao lộ chỉ còn môn nhân Thiên Ứng giáo cùng người xông qua cửa kia.

Ly Hỏa nhìn đoàn người vây tới, trong lòng cười lạnh một tiếng, tay phải nắm chặt trường kiếm. Trong lòng hắn quyết định chủ ý, trận chiến hôm nay này cho dù thế nào, cũng phải xông qua!

Thân là thiếu giáo chủ Cửu Trọng giáo, đặc biệt còn là đệ nhất cao thủ bằng thực lực, dung mạo của Ly Hỏa trong người chơi mọi người đều biết. Mà thân phận thiếu chủ ma giáo của hắn, càng làm cho nhiều người quan tâm hơn. Nếu như ở chỗ này bại lộ thân phận, như vậy nhiệm vụ lần này sẽ khó làm.

Nhất định không thể khiến Cửu Trọng giáo bị lộ tin tức hành tung!

Mấy người Bất Động Hòa Thượng xa xa vây xem chỉ thấy một bóng đen cực nhanh xuyên qua môn nhân Thiên Ứng giáo, nơi bóng người kia đi qua, đám người Thiên Ứng giáo kêu thảm rồi ngã xuống, mà bản thân hắn lại không bị một tia thương tổn!

“Đây là người nào?” Bất Tri kinh hô. Tại hắn xem ra, võ công của người thần bí xông qua cửa này, là người chơi hiện nay không thể đuổi đến.

Mà bọn họ biết, có thể có võ công cùng cấp với người này, tựa hồ chỉ có NPC Thất Ngôn cứu bọn họ trước đó. Nghĩ tới đây, ánh mắt của mấy người Bất Động không khỏi lưu luyến qua lại giữa người thần bí và Thất Ngôn, lẽ nào người thần bí xông qua cửa này cũng là NPC cao cấp giống Thất Ngôn?

Diệp Vô Truy dùng tên giả là Thất Ngôn lúc này lại không có tâm tư suy đoán ý nghĩ của bọn họ, hai tròng mắt cậu chăm chú nhìn Ly Hỏa ăn mặc bọc kín đội mũ, cau mày.

Thiếu giáo chủ Cửu Trọng giáo dĩ nhiên xuất hiện ở nội địa vùng Trung Nguyên, cái đó cùng nhiệm vụ của bọn họ có quan hệ gì hay không? Hai mươi tám ngày Cửu Trọng giáo truy sát mới vừa bắt đầu, lẽ nào Ly Hỏa này cũng là tới giết người đoạt bảo?

Nghĩ tới điều này, lông mày Diệp Vô Truy nhíu càng chặt. Cậu nhìn Ly Hỏa bị bao vây, nghĩ có nên bỏ đá xuống giếng một phen hay không. (=))))

Nhưng mà giây tiếp theo, Diệp Vô Truy liền phủ định ý nghĩ này.

Những môn nhân Thiên Ứng giáo này đối với Ly Hỏa căn bản không phải trở ngại, nếu như lúc này cậu tiến lên thì chỉ thêm phiền phức, có khả năng bị Ly Hỏa nhận ra. Như vậy cái được không bù đắp đủ cái mất.

Diệp Vô Truy lựa chọn thờ ơ lảng lảng đứng ở xa xa, tốt nhất là thừa dịp Ly Hỏa tạo việc hỗn loạn này thuận lợi qua giao lộ. Vừa có ý nghĩ này, ánh mắt cậu nhìn Ly Hỏa phía xa trở nên khác biệt, từ đề phòng biến thành chờ đợi.

Diệp Vô Truy nghĩ Ly Hỏa đem sự tình làm càng lớn càng tốt, chỉ cần hắn hấp dẫn đi toàn bộ lực chú ý của Thiên Ứng giáo, như vậy mình có thể an toàn rời khỏi đây.

Nhưng mà sự tình tình đã định trước là không như mong muốn, dường như ông trời cố ý không muốn để Diệp Vô Truy thoải mái.

Bọn họ đứng xem ở phía xa, không nghĩ tới phiền phức lại tự tìm tới.

“Tam sư thúc! Chính là những người này!” Cách đó không xa, một thanh âm chói tai mang theo một tia ủy khuất oàn giận vang lên. Khiến cả người Diệp Vô Truy nổi đầy da gà.

Mà theo tiếng bọn họ vọng tới, tâm tư trên đùa lại đột nhiên tiêu thất vô tung.

Bởi vì ngón tay người oán giận chính là chỉ mấy người bọn họ, trong mắt lóe ra hận ý. Chính là đám người ở nhà trọ bị Diệp Vô Truy đánh đuổi!

Người được gọi là tam sư thúc chính là một nam tử trung niên Thiên Ứng giáo, ánh mắt không đếm xỉa tới của hắn xẹt qua trên người mấy người Bất Động cùng Diệp Vô Truy, sau đó ra sức đánh người đàn ông cao to bên người một quyền.

“Vô liêm sỉ! Vài người như thế đánh đã làm mấy đứa sợ, nói ra ngoài thì uy nghiêm Thiên Ứng giáo của chúng ta ở đâu!”

“Tam sư thúc...”

“Cậu cút cho tôi!” Trung niên nam tử đáp người đàn ông kia một cái, sau đó tầm mắt dời qua, biểu tình âm ngoan: “Mấy người thực sự can đảm, dám ở trong phạm vi thể lực của Thiên Ứng giáo đụng đến đệ tử môn phái của ta, các người đã dám làm như thế, cũng đã nghĩ tới kết quả rồi đi.”

Thần sắc mấy người Bất Động Hòa Thượng thoáng khấn trương, thế nhưng không có một người nào toát ra thần sắc khiếp đảm, đều đứng thẳng thân thể nhìn hần.

Thấy thế, nam tử trung niên kia không giấu trái lại cười nói: “Tốt, tốt, tốt! Thực sự can đảm! Như vậy, để cho tôi xem bản lĩnh của mấy người!”

Lời còn chưa dứt, hần đã phi thân dựng lên, hướng thẳng đến Khuynh Thành giữa năm người đánh tới!

“Ê tiện!” Mấy người Bất Động phần nộ quát, nam tử Thiên Ưng giáo trước mắt rõ ràng là ra tay với trước với Khuynh Thành võ công kém cỏi nhất, khiến mấy người bọn họ bất ngờ không kịp đề phòng.

Thân là nhân vật có máu mặt của Thiên Ưng giáo, võ công của nam tử trung niên hiển nhiên không kém. Ngay lúc bọn Bất Động Hòa Thượng phản ứng lại muốn việc trợ Khuynh Thành, hần đã lên đến chỗ cách Khuynh Thành một thước, đoản kiếm trong tay hướng cái cổ mảnh khảnh chém xuống!

Nam tử trung niên ở trong ánh mắt hoảng sợ của mấy người Bất Động, mang theo vẻ tươi cười biến thái trên tức hướng Khuynh Thành ra tay.

Mắt thấy sắp thực hiện được, phía bên phải truyền tới tiếng gió vù vù khiến hần trở nên cảnh giác. Trước liền chọn tránh khỏi phía bên phải, nhưng mà không nghĩ tới mình chậm một bước. Lưng nhanh chóng bị trúng một kích, vị tam sư thúc Thiên Ưng giáo này còn chưa kịp phản ứng, đã bị đánh bay trong không trung lùi lại rất xa.

Trong miệng do bị nội thương, máu phun ra như suối!

“Tam sư thúc!” Mọi người Thiên Ưng giáo kinh hô, vẻ mặt khó có thể tin.

Diệp Vô Truy trong nháy mắt xuất thủ chỉ biết sự tình đã không thể vãn hồi, thế nhưng cậu vẫn như trước lựa chọn ra tay cứu giúp, chung quy không thể mở trừng mắt nhìn cô gái một đường đồng hành với mình chết thảm! Trong Nhất Mộng Giang Hồ, nghiên phạt tử vong tàn khốc đến khiến cho bất luận người chơi nào đều không muốn nếm thử.

Dị tượng bên này khiến cho đoàn người hỗn chiến chú ý, nam tử trung niên bị Diệp Vô Truy đánh bay ở trong Thiên Ưng giáo hiển nhiên có chút địa vị. Trong khoảng thời gian ngắn, đoàn người vây quanh chiến đấu với Ly Hỏa cũng trở nên hơi lỏng cuồng tay chân.

Ly Hỏa thừa cơ đánh chết một ít người, tranh thủ lúc rảnh rồi nhìn về phía nơi phát sinh rối loạn.

Vừa nhìn tới, liền ngây dại. Bóng lưng kiên nghị nắm trường đao đứng thẳng với mấy người phía trước, nhìn vô cùng quen mắt.

Ly Hỏa không khỏi cười khẽ. Hần nghĩ, dường như mỗi lần gặp mặt, hai người đều không phải đang ở trong hỗn chiến thì chính là gần hỗn chiến. Mà mỗi lần, hần đều thấy bóng lưng kiên nghị ở phía trước thủ hộ người khác.

Diệp Vô Truy, trong lòng mặc niệm cái tên này thật sâu.

Ly Hỏa phát hiện mình khó có được sản sinh hứng thú sâu sắc với một người như thế.

Sau khi đánh bay tên tam sư thúc kia, Diệp Vô Truy hiển nhiên hấp dẫn toàn bộ giá trị cừu hận của Thiên Ưng giáo. Trong khoảng thời gian ngắn, ngoại trừ những người được phái đi đối phó Ly Hỏa ra, tất cả những người khác đều hướng Diệp Vô Truy bên này xúm lại.

Lập tức người tụ càng nhiều, sau khi phân phó mấy người Bất Động Hòa Thượng cẩn thận, Diệp Vô Truy cũng không quay đầu lại vọt vào đoàn người chém giết. Việc đã đến nước này, hối hận cũng đã không kịp. Đơn giản phá bình phá suất, đem những người Thiên Ưng giáo này phóng đảo!

Ngay từ đầu, dựa vào ưu thế “Đao” cùng nội lực thâm hậu, Diệp Vô Truy còn có thể thành thạo ứng phó những môn nhân Thiên Ưng giáo. Thế nhưng theo thời gian trôi qua, Thiên Ưng giáo ở phụ cận chiếm được tin tức phái ra một nhóm lại một nhóm người, sử dụng xa luân chiến (đánh luân phiên) đối phó cậu.

Có lẽ là cũng nhìn ra Diệp Vô Truy không dễ chọc, Thiên Ưng giáo đem người chia làm vài tốp luân phiên mà lên, tựa hồ là muốn tiêu phí thể lực của Diệp Vô Truy từng chút một.

Sự thật chứng minh, loại chiến thuật này rất có hiệu quả. Sau khi ứng phó với từng tốp người Thiên Ưng giáo ùn ùn kéo lên, hô hấp của Diệp Vô Truy đã có chút gấp gáp. Mà Bất Động Hòa Thượng bên kia, tuy rằng người vây quanh ít đi rất nhiều, thế nhưng vốn bọn họ so với Diệp Vô Truy đã không duy trì được, đã có vẻ bại thế.

Không xong! Diệp Vô Truy rửa thầm trong lòng, cậu dĩ nhiên bỏ qua lực chịu đựng của mấy người Bất Động Hòa Thượng. Tiếp tục đánh luân phiên như thế, thì chính cậu có thể xông khỏi vòng vây, bọn Bất Động bên kia cũng chống đỡ không được.

Lúc này may mắn duy nhất hẳn là, ở đây cách tổng bộ Thiên Ưng giáo cũng cách một quãng. Những người Thiên Ưng giáo vây công này còn chỉ là một ít phân bộ tiểu lâu la, cao thủ thực sự còn chưa xuất hiện. Nếu như Thiên Ưng giáo có nhân vật cấp bậc trưởng lão ở đây, cho dù là Diệp Vô Truy cũng vô pháp đối phó.

“Thất Ngôn! Không cần lo cho bọn tôi, cậu đi trước!” Hiển nhiên nhìn ra mình vướng chân người ta, Khuynh Thành lo lắng kêu.

“Đúng vậy, Thất Ngôn cậu rời đi trước đi! Một hồi chúng tôi sẽ đuổi theo!” Mấy người Bất Động, Bất Tri cùng Bất Vấn cũng đều kêu lên.

Rời đi?! Chỉ bằng bản lĩnh của mấy người, đến lúc đó ngoại trừ chết ở chỗ này ra, còn có thể dùng phương pháp gì rời đi!

Diệp Vô Truy khẽ nói trong lòng, dưới chân cũng không di động nửa bước. Lại nói dù thế nào cũng là cậu nhờ bọn Bất Động cùng đồng hành một đường, lúc này xảy ra chuyện, Diệp Vô Truy cậu trăm triệu lần không có khả năng đem họ bỏ lại còn mình đi trước!

Tâm tư lợi dụng lúc đầu, không biết đã bay đến chín tầng mây nào!

Nhìn dáng vẻ thờ ơ tiếp tục hăng hái chiến đấu của cậu, mấy người Bất Động Hòa Thượng trái lại càng thêm lo lắng!

Từ chỗ họ xem ra, mình là người chơi, sau khi chết thì cùng lắm là làm lại tất cả. Dù sao đẳng cấp hiện tại thấp, tâm pháp thấp, những tổn thất này cũng không phải không thể tiếp thu. Thế nhưng Thất Ngôn khác, Thất Ngôn là nguyên sinh trong trò chơi, nếu như chết ở chỗ này chỉ sợ là thật sự tử vong! Bọn Bất Động trải qua thời gian ngắn ở chung, đã không thể xem Thất Ngôn là NPC thông thường.

Thất Ngôn không chỉ cứu bọn họ hai lần, đã sớm trở thành bạn bè trong lòng bọn họ. Dùng bản thân quay về cấp 0 để đổi lấy tính mệnh của Thất Ngôn, theo góc nhìn của mấy người Bất Động, là tuyệt đối được!

Hai bên kết hạ hiểu lầm, nhân tố nguy hiểm lúc này cho bọn họ an toàn lớn nhất@ Nếu Diệp Vô Truy biết chân tướng, chẳng biết sẽ có cảm tưởng gì.

Nhưng mà cậu lúc này, chỉ nắm chặt “Đao” trong tay, âm thầm làm ra một quyết định.

Ly Hỏa bên kia vẫn như trước cùng người Thiên Ưng giáo dây dưa, đối với Diệp Vô Truy mà nói hơn cả bang nhân Thiên Ưng giáo, Ly Hỏa mới là uy hiếp lớn nhất. Nhưng lúc này cậu cũng không thể suy nghĩ nhiều, bên trong hai tròng mắt Diệp Vô Truy sáng rực, có lẽ đã đưa ra chủ ý!

Cậu mở ra thuộc tính vô địch của “Đao”!

Chỉ cần có thời gian năm phút đồng hồ, mang theo mấy người Bất Động bọn họ rời khỏi khu chiến đấu này là dư dả. Về phần chuyện sau đó, Diệp Vô Truy không rảnh quan tâm.

Thuộc tính vô địch đã mở, toàn bộ nhân vật nguyên sinh đều không phải đối thủ của Diệp Vô Truy. Về phần người chơi thuộc Thiên Ưng giáo, bản lĩnh thực lực của bọn họ không đáng để ý.

Người bên ngoài nhìn, cũng thấy Diệp Vô Truy thay đổi từ xu hướng suy tàn, trở nên bất khả!

“Kháo! Người này xảy ra chuyện gì đây, ăn thuốc kích thích sao! Hiện tại căn bản không thể động vào hắn!” Có người chơi của Thiên Ưng giáo thấy phát sinh như vậy kinh hô.

Chỉ thấy cục diện vốn là bọn họ chiếm ưu thế, tại Diệp Vô Truy can quét, nhất thời trở nên tràn ngập nguy cơ. Nhất là NPC môn phái, căn bản hợp lại cũng không địch được người trước mắt này.

Bọn Bất Động cũng trừng lớn hai mắt, kinh ngạc không hiểu nhìn Diệp Vô Truy trở nên phi thường dũng mãnh.

Một đao vừa chém xuống, làm cho hơn mười người trở mình ngã xuống đất. Trước mắt trở ngại đã ít đi rất nhiều, Diệp Vô Truy quay đầu khê quát mấy người Bất Động.

“Nắm chắc thời gian, đi mau!”

Chính cậu cũng một bên chiến đấu một bên hướng giao lộ bên kia xông vào, nếu sự tình đã tới cục diện này, dứt khoát làm thì làm cho xong, xông qua đám người Thiên Ứng giáo này!

Bọn Bất Động Hòa Thượng vội vã đi theo sau Diệp Vô Truy, yên lặng theo sát người đại sát tứ phương phía trước, bóng lưng mở ra một đường máu.

Có thuộc tính vô địch giúp, Diệp Vô Truy đánh giết đến cửa kiểm tra cũng không mất bao nhiêu thời gian. Nhưng mà ở nơi đó chờ cậu, ngoại trừ đám người Thiên Ứng giáo canh phòng ra, còn có một người khác!

Ly Hỏa lúc này tuy có chút chật vật, nhưng đây cũng không gây trở ngại hấn hăng hái dạt dào đánh giá Diệp Vô Truy. Ánh mắt hấn cực nóng không rõ ý nghĩa, khiến từng bước tiếp cận của Diệp Vô Truy cảm thấy phá lệ khó chịu.

Thế nhưng trước mắt rõ ràng không thể tăng thêm nhiều địch nhân hơn. Nếu như vậy, chỉ có...

Trong lòng quyết định, Diệp Vô Truy phi thân nhảy, chui vào trong đám người chém giết với Ly Hỏa.

Cậu tiện tay gỡ vũ khí của một người Thiên Ứng giáo, không quan tâm kêu rên cùng kêu thảm. Chỉ gắt gao nhìn chăm chăm Ly Hỏa, mà bản thân Ly Hỏa thì lại thanh thản tùy ý đánh giá Diệp Vô Truy.

Hai người cùng đối phó kẻ thù bên ngoài, không hẹn mà có chút ăn ý. Đau khi xoay người lại, Diệp Vô Truy nắm chặt thời gian, ghé vào bên tai Ly Hỏa nói nhỏ.

“Chết ở chỗ này, hay đi ra ngoài?”

Ly Hỏa mỉm cười đáp lại: “Cậu không thể dùng thái độ tốt hơn để đưa ra đề nghị hợp tác sao? Diệp Vô Truy.”

20. Chương 20: Con Mồi Và Thợ Săn

Bạn có trong thời gian như vậy, thấy một người tươi cười sáng lạn, lại không hiểu sao nghĩ hấn rất thiếu đánh hay không?

Tâm tình của Diệp Vô Truy bây giờ là như vậy.

Tuy rằng cậu ôm ý định hợp tác, thế nhưng lời này được bình thản nói từ trong miệng Ly Hỏa, liền cảm thấy không thoải mái từ trong tới ngoài. Cặp mắt thâm thúy kia, giống như có thể nhìn thấu tất cả.

Tóm lại tâm tư, Diệp Vô Truy không hề suy nghĩ cái khác. Cậu đứng bên cạnh Ly Hỏa, thấp giọng nói:

“Cục diện hiện tại, nếu như thân phận của cậu bị lộ ra sáng, tuyệt đối không có khả năng ra được.”

“Hử? Uy hiếp tôi?” Ly Hỏa mỉm cười nói: “Cho phép tôi nhắc nhở cậu một chút, có vẻ như bây giờ bị bầy đại môn phái treo giải thưởng là cậu chứ không phải tôi.”

“Đúng, giống như tôi.” Diệp Vô Truy tận lực không nhìn tới nụ cười đáng đánh của hấn, để tránh khỏi không khắc chế được đao trong tay: “Chúng ta cũng vậy.”

“Cho nên cậu muốn nói cái gì?” Ly Hỏa biết rõ vẫn cố hỏi.

“Trong ba phút, cùng nhau xông ra. Tôi sẽ không đem thân phận của cậu tiết lộ ra ngoài, cậu cũng như vậy.” Diệp Vô Truy vừa đẩy lùi một người, đáp.

Nếu cùng Ly Hỏa liên thủ mà nói, thì xác suất mang theo bọn Bất Động xông qua được sẽ nâng cao hơn. Thế nhưng cũng là nguy hiểm cực lớn. Trong ba phút, là thời gian “vô địch” còn lại của Diệp Vô Truy, sau khi kết thúc “vô địch” cậu sắp sửa đổi mặt, là tròn mười ngày suy yếu. Lúc đó không chỉ phải lo lắng Cửu

Trọng giáo truy sát, thậm chí thiếu giáo chủ Cửu Trọng giáo bên người, vạn nhất bị hắn nhìn ra kẻ hở gì, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng mà bây giờ, cũng chỉ có duy nhất phương pháp này, Diệp Vô Truy phải đánh cuộc.

“Được.” Bên kia, Ly Hỏa thoải mái đồng ý.

Bởi thái độ quá mức tùy ý của hắn, khiến Diệp Vô Truy kinh ngạc nhìn lại.

Chỉ thấy Ly Hỏa cũng đang nhìn về phía hắn, hai mắt sáng quắc. Thấy Diệp Vô Truy vô cùng kinh ngạc, hắn thấp giọng nói: “Loại chuyện hai bên có lợi này, không có lý do gì không đồng ý.”

Nghe ngữ khí của hắn, Diệp Vô Truy hơi sửng sốt. Tư duy cùng cách nhìn chọn lựa của Ly Hỏa này, sơ với người giang hồ càng giống một thương nhân hơn. Thương nhân lấy lợi làm đạo, trong hiện thực Diệp Vô Truy đối với loại tư duy thương nghiệp hóa này rất quen thuộc.

“Một lời đã định.” Cậu hoàn hồn nhìn Ly Hỏa, định ra kế ước.

Ly Hỏa cười: “Một lời đã định.”

Xác định được đồng bọn rồi, Diệp Vô Truy nhất thời yên tâm hơn rất nhiều, lúc này nói với mấy người Bất Động có chút chật vật phía sau: “Đến bên này!”

Miễn miễn cường cường đi phía sau cậu mấy người Bất Động nhìn nhau vài lần, lập tức không nói hai lời chạy tới bên cạnh hai người. Bất Động Hòa Thượng nhìn nam tử đội mũ bên cạnh Diệp Vô Truy, nghi hoặc nói: “Thất Ngôn, người này là ai?”

“Người quen, cùng đi ra.” Diệp Vô Truy lời ít ý nhiều: “Một lát chúng tôi giết ra một đường, các cậu theo sát.”

“Được.”

Người quen? Mấy người Bất Động hiếu kỳ quan sát, nhưng thủy chung không cách nào thấy khuôn mặt của nam tử đội mũ này, cũng không giải quyết được gì.

Diệp Vô Truy cùng Ly Hỏa nhìn nhau, sau đó một trước một sau chém giết đi, tại đây cùng lúc hai người ăn ý không ngờ.

Cùng ngày đó, người chơi Thiên Ưng giáo cùng với người chơi đứng xa xa xem náo nhiệt, trông mắt đều suýt rơi trên mặt đất.

Bạn gặp qua người lấy thực lực bản thân chống lại người của toàn bộ môn phái chưa? Bạn gặp qua lấy thực lực mấy người chống lại bảy đại môn phái hơn nữa còn thắng lợi chưa?

Chưa thấy qua đi. Thế nhưng tôi đã thấy!

Buổi chiều hôm ấy, một bài post lấy tiêu đề này, xuất hiện trên diễn đàn của Nhất Mộng Giang Hồ.

Trong bài post bổ sung video, tuy rằng khuôn mặt nhân vật đánh mờ, thế nhưng cũng gây trở ngại cho các người chơi nhiệt tình bắt quái tìm tòi đến cùng.

Ngay từ đầu, là Thiên Ưng giáo ở giao lộ trấn nào đó thiết lập điểm cường chế kiểm tra người qua đường. Làm như vậy tuy rằng rất bá đạo, nhưng thân là tám đại môn phái Thiên Ưng giáo vốn có loại bá đạo này, các người chơi tuy rất bất mãn, nhưng không làm khác được.

Mà cộc sự tình phát sinh kế tiếp, đều ngoài dự đoán của mọi người.

Một vị nam tử đội mũ che giấu thân phận dẫn đầu bắt măn kiểm tra, mà bắt đầu xông qua cửa. Nếu dựa theo tư duy bình thường, cái nam tử giả vờ thần bí này hiển nhiên sẽ bị đánh tề ra quân. Tất nhiên, chuyện này sẽ không tiến hành theo phương thức bình thường. Bị đánh tề ra quân trái lại là môn nhân của Thiên Ưng giáo, mà nam tử xông qua cửa bản thân lại thật tiêu sái lui tới với đám người Thiên Ưng giáo, qua lại, thu gặt sinh mệnh.

Đồng thời trong lúc đó, người qua đường giáp một bên chờ qua cửa, phi thường không may ở đây gặp được kẻ thù. Càng thêm không may chính là, kẻ thù chính là đệ tử Thiên Ưng giáo, đặc biệt đồ mắt đệ tử Thiên Ưng giáo lại tìm trường bối môn phái tới hỗ trợ báo thù.

Lần này xem ra, người qua đường giáp xui xẻo rồi. Toàn bộ các người chơi có chút hả hê nghĩ, thực sự, khi bọn họ thấy NPC Thiên Ưng giáo kia xông về phía cô gái nhu nhược nhất trong bốn người, tuy rằng cảm giận, tuy rằng không đành lòng, nhưng đều cho rằng những người qua đường giáp này không có hy vọng.

Sự thật chứng minh, ông trời luôn luôn thích trêu đùa. Người qua đường giáp cũng có mùa xuân!

Một cao thủ NPC của Thiên Ưng giáo dĩ nhiên bị người qua đường giáp một đao chém thương, máu da dễ vỡ như bùn đất ! Đương nhiên trò chơi này cũng không bùn đất, người phát thiếp chỉ là so sánh.

Cuối cùng, người qua đường giáp không thấy rõ dung mạo bước chậm vào trong đám người Thiên Ưng giáo vây công, thực lực cường đại kia cùng lực sát thương quý thần, khiến những người chơi hoài nghi người qua đường giáp này là làm bù!

Nhưng cái danh từ người qua đường giáp này, ý nghĩa chính là pháo hôi, vì phụ trợ diễn viên mà tồn tại. Nếu một người qua đường giáp thực lực mạnh mẽ hầu như muốn vượt qua tường tượng, đó chính là nói... Đây tuyệt đối không phải người qua đường giáp! Người anh em, cậu đem diễn viên cùng pháo hôi lẫn lộn đó!

Đoạn cuối cùng của video, phá lệ quỷ dị. Người qua đường giáp được đổi thành diễn viên, vui vẻ giết mấy người Thiên Ưng giáo cản trở, đi đến cạnh nam tử thần bí kia. Hai người chẳng biết lai nhải thương lượng cái gì, sau đó đạt thành hiệp nghị.

Kết quả là, nam nhân thần bí cùng người qua đường giáp... Không, cùng diễn viên đại sát tứ phương, cuối cùng rất vui vẻ dắt tay nhau đi, bước về phía cuộc sống hạnh phúc mới, HE. (=))))))

Về phần mấy người con ghê phía sau bọn họ, các người chơi nhất trí lựa chọn bỏ qua.

Đây thực sự là một bộ kịch tình cảm khiến người rơi nước mắt, cảm động lòng người! Từ nay về sau, nam tử thần bí cùng người qua đường giáp qua nhiều gian nguy, hạnh phúc sống cùng nhau.

Có sinh vật nữ tính không rõ cảm thán hồi âm như vậy.

Nhưng mà nhiều người chơi tư duy bình thường, lại phát hiện ra nhiều điểm đáng ngờ, điểm mù. Có cảm kích nhân đạo ra, kẻ thù rõ ràng là một người chơi của Thiên Ưng giáo. Cũng cam đoan mấy người qua đường giáp cũng là người chơi. Về phần nam tử thần bí kia, không ai biết lai lịch của hắn.

Về phần diễn viên thần bí đại sát tứ phương kia, rất nhiều người bắt đầu phỏng đoán thân phận của cậu. Là NPC cao cấp, hay người chơi?

Có người nói, phương thức người này sử dụng đao hình như có điểm quen mắt.

Có điểm quen mắt? Sử dụng đao? Thực lực cường đại biến thái?

Diệp Vô Truy!

Liên tưởng đến gần đây bảy đại môn phái liên hợp truy kích treo thưởng Diệp Vô Truy, liên tưởng đến thực lực gần như biến thái của Diệp Vô Truy. Các người chơi kích động! Phấn khởi!

Đây đến tốt cùng có phải Diệp Vô Truy hay không, lâu chủ quay được video trái lại đi ra nói một tiếng.

Bài post cũng đã đủ độ nóng, lại thừa nước đục thả câu sẽ bị người oán trách, người phát thiếp bài post — Bất Quái Các cuối cùng cũng đứng ra nói toạc ra huyền nghi.

Người sử dụng đao là Diệp Vô Truy, không sai.

Chân tướng bại lộ ra, thực sự là mấy nhà vui mấy nhà buồn. Các người chơi của bảy đại môn phái cấu giận sắp học máu, sớm biết rằng người nọ là Diệp Vô Truy thì lúc đó báo cáo với môn phái được rồi! Đây chính là giải thưởng có mức cao nhất a! Đương nhiên, nội thương nghiêm trọng nhất, là người chơi của Thiên Ưng giáo.

Bởi vì bọn họ lại mở mắt trừng trừng nhìn Diệp Vô Truy chạy mất.

Người chơi không liên quan đến việc này, chỉ vì thân phận của Diệp Vô Truy mà trở nên hưng phấn.

Diệp Vô Truy là ai? Đây quả thực chính là một kỳ hoa trong Nhất Mộng Giang Hồ! Thời gian đại bộ phận người chơi đang chịu áp bách của NPC, cậu lại nhiều lần khiêu khích uy nghiêm của các môn phái trong trò chơi.

Đầu tiên là ma giáo Cửu Trọng, tiếp theo là Thiên Ứng giáo trong tám đại môn phái. Diệp Vô Truy hạng nhất hạng hành động vĩ đại, đối với các người chơi chịu áp bách mà nói, không thể nghi ngờ là ánh sáng ban mai cùng mong muốn.

Sớm muộn gì có một ngày, tôi cũng có thể như cậu ta quét ngang giang hồ, đem các đại môn phái không để vào mắt!

Các người chơi ôm kỳ vọng như vậy, đều ở trong lòng mặc niệm. Tín Diệp Vô Truy, được sống mãi, A-men.

Giang hồ trong trò chơi cũng hiện thực bên ngoài, lần thứ hai bởi vì một người, mà nhắc lên mưa rền gió dữ. Mà bản thân người đó, lúc này lại tiêu sái ngồi ở — một chiếc xe bò đi về hướng Tây.

Phía bên tay trái cậu là Ly Hỏa, bên tay phải là bọn Bất Động.

Sáu người vẫn duy trì một tư thế, ngồi trên xe bò nhìn ra phương xa. Xe bò thông thả tiến về phía trước, sáu người nhaoáng cái bị nhắc lên vì đường đi không bằng phẳng.

Một con chim bồ câu trắng đưa tin bay tới, vờn vàng đậu vào trên tay Diệp Vô Truy. Đưa tay gỡ thư dưới chân chim bồ câu, Diệp Vô Truy tỉ mỉ xem.

Chuyện đã hoàn thành, cảm tạ tình báo! — Bất Quái Các

Khẽ cười một tiếng, Diệp Vô Truy hồi âm.

Thu thập tất cả tin tức về Cửu Trọng giáo, đưa tới trong một ngày một đêm, tính là thù lao lần này.

Không có kí tên, Diệp Vô Truy đem bồ câu đưa tin thả bay đi.

“Đang nói chuyện phiếm với ai?”

Bên cạnh, Ly Hỏa đột nhiên hỏi. Hắn vươn vai, dáng vẻ như mới vừa tỉnh lại.

Trước đó thân thể Ly Hỏa cũng nhắc không nhúc nhích, đối với bên ngoài không hề có chút cảm quan nào. Hắn chắc ở trạng thái tại tuyến kiểm tra diễn đàn trò chơi đi. Đây là công năng mới nhất của Nhất Mộng Giang Hồ đưa ra. Có thể tại tuyến kiểm tra diễn đàn, trong lúc đó tất cả thương tổn bên ngoài vô hiệu với người chơi.

Diệp Vô Truy lườm hắn một cái, không phản ứng lại.

Ly Hỏa tự đồng ý tính nhẫn nại cho tới bây giờ đều tốt, nhất là đối với chuyện vật cảm thấy hứng thú. Cho nên dọc đường đi Diệp Vô Truy lạnh lùng không nhìn, hắn không chút nào để trong lòng.

Thời gian còn rất nhiều, Ly Hỏa nghĩ thầm. Đối với con mồi thú vị, hắn cũng không ngại dùng nhiều thời gian săn bắt.

Hai người đều không nói lời nào, Diệp Vô Truy hí mắt nghỉ ngơi. Kỳ thực trong lòng thập phần cảnh giác, quan tâm nhất cử nhất động của Ly Hỏa. Không biết tâm tư của người bên cạnh, Ly Hỏa chỉ ngẫu nhiên nhìn về phía Diệp Vô Truy vài lần, khóe miệng xẹt qua ý cười hứng thú.

Vào lúc này, mấy người Bất Động Hòa Thượng cũng “thức tỉnh”, vừa rồi bọn họ cũng kiểm tra diễn đàn đi.

Vừa nhìn, đối với bọn Bất Động mang đến kinh ngạc có thể nói là không phải chuyện đùa.

“Cậu thực sự là Diệp Vô Truy!?” Giấu không được tâm tư Khuynh Thành dẫn đầu hỏi.

Chậm rãi giương mắt nhìn bọn họ, Diệp Vô Truy đáp.

“Phải.”

Trong Nhất Mộng Giang Hồ, cậu là Diệp Vô Truy, cũng chỉ là Diệp Vô Truy, không hề là cái khác.

21. Chương 21: Không Thẹn Với Lương Tâm

Lúc có một đôi mắt đen kịt, vô thanh vô tức nhìn bạn, bạn sẽ nghĩ đến cái gì?

Là hai đôi mắt này ẩn dấu bí mật, hay là chủ nhân của nó có tâm sự không thể nói. Có thể, chỉ là một cái quay đầu lại nho nhỏ.

Nhưng mà nhìn vào cặp mắt sâu và đen kịt của Diệp Vô Truy, Bất Động Hòa Thượng phát hiện vốn mình chôn dấu trong lòng một chút oán giận, dĩ nhiên vô thanh vô tức biến mất. Hắn quan sát sắc mặt mấy đồng bạn xung quanh, phát hiện ra cũng đều như vậy. Lại đừng nói Khuynh Thành, cô gái này ngay từ đầu trong lòng đã chẳng có oán hận gì.

Nhìn ánh mắt dần dần mềm hóa hòa hoãn của bọn Bất Động, trong lòng Diệp Vô Truy mềm nhũn, mở miệng nói.

“Xin lỗi, trước đó để che dấu tung tích, bắt đắc dĩ tôi mới dùng tên giả.”

Tên Diệp Vô Truy này hiện nay ngoài Thiên Sơn ra toàn bộ các đại môn phái đều treo giải cao nhất, cậu cẩn thận như vậy cũng không phải không thể hiểu. Bất Động Hòa Thượng gật đầu, cũng lập tức nói ra nghi hoặc trong lòng.

“Nếu như vậy, vì sao cậu phải giả vờ làm NPC...” Nói đến phân nửa, Bất Động bỗng nhiên ngậm miệng. Hắn phát hiện, dường như một đường đi Diệp Vô Truy cũng không nói qua mình là NPC.

Cho rằng Thất Ngôn này là NPC cao cấp, cho tới nay đều do bọn hắn đơn phương tự coi là. Lẽ nào nói, tất cả kỳ thực đều là một hiểu lầm lớn?

Như hiểu rõ suy đoán của hắn, Diệp Vô Truy lộ ra thần sắc mê hoặc (mê muội và nghi hoặc): “NPC? Các cậu cho rằng tôi là NPC?”

Cậu nhất thời có chút dở khóc dở cười.

“Ha ha, đây là hiểu lầm, hiểu lầm.” Bất Động ngượng ngùng cười, mấy người khác bên cạnh cũng có vẻ hơi xấu hổ.

Bên cạnh truyền đến một trận cười khẽ, Diệp Vô Truy tự nhiên nghe được đó là thanh âm của ai, lúc này không đổi sắc mặt quay sang trừng một cái.

Quả nhiên nhìn thấy, Ly Hỏa đang che che lấp lấp cười trộm, vai run run lên.

Diệp Vô Truy lập tức bắt mắt cau mày: “Có cái gì buồn cười sao?”

“Không, tôi chỉ rất hiểu, tâm tình của những người này đem cậu coi như NPC.” Vẫn như trước đội mũ, người ngoài chỉ có thể thấy hàm dưới của Ly Hỏa.

Chỉ thấy hắn hơi mím môi, khóe miệng giương lên: “Diệp Vô Truy, theo thái độ cũng ngữ khí bình thường cậu nói, để cho người khác không đem cậu trở thành nhân vật nguyên sinh trong trò chơi, thực sự là một việc rất rắc rối.”

Bọn Bất Động Hòa Thượng tràn đầy đồng cảm gật đầu, nghĩ lại lúc đó, bọn họ chính là bị một thân khí chất cao thủ của Diệp Vô Truy, cùng với cậu lưu loát nói chuyện với tiểu nhị dẫn đến nhầm lẫn. Thử hỏi có người chơi nào, dùng ngôn ngữ cách thức nguyên sinh như thế để nói chuyện với NPC.

“...” Không có cách nào phản bác, Diệp Vô Truy thật sâu pháp hiện ra mình không cách nào phản bác được, cho dù không bằng lòng cũng không tìm được lý do phản kích.

Loại giọng điệu cậu nói này, từ lần đầu tiên gặp Lưu Lạc, sau lại bị Hảo Mộng Vô Hoa lên ánh mạnh mẽ vì tình thần phân liệt, khiến cho người khác hiểu lầm hiển nhiên đã không phải một hai lần.

Chỉ là lúc này đây ô long tương đối thẳng thừng một chút.

Thấy Diệp Vô Truy không thể nói, Ly Hỏa khó có được thấy cậu kinh ngạc, tâm tình tựa hồ tốt hơn một chút.

“Bất quá, tôi cũng rất thích điểm này của cậu.”

Lời này vừa nói ra khỏi miệng, toàn bộ đàn ông ngoại trừ hắn cùng Diệp Vô Truy ra, đều dùng một loại ánh mắt run rẩy nhìn Ly Hỏa.

“Lẽ, lẽ nào anh là, cái loại kia?” Bất Động dừng cảm hỏi, thân thể không khỏi lùi về phía sau một bước. Không hiểu sao, Bất Vãn cũng vội vã theo hắn lùi một bước.

Ly Hỏa không cho là đúng, chỉ khinh thường liếc mắt nhìn bọn họ, thản nhiên nói: “Yên tâm, cho dù đúng như vậy, cậu cậu cũng không phải đồ ăn của tôi.” Nói xong, lại nhìn về phía Diệp Vô Truy, tỉ mỉ quan sát sắc mặt cậu.

Nhưng mà, khiến hắn có chút thất vọng chính là, từ lúc hắn bắt đầu cố ý nói ái muội, sắc mặt Diệp Vô Truy cũng chưa từng biến đổi. Tựa hồ tuyệt đối không đem loại vui đùa này đặt trong lòng.

Trong lòng Ly Hỏa chẳng hiểu sao xẹt qua một tầng mát mát nhàn nhạt, hắn vốn chỉ định mượn việc này trêu chọc Diệp Vô Truy, nếu có thể thấy sắc mặt cậu thay đổi thì cực kỳ tốt. Thế nhưng bản thân Diệp Vô Truy thái độ bình thường một chút cũng không để tâm chuyện này, khiến hắn có chút cảm giác chờ mong thất bại.

“Thế nào, lẽ nào cậu đã quen bị nam nhân khác nói như vậy?” Ly Hỏa hỏi.

“Xem như thế đi.” Diệp Vô Truy gật đầu, chỉ có chính cậu mới biết được, thời điểm Ly Hỏa cố ý trêu đùa nói, cậu cỡ nào muốn đem đao trong tay chém tới trên cổ người nọ.

Nhưng mà tình thế lại không cho phép cậu làm như vậy, Diệp Vô Truy chỉ có thể yên lặng nhẫn nại xuống. đồng thời để biểu tình trên mặt tỏ vẻ không hề gì, bởi vì cậu biết ý định của tên Ly Hỏa kia chính là muốn nhìn mình sợ hãi. Diệp Vô Truy cho dù cật lực, cũng không muốn ý để người nọ được như ý.

“Phải không?” Chữ sau cùng kéo dài ra, Ly Hỏa nhạy cảm phát hiện mình có chút không thoải mái. Hắn đem loại cảm giác khó hiểu này kết luận là không cam lòng phát hiện con mồi vốn nên thuộc về mình lại bị người khác giành trước: “Người nọ là ai?”

Đến tốt cùng là tên gia hỏa nào, dĩ nhiên đùa giỡn Diệp Vô Truy trước mình một bước. Ly Hỏa phát hiện mình thập phần muốn biết chân tướng này.

Dùng một giây tìm tên người, Diệp Vô Truy phát hiện người có thể đảm đương cái “tội danh” này trong đầu cậu chỉ có một, không chút nghĩ ngợi liền nói ra: “Hảo Mộng Vô Hoa.”

Cao thủ đệ nhị bảng thực lực! Bọn Bất Động Hòa Thượng cực kỳ hoảng sợ, ngay cả thiên hạ đệ nhị cũng nói ra loại lời này, lẽ nào hiện tại đại thể thiên hạ đã như vậy? Bọn bè của tôi, ngày thơ vừa đi không trở lại.

Ly Hỏa trầm mặc, hắn nghĩ lại khi đó ở Thiên Sơn người nọ ở bên cạnh bảo vệ Diệp Vô Truy. Cẩn thận nghĩ đến, Hảo Mộng Vô Hoa cùng người trước mắt này có quan hệ không đơn giản.

Nếu lúc này Hảo Mộng Vô Hoa đang ở núi xa nghe được suy nghĩ của đám người ở đây, không biết sẽ kêu oan hảm khuất như thế nào!

Chuyện tình vụ oan giá họa cho bọn bè này, Diệp Vô Truy làm mặt không đổi sắc, mở miệng nói. Xem ra cái nghiệp vụ này đã mở rộng rất thuần thực, chỉ không biết trong năm tháng qua lại, Hảo Mộng Vô Hoa đến tốt cùng bị tiểu tử này làm cho bao nhiêu lần oan ức.

Than ôi, đau xót thay.

“Khụ khụ, tôi nói, cái kia.” Mắt thấy đề tài này đã đi đến một phương hướng quỷ dị, Bất Động Hòa Thượng vội vã nói sang chuyện khác: “Thất Ngôn, không, Diệp Vô Truy trước đây không phải cậu nói muốn đi Tàng Kiếm sơn trang sao? Cậu xem, bây giờ còn yêu cầu muốn chúng tôi dẫn đường không?”

Tàng Kiếm sơn trang.

Nghe được từ này, hai mắt Ly Hỏa dánh ngời. Diệp Vô Truy thầm kêu không tốt, dĩ nhiên bị người nguy hiểm này biết nơi mình đi. Thế nhưng cũng không thể oán Bất Động sơ suất, dù sao đối phương cũng không biết người đội mũ trước mắt là thiếu giáo chủ ma giáo. E rằng bọn họ chỉ cho rằng nhân sĩ thần bí này là một người bạn nào đó của Diệp Vô Truy.

Chú ý tới ánh mắt lập lòe của Ly Hỏa bên cạnh, Diệp Vô Truy kiểm chế bất an trong lòng, nói: “Lúc này thân phận đã lộ, các cậu đi theo bên người tôi cũng nguy hiểm. Sau này để tôi đi một mình.”

Mấy người Bất Động Hòa Thượng cũng thập phần tán thành, lúc xe bò đi qua giao lộ tiếp theo, mấy người liền cùng Diệp Vô Truy nói lời từ biệt. Trong lúc đó, Diệp Vô Truy không chịu được thế tiến công của Khuynh Thành yên lặng rưng rưng nước mắt, cùng cô thêm bạn tốt.

Xe bò tuy rằng đi thông thả, nhưng sơn đạo gồ ghề uốn khúc, không bao lâu liền dần dần không thấy rõ thân ảnh bọn Bất Động, chỉ có Khuynh Thành quật cường giơ cao tay quạt, còn có thể nhìn ra một vài cái bóng mờ nhạt.

Nhìn những bóng người đứng tạm biệt mình, Diệp Vô Truy trong lòng hơi ấm áp, khóe miệng không khỏi hiện lên chút ý cười.

“Cậu trái lại rất yên tâm.” Một bên, Ly Hỏa không mẫn không nhạt nói một câu.

Diệp Vô Truy nhất thời thu lại vẻ tươi cười, cũng không liếc mắt nhìn hấn: “Nếu người nào đó cũng xuống xe rồi đi, tôi mới có thể càng yên tâm.”

“A? Đáng tiếc, dường như phải cho cậu thất vọng rồi.” Tâm tình Ly Hỏa rất tốt cười lắc đầu. “Hiện tại tôi không muốn xuống xe.”

“Vậy cậu ngồi trên xe ngựa này cả đời đi.” Diệp Vô Truy oán hận nói. Cậu phát hiện mỗi lần chống lại người trước mắt này, mình đều rất khó có cái tính cách tốt gì.

Ai ngờ Ly Hỏa lại như là thực sự lo lắng một chút, mới nói: “Nếu thực sự có thể nhàn nhã đi chơi cả đời như vậy, cũng không tệ.”

Diệp Vô Truy sững sốt, trong nháy mắt, cậu dường như thấy trong mắt nam tử luôn luôn cuồng ngạo hiện lên một tia uể oải.

Người luôn luôn cuồng thế không cho phép bất luận kẻ nào vượt khỏi tay hấn, cũng sẽ có loại vẻ mặt này? Diệp Vô Truy hoài nghi mình nhìn lầm.

“Bất quá, thật sự cuộc sống như vậy chỉ là tưởng tượng mà thôi.” Ly Hỏa cười: “Cho dù cậu cùng người khác đi tranh đoạt, những người khác cũng nghĩ tới cướp giật của cậu. Nếu là như vậy, không bằng bản thân đem đoạt lấy.”

“Cho nên các người đi Thiên Sơn cướp bóc? Không hổ là ý nghĩ của ma giáo.” Diệp Vô Truy khê giễu cợt.

“Đây thì khác, đây chỉ là hệ thống nhiệm vụ.” Ly Hỏa thản nhiên nói. “Đây vốn là trò chơi mà thôi.”

“Cho dù không phải trò chơi, cậu cũng sẽ làm như vậy.”

Diệp Vô Truy liếc mắt nhìn thấy bản chất của người trước mắt. Thà phụ người trong thiên hạ, cũng không để người thiên hạ phụ ta. Chỉ cần có thể cường đại thực lực của bản thân, chuyện không từ thủ đoạn nào hấn cũng có thể làm ra. Huống chi chỉ là đánh đồn phủ đầu, đoạt bảo vật của người.

Liếc mắt nhìn cậu, Ly Hỏa không cười, trong ánh mắt mơ hồ có chút trào phúng: “Thì tính sao? Cậu cho là chỉ cần cậu không phạm người, người khác sẽ không đến xúc phạm cậu sao? Lại nói mấy người chơi vừa rồi đi kia, hành tung của cậu bị bọn họ biết được, lẽ nào cậu không sợ bọn họ trở lại bầm bả sứt mẻ?”

“Không nên nói cho tôi cậu ngây thơ như vậy, Diệp Vô Truy, như vậy tôi sẽ rất thất vọng.” Ly Hỏa nhẹ giọng nói.

“Cậu thất vọng hay không đâu có liên quan đến tôi.” Diệp Vô Truy khinh thường: “Tôi nguyện ý làm như vậy.”

Trong ánh mắt thâm thúy tựa hồ hiện lên một tia không giải thích được, vì sao người trước mặt này có thể sống thẳng thắn vô tư thế. Ly Hỏa không khỏi hỏi: “Cậu tin bọn họ, nếu như bọn họ phản bội cậu thì sao?”

“Đó cũng không liên quan đến tôi, phản bội là chuyện của bọn họ.” Diệp Vô Truy nói: “Tôi chỉ yêu cầu mình không thẹn với lương tâm.”

Chỉ yêu cầu mình không thẹn với lương tâm. Đường như Ly Hỏa bị câu nói kia làm cho ngây ngẩn cả người, rất lâu cũng không nói tiếp.

Diệp Vô Truy mặc kệ hấn đang suy nghĩ cái gì, chính mình mừng rỡ thanh thản.

Kỳ thực đáy lòng cậu còn có một câu chưa nói, cậu không quan tâm bọn Bất Động phản bội, bởi vì ở trong lòng cậu, phân lượng của mấy người họ chưa đủ nặng. Cho dù phản bội, cũng không cần quá để ý. Nhưng nếu là người quan trọng trong lòng phản bội, Diệp Vô Truy sẽ làm ra một lựa chọn khác.

Nếu người phạm ta, ta tất phạm người. Đây là điểm mấu chốt duy nhất của Diệp Vô Truy.

22. Chương 22: Thuật Lại Cấp Biệt Lục Phiến Môn

Tà dương chấp tối, tại chân trời vẽ ra một đạo mờ nhạt.

Hai người một trước một sau đi tới, bóng nghiêng chiếu xuống kéo dài trong ánh hoàng hôn.

Diệp Vô Truy đi ở phía trước, luôn luôn chú ý hô hấp của mình. Chỉ sợ vạn nhất sai lầm, bị người phía sau nghe ra được điểm khác thường.

Ly Hỏa đi phía sau cậu vẫn đội mũ như cũ, dưới bóng đen không thấy rõ vẻ mặt của hấn.

Tận lực điều chỉnh hô hấp, Diệp Vô Truy cố gắng không cho mình lộ ra một mảy may. Hai người sau khi xuống xe đã ở trên sơn đạo này đi bộ được gần ba tiếng, nếu là bình thường Diệp Vô Truy chắc chắn không để chút lộ trình ấy vào mắt.

Thế nhưng bây giờ khác, nội lực cậu bị hao tổn, chỉ có một ngày thì không đáng kể, nhưng phải chờ đến mười ngày mới có thể khôi phục. Ba tiếng đi trên đường núi gỗ ghề này đối với cậu mà nói, đã tiêu hao rất nhiều thể lực.

Diệp Vô Truy lúc này may mắn, trong Nhất Mộng Giang Hồ còn chưa có cái loại công pháp biến thái nghe tiếng thở. Bằng không, một khi bị Ly Hỏa nhìn thấu lúc này cậu không chịu được một kích, như vậy sắp nghênh đón cậu chính là một con sói đói cướp đoạt không chút lưu tình.

Hai người tiếp tục yên lặng không tiếng động đi tới, Diệp Vô Truy không ngu ngốc mà hỏi vì sao Ly Hỏa phải đi theo sau cậu, Ly Hỏa cũng không đánh vỡ phần trầm mặc này.

Chỉ là đi sau tên nam tử cao gầy này, lúc quan sát cảnh núi, thường thường đem ánh mắt chuyển đến bóng lưng của người phía trước. Ánh mắt kia, biến hóa khó lường.

Ở trong đồng núi tiến lên chẳng bao lâu, đột nhiên, Diệp Vô Truy đi phía trước đột ngột dừng lại cước bộ. Một tia ánh dương quang xuyên qua rừng cây rậm rạp chiếu vào, rơi vào trên thân hai người.

Bất ngờ không kịp phòng bị, Ly Hỏa bị quang mang làm cho đau mắt. Đợi sau khi hấn thích ứng được tia sáng, đầu tiên đập vào tầm mắt, là bóng lưng dứt khoát đắm chìm trong ánh dương quang màu vàng.

Trong không khí tinh thuần giống như muốn mọc cánh thành tiên ở đây, Ly Hỏa trong nháy mắt vì đạo thân ảnh kia mà mê hoặc. Lập tức, hấn chú ý tới nơi phát ra những quang mang chói mắt này.

Hỏa ra, ở giữa núi rừng sâu này, lại ẩn dấu một hồ nước thật lớn.

Mặt hồ dao động, đem ánh dương quan phản xạ ra bốn phía trong rừng. Hồ nước sâu không thấy đáy, tựa như ẩn chứa thần bí cùng an bình khiến người ta hít thở không thông. Ở đây có một tòa thành lớn trên mặt hồ, có một toàn mọc bảo kiến trúc ở trên nó.

Trúc vũ tiêu hiền, thanh bước sóng đình, tiểu lâu thoát ải thoát hiện trong đó, vì nó tăng vô hạn ý nhị.

Người đời dù thế nào cũng không nghĩ ra, nơi nhìn thanh nhã như vậy, dĩ nhiên là một trong thập đại tuyệt cảnh giang hồ —— Tàng Kiếm sơn trang.

Diệp Vô Truy chỉ dừng lại một chút, lập tức không quay lại nhìn tuyệt cảnh trong hồ mà đi.

Dừng lại tại chỗ, Ly Hỏa không đuổi theo.

Thập đại tuyệt cảnh của giang hồ, là có tiếng có đi không về. Nếu là người lòng mang ác ý xông vào, có thể an toàn chạy ra đếm được trên đầu ngón tay.

Trong đó, Tàng Kiếm sơn trang nổi tiếng thần bí, mà Thiếu Lâm tự, lại giống như trở thành một loại tượng trưng của võ lâm.

Công chính, vô tư, bác ái chúng sinh.

“Phi, phi.” Phun bánh bao khô khốc vô vị trong miệng ra, nam tử trẻ tuổi phe phẩy cây quạt thấp giọng nói: “Ai nói Thiếu Lâm tự bác ái ta liền nổi nóng với hần!”

Liên tục hai ngày đều bị bỏ rơi ở chỗ này ăn bánh bao, trong miệng hần đều nhạt nhẽo.

Nam tử trẻ tuổi vắn vắn cái cổ bởi vì giữ nguyên một tư thế lâu mà đau nhức, nhìn thiện phòng trừ mình ra không có một bóng người. Thật sâu, thật sâu thở dài một hơi: “Lúc trước là người nào ngu ngốc để mình tiếp nhận được nhiệm vụ Thiếu Lâm bên này! Mình đi...”

Suy nghĩ nửa ngày, có vẻ nhớ tới là mình chủ động xin đi giết giặc muốn tới Thiếu Lâm tự, nam tử trẻ tuổi nhất thời yên lặng, phần nỗ không ra tiếng.

“Két két.” Tiếng cửa gỗ bị đẩy ra vang lên, một tiểu sa di bảy tám tuổi đáng yêu đi tới.

Tiểu sa di đầu tiên là hướng nam tử làm vái chào, mới nói: “Thí chủ, phương trượng đang chờ ở tâm thất, để ngài đợi lâu.”

Xú hòa thượng kia cuối cùng cũng chịu gặp mặt! Trong lòng âm thầm oán giận một tiếng, nam tử trẻ tuổi từ trên bàn trà đứng dậy. Đồng thời, cất cây quạt trong tay vào túi.

Thiếu Lâm tự mặc dù không tính là vô cùng lớn, đi tới tâm thất chỗ phương trượng kia cũng chỉ năm phút.

Đem hần đưa đến trước tâm thất, tiểu sa di thi lễ xong liền lui ra. Nam tử trẻ tuổi bị lưu lại đứng một mình trước cửa, đang chuẩn bị đẩy cửa vào, bên trong cánh cửa truyền đến tiếng nói chuyện làm hần sững sốt.

“Hành Tri phương trượng, chuyện lần này cảm ơn mọi người tương trợ.” Bên trong truyền đến một giọng nam bình tĩnh.

Đáp lại hần, là tiếng cười thản nhiên của một lão nhân: “Lão nạp chỉ tấn một phần lực mà thôi, Thương thí chủ đa lễ.”

Trong nháy mắt nghe được tiếng hai người nói chuyện, nam tử trẻ tuổi trước cửa tóc gáy đều dựng thẳng lên. Hần khẽ lên lút, tận lực không phát ra một chút âm thanh mà lui về phía sau.

Vậy mà, một chân mới bước ra sau một bước, thanh âm bên trong liền vang lên.

“Cậu còn muốn trốn đi đâu?” Giọng nam bình tĩnh lần thứ hai vang lên, bất quá lúc này đây, tựa hồ ẩn dấu một tầng châm chọc: “Không nên để tôi mất mặt, đi vào nhanh một chút.”

Nghe được thanh âm rắn dạn quen thuộc kia, người trước cửa chuẩn bị chuồn đi vai đều rũ xuống. Bất đắc dĩ, bất đắc dĩ, nổi lên đủ dũng khí, hần rút cục cắn chặt răng đẩy cửa vào.

Chỉ thấy bên trong cánh cửa có hai người ngồi, một lão nhân bạch mi đầu bóng lưỡng. Người còn lại hần vô cùng quen thuộc, là hần nghìn trốn vạn trốn cũng muốn tách khỏi người nọ.

Biểu tình châm chọc quen thuộc trước sau như một kia, chỉ nghe hần nói: “Đệ nhị mộng, lần này xem cậu trốn đến chỗ nào!”

Trong nháy mắt, Hảo Mộng Vô Hoa cảm thấy một cổ ức chế hàn ý không ngừng từ phía sau mọc lên.

Người nọ nhìn hần hồi lâu, nhíu mày: “Sao? Ở bên ngoài đã lâu như vậy, ngay cả người cũng không nhận ra?”

Tôi ước gì cả đời đều chưa gặp qua anh! Trong lòng oán giận như vậy, Hảo Mộng Vô Hoa vẫn thành thành thật thật chào hỏi: “Đã lâu không gặp, sư huynh... Ách, lão đại.”

Thương nhìn người trước mắt này, nhìn vẻ đứng ngồi không yên của hần, nói còn không nhìn thẳng vào hai mắt mình, mơ hồ lại muốn tức giận. Thế nhưng suy nghĩ một chút lại nhẫn nại xuống, dù sao ở bên ngoài, vẫn không nên bị người chê cười.

“Đến bên này.”

Hần ra lệnh một tiếng, Hảo Mộng Vô Hoa tuy rằng không cam lòng, nhưng vẫn trái lại nghe lệnh đi qua.

Quan sát hần từ trên xuống dưới một lượt, chú ý tới hai tay trắng trơn của Hảo Mộng Vô Hoa, Thương thiêu mi hỏi: “Vũ khí của cậu đâu?”

Trong lòng thầm kêu không tốt, nhưng mà nghênh đón cặp mắt lợi hại kia, Hảo Mộng Vô Hoa do dự mà đem chiết phiên từ trong y phục lấy ra.

Thương vừa nhìn liền nhăn mày: “Chính là cái quạt này? Xích đâu?”

Cái Phá Xích sớm đã bị tôi đánh mất, ai xuất môn ở bên ngoài còn mang theo cái đồ chơi kia! Trong lòng oán thầm, Hảo Mộng Vô Hoa ngoài miệng lại nói: “Xích từ trên đường đã đánh mất, tôi chỉ có thể tìm cái quạt này thay thế làm vũ khí.”

“Thế nhưng tôi nhớ kỹ thiết xích môn nội phát cho mỗi người đều được hệ thống buộc định, trừ phi người chơi cố ý, bằng không không thể vứt bỏ, chẳng lẽ tôi nhớ nhầm?”

“Không, không, là tôi nhớ lầm. Xích từ tôi nhét vào môn nội, không mang trên người.” Hảo Mộng Vô Hoa vội vã đổi giọng.

“Thân là môn nhân Lục Phiến, hành tẩu giang hồ lại không mang theo vũ khí của mình. Hảo Mộng Vô Hoa, cũng khó trách cậu chỉ có thể muôn đời đứng trên vị trí đệ nhị.” Thương cười nhạo nói: “Nếu bị những người khác biết, Lục Phiến môn chúng ta để mặt mũi ở đâu?”

“Sư huynh..., không, lão đại.” Nhìn vị tổng bộ đầu Lục Phiến môn trước mắt, nội tâm Hảo Mộng Vô Hoa vừa thương xót vừa phẫn nộ: “Nếu như ngài thực sự không quen nhìn cái danh thứ này của tôi, bản thân tháo thiết lập ấn dấu leo lên bảng thực lực là được, muôn đời lão nhị cũng không phải do tôi nguyện ý.”

Huống chi trước đây ở trong trò chơi khác, cho tới giờ chỉ có Hảo Mộng Vô Hoa hần nhìn xuống người khác, chưa đến phiên người khác nhìn xuống hần. Chỉ trách trong Nhất Mộng Giang Hồ lại xuất hiện một tên biến thái Ly Hỏa như thế.

“Trò cười! Nếu không phải tổng bộ đầu Lục Phiến môn không thể can thiệp chuyện trong giang hồ, không tham dự bất kỳ bảng gì. Tôi sẽ phái cậu đi ra ngoài mất mặt!” Tuấn dung ẩn lộ khinh thường, Thương nhìn hần, lại nói: “Chuyện khác tôi tạm thời không đi quản, cậu lần này một mình rời doanh, phía trên phân phó tôi phải đem cậu trở lại huấn luyện.”

Môn nhân Lục Phiến, không có nhiệm vụ không được một mình rời doanh. Đây là quy củ sắt đá, chưa bao giờ thay đổi vì bất luận người nào. Mà lần này Hảo Mộng Vô Hoa xuất môn, lại truyền từ trong môn nội ra, có thể kéo dài đến bây giờ mới bị bắt lại, không thể không nói hần may mắn.

Thế nhưng vừa nghĩ đến lại phải trở về chỗ buồn chết người không đền mạng kia, trong lòng Hảo Mộng Vô Hoa hậm hực không gì sánh được. Đối với người yêu thích nào nhiệt như hần mà nói, quy củ nghiêm ngặt của Lục Phiến môn quả thực như địa vực.

Mà vị trước mắt này là sư huynh của hần, đồng thời cũng là người lãnh đạo hần trực tiếp Thương, ở góc nhìn của Hảo Mộng Hoa, đây còn hơn ma vương trong địa vực. Chuyên môn bắt nạt nhân dân thiện lương là hần.

Nghĩ một chút, Hảo Mộng Vô Hoa không khỏi ai oán đem ánh mắt hướng đến phương trượng Thiếu Lâm vẫn ngồi ở đây. Nếu không phải lão hòa thượng này báo tin, sao mình có thể nhanh như vậy đã bị bắt? Tôi còn nói hay ngày này đem tôi gặt ở chỗ này để làm gì, hóa ra là len lén mật báo!

Hành Tri phương trượng chống lại ánh mắt của Hảo Mộng Vô Hoa, rất hữu hảo cười cười, một bộ ngả phật từ bi, dáng vẻ cao tăng đắc đạo pháp cao thâm. Nếu như không phải trong mắt ông chợt lóe lên tia giảo hoạt rồi biến mất, Hảo Mộng Vô Hoa cũng thiếu chút nữa bị lừa.

Lão ngốc lư ghi thù này! Không phải lúc đến uống hết trà ngon của ông sao, có cần phải thừa cơ báo thù không? Thực sự là hòa thượng báo thù, mười năm cũng không chậm.

Oán giận lại oán giận, kế tiếp vẫn phải hoàn thành nhiệm vụ, lập tức Hảo Mộng Vô Hoa chỉ có thể nói: “Sư huynh, chờ tôi đem đem đồ gì đó trên người giao cho phương trượng, rồi trở lại với anh.” Vừa nghĩ đến số phận cá chậu chim lồng sau này của mình, Hảo Mộng Vô Hoa bị thương không gì sánh được. Đồng thời, hẩn nhớ tới hai người khác ở phía chân trời xa xa.

Chẳng biết hai người kia giao nhiệm vụ đưa Niết Khánh đan chưa, tiến hành thế nào?

Lưu Lạc mê lạc đường trước không nhắc tới, Diệp Vô Truy lúc này, cũng vừa mới bước trên hành lang trong hồ.

Cách đó không xa, đại môn Tàng Kiếm sơn trang nguy nga đứng thẳng. Sau đó trong núi rừng, đã không thấy hình bóng Ly Hỏa.

23. Chương 23: Tàng Kiếm Sơn Trang

Trang môn Tàng Kiếm sơn trang không có đường thông, cửa chỉ hơn một cái hành lang thật dài tiếp nối cùng dòng nước bên ngoài, bốn phía đều là vách thủy vờn quanh.

Loại địa thế này, dễ thủ khó công, nếu người tới mang ác ý, vừa bước lên dòng nước trong hồ là lúc bị đệ tử Tàng Kiếm bao vây, không đường trốn.

Trang nội này không biết khắp trang môn an bài bao nhiêu đệ tử ngoài sáng, mặc dù lúc này là giữa trưa, cũng chỉ có năm tên kim y đệ tử đứng phía trước. Về phần trong tối có người thủ vệ hay không, vậy thì không biết.

Diệp Vô Truy mới vừa bước một bước trên hành lang, đệ tử Tàng Kiếm đã phát hiện ra cậu. Nhưng bọn hẩn vẫn chưa hành động, chỉ hai mắt lạnh lùng, nhìn thanh y nhân nọ chậm rãi đến gần. Tàng Kiếm sơn trang không xuất thủ làm người bị thương, trừ phi đối phương đến có ý đồ không thiện.

Đệ tử Tàng Kiếm không có hành động, thế nhưng Diệp Vô Truy sau khi đến gần trang môn cũng dừng bước, cậu đứng trước cửa sơn trang, cao ngăm nói.

“Danh Dao truyền thụ Diệp Vô Truy tới thăm, vì Thiên Sơn mà đến, mong trang chủ gặp mặt!”

Nội lực của cậu được Danh Dao thân truyền, tất nhiên là phi thường thâm hậu. Cho dù trước mắt nội tức có tổn hại, một câu nói này dễ nghe như rồng ngâm truyền đi rất xa ở Tàng Kiếm sơn trang.

Vài tên thủ vệ đệ tử vô cùng kinh ngạc, thanh y nhân này lại lịch thực sự phi phàm, tức là Danh Dao truyền thụ có liên quan đến Thiên Sơn. Nếu lời này là thật, như vậy chuyến này cậu ta tới, nhất định không phải chuyện đùa. Huống chi quan hệ của Tàng Kiếm sơn trang cùng Thiên Sơn luôn luôn mật thiết, không phải người bình thường có thể phỏng đoán.

Loại sự tình này thủ vệ đệ tử bọn hẩn không có khả năng quyết định, cho nên bốn gã kim y kiếm hầu vẫn đứng trang nghiêm như trước, đợi bên trong trang đáp lại.

Không bao lâu, một gã đệ tử Tàng Kiếm sơn trang từ bên trong cánh cửa đi ra, nhảy tới trước người Diệp Vô Truy, hành lễ nói:

“Công tử nói vì Thiên Sơn mà đến, mời đưa ra tín vật.”

Tín vật? Diệp Vô Truy nhíu mày. Trên người cậu có vật liên quan đến phái Thiên Sơn, chỉ có một phần ba Niết Khánh Đan, nhưng loại thần vật này sao có thể tùy tiện lấy ra cho người khác nhìn.

“Mời công tử đưa ra tín vật.”

Thanh âm thúc giục này nghe vào trong tai Diệp Vô Truy, càng thấy phiền.

Cậu vốn vì chuyện Ly Hỏa mà tràn đầy lửa giận trong lòng, hơn nữa có thương tích trong người nội tức nóng nảy không giống trước kia có thể tĩnh tâm. Đệ tử Tàng Kiếm sơn trang này luôn yêu cầu cậu đưa ra tín vật, không khỏi khiến Diệp Vô Truy trong lòng tràn đầy phiền muộn.

Cậu nhìn đại môn Tàng Kiếm xa xa, nhớ tới từ lúc tiếp nhận nhiệm vụ tới nay đủ các loại phiền lòng, sắc mặt có vẻ càng thêm tối tăm.

Vì một viên Niết Khánh đan này, nhận được cái nhiệm vụ phiền phức này đến tột cùng có giá trị hay không? Nhất là Ly Hỏa không hiểu sao mất tung tích kia, chỉ sợ không biết người nọ tính toán cái gì trong lòng, làm cho mình càng thêm khó lòng phòng bị.

“Mời công tử...” Mắt thấy thanh âm kia sẽ giục lần thứ ba, nhưng bất ngờ không kịp phòng bị một thanh âm cắt đứt.

“Lui ra, Diệp thiếu hiệp là khách từ xa tới, chớ vô lễ.” Một bạch y nam tử từ trong cánh cửa nhẹ nhàng đi ra, hần mỉm cười, thanh âm hòa hoãn. Chính là một nhân vật nhìn như ôn hòa này, khiến tên đệ tử Tàng Kiếm kia thoáng cái ngừng nói, lui sang một bên.

“Xin thứ cho đệ tử môn nội thất lễ.” Người nọ mỉm cười, nhìn Diệp Vô Truy: “Diệp thiếu hiệp lặn lội đường xa, trước mời vào trong trang nghỉ ngơi một phen.”

Một câu nói của người trước mắt này có thể khiến đệ tử Tàng Kiếm kính cẩn lĩnh mệnh, chắc chắn là nhân vật quan trọng trong Tàng Kiếm sơn trang. Thế nhưng Diệp Vô Truy lúc này bị cơn giận trong lòng vây hãm, nội tâm không hiểu sao bức bối bất an, không ngờ, lần đầu tiên đối với một nhân vật nguyên sinh tươi cười chào đón lộ ra thần sắc không chút hòa nhã.

“Sao anh biết tôi là Diệp Vô Truy? Không có tín vật làm chứng, dễ tin cũng không tốt.” Thốt ra lời này, Diệp Vô Truy liền nhận thấy được tâm tự mình bất thường. Phảng phất như tâm ma quần lầy, không cách nào trốn thoát.

Câu nói này của cậu, khiến sắc mặt các đệ tử Tàng Kiếm sơn trang đều khó coi trợn mắt nhìn. Mà nam tử bạch y ôn hòa sắc mặt vẫn hòa hoãn như trước, cũng không nói nhiều, chỉ đưa tay dò môn mạch của Diệp Vô Truy.

Dưới tình huống nội lực đánh mất chín phần, Diệp Vô Truy dù muốn tránh không được, chỉ có thể mở trường mắt nhìn tâm mạch chỗ hiểm của mình bị người ngoài lần thứ hai nắm trong tay.

Nội tâm Diệp Vô Truy lúc này phiền muộn, bạch y nam tử tất nhiên là không biết, hần vẫn chuyên tâm dò mạch của Diệp Vô Truy. Chốc lát, bạch y nam tử thở nhẹ ra một hơi nói.

“Nội thương trong người Diệp thiếu hiệp, tâm luật không đồng đều, nội tức khinh thường, dễ bị tâm ma tấn công.”

Một lời nói ra tình trạng của Diệp Vô Truy, bạch y nam tử tiếp tục nói: “Ghi nhớ thể gian vạn vật, vốn là phi thường. Nhân sinh trên đời, khó tránh khỏi có tình huống khốn đốn nguy hiểm. Nếu như mỗi lần bị việc này phiền lòng, chẳng phải là một chút cũng không có cái vui trên đời. Cần buông ra thì buông ra cho thỏa đáng.”

Khi hần nói lời này, Diệp Vô Truy cảm thấy một cỗ nội lực tươi mát ấm áp từ tay phải truyền đến, chốc lát liền chạy tới kinh mạch toàn thân. Bức bối trong lòng, thoáng chốc như từng được gió mát lướt nhẹ qua, giảm bớt không ít. Ưc khí cũng dần dần tiêu tan.

“Cảm ơn tương trợ.” Diệp Vô Truy vội vã ôm quyền cảm tạ, lại xin lỗi nói: “Vừa rồi Diệp Vô Truy thất lễ, xin chớ trách.”

Bạch y nam tử nhợt nhạt cười, nghiêng ngưỡng để ra một con đường. Không cần mở miệng, ý bảo Diệp Vô Truy cùng hẳn vào trang.

Theo sát bên cạnh người nam tử, Diệp Vô Truy theo hẳn vào Tàng Kiếm sơn trang.

Nơi thần bí nhất trên giang hồ này, cậu lần đầu tiên tới, cũng không khỏi hiếu kỳ. Không nhìn được âm thầm nhìn mọi nơi xung quanh, chỉ thấy cảnh sắc môn nội sơn trang cùng ngoài cửa không giống nhau. Có cây cối yếu điệu, núi giả trùng điệp, các kiến trúc trong trang bài liệt chặt chẽ, trộn lẫn tinh tế.

So với một tòa các trong hồ, Tàng Kiếm sơn trang này như là một hòn đảo giữa hồ, bên trong muôn vàn tỉ mỉ, vô tận mà nói với người ngoài.

Cậu nhìn có chút nhập thần, nhưng bất chợt nghe được có người gọi mình. Đợi đến lúc hoàn hồn, phát hiện bạch y nam tử đang cười dịu dàng nhìn qua, cũng không biết đã gọi mình mấy lần.

Lập tức Diệp Vô Truy có chút xấu hổ, không nghĩ tới dĩ nhiên bị cảnh sắc nơi sơn trang này làm cho mê mẩn thần trí, mặc dù biết đây chỉ là cảnh vật trong trò chơi, cậu cũng khó che giấu được kinh diễm.

“Xem ra Diệp thiếu hiệp rất thưởng thức cảnh sắc trong trang.” Bạch y nam tử cười: “Tôi cảm thấy hôm nay gặp Diệp thiếu hiệp cũng rất ăn ý, nói không chừng là người có duyên với Tàng Kiếm sơn trang đi.”

“Tiền bối đa lễ, xin gọi thẳng tôi là Diệp Vô Truy, hai chữ thiếu hiệp tôi không dám đương nổi.”

“Có thể, vậy cậu cũng không nên gọi tôi là tiền bối, tôi vốn là nhị trang chủ Tàng Kiếm sơn trang Diệp Huy, Vô Truy nếu không ngại, gọi tôi là nhị ca cũng được.” Bạch y nam tử, Diệp Huy ôn hòa nói.

Nhìn vẻ tươi cười ấm áp của hẳn, Diệp Vô Truy cũng không khỏi lộ ra ý cười: “Được, Diệp nhị ca.”

Hai người đi tới trước tiểu lâu giống như thư phòng, Diệp Huy đi vào trước, Diệp Vô Truy theo sát phía sau.

Chỉ thấy trong thư phòng sớm có người chờ, người nọ một thân hắc y, diện mạo lạnh lùng nghiêm nghị. Diệp Vô Truy không khỏi nghĩ tới giang hồ đồn trang chủ của Tàng Kiếm sơn trang uy nghiêm lãnh khốc, mà xưng hô của Diệp Huy với người nọ cũng chứng minh điểm ấy.

“Đại ca.” Thở nhẹ một tiếng, Diệp nhị trang chủ mang theo Diệp Vô Truy phía sau giới thiệu nói: “Vị này chính là đồ đệ của Danh Dao tiền bối Diệp Vô Truy, lần này cậu ấy đến đây là nhận nhờ vả của Thiên Sơn, có chuyện quan trọng muốn nói.”

“Thiên Sơn?” Đúng như lời đồn đại, đại trang chủ Diệp Anh trầm mặc ít lời, hẳn chỉ liếc mắt nhìn Diệp Vô Truy, liền hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Xin thứ cho Diệp Vô Truy vô lễ, Thiên Sơn nhờ vả việc lớn quan trọng, không thể tùy tiện tiết lộ. Xin trang chủ xác nhận ở chỗ này thương lượng có an toàn hay không.” Diệp Vô Truy không bị khí thế của hẳn bức bách, mà hỏi ngược lại.

Khiến cho Diệp Anh hơi kinh ngạc liếc nhìn cậu, nói: “An toàn, có thể nói.”

Diệp Vô Truy không nhiều lời, từ trong ngực lấy ra một phần ba của Niết Khánh Đan.

“Là nó!” Vừa nhìn, Diệp Huy liền kinh hô.

Diệp Vô Truy nhìn Diệp Anh đồng dạng lộ vẻ mặt kinh ngạc, trong lòng cậu biết hai người này có lẽ nắm rõ lai lịch của Niết Khánh đan. Lúc này cũng không dơ dài, lời ít ý nhiều đem đầu đuôi gốc ngọn lời dặn dò của chương môn Thiên Sơn Tiêu Khanh Cầm nói ra.

Dứt lời, hai vị trang chủ Tàng Kiếm sơn trang lộ vẻ hiểu rõ.

“Nghĩ không ra Cửu Trọng giáo lại có dã tâm như vậy.” Diệp Huy sau khi nghe xong thở dài một tiếng, nghiêm nghị nói: “Vô Truy xin yên tâm, cậu trải qua gian nguy không phụ nhờ vả của chương môn Thiên Sơn mang Niết Khánh đan đến, Tàng Kiếm tôi cử toàn bộ trang lực cũng muốn bảo vệ nó an toàn.”

Nói xong, hẳn nhìn về phía Diệp Anh. Diệp đại trang chủ khẽ gật đầu, Diệp Huy liền từ trong bình lấy ra một viên được Băng Tuyết, để vào trong tay Diệp Vô Truy: “Đây là Vô Truy nên nhận được, xin hãy nhận lấy.”

Nhiệm vụ chủ tuyến hoàn thành một phần ba, thu được một quả Niết Khánh đan.

Nghe thanh âm hệ thống nêu nhiệm vụ hoàn thành, Diệp Vô Truy cũng không có cảm giác trút được gánh nặng. Cậu nhìn hai vị trang chủ, nghĩ tới một chuyện liên không khỏi nhú mày.

“Kỳ thật, lòng Vô Truy có chút lo lắng, tôi lo Cửu Trọng giáo kia sợ là đã chiếm được tin tức.”

Thấy thần sắc nghi hoặc của hai người, Diệp Vô Truy liền đem từng việc gặp Ly Hỏa trên đường nói ra, cuối cùng nói: “Tuy rằng rất có thể bại lộ tung tích, thế nhưng thiếu giáo chủ Cửu Trọng giáo cũng không tới đây vì sao. Diệp Vô Truy nơi này có một kế, có thể dẫn xà xuất động, để giải quyết nỗi lo về sau.”

Lập tức, đem trừ tính trong lòng mình mưu kế Ly Hỏa kia nói với hai người. Hai vị trang chủ đầu tiên lộ vẻ kinh ngạc, lúc sau cũng không khỏi tán thành. Ba người lại thương nghị một phen, chỉ quay xung quanh bày rập để đối phó Ly Hỏa.

“Nhưng mà nếu dùng biện pháp này, Vô Truy cậu lại khổ một chút.” Diệp Huy lo lắng nói.

“Đây là chi sách vẹn toàn, chỉ tôi mới có thể hấp dẫn được lực chú ý của hắn.”

Diệp Huy thấy cậu cố chấp, cũng không khuyên nữa nói: “Hôm nay đã nhiều việc, Vô Truy lại vừa lặn lội đường xa, xuống phải dưới nghỉ ngơi trước một lát chuẩn bị thật tốt.”

Thấy Diệp Vô Truy gật đầu, hắn liền một kiếm đồng dẫn Diệp Vô Truy đến biệt viện nghỉ ngơi.

Mãi đến lúc thân ảnh thanh y nhân biến mất trong tầm mắt của mình, Diệp Huy mới chuyển tầm mắt tới. Vừa quay đầu lại, liền thấy ánh mắt đại ca nhìn mình sáng như tuyết thông thấu, như là cái gì cũng thấy rõ.

“Đại ca là muốn hỏi, vì sao em lại đối xử thân thiết như vậy với Vô Truy?” Diệp nhị trang chủ than nhẹ, nói: “Em chỉ nghĩ, cậu ấy rất giống một người.”

Ánh mắt Diệp Anh trầm xuống: “Nếu như em nói hắn, hắn mất từ lâu rồi.”

Diệp Huy cười khổ: “Vâng, nhưng hôm nay em thấy Diệp Vô Truy, không ngờ lại nghĩ giống như thấy được ngũ đệ. Hai người bọn họ, giống như vậy. Hai người đều kiêu ngạo như nhau, cho dù Vô Truy che giấu rất tốt, em vẫn có thể thấy rõ phần kiêu ngạo trong mắt cậu ấy. Đây cùng ngũ đệ năm đó, là cỡ nào giống nhau.”

Diệp gia ngũ tử Diệp Phàm, đã mất mạng từ ba năm trước.

24. Chương 24: Nhiếp Hồn Độc

Trong Nhất Mộng Giang Hồ, quy tắc làm việc và nghỉ ngơi nghiêm ngặt theo thời xưa, một ngày trôi qua lúc mặt trời lặn trần nhố Đại Thành liền thực hiện cấm đi lại ban đêm.

Nhân viên tuần tra cấm tất cả xuất hiện trên đường, nếu bị phát hiện, mặc kệ bạn là nhân vật nguyên sinh trò chơi hay người chơi, đều bị bắt đền nhà giam ở đây vài ngày.

Cơm tù không dễ ăn như thế, mấu chốt là trong thời gian bị giam giữ này bạn phải lão lão thực thực đợi trong nhà giam, không thể logout.

Cho dù từ trước đến nay người chơi không đem quy củ đặt trong mắt, cũng rất ít có can đảm phá vỡ việc cấm đi lại ban đêm này.

Vì vậy vừa đến buổi tối, toàn bộ thế giới trò chơi đều trở nên vắng vẻ, đường phố trống không ngay cả một bóng người cũng không có, hoàn toàn không thấy cảnh phồn hoa ban ngày.

Nhưng, việc có ngoại lệ, luôn luôn có một ít người như vậy, bởi vì các loại lý do không thể nói rõ mà không đem lệnh cấm đi lại ban đêm để vào mắt.

Mà thường thường người có can đảm ngoại lệ, lúc nào cũng có thân thủ không tầm thường.

Đầu đường Hàng Vũ thành tây, đám nha dịch tuần tra vừa gõ chiêng trống đi qua. Sau khi bọn họ đi chưa tới một phút, một bóng đen từ tường thành trở mình xuống, lấy tốc độ khó có thể đuổi kịp nhanh như bay lùi đến một bên tường thành, tiến vào một hẻm nhỏ tối tăm thân ảnh liền biến mất.

Bóng đen động tác nhanh nhẹn, khinh công có thể thấy là bất phàm. Chỉ thấy hắn đi tới cửa một tiểu viện độc lập, khinh thân nhảy lướt qua tường vây mà vào. Trong tường có một gian phòng nhỏ, ánh nến trong phòng lắt lư, dường như có bóng người phản chiếu trên tấm rèm cửa sổ.

“Tiến vào.”

Giây lát, bên trong cánh cửa truyền tới một giọng nam, như là sớm đã dự liệu tối nay sẽ có khách tới chơi.

Bóng đen đẩy cửa vào, trong ánh nến lơ mờ trong phòng, sớm có một người lẳng lặng đứng, thấy hắn tiến đến, nhướng mày cười.

“Cậu rất đúng giờ.”

Bóng đen không tiếng động cười cười, tháo bỏ khăn trên mặt xuống: “Có đại hộ khách cậu, tôi có thể không đúng giờ sao?”

Tham âm hắn khác với người bình thường, có hồn hậu trầm thấp giống nam tử bình thường, nhưng lại khàn khàn hơn chút. Như là quanh năm dùng được mà sản sinh khàn giọng, nhưng cũng không khó nghe.

Tia sáng trong phòng không phải rất sáng sủa, nhưng có thể thấy rõ người này dĩ nhiên mặc y phục ngũ sắc, y phục lam lục làm nền, măng sét màu sắc rực rỡ, cổ áo thêu một ít hoa văn dị tộc. Toàn bộ trang phục khác với người Trung Nguyên, cũng không giống tuyết y lông chồn của đệ tử Thiên Sơn, trái lại có một phen phong tình dị vực.

Nếu ở đây có người ngoài, sợ là vừa nhìn là có thể nhận ra thân phận của người thần bí này — chỉ có đệ tử Ngũ Độc giáo mới có thể làm ra trang phục này.

Bóng đen ban đêm xông vào Hàng Vũ thành, là người của Ngũ Độc giáo không thể nghi ngờ.

Ngũ Độc giáo nổi danh dùng độc, ẩn dấu tung tích là bản lĩnh lớn của bọn họ. Người giang hồ sợ Ngũ Độc giáo, không chỉ sợ độc công xuất thần nhập hóa của bọn họ, càng vì khó lòng phòng bị Ngũ Độc giáo. Người Ngũ Độc giáo giỏi ẩn nấp, bạn không biết bọn họ ẩn thân ở đâu, hay là một giây trước tiểu nhị vừa mới bưng trà bưng đồ ăn cho bạn, giây tiếp theo có thể vô hình giết bạn bằng độc.

Trong Nhất Mộng Giang Hồ, Ngũ Độc giáo xem như là môn phái nửa ẩn dấu, chỉ không biết Ly Hỏa nửa đêm hẹn người gặp người Ngũ Độc giáo, vì mục đích gì?

Tháo bỏ khăn xuống, đệ tử Ngũ Độc giáo kia thấy Ly Hỏa không nói chuyện trước, thiêu mi: “Thế nào? Không tin được tôi?”

Bọn họ vốn hẹn ở đây trao đổi làm ăn, mà từ lúc vào nhà tới nay Ly Hỏa lại không mở miệng đề cập tới việc giao dịch, điều này làm cho đệ tử Ngũ Độc đa nghi không khỏi thấy kỳ quái.

Thấy hắn lộ vẻ mặt kỳ quái, Ly Hỏa mới nói: “Chúng ta làm ăn qua lại cũng không phải lần đầu tiên, đâu có không tin được cậu, Phượng Lam.”

Phượng Lam, là cao thủ đứng đệ ngũ bằng thực lực, độc thủ Phượng Lam! Người này là quan môn đại đệ tử của giáo chủ Ngũ Độc giáo, một thân độc công được giáo chủ thân truyền. Không chỉ như vậy, Phượng Lam thiên tư thông minh, công tự nghiên cứu chế tạo được vài loại độc dược.

Một loại trong đó, chính là lúc đầu Ly Hỏa sử dụng ở Thiên Sơn “dẫn hương”, có thể khiến người trúng độc trong một tiếng đồng hồ không cách nào vận dụng nội lực, nhưng giới hạn với NPC.

Ly Hỏa dĩ nhiên quen biết Phượng Lam, lần sử dụng độc dược lúc đầu, cũng là mua từ chính chủ.

“A?” Thấy hắn đáp lời, Phượng Lam rất là không tin: “Tôi đây thấy cậu lộ vẻ nghi hoặc, đáng vẻ không tin nhiệm tôi. Sao? Chẳng lẽ tôi nhìn nhầm?”

“Cậu không nhìn nhầm, nhưng cậu lại đoán sai.” Ly Hỏa cười nói: “Lần này phải xông vào địa phương Thiên Sơn không thể so được, người phải đối phó cũng không phải chuyện đùa. Tôi chỉ lo lắng độc của cậu có thật sự khắc chế được bọn họ hay không, cũng không phải không tín nhiệm cậu.”

“Lời vô ích, cậu nói như vậy chính là không tín nhiệm tôi?!” Phượng Lam hừ nhẹ, thân là đệ tử giáo chủ Ngũ Độc giáo ưu ái, hẳn luôn có tự tin với độc được của mình.

Hiện tại bị Ly Hỏa hoài nghi công hiệu độc được của hắn, quả thực so với giết hắn còn khó chịu hơn.

Thấy hắn mơ hồ tức giận, Ly Hỏa lơ đãng, chỉ nói: “Nếu cậu biết lần này tôi đi vào nơi nào, phải đối phó với người nào, sẽ hiểu lo lắng của tôi.”

Nghe hắn nói vậy, Phượng Lam ần ần có chút hiếu kỳ: “Đến tốt cùng là nhân vật nào? Lẽ nào cậu muốn xông vào thập đại tuyệt cảnh?”

Khẽ cười một tiếng, con ngươi đen của Ly Hỏa cô đọng: “Chính là Tầng Kiếm sơn trang một trong thập đại tuyệt cảnh, mà lần người phải đối phó, lại là Danh Dao truyền thụ Diệp Vô Truy!”

Mặc dù Phượng Lam tự nhận là to gan lớn mật, nghe hắn nói như vậy, trong chốc lát chưa phản ứng lại.

Diệp Vô Truy, đây chính là nhân vật danh tiếng có một không hai gần đây trong trò chơi, về phần Tầng Kiếm sơn trang kia, là cấm địa của vô số người chơi.

Hồi lâu, Phượng Lam mới lảng lảng nói: “Khó trách cậu phải lo lắng... Thảo nào...”

Hắn lại nghĩ tới cái gì đó, bất giác cười ra tiếng: “Ha ha, không nghĩ tới độc được của Phượng Lam tôi lại có thể dùng trên người loại nhân vật này! Thực sự nghĩ đến lại sướng khoái! Ha ha ha ha!”

Tính cách hắn đột nhiên điên cuồng, Ly Hỏa cũng không kinh ngạc. Phàm là thiên tài, bao giờ cũng có chút cổ quái.

Phượng Lam này am hiểu chế độc, càng thích độc mình chế được sử dụng hoàn mỹ. Lần này Ly Hỏa dùng độc được của hắn đối phó với Tầng Kiếm và Diệp Vô Truy, đối với người khác có lẽ là kinh sợ, nhưng đối với Phượng Lam mà nói càng kinh hi!

Độc bản thân chế, nếu có thể hạ độc được những nhân vật đại danh鼎鼎 này, đối với người chế độc mà nói là một loại tán thành biến tướng. Khó trách Phượng Lam lại mừng như điên.

Thấy mục đích của mình đạt được phân nửa, Ly Hỏa hí hửng, cười nói: “Đã như vậy, tất nhiên là tôi mong cậu giao cho tôi được có đủ độc tính, phải tuyệt đối không sai sót.”

Hắn sử dụng loại phương pháp khích tướng này, chính là muốn bức Phượng Lam đem độc tốt nhất trên người lấy ra. Độc được loại đẳng cấp như “Dẫn hương” lần trước, là tuyệt đối không đủ phân lượng.

Phượng Lam đang ở bên bờ vui vẻ, cũng không quan tâm mình có bị người tính kế hay không, hắn suy nghĩ một chút lấy từ trong túi áo ra một khối được vải đen bao lại.

Miếng vải đen được bọc một tầng lại một tầng, chờ mở ra thật vất vả, bên trong lộ ra một bình nhỏ màu trắng óng ánh.

Cẩn cẩn dục dục giơ cái bình lên, Phượng Lam đem nó đưa tới trước mắt Ly Hỏa, nói: “Đây là bảo bối tôi đặt trong đây hòm, nếu như không phải tình huống lần này đặc biệt, tuyệt đối không tùy tiện lấy ra sử dụng.”

Ánh mắt Ly Hỏa nhìn chằm chằm bình được sáng long lanh, hỏi: “Có hiệu quả gì?”

“Vô sắc vô vị là cơ bản nhất, then chốt là được này có công hiệu lâu dài, thời hạn đạt đến hơn nửa tháng. Người trúng ‘Nhiếp hồn’ này, trong nửa tháng này đều bị cậu khống chế, cậu có thể tùy tâm sai sử hắn làm bất cứ chuyện gì.”

“Mê hồn được?” Ly Hỏa nhún mày: “Sẽ không chỉ có hiệu quả với NPC đi.”

“Nói cái rầm, nếu như chỉ có hiệu quả với NPC thì sao có thể là bảo bối?” Phượng Lam trừng hai mắt, nói: “Nhiếp hồn này thần kỳ ở chỗ, cho dù là người chơi cũng không tránh được. Trong nửa tháng, chỉ cần có

một tia nội lực đều không thể chạy trốn khỏi khống chế của cậu, nếu muốn giải độc, chỉ có thể tự phế võ công.

Tự phế võ công mới có thể giải trừ được tính, “Nhiếp hồn” này thực âm ngoan.

Ly Hỏa mỉm cười, như là nhớ tới cái gì đó hai mắt trở nên sáng chói.

“Được này rất tốt.”

Trăng lên đầu ngọn cây, ánh nến mờ mờ trong gian phòng nhỏ nhỏ, ai biết trong gian nhà không bắt mắt dĩ nhiên nổi lên một âm mưu kinh hãi.

Nhưng thiết kế người, làm sao nghĩ đến mình cũng đang bị người khác tính toán đây?

Thói đời chính là luôn thay đổi như vậy, thời gian bạn tính toán người khác, vĩnh viễn không nghĩ đến mình cũng bước vào một cái bẫy rập sâu không lường được hay không.

Như vậy, mới có người nào, giang hồ hiểm ác đáng sợ.

Một buổi tối chớp mắt liền trôi qua, trời mới tờ mờ sáng, đàn chim trong rừng núi sâu đã hót líu lo, thú vật bốn ba kiếm ăn.

Tàng Kiếm Sơn Trang, sinh hoạt một ngày cũng vừa mới bắt đầu.

Diệp Vô Truy bị tiếng chim hót ngoài cửa sổ đánh thức, sau khi cậu rời giường, còn ngồi bên cửa sổ nghe thật lâu. Người sinh sống trong thành phố, rất ít nghe được tiếng chim hót thanh thúy dễ nghe như vậy. Trước kia trong trò chơi, Diệp Vô Truy cũng chưa từng tập trung nghe, hôm nay lần đầu tiên tỉnh tể nghe, lại bất tri bất giác nghe đến mê.

Đợi đến lúc cậu hoàn hồn, mới chú ý tới trên bàn trước giường, không biết từ lúc nào được người đặt một bộ trường sam thanh sắc ở trên. Diệp Vô Truy mở ra nhìn, kiểu dáng này giống với hai vị trang chủ Diệp gia mặc. (đoạn này chém =.=)

Nhìn kiểu dáng trường sam, diệp văn diệp võ, nếu mặc vào chắc chắn cũng có vẻ tiêu sái bất phàm. Diệp Vô Truy thấy y phục này không giống bộ đồ mới, trái lại như y phục cũ sạch sẽ quanh năm không ai mặc. Chắc là y phục cũ của vị công tử nào trong trang đi.

Nhìn kiện y phục cũ nát của mình một chút, lại nhìn cái trong tay, Diệp Vô Truy không do dự liền chọn.

Dù sao cũng là một phen ý tốt của người ta, không phụ lòng, đúng không?

Thay y phục rửa mặt xong, Diệp Vô Truy bước ra khỏi cửa. Vì mưu kế dẫn Ly Hỏa ra tay kia, cậu còn muốn thương nghị với hai người Diệp Huy cùng Diệp Anh một phen nữa.

Đi qua hành lang trong hồ, trong nháy mắt thấy ba tia sáng chói dưới mặt nước lay động, Diệp Vô Truy liền đứng lại thích ứng với tia sáng này. Thanh y đứng một mình trong hành lang, phong tư lập lánh, cảnh này nhất thời so với cảnh sắc trong hồ kia còn mê hoặc ánh mắt người hơn.

“Ngũ đệ!”

Cậu ngừng lại, bỗng nhiên nghe được một tiếng hô buồn vui đan xen.

Tiếp theo một tiếng gió mơ hồ, người khinh công phi phàm, Diệp Vô Truy còn chưa phản ứng, liền bị người ôm vào trong lòng!

Người nọ sau khi ôm chặt cậu, thanh âm kích động đến khàn khàn, lại có vô hạn bi thống ẩn giấu trong đó.

“Tiểu Phàm, Tiểu Phàm, là em sao! Là em đã trở về sao?”

Thanh âm bi thương này, khiến Diệp Vô Truy nhất thời thất thần.

25. Chương 25: Khẩn Cấp Giao Phong

Diệp gia ngũ tử Diệp Phàm, nằm đó trên giang hồ, cũng là nhân vật một đời kinh tài tuyệt đẹp.

Hắn rời nhà từ khi còn nhỏ, một mình đi tới Tây Thục, sau lại đánh bậy đánh bạ đi tới Thiên Sơn, được cao nhân Thiên Sơn thu làm đồ đệ, luyện được một thân võ nghệ tuyệt thế. Thiếu niên cao ngạo, tuyệt kỹ bên thân, hơn nữa dung mạo tuấn tú, Diệp Phàm một dạo từng là nhân vật khiến quần mộng dấy hồn của các nữ tử giang hồ.

Nhưng mà, nhân vật nhất giới như vậy, bởi vì một đoạn tình duyên dây dưa với tiểu thư Đường gia, mà cuối cùng mất mạng. Gút mắt sâu xa trong đó, yêu hận kéo không ngừng, chung quy chỉ là tình của một người.

Lúc nghe được người phía sau gọi mình là “Tiểu Phàm”, Diệp Vô Truy chớp mắt liền hiểu được, sợ là nhận sai người. Người nọ phía sau, nhất định đem mình nhầm cho rằng là Diệp Phàm.

Mà nghe câu nói đứt quãng kia của hắn, người này gọi Diệp Phàm là “Ngũ đệ”, tên gọi thân mật là “Tiểu Phàm”, đây không phải cũng là một vị trang chủ nào đó của Tàng Kiếm sơn trang chứ?

Trên Diệp Phàm có bốn người anh, mỗi người đều là nhân vật kiệt xuất. Đại ca Diệp Anh lãnh ngôn, nhị ca Diệp Huy cơ trí, tam ca Diệp Vĩ khiêu thoát, tứ ca Diệp Mông hiền lành. Chẳng qua là không biết vị phía sau đem mình nhận sai này, sẽ là vị trang chủ nào?

Diệp Vô Truy đang xấu hổ không biết là đẩy ra, hay đứng yên tại chỗ. May là lúc này có người giải vây giúp cậu, có hai người từ xa đến gần, chính là Diệp Anh cùng Diệp Huy vừa gặp hôm qua.

Nhị trang chủ Diệp Huy thấy tình trạng của hai người đầu tiên, cũng kinh ngạc không nhỏ, lập tức hiểu được, lúc này quá lớn.

“Diệp Mông, sao em lại vô lễ như vậy! Đây là đãi khách thế nào!?”

Hóa ra người nhận sai Diệp Vô Truy, chính là tứ trang chủ Tàng Kiếm sơn trang, Diệp Mông.

Diệp Mông nghe được nhị ca quát mắng, cũng dần dần hồi phục tinh thần, hắn tỉ mỉ quan sát người trong lòng, mới phát hiện mình nhận sai. Nhất thời vui sướng trên mặt đều rút đi, càng lộ vẻ tái nhợt. Hắn buông Diệp Vô Truy ra, thần sắc dường như có chút bi tuyệt, vốn tưởng rằng Diệp Phàm trở lại, thời gian quay đầu lại cũng là công dã tràng. Đại bi đại hỉ này, khiến người ta sao chịu được.

Diệp Mông lão đảo lui ra phía sau hai bước, lẩm bẩm áy náy.

“Xin lỗi, xin lỗi, em còn tưởng rằng ngũ đệ... là ngũ đệ đã trở về. Em thật là khờ, rõ ràng em ấy đã...” Nói đến đây, thanh âm hắn có chút nghẹn ngào.

Diệp Mông từ trước đến nay hiền lành dễ thân, coi trọng nhất chính là người thân, vì đệ Diệp Phàm rời đi đã bị đả kích lớn nhất, đó là vị tứ ca này.

Thấy dáng vẻ hoảng sợ của hắn, trong lòng Diệp Vô Truy cũng có vài phần không đành lòng, song song lại có vài phần ước ao. Ước ao Diệp Phàm đã mất kia, còn có thể được người nhà tưởng niệm nhiều như vậy.

Hoàn cảnh sinh hoạt từ nhỏ, khiến Diệp Vô Truy chưa từng trải qua thân tình huyết thống chân chính, cậu cùng với những người trong nhà mâu thuẫn, cũng không phải một hai câu có thể nói rõ. Lúc này đây, đối với Diệp Mông bộc lộ thực tâm, Diệp Vô Truy cũng không vì hắn nhận sai người mà xấu hổ, trái lại càng hơn vài phần quan tâm.

“Diệp nhị ca, xin hỏi y phục sáng nay đưa cho tôi, có phải từng là y phục cũ của Diệp ngũ thiếu không?”

Diệp Huy kinh ngạc liếc nhìn cậu: “Đúng thế, tôi thấy thân hình Vô Truy cùng ngũ đệ không sai biệt lắm, liền đem y phục cũ của em ấy cho cậu thay, thế nhưng không thích hợp?”

Diệp Vô Truy đậm đậm cười lắc đầu, nói: “Không, tôi nghĩ có lẽ bởi vì thân hình tôi cùng ngũ thiếu tương tự, lại mặc y phục của anh ấy, cho nên tứ trang chủ mới có thể nhất thời nhận sai người. Đây cũng không phải sai lầm của anh (DM), chỉ là nhân duyên vừa khớp. Còn xin Diệp nhị ca không nên quá mức trách cứ tứ trang chủ.”

Lần này cậu giải thích vì Diệp Mông, cũng khiến Diệp Anh ít lời một bên tìm tòi nghiên cứu nhìn.

Nếu là người bình thường, bởi vì bị nhận sai mà khiến một nam tử cao lớn ôm từ phía sau, nói vậy chỉ cần là nam nhân, trong lòng đều có vài phần khó chịu. Thế nhưng Diệp Vô Truy lại giải vây giúp Diệp Mông, ngược lại một chút cũng không ngại.

“Vô Truy, tôi biết cậu thiện tâm, thế nhưng lần này dù sao vẫn là tứ đệ thất lễ với cậu.” Diệp nhị trang chủ nói: “Tóm lại là sai lầm của chúng tôi, sớm biết rằng tứ đệ vẫn như cũ bận lòng Tiểu Phàm, liền không nên để cậu mặc y phục cũ này, dẫn tới hiểu lầm.”

“Tứ trang chủ tâm niệm Diệp ngũ thiếu, đủ thấy hấn coi trọng thân tình, lại không nên nói đến sai lầm.” Diệp Vô Truy nói, trên mặt hồ hiện lên bi thương, nhưng mà trong nháy mắt liền bị cậu dùng ý cười che lấp: “Hơn nữa Diệp nhị ca không phải đã nói, tôi có duyên với Tàng Kiếm sơn trang sao. Hôm nay tứ trang chủ nhận sai, nói không chừng cũng là một loại duyên phận, có lẽ tôi cùng tứ trang chủ cực kỳ hợp ý.”

Cậu cười cười nhìn Diệp Mông, khiến nam tử cao lớn ngay thẳng không biết nên nói cái gì cho phải.

Diệp Mông trong lòng khê ẩm áp, hấn từ trước đến nay đối xử với người rộng lượng, người khác đối hấn chia một phần tốt, hấn liền dùng hết sức. Một phen tương ngộ của Diệp Vô Truy hôm nay, khiến Diệp Mông không khỏi sản sinh ý thân cận với thanh niên trước mắt này, vội vã ôm quyền nói.

“Ban nãy tôi nóng lòng cử chỉ thất lễ, mong rằng tiểu huynh đệ bao dung, chỉ là xưng hô thế nào?” Diệp Mông vừa từ bên ngoài gấp gấp trở về, không biết thân phận của Diệp Vô Truy.

“Tứ trang chủ không cần khách khí, gọi thẳng tôi là Diệp Vô Truy liền được.”

“Được, Vô Truy. Cậu gọi nhị ca tôi là Diệp nhị ca, sao lại gọi tôi xa lạ như vậy, cậu cũng gọi tôi là tứ ca, được không?”

Diệp Mông cũng thật tình không khách khí, thân cận gọi Diệp Vô Truy. Lần đầu tiên gặp mặt đã xưng hô thân mật.

Nhìn ý cười tha thiết chân thành trên mặt hấn, Diệp Vô Truy nhất thời dở khóc dở cười. Thế nhưng chung quy do Diệp Mông cực kỳ chấp nhất, cúi đầu đáp lại: “Tứ ca.”

Diệp anh cùng Diệp Huy bên cạnh, thấy hai người ở chung hòa thuận vui vẻ, không khỏi liếc nhau.

Diệp Huy lén lút đi đến bên người Diệp Anh, than thở.

“Đại ca, từ lúc ngũ đệ rời đi, tứ đệ đã bao lâu chưa thật tình cười như vậy? Nói đến cũng khéo, Vô Truy mặc vào thân y phục này, cùng ngũ đệ năm đó gần như giống nhau như đúc.

Diệp Anh không nói gì, chỉ là đôi mắt nhìn Diệp Vô Truy cũng dần dần trở nên ôn hòa.

Hồi lâu, mới nghe hấn nói.

“Quả thực rất giống.”

Một tiếng đáp nhẹ đơn giản này, không biết ẩn chứa bao nhiêu tâm tư.

Một lần nhận sai, trái lại khiến Diệp Vô Truy cùng tứ trang chủ Tàng Kiếm sơn trang cảm tình phá lệ tốt, ngay cả đại trang chủ Diệp Anh trước kia lộ vẻ lạnh lùng, đối với cậu cũng tốt hơn vài phần.

Diệp Vô Truy có chút không rõ vì sao, đồng thời trong lòng cũng không khỏi vui sướng. Cậu ước ao tình cảm chân thành giữa huynh đệ Diệp gia, ngực cũng cam tâm tình nguyện cùng bọn họ qua lại thân thiết.

Mấy người vừa đi vừa tán gẫu, bước tới thư phòng, liền bắt đầu thương lượng chính sự.

Diệp Mông hôm qua không tham dự ở bên nghe bọn họ thương nghị, lúc nghe đến muốn dùng Diệp Vô Truy làm mối, sắc mặt có chút lo lắng.

“Thiếu giáo chủ Cửu Trọng giáo này không biết nông sâu, để Vô Truy ra ngoài dụ, nếu gặp nguy hiểm thì sao được?”

“Tứ ca không cần lo lắng.” Diệp Vô Truy nói: “Cái bẫy rập này, chính là sợ hấn không đến bắt tôi, chỉ có hấn hạ thủ với tôi, Tàng Kiếm sơn trang mới nhân cơ hội tốt bắt được hấn.”

“Nếu như hần tình thế cấp bách hạ độc thủ với cậu?” Diệp Mông lo lắng.

Yếu ớt cười một tiếng, ánh mắt nhìn tới phương xa nào đó, Diệp Vô Truy nhẹ giọng nói: “Hần không phải người như vậy.”

Cửu Trọng Ly Hỏa, là một người phi thường am hiểu xem xét thời thế, hần tuyệt đối không tùy tiện làm ra hành động đã thương địch thủ một nghìn tổn hại tám trăm.

Đương nhiên, Ly Hỏa này càng am hiểu, là làm sao để hết sức lợi dụng mỗi một người, đến thực hiện dã tâm của hần.

Mà những thứ này, Diệp Vô Truy đều biết.

Có đôi khi, người hiểu rõ bạn nhất trên đời, chưa hẳn là người nhà của bạn, vợ, trái lại vừa vặn là địch nhân của bạn.

Mà người hiểu rõ Diệp Vô Truy nhất, là ai? Cho dù là Hảo Mộng Vô Hoa, cũng không thể hiểu cậu toàn bộ.

“Vì sao cậu cho rằng, hần nhất định sẽ động thủ đêm nay?” Diệp Anh vẫn trầm mặc, đột nhiên mở miệng hỏi.

Diệp Vô Truy cười: “Đem dài lắm mộng.”

Nếu cậu là Ly Hỏa, cậu cũng sẽ nhanh chóng động thủ. Càng ra tay trước, thời gian đối phương có thể chuẩn bị càng ít.

“Đêm nay cậu muốn động thủ?” Ngồi trên ghế, Phượng Lam nhắc chân hỏi.

Ly Hỏa cũng không quay đầu lại: “Thời gian càng dài, sẽ chỉ làm đối phương chuẩn bị càng đầy đủ. Nhất là...”

“Nhất là?” Phượng Lam hiểu kỳ truy vấn.

Nhất là đối thủ là Diệp Vô Truy, người nọ không chỉ giống nhau là cao thủ, trí mưu cũng thâm không lường được. Chỉ là những đánh giá này về Diệp Vô Truy, Ly Hỏa không hiểu sao lại không muốn chia sẻ với người khác, hần liếc người nào đó vẫn ở lại chỗ này: “Giao dịch đã hoàn thành, sao cậu còn ở chỗ này?”

“Tôi ở chỗ này, chỉ là muốn tận mắt xem hiệu quả độc dược của tôi thế nào.” Phượng Lam không chút nào để lệnh tiễn khách của hần vào mắt, ngón tay sờ sờ mặt bàn: “Nếu như cậu thành công, đây chứng minh ‘Nhiếp hồn’ này đích xác là vật phi phạm. Nếu cậu thất bại...”

“Sẽ thế nào?” Ly Hỏa hỏi.

“Hắc, đó nói lên bản thân cậu thiết bản lĩnh. Đến lúc đó tôi vô mộng rời đi, chuyện không liên quan đến tôi.” Phượng Lam vô tâm vô phé cười.

Chỉ biết người này không nói được lời hữu ích, Ly Hỏa không để ý tới hần, tiếp tục chuẩn bị vật phẩm hành động đêm nay. Chỉ là tâm trạng hần cũng không đoán được, nếu thất bại...

Không, ánh mắt Ly Hỏa ngưng tụ. Hành động lần này, tuyệt đối không cho thất bại!

Toàn bộ thích khách, phần lớn sẽ chọn hành động vào buổi tối. Nguyên nhân không ngoài ba điều.

Thứ nhất, buổi tối dễ dàng ẩn nấp. Thứ hai, buổi tối là thời gian nghỉ ngơi của mọi người, thời gian này đại đa số người sẽ hạ thấp phòng bị. Thứ ba, đại khái chính là ánh trăng tốt, lúc ám sát có thể thuận tiện ngắm trăng. Đương nhiên, đó là truyện cười.

Bất quá Ly Hỏa chọn hành động buổi tối, cũng bởi vì ba điểm trên. Hành trình Tàng Kiếm sơn trang lần này, sợ rằng đối phương sớm có phòng bị, buổi tối hoặc ban ngày thực sự không giống.

Mà chọn hành động buổi tối, chỉ vì tránh tai mắt của người mà thôi. Không phải tránh Tàng Kiếm sơn trang, mà là tai mắt của người giang hồ, trong đó, có thể còn bao gồm ám tiêu của Cửu Trọng giáo âm thầm theo hần.

(Âm tiếu: Lính đứng ở vị trí kín đáo.)

Cho dù hần là thiếu giáo chủ Cửu Trọng, cũng không có nghĩa là vô tư ở Cửu Trọng giáo.

Bóng đêm thấp thoáng, Ly Hỏa một đường đi nhanh thoát khỏi ám tiếu trong giáo, từ từ đi đến phương hướng của Tàng Kiếm sơn trang.

Buổi tối Tàng Kiếm sơn trang như trước có đệ tử thủ vệ, nếu đi vào từ đường thủy, nhất định sẽ bại lộ. Cho nên ngay từ đầu, hần không định đi trong hành lang nước.

Nhìn ánh trăng dập dờn dưới mặt hồ xanh biếc, Ly Hỏa tiện tay cầm một hòn đá lên, ném ra giữa hồ, lập tức phóng người lên.

Thân pháp quỷ dị nhẹ nhàng khiến hần nhảy rất xa trên mặt hồ, thẳng đến sắp rơi xuống mặt nước, mũi chân Ly Hỏa điểm nhẹ, vừa vịn đập trên hòn đá vừa ném ra, lại mượn lực bay rất xa. Một đường đi tới, hần không ngừng ném đá trên mặt hồ mượn lực, từ xa nhìn lại, như đập vào nước không vết tích, giống như thần tiên!

Không phí nhiều thời gian, hần liền đứng bên bờ ở Tàng Kiếm sơn trang, mà đá trong tay, cũng vừa vịn dùng hết. Kinh công cùng sức phán đoán này, đủ để cho bất luận kẻ nào cũng sợ hãi than.

Đứng ở giáp ranh Tàng Kiếm sơn trang, nhìn ngọn đèn dầu dập tắt gần trong gang tấc, ánh mắt Ly Hỏa lãnh lệ, câu lên một tia mỉm cười tỉnh thế bất buộc.

Diệp Vô Truy, có phải cậu cũng đang chờ tôi hay không?!

26. Chương 26: Không Thể Giết

Ngọn đèn dầu bên cạnh bàn được châm lên, gian phòng tối đen thoáng cái trở nên sáng sủa.

Thế nhưng ánh đèn nho nhỏ có phạm vi chiếu sáng hữu hạn, chỗ ánh đèn không thể chiếu đến, mơ hồ thấu lộ mờ tối.

Diệp Vô Truy cũng không ngại những việc này, cậu chỉ cầm lấy giá để đèn, đặt tới trên bàn trước cửa sổ. Giơ tay lên đẩy cửa sổ ra, ánh trăng cứ như vậy chiếu vào trong phòng.

Ánh trăng đêm nay rất tốt, ánh trăng trắng bạc lưu lạc đến trên thềm đá ngoài cửa sổ, như một dòng suối màu bạc nhỏ. So với trong phòng mờ tối, ngoài phòng trái lại sáng sủa hơn rất nhiều.

Ánh mắt treo ở vầng trăng tròn giữa không trung, Diệp Vô Truy xoay người, quyết định không bằng nhân cơ hội ánh trăng sáng này uống vài chén rượu. Mà trong nháy mắt cậu quay đầu lại lấy chén, một cơn gió lạnh thổi đến, ánh đèn vốn không sáng đột ngột bị thổi tắt.

Mất đi ánh nến, gian phòng tối tăm hơn nhiều, chỉ có ánh trăng ngoài cửa sổ là nguồn sáng duy nhất.

Tay trái đang đưa ra nhất thời dừng lại, trong bóng tối chỗ không thể thấy, khóe môi Diệp Vô Truy hơi câu lên.

Cậu vươn tay cầm lấy chén rượu, rót đầy chén rượu, sau đó lại rót đầy một chén khác. Đem hai chén rượu đặt trên bệ cửa sổ được ánh trăng chiếu rọi, Diệp Vô Truy nhẹ giọng nói.

“Nếu tới, không bằng đi ra cùng uống một chén.”

Ngoài cửa sổ chỉ có bóng cây lòa xòa lay động, không ai đáp trả cậu.

Nhưng Diệp Vô Truy cũng không để ý, cậu chỉ bưng chén rượu của mình, như là lẩm bẩm nói: “Tôi vốn tưởng cho dù là địch nhân, cũng có thể ngắm trăng cùng uống. Tối thiểu cả nhân tôi mà nói, tôi còn rất bội phục cậu.”

Lúc này, trả lời cậu không phải yên lặng. Trong bóng tối có một thân ảnh đi ra, hần nhìn Diệp Vô Truy một mình uống rượu, thấp giọng cười.

“Bội phục tôi? Tôi cũng không biết mình có đức năng gì, có thể khiến Danh Dao truyền thụ Diệp Vô Truy kính nể.”

“Có dũng khí một mình xông vào Tàng Kiếm sơn trang, người bình thường không có can đảm làm được.” Diệp Vô Truy nhấp một ngụm rượu trong chén, xoay người nhìn người nọ đi ra khỏi bóng tối: “Mà liều lĩnh ban đêm xông vào Tàng Kiếm sơn trang còn có tự tin như vậy, cậu là người duy nhất.”

Người nọ không khỏi khẽ cười rộ lên: “Nếu không ở trường hợp này, tôi thật muốn cùng cậu uống một chén, Diệp Vô Truy. Từ trước đến nay tựa hồ cậu là người đầu tiên khen tôi.”

Ly Hỏa mặc một thân hắc y, đứng trong bóng đen thân hình dường như biến mất, mà lúc này hắc từ trong bóng tối đi ra, ánh trăng chiếu xuống, hắc y trái lại thấy được.

“Phải không?” Diệp Vô Truy nhướng mày hỏi: “Vậy tôi trước đây là thế nào với cậu?”

Ly Hỏa biểu tình chăm chú, tựa hồ thực sự hồi tưởng: “Lần đầu tiên gặp mặt, cậu cầm đao muốn tôi cùng cậu đánh một trận. Lần thứ hai gặp lại, cậu nửa uy hiếp muốn tôi và cậu cùng nhau lao ra khỏi vòng vây. Sau đó, trái lại một đường che tôi vướng bận, muốn đuổi tôi đi.”

Diệp Vô Truy suy nghĩ một chút, hình như thực sự giống như Ly Hỏa nói.

Mỗi lần cậu gặp Ly Hỏa, đều không phải trường hợp tốt gì, hơn nữa vị trí bối cảnh của hai người, nếu muốn Diệp Vô Truy hòa ngôn tương hướng với Ly Hỏa hầu như là chuyện không có khả năng. Trừ phi sau này, trong hai người bọn họ có một người cam nguyện vì đối phương mà buông tha lập trường của mình, như vậy mới có khả năng hòa thuận ở chung.

Thế nhưng Diệp Vô Truy nghĩ đến việc ấy, không khỏi tự giễu cười. Bảo cậu vì Ly Hỏa mà phản bội sư môn, căn bản là chuyện không có khả năng. Đối với Ly Hỏa mà nói, thân là thiếu giáo chủ Cửu Trọng giáo, muốn dừng lại đến Diệp Vô Truy bên này cũng khó như lên trời.

Tóm lại, hai người từ ngày đầu tiên đã là địch, thì gần như không bao giờ có cơ hội có thể hòa thuận nữa.

Nhìn thấy khoe miệng Diệp Vô Truy hơi lộ vẻ tươi cười chế giễu, ánh mắt Ly Hỏa ảm đạm xuống.

“Cho nên, đêm nay cậu đối với tôi như vậy, trái lại khiến tôi thụ sủng nhược kinh. Cậu tuyệt đối không có khả năng lấy lòng tôi, nói như vậy chỉ có một lý do.” Hắn nhìn góc tường bốn phía vắng vẻ, nói: “Cậu chỉ trêu chọc tôi, kỳ thực nội tâm cho rằng tôi tuyệt đối có đi không về, đúng không? Diệp Vô Truy.”

“Lẽ nào cậu cho rằng còn có thể trở về?” Diệp Vô Truy cười lạnh một tiếng, nhìn về phía Ly Hỏa, con người đen sáng quắc nhìn thẳng đối phương.

Bầu không khí giữa hai người trở nên căng thẳng, trong nháy mắt ánh trăng âm thanh của bụi cỏ đều không nghe thấy. Một loại chiến ý băng lãnh vận sức chờ phát động tràn ngập, phảng phất lạnh băng như tháng chạp. Thế nhưng không ai động thủ trước, Diệp Vô Truy vẫn như cũ đứng bên cửa sổ, trong tay nắm chặt chén rượu.

Ly Hỏa cứ như vậy vững vàng theo dõi cậu, nửa ngày không thấy cậu hành động, trong mắt không khỏi hiện lên vẻ nghi hoặc. Thoáng qua, hắn như nghĩ thông suốt cái gì đó, cười nói.

“Diệp Vô Truy, hóa ra cậu cũng sẽ hù người.”

Tay nắm chén rượu nhẹ run lên, Diệp Vô Truy mặt không đổi sắc: “Hù người? Có cái gì tốt?”

Thấy cậu bộ dáng cậu không sợ hãi như trước, Ly Hỏa cũng không lo lắng, như là tính trước ký càn: “Từ ngày đó sau khi chạy ra khỏi vòng vây của Thiên Ung giáo, tôi đã cảm thấy kỳ quái. Dọc đường đi nếu cậu không muốn tôi đi theo, lấy võ công của cậu rõ ràng có rất nhiều phương pháp có thể cắt đuôi hoặc đánh đuôi tôi, thế nhưng cậu lại không hề.”

Hai tròng mắt Ly Hỏa đặc biệt phát sáng, hắn đột nhiên di chuyển, từng bước một thông thả lại kiên định đi tới hướng Diệp Vô Truy. Khóe miệng mang theo ý cười, như là vì sắp bắt được con mồi đã hướng tới từ trước đến nay mà cảm thấy vui sướng.

“Cậu không phải không làm, mà không thể làm. Lấy công lực hiện tại của cậu ngay cả người bình thường cũng không bằng, Diệp Vô Truy!”

Nháy mắt khi phun ra câu kia, Ly Hỏa toàn thân nhảy lên, như làn gió di chuyển tới bên cạnh Diệp Vô Truy. Tốc độ nhanh như gió, khiến người ta tránh không kịp.

Chớp mắt, liền xuất hiện phía sau cậu, Ly Hỏa ghé sát vào bên tai người phía trước, ngữ khí gần như ái muội.

“Cho nên, hiện tại cậu cần bản không phải đối thủ của tôi.”

Dĩ nhiên bị người nhanh như vậy tới gần! Diệp Vô Truy trong lòng cả kinh, vừa định xoay người lại, nhưng bị người phía sau mạnh mẽ chế trụ thất lưng, không thể động đậy.

“Cậu ——!”

Ly Hỏa đưa tay, nắm chặt cổ tay cầm chén rượu kia của Diệp Vô Truy, cầm tay cậu nhấp một ngụm, cười khẽ.

“Bây giờ tôi mới phát hiện, hóa ra vị Danh Dao truyền thụ, bất quá chỉ là cọp giấy mà thôi.”

Diệp Vô Truy bị hấn trên chọc như vậy, trong lòng không cam. Thế nhưng tình cảnh bất lợi với cậu, nhiều lời cũng vô ích.

Ly Hỏa thấy cậu không nói, càng khẳng định suy đoán trong lòng.

“Tôi trước đây vẫn luôn nghĩ kỳ quái, lấy thân thủ sử dụng đao của cậu, vì sao chỉ xếp hạng chín.” Nói đến đây, Ly Hỏa chú ý tới Diệp Vô Truy luôn không biểu tình thần sắc bỗng nhiên căng thẳng, hấn cười cười, tiếp tục nói: “Bây giờ nghĩ lại, cậu có một chiêu lợi hại như vậy, không có khả năng không có chút hạn chế. Có thể những hạn chế này chính là, mấy ngày sau khi cậu sử dụng tuyệt chiêu này nội công sẽ bị giảm lớn, hử, tôi nói đúng không?”

Một phen suy đoán này của hấn, dĩ nhiên đem thuộc tính vô địch “Đao” của Diệp Vô Truy đoán được hơn phân nửa. Đương nhiên Diệp Vô Truy sẽ không nghiệm chứng đúng sai, cho nên Ly Hỏa chỉ nhận được ánh mắt lạnh lùng thoáng nhìn của cậu.

Ly Hỏa tâm tình tốt, lúc này cũng không ngại bị trừng nhiều. Dù sao hiện tại người bị khắc chế trong ngực là Diệp Vô Truy, mà không phải hấn. Thân là tay săn, lúc nào cũng thích trên chọc con mồi.

“Cậu không động thủ?” Diệp Vô Truy bị áp chế trong ngực đột nhiên hỏi: “Hay là nói, giáo chủ của các người không có hạ lệnh cướp thanh đao này của tôi?”

Không kỳ quái sao cậu biết được tin tức, Ly Hỏa khẽ nhướng mày: “Đây là việc của tôi...”

Giọng nói của hấn đột nhiên ngừng lại, tay chế trụ Diệp Vô Truy cũng dùng sức hơn.

Bởi vì hấn thấy một con bướm, đột nhiên ba từ ngoài tường tới, con bướm đen nhẹ nhàng khiêu vũ vòng quanh hai người. Bướm đêm đen mỹ lệ, dưới ánh trăng chiếu rọi nhẹ nhàng khiêu vũ, có một loại xinh đẹp quý dị kiêu ngạo.

Bướm đen bay hai vòng quanh Diệp Vô Truy, cuối cùng đậu trên chén rượu bên tay phải của cậu, hạ hai cánh xuống.

Một màn quý dị này, bỗng nhiên khiến Ly Hỏa nhớ tới cái gì đó. Hấn một đường thấy các loại kỳ quái, vì sao thủ vệ xung quanh ít như vậy, vì sao Diệp Vô Truy dĩ nhiên bó tay chịu trói? Tất cả đột nhiên đều có lý giải.

Nếu như, đây là một cái bẫy rập. Đây là Diệp Vô Truy lấy bản thân làm mồi, bẫy rập bắt được Ly Hỏa hấn!

Hấn cúi đầu nhìn thần sắc người trong lòng, không ngoài dự đoán, Diệp Vô Truy cũng đang giương mắt nhìn hấn.

Bên mép đang lộ một tia mỉm cười.

Ly Hỏa nhìn vẻ tươi cười chiếm đầy trong mắt, cảm giác yêu thích bò lên trong lòng.

Diệp Vô Truy không nói gì, nhưng có người thay cậu lên tiếng.

“Tiểu tử, cậu ôm đủ chưa?”

Ly Hỏa theo tiếng nói nhìn lại, chỉ thấy trước cửa tiểu viện không biết từ bao giờ có ba người đang đứng, dẫn đầu là nam tử hắc y mặt lạnh, có một cỗ khí thế không giận mà uy. Ở hai bên, là hai người diện mạo giống nam tử bảy tám phần. Mà mở miệng chất vấn Ly Hỏa, chính là nam nhân tương đối cao to trong hai người kia.

Chỉ liếc mắt, Ly Hỏa liền biết thân phận của ba người trước mắt này. Ở Tàng Kiếm sơn trang có khí chất ấy, thân pháp như vậy của ba người, không ngoài ba vị trang chủ, vị dẫn đầu kia nhất định chính là đại trang chủ Diệp Anh. Mà hai vị khác, tự nhiên là nhị trang chủ cùng tứ trang chủ. Tam trang chủ Diệp Vụ luôn luôn ẩn cư, không tùy tiện ra mặt.

Người vóc người cao tráng vừa nói, đúng là tứ trang chủ Diệp Mong.

Quả nhiên là trùng kếp, không nghĩ tới Diệp Vô Truy dĩ nhiên đem bản thân cậu làm mối dụ, liếc mắt nhìn người bên người, khuôn mặt tuấn tú của Diệp Vô Truy ẩn ẩn vẻ an tâm.

Cậu thấy Ly Hỏa nhìn mình, trả lời: “Thế nào, cậu nghĩ lần này có thể bình yên rời đi sao?”

Ly Hỏa nội tâm cười khở, trên mặt vẫn làm bộ không đổi: “Cho dù ba vị trang chủ đến thì có sao, hiện tại cậu đang ở trong tay tôi, tôi có thể lấy cậu làm con tin.” Nói xong, hắc giả vờ ngoan lệ cầm trường kiếm trong tay đặt tại chỗ yết hầu của Diệp Vô Truy, trầm giọng nói: “Cậu nghĩ như vậy đáng giá sao? Vì một cái nhiệm vụ, mà để mình công lao đổ biển.”

Trong Nhất Mộng Giang Hồ nếu người chơi tử vong, chỉ có hoàn toàn làm lại từ đầu. Nghiêm phạt nghiêm khắc như vậy, cho dù là Diệp Vô Truy cũng không cách nào chịu đựng.

Ly Hỏa chờ mong biểu tình của đối phương khi nghe được những lời này của mình, quả nhiên thấy Diệp Vô Truy nhướng mày.

“Tôi vốn tưởng cậu sẽ không chọn loại cách làm lưỡng bại câu thương này.”

“Đó chỉ do cậu tưởng, cũng không phải tôi.” Ly Hỏa mặt không biểu tình, thanh âm lạnh lùng, mặt hướng ba vị trang chủ cao giọng quát dẹp đường: “Để tôi dẫn hắc giả rời khỏi đây, tôi sẽ không làm hắc giả bị thương.” Trường kiếm trong tay lại đặt sát hơn chút, chỗ cổ Diệp Vô Truy có vết màu uốn lượn theo trường kiếm lạnh băng chảy xuống.

Diệp Mong bên kia lộ vẻ nôn nóng, lại bị Diệp nhị trang chủ đưa tay ngăn cản, Diệp Huy nhàn nhạt nhìn về phía Ly Hỏa, nói: “Cho dù cậu bước ra khỏi cánh cửa này, hôm nay nếu cậu làm người này mảy may bị thương, Tàng Kiếm sơn trang tuyệt đối không bỏ qua cho cậu.”

Ly Hỏa hoàn toàn không thêm để ý: “Một khi rời đi, Tàng Kiếm sơn trang các người muốn tìm được tôi cũng không dễ dàng như vậy.”

Lúc hắc giả nói những lời này, trong giọng nói có tự tin cùng kiêu ngạo, không khỏi khiến người ta tin tưởng hắc giả thật sự có bản lĩnh này, có thể đường đường tránh khỏi truy sát của Tàng Kiếm sơn trang.

Lúc này Diệp Mong cũng trở nên do dự, không biết đối phương có thực sự hạ độc thủ với Diệp Vô Truy hay không, nhưng nếu tùy ý để thiếu giáo chủ Cửu Trọng giáo này rời đi, đây mới thực sự là hậu họa vô cùng. Một bên, Diệp Anh vẫn trầm mặc nhíu mày, tay nắm trường kiếm không khỏi thật chặt.

Hai bên đang định giằng co, Diệp Vô Truy bị hai bên kèm đột nhiên mở miệng nói: “Không cần cần quan tâm tôi, hôm nay dù thế nào cũng không thể để hắc giả rời khỏi chỗ này!”

Ly Hỏa nắm chặt tay, đem cậu kéo gần hơn: “Cậu không quan tâm tính mạng của mình?”

Hắc giả vừa hỏi như thế, chỉ thấy Diệp Vô Truy nâng mắt, cặp mắt đen kịt thâm thúy kia nhìn hắc giả. Hai tròng mắt không bầu trời sao, cũng không chất chứa tâm trí cùng ý vị, mà như vực sâu. Ly Hỏa phút chốc cảm thấy, mình tựa hồ nhanh chóng bị đôi mắt mê hoặc này câu dẫn tâm trí.

Bên tai, chỉ nghe thấy thanh âm trong suốt của Diệp Vô Truy.

“Ly Hỏa, cậu mới là người giỏi giả bộ nhất trên đời này.” Cậu cười, chuyển lời nói: “Cậu căn bản không thể giết tôi, cũng sẽ không giết tôi.”

27. Chương 27: Không Vừa Mắt

Ly Hỏa không khỏi cười ra tiếng, mang theo một tia khinh thường.

“Phải không? Cậu cho là như thế tôi sẽ không giết cậu, có lý do gì?”

Hắn không thể thừa nhận, vừa rồi mình nghe được lời nói của Diệp Vô Truy trong nháy mắt khẽ run sợ, hắn thậm chí không thể ở trước mặt những người này toát ra một tia do dự. Bởi vì tất cả những thứ này sẽ giảm thiểu hết thấy mặt thẳng của hắn, khiến người của Tàng Kiếm sơn trang có thể phản kích.

Mà Ly Hỏa biết mình bây giờ chỉ có một lợi thế, có phân lượng nhất chính là Diệp Vô Truy. Nếu lợi thế Diệp Vô Truy này không thể dùng, như vậy tình cảnh chắc chắn sẽ càng thêm rắc rối.

Cho nên câu “Cậu không thể giết tôi, cũng sẽ không giết tôi” từ trong miệng Diệp Vô Truy thốt ra, giật mình nhất không phải mấy vị trang chủ của Tàng Kiếm sơn trang, vừa vặn là Ly Hỏa.

Trong phút chốc, hắn hoảng hốt, tâm hoảng với lại kinh hãi, Ly Hỏa không muốn thừa nhận nhất chính là, có lẽ theo lời Diệp Vô Truy chính là sự thật.

Mình thật sự sẽ không hạ thủ với đao khách kiêu ngạo này, vô luận là bởi vì nguyên nhân gì.

Nhìn Ly Hỏa chìm vào trong suy nghĩ của mình, Diệp Vô Truy nhẹ nhàng mím môi.

“Bởi vì cậu giết tôi, sẽ càng thêm không có lợi, tôi không cho rằng cậu sẽ làm chuyện lỗ vốn như thế.”

Đúng vậy, trong lòng Diệp Vô Truy biết, dựa theo bản tính thương nhân của Ly Hỏa, tính cách phải tính toán lợi ích mọi việc được mất mới hạ thủ, thì tuyệt đối không làm ra loại chuyện tổn nhân bất lợi kỷ* này. Nếu như mình bị giết, ngoại trừ khiến Tàng Kiếm sơn trang phần nộ ra thì không có tác dụng gì khác.

(Tổn nhân bất lợi kỷ: Thương tổn người, bản thân không có lợi)

Còn nguyên nhân khác là, Diệp Vô Truy nghĩ, có lẽ tựa như mình nhìn trúng đối phương vậy. Trong lòng Ly Hỏa, cứ như vậy đem mình trừ khử, cũng không thể khiến hắn thỏa mãn.

Đối với một người kiêu ngạo lại tự tin mà nói, đối thủ khó có được, bọn họ càng muốn dựa vào sức lực của chính mình đánh bại đối thủ.

Diệp Vô Truy đem Ly Hỏa thành đối thủ thế lực ngang nhau, cậu tin tưởng đối phương cũng vậy. So với kết quả cuối cùng, hưởng thụ trong quá trình cùng đối phương đấu trí so dũng khí, đây mới là bọn họ càng mong mỏi.

Ly Hỏa trầm mặc vài giây: “Quả thực không có lợi, thế nhưng hiện tại đem cậu giao ra, tôi cũng không có lợi ích gì.”

“Phải biết rằng, ở tình huống tuyệt đối bất lợi với phe mình, cố gắng giảm thiểu khả năng tổn thất chính là đạt được lợi ích.” Nhìn ra hắn dao động, Diệp Vô Truy câu ra một mặt ý cười: “Tối thiểu, nếu như lúc này cậu bó tay chịu trói, sau này cuộc sống tù binh của cậu có lợi không ít.”

Nghe được cậu nói đến hai chữ tù binh, Ly Hỏa nhú chặt mày. Hắn nhìn vẻ tươi cười có chút tiểu nhân của Diệp Vô Truy, mơ hồ nghiêng rằng. Thế nhưng trên thực tế, Ly Hỏa hắn bây giờ giống như cá trong chậu, trừ phi cùng Tàng Kiếm sơn trang lưỡng bại câu thương bằng không không có khả năng chạy ra.

Mà chọn loại cả hai đều thiệt hại, Ly Hỏa hiện tại tuyệt đối không chọn.

Diệp Huy Diệp Anh bên kia thấy tình thế có thay đổi, cũng lập tức nói.

“Nếu như hiện tại cậu buông Vô Truy ra, Tàng Kiếm sơn trang chúng tôi sẽ không bạc đãi cậu.” Diệp Huy có chút dảng dấp của ông chú kỳ quái, dụ dỗ nói. Đại trang chủ ngồi một bên quan sát tình thế, từ chối cho ý kiến.

Đối với bọn họ mà nói, so với Ly Hỏa đi hay ở, quan trọng hơn bây giờ là an nguy của Diệp Vô Truy. Đường nhiên, nếu có thể vừa bảo vệ Vô Truy vừa có thể bắt giữ thiếu giáo chủ Cửu Trọng giáo, Diệp nhị trang chủ khôn khéo đường nhiên sẽ không để lỡ mất chuyện tốt này.

Một phần hiệp nghị phóng hạ đồ đao hữu nghị từ binh ngay trước mắt, đồng ý hay không đồng ý. Khóe miệng Ly Hỏa co rút, nhìn Diệp Vô Truy. nói.

“Có thể.”

Hắn thần nhiên đáp ứng, lúc mọi người còn chưa hồi phục lại tinh thần, mạnh mẽ buông Diệp Vô Truy trong lòng ra, đem cậu đẩy về phía trước.

Diệp Mông nhìn Diệp Vô Truy dưới chân lão đảo có chút không dừng được, vội vã cất bước tiến về phía trước đỡ lấy cậu. Trong nháy mắt bị ẩn đi, Diệp Vô Truy giương mắt, trông thấy khóe miệng Ly Hỏa cong lên độ cung quý dị.

Tại loại thời gian này, hắn dĩ nhiên còn cười được!?

Diệp Vô Truy trong lòng ẩn ẩn có dự cảm, giây tiếp theo cậu liền nhận ra không bình thường. Ly Hỏa tuy buông cậu ra, nhưng trong tay hắn còn nắm kiếm!

Không tốt, người này chắc chắn còn có quỷ kế!

“Tứ ca, không nên đến!” Cậu hầu như ngay lập tức hô ra.

Thế nhưng so với Diệp Vô Truy nhanh hơn, là động tác của Ly Hỏa, hắn cầm kiếm đánh úp về phía Diệp Mông không hề phòng bị! Mà Diệp Mông bởi vì muốn đi đỡ Diệp Vô Truy, hoàn toàn không chú ý tới tập kích!

“Tứ đệ!” So với Diệp Vô Truy càng thêm lo lắng chính là hai người Diệp Huy Diệp Anh, nhưng mà bọn họ cách quá xa, hiển nhiên là không kịp. Tất cả bất quá chỉ phát sinh trong chớp lát mà thôi.

Chết tiệt! Người này dĩ nhiên còn thủ đoạn này!

Diệp Vô Truy nóng ruột bất chấp cái khác, vội vàng xuất ra nội lực còn lại không nhiều lắm dựa thể Diệp Mông đánh tới. Cậu cách gần nhất, cho nên dưới tình thế cấp bách cũng có thể khó khăn lắm ngăn trở được kiếm thế của Ly Hỏa. Nhưng mà lúc đỡ một kiếm này, trong lòng Diệp Vô Truy càng kỳ quái.

Một kiếm này của Ly Hỏa chút sát khí cũng không có, hoàn toàn không có uy hiếp!

Bị lừa! Đây là một chiêu giả! Diệp Vô Truy lập tức hiểu được, mà ở một giây này, cậu thấy được một miếng được hoàn gần như trong suốt, ở đao kiếm tấn công va chạm hóa thành vô số bụi bay, theo gió trong không khí tiêu tán.

Trong nháy mắt, một màn ở Thiên Sơn lại lần nữa hiện lên trong đầu Diệp Vô Truy. Cậu rốt cục hiểu được, Ly Hỏa dùng mình cùng tập kích Diệp Mông là giả, dĩ nhiên muốn sử dụng độc!

“Ngừng thở!”

Bất chấp bản thân, Diệp Vô Truy hô to một tiếng nhắc nhở mọi người xung quanh. Đồng thời che miệng Diệp Mông còn đang sưng sờ, kéo hắn lui về phía sau thật xa.

Ly Hỏa sau một kiếm lập tức lùi lại, quay lưng lại hướng gió mà đứng. Nhưng, hắn vẫn không khỏi nhíu mày, lúc này sử dụng độc dĩ nhiên không thu được hiệu quả mong muốn.

Trước kia trong dự đoán của hắn, chỉ cần dương đông kích tây. khiến mấy vị trang chủ Tàng Kiếm sơn trang trúng “nhiếp hồn”, như vậy tất cả đều dễ làm! Thế nhưng trăm triệu thật không ngờ, ở giây phút cuối cùng, Diệp Vô Truy không chỉ nhắc nhở hai người kia, dĩ nhiên còn hi sinh bản thân vì Diệp Mông che độc.

Diệp Anh Diệp Huy phản xạ cực nhanh, lùi ra xa tránh được phạm vi “nhiếp hồn” lan đến. Chờ lúc hai người bọn hắn xoay người lại đi quan tâm Diệp Vô Truy, không thể không sợ hãi.

Chỉ thấy Diệp Mông vẻ mặt lo lắng đang nâng Diệp Vô Truy dậy, mà Diệp Vô Truy bán nửa dựa vào hắn, khóe miệng mơ hồ có một tia máu, sắc mặt tái nhợt.

Một khắc Ly Hỏa thấy Diệp Vô Truy ho ra máu, cũng rất kinh ngạc. “Nhiếp hồn” chỉ có thể khống chế tâm của người, theo lý thuyết không nên tổn thương đến ho ra máu. Chẳng lẽ Phương Lam lừa hắn!

Bên kia Diệp Vô Truy còn đang điều tức, không tiếp lời. Mà ba vị trang chủ Diệp gia, còn lại là song song quay đầu, lạnh lùng trừng Ly Hỏa.

Hiển nhiên bọn họ cho rằng Diệp Vô Truy bị thương, chắc chắn có liên quan đến độc dược của Ly Hỏa. Bằng không một người đang yên lành lại học máu!

Ba vị kiếm khách đương thời tuyệt thế, dùng kiếm chỉ Ly Hỏa, sắc mặt lạnh lùng.

Diệp Anh vô cùng ít lời lúc này lên tiếng, trước sau như một lời ít ý nhiều. Hắn chỉ lạnh lùng nhìn Ly Hỏa: “Giải được.”

“Không ngờ dĩ nhiên cậu lại chọn cá chết rách lưới.” Diệp Huy lúc này cũng không giữ được nụ cười trên mặt nữa: “Thật là một cách làm không sáng suốt.”

Mà Diệp Mông, tức đến đỏ cả hai mắt trừng Ly Hỏa. Mặc dù là người hiền lành nhất, nghịch lân duy nhất chính là không cho phét bất luận kẻ nào tổn thương người thân, bạn bè hắn để ý.

Đối mặt với sát khí băng lãnh của ba vị trang chủ, Ly Hỏa lúc này cũng có nỗi khổ khó nói nên lời. Hắn vốn chỉ định cố gắng một lần cuối cùng, dù sao cứ như vậy chịu thua không hề phù hợp với bản tính của hắn.

Ai biết Diệp Vô Truy lại bị trọng thương, mà triệt để chọc giận Tàng Kiếm sơn trang.

“Nhiếp hồn” quả thực không có nguy hại gì mới đúng, lẽ nào thực sự là trá của Phương Lam? Nghĩ đến điều này, hai mắt Ly Hỏa tối sầm lại. Nếu quả thật là như vậy, hắn nhất định sẽ không dễ dàng buông tha cho Phương Lam kia!

Phương xa nào đó, đệ tử Ngũ Độc giáo đang nghe hát uống rượu không hiểu sao hắt xì một cái.

“Đây không phải bởi vì độc dược.” Giữa lúc bốn người đang giằng co, bên kia Diệp Vô Truy rốt cục mở miệng nói.

Thoáng điều tức nội lực rối loạn, Diệp Vô Truy đứng dậy, tiện tay lau đi vết máu bên miệng, thản nhiên nói: “Là do tôi vốn bị nội thương, không có liên qua đến độc dược kia.”

Cậu vốn là vì “Vô địch” mà tiêu hao chín phần nội lực, lúc này lại miễn cưỡng sử dụng “Đao”, không có kiệt lực mà chết đã rất may.

Danh Đao từng nói qua với cậu, nếu không có mười phần nội lực, nghìn vạn lần không thể dùng “Đao” cùng người khác đối địch, bằng không hậu quả không thể tưởng tượng được.

Lúc này nếu không phải tình thế cấp bách để yểm hộ Diệp Mông, Diệp Vô Truy cũng sẽ không pha giới. May là cậu chỉ ra một đao, nếu tiếp tục đối chiến, khó tránh khỏi sẽ không dẫn đến tình trạng mất hết võ công.

Mấy người khác ở đây đều giương mắt chờ đợi, bọn họ không dám tin tưởng nhìn Diệp Vô Truy dĩ nhiên vì Ly Hỏa nói. Kinh ngạc nhất chính là bản thân Ly Hỏa, lúc này vẻ mặt hắn khó lường, gắt gao nhìn chăm chăm Diệp Vô Truy, như muốn đem cậu nhìn đến xuất hiện một lỗ thủng.

“Vô Truy, cậu xác định? Cậu không nên giúp tiểu tử này nói tốt.” Diệp Mông không khỏi hỏi.

Diệp Vô Truy bật cười: “Tứ ca, vì sao tôi phải giúp hắn nói tốt? Huống hồ ——” cậu liếc Ly Hỏa: “Tuy không phải bị thương vì độc dược, nhưng bức tôi lúc nội thương phải sử dụng đao pháp, hại tôi bị thương, vẫn như cũ là hắn.”

Nghe lời này, Diệp Mông liền quay đầu lại, tàn bạo trừng Ly Hỏa. Tóm lại là lỗi của cậu, lão tử hôm nay muốn đem cậu thiên đao vạn quả.

Ly Hỏa nhìn cặp con người đen trong suốt kia của Diệp Vô Truy, đột nhiên cười ra tiếng. Giống như ngày đầu tiên hắn biết Diệp Vô Truy, ánh mắt vững vàng dõi theo cậu.

Bị nhìn đến toàn thân nổi da gà, Diệp Vô Truy không dễ chịu lắm. Cậu hướng hai người Diệp Anh gật đầu, ý bảo đi tới bên cạnh họ.

“Giải được.” Vừa mở miệng, đồng dạng là một từ này.

Nói đến cũng kỳ quái, vừa rồi cậu rõ ràng cảm giác mình hít độc phần vào, toàn thân trên dưới lại không có chút khác thường nào. Thế nhưng đây cũng không thể khiến cậu yên lòng, từ một lần ở Thiên Sơn, Diệp Vô Truy chỉ biết độc Ly Hỏa sử dụng không đơn giản như vậy.

Tuy rằng hiện tại nhìn như không có việc gì, nhưng sau này ai biết sẽ có hậu hoạn gì.

Vì tránh đem dài lắm miệng, nên thừa dịp bây giờ Ly Hỏa còn đang bị quản chế bên mình đây, đem giải được hỏi ra đến được.

Nghe cậu mở miệng hỏi giải được, Ly Hỏa cũng thật quý dị trên dưới quan sát Diệp Vô Truy một phen.

“Cậu... không cảm thấy có gì khác thường?”

Khác thường? Nếu như nói khác thường, cũng không phải không có. Diệp Vô Truy chuyển mắt nhìn thẳng Ly Hỏa, thấy đối phương cũng đang mỉm cười nhìn lại.

Một khác này cậu sao cũng thấy vẻ tươi cười này phi thường, phi thường... Thiếu đánh.

Bản thân Danh Dao truyền thụ không kiềm chế được nữa, rốt cục thốt ra: “Từ ban nãy, tôi liền thấy nhìn cậu so với bình thường trở nên càng thêm...”

Ly Hỏa không khỏi ngừng thở, nghe cậu sẽ nói như thế nào.

“Nhìn cậu càng thêm không vừa mắt.” Diệp Vô Truy cười: “Đây xem như khác thường sao?” Tác giả có lời muốn nói: Đáp ứng tốt tiểu kịch trường, bởi vì rất nhiều nguyên nhân, JJ co quắp chờ, dẫn đến lần này lấy được danh sách phần thưởng có chút rối loạn.

Đơn giản, là một tiểu kịch trường thập cẩm, tặng cho mọi người!

—— Linh cảm đến từ mỡ trẻ nhỏ thân ái ——

Thời gian: Tần Diễm khi còn bé, Tề Dã khi còn bé.

Tiểu Tần Diễm là một gốc cây cỏ ven đường, không ai trông không ai nuôi dưỡng. Bởi vậy đối với vị thiên chi kiêu tử nhiều ngôi sao vây quanh mặt trăng nào đó, bạn nhỏ Tần có bất mãn thật sâu.

Thế nhưng bé tuyệt đối không thừa nhận đây là đồ kị, không sai, vốn chỉ là coi thường mà thôi.

Rất không may mắn, vị thiên chi kiêu tử này cùng cây cỏ ven đường Tần Diễm ở cùng một nhà trẻ.

Cho nên mỗi lần nhìn tiểu thiên tài được xe cao cấp có rèm che đưa đón, tiểu thiên tài được đông đảo tiểu hài tử chảy nước mũi xấu xí vây quanh kia. Tần Diễm biểu hiện khinh thường, luôn luôn không hề liếc nhìn xem nhẹ mà qua.

Tôi nhớ, một ngày nào đó nhất định phải đem cậu ta dẫm nát dưới chân. Bạn nhỏ Tần hăng hái nỗ lực yên lặng cắn răng, một bộ mặt than đi ngang qua.

Hôm nay, ở nhà trẻ cô giáo Nhị Nguyệt nói đã lấy được danh sách của giải thi đấu ca nhạc trẻ em lần trước. Toàn bộ các tiểu hài tử xấu xí trừng lớn hai mắt, lóe sáng nhìn cô giáo Nhị Nguyệt.

Tần Diễm ngồi phía sau cùng, mặt ngoài làm bộ chẳng để ý, nhưng lỗ tai nhỏ lại dựng thẳng lên.

Cuối cùng, cô giáo Nhị Nguyệt báo xong giải khuyến khích, giải hai ba, bắt đầu tuyên bố người giành được giải nhất.

“Giải nhất, Tần Diễm!” Nhị Nguyệt cười tủm tỉm, nhìn tiểu Tần Diễm: “Mau lên đây lĩnh thưởng nào.”

Lặng lẽ từ chỗ ngồi đứng lên, Tần Diễm khắc chế nhảy nhót trong lòng, từ trong tay Nhị Nguyệt nhận lấy giấy khen. Đầu tiên bắt động thanh sắc liếc thiên tài nào đó, sau đó mới nhìn giấy khen, vừa nhìn, ngốc rồi

Giấy khen giọng ca có dũng khí nhất

Vì biểu dương dũng khí của bạn nhỏ Tần Diễm, có can đảm hi sinh mình giải trí tinh thần cho mọi người, đặc biệt tặng bằng khen, để cổ vũ.

Bên kia, cô giáo Nhị Nguyệt đang đem giấy khen giọng ca tốt nhất đưa cho tiểu thiên tài, đồng thời không quan xoa bóp khuôn mặt béo của tiểu thiên tài. Xung quanh một mảnh vui mừng khôn xiết, chỉ có xung quanh tiểu Tần Diễm là vắng vẻ.

Nhìn tiểu thiên tài thối yên lặng cao ngạo, trong bóng tối âm thầm liếc mình kia, mình nhìn quét qua một chút liền bị cô giáo Nhị Nguyệt chặn (tuy rằng cô rất có thể không phải cố ý...)

Tiểu Tần Diễm năng lực chống đỡ còn rất yếu đuối, lần đầu tiên lĩnh hội cái gì gọi là từ thiên đường xuống địa ngục.

Tôi nhẫn. Yên lặng cắn răng, kiềm chế nước mắt vòng quanh mắt.

Tần Diễm trong lòng bi phần. Sớm muộn gì có một ngày tôi, tôi muốn đem các người đều dẫm nát dưới chân.

Nhiều năm sau.

Tần đại soái ca sự nghiệp thành công không quên trò chơi, tự nhiên quên đi chuyện tiểu hài tử xấu xa. (rất có thể là cố ý quên)

Hắn thậm chí không nhớ rõ, năm đó hắn yên lặng cắn răng, thề phải vượt qua tên tiểu thiên tài.

Tên của tiểu thiên tài xấu xa, là Tề Dã.

28. Chương 28: Chuyển Biến Đột Ngột

“Nhìn cậu càng không vừa mắt.”

Lúc Diệp Vô Truy nói ra một câu như thế, không nghĩ tới Ly Hỏa lại cười rộ lên.

Người này chẳng lẽ là cuồng chịu ngược, nghe người khác nói như vậy còn cười được? Diệp Vô Truy kinh ngạc nhìn hắn, không biết Ly Hỏa lại làm cái gì quỷ dị.

Đối với Diệp Vô Truy ghét phiền phức mà nói, cái tên Ly Hỏa này có nghĩa là vô số phiền phức cùng quấy nhiễu, nhưng mà người này lại không dễ đối phó như những người khác. Đối thủ sâu không lường được, dường như có chút kỳ quái này, khiến mỗi lần Diệp Vô Truy nhìn thấy vẻ tươi cười của đối phương, đều có loại cảm giác lông tơ dựng thẳng lên.

“So với loại coi thường trước đây của cậu, ngược lại tôi nghĩ bây giờ tốt hơn rất nhiều.” Như biết cậu đang suy nghĩ cái gì, Ly Hỏa hoàn toàn bỏ qua vài người khác ở đây, nhìn thẳng về phía Diệp Vô Truy: “Tôi thiếu chứng minh tôi còn có chút vị trí.”

Nhìn ánh mắt này của Ly Hỏa, trong Diệp Vô Truy chẳng hiểu sao rung mình. Giống như bị một tên thợ săn theo dõi, loại cảm giác này rất không dễ chịu.

Diệp Vô Truy nhú mày, vừa định nói gì đó, Diệp Mông ở một bên chịu không nổi tiến đến.

“Tiểu tử, bây giờ đừng tán gẫu được không, tình thế lúc này, cậu nên đem giải dược đưa ra mới tốt!” Nói xong, Diệp Mông đi lên che trước người Diệp Vô Truy, vừa lúc che khuất đường nhìn của Ly Hỏa về phía Diệp Vô Truy.

Đồng thời, Diệp Mông cũng lẩm bẩm trong lòng. Đối thoại của hai người này, thế nào càng nghe càng quý dị! Trong lúc tình thế sắp phát triển không biết trước được phương hướng, Diệp Mông nhảy ra cắt đứt hai người đối thoại.

“A? Giải được.” Nghe hắn nói, Ly Hỏa nỉ non vài câu, chốc lát mỉm cười nhìn mọi người: “Giải được không phải ở chỗ này sao?”

“Cái gì?”

Có người vô cùng kinh ngạc khó hiểu, lông mày Diệp Vô Truy nhíu chặt lại, có dự cảm không tốt.

Quả nhiên giây tiếp theo chỉ thấy Ly Hỏa cười càng thêm xán lạn, nhưng vẻ tươi cười này hoàn toàn khiến những người ở đây không cách nào thả lỏng.

“Ý của tôi là ——” Đút kiếm vào vỏ, Ly Hỏa chỉ chính mình: “Giải được ở chỗ này, tôi.”

Lúc mọi người kinh ngạc, thấy tầm mắt Ly Hỏa chuyển về phía Diệp Vô Truy, ngữ khí ái muội không rõ.

“Giải được của cậu chính là tôi, Diệp Vô Truy.”

Lúc đầu, Diệp Vô Truy nghĩ mình bị người lừa dối. Nhưng mà cậu nhìn về phía Ly Hỏa vẻ mặt bình thản, lại không cách nào khẳng định. Người này đến tột cùng là trêu chọc mình, hay là nói thật? Lấy loại người như Ly Hỏa này, khẳng định không lấy loại chuyện này đến vui đùa.

Lẽ nào thực sự chỉ có hắn giải được của mình? Đây đến tột cùng là độc gì! Lại có độc tính gì?

Đang lúc Diệp Vô Truy nghĩ các loại vấn đề, vài người khác lại không thể ngồi yên. Nhất là Diệp Mông, hắn hiển nhiên nghĩ tiểu tử thối Cửu Trọng giáo trước mắt này đang trêu chọc mình, vốn hắn nhìn Ly Hỏa đã không dễ chịu, vọt tới định đấu một phen.

May là Diệp đại trang chủ tay mắt lạnh lẽo đưa tay ngăn hắn, đồng thời Diệp Huy cũng ngăn cản nói: “Không nên xông lên, tứ đệ!”

“Đại ca, nhị ca! Tiểu tử này rõ ràng là hàm hồ, sao không để em đi giáo huấn hắn!” Diệp Mông cắn răng nhìn về phía Ly Hỏa đang mỉm cười.

Song Diệp nhị cùng đại ca liếc mắt về hướng kia, suy nghĩ sâu xa nhìn Diệp Vô Truy hồn nhiên không sợ Ly Hỏa, tâm trạng lại có vài phần tin tưởng.

Mặc kệ Ly Hỏa này nói thật hay không, tóm lại bây giờ có thể khẳng định một điểm, nếu muốn giải độc trên người Diệp Vô Truy, tuyệt đối không thể thiếu Ly Hỏa. Bất luận là vì hắn biết độc tính của độc dược, vẫn đúng như hắn nói.

Nói tóm lại, an nguy của Diệp Vô Truy quả thực bị hắn nắm trong tay! Nếu muốn kiên quyết bức bách, chỉ sợ không ổn.

Nhìn vài người dao động một phen, Ly Hỏa lại hoàn toàn không có tâm tư để ý. Hiện tại phân nửa lực chú ý của hắn đều tập trung trên người Diệp Vô Truy trúng “Nhiếp hồn độc”. Trong lòng hắn sớm đã đem “Nhiếp hồn” Phụng Lam đưa ngày đó cẩn thận suy nghĩ một lần, như lời Phụng Lam, người trúng “Nhiếp hồn”, trong hai mươi lăm này sẽ bị người hạ độc khống chế tuyệt đối, trừ phi tự phế võ công, nếu không tuyệt không có khả năng giải trừ.

Mà nhìn dáng vẻ lúc này của Diệp Vô Truy, lại không giống như bị mình khống chế. Ly Hỏa nhớ tới cái gì đó, con ngươi co rút lại.

Chẳng lẽ bởi vì Diệp Vô Truy nội thương, hiệu quả của độc dược thay đổi? Không đúng, cho dù là nội thương, chỉ cần trên người Diệp Vô Truy còn có một phần nội tức vận chuyển, sẽ không có khả năng trốn được khống chế của “Nhiếp hồn”.

Thế nhưng sự thực đến tột cùng như thế nào, Ly Hỏa nhất thời không quá xác định. Hắn suy nghĩ nửa ngày, bỗng nhiên sáng tỏ.

Đã như vậy thì không cần phiền phức nữa, trực tiếp thử một chút liền biết. Diệp Vô Truy có bị “Nhiếp hồn” khống chế hay không, thử một lần liền biết.

Nghĩ chút, ánh mắt hắn nhìn về phía Diệp Vô Truy càng lộ vẻ nóng rực.

Mà Diệp Vô Truy một bên tự hỏi, ngẩng đầu nghênh đón ánh mắt của Ly Hỏa, nhưng thoáng cái cảm thấy thất thần. Cảnh vật xung quanh tựa hồ đều trở nên không rõ, âm thanh dần dần đều nghe không rõ lắm. Duy nhất có thể thấy rõ, chỉ có cặp mắt thanh thấu sâu hút của Ly Hỏa.

Chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ nội thương khiến cho thể lực tiêu hao? Diệp Vô Truy không rõ trạng thái nghi hoặc, giữa mơ hồ, dường như cậu thấy khóe miệng Ly Hỏa hơi nhấc lên, nói cái gì đó.

Những chữ đó giống như chú ngữ đầu độc thần kinh của Diệp Vô Truy, cậu muốn nỗ lực làm mình tỉnh táo lại, nhưng phát hiện vô kế khả thi!

“Đến đây.” Ly Hỏa thấp giọng nói, nhìn về phía Diệp Vô Truy.

Mấy trang chủ ở đây không hiểu nhìn hắn, tiếp theo bọn họ kinh ngạc phát hiện, Diệp Vô Truy lại đứng như mệnh lệnh của hắn, đi đến hướng của Ly Hỏa.

“A Truy!” Diệp Hồng kinh hô, muốn ngăn hành động quỷ dị của Diệp Vô Truy.

“Không nên hành động thiếu suy nghĩ.” Diệp Huy ngăn cản hắn, nhìn Diệp Vô Truy, chú ý tới hai mắt mất đi tiêu cự của cậu: “Vô Truy hiện tại dường như không thể khống chế bản thân, xem ra, dường như bị thiếu giáo chủ Cửu Trọng giáo kia khống chế. Loại trạng thái này, em đột nhiên đi đến can, hậu quả khó lường.”

Diệp Huy tuy rằng không biết hiệu quả của “Nhiếp hồn”, nhưng hắn cũng biết, trên giang hồ có một loại thuật đoạt tâm, nếu tùy tiện đi cắt đứt, rất có thể dẫn tới phản phệ.

Chuyện gì xảy ra? Dưới trạng thái sương mù Diệp Vô Truy mơ hồ cảm giác được mình không thích hợp, cậu muốn khống chế bước đi của mình, nhưng phát hiện toàn bộ thân thể không nghe theo sai bảo. Chỉ có thể mở trừng mắt nhìn bản thân từng bước một đi đến chỗ Ly Hỏa.

Đáng giận! Diệp Vô Truy trong lòng lo lắng, lần đầu tiên cảm thấy tình thế hoàn toàn vượt khỏi bàn tay. Cậu cực kỳ phẫn nộ, vừa tác động nội thương, trong nháy mắt nội tức hỗn loạn tác động ẩn thương. Trong lồng ngực một cỗ máu nẩy lên cổ họng, vị sắt tràn đầy miệng.

Diệp Vô Truy một tay che ngực, muốn ức chế lần rối loạn này. Một tia vết máu từ khóe miệng chảy xuống, cậu đưa tay lau đi mới phát hiện, mình đã khôi phục bình thường có thể hành động tự do, không hề là trạng thái bị khống chế như vừa nãy nữa.

Xảy ra chuyện gì? Thoát khỏi khống chế Diệp Vô Truy không khỏi ngẩng đầu nhìn Ly Hỏa. Hắc y nam tử đối diện như trước mặt không đổi sắc, thế nhưng Diệp Vô Truy nhạy cảm chú ý tới trong mắt hắn lóe vẻ kinh ngạc rồi biến mất.

Nói như vậy, Ly Hỏa hẳn là cũng không rõ, vì sao mình đột nhiên thoát khỏi khống chế. Bất quá theo Diệp Vô Truy, điều quan trọng nhất là vì sao vừa nãy dĩ nhiên mình lại như con rối bị Ly Hỏa nắm trong tay? Chẳng lẽ là do độc được.

“Không có việc gì chứ? Vô Truy.” Nhìn cậu khôi phục bình thường, Diệp Huy Diệp Anh đều gửi ánh mắt quan tâm đến.

Diệp Vô Truy lắc đầu, nói: “Bây giờ đã khôi phục bình thường rồi, nhưng...” Nói đến đây, cậu giương mắt nhìn về phía Ly Hỏa.

“Đây là ý giải được theo như lời cậu?”

Ly Hỏa yên lặng không nói, hắn ở trong lòng suy đoán, vì sao Diệp Vô Truy có thể đột nhiên thoát khỏi “Nhiếp hồn”. Là bởi vì trên người cậu có nội thương, hay vì nguyên nhân khác?

“Nhiếp hồn.” Nhìn Diệp Vô Truy, Ly Hỏa nói: “Người trúng độc này, sẽ bị người hạ độc khống chế, thời hạn hai mươi lăm ngày. Trừ phi tự phế nội lực, bằng không không thể ở trong thời hạn giải độc được.”

“Hai mươi lăm ngày...” Diệp Vô Truy thì thào, trong chốc lát, rất nhiều suy nghĩ lướt qua trong đầu.

Nếu “Nhiếp hồn” thông qua nội lực để chống đỡ người trúng độc, như vậy mình vừa có thể thoát khỏi chưởng khống, có liên quan đến nội thương của mình hay không? Tuy nói như thế, nhưng vẫn như trước

không thể hoàn toàn thoát khỏi công hiệu của “Nhiếp hồn”, nếu vừa rồi nội tức không bạo loạn, mình như trước bị Ly Hỏa nắm trong tay đi.

Nhưng mà người sử dụng “vô địch” tạo thành nội lực tổn thương, đã qua hai ngày. Sau tám ngày nội lực đã hoàn toàn khôi phục, đến lúc đó mình khẳng định càng không có cách nào thoát khỏi khống chế của “Nhiếp hồn”.

Cậu nhìn về phía Ly Hỏa đột nhiên có vẻ thành thực, dĩ nhiên thẳng thắn nói được hiệu với mình, ánh mắt khó hiểu: “Cậu còn che giấu cái gì?”

Cậu không tin người giáo hoạt như Ly Hỏa, lại khinh địch nói ra được hiệu của “Nhiếp hồn” như vậy. Hắn mà làm như vậy, nhất định còn có con bài chưa lật khác.

Quả nhiên, chỉ thấy Ly Hỏa nhẹ nhàng cười, dường như tán thưởng Diệp Vô Truy nhảy bén.

“Còn có một điểm, trong thời hạn nếu như người trúng độc rời khỏi bên người phóng độc hơn một tiếng đồng hồ, sẽ dẫn đến phản phệ của ‘Nhiếp hồn’.”

“Phản phệ?”

Diệp Vô Truy lại có dự cảm chẳng lành.

Ly Hỏa tựa hồ tâm tình sung sướng: “Tức là, ở trong hai mươi lăm ngày này cậu không thể rời khỏi tôi nửa bước, hơn nữa mỗi ngày ít nhất phải nhận một lần ‘mệnh lệnh’, bằng không ‘Nhiếp hồn’ phản phệ, nội lực mất hết.”

Lúc Ly Hỏa nhẹ nhàng phun ra vài từ cuối cùng, Diệp Vô Truy cảm thấy da đầu một trận tê dại.

Không thể rời khỏi nửa bước?! Còn phải cưỡng chế nhận một lần “mệnh lệnh”! Trạng thái như vậy, cùng nửa cầm tù có gì khác nhau!

Bất quá hiển nhiên cậu vẫn suy nghĩ đến chỗ có lợi, Ly Hỏa lại khiêu khích cười: “Cho nên, trong hai mươi lăm ngày này, cậu tương đương với độc chiếm của tôi, Diệp Vô Truy.”

Trong nháy mắt, Diệp Vô Truy chỉ cảm thấy vù vù phình ra, cậu miễn cưỡng kiềm chế bản thân không đánh vào khuôn mặt tươi cười của người nọ. Hồi lâu, chậm rãi nói.

“Cậu nói nhiều như vậy, không chỉ vì nói rõ một điểm buồn cười này đi.” Cậu không có tùy ý để mình mắc lừa, tiếp nhận khiêu khích của Ly Hỏa, mà là khắc chế quyết tâm không hờn giận: “Mục đích của cậu?”

“Ha ha, quả nhiên, không ai có thể hiểu tôi hơn cậu.” Ly Hỏa thấy cậu không bị khiêu khích, cũng không mất mát. Nhìn hai tròng mắt đen kịt của Diệp Vô Truy, thiếu giáo chủ Cửu Trọng giáo chậm rãi nói.

“Tôi nơi này có một giao dịch, cậu muốn nghe một chút không? Diệp Vô Truy.”

29. Chương 29: Ưu Thích Đoạn Tụ

Ông chủ của nhà trọ đang đẩy bàn tính, tính toán thu nhập ngày hôm nay. Mơ hồ nghe thấy tiếng vó ngựa bên ngoài, cũng không ngừng đầu lên phản phó tiểu nhị.

“Thiên Kim, ra bên ngoài tiếp khách!”

Lời này của hắn, khiến không ít người trong đại sảnh đều cười phun ra. Trong đó có người quen trêu chọc tiểu nhị nói: “Thiên Kim, lão bản bảo cậu ra ngoài tiếp khách kia! Hôm nay đệ phê ân bao nhiêu khách? Ha ha ha.”

“Đi, đi. Các người uống đi.” Tiểu nhị không để ý tới trêu chọc, cười mắng đi ra cửa lớn. Đây đều là những khách quen hỗn trong tiệm, hắn tất nhiên không thể khách khí.

Hắn đi tới cửa trước vừa nhìn, thấy hai người đang dắt ngựa đi tới, vội vàng treo lên nụ cười thân thiện, đi tới bắt chuyện.

“Ui, hai vị khách quan, là nghỉ chân hay ở trọ vậy? Đến, ngựa bên này, tôi giúp ngài dắt.” Thái độ phục vụ này, hoàn toàn có thể so với người giữ cửa của khách sạn năm sao.

Một vị khách trong đó nhìn hần, đột nhiên cười nói: “Cậu là người chơi?”

“Ai, ngài thực sự là hỏa nhân kim tinh!” Thiên Kim nói: “Nhìn lần đầu đã có thể nhận ra tôi là người chơi, ngài tuyệt đối là đầu tiên!”

Bởi vì hần làm tiểu nhị ở nhà trọ này, Thiên Kim ở trong nhà trọ bắt chuyện lui tới với khách, trong đó có NPC cũng có người chơi, ngược lại dần dần hần cũng học xong bản lĩnh gặp người nói tiếng người gặp quỷ nói chuyện ma quỷ. Tài ăn nói này, cũng dần dần khác với người chơi bình thường, trở nên càng giống nhân vật nguyên sinh của trò chơi.

Mới nhìn, rất ít người phát hiện hần không phải tiểu nhị hệ thống, mà là người chơi tiểu nhị.

Người nói chuyện kia khẽ cười một tiếng, nhìn về phía đồng bạn thanh y bên người, ý nghĩa không rõ.

“Bởi vì tôi đã gặp qua người so với cậu càng giống hơn.”

Giống hơn? Giống hơn cái gì? NPC này, lời của Thiên Kim còn chưa hỏi ra, chỉ thấy một người khác không hồn không giận như mây, liếc nhìn hần, đi vào trong nhà trọ.

Mình lúc nào đắc tội với vị khách này rồi? Nhìn người còn lại tâm tình không tốt lắm, Thiên Kim trong lòng nghi hoặc. Lúc này, người mở miệng cùng hần nói chuyện trước kia nói: “Không liên quan đến chuyện của cậu, hôm nay tâm tình cậu ấy không tốt.”

Nói xong liền đi vào theo người trước.

Lưu lại tiểu nhị Thiên Kim nhìn bóng lưng hai người một trước một sau, thật là nghi hoặc. Sao lại cảm thấy, hai vị khách này rất không tầm thường. Ai, không từ mà biệt, cái loại không khí giữa hai người này, cũng rất không tầm thường! Hai người này, tuyệt đối không phải quan hệ bình thường.

Thanh y nhân không nói chuyện kia, toàn thân lộ ra một cỗ khí tức người lạ chớ gần. Trái lại nam tử khác tướng mạo bình thường kia, cũng chính là người vừa chủ động đáp lời Thiên Kim, tâm tình hần lại tốt, một bộ dáng vẻ cười khanh khách. Hai người phong cách khác xa nhau như vậy dĩ nhiên kết bạn đồng hành, nghĩ như thế nào đều rất quỷ dị.

Ai, nhưng dù thế nào, việc này cũng không phải một người tiểu nhị hần nên quan tâm.

Vốn có nguyên tắc kiếm tiền nhiều ít nói chuyện, Thiên Kim yên lặng cầm miệng, đem nghi hoặc trong lòng ném ra sau đầu.

Hai người bị cho rằng quan hệ rất không tầm thường kia, chính là Diệp Vô Truy cùng Ly Hỏa rời khỏi Tàng Kiếm sơn trang. Để tránh tai mắt của người, Ly Hỏa cải trang dịch dung, sắm vai một nam tử tướng mạo bình thường, Diệp Vô Truy bởi vì cơ bản chưa từng xuất đầu lộ diện, chỉ cải biến rất ít.

Phải nói hai người là người tuyệt đối sẽ không đi cùng nhau, dĩ nhiên song song hành động, chính là một bầu không khí quỷ dị như thế. Đây phải nhắc tới “giao dịch” theo như lời Ly Hỏa.

Lúc ở Tàng Kiếm sơn trang, Ly Hỏa nói ra được hiệu của “Nhiếp hồn” căn cứ theo nguyên tắc kết thành hận thù không bằng kết minh, hướng Diệp Vô Truy đưa ra một cái giao dịch.

Trong hai mươi lăm ngày này, Ly Hỏa có thể cam đoan đề cập đến mệnh lệnh quá phận với Diệp Vô Truy, cho đến lúc được hiệu “Nhiếp hồn” hoàn toàn mất. Mà hần muốn Diệp Vô Truy làm, chỉ có một việc —— dẫn hần đi gặp Danh Đạo.

Sau khi giao dịch kết thúc, gút mắt khác giữa hai bên lộ ra sau. Nói chung, trong hai mươi lăm ngày này, là có thể hòa bình ở chung.

Ban đầu nghe điều kiện này, Diệp Vô Truy trầm mặc không hiểu, trong lòng cậu không suy đoán được dụng ý của Ly Hỏa, mơ hồ có chút bất an.

“Yên Tâm, tôi tuyệt đối không dám cũng không có năng lực làm gì với Danh Dao, chỉ là yêu cầu gặp mặt mà thôi.” Như là nhìn ra do dự của Diệp Vô Truy, Ly Hỏa cười khổ: “Lấy một lần gặp mặt Danh Dao đổi lấy an toàn của cậu trong hai mươi lăm ngày này, đây cũng tính là không quá phận đi.”

Quả thực, cho dù là Ly Hỏa, nếu muốn ở trước mặt Danh Dao đùa giỡn mưu kế, cũng chỉ là tự chuốc lấy cực khổ cho bản thân mà thôi. Ở trước lực lượng tuyệt đối, bất luận là âm mưu gì đều biến mất vô hình. Trong lòng rõ ràng năng lực của sư phụ, Diệp Vô Truy cuối cùng vẫn đáp ứng yêu cầu này.

Bất quá, trước đó cậu vẫn hỏi Ly Hỏa một vấn đề: “Sau hai mươi lăm ngày thì thế nào?”

Hai mươi lăm ngày bình thần qua đi, hai người ở chung thế nào.

Đối với vấn đề này của cậu, Ly Hỏa chỉ nói một câu.

“Cậu hẳn là rõ ràng.”

Lập trường giữa hai người, đã sớm quyết định bọn họ tranh đoạt lợi ích, hòa bình chỉ là tạm thời. Sau khi giao dịch lần này kết thúc, chờ bọn họ có thể là trong nháy mắt đao kiếm hướng về phía nhau.

Mà trước lúc được hiệu “Nhiếp hồn” hết, bởi vì các loại kiềm chế, hai người vẫn có thể bảo trì sự hòa thuận.

Dưới loại giao dịch như phù băng này, Diệp Vô Truy cùng Ly Hỏa tạm thời bước trên lộ trình đồng hành. Bất quá trước lúc xuất phát, để phòng ngừa Diệp Vô Truy bị tổn hại, các trang chủ Tàng Kiếm sơn trang nửa cường ngạnh cho Ly Hỏa uống một viên dược. Bọn họ không nói rõ tác dụng của dược này, chỉ nói một tháng Diệp Vô Truy bình an là lúc, Ly Hỏa có thể nhận được giải dược.

Hai bên có kiềm chế, vậy cũng không sợ ai phản bội, nhưng ai cũng không khác chế được đối phương, bị nén trong một loại quỹ dị như vậy.

Nói trở lại bây giờ, cùng Ly Hỏa rời khỏi Tàng Kiếm sơn trang nói thứ hai, hai người cười ngựa đến trấn nhỏ này nghỉ ngơi.

Bởi vì các loại nguyên nhân, tâm tình Diệp Vô Truy không phải rất tốt, nhất là lúc thấy vẻ mặt tươi cười tưng tưng của đầu sở gây nên, Diệp Vô Truy tâm tình càng kém không nói hai lời đi lên cầu thang lầu hai.

“Ai, vị khách quan này!” Thiên Kim ở phía sau đuổi theo gọi, sao không có đặt tiền cọc đã lên lầu rồi?

“Thật ngại quá, tính tình cậu ấy gần đây hơi nóng nảy.” Ly Hỏa đi theo sau Diệp Vô Truy, xin lỗi cười cười. Giống như một người chồng gánh chịu sai lầm của vợ.

“Một gian thượng phòng.” Hắn chỉ gian phòng Diệp Vô Truy đẩy cửa mà vào trên lầu hai.

Thiên Kim nhận lấy bạc, nghe ngữ khí bất đắc dĩ của Ly Hỏa chỉ cảm thấy nổi lên một thân nhột.

Hai đại nam nhân dĩ nhiên ở cùng một gian phòng! Hơn nữa người trước mắt này dường như còn có chút bao dung với thanh y nhân. Đây không khỏi khiến người ta liên tưởng...

Hắn thật sự nhịn không được hiếu kỳ hỏi: “Xin hỏi, hai vị khách quan là?”

Ly Hỏa đang bước lên thang lầu ngoái đầu lại nhìn, khóe miệng câu lên: “Tôi cùng cậu ấy, một giây cũng không thể xa nhau.” Nói xong, đẩy cửa tiến vào gian phòng chỗ Diệp Vô Truy.

Khách dưới lầu không ít người nghe được những lời này, mọi người ồ lên một chút. Từ xưa đến nay chuyện đoạn tụ phân đào cũng không hiếm thấy, chỉ là dám quang minh chính đại lại buồn nôn nói ra quan hệ của hai người như thế, đây tuyệt đối là kỳ ba trong kỳ ba!

Trong khoảng thời gian ngắn, nhìn về phía lầu hai, có chút người ánh mắt khinh miệt, có chút người lộ vẻ hiếu kỳ. Một ít lão nhân NPC trò chơi than thở thói đời, mà các người chơi trái lại không có ngạc nhiên như vậy.

Dù sao trong hiện thực, nam nam yêu nhau cũng dần dần được mọi người tán thành, cũng không kỳ quái như vậy.

Thiên Kim sưng sốt nửa ngày, mới lắc lắc đầu bỏ đi. Ai, chuyện người khác, quản nhiều như vậy làm gì.

Mới vừa vào phòng, Ly Hỏa liền phát hiện trước mặt một đạo kinh phong kéo tới. Hắn hơi nghiêng đầu, trước tiên thoát khỏi ám khí kia.

“Loảng xoảng.” Chén trà nho nhỏ sát qua Ly Hỏa đánh vào trên cửa rơi xuống đất, vỡ thành hai nửa.

Từ xác của chén trà trên mặt đất, Ly Hỏa như không có phát hiện hàn khí lãnh liệt của người đối diện: “Đáng tiếc chén trà này, lại phải đền cho chủ quán không ít tiền.”

Kỳ thực hắn không phải tiếc tiền, còn hơn những thứ này, thấy Diệp Vô Truy luôn luôn tự kiềm chế sản sinh tâm tình chán động, mới là lạc thú của hắn. Nhưng mà Ly Hỏa cố gắng kiềm chế ý cười ở khóe miệng, bằng không bị người đối diện phát hiện, đến lúc đó không chỉ là một chén trà đơn giản như vậy.

Thấy hắn một bộ mặt không đổi sắc, một phen đối thoại ban này toàn bộ lọt vào tai Diệp Vô Truy ngồi trong phòng, cũng dần dần không còn phần nộ như lúc đầu. Cùng với đem nắm đấm đánh vào một bịch bông, không bằng khắc chế lửa giận một chút, cũng ít bực bội cho mình.

“Cậu cần gì cố ý để cho bọn họ hiểu lầm?” Nhì Ly Hỏa thả mảnh vỡ của chén trà trên bàn, Diệp Vô Truy mở miệng.

Ở chỗ cậu nhìn, Ly Hỏa này cử động cùng ngôn ngữ ái muội, đều cố ý khiến người ngoài hiểu lầm. Chỉ biết rõ đối phương là cố ý, thậm chí có âm mưu bên trong. Diệp Vô Truy vẫn nhìn không được lòng tơ dựng thẳng, thậm chí lúc Ly Hỏa vào phòng không khắc chế được trực tiếp ném chén trà qua.

Lời nói sau cùng của Ly Hỏa khiến người khác nổi da gà, thực sự làm cậu không nhịn được nữa.

“Ừ, nếu không nói như vậy. Sao giải thích được chúng ta mỗi ngày cùng tiến cùng ra, một giây cũng không thể xa nhau.” Ly Hỏa thản nhiên ngồi xuống đối diện Diệp Vô Truy: “Chỉ có chúng ta tự mình biết là vì ‘Nhiếp hồn’, nhưng người bên ngoài nhìn, hành động của hai nam tử như vậy hiển nhiên rất không bình thường.”

“Cho nên cậu để không làm cho người bên ngoài hoài nghi, liền nói chúng ta là đoạn tụ!” Diệp Vô Truy yên lặng cắn răng.

“Không có.” Ly Hỏa cầm lấy chén trà khác còn nguyên vẹn rót trà: “Chỉ là bọn họ đơn phương hiểu lầm mà thôi.”

Diệp Vô Truy trầm mặc, quả thực, từ đầu đến cuối, đều chỉ là mọi người bị ngôn ngữ của Ly Hỏa làm cho hiểu lầm, mà bản thân cậu cũng không nói một câu làm sáng tỏ. Chỉ là ngôn ngữ ái muội này, cũng đủ để người ngoài liên tưởng rất nhiều.

Bất quá loại hiểu lầm này, trái lại có thể làm hai người che giấu tung tích vô cùng tốt. Tuy rằng phương thức này, là Diệp Vô Truy rất không cam tâm tình nguyện.

Về phần Ly Hỏa cam tâm tình nguyện hay không sao? Nói chung tâm tình hiện tại của thiếu giáo chủ Cửu Trọng giáo rất tốt là được.

Lúc này, tiếng cục cục của bồ câu đưa tin ngoài cửa sổ cắt đứt đối thoại của hai người. Diệp Vô Truy đứng lên, đẩy cửa sổ ra.

Một con chim bồ câu trắng bay vào, đậu trên tay phải của cậu. Diệp Vô Truy mở giấy viết thư trên chân chim bồ câu trắng, cẩn thận xem.

Trong lúc đó, Ly Hỏa vẫn như trước bất động phẩm trà. Giấy lát, hắn ngẩng đầu nhìn thần sắc của Diệp Vô Truy, liếc mắt cũng không khỏi có chút sững sờ.

Chỉ thấy Diệp Vô Truy cho dù chịu uy hiếp của hắn mặt cũng không đổi sắc, lúc này sắc mặt hoàn toàn tái nhợt, một bộ dáng vẻ lo lắng.

“Xảy ra chuyện gì?” Ly Hỏa không khỏi truy vấn, có thể khiến Diệp Vô Truy luôn luôn không sợ hãi kinh ngạc như vậy, lẽ nào vừa xảy ra chuyện lớn gì?

Nghe thanh âm của hắn, Diệp Vô Truy chậm rãi dẹp loạn tâm tình, quay người lại, cậu lại trở về dáng vẻ bình thường.

“Trước khi đi tìm sư phụ, tôi phải đến nơi khác trước.”

Ly Hỏa nhíu mày: “Đi đâu?”

“Thiếu Lâm tự.”

Lời tác giả: Ai nha, Thiếu Lâm tự, mọi người nghĩ tới ai?

Nhiệt tình lên tiếng, nhiệt tình lên tiếng ~ đừng để tôi tịch mịch một mình chứ.

30. Chương 30: Biển Cổ

Thiếu Lâm tự, khôỉ thủ của võ lâm vùng Trung Nguyên, lấy địa vị độc nhất vô nhị cao thượng ngồi trên giang hồ, đồng thời cũng là một trong thập đại tuyệt cảnh.

Làm một cái quảng cáo rực rỡ, trò chơi mở ra tới nay, người chơi tình nguyện xuất gia muốn vào Thiếu Lâm không nhiều lắm, nhưng trong bọn họ, chỉ có không được một phần vạn người có thể thông qua tầng tầng khảo nghiệm của Thiếu Lâm tự, trở thành đệ tử Thiếu Lâm.

Nghĩ đến trước đây, Bất Động Hòa Thượng cũng là một người muốn vào Thiếu Lâm lại bị cự tuyệt ngoài cửa, mà người giống như hắn, trong nghìn vạn người chơi không ít.

Đệ tử Thiếu Lâm chia làm hai loại. Một loại gọi là tục gia đệ tử, công pháp tu luyện không được sâu như xuất gia đệ tử, thế nhưng không cần tuân theo tầng tầng giới luật. Loại thứ hai là xuất gia đệ tử, người tài năng ưu tú thậm chí có thể vào Tàng Kinh Các tập võ. nhưng phải chịu giới luật viện quân thức. Đồng thời, xuất gia đệ tử muốn xuống núi cũng phải xông qua mười tám đồng nhân trận, bằng không chỉ có thể cả đời chờ ở trên núi Thiếu Thất.

Hiện tại, Thiếu Lâm danh tiếng đang thịnh vượng, có ba nghìn ba trăm tên tục gia đệ tử, tám trăm xuất gia đệ tử. Đây còn chỉ là nhân số người chơi, cũng không bao gồm cả nhân vật nguyên sinh của trò chơi trong Thiếu Lâm tự.

Mà trong tám trăm đệ tử xuất gia này, thủ tịch đệ tử phụ trách thống lĩnh tục gia xuất gia hai hệ tổng cộng là bốn nghìn một trăm người, ngoài thủ lĩnh. Hơn bốn nghìn người này, không có chỗ nào không phải anh tài trong anh tài, bọn họ đều từ nghìn vạn người chơi bị loại được chọn ra, trong đó, tám trăm xuất gia đệ tử càng tài hoa hơn người.

Trong chốn giang hồ có một câu nói như thế này, tám trăm đệ tử Thiếu Lâm, võ lâm nửa giang sơn. Có thể thấy được Thiếu Lâm uy y.

Người theo tiếng tăm mà đến núi Thiếu Thất nhân số hàng nghìn, dần dần thành trấn vùng này cũng kéo theo phát triển, xoay quanh Thiếu Lâm tự là hơn mười trấn to nhỏ.

Bởi vì bình thường nghênh đón người giang hồ qua lại không ít. Vì vậy triều đình tăng thêm nhân mã, ở xung quanh Thiếu Lâm tự bố trí đề phòng nhân sĩ giang hồ dùng võ loạn cấm. Nhưng thử hỏi hiện tại là thời đại dùng võ vi tôn, người giang hồ thiên hạ, có mấy người đem triều đình để vào mắt?

Trong phạm vi núi Thiếu Thất, uy nghiêm của triều đình còn không bằng một phần vạn của Thiếu Lâm tự. Nếu không phải Thiếu Lâm là chỗ của người xuất gia, dĩ hòa vi quý, không tâm tranh đấu, thì sợ ở đây sẽ thành nơi loạn.

Hai người Diệp Vô Truy một đường phóng ngựa, chạy tới phụ cận núi Thiếu Thất cũng cần hai ba ngày.

Trong mấy ngày này, mỗi lần “Nhiếp hồn” phát tác, Diệp Vô Truy luôn luôn phải phục theo mệnh lệnh của Ly Hỏa. Mặc dù Ly Hỏa cũng không có nói yêu cầu gì quá phận, nhưng theo thời gian trôi qua, Diệp Vô Truy chưa bao giờ bị người khác điều khiển sắc mặt càng đen, một đường đi giống như sát thần mặt đen.

Hôm nay hai người mới xuất phát chưa được bao lâu, Diệp Vô Truy mơ hồ cảm thấy “Nhiếp hồn” lại muốn phát tác, rơi vào đường cùng đành phải dừng lại nghỉ ngơi ở một quán trà ven đường.

Diệp Vô Truy từ trên ngựa nhảy xuống, mới vừa bước một bước vào quán trà, liền phát hiện không thích hợp.

Một ngôi nhà nhỏ nhả không tới hai mươi mét bên trong ngồi đầy người, một bàn phía Đông trong đó toàn mấy người đàn ông cường tráng, tay mỗi người đều cầm chùy lớn đao rìu. Có vài bàn bên cạnh cửa, chính là một số trưởng sam văn sĩ ngồi, nhưng nhìn kỹ thì mấy người bọn họ đều đeo trường kiếm, hiển nhiên cũng là người giang hồ.

Mà trong đó làm người khác chú ý nhất, là bàn ở giữa, một bàn có nam có nữ, quần áo mỗi người không giống nhau. Nhưng hấp dẫn ánh mắt người trong mấy người bọn họ, là hai thiếu nữ trẻ tuổi. Một người phần y váy ngọc, yếu điệu thanh thuần. Một người y phục hồng, giống nữ binh sĩ. Hai vị thiếu nữ đều là thiên nhân chi tử, cho dù ở trong tuần nam mỹ nữ khắp trò chơi, cũng là tư sắc hiếm có.

Nhân sĩ ba hướng này giống như tam quốc đối trận, đều tự chiếm một góc, hết sức căng thẳng chiến ý tràn ngập bên trong.

“Đứng ở cửa làm cọc sao?”

Phía sau đột nhiên bị người đẩy, Diệp Vô Truy liền lao đi vào.

Thoáng cái, toàn bộ ánh mắt trong quán trà đều tập trung trên người hai người mới tiến vào này. Có người nhìn một chút cước bộ phù phiếm của Diệp Vô Truy, lại thấy hình dạng phổ thông của Ly Hỏa, đề phòng trước đó lập tức chuyển thành xem thường, không hề quan tâm đến hai tiểu nhân vật này nữa.

Ly Hỏa nhân cơ hội kéo Diệp Vô Truy ngồi vào bàn trong góc, lặng lẽ thì thầm nói.

“Cậu đứng chờ ra ở cửa như vậy, là muốn để người khác hoài nghi sao?”

Diệp Vô Truy bị đồng dạng cho là tiểu nhân vật thiêu mi: “Dáng vẻ của bọn họ, rõ ràng là có quỷ.” Cho nên cậu mới nhất thời vô ý, nhin không được quan sát hơn vài lần.

Đội ngũ tam phương tề tụ ở một quán trà ven đường, làm dáng vẻ chuyện không liên quan đến mình, kỳ thực đều đang âm thầm đánh giá đây đó. Đây không phải diễn hình của giáo tài trên giang hồ sao, không hề nghi ngờ tiếp theo sẽ có chuyện phát sinh.

Ly Hỏa cười khê: “Cậu muốn quản việc này?” Hắn không cho rằng Diệp Vô Truy là người thích chõ mũi vào việc của người khác.

Nếu là trước đây, đừng nói nhân mà tam phương đùa giỡn, hay tám đại môn phái đánh đến trước mắt Diệp Vô Truy, mí mắt cậu cũng không động một chút. Thế nhưng bây giờ không giống, đối với nhất cử nhất động ở phụ cận núi Thiếu Thất, Diệp Vô Truy đều cẩn thận tỉ mỉ nhìn, sau đó phân tích manh mối.

Toàn bộ, chỉ bởi vì hai ngày trước nhận được tin tức kia —— Hảo Mộng Vô Hoa mất tích ở phụ cận Thiếu Lâm tự.

Đây là tin tức mới đây Bát Quái Các truyền cho Diệp Vô Truy, Hảo Mộng Vô Hoa chưa từng khiến Diệp Vô Truy lo lắng, lại đột nhiên mất liên lạc, đây chính là chuyện trước đây chưa từng có. Điều này khiến Diệp Vô Truy không khỏi trở nên lo lắng.

Cậu lo bạn tốt ở Thiếu Lâm tự gặp cái gì ngoài ý muốn, đến mức không cách nào nhờ vả. Dưới lo lắng, Diệp Vô Truy quyết định buông tha kế hoạch trước đó trước, đến Thiếu Lâm tìm tòi đến cùng. Ly Hỏa đương nhiên chỉ có thể bất đắc dĩ liêu mình bồi quân tử.

Thấy Diệp Vô Truy không trả lời, chỉ âm thầm chú ý cử động của những người đó, Ly Hỏa cũng chỉ có thể buông tha thở dài một hơi, gọi lão nhị quán trà mang trà lên.

“Nếu cậu thực sự muốn tìm hắn, hay đi Thiếu Lâm tự trước là được.”

Cuối cùng cũng khiến Diệp Vô Truy quay đầu lại nhìn, Ly Hỏa tiếp tục nói: “Không phải hắn đi Thiếu Lâm tự sao, ở trên núi Thiếu Thất có ai có thể lợi hại như vậy trốn tránh tai mắt của Thiếu Lâm tự buộc rời đi. Theo tôi thấy, Hảo Mộng Vô Hoa mất tích, Thiếu Lâm tự cũng không tránh được liên hệ.”

Diệp Vô Truy nghe hắn phân tích như thế, đang muốn nói cái gì đó, đột nhiên sắc mặt trắng nhợt, đưa tay nắm cổ tay Ly Hỏa.

Nhìn thái dương cậu dần dần toát ra mồ hôi, Ly Hỏa nhẹ nhàng giỡn cổ tay ra khỏi tay Diệp Vô Truy. Theo kinh nghiệm hai ngày nay, thiếu giáo chủ đại khái biết, phản ứng của Diệp Vô Truy như thế, không thể nghi ngờ là vì một nguyên nhân —— “Nhiếp hồn” lại phát tác.

“Cậu...” Ly Hỏa nhìn cậu, mở miệng nói. Mà vừa phun ra một chữ, bỗng nhiên dị biến!

Chẳng biết từ nơi nào một mũi tên bay như gió đến, mang theo khí thế mạnh mẽ xuyên thấu tường gỗ của gian nhà, bay về phía Diệp Vô Truy! Nhìn thế tiến công của mũi tên, đúng là thẳng tắp phóng đến ngực Diệp Vô Truy!

Sắc mặt Ly Hỏa khê biến, nuốt lời nói trong miệng xuống, túm Diệp Vô Truy nhảy lên, kềm một ly tránh khỏi một mũi tên hiểm độc này. Hắn quay đầu lại nhìn người bên cạnh, chỉ thấy sắc mặt Diệp Vô Truy càng tái nhợt, mà mồ hôi ở thái dương đã tích thành giọt lớn chảy xuống. Đây là dấu hiệu phát tác của “Nhiếp hồn”.

Sao lại ở loại thời gian này! Thiếu giáo chủ nhíu mày, một bên đỡ Diệp Vô Truy một bên nhìn về phía mũi tên rơi trên mặt đất kia. Ở trên mũi tên có khắc một dấu hiệu, là ký hiệu Ly Hỏa vô cùng quen thuộc bất quá, chính là ký hiệu hỏa diễm của Cửu Trọng giáo.

Ly Hỏa chuyển mi nghi, đã đoán ra một nguyên nhân. Phiên đánh bất ngờ này, sợ là người Cửu Trọng giáo đã chính thức bắt đầu truy sát Diệp Vô Truy rồi!

Lúc trước ba người Diệp Vô Truy nhận được nhiệm vụ hộ tống Niết Khánh đan, Ly Hỏa ở Tây Vực xa xôi cũng nhận được thông báo của hệ thống. Bất quá hắn nhận được, là thông báo truy sát ba người Diệp Vô Truy suốt hai mươi tám ngày.

Nhưng trước khi xuất phát hắn cũng đã hạ lệnh trong giáo, Diệp Vô Truy bên này do hắn tự mình phụ trách, không có mệnh lệnh không được xuất động binh sĩ truy sát. Nhưng mà bây giờ là chuyện gì xảy ra? Đám thủ hạ dĩ nhiên dám can đảm phá hủy quy củ hắn định ra sao?

Nghĩ đến điều này, lông mày thiếu giáo chủ nhíu chặt lại. Hắn không khỏi có suy đoán, giáo nội Cửu Trọng uy nghiêm trên hắn có thể sai sử các giáo đồ, không phải còn có một người sao.

Đó là sư phụ của Ly Hỏa, giáo chủ Cửu Trọng giáo!

Lão đầu kia... Không chờ được nữa sao? Nhẹ bĩu môi, Ly Hỏa nhìn thế cục trước mắt, mơ hồ có chút đau đầu.

Thế tiến công của Cửu Trọng giáo hiển nhiên không chỉ có một nhóm, mà Diệp Vô Truy thân có nội thương lại trúng “Nhiếp hồn” độc, không thể ra chiến. Bản thân Ly Hỏa, cũng không thể xuất thủ với giáo chúng Cửu Trọng giáo. Bên người khẳng định bị Cửu Trọng giáo bao vây đi, lấy trạng thái hiện tại của hai người phải ứng đối như thế nào?

Ly Hỏa không khỏi cười khổ, không nghĩ tới mình có một ngày vì người của Cửu Trọng giáo vây công mà khổ não.

Làm sao bây giờ, lẽ nào ngồi chờ chết, tùy ý để các giáo đồ Cửu Trọng giáo đối phó Diệp Vô Truy? Như vậy tuy không bại lộ thân phận, nhưng dự định lúc trước...

Nghĩ, Ly Hỏa hạ thấp ánh mắt, nhìn người trong lòng.

Diệp Vô Truy luôn luôn trầm ổn hữu độ, đối mặt với thế cục bất lợi trước mắt, cũng có vẻ lo lắng. Chú ý tới ánh mắt quan sát của Ly Hỏa, Diệp Vô Truy giơ mắt nhìn lại hắn, ánh mắt khó lường. Cậu đã ở thế phòng bị Ly Hỏa đột nhiên phản bội.

Đang lúc hai người âm thầm đo sức, động trước là ba đám người trong quán trà. Thanh sam văn sĩ cùng các tráng hán bên cạnh đều nắm trường kiếm trong tay đứng dậy, bọn họ đẩy đó trường lẫn nhau, rồi lại cùng cảnh giới hướng cửa quán trà.

“Làm sao bây giờ?” Trên bàn ở giữa, hai cô gái dung mạo xinh đẹp quần áo hồng kia thấp giọng lo lắng nói: “Là người của Cửu Trọng giáo.”

Mũi tên có ký hiệu rơi trên mặt đất kia, mỗi người đều thấy rõ. Từ chuyện ở Thiên Sơn, Cửu Trọng giáo dần dần nổi danh trong trò chơi, rất nhiều người nhận biết được cái ký hiệu kia.

Một thanh niên nam tử có vẻ là thủ lĩnh của bọn họ hơi nhũn mày: “Là ai tiết lộ tin tức?” Lúc hắn nói, đồng thời trừng mắt đến hai đám người khác, hình như trách cứ bọn họ tiết lộ tin tức.

“Ông nội mày, một tiểu tử thôi mày, dám hoài nghi lão tử tao?!” Một đại hán lỗ mãng dẫn đầu không chịu nổi ánh mắt của hắn, tức giận mắng: “Sao không nói là đám người chúng mày là mặt trắng nhỏ của Thiên Khuyết cung, ngênh ngang hành động tiết lộ tin tức. Niết Khánh đan kia...” Nói đến phân nửa bị đồng bạn đụng mạnh, ý thức được nói lỡ miệng, đại hán lỗ mãng biến sắc, hùng hùng hổ hổ không nói gì nữa.

Niết Khánh đan?! Diệp Vô Truy trong lòng cả kinh, đám người này sao lại biết tin tức về Niết Khánh đan, bọn họ có liên quan gì đến việc Hảo Mộng Vô Hoa mất tích? Trong lòng cậu kinh ngạc nhìn không được ngẩng đầu nhìn, nhưng bị Ly Hỏa mạnh mẽ tóm chặt ở trong lòng.

“Cậu tóm cái gì...” Nói được phân nửa, Diệp Vô Truy bị bịt kín miệng. Cậu chỉ có thể trừng hai mắt, nhìn thiếu giáo chủ Cửu Trọng giáo tự tiểu phi tiểu trước mắt.

“Cậu không lên tiếng, tôi liền buông ra.” Ly Hỏa cười khê, trong mắt hiện lên giao hoạt. Thấy Diệp Vô Truy khê gật đầu, hắn lại không lập tức buông tay, mà nói: “Bây giờ bắt đầu, chờ ở trong lòng tôi, gió thổi cỏ lay cũng không cho phép lên tiếng nữa.”

Lúc những lời này nói ra miệng, Diệp Vô Truy liền cảm thấy không ổn, Ly Hỏa này dùng phương thức “mệnh lệnh” nói ra. Diệp Vô Truy không kịp phản ứng, chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn bản thân mất đi khí lực, ở dưới được hiệu của “Nhiếp hồn” vô lực tùy ý để Ly Hỏa ôm.

Chú ý tới ánh mắt phẫn nộ của người trong lòng, Ly Hỏa rất vô tội nhún vai: “Không làm như vậy, tôi lo cậu sẽ phá hủy trò hay này.” Nói xong, mâu quang hắn biến chuyển, mang theo cảm giác lạnh nhìn ba đám người khác trong phòng.

Người này, lại muốn đùa giỡn mưu kế gì?! Biết rõ tính tình của hắn Diệp Vô Truy không khỏi dời tầm mắt, nhìn những người hồn nhiên không biết mình đang bị tính toán kia.

31. Chương 31: Mượn Dao Giết Người

Trước đây ai có thể nghĩ đến, một quán trà không bắt mắt ở ven đường, dĩ nhiên đưa tới tầng tầng vây đánh của Cửu Trọng giáo. Sau một kích không đắc thủ, các giáo đồ Cửu Trọng giáo cũng không lập tức triển khai bước hành động tiếp theo, mà lặng yên không một tiếng động bắt đầu hình thành vòng vây.

Lúc người vây đánh ám binh bất động, sóng ngầm trong quán trà cũng ngầm lưu dừng. Ngoại trừ Diệp Vô Truy cùng Ly Hỏa ra ba đội ngũ kia, lúc này mắt to trừng mắt nhỏ, dường như muốn trừng lẫn nhau đến trên người thủng một lỗ mới thôi.

Mới vừa rồi Diệp Vô Truy từ trong lời nói lỗ của bọn họ biết được, những người này dĩ nhiên đề cập đến Niết Khánh đan. Không phải hệ thống thông báo Niết Khánh đan là nhiệm vụ sao? Thế nhưng theo lý mà nói mỗi nhiệm vụ đầu mỗi đều có tính duy nhất, ngoại trừ ba người nhận được nhiệm vụ ở Thiên Sơn ra, những người khác không nên biết chuyện về Niết Khánh đan mới đúng.

Mà ba đội ngũ trước mắt này, đến đột cùng là từ đâu biết được tin tức về Niết Khánh đan?

Xem dáng vẻ của bọn họ, tựa hồ đều cho rằng Cửu Trọng giáo là hướng bọn họ mà đến, với lại vì Niết Khánh đan mà đến.

Vừa rồi mũi tên rõ ràng vọt đến chỗ Diệp Vô Truy, thế nhưng những người này hiển nhiên đều bỏ qua điểm ấy, chỉ cho rằng đó là cảnh cáo của Cửu Trọng giáo, không chút nào để ý tới hai “tiểu nhân vật” bên này.

Diệp Vô Truy biết, chỉ có dưới một loại tình huống, đám người mới trở nên đa nghi. Ba đội ngũ trước mắt đều vô ý thức cho rằng Cửu Trọng giáo là nhắm vào bọn họ, như vậy chỉ có một giải thích, trên người bọn họ quả thực có vật phẩm đáng giá Cửu Trọng giáo mơ ước, mới có thể cẩn thận như vậy.

Là Niết Khánh đan? Hay là có liên quan đến Niết Khánh đan?

Nghĩ đến điểm này, Diệp Vô Truy giương mắt liếc nhìn Ly Hỏa. Ly Hỏa đến tốt cùng có biết chuyện Niết Khánh đan hay không?

Nhưng mà cậu không nhìn ra kẻ hở gì từ biểu tình bình thản không dao động gì của Ly Hỏa, thiếu giáo chủ đại nhân bây giờ tâm tư hiển nhiên ở tại đây, hẳn đang tính toán cái khác.

Hiểu lắm, đây chính là hiểu lắm lớn.

Những người vây quanh bên ngoài kia, hiển nhiên là nhằm vào Diệp Vô Truy mà đến. Nhưng mà ở chỗ này trừ hai người bọn hắn, những người khác lại không cho rằng như thế.

Nhìn đoàn người trở nên cảnh giác, Ly Hỏa câu khoe miệng cười cười. Bất quá hiểu lắm này khá tốt, nếu đám người này đều tự cho là Cửu Trọng giáo nhằm vào bọn họ mà đến, vậy để bọn họ đi đối phó với đám người vây đánh bên ngoài là được rồi.

Mượn đao giết người, không phải dùng ít sức là cách làm tốt nhất sao.

Về phần bỏ mặc các thủ hạ Cửu Trọng giáo chiến đấu cùng người khác, thiếu giáo chủ đại nhân tâm lý một chút cũng không thấy gánh nặng. Thực sự những đội ngũ này đều trực thuộc vào giáo chủ, không có quan hệ với Ly Hỏa hắn, chết cũng không đau lòng.

Trong lòng có dự định, Ly Hỏa đỡ Diệp Vô Truy đứng dậy. Bởi vì “mệnh lệnh”, Diệp Vô Truy hiện tại cả người vô lực, chỉ có thể tùy ý để Ly Hỏa nâng lên. Nhìn như bị kinh sợ, giống như được Ly Hỏa bảo vệ trong ngực.

Những người khác nhìn thấy dáng dấp của hai người bọn họ, cũng không nhìn qua. Có người thấy cử chỉ vô cùng thân thiết giữa hai người, thầm hừ một tiếng: “Ông già thô.”

Diệp Vô Truy nhướng mày, nhìn về phía người vừa nói. Chỉ thấy một nam tử trẻ tuổi ngồi ở bàn giữa khinh miệt nhìn bọn họ, là đệ tử của Thiên Khuyết cung.

Thiên Khuyết cung cũng là một trong tám đại môn phái ở Nhất Mộng Giang Hồ, môn phái này không giống bình thường, ở chỗ điều kiện thu đệ tử của nó, dung mạo không tuấn mỹ không thu. Cho nên Thiên Khuyết cung này, trái lại toàn là tuấn nam mỹ nữ.

Chỉ là không hiểu sao đệ tử trẻ tuổi của Thiên Khuyết cung này nhìn Diệp Vô Truy khó chịu, hết lần này tới lần khác muốn khiêu khích.

Ly Hỏa bất động thanh sắc ở sau lưng nhẹ véo Diệp Vô Truy, nhắc nhở cậu không nên để ý tới. Đồng thời hắn cũng chuyên chú nhìn người chơi không giữ mồm miệng kia, nhớ kỹ tướng mạo của người nọ. Sau này có thời gian lại đi chỉnh tiểu tử này. (bệnh vợ =)))

“Hai người các cậu, không bị thương đi?” Lúc này những người khác đánh võ yên lặng, Diệp Vô Truy ngẩng đầu nhìn người nói chuyện với bọn họ, tựa hồ là nhân vật đứng đầu trong văn sĩ thanh sam.

Người nọ khoảng ba mươi tuổi, trên mặt mang theo nụ cười áy náy: “Xin lỗi, chuyện hôm nay, là chúng tôi liên lụy đến hai vị.”

“Là sao?” Ly Hỏa giả vờ hỏi: “Người tập kích bên ngoài là nhằm vào các người mà đến?”

“Đây... có lẽ là do nhiệm vụ chúng tôi nhận được, cho nên bị các yêu nghiệt của Cửu Trọng giáo theo dõi. Chỉ là xin lỗi, liên lụy đến hai người vô tội các cậu.” Nói xong, hắn nhìn về phía Diệp Vô Truy bởi vì vừa nãy bị tập kích mà “hoảng sợ”. “Vị này... Khụ khụ, không sao đi.”

Hắn xấu hổ nhìn cử chỉ thân mật của hai người, dường như không biết mở miệng thế nào. Diệp Vô Truy muốn đứng dậy. thế nhưng bị Ly Hỏa chế trụ, không cách nào nhúc nhích.

“Anh quan tâm hai người này làm gì? Hừ, hôm nay cũng coi như vận khí bọn họ không tốt, một hồi sẽ chết cũng là tự tìm khổ ăn.” Đệ tử Thiên Khuyết cung kia vẫn như trước xen mồm, hắn tựa hồ phá lệ thích khiêu khích.

Mà nghe ngữ khí của hắn, hai đội ngũ khác cũng đã quen.

Văn sĩ này dường như cũng không muốn tính toán với tiểu tử này, chỉ nói: “Thanh Thành sơn tôi làm việc, Thiên Khuyết cung cậu muốn quản?”

Dĩ nhiên là đệ tử Thanh Thành, trong quán trà nho nhỏ này toàn bộ là người Thanh Thành cùng Thiên Khuyết cung, như vậy nhóm đại hán lỗ mãng khác cũng không phải nhân vật đơn giản.

“Ai u, mặt trắng nhỏ của Thiên Khuyết cung thích xen vào việc của người khác, tự tìm khổ ăn!” Lúc này, mấy người trên bàn phía Đông cũng mở miệng: “Thanh Thành huynh đệ, không cần quan tâm những mặt trắng nhỏ này, không bằng cùng Tụ Nghĩa môn chúng ta thương lượng trước làm thế nào để đối phó với Cửu Trọng giáo.”

Lời hán vừa nói xong, sắc mặt đám người Thiên Khuyết cung rõ ràng vừa xanh vừa đen, rất xấu xí.

Tụ Nghĩa môn, cũng là một trong tám đại phái.

Không nghĩ tới trong quán trà nho nhỏ này, dĩ nhiên tụ tập ba trong tám đại phái. Nếu Diệp Vô Truy cùng Ly Hỏa không biết rõ, thì thật sự hoài nghi người Cửu Trọng giáo bên ngoài là nhắm vào đệ tử của ba đại môn phái này mà đến.

Như vậy rất tốt, còn sợ là một ít đầy tớ vô danh, không cách nào giúp chúng ta giải vây! Ly Hỏa sắp xếp suy nghĩ, tiểu ý trên khóe miệng càng sâu.

Mượn đao giết người, mượn một cây đao sắc bén như vậy, giảm bớt không ít công phu.

“Nếu mấy vị muốn đối phó với giáo đồ Cửu Trọng giáo bên ngoài, tôi ở đây có một phương pháp.” Thừa dịp mọi người tập trung lực chú ý, Ly Hỏa đột nhiên mở miệng nói.

Hắn vừa nói dứt lời, hấp dẫn lực chú ý của rất nhiều người, mà người của Thiên Khuyết cung tất nhiên là không tin cũng không liếc mắt nhìn hắn. Tụ Nghĩa Môn bán tín bán nghi, chỉ có bvi đứng đầu phái Thanh Thành kia thấy tuy đáng vẻ hán bình thường, nhưng khí độ bất phàm, vì vậy lập tức hỏi: “Có kế sách gì tốt sao?”

“Có thì có, nhưng phương pháp này tôi cần hiểu rõ một điểm. Vì sao người của Cửu Trọng giáo muốn tập kích các người?” Ly Hỏa hỏi.

“Đây...” Rõ ràng trở nên do dự, văn sĩ phái Thanh Thành nói: “Là nhiệm vụ cơ mật, thứ cho chúng tôi không tiện tiết lộ.”

Ly Hỏa cười lạnh một tiếng: “Tôi mặc kệ nhiệm vụ hay không nhiệm vụ gì, hôm nay chúng tôi tự nhiên vô cớ bị các người cuốn vào trong trận tập kích này. Nếu bây giờ không phải việc liên quan đến sống chết, tôi cũng không cùng các người nói những chuyện này.”

Diệp Vô Truy ở trong lòng hắn, nghe được khóe miệng co quắp.

Hay một phen đại nghĩa lăng nhiên, hoàn toàn đem lỗi lầm đổ lên ba đại môn phái bên kia. Như vậy bất luận kẻ nào cũng sẽ nghĩ hai người bọn họ chỉ là người qua đường vô tội bị dính dáng vào, ai biết đầu sỏ chân chính lại là hai người?

Không, đưa tới mầm tai vạ chính là Diệp Vô Truy, mà lão đại của mầm tai vạ dù bận vẫn ung dung vừa lúc ở chỗ này, cùng người ngoài thương lượng việc đối phó với thủ hạ của chính mình.

Sớm biết hắn là cáo già, không nghĩ tới người này lại tính toán như thế. Nhớ tới phần giao dịch của mình cùng Ly Hỏa, Diệp Vô Truy trong lòng im lặng, luôn luôn có loại cảm giác bị tính kế.

Người phái Thanh Thành đang muốn nói gì đó, nhưng bị người khác mở miệng đoạt trước.

“Ai nha, che che lấp lấp có cái gì tốt, dù sao nhận nhiệm vụ không quá vài ngày, tất cả mọi người sẽ biết chuyện này.” Người nói là một hán tử của Tụ Nghĩa môn, hắn nói: “Cái nhiệm vụ này, cũng là trong mấy ngày này chúng tôi nhận được, là nhiệm vụ tìm người.”

“A, tìm ai?”

“Hảo Mộng Vô Hoa, thiên hạ đệ nhị cậu biết chứ?” Hán tử kia mở miệng tiếp tục nói: “Nhiệm vụ này do Thiếu Lâm tự và Lục Phiến môn tuyên bố, nói muốn tìm Niết Khánh đan trên người Hảo Mộng Vô Hoa, tìm được người có trọng thưởng.”

Chú ý tới Diệp Vô Truy bên người nhẹ run lên, Ly Hỏa giả vờ không hiểu tiếp tục hỏi: “Vậy có liên quan gì đến Cửu Trọng giáo?”

“Liên quan khá lớn, nghe nói Hảo Mộng Vô Hoa này mất tích trong thời gian bị Cửu Trọng giáo truy sát, đám người Cửu Trọng giáo cũng muốn cái đồ bỏ Niết Khánh đan kia, hiện tại chúng tôi nhận nhiệm vụ, lại không đến tìm chúng tôi phiền phức sao!”

Nói đến đây, đại thể sự tình đã sáng tỏ.

Ba đại môn phái sở dĩ đồng thời xuất hiện lần nữa, dĩ nhiên để tìm kiếm Hảo Mộng Vô Hoa, xem bọn họ xuất động nhiều nhân thủ như vậy, phần thưởng nhiệm vụ này hẳn là xa xỉ.

“Nói đều nói rồi, nếu như cậu không có phương pháp gì tốt để đột phá vòng vây, đến lừa dối chúng tôi không dễ dàng như vậy!” Người của Thiên Khuyết cung thấy nhiệm vụ đã để tiết lộ ra ngoài, dứt khoát phá bình phá suất: “Người của Cửu Trọng giáo bên ngoài lâu như vậy không thấy động tĩnh, khẳng định là tốt đầy đủ mai phục! Cậu có biện pháp nào trốn ra?”

“Biện pháp, tất nhiên là có.” Ly Hỏa cười nhạt, khoe miệng trong nháy mắt cũng co quắp một chút, rõ ràng là nhẹn nhẹn.

Hung hăng đưa tay véo một cái, Diệp Vô Truy diện vô biểu tình thu hồi tay ám toán thắt lưng Ly Hỏa, cúi đầu nói: “Đi ra ngoài lại tính sổ.”

Người của Tự Nghi môn nói Hảo Mộng Vô Hoa mất tích vì Cửu Trọng giáo truy sát, lời này không biết thật hay giả. Dù sao đường đường thiếu giáo chủ Cửu Trọng giáo bên người, một hồi an toàn sau đó hỏi lại hẳn là được. Trái lại bây giờ Diệp Vô Truy muốn nhìn một chút, Ly Hỏa này đến tột cùng muốn sai sử ba đại môn phái trước mắt như thế nào.

Làm sao mượn đao, đối phó Cửu Trọng giáo? Mà thân là thiếu giáo chủ Cửu Trọng giáo, Ly Hỏa thật sự có thể bất động nhìn thủ hạ của mình giao chiến với người khác sao, thậm chí còn do chính hắn tự bày mưu tính kế?

Nhìn Diệp Vô Truy ám toán thuận lợi tiếp tục giả bộ điệu thấp, Ly Hỏa chỉ có thể bất đắc dĩ đem lực chú ý chuyển đến cái khác, nhìn đội ngũ ba phái trong quán trà.

Đối mặt với nhiều đôi mắt như đói khát ham học hỏi, Ly Hỏa ho nhẹ một tiếng, thản nhiên nói.

“Biện pháp rất đơn giản, báo quan.”

Vừa dứt lời, mọi người ở đây ngẩn người. Tất cả mọi người hoài nghi có phải mình nghe nhầm hay không, tranh cãi giang hồ này, sao lại kéo đến quan phủ?

Ly Hỏa lắc đầu thở dài nhìn bọn họ, trong lòng cảm thán trẻ con không được dạy dỗ.

Thực sự là một đám người lỗ mãng, bây giờ chính là xã hội pháp trị, trên đường gặp xã hội đen phản ứng đầu tiên là gì? Đương nhiên là báo nguy rồi. Đem Cửu Trọng giáo so sánh với xã hội đen, tựa hồ có một loại cảm giác phá lệ phù hợp.

Thế nhưng thiếu giáo chủ đại nhân, tựa hồ đã quên mình là người đứng đầu đám xã hội đen này.

Tục xưng, hắc lão đại.

32. Chương 32: Nhờ Cậu

“Cậu trêu đùa chúng tôi!”

Đệ tử nọ của Thiên Khuyết cung thoáng cái rút trường kiếm ra, cầm giận nhìn Ly Hỏa.

“Trêu đùa?” Ánh mắt cũng không liếc đến, Ly Hỏa khinh thường cười: “Cậu còn chưa đủ trình độ.”

Một bên đệ tử của Thanh Khuyết cung nghe vậy giận dữ, hùng hùng hổ hổ định xông đến, hoàn hảo bị những người xung quanh ngăn cản.

“Vị này... Không biết xưng hô thế nào?” Đệ tử đứng đầu Thanh Thành sơn vừa nãy muốn gọi Ly Hỏa, phân nửa lại sững sờ, lúc này mới nhớ tới bọn họ hàn huyền nửa ngày, vẫn không biết thân phận của người trước mắt.

“Tại hạ Thanh Thành Thường Vô Ưu.”

Để bày tỏ lễ nghi, Thường Vô Ưu dẫn đầu tự giới thiệu nói.

Diệp Vô Truy nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắn, đối với cái người tên Thường Vô Ưu này rất có hảo cảm.

Trong mấy người ở đây, chỉ có hắn nghe xong câu trả lời của Ly Hỏa vẫn như trước mặt không đổi sắc. Nếu người này không phải không sợ hãi, thì chính là rất thông minh. Hắn chắc hẳn cũng rõ, Ly Hỏa sẽ không lừa dối mọi người lúc này.

Đương nhiên, cái tên Thường Vô Ưu cũng là khách quen trên bảng thực lực. Đứng danh bao nhiêu sao? Vừa vặn dưới vạn năm lão cửu nào đó —— đại đệ tử Thanh Thành sơn Thường Vô Ưu, cao thủ đệ thập bảng thực lực.

Diệp Vô Truy tuyệt không thừa nhận, bởi vì vị trí của mình xếp trước nên mới nảy sinh hảo cảm với người này.

“A Ly, vị bên cạnh này là A Diệp, cậu gọi chúng tôi như vậy là được rồi.” Ly Hỏa hiện nhiên cũng nhìn Thường Vô Ưu thuận mắt một chút, nhưng tùy tiện bịa một cái tên giả trả lời.

Nghe tên hai người này rõ ràng là làm bộ, Thường Vô Ưu sắc mặt hơi cứng đờ, nhưng vẫn bảo trì nụ cười: “Theo như lời vừa rồi của A Ly, muốn chúng ta đi báo quan giải quyết Cửu Trọng giáo ngoài cửa, có thể nói tử tử không?”

“Thường Vô Ưu, anh thật sự tin tưởng hắn?”

Bên cạnh lại có người mở miệng, Ly Hỏa nhìn lại, là một trong hai cô gái của Thiên Khuyết cung, mỹ nữ phần y yếu điệu.

Đương nhiên, bất luận mỹ nữ nào trong mắt thiếu giáo chủ, đều chỉ là một đồng số liệu mà thôi. Trò chơi mà, cái gì không thể biến, dung mạo không nhất định không thể làm giả.

Cô gái váy phấn kia thấy Ly Hỏa nhìn đến, trên mặt hiện ra vài phần đắc sắc: “Nhìn cái gì? Lẽ nào tôi nói sai sao?”

Cô lần này cậy thế không khách khí, ngay cả Thường Vô Ưu ở một bên sắc mặt cũng có chút khó coi: “Hình Du cô nương, đây là lễ nghi của Thiên Khuyết cung các người sao? Lúc người khác nói chuyện mạo muội cắt đứt?”

Cô gái gọi Hình Du sắc mặt trắng bệch, hiển nhiên không nghĩ tới sẽ có người nói vậy với mình. Từ lúc cô tiến nhập trò chơi tới này, nam nhân nào không phải vì khuôn mặt đẹp của cô mà theo phía sau nịnh nọt, chưa từng bị người nhìn qua sắc mặt, càng không ai nói nửa câu nặng lời với cô. Mà bây giờ Thường Vô Ưu dĩ nhiên vì một người giữa đường xuất hiện tới mắng cô, nhất thời cảm thấy mình bị ủy khuất, bên trong đôi mắt to tràn đầy nước mắt, người thấy liền thương xót.

Thấy thế, người Thiên Khuyết cung đều bật người đi tới an ủi, còn không ngừng hung hăng trừng Thường Vô Ưu cùng Ly Hỏa.

“Cô gái này là ai, tính tình lớn như vậy?” Ly Hỏa thấy thế buồn cười, Hình Du kia được người Thiên Khuyết cung vây quanh, thật sự cho mình giống công chúa.

“Ai đã sớm nói chỉ tiểu nhân và nữ nhân khó nuôi, đám người Thiên Khuyết cung kia, không phải tiểu nhân chính là nữ nhân, thực sự làm cho người khác đau đầu!” Đệ tử Tu Nghĩa môn bên cạnh nói: “Người gọi Hình Du kia, là mỹ nữ nổi danh trên bảng mỹ nhân, bình thường quen được người Thiên Khuyết cung nuông chiều, tình tình càng lúc càng lớn. Đây, còn vô cùng điều ngoa.”

Bảng mỹ nhân sao? Ly Hỏa trong lòng mặc niệm, không khỏi âm thầm so sánh.

Dường như người bên cạnh mình này, cũng tiếng tăm lừng lẫy trên bảng mỹ nhân. Ừ, so sánh hai người, Diệp Vô Truy thường lạnh lùng không nhìn hấn, thật sự là tiểu vu gặp đại vu.

Diệp Vô Truy không biết mình ở trong lòng Ly Hỏa được đánh giá là một người “tính tình tốt, chỉ đưa tay túm hấn một chút, nhắc nhở hấn nói về vấn đề chính. Đây là lúc nào rồi, nói không chừng trong nháy mắt đám người Cửu Trọng giáo kia liền vọt vào, còn có thời gian tán gẫu? Diệp Vô Truy trong lòng mắt trợn trắng.

“Khụ, khụ...” Phục hồi lại tinh thần, Ly Hỏa rốt cục cẩn thận tỉ mỉ giải thích: “Kỳ thực, ở núi Thiếu Sơn chúng ta có một trợ lực cực lớn...”

Phái Thanh Thành cùng Tụ Nghĩa môn chăm chú nghe mưu kế của hấn, hồi lâu, chợt lộ ra thần tình.

“Thì ra là thế, còn có một chiêu này.” Thường Vô Ưu càng hưng phấn cảm kích nói: “Nếu không phải A Ly cậu nói ra phương pháp này, chúng tôi đều không nghĩ tới. Cứ như vậy, đám người Cửu Trọng giáo kia liền không cách nào thực hiện được, thực sự là nhờ có cậu!”

Thiếu giáo chủ đại nhân lại cười không nói, Diệp Vô Truy nhìn đám người xung quanh một bộ cảm động đến rơi nước mắt đáng vẻ không biết nói gì.

Ly Hỏa quả thực đa trí, dưới rất nhiều tình huống hấn có thể một mình ngăn cản sóng dữ, ví dụ như hiện tại.

Nhưng chính là bởi vì Cửu Trọng giáo có một thiếu giáo chủ như thế, mới có thể phát triển đến thanh thế như vậy, khiến người giang hồ nghe mà sợ hãi.

Không biết sau này Thường Vô Ưu biết được thân phận thực của Ly Hỏa, sẽ có biểu tình gì?

Quên đi, đây cũng không phải việc mình quan tâm.

Trong lòng chờ mong biểu tình sau này khi biết rõ chân tướng của mọi người, Diệp Vô Truy như trước giả câm giả điếc nhìn bọn họ tiến hành mưu kế.

Giống một người bàng quan.

“Muốn nhìn trò hay sao?” Sau khi tất cả mọi người đi làm công tác chuẩn bị, Ly Hỏa lặng lẽ thì thầm hỏi.

“Tôi nói không muốn, cậu sẽ không diễn sao?” Diệp Vô Truy khinh thường hỏi lại, trong lòng đã rõ ràng thủ đoạn Ly Hỏa muốn làm bảy tám phần.

Thấy cậu một bộ không có hứng thú, Ly Hỏa không hề nói nhiều, lẳng lặng nhìn người Tụ Nghĩa môn cùng Thanh Thành làm chuẩn bị. Về phần Thiên Khuyết cung có khoảng cách ở một bên, nếu bọn họ không tin mình, Ly Hỏa cũng không có hứng thú đi quản bọn họ.

Bên ngoài đã yên lặng rất lâu, người Cửu Trọng giáo cho dù ẩn núp cũng không nên im lìm một thời gian dài như vậy, quá mức khác thường. Người của Thiên Khuyết cung không nghe mưu kế của Ly Hỏa, nghi hoặc nhìn người Tụ Nghĩa môn cùng Thanh Thành dọn sạch bàn, buồn bực hồi lâu.

“Sư huynh, người của Cửu Trọng giáo lâu như vậy không thấy động tĩnh, có phải có âm mưu hay không?” Một đệ tử Thiên Khuyết cung hỏi: “Có muốn phái người ra xem hay không?”

Trong mấy người, đệ tử Thiên Khuyết cung nhìn như lớn tuổi hơn chút nhìn đám người Ly Hỏa bên này vài lần, cẩn thận nói: “Mấy người các cậu, trước đi ra ngoài thăm dò, chúng ta cũng không muốn làm rùa đen rút đầu như người nào đó.”

“Vâng!” Lập tức có vài tên đệ tử Thiên Khuyết cung cùng nhau đi ra bên ngoài.

Nhìn động tĩnh bên kia, Ly Hỏa hướng Thường Vô Ưu ra hiệu, ý bảo bọn họ chuẩn bị sẵn sàng. Mà Diệp Vô Truy nhìn chăm chăm vài tên đệ tử Thiên Khuyết cung vừa ra khỏi cửa, ở trong lòng yên lặng đếm ngược.

Ba, hai, một. Vừa đếm đến một, bên ngoài vang lên vài tiếng kêu thảm thiết thê lương, nương theo thanh âm đao kiếm chém vào máu thịt, sau đó liền không có động tĩnh.

“Sao, chuyện gì xảy ra?” Sư huynh của Thiên Khuyết cũng nghe được tiếng kêu thảm thiết bên ngoài không khỏi bật dậy, nhưng nửa ngày không nghe được tiếng môn nhân đáp lời, trong lòng hẩn mơ hồ có dự cảm không tốt.

“Sư huynh.” Hình Du tiến lên một bước, kéo ống tay áo của hẩn khăn trương nói: “Chúng ta sẽ không chết ở chỗ này đi.”

Để ý dáng vẻ trước mặt sư muội, là một nam nhân đều không sợ hãi, khuôn mặt của sư huynh Thiên Khuyết cũng quét đi vẻ hoảng sợ, giả vờ bình tĩnh nói: “Không có việc gì, yêu nhân Cửu Trọng giáo ở trước mặt chúng ta còn có thể khoe vẻ hung ác cái gì? Hai người các cậu, đi ra nhìn một cái!”

Lập tức lại có hai gã đệ tử mặc dù không tình nguyện, nhưng vẫn phản tuân mệnh đi ra ngoài điều tra. Nhưng lúc này còn chưa đi tới cửa, một người phía trước đột nhiên kêu thảm thiết. Mọi người nhìn lại, thấy một cái ám khí cắm thật sâu trong mắt hẩn.

“Có, có mai...!” Không đợi hẩn phun ra chữ cuối cùng, một giáo đồ hắc y của Cửu Trọng giáo đã cắt đứt hầu hẩn. Lập tức liền chém giết một đệ tử Thiên Khuyết cũng không hề phòng bị khác, giáo đồ Cửu Trọng giáo kia vượt lên đầu lạnh lùng liếc mắt nhìn mọi người trong phòng, dừng lại ở trên người Diệp Vô Truy, nói với thủ hạ phía sau: “Lên!”

Bọn họ vốn định dẫn Diệp Vô Truy ra, không nghĩ tới đưa đến hai ba con cá nhỏ sa lưới. Ở trong mắt bọn họ Diệp Vô Truy hiển nhiên cùng những người trong phòng cùng tiến cùng lùi, như vậy không bằng xông vào một lưới bắt hết. Mười mấy tên giáo đồ hắc y của Cửu Trọng giáo gào thét xung phong liều chết tiến đến, chốc lát, trong quán trà nho nhỏ đã kín người.

“Chuẩn bị cho tốt.” Ly Hỏa đột nhiên túm Diệp Vô Truy dậy, ghé vào lỗ tai cậu quát nhẹ: “Đi!”

Trong một giây lát toàn bộ giáo đồ Cửu Trọng giáo toàn bộ ào vào quán trà, Ly Hỏa ôm người trong lòng sử dụng khinh công, như mị ảnh xuyên qua mọi người, sau một giây đã xuất hiện trước cửa quán trà, khiến người ta không đuổi kịp.

Một ít môn nhân Tụ Nghĩa môn theo hẩn xông đến cửa, nhìn hai người đã bước ra khỏi quán trà, hướng về phía Ly Hỏa gật đầu, lập tức đưa tay đóng cửa quán trà lại. Nhìn mấy người chỗ cửa sổ, cũng có một số người Tụ Nghĩa môn cùng Thanh Thành đứng ở đó, phòng ngừa người của Cửu Trọng giáo chạy ra.

Cửu Trọng giáo vốn định giết vào một lưới bắt hết, không nghĩ tới mình trái lại thành cá trong chậu. Người Tụ Nghĩa môn cùng Thanh Thành chính là chờ giờ khắc này, đem bọn họ toàn bộ nhốt trong quán trà. Cửu Trọng giáo thiện khinh công, ở trong không gian nhỏ hẹp không cách nào xuất ra toàn bộ vũ lực, hơn nữa trước đó đám người Thường Vô Ưu lại cố ý ở chỗ then chốt bố trí vài cái bàn gây trở ngại, càng thêm cản trở hành động của bọn họ.

Cứ như vậy, người hai phái liên thủ, vẫn có thể vây khốn những giáo đồ Cửu Trọng giáo này một hồi. Tiếp theo, chỉ cần có người đi ra ngoài thông báo cho quan binh gần đây, lấy ác danh ma giáo của Cửu Trọng giáo, quan phủ sẽ không thờ ơ. Đến lúc đó đại quân đánh tới, giáo nhân Cửu Trọng giáo khó thoát.

Chân núi Thiểu Sơn triều đình vốn bố trí rất nhiều quân mã, muốn trong khoảng thời gian ngắn điều động đến, cũng không phải việc khó.

Mưu kế này muốn thành công, có hai điểm then chốt. Một là kéo dài giữ giáo đồ Cửu Trọng giáo một hồi, không đến mức tan tác. Hai là phái người tín nhiệm đi báo quan phủ, hai loại này đầy đủ hết mới có thể thành công. Mà nhìn tình huống hiện tại, hiển nhiên Ly Hỏa cùng Diệp Vô Truy chính là người mật báo.

Bị an trí trên ngựa, Diệp Vô Truy diện vô biểu tình nhìn Ly Hỏa: “Đi đâu?”

“Phân bộ Lục Phiến môn.” Đang ngồi trên ngựa, Ly Hỏa khẽ quát một tiếng, tuấn mã liền chạy như bay.

“Cậu đi thật? Bên trong này không phải thủ hạ của cậu sao, bỏ được?” Diệp Vô Truy không thể tin tưởng. Ở góc nhìn của cậu, mưu kế này nguy cơ lớn nhất chính là bản thân Ly Hỏa. Thân là thiếu giáo chủ Cửu Trọng giáo, hẩn rất có thể lừa gạt bọn Thường Vô Ưu, để bọn họ ở lại đợi làm thịt, mà không đi báo quan.

Nghe câu hỏi của cậu, Ly Hỏa cười nhẹ vài tiếng. Nhưng Diệp Vô Truy nghe được, trong tiếng cười tràn đầy lãnh ý: “Nếu thủ hạ không nghe lời, không cho bọn họ ăn chút giáo huấn không được. Bằng không lão

đầu kia luôn luôn đối nghịch với tôi, tôi cũng phiền phức.”

Lão đầu, hẳn là chỉ giáo chủ Cửu Trọng giáo? Nghe ngữ khí, Ly Hỏa đối với người này cũng không phải vui lòng phục tùng. Nếu không lần này sao lại muốn mượn cơ hội, sửa trị giáo đồ lệ thuộc trực tiếp vào giáo chủ Cửu Trọng giáo một phen?

Diệp Vô Truy đang suy nghĩ, đột nhiên cảm thấy trên đầu trầm xuống, hóa ra là Ly Hỏa đem cằm đặt trên đỉnh đầu cậu. (như người yêu =))

“Đi thôi, đi Lục Phiến môn.”

33. Chương 33: Cậu Là Diệp Vô Truy

Lục Phiến môn, chim ưng của triều đình, phụ trách bắt tội phạm truy nã trốn chạy, giang hồ đại đạo cùng một số người võ lâm làm xằng làm bậy.

Uy doanh hiển hách của nó, như sấm bên tai trong người chơi, thế nhưng giống với Thiếu Lâm tự, người có thể vào Lục Phiến môn rất ít. Mà nội bộ quy củ nghiêm túc của nó, rất ít tin tức có thể thông qua tầng tầng kiểm soát để truyền ra, đến nỗi trong cảm nhận của đại đa số người chơi, đây là một tồn tại tuyệt đối thần bí.

Cho dù Bát Quái Các gần đây lấy thu thập tình báo mở rộng thế lực nhanh chóng, cũng biết rất ít về Lục Phiến môn.

Diệp Vô Truy lúc này ngồi quán đậu hũ bên đường, uống đậu hũ nóng hằm hạp chủ quán đưa lên, cậu được cậu không nghe người ngồi bên cạnh nói chuyện phiếm. Chỉ là ánh mắt của cậu, thỉnh thoảng lại đảo qua một tiểu lâu nguy nga ở đối diện — đó là phân bộ của Lục Phiến môn ở trấn nhỏ này.

Mà một khắc trước, Ly Hỏa vừa bước vào đó.

Diệp Vô Truy ở chỗ này chờ tin tức, đồng thời lại đoán Ly Hỏa ở bên trong gặp cái gì. Bị đuổi ra cho rằng là người báo tin láo, hay lộ ra kẻ hở bị nhận ra thân phận thiếu chủ ma giáo mà bị giam giữ? Không thể phủ nhận, nghĩ tới kết quả phía sau, ngay cả tâm tình phiền muộn của Diệp Vô Truy thoáng cái giảm bớt rất nhiều.

Đương nhiên, lấy thủ đoạn của Ly Hỏa, loại chuyện thân phận bị nhìn thấu là sẽ tuyệt đối không phát sinh. Diệp Vô Truy cũng chỉ nghĩ mà thôi, chỉ cần hơi nghĩ đến Ly Hỏa ở loại cục diện này chân tay luống cuống, tâm tình của cậu sẽ thư sướng không ít.

Lại đợi hơn nửa khắc, Diệp thiếu hiệp đã uống đậu hũ đến no, rốt cục cũng thấy thân ảnh quen thuộc từ trong Lục Phiến môn đi ra. Ly Hỏa trực tiếp đi tới chỗ Diệp Vô Truy, bước tiến rõ ràng nhẹ hơn rất nhiều.

“Hoàn thành rồi?” Diệp Vô Truy thấp giọng hỏi.

Không đợi Ly Hỏa trả lời, chỉ thấy trong phân bộ Lục Phiến môn, một thân ảnh nhanh chóng phi ra. Người nọ cười ngửa đi lên, lập tức cười ngửa chạy về hướng Đông.

Hướng Đông, là nơi đóng quân của binh mã triều đình dưới chân núi Thiếu Sơn.

Hai người yên lặng nhìn bóng lưng của người cười ngửa kia, giây lát, Ly Hỏa quay lại vẻ mỉm cười sáng tỏ: “Xem ra bọn họ đã bắt đầu hành động.”

Diệp Vô Truy nhìn vẻ tươi cười sáng tỏ của hắn, trong lòng không khỏi mặc niệm vì những giáo đồ Cửu Trọng giáo sắp gặp tai ương. Gặp một người thiếu giáo chủ từng mất tất cả, tâm cơ khó lường như thế, thật sự là bất hạnh lớn của bọn họ.

Hai người từ quán nhỏ bên đường, đi về phía đường nhỏ người ở rất thưa thớt.

Nửa đường, Ly Hỏa đột nhiên nói: “Tôi ở bên trong, nghe được một tin tức thú vị, cậu muốn nghe không?”

Diệp Vô Truy không nói, chỉ dùng ánh mắt ý bảo hắn không nên nhiều lời vô ích.

“Vị bạn thân Hảo Mộng Vô Hoa kia của cậu, là môn nhân Lục Phiến môn. Không chỉ như vậy, đường như địa vị cũng rất cao.” Ly Hỏa không muốn tự đòi mất mặt, chỉ có thể thẳng thắn.

Nghe được tin tức từ Ly Hỏa, Diệp Vô Truy cũng không kinh ngạc lắm. Cậu đã sớm đoán rằng, Hảo Mộng Vô Hoa luôn luôn che che giấu giấu không chịu nói rõ sư môn có phải là Lục Phiến môn không, bằng không đường đường Lục Phiến môn sẽ vì một người thường mà mở ra nhiệm vụ treo thưởng lớn như vậy?

Ly Hỏa khẽ cười một tiếng: “Cậu đoán, Hảo Mộng Vô Hoa là thật sự mất tích hay giả mất tích?”

“Đó phải hỏi cậu.” Diệp Vô Truy cũng không quay đầu lại, tiếp tục đi.

“Hỏi tôi?” Đi theo phía sau cậu, Ly Hỏa nói: “Như vậy tôi nói thật cho cậu biết, tuy rằng Cửu Trọn giáo quả thực phái truy binh truy sát hẩn, nhưng không có đặc thủ. Hảo Mộng Vô Hoa mất tích không liên quan đến tôi, cậu có tin hay không?”

“...Tin” Suy tư chỉ chốc lát, Diệp Vô Truy đáp: “Cậu không cần phải nói dối.”

Nhìn bóng lưng dứt khoát phía trước, Ly Hỏa vì câu trả lời không chút do dự kia mà sửng sốt. hồi lâu, bản thân cũng không biết trong lòng là tư vị gì, chậm rãi nói: “Không nghĩ tới dễ dàng tin tưởng tôi như vậy, dĩ nhiên là cậu.”

Diệp Vô Truy nghe vậy, rốt cục quay đầu lại liếc hẩn: “Không phải tôi tin tưởng cậu, chỉ là đoán tình thế hiện tại, cậu nói dối cũng vô dụng.”

Ly Hỏa cười khổ: “Cậu nghĩ hiện tại tôi sẽ không nói dối cậu, vậy lúc nào sẽ?”

Lúc này, Diệp Vô Truy không trả lời hẩn, chỉ yên lặng đi đường.

Ly Hỏa thấy thế, cũng không dây dưa nữa. Trong lòng hai người đều hiểu rõ, trong khoảng thời gian hợp tác ngắn như băng mỏng này kết thúc, chắc chắn là thời gian đối địch, đến lúc đó cho dù có nói dối hay không, cũng chẳng quan trọng.

Bởi vì Diệp Vô Truy lo lắng tình huống của Hảo Mộng Vô Hoa, hai người tạm thời để chuyện tìm Danh Dao qua một bên. Quyết định ở đây nghe được tin tức rõ ràng, nghỉ ngơi ở phụ cận núi Thiếu Sơn một hồi trước. Mà bọn họ chọn chỗ nghỉ ngơi, là ở thành Tây tương đối xa xôi.

Theo thường lệ là một gian phòng hảo hạng, hai người yên lặng ngồi trong phòng, đều tự chán đến chết làm việc của mình.

Chẳng qua bao lâu, Diệp Vô Truy đứng dậy: “Tôi đi ra ngoài một chút.”

Nói xong, liền dứt khoát đẩy cửa ra. Ly Hỏa ngồi dựa trước cửa sổ cũng không nhúc nhích chút nào, như trước đem ánh mắt hướng ra ngoài cửa sổ.

Diệp Vô Truy trong lòng kỳ thực có một tia thịnh nộ, Ly Hỏa có thể không nói dối cậu, nhưng chính cậu cũng không nói thật với Ly Hỏa.

Lúc tiến vào trấn nhỏ này, cậu cũng đã chiếm được tin tức của Hảo Mộng Vô Hoa. Mà bây giờ cậu ra ngoài, là muốn hội hợp cùng Hảo Mộng Vô Hoa. Lúc trước đó ở quán đậu hũ, lúc chủ quán mang đậu hũ lên, âm thầm đưa một tờ giấy nhỏ đến trong tay Diệp Vô Truy.

Trên tờ giấy ghi tin tức Hảo Mộng Vô Hoa lưu cho Bát Quái Các, nói cho Diệp Vô Truy hẩn đợi ở chỗ nào. Chủ quán là ám tiêu của Bát Quái Các, sau khi Diệp Vô Truy tiến vào trấn nhỏ, Bát Quái Các cũng bắt đầu hoạt động, cuối cùng chọn trạm gác ngầm ở quán đậu hũ này, đem tin tức nhắn nhủ cho Diệp Vô Truy.

Diệp Vô Truy cũng không ngờ tới, lúc trước ở Thiên Sơn, ôm tâm tình thử một lần tham dự Bát Quái Các, dĩ nhiên lại có công dụng lớn như bây giờ. Mà tổ chức trên danh nghĩa chỉ sưu tập tin tức nhỏ này, sau lưng phát huy ra tác dụng thật không thể khinh thường.

Tại một quán rượu trong thành, Diệp Vô Truy đi vào một gian phòng trang nhã trên lầu hai, chọn hai ba món ăn nhắm rượu, như đang đợi cái gì đó.

Nửa ngày, có người từ ngoài cửa sổ lặng lẽ tiến vào.

“Khụ khụ... Cậu, cậu đây là có chuyện gì? Gặp nạn?” Ho khan vài tiếng nuốt rượu xuống, Diệp Vô Truy nhìn nam tử trang phục giống dân chạy nạn trước mặt không khỏi cười ra tiếng.

“Cậu cứ cười đi.” Nam tử trang phục ăn xin tháo mũ xuống, thanh âm quen thuộc oán giận nói: “Tớ đây còn không phải vì ẩn nấp tung tích, nếu không ăn mặc như vậy thì sớm bị tìm được rồi.”

Ý cười của Diệp Vô Truy càng sâu, nhìn người trước mắt —— Hảo Mộng Vô Hoa trên mặt một đồng bụi đất: “Bị ai tìm được, Lục Phiến môn? Cậu cần cái gì mà làm việc phạm pháp?”

Nói đến cái này, Hảo Mộng Vô Hoa thở dài một tiếng: “Đây không phải tớ cần cái gì, là tớ bị người ta cần...” Nói được một nửa, ý thức được mình lỡ lời, Hảo Mộng Vô Hoa vội vã chuyển miệng nói: “Là có người muốn lợi dụng tớ đến làm chút chuyện.”

“Ai?” Diệp Vô Truy nhú mày.

“Quý súc sư huynh của tớ... tổng bộ đầu của Lục Phiến môn. Lại nói, lần này cậu tới đây, không có chọc người Lục Phiến môn đi?” Hảo Mộng Vô Hoa biến sắc, hỏi.

“Không có, chỉ là trước đó đi đến phân bộ Lục Phiến môn một lần...” Diệp Vô Truy cân nhắc nói, còn chưa nói xong, liền thấy Hảo Mộng Vô Hoa sắc mặt đại biến, biểu tình xom xom: “Làm sao thế?”

“Cậu nói trước đó đến phân bộ Lục Phiến môn, là chính cậu đi, hay tìm người thay cậu đi?” Hảo Mộng Vô Hoa truy vấn: “Thảm rồi thảm rồi, nếu cậu từng lộ mặt ở Lục Phiến môn, lần này tớ thấy cậu nhất định cũng bị tóm được rồi!” Nói xong, liền đứng dậy, đi tới đi lui xung quanh gian phòng, dường như đang phòng bị cái gì đó.

Diệp Vô Truy cau mày: “Làm sao?”

Hảo Mộng Vô Hoa nhìn biểu tình nghi hoặc của cậu, dừng lại cước bộ nói: “Cậu không biết, Lục Phiến môn có một tên tổng bộ đầu biến thái. Nếu lúc hắn đã muốn tìm người, cho dù chỉ là một người qua đường, hắn đều phái thủ hạ bám theo. Lục Phiến môn khinh công trác tuyệt, rất khó bị người phát hiện. Tớ thập phần hoài nghi, lúc trước cậu rời khỏi Lục Phiến môn, liền bị người của bọn họ theo dõi!”

Phái thủ hạ theo dõi mỗi một nhân vật không rõ tiến vào? Chuyện tiêu hao nhân lực thời gian như vậy, thực sự có người đi làm sao? Giữa lúc Diệp Vô Truy còn đang do dự, bên ngoài có một tiếng cười nhạt truyền đến.

“Quý súc? Biến thái?” Một nam tử áo lam cao lớn xốc màn trướng lên rào bước tiến đến, lạnh lùng nhìn chằm chằm Hảo Mộng Vô Hoa: “Hôm nay lần đầu tiên tôi biết, hóa ra cậu đánh giá tôi như thế.”

Trong nháy mắt, Hảo Mộng Vô Hoa cứng tại chỗ, như bị người làm định thân thuật.

Người áo lam hừ nhẹ một tiếng: “Vài ngày không gặp, không nhận ra tôi rồi?”

“... Sư huynh.” Một bộ biểu tình như gặp quỷ, Hảo Mộng Vô Hoa nói.

Diệp Vô Truy trong lòng lấy làm kỳ, đây là lần đầu tiên cậu thấy Hảo Mộng Vô Hoa lộ ra loại vẻ mặt này, xem ra người trước mắt, quả thực là khắc tinh của bạn thân cậu. Ừ, có thể nói là sát tinh cũng không quá đáng. Nhìn biểu tình lãnh khốc của người áo lam, Diệp Vô Truy lại ở trong lòng ngầm thừa nhận.

Người áo lam trừng Hảo Mộng Vô Hoa, nói câu trở về chính lý cậu, liền dời tầm mắt nhìn Diệp Vô Truy.

Thẳng đến lúc dùng ánh mắt như X quang quan sát Diệp Vô Truy từ trên xuống dưới hồi lâu, người áo lam mới chậm rãi mở miệng nói.

“Tại hạ là Thương tổng bộ đầu của Lục Phiến môn.” Hắn đầu tiên là không mất cấp bậc lễ nghĩa giới thiệu bản thân, mới hỏi: “Xin hỏi các hạ đây là Diệp Vô Truy?”

Lúc này bị người tóm đến, Diệp Vô Truy trái lại vẫn không hoảng loạn như trước, cậu ngồi ngay ngắn như cũ, dù bận vẫn nhàn nói: “Tổng bộ đầu biết Diệp Vô Truy kia? Tìm hắn có việc?”

Nghe ngữ khí cùng xưng hô của cậu, Thương không khỏi nhú mày: “Tôi tuy chưa gặp qua Diệp Vô Truy, nhưng cũng biết một ít về hắn. Ví dụ như hắn cùng tiểu tử này nhận được nhiệm vụ hộ tống Niết Khánh đan.”

Quả nhiên là Hảo Mộng Vô Hoa tiết lộ tin tức, Diệp Vô Truy âm thầm trừng phạt bạn tốt, nhận được nụ cười thập phần vô tội cùng thương cảm của người nào đó.

Không phải tớ muốn nói, mà ở trước mắt sư huynh như ác ma này, cho dù tớ muốn giấu cũng không được. Hảo Mộng Vô Hoa yên lặng dùng ánh mắt lên án.

Diệp Vô Truy không để ý tới biểu tình vô thương cảm của hắn, chỉ hết sức chuyên chú đối phó với Thương trước mặt, chậm rì rì nói.

“Phải không? Rất khéo, tôi cũng nghe qua chút chuyện về Diệp Vô Truy. Nghe đồn hắn một kích bức lui Cửu Trọng giáo, có thể từ vòng vây của Thiên Ưng giáo giết ra, nói vậy võ công nhất định tuyệt vời.” Khoe khoang không chút nào đỏ mặt, Diệp Vô Truy nói: “Một nhân vật kinh tài tuyệt diệu như vậy, anh nghĩ sẽ là tôi sao? Thương bộ đầu hẳn là có thể thấy được, võ công của tôi cho dù là người bình thường cũng không bằng.”

Quả thực, từ lần trước sau khi Diệp Vô Truy sử dụng “vô địch”, mới không đến sáu ngày, nội tức chưa khôi phục cậu ngay cả một người mới vào trò chơi đều không đánh lại.

Nghe cậu nói như vậy, Thương âm thầm quan sát khí tức của người trước mặt, quả nhiên nhú mào.

34. Chương 34: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân

Chốc lát, như nghĩ thông suốt cái gì đó, lông mày của Thương lại giãn ra.

Trong lòng hắn đã nhận định, nhìn Diệp Vô Truy cố ý thừa nước đục thả câu trước mặt cười lạnh nói.

“Nếu cậu không phải Diệp Vô Truy, tôi thật sự không nghĩ ai người nào sẽ là hắn.”

“Được tổng bộ đầu xem trọng như thế, tôi đây thật xấu hổ.” Diệp Vô Truy mặt không đổi sắc nói, trong khoảng thời gian ngắn, trong gian phòng tràn ngập lãnh ý.

Nhìn hai người không chút nào chịu khiêm nhượng tranh phong đối nhau, Hảo Mộng Vô Hoa ở chính giữa thập phần khó chống, nhưng hắn cũng không dám nói gì, cũng chỉ có thể ở trong lòng yên lặng cầu khẩn, mong Diệp Vô Truy đừng bị quỷ súc sư huynh của hắn sửa trị.

“Tôi chỉ dựa theo suy nghĩ của tôi mà đoán thôi.” Xốc vạt áo lên, Thương ngồi xuống vị trí đối diện Diệp Vô Truy. “Người giang hồ truyền lưu Diệp Vô Truy quả thực võ nghệ cao cường, nhưng cho dù võ công có cao thâm tới đâu, cũng không tránh khỏi sẽ có lúc bị thương. Tôi nghĩ cho dù là Diệp Vô Truy, bản thân bị trọng thương cũng khó tránh khỏi không địch lại người thường. Điểm này, cậu rất phù hợp.”

Như là dần dần bày ra bằng chứng, Thương tiếp tục nói: “Thứ hai. Diệp Vô Truy lần đầu tiên xuất hiện trong mắt người đời, là trên cái video Thiên Sơn kia.” Nói đến đây, hắn bắt động thanh sắc liếc Hảo Mộng Vô Hoa. “Nói vậy mọi người xem qua cái video kia đều biết, lúc đó ở Thiên Sơn, ngoại trừ Diệp Vô Truy ra còn có một người chơi đứng bên cạnh hắn. Tuy rằng trên video làm mờ, nhưng người quen thuộc vẫn có thể nhận ra như cũ.”

“Lúc đó người đứng bên cạnh Diệp Vô Truy, không thể nghi ngờ là sư đệ Hảo Mộng Vô Hoa bất tài này của tôi.” Nhìn Diệp Vô Truy vẫn như trước bảo trì trấn tĩnh, Thương tình thế bắt buộc cười cười: “Từ sau lúc nhận ra hắn tôi liền kết luận, tiểu tử Hảo Mộng Vô Hoa này nhất định có giao tình không thường với Diệp Vô Truy kia. Nếu không sao ở lúc đối đầu với đại địch Cửu Trọng giáo trước mặt, còn muốn che chở Diệp Vô Truy?”

“Mà sau đó, tôi cố ý phái người phóng tin tức Hảo Mộng Vô Hoa mất tích ra, chính là muốn thử phản ứng của Diệp Vô Truy. Dựa vào quan hệ của hai người, nếu như đệ nhị Mộng xảy ra chuyện, Diệp Vô Truy chắc chắn sẽ chạy tới tìm tôi sự việc đến cùng.” Nói xong, Thương bưng bầu rượu vững vàng rót một chén rượu, đặt trước mặt Diệp Vô Truy: “Mà bây giờ, cậu lại ngồi ở chỗ này.”

“Mấy điều trên đều phù hợp với cậu, cậu nói cậu không phải Diệp Vô Truy, tôi cũng không tin.”

Diệp Vô Truy trầm mặc hồi lâu, chậm rãi bưng chén rượu kia uống một hơi cạn sạch, trong lòng cũng âm thầm kinh dị. Thương này phán đoán cao thâm cùng thủ đoạn kinh người như vậy, thảo nào Hảo Mộng Vô Hoa lại thua trong tay hắn.

“Thế nhưng một điểm cuối cùng, khiến tôi xác định thân phận của cậu, chính là thái độ của cậu.” Tiếng nói trước sau trầm mặc lãnh ngạnh, Thương nói: “Tại trường hợp này, còn có thể tự nhiên trấn định như cũ, không lo không nóng, cậu tuyệt đối không phải người bình thường. Tôi nói đúng không? Diệp Vô Truy.”

Than nhẹ một tiếng, Diệp Vô Truy buông chén rượu, nhìn người đối diện: “Năng lực suy lý của tổng bộ đầu, thật sự khiến tôi bội phục.”

Cậu rất ít khi dùng ngữ khí kính trọng như vậy để nói với người chơi, xem ra biểu hiện một phen Thương kia thật sự chiếm được kính trọng của cậu.

“Chỉ là không biết anh bày tầng tầng bầy rập tìm tôi, đến tột cùng là vì sao?” Diệp Vô Truy nhìn người áo lam đối diện.

Thấy cậu rốt cục thừa nhận thân phận của chính mình, Thương cũng không khỏi thở dài một hơi: “Tôi theo đường đệ nhị Mộng tìm cậu, chỉ vì một việc. Sự phụ của cậu, Danh Dao ở nơi nào?”

Lại là tìm sự phụ, Diệp Vô Truy khẽ nhíu mày, trước đó Ly Hỏa biến tướng áp chế cậu yêu cầu gặp Danh Dao, hiện tại ngay cả Lục Phiến môn cũng muốn gặp Danh Dao. Tất cả lẽ nào chỉ là trùng hợp?

Nếu như nói Ly Hỏa còn tính là ân oán giang hồ, có thể lý giải. Thế nhưng Lục Phiến môn thân là tay sai của triều đình tới tìm Danh Dao, sẽ không phải việc đơn giản như thế. Triều đình tìm một đạo khách đã sớm ẩn lui giang hồ, là vì cái gì?

“Sự phụ nói, khắp thiên hạ đều biết ông ẩn về rừng ở trấn Hà Lạc. Nếu các người muốn tìm ông ấy, tự phái người đi là được.”

Thấy cậu nói có lẽ như vậy, trên mặt Thương xẹt qua một tia không vui nhàn nhạt. “Nếu có thể đơn giản như vậy, chúng tôi cũng sẽ không phí tâm tìm cậu. Trên giang hồ đều biết Danh Dao quy ẩn về rừng, thế nhưng toàn bộ Nhất Mộng Giang Hồ có thể an toàn đi ra từ chỗ đó, cũng chỉ có một mình cậu.”

Hắn nói là Nhất Mộng Giang Hồ, mà không phải giang hồ. Thâm ý trong đó, không cần nói cũng biết.

Ý nhắc nhở Diệp Vô Truy chung quy chỉ là một người chơi, không cần vì một nhân vật hư cấu mà đắc tội Lục Phiến môn cả thế lực to lớn như vậy. Nhất Mộng Giang Hồ chỉ là một trò chơi mà thôi, chung quy là giằng co giữa người chơi cùng người chơi. Vì một NPC trò chơi, có cần phải đắc tội một thế lực lớn sao?

Cường bức lợi dụ luôn luôn dùng tốt, thế nhưng cũng phải nhìn là dùng trên người người nào.

Hảo Mộng Vô Hoa đã sớm từ lúc sư huynh hắn nói ra lời có hàm ý uy hiếp, lập tức không ngừng xoa trán kêu hồng bét.

Hắn hiểu tính tình của bạn tốt, Diệp Vô Truy tuy nói là mềm cứng không ăn, nhưng bình thường chán ghét nhất chính là bị người uy hiếp. Bị cái loại âm thầm biến tướng Ly Hỏa hiếp bức Diệp Vô Truy còn có thể miễn cưỡng tiếp thu, cho rằng là cuộc giao dịch.

Mà loại uy hiếp trần trụi của Thương đại bộ đầu này, Diệp Vô Truy tuyệt đối sẽ không để ý tới. Không chỉ không để ý, sợ rằng chỉ càng thêm kích thích tâm lý phản kháng của cậu.

“Phải không?” Nghe âm điệu vẫn bình ổn như trước, nhưng người cẩn thận nghe có thể từ đó nhận ra một tia không kiềm chế được: “Như vậy cho phép tôi hỏi trước một câu, sau khi Lục Phiến môn tìm được sự phụ tôi, định làm cái gì?”

“Cơ mật triều đình, không thể tiết lộ.” Thương vẫn như trước dáng vẻ khất khe làm hết phận sự, lạnh lùng trả lời.

“Đã như vậy, tôi cũng sẽ không dẫn các người đi.” Diệp Vô Truy nở nụ cười, một chút ảm áp cũng không có. “Dùng lời của tổng bộ đầu mà nói, đây cũng là cơ mật của tôi cùng sự phụ, vì sao phải nói cho người ngoài?”

Hai người nhìn chăm chăm lẫn nhau, một cổ khí thế giăng co mắt thường không thấy tràn ngập trong phòng, càng ngày càng nghiêm trọng. Mắt thấy khí thế cô đọng kia sẽ bạo phát, Thương chậm rãi mở miệng hỏi ra câu cuối: “Cậu đã hạ quyết tâm?” Lạnh ý trong lời nói, đủ để khiến người sợ hãi.

Nhưng Diệp Vô Truy không phải người bình thường, lập tức cười cũng không cười trả lời: “Lời vô ích.”

Tôi kháo tôi kháo tôi kháo, Hảo Mộng Vô Hoa cứng ngắc đứng tại chỗ không thể nhúc nhích trong lòng bi phần kêu to. Hai người muốn giăng co như thế, không may lại là tôi. Tôi có bi thảm như vậy hay không...

Lúc đệ nhị Mộng còn đang vì tiền đồ thê thảm của mình mà ở trong lòng yên lặng kêu rên, Diệp Vô Truy đã đứng dậy, hướng ngoài cửa đi đến.

“Cậu muốn đi đâu?” Thương ngồi tại chỗ, nhưng cơ thể toàn thân đều đã buộc chặt, chuẩn bị tùy thời xuất thủ.

Nghe được câu hỏi, Diệp Vô Truy quay đầu lại liếc nhìn hắn, thản nhiên nói: “Tôi sẽ không đáp ứng yêu cầu của anh, cũng không muốn tiếp tục ngồi ở đây, đương nhiên là rời khỏi.”

Nói xong, liền xoay người đi ra ngoài, mắt thấy một chân đã bước ra khỏi cửa.

Trên chỗ ngồi một đạo thân ảnh màu lam dựng lên, hướng về phía cửa đánh tới. Mà Diệp Vô Truy như trước không có xoay người, lộ ra phía sau lưng không hề phòng bị.

Mà ngay trong nháy mắt, một tiếng va chạm nặng nề vang lên, lập tức tới, là hai cổ nội lực giao nhau gây ra cơn sóng vô hình, mở rộng ra bốn phía.

“Cậu...” Thương nhìn người ngăn cản hắn, nhíu mày.

Hảo Mộng Vô Hoa cũng cười khở, oán giận nói với bạn tốt: “Cậu sớm biết rằng tôi sẽ giúp cậu xuất thủ ngăn lại một kích này đi.” Diệp Vô Truy cố ý không phòng bị Thương xuất thủ, không phải là chờ hắn xuất thủ tương trợ sao.

Người nào đó bị hỏi vô tội nhún vai: “Cũng không phải, bản thân tỏ hiện tại bị trọng thương, cho dù muốn tránh cũng tránh không thoát.”

Diệp Vô Truy quả thực là bị nội thương, võ công không đủ như trước kia. Thế nhưng Hảo Mộng Vô Hoa đánh chết cũng không tin cậu sẽ không tránh được khỏi một kích này, tiểu tử này, không biết phía sau ẩn dấu bao nhiêu thủ đoạn.

Tuy nói như vậy, hắn biết rõ Diệp Vô Truy sẽ không dễ dàng thụ thương, ở một giây đấy mình không thể không xuất thủ. Ai bảo hắn bị Diệp Vô Truy ăn chắc rồi?

“Hảo Mộng Vô Hoa, cậu hiểu rõ cậu hiện tại đang làm gì không?” Thương không lưu tình chút nào cắt đứt đối thoại của hai người, nghiêm mặt chất vấn.

Bên này còn có một oan đại đầu, Hảo Mộng Vô Hoa chống khí thế sắp muốn giết người của sư huynh nhà mình, bất đắc dĩ hỏi: “Sư huynh, coi như nể mặt tôi, phóng hãn một con ngựa có được không?”

“Cậu còn biết tôi là sư huynh cậu?” Thương cười nhạt, nhìn hai người trước mắt hồ động, tức giận càng sâu. “Vậy hiện tại cậu giúp đỡ hắn, là chọn hắn?”

Hảo Mộng Vô Hoa không nói gì, lời này nghe sao lại thay đổi thế nhỉ? Giống như mình bị buộc phải theo đuổi giữa hai người này.

Lạnh, ném đi suy nghĩ khiến người khác nổi da gà, Hảo Mộng Vô Hoa nhìn hai người hai bên. Một bên là Diệp Vô Truy xem kịch vui, một bên là quỷ súc sư huynh đang phát hỏa.

Cực kỳ bất đắc dĩ, đệ nhị Mộng rút cuộc quyết định.

Hắn nhìn Thương mặt đen như than trước mắt. “Sư huynh, Vô Truy hiện tại bị thương, tôi cũng không thể mắt mở trừng trừng nhìn anh xuất thủ với hắn. Anh liền mắt nhắm mắt mở, thả hãn lần này, được không?”

“Mắt nhắm mắt mở?” Thương cười nhạt, giống như diêm vương tại thế. “Rất không may, hai mắt tôi đều rất hoàn hảo. Loại yêu cầu này, làm không được!”

Nói xong, một chưởng kéo tới, lần này hướng về Hảo Mộng Vô Hoa phía trước người Diệp Vô Truy, xem ra cũng không định hạ thủ lưu tình chút nào.

Diệp Vô Truy ôm hai tay, dù bận vẫn ung dung nhìn Hảo Mộng Vô Hoa bị Thương đuổi oa oa kêu to, đồng thời âm thầm phỏng đoán thân thủ của Thương. Tốc độ, thân pháp, nội lực, loại nào cũng có thể nói là tuyệt cao trong người chơi.

Vô công bậc này, sợ là ngang sức với Ly Hỏa. Trong lòng cậu vừa đánh giá, Diệp Vô Truy bỗng nhiên cảm thấy thân thể nhẹ đi, một đôi tay trước khi cậu kinh hô đã bịt kín miệng của cậu.

“Xuyt, không được lên tiếng.” Thanh âm quen thuộc ở bên tai, giây lát, hóa thành một trận cười nhẹ: “Xem ra cậu lại chọc người không thể chọc?”

Thanh âm này cực gần cực nhẹ, giống như ái muội thì thầm bên tai người, Diệp Vô Truy thoáng cái lòng tơ dựng thẳng.

35. Chương 35: Tuyên Chiến

Diệp Vô Truy đảo mắt phần nộ trường người phía sau, toàn bộ thân thể cậu hiện tại bị người này ôm vào trong lòng, miệng bị bịt kín, tư thế rất xấu hổ.

Người đến chính là Ly Hỏa, mang theo vang dội trong ngực, khiến Diệp Vô Truy cũng có thể tinh tường cảm giác được.

“Chuyện cậu ở sau lưng tôi gặp tiểu tình nhân tôi sẽ không tính toán.” Ly Hỏa nói giỡn, nhìn Hảo Mộng Vô Hoa và Thương đang say sưa tranh đấu: “Bây giờ tôi mang cậu rời khỏi chỗ này, có muốn hay không?”

Trong lòng suy tính một hồi, cuối cùng thoáng mang theo áy náy với Hảo Mộng Vô Hoa, Diệp Vô Truy khẽ gật đầu.

Thiếu giáo chủ đại nhân thỏa mãn nở nụ cười.

Thương bên kia đang giáo huấn sư môn phần tử cặn bã, vô ý thức cảm thấy không thích hợp. Vội vàng phân thân nhìn lại, chỉ thấy Diệp Vô Truy đã không ở tại chỗ.

Mà nhìn phía trước cửa sổ, có một đạo bóng đen nhảy ra.

Kinh hãi, Thương lập tức bỏ lại Hảo Mộng Vô Hoa, hướng về cửa sổ đuổi theo. Mà hắn thấy, là hai bóng lưng xa dần. Nhìn khinh công kia, cho dù là hắn cũng không đuổi kịp.

Hảo Mộng Vô Hoa cũng thở dài một hơi, tuy rằng hắn không biết người cứu Diệp Vô Truy kia là ai, nhưng dù sao so với rơi vào trong tay Thương vẫn rất tốt.

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên cảm thấy một trận hàn ý lạnh thấu xương bốc lên từ phía sau.

Quay đầu lại, Thương một thân áo lam đứng trước cửa sổ, sắc mặt âm trầm bất định nhìn hắn. Trong mắt lửa giận cuộn cuộn, giống như trong mười tám tầng địa ngục.

Trời ạ! Vô Truy, lúc cậu chạy trốn chết sao không mang tôi đi cùng! Hảo Mộng Vô Hoa trong lòng đau thương kêu gào, không biết đối mặt với tình phong huyết vũ kế tiếp thế nào.

Mà Diệp Vô Truy, lúc này hiển nhiên không nghe được tiếng lòng của hắn. Ly Hỏa mang theo cậu, cũng không trở về nhà trọ ở thành Tây. Đương nhiên hắn cũng nghe được đối thoại, Lục Phiến môn nếu đã theo dõi hai người bọn họ hồi lâu, gian nhà trọ kia cũng không an toàn nữa. Hoàn hảo vật phẩm trọng yếu vẫn tùy thân mang theo, cũng không có gì muốn đi lấy.

Ly Hỏa mang theo Diệp Vô Truy một đường đi nhanh, công phu nửa khắc đã rời khỏi trong phạm vi trấn nhỏ, hướng về phía rừng cây ngoài trấn. Đợi đi được tới chỗ sâu trong rừng rậm, như là cuối cùng cũng cảm thấy an toàn, mới dừng lại.

Đột nhiên dừng lại, Diệp Vô Truy bị nội thương bất ngờ không đề phòng vấp một cái, chờ đứng vững thân thể, phát hiện Ly Hỏa đang tự tiểu phi tiểu nhìn cậu.

Lén lút ra ngoài gặp Hảo Mộng Vô Hoa lại bị tóm đến, cuối cùng còn phải dựa vào người này mang mình đi ra, Diệp Vô Truy nhất thời cũng cảm thấy trên mặt không sáng sủa. Sau khi cảm thán tính sai, điều chỉnh tốt nội tâm tình tự của mình, cậu mới ngẩng đầu nhìn Ly Hỏa.

“Cậu muốn hỏi cái gì?”

“Tôi chỉ muốn nói, nếu đã xác định bạn tốt an toàn. Chúng ta hiện tại có thể rời khỏi đây chứ?” Như không hề có cảm giác, Ly Hỏa không để ý mà hỏi thăm.

“... Có thể, tôi sẽ dẫn cậu đi tìm sư phụ.” Diệp Vô Truy nhìn người đứng dưới bóng râm của cây đối diện, lại không cách nào đoán được tâm tư của hắn. Đến tận cùng Ly Hỏa nghe được bao nhiêu, có có phải đã nghe được toàn bộ hay không, nhưng lại không hỏi gì?

Ly Hỏa tâm tư khó dò, còn hơn Thương càng làm cho Diệp Vô Truy cảm thấy khó đối phó. Càng nghĩ càng thấy phức tạp trong đó khiến người ta đau đầu, về chuyện Niết Khánh đan, lúc trước Cửu Trọng giáo đi Thiên Sơn hẳn là cướp thứ bảo vật này. Nhưng vì sao hiện tại Ly Hỏa một chữ cũng không hỏi, hoàn toàn một bộ dáng vẻ không quan tâm.

Còn có, hẳn cùng Lục Phiến môn đều đang tìm sư phụ, là vì lý do gì?

Trong lòng có rất nhiều nghi hoặc, Diệp Vô Truy cũng không hỏi ra miệng. Cậu cùng Ly Hỏa chỉ là quan hệ giao dịch tạm thời mà thôi, cho dù hỏi Ly Hỏa cũng không nhất định sẽ nói ra. Hơn nữa...

Như nhìn thấy nghi hoặc trong mắt Diệp Vô Truy, Ly Hỏa đứng lặng một lúc lâu, nhẹ giọng nói: “Diệp Vô Truy, cậu muốn biết vì sao vừa nãy tôi muốn cứu cậu?”

“...” Diệp Vô Truy muốn nói, là bởi vì giao dịch giữa hai người còn chưa kết thúc. Nhưng cậu định trả lời ngẩng đầu lên lại thấy ánh mắt chăm chú của Ly Hỏa, liền mắc ở họng, nói không nên lời.

Lẽ nào nói, còn có nguyên nhân khác?

“Tôi đây còn một vấn đề hỏi cậu, Diệp Vô Truy, cậu thấy tôi thế nào?” Thấy cậu một lúc lâu không trả lời, Ly Hỏa hỏi việc khác.

Cái này đáp rất tốt, cho tới nay hình tượng Ly Hỏa ở trong lòng Diệp Vô Truy cũng rất tươi sáng. Cường thế, quyết tuyệt, bức người, tựa như ngọn lửa đốt cháy hết mọi thứ.

“Cậu rất mạnh... Là một đối thủ đáng chờ mong.” Mà cuối cùng, Diệp Vô Truy chỉ trả lời như thế.

Đúng vậy, đối thủ. Lần đầu tiên ở Thiên Sơn thấy Ly Hỏa, cậu chỉ biết hai người không làm đồng bạn được, chỉ có thể trở thành kẻ địch. Bởi vì hai người đã định trước là quá mức giống nhau, là không có khả năng tồn tại trong cùng một trận doanh.

Diệp Vô Truy biết, Ly Hỏa cùng mình trước đây như nhau, đều muốn nắm người trong tay, sẽ không để bất luận kẻ nào đến trên đầu mình ra lệnh.

Nghe được đáp án của cậu, Ly Hỏa giống như rất thỏa mãn nở nụ cười: “Thoạt nhìn, giống với tôi.” Hắn chăm chú nhìn vào hai tròng mắt của Diệp Vô Truy, nói: “Ở trong trò chơi này, cậu là người duy nhất khiến tôi sản sinh ý chí chiến đấu cường liệt như thế, Diệp Vô Truy. Tôi vẫn cho rằng không ai có thể đủ đuổi trên tôi, xem ra là sai.”

Thật là tự đại, Diệp Vô Truy bất đắc dĩ ở dưới đáy lòng thổ tào: “Tôi nên vinh hạnh sao?”

Thấy dáng vẻ khinh thường của cậu, thiếu giáo chủ đại nhân lại không để bụng. “Theo ý tôi, địch thủ khó gặp như cậu, chỉ có thể hủy trong tay tôi. Sở dĩ ‘niếp hồn’ tôi vốn không định dùng để đối phó cậu, tới nay cũng không có dùng nó không chế cậu.”

Người nghe duy nhất yên lặng cắn răng. Đây cũng không tính là tùy tiện, bình thường hơi một tí lại đem cậu dùng làm túi ngủ xách ôm tính cái gì!

Nhưng mà, Ly Hỏa đang biểu lộ cõi lòng hiển nhiên không nghe được nội tâm phẫn uất của cậu, tiếp tục nói. “Nếu như cậu bị Lục Phiến môn bắt được, hạ xuống nhược điểm ở trong tay bọn họ. Như vậy tôi cũng rất không dễ chịu.” Nói xong, nhú nhú mày, dường như nghĩ tới cuồng vọng của Thương lúc đó.

Diệp Vô Truy kinh ngạc, rất ít khi có thể thấy Ly Hỏa không mang theo vẻ tươi cười nói thật tình. Nam nhân này bình thường luôn luôn lấy nụ cười che giấu thật lòng, mà thực sự trở nên nghiêm túc lại khiến bất luận kẻ nào cũng không dám chạm vào lửa.

“Cậu hiểu kỳ sao tôi lại không hỏi cậu cái gì, về Niết Khánh đan... Tôi thật sự biết một ít.” Lộ ra nụ cười vô hại, Ly Hỏa nói: “Thế nhưng tôi cũng không định từ cậu để biết cái gì, dù sao như vậy cũng không có ý nghĩa. Một hồi đánh cờ, tổng yếu thể lực song phương ngang nhau mới có hứng thú.”

Nhìn hắn, Diệp Vô Truy lạnh lùng nói: “Cho nên tôi cũng không thể hỏi cậu bất luận vấn đề gì. Cậu định nói, tại thời gian đồng hành, hai bên chúng ta cho dù ở sau lưng làm chuyện gì, hai bên đều không thể quấy rầy sao?”

“Trả lời chính xác.” Ly Hỏa cười cười. “Đám cùng tôi đánh cuộc không, Diệp Vô Truy, Xem đến cuối cùng là cậu thắng hay tôi thắng? Đánh cuộc triển khai xoay chung quanh Danh Dao, tiền đặt cược tạm định.”

Lại là sư phụ, gần đây một loạt chuyện tình đều thoát không được liên quan đến Danh Dao. Không, Diệp Vô Truy trong lòng yên lặng nghĩ. Phải nói là từ lúc vào trò chơi tới nay có chuyện gì, đều là lấy Danh Dao làm trung tâm mới đúng. Danh Dao này, tựa hồ là chủ tuyến của toàn bộ trò chơi. Như vậy trên người sư phụ, đến tột cùng có câu đố gì.

Nếu Ly Hỏa dám đưa ra đánh cuộc này, có phải hắn biết cái gì hay không?

Diệp Vô Truy tỉ mỉ đánh giá biểu tình của đối phương, nhưng mà bởi vì Ly Hỏa đeo mặt nạ, hoàn toàn không nhìn được.

Phải đồng ý việc đánh cuộc này sao? Cho dù thắng hắn, có thể có chỗ tốt gì, trái lại không duyên không có đáng một đồng lớn phiền toái, đáng giá sao?

Diệp Vô Truy ở trong lòng nhiều lần tự hỏi, mà cuối cùng làm ra quyết định.

“Được rồi.” Cậu nhìn thẳng vào hai tròng mắt thâm thúy của Ly Hỏa. “Tôi liền cùng cậu phân thắng bại.”

Diệp Vô Truy nói ra những lời này đồng thời, trong lòng mơ hồ nghĩ, Tề Dã năm đó kiệt ngạo tự tin không ai bì nổi, dường như đã lại trở về.

Mà Ly Hỏa nhận được câu trả lời thuyết phục, rất hài lòng nở nụ cười, như là chiếm được vui sướng trước nay chưa có.

Hắn nóng rực chăm chú nhìn Diệp Vô Truy, thấp giọng nói: “Tôi sẽ không để cậu hối hận.”

Thế giới của Nhất Mộng Giang Hồ, sắp vì quyết định của hai người mà phong sinh thủy khởi.

Trong hiện thực, các đại tư bản nắm trong tay tài chính thế giới, lại như nhau thường thường lui tới tiến lên.

“Có tin tức sao?” Một nam tử trang phục tinh anh, hỏi bảo vệ giữ cửa.

Hắn hiện tại đang đứng ở cửa một gian phòng ngủ thật lớn, mà chủ nhân của gian phòng ngủ này, đã tròn hai ngày không đi ra.

Bảo vệ cung kính lắc đầu, nói: “Không có, trước khi tộc trưởng đi vào trong, phân phó bất luận người nào cũng không thể quấy rầy. Chúng tôi cũng không thể mạo muội xông vào.”

Nghe vậy, nam tử tinh anh nôn nóng bước vài bước, nửa ngày, nhìn cánh cửa phòng ngủ đóng chặt thở dài một hơi, bất đắc dĩ rời đi.

Tuy rằng tập đoàn Vạn Hoa không cần người cầm lái lúc nào cũng chú ý, cũng có thể dựa vào thủ hạ đông đảo dưới quyền trước sau như một vững bước đi tới. Thế nhưng, đó chỉ là dưới tình huống không phát sinh ngoài ý muốn.

Mà hiện tại, một cơn sóng thật lớn sắp liên lụy đến toàn bộ tập đoàn. Thế nhưng tại thời khắc mấu chốt này, người lãnh đạo tập toàn bộ tập đoàn Tần Diễm không biết vì sao lại đóng cửa không ra, đây thực sự khiến thủ hạ mới nhận được tin tức lo nghĩ không ngớt.

Cái gọi là cơn sóng, kỳ thực có thể nói là nội loạn. Tần Diễm tuy rằng cầm quyền từ vài năm trước đến nay, đã từng bước khống chế được ba gia tộc liên hợp cổ phần khống chế tập đoàn Vạn Hoa. Thế nhưng địa vị của hắn, trên thực tế cũng không vững chắc như vậy.

Mọi người đều biết, đằng vị trước Tần Diễm, chính là một người thừa kế được vạn người chú mục khác —— trưởng tử Tề gia, Tề Dã.

Vị này từ nhỏ nổi danh thiên tài, nếu như có thể thuận lợi kế vị mà nói, chắc chắn trở ngại sẽ gặp so với Tần Diễm nửa đường nhảy ra ít hơn rất nhiều. Thế nhưng vì nội bộ Tề gia một hồi ngoài ý muốn, Tề Dã không chỉ không kế thừa Vạn Hoa, thậm chí cả người đều biến mất trong tầm mắt mọi người.

Tần Diễm có thể yên tâm nắm quyền, cùng Tề gia nhược thế với Tề Dã thoái ẩn cũng có chút ít quan hệ.

Mà tin tức mới nhất nhận được hiện tại là, trưởng tử Tề gia Tề Dã, dĩ nhiên lại muốn trọng xuất giang hồ?!

36. Chương 36: Lửa Trại Dạ Đàm

Diễn đàn Nhất Mộng Giang Hồ lại lần nữa sôi động, lúc này ngòi nổ tuy không phải Diệp Vô Truy, thế nhưng cũng không phải không liên quan đến cậu.

Tình anh Cửu Trọng giáo một khi bị diệt, quan phủ can thiệp chuyện giang hồ? —— đây là cục diện phân tích trung lập.

Nếu nói nơi nào có Cửu Trọng giáo, còn nhìn miết úng trong quán trà —— đây là phần thanh cảm thù Cửu Trọng giáo, bỏ đá xuống giếng. (chỗ này ta chả hiểu.)

Ngoài ra còn vô cùng nhiều bài post bát quái, thế nhưng nếu muốn nhìn tổng quát toàn bộ sự kiện, điều ra rõ trọng điểm, còn phải nhìn thiếp tập hợp của Bát Quái Các —— Dưới chân núi Thiếu Thất Cửu Trọng đánh bất ngờ, ba đại môn phái dùng trí ma giáo.

Thiếp này ngôn luận khách quan, cẩn thận làm hết phận sự tuân theo địa đạo làm rõ nguyên do sự tình, dường như đã từng chứng kiến. Lúc đầu môn nhân của ba đại môn phái sau khi xem bài post, cũng không khỏi hoài nghi có phải trong nhà có nội gián hay không, nếu không Bát Quái Các sao có thể lý giải toàn bộ sự việc lớn nhỏ cụ thể tỉ mỉ như thế?

Nhưng mọi người suy đoán cứ suy đoán, vài người quan điểm cay độc lại có kiến giải độc đáo.

“Theo tôi mà nói, người khả nghi nhất là hai người trên đường đi ra ngoài báo tin kia.” Một người chơi có ID Làm Cây Cỏ Ven Đường phân tích như vậy.

Phía dưới có người chơi hỏi hắn vì sao nói thế? Vị Làm Cây Cỏ Ven Đường này bắt đầu nói lên kiến giải của mình.

“Theo tình hình chung xem ra, Cửu Trọng giáo tập kích là hướng về ba đại môn phái đi, thế nhưng hai người kia xuất hiện cũng không khỏi quá khả nghi rồi. Không chỉ lúc phát sinh sự việc không có hoảng loạn, còn chủ động cung cấp kế sách giải quyết, đây đâu phải việc làm của lương dân bình thường bị dính dáng? Hơn nữa, sau khi hai người kia đi báo quan liền không quay lại nữa, tôi phải nói sau lưng khẳng định có quỷ. Nói không chừng Cửu Trọng giáo vốn hướng về phía bọn họ, ngược lại bị kẻ gây họa bọn họ dẫn tới trên người ba đại môn phái.”

Sau khi lưu loát nói một đồng, đồng chí Cây Cỏ Ven Đường đột nhiên phát hiện, các người chơi vốn truy vấn hắn cũng không biết xoay người rời đi lúc nào.

Đại khái là cái phán đoán suy luận này quá mức kỹ tư diệu tưởng, đường đi vào đề, có rất ít người đồng ý với ý kiến của hắn. Thậm chí có người chơi còn hồi âm lại nói: Hai người này cũng không phải Diệp Vô Truy, cậu thực sự cho là nhiều người có năng lực như vậy khiến Cửu Trọng giáo đuối giết?

Cây Cỏ Ven Đường sau khi không chiếm được đồng ý hậm hực phát biểu một hồi trẻ con không thể dạy, liền hạ tuyên.

Mà trên diễn đàn chủ đề hấp dẫn về Cửu Trọng giáo lần này tập kích thất bại vẫn còn đang tiếp tục, đối với những người chơi không có gì náo nhiệt để xem mà nói, giai đoạn hiện tại này có thể nói là một điểm tiêu khiển duy nhất.

Có rất nhiều người ở trong lòng yên lặng cầu khẩn. Đánh đi đánh đi! Tắm đại môn phái các người cùng Cửu Trọng giáo đánh càng lợi hại càng tốt, vừa lúc để mấy người tiểu phái bọn tôi nghỉ ông đắc lợi!

Vài người không có tâm tư gì khác, không hề nói nhiều.

Trước không nói diễn đàn đây, trong trò chơi Nhất Mộng Giang Hồ, cũng đang là một bộ sắp có mưa gió.

Đối mặt với đợt kích của Cửu Trọng giáo, các đại môn phái trong khoảng thời gian ngắn đều như chim sợ cành cong. Tuy nói lúc này đây thành công đánh bại địch nhân, nhưng ai cũng không thể đảm bảo Cửu Trọng giáo kia lúc nào sẽ ngóc đầu lại. Đến lúc đó, nói không chừng lại trở về trận ác chiến hơn mười năm trước kia.

Gần năm mươi năm trước trận ác chiến của Cửu Trọng giáo với võ lâm vùng Trung Nguyên, đối với các người chơi mà nói có thể chỉ là một chút cách trên tấm tuyên truyền của trò chơi, nhưng đối với sinh vật nguyên sinh trong trò chơi, đó đều là một hồi giao phong thảm liệt khắc khổ sâu trong lòng.

Nhớ tới động tác liên tiếp gần đây của Cửu Trọng giáo tại vùng Trung Nguyên, chẳng lẽ bọn họ lại mưu đồ ngấp nghé vùng Trung Nguyên? Tắm đại môn phái ở trong võ lâm vùng Trung Nguyên nhất thời người người cảm thấy bất an.

Càng nghĩ càng thấy đáng sợ, các phái võ lâm đều dứt khoát ào ào giới nghiêm, gia tăng phòng bị. Đồng thời báo cho các môn nội đệ tử, trăm triệu không thể tùy tiện gây chuyện, quy quy củ củ đủ để không ra khỏi cửa mới tốt.

Mọi người ở bên bờ suy nghĩ hỗn loạn, thiếu giáo chủ Cửu Trọng giáo làm thiên hạ nổi gió, lại đang ở đường đi về rừng ẩn.

Ngày ấy ở dưới chân núi Thiếu Thất sau khi thắng thắn với Diệp Vô Truy, hai người tựa như cái gì cũng không có phát sinh, tiếp tục hình thức ở chung trước đây. Thế nhưng có phải một số việc đã yên lặng thay đổi hay không, chỉ có trong lòng chính bọn họ mới biết được.

“Lại có tin tức gì sao?” Ly Hỏa mời khôi phục lại từ trạng thái “ngồi thiền”, nhìn Diệp Vô Truy thả chim bồ câu truyền tin đi, vô cùng buồn chán hỏi thăm.

Chỉnh lý tốt giấy viết thư, Diệp Vô Truy lờ mờ hắt một cái. “Vì sao tôi phải không công nói cho cậu? Không phải nói hai bên không được quấy rầy việc của nhau sao?”

“Tôi quả thực cũng ‘lương dân’.” Bên mép lộ ra vẻ tươi cười rất thiếu đánh, Ly Hỏa chống một tay ngồi cạnh đồng lứa. Hẳn trước đó đã xem lướt qua diễn đàn, đối với tất cả các ngôn luận đều lý giả một hai cái.

Ngoại trừ Cây Cỏ Ven Đường kia một câu nói toạc ra chân tướng lại bị mọi người bỏ qua, đại đa số người chơi đều tin tưởng hai người “A Ly”, “A Diệp” lúc đó đều chỉ là người thường vô tội bị dính dáng. Ly Hỏa ở trong lòng buồn cười, đồng thời cũng không khỏi tự giễu một phen.

“Lương dân?” Từ trên xuống dưới liếc mắt quan sát Ly Hỏa, Diệp Vô Truy cười nhạo: “Đó là bọn họ không có nhãn lực, lại đem người ác nhất thiên hạ nhìn thành người thường.”

Đương nhiên cậu cũng xem qua tin tức trên diễn đàn rồi, trong lòng cảm thán đồng thời, cũng không khỏi chú ý đến Cây Cỏ Ven Đường kia nhiều hơn. Ánh mắt sắc bén như vậy, thật sự là một nhân tài.

Thế nhưng người tài thì thế nào, ở trước mặt dư luận đại chúng, nhân tài cũng đều biến thành tài trí bình thường. Chẳng phải là rất châm chọc?

Nhớ tới tin tức mới nhất mình vừa nhận được của Bát Quái Các, Diệp Vô Truy không khỏi nhíu mày. Bản thân cậu bên này nhất ba vị bình, nhất ba hựu khởi. Thật sự không có khí lực đi quan tâm người trên diễn đàn nói gì.

Mượn ánh sáng của đồng lứa, Ly Hỏa tinh tường nhìn thấy Diệp Vô Truy cau mày.

Không biết vì sao, ánh lửa chiếu rọi lên khuôn mặt tuấn tú kia, biểu tình ưu sầu kia khiến ngực Ly Hỏa cũng có chút không thoải mái. Hắn vô ý thức đưa tay định vuốt nếp uốn giữa lông mày người nọ, nhưng bàn tay tới được phân nửa, dường như đột nhiên phục hồi lại tinh thần.

Tay cứng ngắt vòng vo các hướng, đẩy cành cây bên đồng lửa. Ly Hỏa không biết Diệp Vô Truy có phát hiện mình khác thường hay không, hẳn vì che giấu một tia hoảng loạn vô danh trong lòng mà hỏi.

“Có tin tức xấu?”

Diệp Vô Truy từ lúc nhìn tờ giấy bỏ câu đưa tin tới xong, sắc mặt vẫn không hề tốt, theo đó Ly Hỏa làm ra phán đoán như vậy.

Hai tròng mắt nhìn chằm chằm đồng lửa nhiệt liệt bốc cháy nửa ngày, Diệp Vô Truy khẽ thở dài: “Liên tục là tin tức xấu, tôi trái lại chờ đợi lúc nào có thể cho tôi một tin tức tốt.”

“Phải không? Vậy tới nói nghe một chút, tôi còn có thể giúp cậu thương nghị thương nghị.”

“Cậu?” Diệp Vô Truy nhìn người ngồi bên kia đồng lửa, buồn cười nói: “Không ở trong tối kéo chân tôi liền cảm ơn trời đất rồi, tôi cũng không trông cậy vào cậu hỗ trợ.”

Ly Hỏa không tiếng động cười cười, đem thịt thỏ nướng vừa tốt đến bên người Diệp Vô Truy, đưa cho cậu một cái chân thỏ.

Nhìn Diệp Vô Truy suy nghĩ một chút liền nhận lấy, thiếu giáo chủ đại nhân đột nhiên hỏi: “Không sợ tôi hạ độc sao?”

Vừa mới ăn một miếng Diệp Vô Truy đặt xuống, ngẩng đầu tức giận liếc mắt nhìn hắn: “Cậu rất rảnh sao?” Nướng thịt thỏ còn hạ độc, thực sự không giống tác phong của Ly Hỏa.

“Đúng vậy, tôi không buồn chán như vậy. Bởi vì đó đều là mưu kế nhỏ thủ đoạn nhỏ, tôi không cần phải ở chỗ này ra tay đối phó cậu. Cho dù động thủ, cũng hoàn toàn không ảnh hưởng đến đại cục thắng bại giữa hai chúng ta.” Bản thân cầm một cái chân thỏ béo ngậy khác, ngồi ở một bên ăn, Ly Hỏa tiếp tục nói.

“Cho nên, hiện tại cậu có phiền não gì cũng có thể nói lớn ra. Tôi sẽ không ở loại thời gian này bỏ đá xuống giếng.”

Yên lặng ăn xong một cái chân thỏ, như là bị hắn thuyết phục, hai tròng mắt đen kịt của Diệp Vô Truy yếu ớt liếc nhìn Ly Hỏa, mở miệng.

“Hiện tại quả thật có một chuyện phiền toái khiến tôi đau đầu, mà chuyện này, cũng có liên quan đến cậu.”

Ly Hỏa tập trung tinh thần, một bộ dáng vẻ chăm chú lắng nghe.

“Trước đó tôi hỏi cậu trước, về nhiệm vụ Niết Khánh đan của tôi, cậu đến tốt cùng biết bao nhiêu?” Diệp Vô Truy không có trực tiếp thẳng thắn nói, mà hỏi lại Ly Hỏa. Dò xét rõ ràng đối phương con bài chưa lật phía sau của đối phương, cậu mới có thể thành thạo mà nắm chắc mình rốt cuộc nên để lộ ra bao nhiêu tin tức.

“Chỉ là một chút. Lúc đó hệ thống thông báo trong hai mươi lăm ngày phải truy giết ba người các cậu, đoạt lại Niết Khánh đan. Mà nhiệm vụ gợi ý chỉ nói nơi các cậu sẽ đưa Niết Khánh đan đến, cụ thể là đâu, cũng không có nói.” Ly Hỏa giống như không hề phòng bị, đầu đuôi gốc ngọn nói hết: “Nhiệm vụ tôi biết về Niết Khánh đan, chỉ có những điều đó.”

“Như vậy, phần thưởng cậu được sau khi hoàn thành nhiệm vụ là gì?” Diệp Vô Truy truy vấn.

Dựa theo lời Ly Hỏa xem ra, hệ thống tuyên bố nhiệm vụ này là nhiệm vụ song hướng. Nhiệm vụ hai bên tranh đấu lẫn nhau, chỉ có một bên có thể thành công hoàn thành nhiệm vụ.

Thiếu giáo chủ đại nhân thần bí cười: “Cái này tôi không muốn nói. Được rồi, hiện tại đến lượt cậu, cái chuyện khiến cậu phiền phức là gì?”

“...” Diệp Vô Truy yên lặng hồi lâu, lên tiếng: “Cậu biết lúc đó tiếp nhận nhiệm vụ, là ba người, tôi, Hảo Mộng Vô Hoa còn có Lưu Lạc.”

Ly Hỏa híp mắt suy nghĩ một chút, nửa ngày mới nhớ ra cái người Lưu Lạc này là thủ tịch đệ tử của phái Thiên Sơn..

Đây không phải thiếu giáo chủ đại nhân không coi trọng vị đại đệ tử Thiên Sơn này, thật sự là lúc đó tập kích Thiên Sơn, Lưu Lạc không ở hiện trường. Đây thật sự khó khiến hần lưu lại ấn tượng sâu với người này. Bất quá đối với danh đệ thất trên bảng thực lực này, Ly Hỏa nhiều ít vẫn nhớ chút, vì vậy hỏi.

“Là hần xảy ra chuyện?”

Diệp Vô Truy lắc đầu, lại lập tức gật đầu.

“Tạm thời chưa cách nào xác định, chỉ là mất tin tức của hần.”

Bát Quái Các truyền tin nói, đã mất tin tức Lưu Lạc. Lúc này Diệp Vô Truy trái lại không lo lắng như lúc Hảo Mộng Vô Hoa mất tích, bởi vì Lưu Lạc này thật sự có tiền khoa.

Vị này là phần tử lạc đường cấp bậc chuyên nghiệp, cho dù là bản thân một mình hảo hảo đi trên đường, cũng có thể đem tính năng đi của mình đánh mất.

Hiện tại không xác định chính là, Lưu Lạc đến tột cùng là lạc đường, hay có việc gì ngoài ý muốn? Theo cá tính của tiểu tử này, điều trước cũng không phải không có khả năng.

Diệp Vô Truy đem suy đoán đại thể nói với Ly Hỏa một phen, thiếu giáo chủ đại nhân nghe rõ cũng có chút hắc tuyến.

“Cho nên, cậu hiện tại rất hoài nghi hần chính là lạc đường, mà không phải mất tích?”

Diệp Vô Truy gật đầu: “Lúc trước lần đầu tiên tôi thấy hần, hần một mình ở tại chỗ trong rừng ẩn vòng va ba ngày.”

Đó là Diệp Vô Truy lần đầu nhìn thấy người khác ngoài Danh Dao, phương thức lên sàn của Lưu Lạc cũng khiến người ta ấn tượng khắc sâu.

Có đúng không? Trí nhớ thiếu thốn đường đường là thủ tịch đệ tử Thiên Sơn lại mất phách lạc đường, Ly Hỏa thật lâu không thể mở miệng, lại hỏi: “Trước khi mất tin tức, chỗ cuối cùng hần xuất hiện là ở đâu?”

Nghe câu hỏi đó, Diệp Vô Truy chần chờ ngẩng đầu lên, thật sâu liếc mắt nhìn hần.

“Rừng ẩn trấn Hà Lạc, Lưu Lạc đi tìm sư phụ tôi.”

Chính là vì đi đưa một phần ba của Niết Khánh đan.

37. Chương 37: Thần Bí Giết Người

“Giá ——!”

Một con ngựa đỏ thẩm phi như bay trên con đường nhỏ mà qua, khiến người khác bất ngờ không kịp đề phòng.

Mà người hái thuốc mới từ trên núi đi xuống vội vàng lui về phía sau vài bước tránh được, thế nhưng vẫn như cũ bị khí lưu cuộn cuộn của con người phi qua kia đến, thân thể lung lay, ngồi bệt dưới đất.

“Mẹ nó! Cưỡi ngựa rất giỏi a! Cẩn thận tôi cáo cậu chạy quá tốc độ!” Yêu thương nhìn được thảo rơi trên mặt đất, người hái thuốc một bên nhặt, trong miệng còn không quên mắng vài câu. “Thiết, công ty trò chơi cũng thật là, coi như là cổ đại, cũng nên ở khoảng trống này làm một lối đi bộ, đèn xanh đèn đỏ vân vân. Tuyệt không chú trọng an toàn của người đi đường.”

Hần chưa kịp vì vận đen hôm nay mà cảm thái, có vài dược thảo bởi vì rơi xuống đất bị tổn hại, dược tính sợ là sẽ mất đi phần nửa. Đột nhiên cảm thấy trên đầu có một bóng mờ, nghi hoặc ngẩng đầu lên nhìn.

Là người vừa nãy cưỡi ngựa kia quay lại, lạnh lùng nhìn hần.

“Cậu...” Người hái thuốc vừa mở miệng nói một câu, chỉ thấy một đạo ngân quang lóe lên, cổ họng một trận xé rách đau đớn.

Giây tiếp theo, hấn liền xuất hiện ở Minh Phủ đầu thai chuyển thế.

Ở tại chỗ sưng sốt nửa ngày, người hái thuốc mới mới phản ứng được mình bị người giết. Vội vàng kiểm tra cột nhân vật của mình, quả nhiên thấy toàn bộ đẳng cấp kỹ năng đều về không, yêu thương nhất là hái thuốc cùng chế được cấp bậc được sự sắp thẳng cấp cũng hoàn toàn về số không.

Tôi kháo, đến mức này sao? Không phải hấn chỉ nói đúng một câu?! Càng nghĩ càng tức, tức giận trong lòng như lửa rừng rực thiêu đốt! Người hái thuốc hung hăng cắn răng một cái, chuyển đi diễn đàn.

Mà cái thời kì này, thiếp trách cứ phần nộ trong diễn đàn rất nhiều, có rất nhiều người chơi phát thiếp giải oan, khốc lóc kể lể, nói mình vô duyên vô cớ bị người giết. Trong nháy mắt xóa hết cấp bậc, đối với người chơi đã dần dần đi vào quỹ đạo trò chơi mà nói, cũng không phải một cái tổn thất có thể dễ dàng tha thứ.

Theo loại bài post này nhiều lần xuất hiện, các người chơi quan tâm diễn đàn đều phát hiện, loại sự kiện giết người mạo danh này đột nhiên là một loại xu thế xuất hiện cao, hơn nữa tập trung dày đặc ở hai ngày gần đây. Mà địa điểm phát sinh toàn bộ sự việc, đều là phụ cận tổng bộ của tám đại môn phái.

Không khỏi có người ngờ vực vô căn cứ, những sự kiện giết người thỉnh thoảng xảy ra này, có phải là Cửu Trọng giáo gây ra hay không? Dù sao lần dị tượng trong tám đại môn phái này cũng tổn thất không ít đệ tử, ngoại trừ phái Thiên Sơn bởi vì chỗ xa xôi.

Cửu Trọng giáo được mọi người công nhận là ma giáo, lấy sự kiện lần này, tiếng hô hào thảo phạt Cửu Trọng giáo càng ngày càng cao, dần dần hình thành một cổ ngưng tụ thành một đoàn xu thế thảo phạt.

Lúc Diệp Vô Truy cùng Ly Hỏa từ trên diễn đàn xem xong tin tức, một liên minh chính nghĩa do người chơi tự phát tạo thành đã có chút quy mô, ái tổ chức này lấy tôn chỉ là diệt ma giáo, đang trắng trợn thu nạp đệ tử các môn phái.

Liên minh chính nghĩa? Diệp Vô Truy nghiền ngẫm nhìn vài chữ này, đem ánh mắt hướng về phía Ly Hỏa một bên.

“Có cảm tưởng gì sao?”

“Một đám ô hợp.” Ly Hỏa mỉm cười: “Giai đoạn hiện tại chỉ dựa vào năng lực của người chơi thì còn không làm được gì, nếu tám đại môn phái liên thủ mà nói còn đáng giá kiêng kỵ một phen.”

Ngụ ý, những người chơi hợp thành liên minh chính nghĩa, Cửu Trọng giáo còn không để vào mắt, có lẽ nói, Ly Hỏa hấn không có đem những người chơi này để vào mắt.

Lời này tuy rằng nghe có chút ngạo khí, nhưng cũng xem như sự thật.

“Vậy cậu không hiểu kỳ, những người phía sau giá họa Cửu Trọng giáo đó, là ai, có mục đích gì?” Diệp Vô Truy hỏi lại.

Khác với phần lớn người, cậu cũng không cho rằng những sự kiện giết người đột ngột này là Cửu Trọng giáo gây ra. Cửu Trọng giáo quả thực có mưu đồ với vùng Trung Nguyên, nhưng cũng sẽ không ngu xuẩn đến dẫn tới tình cảnh nhiều người tức giận. Dù sao tổng bộ của Cửu Trọng giáo là ở Tây Vực, ở vùng Trung Nguyên nhiều ít vẫn thu liễm chút.

Thế nhưng nhiều ngày trong sự kiện giết người, phần lớn người chơi là vì là một ít lý do, hoặc hoàn toàn bị giết không có nguyên nhân.

Cho dù đây lấy danh thích giết chóc của Cửu Trọng, Diệp Vô Truy cũng không cho là bọn họ sẽ làm một chuyện không lý do như thế.

Ly Hỏa ngoài ý muốn liếc cậu, mới nói. “Cho dù là ai, mục đích của bọn họ nhất định là nhằm vào chúng tôi. Chỉ bất quá mọi người phần lớn đều rất ngu xuẩn, dễ thao túng, mới để cho bọn họ dễ dàng đắc thủ như vậy.”

“Chúng tôi” trong miệng hấn, chính là chỉ Cửu Trọng giáo, Ly Hỏa thân là thiếu giáo chủ, vẫn rất có lòng trung thành. Mà luôn miệng nói phần lớn người chơi ngu xuẩn, cũng không thẹn với danh cuồng ngạo của Ly Hỏa.

Diệp Vô Truy bắt đầu nhìn hẩn một cái. “Nếu không phải các người thường ngày hành sự kiêu ngạo, bọn họ cũng sẽ không cho là như thế.”

Ly Hỏa khinh thường hừ nhẹ một tiếng. “Chỉ cần là lập trường muốn bác bỏ người, một mực tùy bản thân suy nghĩ bọn họ mà giao cho đủ loại tội danh. Danh môn chính phái là như thế này, bảo thủ lại vô tri, chỉ biết dựa vào người xưa chế tạo danh tự mà tự cao tự đại.”

Nghe trong miệng hẩn nồng đậm ý trào phúng, Diệp Vô Truy cuối cùng cũng có chút hiểu vì sao người đệ nhất này lại tình nguyện vứt bỏ vô lâm vùng Trung Nguyên, mà đầu nhập ma giáo Tây Vực rồi.

Nói vậy trong xương Ly Hỏa trời sinh có một loại khinh thường đối với có quyền thế của người xưa. Người như vậy, luôn rất thích hợp trở thành khai phá của thời đại mới.

“Cậu nghĩ đến đám người nào vu oan giá họa không?”

“Còn chưa xác định.” Ly Hỏa nhú mày. “Cửu Trọng giáo gây thù nhiều lắm, tạm thời cũng không cách nào điều tra rõ. Thế nhưng lý do những người đó gây chiến giá họa như vậy, tôi trái lại có thể đoán được vài điều.”

“A?” Diệp Vô Truy nhướng mày.

“Cậu chờ xem đi.” Khóe miệng câu ra một mặt tiểu ý, lại khiến thiếu giáo chủ đại nhân thoát nhìn càng lộ vẻ lạnh lùng hơn. “Không lâu sau, trên giang hồ chắc chắn có một hồi tình phong huyết vũ.”

Hơi nhú mày suy tư một chút, Diệp Vô Truy vẽ mặt kinh dị. “Lẽ nào hiện tại giá họa cho Cửu Trọng giáo, bất quá chỉ là thủ thuật che mắt của người phía sau màn đời đi tầm mắt mà thôi?”

“Đến lúc đó sẽ biết.” Ly Hỏa vẽ mặt chuyện không liên quan đến mình nói.

Hai người một đường đi tới, để tránh tai mắt của người, thay đổi nhiều loại phương tiện đi đường. Đầu tiên là đi đường bộ rời khỏi phương Bắc, lại một đường hướng phía Nam, trong đó di chuyển đường thủy hơn phân nửa lộ trình.

Cuối cùng, hai người cũng chọn cưỡi ngựa để đi. Bởi vì đây là loại nhanh nhất, cũng sẽ không dễ dàng bị người truy được manh mối tuyến đường.

Dọc theo đường đi, không chỉ có Diệp Vô Truy cẩn thận để tránh được sát thủ của Cửu Trọng giáo như thế, cũng là Ly Hỏa muốn bỏ qua ám tiêu của Cửu Trọng giáo. Những ám tiêu này từ lúc thiếu giáo chủ rời khỏi tông giáo, vẫn luôn âm thầm đi theo phía sau hẩn, là trực hệ của giáo chủ,

Mặc dù lúc ở Tàng Kiếm sơn trang, Ly Hỏa đã từng thoát khỏi giám thị của bọn họ. Nhưng vì để ngừa vạn nhất, thiếu giáo chủ vẫn một đường bí mật đi, tránh bại lộ tung tích.

Lúc Diệp Vô Truy tò mò hỏi hẩn vì sao phải tránh người của Cửu Trọng giáo, Ly Hỏa chỉ nhàn nhạt nói “Không muốn bị bọn họ biết đi tìm Danh Dao”, liền đẩy đi chỗ khác. Diệp Vô Truy cũng không hỏi lại, dù sao cũng là bí mật của người ta.

Một đường đi tới này, cũng đã đến nửa tháng. Lúc hai người rốt cục thấy trấn Hà Lạc, sự kiện sát nhân đã càng ngày càng nghiêm trọng, trên diễn đàn nhằm thảo phạt Cửu Trọng giáo cũng là một lần sóng cao.

Đối với việc này, thiếu giáo chủ đại nhân biểu tình không quan trọng, theo Diệp Vô Truy bước vào trấn Hà Lạc.

“Sao lại nhiều người như vậy?” Vừa tiến vào trong trấn, Diệp Vô Truy liền phát hiện không thích hợp.

Trên một lần cậu cùng Hảo Mộng Vô Hoa đến chỗ này, NPC trên trấn chiếm đa số, tuy rằng cũng có một chút người chơi, nhưng chỉ là số rất ít mà thôi.

Mà bây giờ, nhìn dòng người lui tới trên đường liền biết, những người xuất hiện trong đám người này có phân nửa là người chơi, hơn nửa phần lớn là đệ tử tám phái. Đương nhiên không bài trừ, còn có thể lực khác tham dự trong đó.

Bởi đã từng bị Lục Phiến môn tóm được hành tung, trước khi vào trấn, Diệp Vô Truy cũng dịch dung một phen. Không cần lo bị người nhận ra.

“Sợ rằng đều vì một người mà đến.” Nhìn Diệp Vô Truy, Ly Hỏa có chút suy nghĩ nói.

Hai người đều nghĩ tới một lý do. Trần Hà Lạc chỉ là một trấn nhỏ thông thường, tự nhiên sẽ không hấp dẫn người như vậy. Lý do xuất hiện loại dị trạng này chỉ có một, đó chính là chủ nhân rừng rậm ngoài trấn — Danh Dao.

Năm đó Danh Dao tuy rằng ẩn cư, thế nhưng ẩn cư nơi thiên hạ đều biết. Ẩn quy lâm chính là bởi vậy mà nổi tiếng.

Trong lòng không hiểu sao có chút phiền toái, nửa tháng này nội lực của Diệp Vô Truy đã sớm khôi phục hoàn toàn, đã không hề giống như trước dễ bị lửa giận thao túng rồi. Sau khi khắc cế phiền toái trong lòng mình, cậu khẽ gật đầu với Ly Hỏa.

“Bây giờ người nhiều như vậy, tạm thời không thể đi tìm sư phụ, nhà trọ bình thường cũng không thể dừng chân.”

Ly Hỏa không nói lời nào, hẳn biết nếu Diệp Vô Truy nói như thế, cũng đã có đường lui rồi.

Quả nhiên, đạo khách thanh y bảo hần theo sát phía sau, hai người liền hướng một phố lớn nhất đi tới.

Quán rượu, quán trà, nhà trọ, cửa hàng. Hai người nhìn như một đường đi dạo qua, nhưng nếu chăm chú quan sát hơn có thể thấy, Diệp Vô Truy một đường đi đều tỉ mỉ quan sát bằng hiệu của mỗi một nhà. Mà thẳng đến sắp đi cuối phố, mới thấy cậu dừng cước bộ trước một cửa hàng gạo không bắt mắt.

Diệp Vô Truy nhìn cửa hàng gạo ó vàng kia gọi vài lần, cất bước đi vào.

Nhà này phá lệ đơn sơ, ngoại trừ một ít túi thóc tản ra trên mặt đất ra thì không có vật phẩm nào khác, thật sự không giống một cửa hàng. Ngay cả tiểu nhị của cửa hàng, thấy có khách vào cửa, cũng đều lười ngắng đầu bắt chuyện một chút.

Diệp Vô Truy cũng không ngại, cậu trực tiếp đi đến chỗ tiểu nhị, không đợi tiểu nhị mở miệng, liền hỏi.

“Trong cửa hàng các cậu, có bán đậu tương không?”

Nghe câu hỏi của cậu, tiểu nhị kia lười biếng ngắc đầu nhìn. “Chỉ bán gạo, không bán đậu.”

“Có mấy loại gạo?”

“Khách nhân muốn loại nào?”

“Gạo vị đậu tương.”

Nếu như là tiểu nhị bình thường, lúc này đã sớm đem vị khách nhân làm khó dễ này đuổi ra. Thế gian nào có bán gạo vị đậu tương? Đây không phải nói bậy sao?

Thế nhưng tiểu nhị trước mặt này, lại bỗng nhiên nhìn thẳng vào Diệp Vô Truy, đồng thời, lắc lắc chuông đồng trước cổ.

Chỉ chốc lát, một người mặc trang phục quần gia tử bên trong phòng đi ra. Hắn thấy hai người, đầu tiên là có chút nghi hoặc, nhưng vẫn mở miệng hỏi.

“Không biết là vị chấp sự nào của bốn gia?”

“Thất Ngôn.” Đây là tên giả Diệp Vô Truy dùng bên ngoài.

Chỉ là lời vừa ra khỏi miệng, quần gia kia thần sắc liền trở nên cung kính, hần hành đại lễ với Diệp Vô Truy.

“Hóa ra là Lục thiếu! Là tôi chậm trễ, bên ngoài không tiện thương nghị, xin theo tôi.”

Vừa nói vừa khom người, đẩy tấm màn che buồng trong, dẫn hai người đi vào.

Lục thiếu? Ly Hỏa hơi cảm thấy hứng thú thiêu mi. Hắn trái lại không biết, Diệp Vô Truy lúc nào lại có tầng thân phận này.

38. Chương 38: Nảy Sinh

Tiểu nhị của cửa hàng gạo cảm thấy rất kỳ quái, phi thường kỳ quái.

Hắn kỳ quái cũng không lạ, chính là hai người hôm qua vừa vào phòng nhỏ sân sau. Khi hắn không có ấn dấu lộ ra một tia hiếu kỳ, bị quản gia trong cửa hàng hung hăng giáo huấn một phen.

“Không nên đi trêu chọc bọn họ, đó không phải nhân vật cậu có thể trêu chọc.” Quản gia lúc đó nói như vậy với tiểu nhị.

Thế nhưng nói tới nói lui, tiểu nhị vẫn như cũ không kiềm chế được lòng hiếu kỳ của mình.

Không khác, chỉ là hai người khách mới đến ở thực sự rất kỳ lạ.

Đương nhiên, hắn cũng vẫn biết cửa hàng gạo không tầm thường, không chỉ không buôn bán không đứng đắn, còn luôn phải cùng nhân sĩ thần bí không biết từ đâu đến ra ám hiệu. Tiểu nhị không biết những người bí mật lui tới với trong cửa hàng là ai, chỉ biết là mỗi lần những khách nhân không giống nhau này xuất hiện. trên lưng luôn luôn đeo một thanh kiếm.

Trước đó, tiểu nhị chưa bao giờ phiền hà nghĩ đến việc này, hắn thân là cô nhi được quản gia nhặt về, có một ngụm cơm ăn. Chỉ bằng phần ân tình này, cũng đủ để tiểu nhị cái gì cũng không hỏi, kiên định ở trong cửa hàng làm việc.

Thế nhưng người lần này, lại mang theo một thanh trường đao không rõ hình dáng, mà không phải trường kiếm.

Đây là một trong những lý do mà tiểu nhị cảm thấy hiếu kỳ, mà lý do khác, là bầu không khí quỷ dị giữa hai vị khách đó.

Sân sau có ba gian phòng, cùng phía trước cửa hàng nằm thành hình chữ. Chủ phòng chính giữa là hai người khách mới ở, tiểu nhị cùng quản gia chia nhau ở hai gian bên cạnh. Phát hiện bầu không khí quỷ dị giữa hai người, cũng là bắt đầu từ cùng ở một phòng này.

Lúc đầu, quản sự tỏ ý có thể dùng phòng của mình, để hai người mỗi người có thể ở một phòng, nhưng bị đao khách thanh y kia cự tuyệt.

Tiểu nhị đến bây giờ còn nhớ rõ biểu tình của thanh niên kia, như là không cam tâm tình nguyện, rồi lại không thể làm.

“Tôi với hắn ở cùng một phòng, các người không cần phiền phức nhiều.” Lúc đao khách kia nói như thế, tiểu nhị có thể cảm thấy quản gia cũng hơi sững sốt một chút.

Hai đại nam nhân, cũng không phải anh em ruột, hơn nữa cho dù là anh em sau khi thanh niên cũng ít thấy ở cùng một phòng.

Những lời này tiểu nhị buồn bực trong lòng không nói, nhưng hắn chú ý tới người còn lại bên cạnh đao khách thanh y, hắc y nhân kia vẫn không nói chuyện lúc này khóe môi nhếch lên một mặt cười khê. Hắc y nhân chăm chú nhìn đao khách, trong ánh mắt có tia sáng khiến người khác nhìn không thấu.

Tiểu nhị nhìn nhìn, không khỏi rung mình một cái.

Từ lúc sau khi ở, lại xảy ra một chuyện, càng thêm châm lửa cho lòng hiếu kỳ của tiểu nhị. Hai vị tân khách ở lại như trẻ sinh đôi dính liền, cùng ăn cùng ở cùng đi, hầu như mỗi giây mỗi phút đều cùng một chỗ, giống như vợ chồng tân hôn.

Đương nhiên, cái suy đoán này tiểu nhị đánh chết cũng không dám nói, bởi vì hắn lại lần nữa nhìn ra, đối với loại trạng thái tùy thời đều dính cùng một chỗ này, đao khách thanh y kia cũng không hài lòng. Trái lại, hắc y nhân đáng vẻ tự đắc vui mừng.

Hai người kia, đến tột cùng là quan hệ gì? So với anh em còn thân mật hơn, so với bạn bè còn gần hơn, so với người xa lạ còn lạnh nhạt hơn.

Hiện tại, tiểu nhị dựa ở thân cây trong sân, một bên quay đầu sừng chuẩn bị làm cơm tối, một bên vắt hết óc nghĩ ngợi. Hắn lơ đãng ngẩng đầu nhìn về phía chủ phòng.

Cửa sổ chủ phòng khẽ mở ra, từ góc độ này vừa khéo có thể thấy cái bàn trong phòng.

Đạo khách thanh y ngồi bên cạnh bàn, sắc mặt không vui, dường như đang phiền nào cái gì đó. Chỉ chốc lát, hắc y nhân kia từ phía sau cậu đi tới, nhẹ nhàng đưa tay khoát lên vai cậu.

Trên mặt đạo khách hiện lên một tia không kiên nhẫn, nhưng không né tránh.

Hắc y nhân cúi đầu, kề sát vào bên tai đạo khách thanh y, nói cái gì đó, khóe miệng mang theo nụ cười giảo hoạt. Tiếp theo, hắn liền giữ cái tư thế này.

Không sai, hắc y nhân kề sát đạo khách, ở bên người cậu ngồi xuống. Khoảng cách giữa hai người rất gần, gần đến ngay cả hô hấp nhanh yếu đều giao dung lẫn nhau.

Tiểu nhị không khỏi ngừng hô thở. Tiếp theo, một màn càng khiến người khác khó tin xuất hiện trước mặt hắn.

Hắc y nhân vươn hai tay, từ phía sau ôm đạo khách vào lòng, tay hắn lướt qua hai bên thân thể của đạo khách, hướng mới mặt bàn, rót một chén nước.

Sau đó, tay phải cầm chén trà, đưa tới bên miệng đạo khách thanh y, như là muốn uy hắn uống.

Cặp bạc thần sát sao nhảm kia, hiển nhiên là không muốn như vậy. Thấy thế, hắc y nhân tựa hồ bất đắc dĩ cười cười, hắn cúi xuống ở bên tai người trong ngực nói gì đó.

Trong nháy mắt, tiểu nhị trừng lớn mắt, nhìn người ban đầu vẻ mặt không muốn kia dường như cam tâm tình nguyện uống cạn chén trà.

Nhìn biểu tình từ phía sau của hắc y nhân xem ra, hắn rất thỏa mãn.

Đây, đây, động tác thân mật như thế! Hoàn toàn nên có giữa vợ chồng mới! Tiểu nhị phục hồi lại tinh thần, mới phát hiện tất cả đầu sừng vốn cầm trong tay đều rơi xuống đất.

Thế nhưng bây giờ hắn không có tâm tư quản những thứ này, hắn vì tình cảnh mình vừa thấy mà đỏ bừng mặt, không biết làm sao. Cuối cùng, như là ngồi không yên nữa, bỏ lại đầu sừng chạy ra khỏi tiểu viện.

Trong phòng, Ly Hỏa mới thu hồi tầm nhìn từ ngoài cửa sổ, khóe môi khẽ nhếch lên, tâm tình rất tốt.

Nhưng sau đó, khuôn mặt lạnh băng của người bên cạnh, cho hắn biết vị bạn cùng phòng này tâm tình hoàn toàn khác với mình, là cực độ không tốt.

Tận lực thu liễm nhảy nhót trong lòng, Ly Hỏa giả vờ bưng mặt nói. “Cậu hắn là rõ, đó cũng không có biện pháp.”

Diệp Vô Truy khẽ hừ một tiếng, không cho ý kiến.

“Bây giờ nội lực của cậu đã khôi phục, được tính của ‘Nhiếp hồn’ sẽ tăng càng thêm mạnh. Nếu giống như trước không liên quan đến ‘mệnh lệnh’ đau khổ, căn bản là không cách nào giảm bớt bệnh trạng.” Như là vì hành vi của mình giải vây, Ly Hỏa giải thích: “Chỉ có mệnh lệnh cậu làm ra chuyện bản thân cậu cực không muốn, mới có thể giảm bớt được tính của ‘Nhiếp hồn’.”

Diệp Vô Truy sắc mặt hơi hòa hoãn chút, thế nhưng vừa nghĩ đến mệnh lệnh của Ly Hỏa, bản thân bị buộc phải làm một ít chuyện không thành thật. Trong lòng cậu còn hơn lửa giận, sinh ra càng nhiều xấu hổ. Dường như ở trong phòng này thêm một giây đều không muốn, Diệp Vô Truy đứng dậy, đi nhanh ra khỏi phòng.

“Cậu đi đâu?” Ly Hỏa ở phía sau hỏi.

“Đi tìm hiểu tình hình của Lưu Lạc.” Tuy rằng không muốn phản ứng hắn, nhưng Diệp Vô Truy vẫn phải trả lời.

Dù sao việc lần này liên quan đến giao dịch giữa hai người, cậu vẫn phải thẳng thắn với Ly Hỏa một chút.

“Tôi có thể đi theo không?” Tuy nói như vậy, nhưng trong giọng nói của thiếu giáo chủ cũng không có một tia ý hỏi, hắn đã đứng dậy, đi tới bên người Diệp Vô Truy.

Trắng mắt liếc người vừa hỏi, Diệp Vô Truy không hề để ý tới hắn, hướng về bên ngoài viện đi đến.

Lúc đi ngang qua tiền đường, tiểu nhị đang vẽ mặt mờ mịt đứng trước quầy hàng. Chú ý tới có người xuất hiện, rốt cục hoàn hồn liếc mắt nhìn.

Ly Hỏa tâm tình rất tốt cười với hắn một cái, không nghĩ tới khiến người ta sợ đến run cả người.

Diệp Vô Truy nhìn ở trong mắt, thật kỳ quái liếc người phía sau. “Cậu làm gì với người ta rồi?”

“Không có.” Ly Hỏa nhún vai. “Có lẽ là tôi quá có mị lực, khiến hắn mê hoặc đi.” Hắn hé ra khuôn mặt dịch dung vô cùng bình thường nói.

Diệp Vô Truy nghe xong, lại lần nữa vì đối tượng giao dịch da mặt dày của mình cảm thấy không biết nói gì.

Hai người đi ra khỏi cửa hàng gạo, không có đi tới đường phố náo nhiệt trước cửa hàng kia. Mà xuyên qua mấy con ngõ hẻm, Diệp Vô Truy dựa theo đường nhỏ hỏi từ quản sự, tận lực không dẫn tới ánh mắt của người khác.

Một tiệm rèn cũ nát, trước cửa người ở rất thưa thớt, toàn bộ cửa hàng phỉm một cỗ lãnh khí, như là hồi lâu không ai ở qua.

Đi tới trước cửa tiệm rèn, Diệp Vô Truy nhìn một tầng bụi nhàn nhạt trên cánh cửa, nhú nhú mây.

Từ trước lúc đến gần cậu đã nhận ra, bên trong tiệm rèn này căn bản không có người. Chỉ bất quá là muộn một ngày đêm, liền chậm sao? Diệp Vô Truy cau mày nghĩ.

“Các người là đến tìm Lý sư phụ làm vũ khí sao?” Một người hỏi hấp dẫn lực chú ý của hai người.

Diệp Vô Truy theo tiếng nhìn lại, nhìn thấy trong cửa hàng sát vách một người thò đầu ra.

Người nọ thấy hai người Diệp Vô Truy nhìn hắn, lắc đầu nói: “Chớ tìm, lão Lý vài ngày trước đã không ở trong tiệm rồi.”

“Xin hỏi, có biết Lý sư phụ đi nơi nào không, tôi có việc muốn tìm ông ấy.” Đối với người này, Diệp Vô Truy khách khí hỏi.

“Tôi cũng không biết.” Người ở cửa hàng sát vách tiếp tục lắc đầu. “Được rồi! Hình như bốn năm ngày trước, có một người trẻ tuổi cũng giống các người đến đây tìm ông ấy, sau đó lão Lý liền dẫn hắn đi, không thấy trở về.”

“Bốn năm ngày trước...” Diệp Vô Truy lâm bầm. “Cảm ơn đã cho biết, quấy rầy rồi.”

Nói xong, cũng không dừng lại, rời khỏi chỗ này.

Nếu không đoán sai, bốn năm ngày trước đến đây tìm Lý sư phụ, chính là Lưu Lạc. Diệp Vô Truy từng nói với hắn, vào trong rừng rậm tìm Danh Dao, có thể xin nhờ chú Lý tiệm rèn trấn Hà Lạc hỗ trợ. Chú Lý này, trước kia cách mấy tháng sẽ đi vào trong rừng đưa một ít vật phẩm cần dùng, là thuộc hạ trung thành trước đây của Danh Dao, sau khi ông quy ẩn cũng ẩn cư theo ở trấn trên.

Diệp Vô Truy trước đây ở trong rừng, gặp qua chú Lý vài lần. Nên mới có thể bảo Lưu Lạc đến tìm ông.

Không ngờ hiện tại hai người họ cùng nhau mất tích, càng nghĩ càng thấy kỳ quặc. Nếu như một mình Lưu Lạc mà nói, mất tích còn có thể nói, nhưng nếu có chú Lý đi theo còn xảy ra chuyện, đây tuyệt đối không bình thường.

Võ công của chú Lý, Diệp Vô Truy từng kiến thức qua, tuyệt đối là nhất lưu cao thủ. Mà bản thân Lưu Lạc là đại đệ tử Thiên Sơn, võ công tự nhiên không kém. Có thể khiến hai người đồng thời mất tích, đến tột cùng là thế lực phương nào? Bọn họ có mục đích gì? Sư phụ cũng đã xảy ra chuyện sao?

“Này.”

Diệp Vô Truy dường như không nghe thấy, tiếp tục đi về phía trước.

“Chờ một chút, nếu cậu tiếp tục đi về phía trước, có thể đụng vào tường.” Đột nhiên bị người kéo, Diệp Vô Truy mới phục hồi tinh thần.

Trước mắt rõ ràng là một bức tường cao, nếu không phải Ly Hỏa đứng lúc kéo cậu, Diệp Vô Truy tuyệt đối sẽ đụng vào.

Mình dĩ nhiên thất thần đến loại tình trạng này? Âm thầm kinh hãi đồng thời, lo lắng trong lòng Diệp Vô Truy cũng không giảm thiểu.

“Xảy ra chuyện gì?” Mắt thấy người này lại muốn rơi vào trầm tư, Ly Hỏa kéo cậu qua.

Chăm chú nhìn người kia lần đầu tiên bày ra ánh mắt hỗn loạn, thiếu giáo chủ sắc mặt nghiêm túc, chậm rãi mở miệng nói.

“Việc này cũng có liên quan đến tôi, Diệp Vô Truy, không nên luôn luôn muốn tự mình đảm đương.” Thanh âm hần nhẹ nhàng chậm chạp, khiến người ta ảo giác thấy một tia ôn nhu.

“Cậu cũng có thể nói cho tôi biết, tôi có thể giúp cậu.”

39. Chương 39: Tương Kế Tự Kế

“Cho nên nói, người cậu an bài với Lưu Lạc đều không thấy?”

Trở lại hậu viện trong cửa hàng gạo, sau khi Ly Hỏa nghe Diệp Vô Truy trình bày xong, phân tích như vậy.

“Nếu chỉ có một mình Lưu Lạc, tôi không dám nói. Nhưng hần và chú Lý cùng nhau mất tích, như vậy hai người nhất định là gặp phục kích rồi. Có thể đồng thời đối phó với hai người, thủ hạ đối phương phái tới cũng không thể khinh thường.” Diệp Vô Truy cau mày, nhìn qua có vẻ lo lắng.

“Tìm đúng mới hạ thủ sao?” Ly Hỏa thấp giọng tự nói.

Hần và Diệp Vô Truy có cùng quan điểm, lần này Lưu Lạc mất tích nhất định là có liên quan đến Danh Dao. Nhưng mà đầu mối về Danh Dao trong trò chơi quá ít, phần lớn người chơi chỉ nhìn đến bóng lưng hiu quạnh trên tấm tuyên truyền. Cho dù Diệp Vô Truy là đệ tử thân truyền, lý giải về chuyện cũ của Danh Dao cũng không khác với người ngoài.

Sẽ là Lục Phiến môn hạ thủ sao? Trong lòng Diệp Vô Truy suy đoán như vậy, không khỏi ngẩng đầu liếc nhìn Ly Hỏa.

Dường như nhìn ra trong mắt cậu biểu đạt hàn ý, thiếu giáo chủ nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Không phải bọn họ.”

“Lý do?” Tuy trong lòng Diệp Vô Truy cũng mơ hồ cảm thấy Lục Phiến môn rất không có khả năng xuất thủ, nhưng cậu còn cần một bằng chứng về cái suy nghĩ này.

“Có hai lý do. Thứ nhất, Lục Phiến môn mới vừa gặp mặt cậu, bọn họ không có khả năng gần đây có động tác lớn gì, bởi vì khó tránh khỏi khiến cho cậu hoài nghi, bất lợi với giải quyết hậu quả. Thứ hai, từ cuộc nói chuyện lần trước của cậu với vị Thương gia xem ra, Lục Phiến môn có lẽ nói nói đường như triều đình có cầu Danh Dao, tạm thời sẽ không cùng các cậu xé rách da mặt. Cho nên chuyện trời người này, có lẽ không phải bọn họ gây ra.”

Tuy rằng bộ khoái môn của Lục Phiến môn để phá án từ trước đến nay đều dùng bất cứ thủ đoạn tội tệ nào, ở trong chốn giang hồ không có danh tiếng tốt gì, nhưng Ly Hỏa vẫn như trước thực sự cầu thị, không hề bắt công phân tích tình huống cho Diệp Vô Truy.

“Không phải Lục Phiến môn, chẳng lẽ là môn phái khác?” Diệp Vô Truy nghi hoặc. Vô lâm đệ tử các phái hàng năm đều phái người đi quấy rối Danh Dao, thế nhưng chẳng bao giờ đắc thủ qua, hẳn là không có khả năng lúc này thực lực lại đột nhiên tăng vọt.

Hơn nữa hiện tại nhờ có thể lực Cửu Trọng giáo quật khởi khắp nơi hấp dẫn lực chú ý của phần lớn trên giang hồ, môn phái khác phân chia nhân thủ đến quấy rầy Danh Dao ở đây ít đi rất nhiều. Ngay cả Diệp Vô Truy, cũng thật lâu không có gặp phải các người chơi bí mật tìm tung tích cậu.

Nghĩ tới đây, đao khách trẻ tuổi không khỏi ngẩng đầu liếc người đối diện. Vừa nhìn, liền chạm phải cặp mắt sâu không đáy kia.

“Cậu có thể không cần cố kỵ tôi.” Ly Hỏa nói.

“Có ý gì?” Diệp Vô Truy nhíu mày, có loại không vui bị người xem thấu tâm tư.

“Diệp Vô Truy, chúng ta tuy ở chung chưa tính là lâu, nhưng tôi tự nhận mấy ngày nay ở chung sát người, cũng coi như hiểu cậu một chút.” Câu ra nụ cười không rõ, Ly Hỏa nói: “Nếu như cậu thực sự lúng túng, không có phương pháp ứng đối, bây giờ sẽ không thể còn bình tĩnh như vậy ngồi ở chỗ này nói chuyện phiếm với tôi. Tôi thấy cậu trấn định như vậy, chắc chắn là nghĩ được phương pháp giải quyết rồi đi.”

Nhìn Ly Hỏa tươi cười dường như nhìn thấu suy nghĩ của mình, Diệp Vô Truy im lặng chốc lát, mới nói: “Tôi sợ dĩ không thất kinh, là tín nhiệm năng lực của sư phụ, không có khả năng dễ dàng thua người khác. Mà đối phương bắt bọn Lưu Lạc đi, cũng khẳng định có tác dụng, tạm thời sẽ không hạ thủ với bọn họ.”

“Nhưng cậu khẳng định nghĩ được phương pháp phá trận rồi.” Ly Hỏa tin tưởng.

Diệp Vô Truy không hiểu hẳn tự tin cái gì, hay nói là không biết đối phương vì sao có lòng tin lớn như vậy với mình.

Thế nhưng, Ly Hỏa quả thực đoán đúng rồi.

“Phương pháp duy nhất, chính là trực tiếp phản kích, tôi định đi Ấn Quy Lâm tìm tòi đến cuối.” Diệp Vô Truy suy nghĩ một chút, cũng không kiêng kị. “Trước chỉ là đang do dự, có mang cậu cùng đi hay không.”

“Dựa theo tình huống hiện tại của chúng ta, cho dù cậu không bằng lòng, tôi cũng phải đi theo bên cạnh cậu.” Ly Hỏa nở nụ cười, ánh mắt phóng ra thần thái hiên chiến. “Cậu đi như vậy, không sợ mưu kế của đối phương, ví dụ như bọn họ còn có phục binh mai phục ở Ấn Quy Lâm, chờ cậu tới?”

Diệp Vô Truy nở nụ cười, không chút nào tỏ ra yếu kém. “Chờ bọn họ mai phục!”

Ly Hỏa nhìn Diệp Vô Truy tươi cười không chút nào giống trước đây, lúc đầu ở Thiên Sơn, Diệp Vô Truy giống như một lão nhân trải qua tang thương tận cùng, tuy rằng sâu không lường được, nhưng ít có nhân khí.

Nhưng Diệp Vô Truy hiện tại, càng giống như một ngọn lửa đốt cháy mạnh, hướng về phía người xung quanh tuyên bố cậu đã trở về.

Diệp Vô Truy trước và sau hoàn toàn khác biệt, Ly Hỏa phát hiện mình càng thích cậu có nhiều sức sống hiện tại. Thiếu giáo chủ đại nhân liễm mâu, còn muốn nói gì đó. Hai người đồng thời nghe được tiếng bước chân không che đậy ở ngoài cửa, không khỏi ngừng nói chuyện.

Tiếng bước chân kia cũng không xa lạ, chính là quản gia của cửa hàng gạo này.

“Lục thiếu.” Ngũ bộ đi tới trước cửa thì dừng lại, quản gia cung kính nói: “Nhị gia phái vài nhân thủ tới, nói là dựa theo phân phó của ngài. Hiện tại người vừa đến, đang chờ ở cửa.”

Những người khác không rõ “Nhị gia” trong lời là ai lắm, Diệp Vô Truy cùng Ly Hỏa lại biết rõ ràng, lập tức cũng khó giấu được kinh ngạc, Diệp Vô Truy trả lời lại.

“Chờ, tôi lập tức qua.”

“Vâng.”

Nghe tiếng bước chân quản gia dần dần rời đi, Ly Hỏa cười nói: “Không nghĩ tới vài vị kia quan tâm cậu như thế, phát hiện có việc khác thường, liền phái người đến tương trợ.”

Diệp Vô Truy liếc nhìn hẳn một cái, không đáp lời, chỉnh đốn y phục một phen, liền đẩy cửa đi về phía tiền đường.

Đi tới cửa giữa tiền đường và hậu viện, Diệp Vô Truy liền thấy mấy người đứng thẳng ở đó, ngoại trừ quần gia của cửa hàng gạo ra, mấy người khác vóc người đều cao lớn, vừa nhìn liền biết là người tập võ.

Đợi Diệp Vô Truy đến gần, một người dẫn đầu liền hướng cậu hành lễ nói.

“Lục thiếu.”

Mấy người khác cùng theo hần thăm hỏi, Diệp Vô Truy lúc này mới chú ý tới, năm sáu người này chỉ mặc trang phục tầm thường, trên người cũng không mang vũ khí. Xem ra để che giấu thân phận, bọn họ không chỉ không mặc võ phục kim sắc tượng trưng cho thân phận, thậm chí bội kiếm tùy thân cũng không mang theo trên người.

Không hổ là thủ hạ nhị ca phái tới, rất biết tránh tai mắt của người khác. Diệp Vô Truy tương đối thỏa mãn gật đầu, dò hỏi: “Lúc nhị ca phái các người tới đây, có nói cái gì không?”

Người dẫn đầu nọ ôm quyền trả lời: “Nhị gia chỉ nhắc nhở Lục thiếu ngài cẩn thận một chút, chú ý chiếu cố kỹ bản thân. Cái khác, chỉ dặn chúng tôi nghe lệnh ngài làm việc, không thể làm trái.”

Trong ngực hơi ảm áp, Diệp Vô Truy nhớ tới mấy ngày ở chúng ngăn, nhị gia, cũng chính là Diệp nhị trang chủ, cùng mấy trang chủ khác chiếu cố mình. Mấy trang chủ của Tàng Kiếm sơn trang có chút hợp ý với Diệp Vô Truy, lúc cuối sắp rời đi, lại càng ngoại lệ nhận Diệp Vô Truy làm em nuôi. Cửa hàng gạo trong trấn Hà Lạc này, cũng là Diệp Vô Truy biết được từ chỗ mấy trang chủ, là đường khẩu bí mật Tàng Kiếm sơn trang bố trí bên ngoài.

Nhìn mấy đệ tử Tàng Kiếm trước mặt, tâm trạng Diệp Vô Truy càng có chắc chắn. Vẫn đang lo lắng nếu đi vào Ẩn Quy Lâm, chỉ có cậu cùng Ly Hỏa dù sao vẫn khó khăn, bây giờ trái lại không lo nhân thủ.

“Hiện tại tôi có một chuyện muốn các người tương trợ.” Thấy vài tên đệ tử Tàng Kiếm che giấu thân phận đều bày ra biểu tình chuyên chú, Diệp Vô Truy nghiêm mặt nói: “Chuyện quan trọng, đi vào nói.”

Ngày thứ hai, ngày mới tảng sáng.

Tiểu nhị của cửa hàng gạo vừa mở cửa hàng, liền thấy hai người đi từ trong hậu viện tới. Hần nhanh chóng cúi đầu tránh ra, đã nhiều ngày đủ để tiểu nhị hiểu rõ, có một số việc mình không nên biết vẫn tốt hơn.

Diệp Vô Truy dẫn đầu bước ra khỏi cửa hàng gạo, sắc mặt cũng không phải tốt.

Lý do, tự nhiên là vừa rồi lúc ở trong phòng, bị Ly Hỏa sử dụng một lần “mệnh lệnh”, lại làm việc cậu không cam lòng.

Hôm nay bọn họ chuẩn bị có hành động, trước lúc xuất phát Diệp Vô Truy để phòng ngừa “Nhiếp hồn” đột nhiên phát tác, liền bảo Ly Hỏa sử dụng sớm “mệnh lệnh” hôm nay. Ly Hỏa không nghĩ tới hiếm thấy nhận được Diệp Vô Truy chủ động yêu cầu, hôm nay đưa ra yêu cầu càng thêm trầm trọng hơn.

Diệp Vô Truy chỉ cần vừa nghĩ đến, liền không nhịn được muốn rút đao bỏ về phía người đằng sau, nếu không phải lý trí ngăn cậu lại, sợ rằng còn chưa ra khỏi cửa liền đánh Ly Hỏa trước.

Ly Hỏa cũng không chủ động đi trêu chọc cậu, thiếu giáo chủ đại nhân được tiện nghi vẫn hiểu được không nên tiếp tục khoe mẽ, chỉ bảo trì khoảng cách nhất định đi phía sau Diệp Vô Truy. Về phần mấy người Tàng Kiếm sơn trang, hôm qua Diệp Vô Truy đã ra lệnh ra khỏi trấn.

Lúc ra khỏi trấn, đầu tiên hai người bọn họ tìm một chỗ bí mật, xóa dịch dung trên mặt cũng thay đổi một thân quần áo và đồ dùng hàng ngày.

Diệp Vô Truy cũng không muốn cái đường khẩu bí mật này của Tàng Kiếm sơn trang bị bại lộ, dứt khoát lấy diện mạo vốn có hành động. Huống hồ còn có mấy người hạ thủ, chính là hướng về phía Diệp Vô Truy mà tới. Nếu lại dịch dung, trái lại tự để lộ.

Ẩn Quy Lâm cách phía tây trấn Hà Lạc năm mươi km, chỗ đó là một mảnh rừng cây rậm rạp, bình thường dã thú thường lui tới, chỉ có thể đi bộ, không thích hợp cưỡi ngựa.

Lúc Diệp Vô Truy dẫn Ly Hỏa đi vào rừng, liền cảm thấy không thích hợp, trước kia chung quy nghe thấy tiếng thú rống cùng chim kêu trong rừng sâu, hôm nay lại phá lệ trầm tĩnh.

An tĩnh có chút quỷ dị.

Hai người cũng không sử dụng khinh công, một trước một sau đi tới, càng vào sâu trong rừng, càng an tĩnh, thậm chí tiếng côn trùng kêu vang cũng không nghe thấy. Diệp Vô Truy cùng Ly Hỏa dường như không nhìn thấy tình trạng quỷ dị này, vẫn như trước tiến vào sâu trong rừng.

Cho đến lúc mặt trời lên cao trên ngọn cây, vắng vẻ quỷ dị vẫn như trước làm bạn hai người.

Diệp Vô Truy bất động thanh sắc nhìn bốn phía xung quanh, trong lòng cười nhạt.

Thật đúng là có thể nhìn, được, tôi đây liền xem các người có thể chịu được đến khi nào!

Nghĩ, cậu liền kéo người bên cạnh, đón ánh mắt nghi hoặc của Ly Hỏa, Diệp Vô Truy thần nhiên nói.

“Hôm nay tôi đột nhiên không muốn vào rừng, trở về đi, ngày mai lại mang cậu đến tìm sư phụ tôi.”

Không đến một giây, Ly Hỏa liền hiểu ý tứ trong lời nói của cậu, ánh mắt lập tức mang theo giảo hoạt, nhìn cười nói: “Được, vừa lúc hôm nay tôi đi cũng mệt rồi, hôm nào trở lại vậy.”

Hai người nói xong, còn thật sự xoay người, quay lại đường về!

Lúc này, người mai phục ở chỗ tối, cũng không ngồi yên nữa. Hai người vừa bước ra một bước, liền thấy cây cỏ xung quanh lay động, âm thanh đất tắt tắt tác tác từ từ tiếp cận.

Nhìn bóng đen bao quanh càng ngày càng gần, khóe miệng Diệp Vô Truy câu ra một mặt cười trào phúng.

Rốt cuộc hiện thân sao, tôi còn sợ các người không ra!

40. Chương 40: Phục Kích

Phía sau lưng chỉ có thể giao cho người tin cậy bảo vệ.

Đây là quy tắc toàn bộ người phiêu bạt giang hồ đều ngầm thừa nhận.

Diệp Vô Truy hiện tại cùng Ly Hỏa đưa lưng về nhau mà đứng, đều tự chiến đấu phía trước, phía sau giao cho lẫn nhau bảo vệ. Đây là xuất phát từ tín nhiệm đối với Ly Hỏa sao? Diệp Vô Truy đương nhiên sẽ không cho rằng như thế, chỉ là dưới tình huống trước mắt, người phía sau còn đáng giá tin tưởng hơn người khác một ít, dù sao bây giờ bọn họ cùng chung lợi ích.

Về phần trong lòng Ly Hỏa nghĩ thế nào, có thể thẳng thắn mà đem vùng cấm phía sau giao cho mình hay không, Diệp Vô Truy cậu không quan tâm được nhiều như vậy.

“Người còn không ít, xem ra bọn họ rất coi trọng cậu.” Ly Hỏa trêu chọc, nhìn chằm chằm thân hình của đám hắc y nhân từ trong rừng rậm xuất hiện.

Hắn cùng Diệp Vô Truy thử thăm dò, những người này vốn định tiếp tục ẩn nấp cuối cùng không ngồi yên được nữa. Đều từ nơi ẩn thân nhảy ra, để phòng ngừa hai người chạy trốn, dần dần áp sát đến bao vây xung quanh.

Đếm nhân số, có hơn bốn năm mươi người. Những người này ở trong rừng ẩn giấu khí tức của mình vô cùng tốt, nếu không phải hai người Diệp Vô Truy bọn họ sớm có phòng bị, chắc chắn rất khó phát hiện. Chỉ bằng phần bản lĩnh ẩn náu này, có thể thấy được bọn họ không phải cao thủ thông thường.

Phải ra năm mươi thủ hạ võ công không thể coi thường, chỉ vì đối phó hai người. Diệp Vô Truy không biết nên vì đối phương xem trọng mình tốt, hay vì mị lực của mình mà cảm thấy tự hào.

Trên người hắc y nhân hoàn toàn không có một chút vật phẩm chứng minh thân phận nào, ngay cả vũ khí cùng trang phục cũng đều dùng hàng thông thường, nhìn ra là có chuẩn bị mà đến. Cho dù nhiệm vụ thất bại, cũng không bị Diệp Vô Truy phát hiện ra chủ tử phía sau của bọn họ là ai.

Từ phía sau rút ra trường đao, Diệp Vô Truy trong lòng lo lắng có cần sử dụng “vô địch” trong tình trạng quan trọng này hay không. Thứ nhất, không cách nào xác định toàn bộ hắc y nhân này có phải là NPC hay

không, nếu như trong đó cũng có cao thủ là người chơi, như vậy “vô địch” sẽ không có hiệu quả với bọn họ. Thứ hai, có Ly Hỏa theo bên người, Diệp Vô Truy tất nhiên sẽ không dễ dàng sử dụng tuyệt chiêu.

Tin tưởng điểm này cũng giống với Ly Hỏa bên kia, vị thiếu giáo chủ đại nhân Cửu Trọng giáo địch thủ sau này không hẳn sẽ ở trận chiến này xuất ra toàn lực.

Cứ như vậy, hai người có phần bó tay bó chân, rất khó phát huy toàn bộ thực lực.

Thế nhưng đối phương cũng như vậy, những hắc y nhân này hiển nhiên không muốn bại lộ thân phận, bởi vậy một số chiêu thức võ công dễ bị nhận ra bọn họ đa số không sử dụng. Như vậy xem ra, thể lực hai bên lại ngang nhau.

Nhưng mà hắc y nhân dường như không định đối thoại với bọn họ, ở trong vắng vẻ quỷ dị, ông vây càng lui càng nhỏ. Nếu không gian bên người có thể di chuyển đến một mức độ nhỏ nào đó, đối với hai người thi triển chiêu thức đều bất lợi.

Ly Hỏa phía sau không dẫn người chú ý huých khuỷu tay Diệp Vô Truy, hiểu rõ ám chỉ của hắn, Diệp Vô Truy tay phải nắm đao, bắt đầu ngưng tụ nội tức.

Chiến đấu nếu không cách nào trốn tránh, không bằng lớn tiếng dọa người!

Trong nháy mắt, không người nào phân rõ ai ra tay trước. Đến tột cùng là trường kiếm ra trước, hay hắc đao đoạt thế.

Chỉ thấy mũi nhọn bạc hiện lên, sau đó là mấy tia máu văng khắp nơi phun ra như suối! Vài tên hắc y nhân gần hai người nhất, còn chưa kịp rên rỉ đã mất đi sinh mệnh.

Mà Diệp Vô Truy cùng Ly Hỏa vừa mới chém xuống kích thứ nhất không lưu tình chút nào, sử dụng khinh thân công pháp, lại hướng về phía mấy tên hắc y nhân khác đánh tới.

Thế đánh trước đã bị đoạt đi, phe mình lại liên tiếp chết mấy người, lúc này đoàn binh tương giao rõ ràng là xuất phát từ thế bất lợi. Hắc y nhân đứng đầu hiển nhiên hiểu vô cùng rõ điểm ấy, ngậm cúi đầu hô.

“Lui!”

Liên thấy vài tên hắc y nhân vốn tới gần hai người Diệp Vô Truy đều lui về phía sau, lùi ra khỏi phạm vi công kích của hai người Diệp Vô Truy và Ly Hỏa, đồng thời cũng để phân tán vũ lực của hai người. Bọn họ cũng không định chỉ một kích như vậy mà lập tức lui, mà là tách hai người ra đánh, mưu kế dần dần đánh bại.

Thủ đoạn của hắc y nhân, Diệp Vô Truy liếc mắt liền nhìn ra, cậu nhìn về phía Ly Hỏa, vừa lúc chống phải ánh mắt như đầm sâu.

Hai người không nói gì thêm, nhưng giống như hiểu rõ tâm tư của nhau.

Phóng người lên trong nháy mắt, Diệp Vô Truy cảm thấy bên trái cũng có một bóng người bay vọt ra ngoài. Cậu không có tâm tư cảm thán Ly Hỏa ăn ý với mình, bắt đầu chuyển chú với đối thủ trước mặt.

Cho dù có tự tin cùng Ly Hỏa liên thủ có thể đối phó những người này, bây giờ cũng không phải lúc có thể sơ suất.

Lưỡi dao hắc sắc ở trong bóng râm của rừng rậm không phản xạ ra tia sáng, như câu hồn, từng cái từng cái đoạt tính mệnh của hắc y nhân. Mà Ly Hỏa một bên dựa vào khinh công xuất sắc chuyển vận rất nhiều đánh gong kìm, kiếm trong tay không hề lưu tình. Kiếm pháp quỷ dị khác hẳn với vùng Trung Nguyên, khiến các hắc y nhân bất ngờ không đề phòng, nhất thời người ngã dưới tay Ly Hỏa cũng càng nhiều.

Diệp Vô Truy âm thầm ghi tạc trong lòng, ngại vàng đệ nhất bang thực lực này của Ly Hỏa, đích thật là danh phù kỳ thực. Tự hỏi nếu dưới tình trạng như vậy, không mở ra trạng thái “vô địch”, Diệp Vô Truy không cách nào thành thạo như thiếu giáo chủ.

Đây là chênh lệch của mình và hắn sao? Bị tấn công sắc bén của Ly Hỏa đoạt đi tâm trạng, Diệp Vô Truy không hề chú ý tới mình lộ ra kẽ hở nhỏ.

Nhưng những hắc y nhân vẫn theo dõi cậu chặt chẽ kia cũng không bỏ qua sơ sẩy này, thừa cơ hội Diệp Vô Truy hoảng hốt, hắc y nhân hu sinh một đồng bạn cuốn lấy đao phong của Diệp Vô Truy, những người khác từ mặt bên cùng phía sau hướng cậu đánh tới.

Sơ suất rồi!

Trong lòng nảy ra kinh sợ, Diệp Vô Truy thoát khỏi địch thủ dây dưa trước mắt quay lại phòng ngự.

“Keng ——” Phát ra tiếng kim loại giao nhau, ngăn cản trường kiếm của hắc y nhân đánh lên, cũng không phải “Đao” của Diệp Vô Truy.

Mà là một thanh kiếm khác, thanh kiếm này cực kỳ bình thường, chỉ như loại hàng người hành tẩu giang hồ đều có. Thế nhưng, dùng tranh tay người khác nhau, hiệu quả cũng không giống nhau.

Ly Hỏa khua mũi kiếm, làm mất lực thế đối phương, mà kiếm khí bản thân hấn đánh ra lại đem hắc y nhân bay ra thật xa. Nhìn người đánh lên bị thương học máu cách đó không xa, thiếu giáo chủ cười lạnh một tiếng, đứng bên cạnh Diệp Vô Truy.

“Phát gốc cái gì?!” Thanh âm không ôn hòa như bình thường, Diệp Vô Truy từ bên trong nghe ra một tia tức giận.

Nhưng chung quy sai lầm là do cậu phân tâm, đao khách luôn luôn kiêu ngạo cũng không nói gì, chỉ néech môi, ánh mắt phiếm lãnh ý thẳng tắp nhìn về phía hắc y nhân còn lại.

Chú ý tới cậu lại đẩy lên chiến ý, Ly Hỏa lặng lẽ thu hồi trường kiếm, chuẩn bị tái chiến.

Hắc y nhân còn lại không đến hai mươi người, tiếp tục tái chiến, cũng vô pháp sản sinh dao động với hai người.

Dường như cũng hiểu hôm nay đại thế đã mất, hắc y nhân còn lại liếc nhìn nhau, cuối cùng không biết là ai hô “Rút lui”. Toàn bộ hắc y nhân lại giống như lúc đến, lặng yên không một tiếng động phân tán đi vào chỗ sâu trong rừng rậm.

Xem ra, dưới tình huống đánh lâu bất lợi, đám hắc y nhân thân phận bất minh này chọn rút lui.

Bất ngờ, hai người Diệp Vô Truy với Ly Hỏa cũng không truy kích bọn họ, Ly Hỏa sau khi đem kiếm rút vào vỏ, Diệp Vô Truy cũng lần thứ hai đem “Đao” đeo trên lưng.

Thẳng đến lúc xác nhận đám người mai phục kia đã đi xa, hai người mới lần nữa lên tiếng.

“Tiếp theo chuẩn bị làm như thế nào?” Ly Hỏa hỏi.

Diệp Vô Truy chỉ đáp trả một chữ. “Chờ”.

Cậu sớm bày nhân thủ ở bên ngoài rừng và trong trấn, chỉ cần hắc y nhân thất bại vừa ra khỏi rừng, sẽ bị các đệ tử Tàng Kiếm ẩn thân theo dõi. Mà nhìn thấy nhân thủ phái đi tan tác, người chỉ huy ẩn núp ở trấn Hà Lạc chắc chắn không ngồi yên được.

Cho dù như thế nào, chỉ cần bọn họ bắt đầu hành động, sẽ bị đệ tử Tàng Kiếm Diệp Vô Truy phái ra truy tung. Đối với thực lực của đám đệ tử Tàng Kiếm nhị ca phái tới, Diệp Vô Truy vẫn rất tin tưởng. Đến lúc đó, chỉ cần nắm được hành tung của những người này, không sợ không tìm ra người phía sau màn chân chính!

Đến tột cùng là ai xuất thủ với sư phụ, vì sao hạ thủ bắt Lưu Lạc đi, những đáp án này, tin tưởng ít ngày nữa sẽ được công bố.

Trong đầu, vô số loại khả năng đều chuyển một lần. Diệp Vô Truy lần thứ hai nhấc chân cất bước về phía trước.

Tuy rằng biết sư phụ rất có thể đã không ở trong rừng, nhưng cậu vẫn dẫn Ly Hỏa đi xem, không chỉ vì hoàn thành ước định, còn là vì tìm kiếm manh mối.

Lại mang theo Ly Hỏa đi trong rừng nửa ngày, trong thời gian đó, thiếu giáo chủ đại nhân rất nghe lời theo sát cước bộ của Diệp Vô Truy, đối với hành tẩu nhìn như không mục đích không hề phát sinh một tia oàn giân.

Chỉ là, ở chỗ Diệp Vô Truy không chú ý đến, Ly Hỏa đang dùng ánh mắt u ám đánh giá cậu, tâm tình không rõ.

“Tối rồi.” Theo tiếng nhắc nhở của Diệp Vô Truy, Ly Hỏa cũng chú ý tới cảnh sắc biến hóa trước mắt.

Một cái đường đá nhỏ đột nhiên xuất hiện trước mặt, theo đường nhỏ đi đến, càng có nhiều dấu hiệu lộ ra có người cư trú. Cho đến lúc đi tới trước một gian tiểu viện mái nhà củi, Ly Hỏa biết đích đến đã ở trước mắt.

Thân phận ở Cửu Trọng giáo dưới một người trên vạn người của hắn, sử dụng sở mặc, tất cả cách thức đều phối theo tiêu chuẩn xa hoa nhất. Cho dù không phải tận lực phô trương, Ly Hỏa cũng quen vật chất sinh hoạt ưu việt rồi.

Mà ngôi nhà cực kỳ đơn sơ trước mắt, thực sự khiến hắn ngạc nhiên không ngớt. Hắn thực sự không nghĩ tới, Danh Dao danh chấn giang hồ cùng Diệp Vô Truy khí chất xuất thường, lại ở nơi cũ nát này một thời gian dài.

Còn tưởng rằng sẽ có gian nhà đất và vân vân.

Diệp Vô Truy trắng mắt liếc hắn, chỉ giải thích nói: “Sư phụ với tôi không hiểu xây dựng, kiến tạo một gian nhà củi đã không dễ.”

Trừng mắt nhìn, tâm tình trong mắt đã từ vô cùng kinh ngạc biến thành tò mò. Ly Hỏa nhìn gian nhà Diệp Vô Truy đã từng ở thật lâu, phảng phất rất muốn biết, lúc chỉ có một mình, Diệp Vô Truy sẽ lộ ra hình dạng gì.

Là biếng nhác không hề phòng bị, hay tiêu sái thanh thản?

Trong lòng biết Diệp Vô Truy sẽ không trả lời loại vấn đề này, Ly Hỏa chuyển câu hỏi.

“Gian nhà ẩn sâu trong rừng này, lại khó tìm như vậy. Tôi là người đầu tiên cậu dẫn vào sao?”

Diệp Vô Truy liếc mắt nhìn hắn, trả lời thẳng.

“Không phải.”

“Phải không?” Ly Hỏa nở nụ cười, chỉ là trong nụ cười ẩn giấu nguy hiểm. “Vậy người đầu tiên, là ai?”

41. Chương 41: Để Lại Thư

“Lúc đầu cậu xuất hiện tương trợ tại Thiên Sơn, là do phái Thiên Sơn sai người đi hướng các cậu xin giúp đỡ, phải không?” Không đợi Diệp Vô Truy trả lời, Ly Hỏa đã phân tích.

“Có thể thay mặt trưởng lão cùng đệ tử thượng vị của Thiên Sơn, mời được cậu cùng Danh Dao xuất thủ, nói vậy thân phận sẽ không thấp.” Nói đến đây, Ly Hỏa cơ bản đã đoán được thân phận của người kia.

Quen biết Diệp Vô Truy, thân là đệ tử Thiên Sơn, thân phận cũng khá cao, rất hiển nhiên chính là một người đó.

“Là Lưu Lạc.” Diệp Vô Truy không kiên nhẫn trả lời: “Cậu hỏi cái này có ý nghĩa gì?”

Ở góc nhìn của cậu, người đầu tiên hoặc người thứ hai, có gì khác nhau sao? Không, phải nói ở đáy lòng Diệp Vô Truy, vốn là không định dẫn Ly Hỏa đến. Nếu không phải xuất hiện một loạt ngoài ý muốn, cậu căn bản sẽ không dẫn Ly Hỏa đến đây.

Có ý nghĩa gì? Bị Diệp Vô Truy hỏi như thế, thiếu giáo chủ đại nhân thất thần. Hắn cũng không biết ngọn lửa vô danh trong lòng mình là từ đâu đến, vì sao hết lần này tới lần khác muốn tính toán người đầu tiên Diệp Vô Truy được dẫn đến là ai.

Bởi vì chỗ này có ý nghĩa khác, với Diệp Vô Truy mà nói, là một nơi tương đương với nhà, cho nên hẳn mới có thể lưu ý như vậy sao?

Ly Hỏa biết mình gần đây tương đối để ý Diệp Vô Truy, bởi vì võ công của cậu, gan dạ sáng suốt với mưu lược, nhưng đây là có chuyện gì? Vì sao lại bắt đầu quan tâm mấy cái khác, dĩ nhiên còn muốn biết biểu tình ngày thường của Diệp Vô Truy lúc không mang theo phòng bị.

Quả thực giống như là...

“Két két” một tiếng, cắt đứt tâm tư càng lún càng sâu của Ly Hỏa, hắn ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy đao khách thanh y đã sớm không chờ được, ném hắn ở cửa một mình đi vào tiểu viện trước.

Bóng lưng đeo hắc đao kia, như trước kiên nghị cao ngất. Giống với hắn, như cây tùng vĩnh viễn không khom lưng.

Sau khi Diệp Vô Truy trong sân, nhìn thấy Ly Hỏa vẫn không động đậy đứng tại chỗ, nhin không được xoay người lại giục.

“Đứng đó làm gì? Đi vào nhanh một chút.”

Nhìn đao khách tuần lãng không nhin được đứng ở cửa giục hắn. Lông mày tuần dật hơi nhíu lại, không chút nào che giấu biểu lộ ra tâm tình lúc này của cậu. Ly Hỏa đột nhiên cảm thấy cái gì đó trong lòng chảy xuôi qua, tứ chi xương cốt đều trở nên thoải mái.

Hắn cười cười, đem cái phiền não không nghĩ ra này ném tới sau đầu. Vung vạt áo, theo Diệp Vô Truy đi vào.

Trong tiểu viện quen thuộc, lại hơn một ít cảm giác xa lạ.

Nhìn quanh tiểu viện mình từng sống hồi lâu, trong lòng Diệp Vô Truy mọc lên một mặt tình cảm khác thường.

Bây giờ trong sân, không có chút nhân khí, rìu đồn củi cũ tùy ý ném xuống đất như vậy. Danh Dao bình thường luôn đặt toàn bộ đồ vật đầu vào đây, cho dù là một cây châm, cũng sẽ không tùy ý vứt bỏ.

Nhìn cái cán rìu cũ như bị vứt bỏ trên mặt đất, có thể suy ra tình huống khi đó là cỡ nào gấp gáp, khiến sư phụ đang đồn củi ngay cả thời gian đặt rìu tốt cũng không có.

Diệp Vô Truy nhìn gốc cây có vô số vết chém bên kia, hình ảnh ngày xưa Danh Dao khom thắt lưng đồn củi lại phẳng phất hiện ra.

Dung nhan đã không còn trẻ tuổi, sợi tóc trắng xám, tay nắm chặt rìu đầy vết thương cùng nếp nhăn, một chút lại một chút, chăm chú mà cẩn thận chẻ củi. Ánh mắt chuyên chú đó, thật giống như năm đó cầm đao quát tháo giang hồ.

Danh Dao luôn luôn như vậy, ẩn cư trong rừng già núi sâu này, không ai biết trong lòng ông cũng từng có cô đơn, thất ý hay không. Diệp Vô Truy thấy được, là bóng lưng rộng lớn có chút già cỗi của ông, nhân vật huyết mẫn giang hồ ngày xưa lại cam nguyện làm một người đồn củi trong núi sâu. Chỉ có lúc giảng dạy võ nghệ cho Diệp Vô Truy, Danh Dao mới có thể hiển lộ ra một tia tao nhã năm đó.

Nhưng mà dù cho sư phụ là như vậy, hiện tại cũng không ở đây.

Tiểu viện trống trải, lá rụng trên đất không người đi quét, có thể thấy được đã lâu không có người ở.

Diệp Vô Truy nhớ tới lần cuối gặp sư phụ, dĩ nhiên chính là ngày ly biệt đó, từ chỗ Danh Dao tiếp nhận thanh “Đao” này. Hai thầy trò không nói nhiều, cứ như vậy tiễn Diệp Vô Truy rời đi. Đem “Đao” truyền cho Diệp Vô Truy, Danh Dao tựa hồ không còn một tia hồi ức đã qua nào.

Khóe mắt lại có chút ướt át, không muốn để người phía sau thấy mình thất thổ. Diệp Vô Truy vội vã chớp mắt, gạt đi tia hơi nước kia.

Ly Hỏa nhìn Diệp Vô Truy cố chấp đứng trong sân, trong lòng là tư vị không nói nên lời, chỉ có thể mở miệng nói.

“Sư phụ cậu, Danh Dao tiền bối võ nghệ cao cường, sẽ không dễ dàng gặp chuyện không may như vậy.”

Nghe câu này hàm chứa an ủi, Diệp Vô Truy điều chỉnh tâm trạng xoay người lại nhìn hắn: “Cậu cho là sư phụ còn là ông của năm đó sao?”

“Lời này của cậu có ý gì?” Ly Hỏa nhíu mày.

“...” Suy nghĩ một chút, Diệp Vô Truy nói: “Bây giờ sư phụ đã sớm không có tâm tranh đấu, đối phương lại rào rạt tới. Như vậy bảo tôi không lo lắng cũng khó.”

Ly Hỏa nhìn cậu, biết Diệp Vô Truy nhất định còn che giấu cái gì đó không nói. Đó nhất định là về Danh Dao cùng cậu, bí mật không thể nói với người ngoài.

Nghĩ mình cũng không có tư cách đi thám thính việc này, Ly Hỏa chỉ có thể dời đề tài.

“Đã như vậy, bây giờ trọng yếu nhất là phải tìm được manh mối về đám hắc y nhân kia, dò xét rõ người phía sau thao túng bọn họ là ai, với mục đích của người phía sau màn.”

Diệp Vô Truy gật đầu, đồng ý với ý kiến của hắn.

“Tôi muốn đi vào trong phòng xem trước, nói không chừng sư phụ còn để lại manh mối gì đó. Cậu ở bên ngoài điều tra, nhìn xem có cái gì khác thường hay không.”

Hai người phân công xong, đều tự hành động.

Nhà củi chỉ có hai gian phòng nhỏ, một phòng là của Danh Dao, một phòng khác thuộc về Diệp Vô Truy.

Diệp Vô Truy đi vào phòng Danh Dao trước, nhưng mà vòng vo nửa ngày, ngoại trừ tấm ván giường cũ cùng bàn ghế, cũng không có thêm vật gì. Sau khi đem khắp nơi trong phòng tỉ mỉ nghiên cứu một lần, Diệp Vô Truy rốt cục buông tha, rời khỏi gian phòng của Danh Dao.

Cậu vừa đi ra, vừa lúc trông thấy Ly Hỏa đang ngồi xổm xuống, ở trước bồn hoa nho nhỏ tỉ mỉ nhìn cái gì đó. Tuy trong lòng nghi hoặc, nhưng vẫn suy nghĩ lúc nửa hồi lại, Diệp Vô Truy vào gian phòng của mình.

Bất quá chỉ một tháng, gian phòng đã từng quen thuộc không gì sánh được dường như lại xa lạ rất nhiều.

Đi tới bên giường, dò xét ngăn ngàm mình chế dưới giường, Diệp Vô Truy dĩ nhiên ngoài ý muốn mò được một tờ giấy.

Cái ngăn ngàm góc giường này là mình nhất thời hưng phấn làm ra, lúc đó ngay cả Danh Dao cũng không nói. Thế nào sẽ có người biết chỗ này?

Trong lòng tuy rằng nghi hoặc, Diệp Vô Truy vẫn rút trang giấy ra.

Là một bức thư, nhìn nét chữ lạc khoản quen thuộc, quả nhiên là Danh Dao lưu lại.

Đối với sư phụ có thể biết cái bí mật nhỏ này của mình, Diệp Vô Truy cũng không ngoài ý muốn. Ở trong cảm nhận của cậu, Danh Dao chính là không gì không biết, biết đệ tử có một cái ngăn ngàm nho nhỏ cũng không tính là gì.

Mở giấy viết thư, chỉ có vài câu.

Vô Truy, ta phải rời nhà mấy ngày, không định ngày về.

Chuyện xưa hai mươi năm trước vốn tưởng đã chấm dứt, không nghĩ tới còn có bạn cũ tìm đến. Ta quyết định phải đi làm chấm dứt, việc này không liên quan đến con, lại dính dáng khắp nơi, chớ tham dự vào.

Sử dụng “Dao” thật tốt.

Danh Dao tự

Xem xong bức thư, Diệp Vô Truy trong lòng kinh dị. Hóa ra sư phụ đã sớm biết sẽ có người tìm đến phiền toái, hơn nữa sớm làm chuẩn bị, bây giờ cậu an tâm không ít. Xem ra, Danh Dao là tự mình rời đi, không phải là bị người ép buộc.

Thế nhưng nghe ngữ khí trong thư, lai lịch của người lần này không hề nhỏ, khiến Danh Dao cũng có chút kiêng kị, thậm chí không tiếc rời núi cũng muốn làm chấm dứt.

Nghĩ tới đây, trong lòng Diệp Vô Truy vừa lo lắng vừa phẫn nộ. Lo lắng an nguy của sư phụ Danh Dao, vừa tức giận ông trước giờ chưa từng nói với mình, còn dặn mình không nên tham dự vào.

“Diệp Vô Truy!”

Tiếng hô ngoài cửa, thoáng cái làm cậu bừng tỉnh.

Là Ly Hỏa? Sao ngữ khí của hắn lại ngạc nhiên như vậy.

Không hiểu vì sao Ly Hỏa lại đột nhiên gọi cậu, Diệp Vô Truy vội vã đem thư cất vào trong ngực, đi ra ngoài cửa.

Ra ngoài chỉ thấy Ly Hỏa vẫn đang đứng cạnh bồn hoa, chỉ là trong tay cầm một vật.

Thấy Diệp Vô Truy đi tới, Ly Hỏa đưa vật trong tay cho cậu.

“Đây là cái gì?” Diệp Vô Truy thấy đó là một mảnh góc áo, không phải trang phục của con gái, trái lại là kiểu nam.

“Tìm được ở chỗ này.” Dừng ánh mắt ý bảo bên chân bồn hoa, Ly Hỏa nhẹ hít một hơi: “Cậu cũng biết, mảnh góc áo nhỏ nhỏ này có thể có đầu mối lớn.”

Diệp Vô Truy không hiểu, cậu ở trong trò chơi ngoại trừ hướng Danh Dao học võ, hay đi Thiên Sơn một chuyến kia, đối với cái khác trong trò chơi, là không biết nhiều như người chơi bình thường.

“Nhìn chất liệu y phục, trong trò chơi, chỉ có Kha vương phủ phía Nam quản lí mẫn chấy mới ra.” Lấy ngón tay vuốt mảnh vải, Ly Hỏa tiếp tục giải thích: “Mà mảnh góc áo này nhìn như trơn nhẵn, kỳ thực ám văn ở bên trong.”

Hắn đưa cho Diệp Vô Truy nhìn kỹ, quả nhiên nhìn thấy trên vải màu đen, mơ hồ hiện ra văn lộ ẩn ẩn. Bởi vì chỉ có một góc, nhìn không ra thêm cái gì.

“Là kỳ lân.” Ly Hỏa nói: “Người bên ngoài không nhận ra, tôi cũng có thể khẳng định. Từ hình dáng này, thân phận của chủ nhân góc áo này cũng xác định rồi.”

“Là ai?” Diệp Vô Truy hỏi, toàn bộ tâm trí bị miếng vải hắc sắc này hấp dẫn.

Thiếu giáo chủ cười lạnh một tiếng: “Kỳ Lân, ám thán Kha vương phủ. Không nghĩ tới chuyện này cũng có liên quan đến bọn họ.”

Vương phủ? Lại là có liên quan đến triều đình.

Diệp Vô Truy nhú mày, cũng không bởi vì biết được thân phận của người phía sau màn mà buông lỏng thở ra một hơi.

Toàn bộ nỗi băn khoăn từ từ mở rộng, không chỉ có Ly Hỏa cùng Lục Phiến môn, hiện tại lại dính dáng đến Kha vương phủ. Nhất định có đầu mối trọng yếu gì đó, đem những người này đều dính dáng đến.

Hỏi Ly Hỏa? Cho dù hắn biết một hai, cũng tuyệt đối không nói.

“Tiếp theo, cậu định làm sao bây giờ? Tôi thế nhưng còn chưa nhìn thấy Danh Dao.” Ly Hỏa nhắc nhở Diệp Vô Truy, giao dịch giữa hai người.

Chưa nhìn thấy Danh Dao, giao dịch chưa tình là hoàn thành.

Hít sâu một hơi, Diệp Vô Truy quyết định.

“Bây giờ ở chỗ này mấy ngày, tránh tai mắt người khác. Chờ mấy đệ tử Tàng Kiếm đưa tin tức tới, sẽ hành động.”

Ly Hỏa cười: “Được.”

Trong hoàn cảnh đẹp đẽ yên tĩnh nơi rừng sâu này, hẳn cũng không ngại cùng Diệp Vô Truy ở chỗ này vài ngày.

42. Chương 42: Thông Suốt

Mỗi người một gian phòng, ban đầu hẳn là như vậy.

Thế nhưng lúc Diệp Vô Truy chuẩn bị nói ra cái phương thức phân phối này, lại bị Ly Hỏa cắt đứt.

“Chúng ta ở gian phòng của cậu là được rồi.”

Thiếu giáo chủ đại nhân mặt không đổi sắc nói, một bộ dáng vẻ vốn phải như vậy.

“Chúng ta?” Diệp Vô Truy tăng ngữ âm truy vấn.

Ly Hỏa nhìn cậu, cười. “Thế nào, quên rồi? Người cậu trúng ‘Nhiếp hồn’ độc, chúng ta vốn không thể ngủ xa nhau.”

Diệp Vô Truy yên lặng một chút, chuyện liên tiếp xảy ra quá nhiều, cậu thật sự quên mất chuyện này.

Đạo khách đen mặt im lặng trở về phòng, đồng thời ở dưới đáy lòng đếm đến tốt cùng còn bao nhiêu thời gian, được tính của “Nhiếp hồn” mới có thể qua. Tính toán một chút, không đến bảy ngày nữa.

Dưới đáy lòng lặng lẽ nói với bản thân chỉ cần nhẫn nại bảy ngày nữa là được, Diệp Vô Truy nhanh chóng về phòng.

Hai người ở trong khu rừng này, trong thời gian đó, ngoại trừ Diệp Vô Truy thỉnh thoảng có nhận được chim bồ câu truyền tin của Bát Quái Các ra, cũng không có sinh vật nào khác tiếp cận nơi đây.

Không, hẳn là nói, toàn bộ sinh vật tiếp cận nơi này đều sẽ bị hai người lấy thủ đoạn cực kỳ tàn ác diệt sạch. Nếu như là người tới, vậy nhất định là thích khách hoặc là người lòng mang ý quấy rối, trước khi giết có thể ép hỏi thông tin. Nếu như dã thú xông tới, vừa lúc có thể tăng thức ăn cho hai người.

Nói tóm lại, cho dù tới là người hay thú, đều là một khoản mua bán tốt. Nhưng mà Ly Hỏa đánh cái tính toán tốt này, khổ đợi hai ngày đều thấy bất luận người hay sinh vật nào bên ngoài trừ hai người, điều này làm cho hẳn không khỏi có chút thất vọng.

Thế nhưng hoàn hảo, cũng không tính là buồn chán. Không ai đến làm bao cát luyện thân thủ, lạc thú duy nhất của Ly Hỏa, ngay trên người Diệp Vô Truy.

Ở trong rừng vài ngày, việc làm cam tâm tình nguyện nhất mỗi ngày của thiếu giáo chủ đại nhân chính là —— vậy xem Diệp Vô Truy, dùng từ vậy xem có lẽ có phần không thích hợp, kia chính là xem một mình.

Sáng sớm mỗi ngày, chuyện đầu tiên khi tỉnh dậy, Ly Hỏa chính là xoay người nhìn người bên cạnh. Hẳn cùng Diệp Vô Truy tuy ngủ cùng một phòng, nhưng cũng không cùng giường, Ly Hỏa trải chăn đệm ngủ dưới đất.

Có lúc tỉnh lại sớm, liền có thể thấy khuôn mặt an tĩnh khi ngủ của người trên giường, lúc thức dậy muộn, tỉnh dậy sẽ chống lại hai tròng mắt lạnh như băng. Ly Hỏa đương nhiên sẽ nghiêng về cái phía trước hơn, thế nhưng phần lớn dưới tình huống Diệp Vô Truy luôn tỉnh dậy sớm hơn hẳn, cho dù ít khi có thể tỉnh sớm nhìn trộm khuôn mặt khi ngủ của Diệp Vô Truy, nhưng đạo khách luôn luôn cảnh giác không đợi hẳn nhìn bao lâu, liền bật người tỉnh dậy.

Trong thời gian sau đó, hai người rửa mặt mặc quần áo các thứ, vào lúc này, thiếu giáo chủ đại nhân trái lại không đi nhìn lên gì.

Lại nói tới lúc Diệp Vô Truy ngủ, so với ban ngày tỉnh táo thì thoát nhìn ôn nhu hơn rất nhiều. Lúc thường ngày cậu giống như một cây cung kéo căng, không chỉ có mình ngay cả mọi người nhìn đều có cảm giác bức bách sắp đứt đoạn. Mà lúc an tĩnh ngủ say, Diệp Vô Truy có vẻ thả lỏng hơn nhiều. Đôi mày kiếm luôn nhíu chặt cũng giãn ra, ngay cả độ cung lãnh ngạnh ở khóe môi cũng mềm hóa không ít.

Ly Hỏa thích nhìn đao khách lúc này nhất, một mặt không toát ra phòng bị như thế. Có đôi khi nhìn Diệp Vô Truy như vậy, trong lòng hẳn cũng sẽ an tình lại, tựa hồ toàn bộ chuyện phức tạp đều có thể ném ra sau đầu.

Diệp Vô Truy an tĩnh dù sao vẫn hiếm thấy, Ly Hỏa tiếp xúc nhiều nhất, chính là Diệp Vô Truy giống như thanh “Đao” kia kiên nghị dường như không thể phá hủy.

Sau khi tỉnh dậy Diệp Vô Truy thích luyện tập đao pháp trong sân lúc sáng sớm, cậu luyện võ cũng không có tránh Ly Hỏa, tùy ý thiếu giáo chủ đại nhân muốn nhìn thì nhìn.

Ly Hỏa cũng từng kỳ quái, hỏi Diệp Vô Truy. “Cậu không sợ tôi nhìn lên?”

Ai ngờ thanh y đao khách hèn mọn nhìn hẳn một cái. “Kia cậu cũng muốn học hỏi.”

“...”

Không cách nào phản bác, quả thực như lời Diệp Vô Truy, cho dù nhìn cậu luyện tập đao pháp Ly Hỏa cũng vô pháp nhìn ra được một tia kỹ xảo nào từ đó. Chỉ có thể nói võ công của Danh Dao thật sự quá lý kỳ, trừ phi là ông tự mình dạy, bằng không cho dù nhìn ngàn lần cũng không học trộm được.

Nếu nhìn không thấu đao pháp, thiếu giáo chủ đại nhân dứt khoát bưng chén trà ngồi ở một bên, nhìn thân ảnh tuần lãng của đao khách luyện đao pháp vui tai vui mắt.

Ngày mùa thu lá rụng, ở sâu trong rừng rậm, có nam tử thanh y tiêu sái sử đao, một bên, hắc y nhân yên lặng ngồi cười nhìn xem. Thoạt nhìn, giống như Diệp Vô Truy hiến nghệ cho riêng Ly Hỏa. (hiển thân luôn đi...)

Đối với Ly Hỏa hầu như một ngày đem hai mươi tư tiếng ánh mắt đều dính trên người mình, Diệp Vô Truy chỉ cho thái độ là —— ngồi nhìn không quan tâm.

Cậu cho rằng thiếu giáo chủ đại nhân đây là quá mức buồn chán rồi, mới đem mình làm giải trí, đương nhiên sự thật cũng đúng như vậy. Bất quá dù sao bị người nhìn cũng sẽ không thiếu miếng thịt nào, Diệp Vô Truy mặc cho hẳn nhìn, ai sợ ai.

Vì vậy cứ như thế, lúc rời giường, Ly Hỏa nhìn chằm chằm, lúc luyện võ, Ly Hỏa đứng ngoài quan sát. Ngay cả thời gian hai người nghỉ ngơi ăn uống, Ly Hỏa cũng thích nhìn Diệp Vô Truy đang ăn cái gì.

Hai mươi tư tiếng quỷ dị nhìn người chồng chọc như thế, Diệp Vô Truy còn chưa không chịu nổi, bản thân thiếu giáo chủ đại nhân lại cảm thấy không thích hợp.

Không thích hợp a, cho dù mỗi ngày nhàn rỗi không có chuyện gì, cũng không cần phải nhìn Diệp Vô Truy cả ngày, vì sao không tìm chút việc làm? Ly Hỏa nhíu mày tự hỏi, lông mày càng lui càng sâu. Quái dị hơn chính là, nhìn tiếp một hai ngày như vậy, hẳn lại một chút cũng chưa từng thấy buồn chán, trái lại càng ngày càng háng say.

Khi Diệp Vô Truy ngủ, Diệp Vô Truy ở giữa lá cây rụng nghiêm mật sử đao, Diệp Vô Truy dĩ nhiên còn kiêng ăn không ăn củ cải. Ly Hỏa nhìn càng nhiều, ghi nhớ lại càng nhiều. Dần dần, hẳn từ từ phát hiện ra tâm tư của mình dao động.

Hắn không phải đứa ngốc, tất nhiên biết không ai sẽ vô duyên vô cớ thích nhìn chằm chằm một người khác, còn nhìn trăm lần không chán. Mà mình lại thích nhìn chằm chằm toàn bộ Diệp Vô Truy, muốn lý giải mỗi một việc cậu muốn làm.

Ly Hỏa không phải tiểu tử lông vàng, hẳn chung quy sẽ biết nguyên nhân.

Hôm nay, thiếu giáo chủ đại nhân rốt cục hiểu rõ tâm tư của mình, có lẽ nói, hẳn thông suốt rồi.

Thích Diệp Vô Truy.

Dĩ nhiên thích Diệp Vô Truy?!

Tuy rằng trong lòng cũng cảm thấy sững sốt, nhưng Ly Hỏa còn không có ngu xuẩn đến đi phủ định tình cảm của mình. Nếu nảy sinh tình cảm, vì sao còn muốn nhu nhược đi phủ định? Thiếu giáo chủ đại nhân chỉ thoáng xoắn xuýt một lúc, liền thần nhiên.

Không sai, mình thật sự thích Diệp Vô Truy rồi. Thế nhưng, bắt đầu từ lúc nào?

Phần tình cảm này thay đổi một cách vô tri vô giác thế nào, ngay cả mình cũng không biết. Lúc đầu, Diệp Vô Truy lúc đó rút đao ở Thiên Sơn, như một ngôi sao trong bóng tối, khiến Ly Hỏa thoáng cái liền chú ý đến cậu.

Nhìn thấu tính toán của mình, còn ngăn cản công kích của chúng nhân Cửu Trọng giáo. Thiếu giáo chủ đại nhân bắt đầu đối với người tên Diệp Vô Truy này sản sinh hứng thú, đến tột cùng là người như thế nào, có thể mặt không đổi sắc lúc đối mặt với hơn mười người vây công, còn tuyên bố gây chiến khiêu khích mình.

Sau đó, gặp được dưới vây công của Phi Ứng giáo, Diệp Vô Truy giết vào vòng vây hướng mình đưa ra yêu cầu hợp tác. Ly Hỏa càng cảm thấy thú vị, không nghĩ tới người này không hề lãnh ngạnh giống bề ngoài, không câu nệ với hai phương trận doanh, ở thời khắc mấu chốt còn đưa ra lời mời hợp tác với mình. Phải biết rằng, giáo nội Cửu Trọng chính là còn hạ lệnh truy sát Diệp Vô Truy! Mà đối phương dĩ nhiên tự mình tìm tới cửa, tìm thiếu giáo chủ Cửu Trọng giáo hợp tác.

Thú vị, không chỉ là có thú vị, người này nhất định còn cất dấu cái gì đó. Khi đó Ly Hỏa nghĩ, nếu gặp, trước khi cướp đoạt “Đao” thì theo cậu đánh một trận, nhìn Diệp Vô Truy đến cùng là dạng người gì.

Như vậy, sau đó kế trùng kế, Diệp Vô Truy hợp lực với Tàng Kiếm sơn trang bắt Ly Hỏa. thế nhưng mình lại trùng “Nhiếp hồn”. Lường bại câu thương, Ly Hỏa bây giờ nhớ lại, lúc đó nếu không phải mình đưa ra cái giao dịch muốn gặp Danh Đao này, Diệp Vô Truy cùng mình, có thể thật sự chỉ có một kết cục lưỡng bại câu thương.

Tiếp đó là một đường đồng hành, cùng Diệp Vô Truy hợp tác đối phó đám thủ hạ giáo nội, thấy Diệp Vô Truy lần đầu tiên vì một người lo lắng, thấy cậu ở trước mặt người khác lộ ra vẻ tươi cười thư thái không hề phòng bị. Ly Hỏa trốn ở chỗ tối, cũng cảm thấy một trận phiền muộn. Hắn còn chưa rõ lắm cái lý do này, liền thấy người của Lục Phiến môn tìm đến cửa.

Sau đó, tiếp đó là hỗn chiến, mình nhân cơ hội mang Diệp Vô Truy rời đi. Nhìn đao khách lưỡng lự do dự lúc đó, vẫn chọn cùng đi với mình, trong lòng Ly Hỏa lại thoải mái không ít.

Một đường đi này, vốn Diệp Vô Truy trong lòng chỉ là một loại dấu hiệu, cứng rắn biến thành một màu sắc tươi đẹp. Lạnh lùng, tức giận, lo lắng, sung sướng. Thấy rất nhiều tâm tình của người nọ, Ly Hỏa phát hiện mình dĩ nhiên trở nên muốn thấy càng nhiều tình tự của cậu.

Diệp Vô Truy, không chỉ là đối thủ đáng giá đánh một trận mà thôi.

Đúng, cho dù rõ ràng tâm ý của mình. Ly Hỏa vẫn như trước không quên đánh cuộc giữa hai người, sẽ càng không phóng nước. Hắn thích thấy Diệp Vô Truy nhiều biểu cảm, nhất là lúc nhìn mình, hai mắt sức sống bùng bùng tràn đầy ý chí chiến đấu như vậy. Giống bảo kiếm phủ đầy bụi đã lâu, rốt cục cũng ra khỏi vỏ!

Quả thực khiến người luyến tiếc dời tầm mắt.

Một đôi tay đảo qua trước mắt, thiếu giáo chủ đại nhân xuất thần hồi hồn, đón nhận một đôi con ngươi đen tinh phách. Tâm trạng nhất thời nhảy sót một phách.

“Cậu suy nghĩ cái gì?” Diệp Vô Truy nhíu mày, cậu gọi người này nửa ngày, dĩ nhiên một chút phản ứng cũng không có, Ly Hỏa lúc nào lại dờ ra đến loại tình trạng này?

“Cậu.” Thiếu giáo chủ giương mắt mỉm cười, rất là thành thực.

Diệp Vô Truy lại trở mình xem thường, hiển nhiên là không tin. “Tôi khuyên cậu trước vẫn không nên xuất thần, chuẩn bị sẵn sàng, có người tới.”

Ly Hỏa sau khi nghe xong thần sắc căng thẳng, ngưng hơi thở tra xét, quả nhiên nghe xa xa có một ít tiếng hít thở nho nhỏ, hiển nhiên là người có vòng công tốt đã khống chế hơi thở đang tiến đến đây!

Tuần mi hơi nhíu, thiếu giáo chủ đại nhân nâng kiếm đi tới đứng bên người Diệp Vô Truy

Mặc kệ là ai, có thể tìm tới nơi này, đồng thời đến vào lúc này. Sợ rằng đều có ý đồ bất thiện!

43. Chương 43: Trao Đổi Vấn Đề

Nhìn Ly Hỏa chắn phía trước người mình, Diệp Vô Truy lộ ra vẻ mặt không vui.

“Tôi không cần cậu bảo hộ.”

Ly Hỏa quay đầu lại, thấy bất mãn cùng kiên định trong mắt người phía sau, bật cười.

Sao lại quên mất chuyện này chứ? Diệp Vô Truy, cho tới bây giờ không phải là một người cam nguyện trốn phía sau người khác tiếp nhận bảo hộ, cậu là một thanh đao mũi nhọn, tình nguyện đứt lưỡi cùng không trở vào bao. Nhưng mà mình vừa rồi lại vô ý thức đem người này yểm hộ ở sau người. Ly Hỏa không khỏi cười khổ, quả nhiên nghĩ thông suốt là một chuyện, thực tế lại là một chuyện khác.

Không có một nam nhân nào, sẽ mặc kệ người trong lòng rơi vào nguy hiểm mà không đi bảo hộ.

Dù cho bạn biết, người này kỳ thực cũng đủ cường đại, có năng lực tự bảo vệ bản thân.

Người đến từ từ tiếp cận, Diệp Vô Truy cùng Ly Hỏa kẻ vai sát cánh mà chiến, chuẩn bị phòng ngự. Nhưng mà theo thời gian trôi qua, biểu tình trên mặt họ dần dần từ đề phòng biến thành kinh ngạc. Hai người liếc mắt nhìn nhau, đều có chút nghi hoặc.

Nguyên nhân không khác, khí tức những người từng bước tiếp cận này, dĩ nhiên một chút che giấu cũng không có. Tùy tiện trực tiếp hướng tới nhà củi bên này, như là tuyệt không sợ bị phát hiện. Không, có lẽ nói, mục đích của đối phương chính là muốn khiến người trong nhà củi này phát hiện bọn họ, để tránh khỏi mào tranh đấu vô vị.

Diệp Vô Truy thu hồi đao trước, nếu đối phương đã thắng thắn để lộ thân phận tiếp cận như vậy, sẽ không có khả năng ôm mục đích dò hỏi. Nếu đối phương không định động thủ, bọn họ tạm thời cũng không cần phòng bị như vậy.

Ly Hỏa lại cảnh giác hơn nhiều, tuy hắn đã thu hồi vũ khí rồi, nhưng trường kiếm vẫn chưa vào bao. vẫn có thể tùy thời phát động công kích.

Đúng lúc này, bóng cây ở phụ cận lay động một trận, có bóng người đi ra. Đối phương không có người dẫn đường hiển nhiên không thể tìm được đường mòn đá, như vậy cũng chỉ có thể từ phương hướng khác lần mò đến.

“Là anh?!” Thấy rõ người, Diệp Vô Truy khó nén kinh ngạc. Ngay cả Ly Hỏa bên cạnh, cũng lộ ra thần sắc không tưởng tượng được.

Người đến bất ngờ chính là Thương mấy ngày trước gặp ở quán rượu, so sánh với khi đó, lúc này tổng bộ đầu chật vật không ít. Hiển nhiên ở trong rừng rậm nơi Danh Đao ở bày ra trọng trọng trận pháp, tiêu hao không ít thể lực của hắn.

Lúc này tổng bộ đầu lam y, không để ý đến hai người kinh ngạc mà liếc mắt nhìn xung quanh nhà củi trước, giấy lát, không khỏi thở dài. “Vẫn là tới chậm.”

Hắn lúc này mới có tâm tư quan sát hai người trước mặt, lúc để ý tới Ly Hỏa đứng bên người Diệp Vô Truy, rõ ràng sững sốt một chút. “Sao cậu lại cùng một chỗ với hắn?” Hiển nhiên, thân là tổng bộ đầu Thương của Lục Phiến môn không có khả năng không nhận ra khuôn mặt của Ly Hỏa.

Mà bây giờ, thiếu giáo chủ đại nhân mời đến Thiên Sơn đại náo một phen dĩ nhiên ở cùng một chỗ với Diệp Vô Truy, khiến người ta không sợ hãi mới là lạ.

“Đây không liên quan đến cậu.” Nhìn người này mặc danh khó chịu, Ly Hỏa giành trước mở miệng.

Thương nhìn hắn, cười lạnh một tiếng. “Nếu các người đều là người bình thường, có ở cùng một chỗ hay không tất nhiên không liên quan đến tôi. Nhưng lấy thân phận hiện tại của hai người, đồng thời xuất hiện ở chỗ này, tôi đương nhiên muốn xen vào quan tâm.”

“Chỉ bằng cái danh hiệu tay sai triều đình kia của cậu sao?” Ly Hỏa không chút nào tỏ ra yếu kém châm chọc khiêu khích.

Lông mi Thương run lên, mắt thấy tính khí sẽ không chịu nổi nữa. Hai người trái lại đều nhìn đối phương không vừa mắt, bình thường ẩn nhẫn sau đó phát và vân vân, vào lúc lại cũng không có tác dụng. Có lẽ đây là cái gọi là, đối thủ trời sinh một mất một còn?

“Tổng bộ đầu nếu muốn biết vì sao tôi với hắn ở cùng một chỗ, như vậy cũng phải xuất ra chút thành ý trước.” Diệp Vô Truy cũng giành trước cắt đứt hắn. “Tôi nghĩ mọi người bây giờ đều có nhiều nghi vấn, không ngại làm một giao dịch chứ?”

“Giao dịch gì?” Thương hỏi.

“Rất đơn giản.” Lộ ra vẻ tươi cười đã lâu không thấy, Diệp Vô Truy chậm rãi nói. “Lấy câu hỏi đổi câu hỏi, đáp án đổi đáp án. Số lượng hai bên một đổi một, thế nào?”

“Thành giao.”

Thương nhanh chóng đáp ứng, không ai biết trong lòng hắn đang suy nghĩ cái gì.

Thấy Diệp Vô Truy đã nói xong giao tế, Ly Hỏa cũng không khiêu khích Thương nữa. “Vậy bây giờ, câu hỏi do ai hỏi trước?”

Những lời này của thiếu giáo chủ đại nhân đi ra, hai bên liền im lặng. Ai đưa ra câu hỏi, nhìn như chỉ là trình tự người trước người sau mà thôi, kỳ thực cũng không phải việc lớn.

Người giành hỏi trước nhất định có thể nhận được càng nhiều chỗ tốt, bởi vì sau khi hỏi đối phương nhất định phải trả lời được, mới có thể nhận được tư cách hỏi cho mình. Như vậy nếu câu hỏi đầu tiên người nhận không muốn trả lời thì liền kết thúc cái trao đổi này, cũng là người phía sau có hại.

Ba người đều là người khôn khéo, sao có thể không nghĩ tới điểm này.

“Tôi vốn là khách, liền xin hai người dựa theo chủ chỗ này, để tôi hỏi trước đi.” Tổng bộ đầu Lục Phiến môn, da mặt dày nói.

Ly Hỏa cười nhạo một tiếng. “Tôi thấy là khách không mời mà đến đi. Ở đây vốn là nơi ở của Danh Dao cùng Vô Truy, hắn là do chủ nhân hỏi trước mới đứng. Thường khách tùy chủ.”

Lông mi Diệp Vô Truy run lên, tiếng “Vô Truy” bỗng nhiên gọi kia, thiếu chút nữa khiến cậu nổi da gà. Liếc Ly Hỏa bên cạnh, Diệp Vô Truy không biết hắn lại phát điên cái gì. Thế nhưng ở trình tự trước sau này, cậu kiên quyết đứng cùng trận doanh với Ly Hỏa.

Vì vậy, lập tức nói. “Ý đồ của tổng bộ đầu đến chúng tôi cũng chưa biết được, nếu như không nói rõ ràng anh là địch hay bạn trước, như vậy câu hỏi kế tiếp cũng không cần phải tiếp tục nữa rồi.”

Những lời này hiển nhiên là uy hiếp, ám chỉ nếu như không để cho bọn họ bên này hỏi trước một vấn đề, trao đổi kia liền không cần tiến hành. Loại hiếp bức gần như trắng trợn này, thực sự là... Thực sự là quá vô sỉ rồi. Người đưa ra trao đổi là Diệp Vô Truy, hiển tại ý vào phe mình có ưu thế, người nói muốn kết thúc trao đổi cũng là Diệp Vô Truy.

Thật không nghĩ ra Danh Dao truyền thụ thường ngày nghiêm trang, cũng sẽ có một mặt chơi xấu như thế. Có lẽ nói, đây mới là diện mục vốn có của cậu?

Thương ở bên kia nghe xong, trong lòng tuy rằng căm tức, nhưng lại ngẩng đầu hung hăng liếc Ly Hỏa. Theo hắn, Diệp Vô Truy này lần trước gặp mặt tuy cũng rất không khách khí, nhưng chơi xấu giống như hôm nay, tuyệt đối là đã bị người bất lương ảnh hưởng.

Mà người bất lương nhất ở đây, chính là thiếu giáo chủ Cửu Trọng giáo, Ly Hỏa.

Bị Thương mạt danh nhìn chăm chăm, tâm tình thiếu giáo chủ đại nhân rất không tệ. Hoặc là nói, hắn rất vui mừng. Cùng mình ngốc đã lâu, Vô Truy cũng học xong thân pháp cố định giá này. Ừ, rất có tiền đồ. Sau này nếu quay về trong Cửu Trọng giáo, nhất định là một người vợ hiền.

Bọn họ bên này một người đang phân nộ trừng mắt, người còn lại hướng thụ đối phương nhìn chăm chăm ở trong lòng bồ não. Diệp Vô Truy ở bên cạnh thấy không nói gì, chỉ có thể hỏi lần thứ hai.

“Thế nào, tổng bộ đầu lựa chọn chưa?”

Nghe thanh âm của hắn, Thương phục hồi tinh thần lại. Nhìn cục diện trước mặt, thật sự rất bất đắc dĩ. Từ trên nhân số mà nói, thực lực của hai người đối phương cũng không yếu, mình rất khó đánh thắng. Từ phương diện khác mà nói, mình hiển nhiên càng muốn biết đáp án, không nắm cơ hội lần này khó đảm bảo còn có lần sau.

“Có thể, vậy do cậu hỏi trước.” Tổng bộ đầu ngữ khí nặng nề trả lời.

Diệp Vô Truy thấy mục đích đạt thành, mỉm cười. Trên khuôn mặt từ trước đến nay luôn lạnh lùng nghiêm nghị mang theo ý cười, như gió xuân lướt nhẹ qua, trong khoảng thời gian ngắn khiến người say mê.

Đây là hơn nửa tháng, Ly Hỏa mới lần thứ hai thấy cậu cười. Nhưng hai lần đều tại ngày hôm nay. Lúc thiếu giáo chủ đại nhân phân thân quan sát nét mặt tươi cười này, cũng không khỏi phỏng đoán dưới đáy lòng. Lễ nào Thương này là phúc tinh phải không, hắn vừa đến Diệp Vô Truy liền không lạnh lùng nữa.

Không, sai. Trước đây chẳng bao giờ thấy Diệp Vô Truy cười trước mặt mình, nhưng hôm nay ở trước mặt Thương này lại cười hai lần. Tổng bộ đầu này mới không phải phúc tinh gì, là sát tinh mới đúng!

Nhất thời, ý phòng của thiếu giáo chủ đại nhân đối với vị tổng bộ đầu nào đó càng sâu.

“Như vậy liền do tôi hỏi trước.” Diệp Vô Truy lúc này cũng không khách khí nữa, vừa bắt đầu liền chỉ thẳng trung tâm nói. “Tổng bộ đầu lần này đến tìm sự phụ tôi, vì chuyện gì?”

Cậu biết vấn đề này nhất định Thương sẽ không trả lời toàn bộ, nhưng nhất định sẽ nói ra một phần thật. Dù sao lần trao đổi này nếu hai bên đều nói dối, vậy cũng không cần phải tiếp tục nữa. Thương làm người đi đầu, phải là một tấm gương tốt đúng không?

“Đây là mệnh lệnh của phía trên.” Thương cân nhắc dùng từ. “Tôi cũng không biết nhiều, thế nhưng chỉ có thể khẳng định một chút. Lục Phiến môn tìm kiếm Danh Dao, chỉ vì cậu một cái chân tướng, tuyệt đối không hại ông.”

Trong những lời này có phân nửa là nói thật. Thương thân là tổng bộ đầu của Lục Phiến môn, hoàn toàn không biết nội tình hiển nhiên là không có khả năng. Hắn chỉ là không muốn nói với hai người mà thôi, về phần nửa câu phía sau, lại là thật tâm thật lòng.

Lục Phiến môn tìm Danh Dao là có chuyện muốn nhờ, nhưng việc này bản thân Danh Dao phải cam nguyện mới có thể hoàn thành. Cậu ông còn không kịp, sao có khả năng hạ sát thủ.

Diệp Vô Truy suy tư một hồi, nhìn Ly Hỏa, nhận được cái gật đầu khẳng định của đối phương.

“Bây giờ đến phiên tổng bộ đầu hỏi, mời.”

Cậu cùng Ly Hỏa hai người có thể phân tích ra không nhiều từ lời nói của Thương, thế nhưng quan trọng nhất là, hành động từ trước với bây giờ xem ra. Lục Phiến môn quả thật không có ác ý, trao đổi có thể tiếp tục.

Nghe đến phiên mình hỏi, Thương trầm tư chốc lát, dưới đáy lòng sàng lọc thật tốt một phen.

Trong lòng hắn đối với chuyện của hai người cùng Danh Dao có rất nhiều nghi vấn, nhưng mà sự tình chung quy chia nặng nhẹ, trước tới từng cái. Thế nhưng vấn đề đầu tiên này cũng không thể quá mức đâm trúng chỗ yếu hại, vạn nhất làm đối phương nóng nảy cũng không được. Chọn nhẹ cũng không được, đây rõ ràng là mình chịu thiệt.

Nghĩ đến đây, một vấn đề đã trôi lên trong đầu tổng bộ đầu.

Hắn giương mắt nhìn hai người. “Hai người các cậu là quan hệ gì?”

Giữa hai người Diệp Vô Truy cùng Ly Hỏa thân mật khác thường, đã sớm khiến Thương để ý. Nhất là Ly Hỏa của Cửu Trọng giáo, ánh mắt hắn nhìn mình mang theo địch ý, cùng ánh mắt ái muội nhìn về phía Diệp Vô Truy, làm quen công tác bắt giữ Thương thế nhưng một chút cũng không sơ xuất, tất cả đều nhìn vào trong mắt.

Giữa hai người này tuyệt đối có mờ ám! Tổng bộ đầu cho ra kết luận như vậy.

44. Chương 44: Định Khế

Vấn đề này không chỉ phải trả lời, còn phải do chính mình tự trả lời.

Nhìn thoáng qua Ly Hỏa rực rạch bên cạnh, Diệp Vô Truy vội vàng giành mở miệng trước hần trả lời.

“Tôi với hần, chỉ vì một hồi giao dịch mới cùng nhau một chỗ hợp tác, giống như hiện tại cùng tổng bộ đầu vậy.”

Những lời này nói ra, có hai người cảm thấy rất không hài lòng.

Đứng đầu sóng ngọn gió, đương nhiên là Ly Hỏa. Thiếu giáo chủ đại nhân âm thầm thiêu mi, nhìn Diệp Vô Truy nói ra câu này.

Dĩ nhiên đem mình đánh đồng với tên tay sai triều đình này, Ly Hỏa thật sự có chút nghiến răng. Thế nhưng hần chỉ có thể đem âm ức yên lặng che giấu dưới đáy lòng, nghĩ còn nhiều thời gian, sớm muộn cũng có một ngày mình khiến Diệp Vô Truy đổi giọng!

Một người khác trái lại không mấy may che giấu, Thương vẻ mặt không tin nói. “Diệp thiếu hiệp nói như thế, sợ không phải có chút qua loa?”

Quan hệ bình thường? Đây thực sự là ăn nói bừa bãi, lúc này cho dù là người mù, đều có thể thấy giữa hai người không giống bình thường. Diệp Vô Truy này dĩ nhiên lừa gạt mình như vậy, tổng bộ đầu Thương không khỏi cảm thấy từng đợt khó chịu.

“Tin hay không là chuyện của anh, tôi chỉ nói thật.” Diệp Vô Truy không lay được.

Nhìn Diệp Vô Truy mặt không đổi sắc, cùng thiếu giáo chủ Cửu Trọng giáo sắc mặt có chút kỳ quái đứng bên cạnh cậu, lẽ nào thật là mình đoán sai? Nhìn dáng vẻ này, không giống hai người có quan hệ đặc biệt gì. Mà Ly Hỏa một mình ở bên kia phiên muộn, hiển nhiên có chút cảm giác cầu mà không được.

Tổng bộ đầu hơi cau khóe môi, xem ra không phải không có tình huống, mà là tình huống hiện tại tạm thời chính là một bên tình nguyện, Diệp Vô Truy căn bản không có ý tứ kia.

Thú vị, thú vị. Thương tâm tình tốt, vừa thấy thiếu giáo chủ Cửu Trọng giáo kia ăn thiệt thòi, trong lòng hần liền thoải mái rất nhiều.

“Được, tôi tin cậu.” Thương nói. “Cậu liền hỏi tiếp một vấn đề đi.”

“Lúc anh tới đây, nói một câu ‘chậm’. Tổng bộ đầu là biết sẽ có những người khác tới tìm sư phụ tôi, xin hỏi anh biết là người phương nào không?”

Lúc Thương mới lộ mặt, câu nói kia, Diệp Vô Truy vẫn ghi tạc trong lòng. Lục Phiến môn nhất định sớm biết vài tin tức, biết sẽ có những người khác hạ thủ với Danh Dao, mới có thể vội vã tới như vậy. Nhưng mà năm đó Danh Dao gây thù hằn quá nhiều, Diệp Vô Truy nhất thời cũng không cách nào khẳng định, đến tột cùng có phải phương thế lực trong lòng suy đoán hay không.

Thương nghe vấn đề cậu hỏi, sắc mặt đoan chính nói. “Lục Phiến môn trước đó quả thực biết được tin tức, dự đoán gần nhất sợ sẽ có một phương thế lực lớn sẽ đối Danh Dao bất lợi, cho nên tôi mới tìm đến cậu. Thế nhưng nếu cậu muốn biết người thế lực phía sau là ai, sự tình cũng không phải đơn giản như thế.”

“Vì sao?” Diệp Vô Truy nhíu mày. “Nếu tổng bộ đầu đồng ý để lộ ra chút manh mối, vậy tin tức này chắc hẳn cũng không phải cơ mật gì.”

“Quả thực không phải cơ mật, nhưng tôi cũng muốn khuyên cậu suy nghĩ cẩn thận.” Thương lúc này, lộ ra biểu tình giống như lúc đầu ở nhà gian quán rượu, túc mục mà nghiêm cẩn. “Vì một nhân vật Danh Dao trong trò chơi, cậu xác định muốn lặn vào trong lần giao du với kẻ xấu này sao?”

Nghe được hần hỏi lại, Diệp Vô Truy cười một tiếng. “Vậy tôi hỏi anh, vì một Lục Phiến môn trong trò chơi, anh vì sao phải cẩn trọng như vậy? Lý do giống nhau, tổng bộ đầu Thương, Nhất Mộng Giang Hồ này với tôi mà nói, không chỉ là một trò chơi.”

Nhìn ánh mắt nghiêm túc chấp nhất của đạo khách thanh y, một lát Thương mới nói tiếp. “Quả thực, đây với tôi mà nói, đã sớm không phải là một trò chơi đơn giản như vậy, đối với cậu cũng là như vậy, Diệp Vô Truy.”

Diệp Vô Truy ngênh đón ánh mắt sắc bén của hắn, đợi trả lời.

“Tôi đây cũng không lo lắng gì nữa, trực tiếp nói cho cậu đó là.” Thương rốt cục không thừa nước đục thả câu, vạch bí mật nói. “Kha vương phủ, đây là thế lực phía sau chúng tôi điều tra được.”

Quả nhiên là Kha vương phủ, cùng Ly Hỏa liếc nhau, Diệp Vô Truy âm thầm nhíu mày.

Sự tình đến tình trạng này, đã không phải thực lực cá nhân có thể giải quyết rồi. Ly Hỏa tuy rằng là thiếu giáo chủ Cửu Trọng giáo, nhưng Diệp Vô Truy cũng không trông cậy vào Cửu Trọng giáo tới hỗ trợ, bọn họ không ở sau lưng trả đũa là tốt lắm rồi.

Nghĩ đến đây, Diệp Vô Truy làm một cái quyết định.

“Trao đổi từ đây kết thúc.”

Đạo khách thanh y nói như thế, Thương nhìn biểu tình đạm nhiên của cậu, trong lòng biết nhất định có lời nói sau, cũng không nóng lòng.

Quả nhiên, chỉ nghe Diệp Vô Truy tiếp tục nói. “Tôi muốn cùng Lục Phiến môn định một giao dịch lần nữa, không biết tổng bộ đầu Thương có bằng lòng hay không?”

“Nói nghe một chút liền biết.” Tổng bộ đầu trả lời.

“Một cái giao dịch, nhất định phải khiến hai bên đều được lợi mới có thể thành lập.” Diệp Vô Truy chậm rãi nói. “Mà tôi đưa ra cái giao dịch này, đó là bởi vì anh với tôi có cùng mục tiêu. Tôi nghĩ muốn tìm được manh mối của sư phụ, mà Lục Phiến môn cũng muốn tìm sư phụ. Hiện tại đã xác định rất có thể là người của Kha vương phủ gây nên, thế nhưng lấy thực lực cá nhân của tôi, cũng rất khó làm được cái gì.”

Nói đến đây, Diệp Vô Truy nhìn về phía Thương. “Cho nên tôi mong muốn hợp tác với Lục Phiến môn, cùng ứng đối Kha vương phủ, tìm được sư phụ.”

Thương cười nhạt. “Đó đối với Lục Phiến môn có chỗ tốt gì? Kha vương phủ cũng phụ thuộc vào triều đình Phan quốc, cậu cho là Lục Phiến môn sẽ vì một Danh Đạo mà cùng Phan Vương đối nghịch.”

“Sẽ.” Diệp Vô Truy chớp mắt khẳng định nói. “Nguyên nhân chính là vì Kha vương phủ là thuộc đất Phan. cho nên Lục Phiến môn càng sẽ hợp tác với tôi.”

“Lý do gì?” Thương hơi có hăng hái nhìn Diệp Vô Truy, cảm thấy tên Danh Đạo truyền thụ trước mắt này so với trong tưởng tượng còn thú vị hơn một chút.

“Trên lịch sử, cường phan chi loạn không tính là lắm. Lục Phiến môn có thể sớm nhận thấy động tác của Kha vương phủ đối Danh Đạo, nói vậy cũng vì các người trước đó một mực giám thị Kha vương phủ.” Diệp Vô Truy hơi dừng một chút. “Cẩn thận nghĩ tới, chỉ biết lúc này trong đó tìm tòi tra cứu. Vì sao Kha vương phủ sẽ đồng thời tìm sư phụ tôi? Bí mật trong đó tôi cũng không có hứng thú, thế nhưng tôi chỉ biết một điểm, nếu hai phương các người tìm sư phụ tôi là vì cùng một việc, sợ rằng sẽ rất không cam tâm tình nguyện nhìn thấy Kha vương phủ nhận được manh mối trước đi.”

“... Có ý tứ, Diệp Vô Truy.” Thương trầm mặc chỉ chốc lát, cười nói. “Cậu quả nhiên không chỉ là một đạo khách.”

“Ở chỗ này, tôi cũng chỉ là đạo khách.” Diệp Vô Truy thản nhiên nói.

Trên đời này, lòng người quả nhiên là khó dò nhất. Lục Phiến môn cùng Kha vương phủ với gút mắt sâu xa gì đó, Diệp Vô Truy cũng không miệt mài theo đuổi. Thế nhưng cậu phải nắm điểm này, bởi vì chỉ có lợi dụng điểm ấy, cậu mới có thể đủ thuận lợi tìm được Danh Đạo.

Nhớ tới hơn tháng trước, Danh Đạo ở chỗ này nhìn mình rời đi. Đó là Danh Đạo tuổi gần bán một trăm, đôi tóc mai từ lâu đã nhiễm bạc, thế nhưng thân thể ông vẫn đỉnh trực như trước, không có một chút cong.

Danh Dao, chính là một thanh đao phong duệ, cho dù đã rỉ sắc cổ xưa, ông vẫn như trước là thanh đao sắc bén nhất thiên hạ! Từ trước tới giờ không khom lưng!

Cảm tình của Diệp Vô Truy với Danh Dao, nhiều ít có chút tỉnh táo luyện tiếu ở bên trong. Thấy Danh Dao ẩn lui giang hồ làm phu đồn củi, cậu phảng phất thấy giống như mình ngày đó dứt khoát rời khỏi Tề gia.

Tề Dã, Danh Dao, hai người có nhiều chỗ tương tự, vì thế Diệp Vô Truy mới vô pháp đơn giản mà đem cái trò chơi này, cho rằng chỉ là một trò chơi. Ở chỗ cậu xem ra, đây dường như là một thế giới khác, gặp gỡ một người giống như mình.

Khác biệt chính là, Diệp Vô Truy trong trò chơi đã lần thứ hai đốt ý chí chiến đấu, đao đã xuất nhận.

Mà, Tề Dã ư?

“Giao dịch đạt thành.” Thương nói cắt đứt suy nghĩ của Diệp Vô Truy.

Cậu ngẩng đầu, chỉ thấy được tổng bộ đầu lam y vươn tay tới. “Để song phương công chính đạt được mục đích, làm một bản định khế chính thức thế nào?”

Nghi thức định khế chính thức này, đó là trong trò chơi người chơi cùng một người chơi khác hoàn thành một giao dịch, đề phòng lừa gạt hoặc bội ước, nghi thức công chính do hệ thống. Một khi có hệ thống chứng kiến, như vậy hai bên khế ước liền không được có hành vi bội ước, nếu có một bên vi ước, sẽ bị hệ thống cưỡng chế nghiêm phạt.

Cái công chứng hệ thống này, tại nhân tâm khó lường ngày nay, rất được các người chơi hoan nghênh. Thương đưa ra yêu cầu này, đã ở trong vòng lý giải của Diệp Vô Truy. Dù sao hai bên giao tình không sâu, không có bao nhiêu tín nhiệm, sử dụng công chứng để ngừa vạn nhất là lẽ thường.

“Có thể.” Đao khách thanh y không suy nghĩ nhiều, liền vươn tay đến, muốn cùng Thương hoàn thành nghi thức khế ước.

“Chờ một chút.” Một thanh âm ngoài ý muốn cắt đứt định khế của hai người.

Diệp Vô Truy quay đầu nhìn lại, thấy Ly Hỏa đang yên lặng nhìn cậu. Tầm mắt hai người tương giao, thiếu giáo chủ đại nhân lộ ra vẻ tươi cười, chỉ là nửa phần tiếu ý trong mắt cũng không có.

“Vô Truy, cậu cùng người này định khế, không có hỏi qua tôi?”

“Đây là việc của tôi, không liên quan đến cậu.” Diệp Vô Truy không mang theo cảm tình trả lời.

“Không liên quan đến tôi?” Ly Hỏa nở nụ cười, lửa giận trong lòng lại càng cháy lớn hơn. Nhưng mà hắn có một đặc điểm, đó là lúc chân chính tức giận, biểu tình lại càng ôn hòa. Cho nên hiện tại nhìn ngoài mặt, chỉ là thiếu giáo chủ đại nhân cười càng xán lạn mà thôi.

“Cậu...” Trong lòng Diệp Vô Truy không hiểu sao dự cảm chằng lành, cậu có thể mơ hồ cảm thấy Ly Hỏa thực sự tức giận. Nhưng mà Diệp Vô Truy lại không nghĩ ra mình có nơi nào chọc tới người này, theo cậu, Ly Hỏa này không khỏi quá hỉ nộ vô thường rồi.

“Chuyện này đến tốt cùng có liên hệ đến tôi hay không, tôi nghĩ cậu biết rõ.” Nhượng mày nhìn Thương một bên trầm mặc, Ly Hỏa lại nói. “Về phần cậu, lần giao dịch này, còn phải hỏi qua tôi.”

Thương thiêu mi, không biết thiếu giáo chủ Cửu Trọng giáo này đột nhiên làm khó dễ là vì cái gì. Hắn vốn tưởng, Diệp Vô Truy chắc chắn sẽ không tùy ý người này can thiệp, chắc chắn có hành động.

Nhưng mà trong nháy mắt hắn nhìn thấy, Ly Hỏa ôn nhu cười với Diệp Vô Truy, sau đó chậm rãi mở miệng.

“Đến, Vô Truy.”

Diệp Vô Truy dĩ nhiên thực sự hướng hắn đi đến, đi thẳng đến bên người Ly Hỏa, thiếu giáo chủ đại nhân ôm chầm lấy cậu, ở bên tai ái muội nói nhỏ.

“Cậu a, sao cứ thích chọc tôi tức giận như vậy?” Thanh âm tuy rằng ôn nhu, nhưng hiển lộ ra một tia âm mai, khiến người khác cực sợ hãi.

Diệp Vô Truy trái lại ở trong lòng hắn, yên lặng không tiếng động.

45. Chương 45: Hai Mươi Tư Tiếng Đồng Hồ Cùng Giam

“Cậu...” Một màn khác xa trước mắt, khiến phía sau Thương có chút phát lạnh.

Hắn vừa định chất vấn Ly Hỏa, lại thấy Diệp Vô Truy phảng phất lấy cử chỉ như điên rồ giấy dựa, đẩy Ly Hỏa ra.

Đạo khách thanh y hung hăng đẩy Ly Hỏa, thiếu giáo chủ đại nhân lại đột nhiên buông tay ra, cứ như vậy mặc cậu từ trong lòng mình giấy ra.

“Diệp Vô Truy, cậu không được quên một điểm.” Trước khi Diệp Vô Truy tức giận, Ly Hỏa giành nói. “Lúc trước chúng ta định ra giao dịch, cậu còn chưa hoàn thành. Hiện tại cậu lại cùng người khác đàm giao dịch, có thể nào không lo lắng một chút lập trường của tôi?”

Ly Hỏa liếc Thương đứng ở bên cạnh, tiếp tục nói. “Cậu hợp tác với Lục Phiến môn, nếu có thể tìm được Danh Dao, tôi cũng không phản đối. Thế nhưng cậu không tìm tôi thương nghị, trực tiếp cùng người khác đàm thỏa, cậu đem tôi đặt ở chỗ nào? Diệp Vô Truy, cậu phải rõ ràng, tìm kiếm Danh Dao không chỉ là chuyện của một mình cậu, còn liên quan đến giao dịch giữa chúng ta.”

Nói đến đây, thiếu giáo chủ đại nhân mập mờ cười. “Nếu như cậu lại không chú ý đến tôi như hôm nay, như vậy tôi không ngại lại sử dụng vài lần quyền lợi ‘đặc thù’”

Diệp Vô Truy lòng vốn đầy cảm xúc, sau khi nghe hắn nói cũng trở nên an tĩnh.

Quả thực, lấy lập trường của Ly Hỏa mà nói, mình tự ý cùng Lục Phiến môn đạt thành giao dịch, rất có thể mang đến bất lợi cho vị thiếu giáo chủ Cửu Trọng giáo này. Dù sao Cửu Trọng giáo cũng là đối tượng Lục Phiến môn đang chú trọng tiến công, lẽ nào Lục Phiến môn sẽ không mượn cơ hội từ chỗ này chiếm cái gì đó. Mà mình ban nãy hoàn toàn không nghĩ đến Ly Hỏa được mất, xác thực có chút không nên.

Nghĩ tới đây, vốn lòng tràn đầy lửa giận cũng tiêu giảm không ít, Diệp Vô Truy rốt cục có thể bình tĩnh nhìn Ly Hỏa.

“Xem như tôi sơ sẩy, vậy hiện tại ý kiến của cậu là đồng ý hay không đồng ý?”

Nhìn Diệp Vô Truy lão lão thực thực không phát hỏa, Ly Hỏa đột nhiên nở nụ cười. “Đồng ý, vì sao không đồng ý? Giao dịch này đối với cậu và tôi đều có lợi, mà tôi cũng không cho rằng, hắn có thể từ tôi thám thính được cái gì?”

Ngữ khí nói, hoàn toàn không đem Thương để vào mắt.

Tổng bộ đầu nội tâm oán giận, âm thầm hạ quyết tâm, chờ việc này xong xuôi nhất định phải hảo hảo xử trí Cửu Trọng giáo một phen!

“Thế nhưng Vô Truy.” Thiếu giáo chủ đại nhân được tiện nghi khoe mẽ, lại bắt đầu gọi thân mật. “Nếu chúng ta muốn cùng Lục Phiến môn hợp tác, vẫn phải phòng bị một chút. Vạn nhất bọn họ dùng trá, ngay cả công chúng hệ thống không phân biệt được? Người nắm quyền, chính là luôn luôn am hiểu tính toán nhất. Bất luận ở triều đại nào.”

Thương hừ lạnh một tiếng, không tỏ thái độ.

Ly Hỏa không thèm nhìn hắn chút nào, chỉ cười tủm tỉm nói với Diệp Vô Truy. “Ngược lại tôi nghĩ, còn biện pháp tốt hơn định kế có thể ngừa bội ước. Chỉ là cậu tin hay không tin?”

Nhìn khuôn mặt tuấn dật mỉm cười của hắn, đáy lòng Diệp Vô Truy không hiểu sao có chút mao mao. Người này giở mặt so với giở sách còn nhanh hơn, vừa rồi còn đang mạnh mẽ lên án mình không lo lắng chu toàn, hiện tại lại cợt nhả sử dụng cây đinh nhuyễn như vậy. Nếu mình không tín nhiệm hắn, thiếu giáo chủ Cửu Trọng giáo này không biết lại muốn nháo thế nào.

Lập tức, cũng có chút bất đắc dĩ nói. “Cậu nói, tôi cân nhắc.”

“Được.” Nhận được đồng ý của Diệp Vô Truy, khoe miệng Ly Hỏa nhấc lên cao độ. “Theo tôi thấy, hợp tác trao đổi tin tức với Lục Phiến môn, cũng không phải một biện pháp ổn thỏa. Nhân thủ của bọn họ nhiều

hơn chúng ta, nếu sau khi nhận được tin tức giành tìm Danh Dao mang đi trước, chúng ta đây chẳng phải là lợi bất cập hại?”

Tổng bộ đầu Thương thiêu mi. “Vậy cậu nói nên như thế nào?”

“Vậy phải hỏi rõ bước đi tiếp theo của các người trước.” Rốt cục Ly Hỏa nguyện ý đem đường nhìn rời đến Thương, thiếu giáo chủ đại nhân nhường mảy mòi. “Sau khi nhận được tin tức, các người muốn tìm kiếm Danh Dao thế nào. Trực tiếp đi Kha vương phủ đòi người? Lui một bước nói, Danh Dao còn không nhất định ở trong Kha vương phủ.”

“Chúng tôi tự có dự định, nhưng bảo đảm không sơ hở, cũng sẽ không dả thảo kinh xà.” Thương hình như có giấu diếm, hàm hồ nói.

Ly Hỏa cười lạnh một tiếng. “Tự có dự định? Nếu tôi nhớ không lầm, theo suy đoán của Vô Truy các người cùng Kha vương phủ đều tới tìm Danh Dao vì cùng một việc. Từ xưa đến nay, có thể khiến cho vương tộc cùng phía trên quan tâm, đơn giản cũng chỉ có —— quyền thế. Quyền thế có thể kinh động đến triều đình, có lẽ nói ném đi quyền thế của triều đình. Thế nào? Các người sẽ không muốn dựa vào Danh Dao đi tìm cái long mạch gì hoặc tiền triều di bảo đi?”

Tay phải ẩn dưới tay áo dài hơi run rẩy, Thương sĩ mâu, chậm rãi nói. “Có phải thế không, không liên quan đến các người. Chúng tôi chỉ là có việc cầu Danh Dao tiền bối, chắc chắn sẽ không hại ông ấy.”

Những lời này của hắn, là nói với Diệp Vô Truy.

Tại tổng bộ đầu Thương xem ra, còn hơn tư duy khiêu thác, vị thiếu giáo chủ nào đó nói không chút lưu tình. Diệp Vô Truy hơi lãnh đạo một chút, quả thực chính là thần tiên.

“Vậy cũng không nhất định.” Không đợi Diệp Vô Truy đáp lời, Ly Hỏa lại tiến đến, không có ý tốt cười nói. “Nếu Danh Dao không đáp ứng yêu cầu của các người, chung quy Lục Phiến môn sẽ không cam tâm thả người đi như thế. Đến lúc đó có sử dụng chút thủ đoạn bức bách nào không, chúng tôi cũng không dám yên tâm.”

Lúc này, ánh mắt Diệp Vô Truy nhìn về phía Thương nhất thời trở nên có chút bất đồng, hơn chút phòng bị.

Tổng bộ đầu chỉ có thể thầm hận trong lòng, hận Ly Hỏa luôn luôn ở thời điểm mấu chốt lắm miệng. Bất quá không thể phủ nhận, Ly Hỏa nói loại tình huống này, cũng rất có thể trở thành hiện thực. Lục Phiến môn sẽ không phí tâm lực đi cứu Danh Dao, bọn họ cũng không phải tổ chức từ thiện gì!

Thấy tình thế phát triển theo hướng mình kỳ vọng, thiếu giáo chủ đại nhân tâm tình rất tốt lo lo khỏe khỏe. Chỉ ít Diệp Vô Truy vốn định đạt thành hợp tác, hiện tại nảy sinh lòng phòng bị với Lục Phiến môn. Như vậy tốt, vô cùng tốt, đối với bước tiếp theo kế hoạch của thiếu giáo chủ, rất có chỗ lợi.

Không đợi tâm lý đắc sắc xong, Diệp Vô Truy cũng nói với Thương.

“Tôi cũng không phải không tín nhiệm Lục Phiến môn.” Diệp Vô Truy trợn mắt nói dối. “Nhưng là vì mau chóng tìm được sư phụ, tôi cũng muốn tìm một phần lực lượng trợ giúp. Có rất nhiều manh mối, có lẽ tổng bộ đầu không rõ ràng ngọn nguồn lắm, thế nhưng tôi có thể dựa vào tin tức đó tìm được sư phụ. Cho nên, tôi nghĩ muốn tham dự toàn bộ hành động tìm kiếm sư phụ của Lục Phiến môn, không biết ý tổng bộ đầu thế nào?”

“Cậu... Những lời này của cậu có ý gì?” Thương nghe xong, trong lòng diệp kinh diệp hỉ, còn muốn tìm Diệp Vô Truy nói rõ mới được.

“Ý của tôi là, làm điều kiện hợp tác. Sau này toàn bộ hành động tìm kiếm sư phụ của Lục Phiến môn, tôi đều phải cầu tham dự. Yên tâm, tôi sẽ không quấy rầy đến các người, cũng có thể cung cấp trợ giúp.” Diệp Vô Truy ánh mắt kiên định, đã hạ quyết tâm. “Đây là điều kiện duy nhất, tổng bộ đầu không đồng ý?”

Để dự phòng phát sinh cái loại tình huống Ly Hỏa nói, Diệp Vô Truy suy tư một phen, cuối cùng quyết định tự mình theo đuôi. Đi theo bên người Lục Phiến môn xem xét nhất cử nhất động của bọn họ, như vậy vạn nhất có biến, cũng có thể phát hiện trước.

“Cũng không phải không được...” Lần đầu tiên, trên khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị của Thương hơi lộ ra chút thần sắc. “Chỉ là nghe ý của cậu là, cậu tựa hồ định hai mươi tư tiếng đều theo trong đội ngũ Lục Phiến môn tìm kiếm Danh Dao?”

Diệp Vô Truy gật đầu.

Thương nhất thời có chút nhúc nhích. “Không gạt cậu, chuyện tìm kiếm Danh Dao này, là do tôi phụ trách, tất cả hành động cụ thể trên cơ bản tôi đều tham dự. Cho nên nói, nếu cậu muốn theo, chính là đi theo bên người tôi.”

Hơn nữa rất có khả năng còn tặng một người khác trời buộc! Thương đầu đầu kỳ thực không phải Diệp Vô Truy hai mươi tư tiếng theo dõi, mà là một người khác đi theo bên người Diệp Vô Truy. Ly Hỏa này, không biết có bao nhiêu khúc chiết tâm, thật sự là một người khó đối phó.

Diệp Vô Truy tự hỏi một phen, nghĩ mình đối với chuyện đi theo phía sau Thương này không có gì mâu thuẫn. Vì vậy, cậu xoay người hỏi một người khác. “Cậu có ý kiến gì?”

Ly Hỏa chỉ cảm thấy cổ họng anh ách, nửa ngày mới cười khổ nói. “Không có.”

Hắn vốn định chế tạo ngăn cách giữa Diệp Vô Truy và Lục Phiến môn, nghĩ đã chế tạo ngăn cách thành công, không chừng giữa hai người trái lại sẽ nổi lên mâu thuẫn.

Mà thôi mà thôi, tạm thời nhận đi. Ai kêu mình thiên tính vạn tính, nhưng chung quy không tính ra được tâm tư Diệp Vô Truy.

Ba nam nhân ở đây, ngoại trừ Diệp Vô Truy vẻ mặt lãnh đạm, hai người còn lại trong tâm đều hậm hực không ngớt, nhưng không cách nào phát tiết.

Chỉ là lúc thỉnh thoảng hai mắt giao nhau, sẽ hung hăng trừng đối phương, lại lần nữa nghĩ người đối diện thực sự chướng mắt không gì sánh được.

Tìm một cơ hội, nhất định phải đem Cửu Trọng giáo giẫm đạp. Tổng bộ đầu Thương trong lòng thầm nghĩ.

Ly Hỏa bên này cũng nghĩ. Lục Phiến môn này có quá tiêu dao hay không, hôm nào phải mấy giáo chúng đến quấy nhiễu một chút mới được, ừ, quyết định như thế.

Không biết tâm tư của hai người bên cạnh, Diệp Vô Truy chỉ cảm thấy hiểu rõ một cục tâm sự, nhẹ nhõm một chút. Thế nhưng nhớ tới sự phụ hướng đi không rõ, rất có thể rơi vào trong tay Kha vương phủ, cậu lại có chút lo lắng. Mấy hôm trước phái vài Tàng Kiếm đệ tử theo dõi hắc y nhân bất minh, đến bây giờ vẫn không có tin tức, trong lòng Diệp Vô Truy sầu lo, cũng không ngồi yên nữa.

Cậu nhìn sang hai người bên cạnh đang mắt to trừng mắt nhỏ, mở miệng nói. “Hiện tại có thể đi khỏi chỗ này chứ, chờ nữa cũng không có ý nghĩa gì.”

Nói xong, nhấc chân lên muốn đi.

“Chậm đã.” Thương vội vàng hoàn hồn gọi cậu lại, đón ánh mắt vô cùng kinh ngạc của Diệp Vô Truy, nói. “Kỳ thực trước khi tôi đến đây, còn gọi một người tới. Phỏng chừng đi theo ký hiệu tôi lưu lại dọc đường, hẳn rất nhanh sẽ đến.”

46. Chương 46: Mẫn Châu

Nội địa Mẫn Châu thuộc quyền của Kha Vương, có thể nói là vùng thương mại phát đạt nhất trong trò chơi.

Không ít nhân thủ của các đại môn phái đóng quân ở chỗ này, các người chơi lui tới có thể dừng chân nghỉ ngơi tại môn phái của mình, cũng có thể mua chút vật tư làm nghỉ ngơi hồi phục ở đây một phen.

Trong thường ngày, Mẫn Châu có thể nói là vùng ngoại ngoài kinh phủ ra, là vùng phồn hoa nhất.

Nhưng mà dạo này, cho dù là Mẫn Châu phồn hoa như vậy, nhân khí cũng suy giảm không ít. Nếu bàn về nguyên nhân, chính là gần đây các đại môn phái hoảng sợ vì sự kiện ám sát. Để tự bảo vệ mình cùng giảm

thiếu tổn thất, môn phái giang hồ đều giảm nhân thủ đóng quân bên ngoài, đem rất nhiều đệ tử môn nội triệu hồi đến đóng ở tổng bộ.

Trong trò chơi lấy giang hồ là việc chính, một khi nhân số các thiếu hiệp hiệp nữ hành tẩu giang hồ này giảm thiểu, như vậy nhân khí các châu phủ cũng không khỏi phải giảm đi rất nhiều.

Cũng bởi vậy, trạm kiểm soát nhập môn của Mẫn Châu châu phủ mấy ngày gần đây, kiểm tra đã không phải nghiêm cẩn như vậy rồi.

Mỗi ngày chỉ có hai ba con mèo nhỏ vào thành, các thủ vệ cũng không có tâm tư đi tỉ mỉ khảo sát thân phận những người đó.

“Người nào? Từ đâu tới đây?” Hôm nay, binh sĩ thủ vệ đến phiên theo thường lệ cản một nhóm người vào cổng, dò hỏi.

“Từ phía Tây tới, làm buôn bán.” Một hắc y nam tử cao lớn phía trước hỏi đáp.

“À? Làm buôn bán?” Binh sĩ thủ vệ nhìn về phía nam nhân phía sau, một con ngựa cao to kéo một chiếc xe ngựa cũ, ngồi trên xe là một xa phu lam y đội đầu lạp. Binh sĩ thu hồi tầm mắt, hỏi. “Làm buôn bán mà đem một chiếc xe ngựa ra ngoài, lừa gạt ai?”

Nói xong, liền muốn tiến lên kiểm tra.

“Không thể.” Hắc y nam tử một bả ngăn binh sĩ thủ vệ lại. “Thiếu gia nhà tôi thân thể không khỏe, ở bên trong nghỉ ngơi, xin không nên đi ào quấy rối!”

“Cái gì thiếu gia hay không thiếu gia! Tôi xem chưa chấp đào phạm gì đi! Đừng ngăn tôi, cẩn thận gia ngay cả người cũng chém cùng!” Binh sĩ không cam lòng ồn ào, rút đao ra uy hiếp, sau đó thỏa mãn thấy hắc y nhân yên lặng thu tay không ngăn cản nữa.

“Lúc này mới tốt!” Binh sĩ thủ vệ lải nhải, đưa tay vén màn xe lên.

“Nha —— Cậu, cậu là ai!” Mới vén mở màn xe lên, liền nghe được một tiếng la kêu nộ.

Binh sĩ thủ vệ đỡ nhìn một màn trước mắt, một thiếu nữ mặt đầy e thẹn, đang lộ nửa vai tròng mình. Mà ở phía sau cô, nam tử trẻ tuổi đang dùng ánh mắt băng lãnh đảo qua.

Tình cảnh này, rõ ràng chính là quấy rối việc tốt nào đó đang tiến hành.

“Khụ khụ! Xin lỗi! Xin lỗi!” Tay run lên, binh sĩ thủ vệ vội vàng buông màn xe xuống. Trong lòng lại nhún nhún nhảy nhảy, người này thương thức thế nào a! Coi trọng cô nương tuy khuôn mặt coi như đẹp, nhưng nhìn thân hình kia, dĩ nhiên so với đại lão gia còn muốn tục tăng hơn!

Vừa nghĩ tới một màn vừa thấy, nữ tử “nhỏ nhắn xinh xắn” toàn thân phát run, run rẩy trốn trong lòng ngực nam nhân không đủ thân cô, còn e thẹn phần nộ tròng mình. Ách, nỗ lực nhin xuống một trận buồn nôn, binh sĩ thủ vệ ngẩng đầu nhìn hắc y nam tử nọ.

“Thiếu gia nhà các người, thích khẩu vị này?”

Hắc y nam tử bất đắc dĩ cười khổ. “Thiếu gia thích, chúng tôi làm thuộc hạ cũng quản không được.”

Những lời này, câu dẫn ra đồng cảm thật sâu của binh sĩ thủ vệ.

“Đúng a! Nói đi nói lại, những người làm thủ hạ chúng ta chính là đều phải nghe phân phó của người bên trên, bị sai giống như cẩu.”

Sau khi hai bên hữu hảo trao đổi một chút khó khăn làm thuộc hạ. Binh sĩ thủ vệ hữu tình nhắc nhở hắc y nam tử, nghìn vạn lần không nên bị thiếu gia của hắn phá hủy thương thức. Sau đó, liền thoải mái để nhóm người này vào thành.

Mà xa phu từ đầu đến cuối ngồi trước đánh xe, dĩ nhiên không ai chú ý tới chỗ khả nghi của hắn. Khí trời không có bão cát mưa bụi, vì sao một xa phu bình thường phải đội đầu lạp che mặt? Hơn nữa, nhìn khí thế trên thân người lam y, cũng không giống một xa phu có thể có.

Nhưng mà cái này vốn là điểm đáng ngờ bị phát hiện lớn nhất, nhưng bị một trò khôi hài dễ khóc dễ cười mà bỏ qua.

Xa ngựa vào thành, ở trong thành dạo một vòng, cuối cùng dừng ở sau hẻm nhỏ không người.

Xa phu lam y nhảy xuống xe, gõ vài cửa sau của đại viện trước mắt vài cái, thủ pháp gõ có chút kỳ quái, người ngoài không thể nhận ra tiết tấu bên trong.

Chỉ chốc lát, cửa sau ken két một tiếng mở ra, bên trong lộ ra một người cùng xa phu lam y thì thầm vài tiếng. Sau đó người nọ thò ra nhìn xe ngựa cùng hắc y nam tử đứng ở một bên nhìn đến phía sau lam y nhân, dùng ánh mắt nghi vấn.

“Người một nhà.” Lam y nhân mở miệng, thanh âm trầm thấp từ tính.

Chỉ chốc lát sau, cửa sau đại viện liền mở, để chiếc xa ngựa này đi vào.

Xe ngựa vừa mới tiến vào trong viện, một thanh âm oán giận liền truyền vào tai mọi người.

“Buồn bực chết tôi!” Một người từ bên trong xe ngựa đi ra, nhảy xuống xe, thanh âm nữ tử “nhỏ nhắn xinh xắn” cũng có vẻ rất tục tũn. “Trong thùng xe này nhỏ hẹp như thế, tôi còn phải che nhiều thứ như vậy, quả thực không phải cuộc sống của con người!”

Nói xong, nhìn tiểu hỏa kế mở rộng cửa trốn mất há mồm nhìn mình, người nọ không khỏi phẫn nộ quát. “Nhìn cái gì vậy?!”

“Anh... anh là?” Hỏa kế mở cửa nghi hoặc, sau đó nhìn người nọ hung hăng tẩy son phấn trên mặt, kinh ngạc nói. “Hảo Mộng Vô Hoa sư huynh!”

“Ai, cậu là ai?” Lần này, lại đến lượt Hảo Mộng Vô Hoa ngây ngẩn cả người. Nói, môn nhân trong Lục Phiến môn đông đảo, hẳn thật sự không nhớ kỹ mấy người. Không đợi người đối diện trả lời, chỉ nghe thấy trong thùng xe truyền tới một thanh âm.

“Phát gốc cái gì, đón!”

Trong nháy mắt, một đồ vật nặng nề bị ném ra từ bên trong.

Hảo Mộng Vô Hoa luống cuống tay chân tiếp được, phát hiện là bảo kiếm không rời khỏi người của Thương. Sau đó người trong thùng xe tiếp tục ném binh khí ra ngoài, thật vất vả tiếp được cây quạt của mình, Hảo Mộng Vô Hoa bất đắc dĩ hướng bên trong xe ngựa nói. “Cậu phát cái gì?”

Một đôi tay từ trong thùng xe duỗi ra, đẩy ra màn xe.

Diệp Vô Truy xụ mặt từ trên xe ngựa nhảy xuống, sửa sang lại y phục. Vũ khí của mọi người vừa rồi đều giấu trong thùng xe này, lúc vào kiểm tra may mắn cậu cùng Hảo Mộng Vô Hoa diễn một vở kịch, mới không bị lục soát ra.

Mẫn Châu châu phủ cấm võ, đây là tin tức mấy ngày gần đây thông báo ra, toàn bộ nhân sĩ giang hồ đều không được vào thành. Nếu không dùng loại biện pháp này, mấy người Diệp Vô Truy chắc chắn không vào được.

“Vô Truy đây là tức giận.” Ly Hỏa đã sớm nhận trường kiếm của mình, cười cười tiến lên phía trước nói. “Sớm biết vậy để tôi cùng Vô Truy sắm vai một đôi, nói không chừng sẽ không như vậy.”

“Cậu?” Hảo Mộng Vô Hoa nhìn vóc người Ly Hỏa còn muốn to lớn hơn mình, buồn bực nói. “Nếu như cậu phần nữ nhân trà trộn vào, sẽ không quái dị hơn?”

Thiếu giáo chủ đại nhân thông dong lắc đầu. “Ai nói tôi muốn phần nữ nhân.” Nói xong, ánh mắt nhìn tư thái cao gầy nhưng hơi hiển lộ đơn bạc của Diệp Vô Truy từ trên xuống dưới, không có ý tốt cười nói. “Nếu là tôi phối hợp với Vô Truy, tự nhiên là để...”

Một câu còn chưa nói xong, Ly Hỏa chỉ cảm thấy trước mũi một cổ mát lạnh chợt hiện. Trùng mắt nhìn, một dùm tóc từ trước mắt rơi xuống.

Mà Diệp Vô Truy chẳng biết rút đao lại thu hồi từ lúc nào, cũng không liếc mắt nhìn hấn, dường như chưa phát sinh chuyện gì.

“Tự mình chuốc lấy cực khổ.” Thương đi ngang qua bên cạnh, nhàn nhạt trào phúng người họ Ly nào đó một câu.

Ly Hỏa không giận, trái lại cười nói. “Phải không? Chung quy so với tổng bộ đầu che che lấp lấp vào thành còn tốt hơn, nếu không phải cậu không thể dịch dung lại để bại lộ thân phận. Vô Truy cùng Hảo Mộng Vô Hoa cũng không đến mức phải diễn một vở kịch, đến giúp cậu hấp dẫn chú ý.”

Thương im lặng.

Lục Phiến môn đối tổng bộ đầu có một quy định cường chế, không thể thông qua dịch dung để che giấu thân phận. Lục Phiến môn đối phó thường ngày, vốn là hạ người trộm cắp trên giang hồ, tự nhiên không cho phép tổng bộ đầu nhà mình cũng làm ra loại hành động mất thân phận này.

Thế nhưng không thể dịch dung, thật sự là một cản trở. Tuy rằng trong phạm vi người chơi rất ít người nhận biết Thương, nhưng vị tổng bộ đầu này ở trong phạm vi NPC mới là nỗi danh lừng lẫy. Nhất là Kha vương phủ địa vị vẫn luôn ngang triều đình, khẳng định đối với vị tổng bộ đầu Thương luôn luôn nhắm vào bọn họ này ghi hận đến trong lòng đi.

Vừa vào Mẫn Châu, Thương thân là cái đinh trong mắt Kha vương phủ tự nhiên rất dễ bị nhận ra. Vì vậy mới không thể không ra một tổn chiêu này, Hảo Mộng Vô Hoa phần nữ trang cùng Diệp Vô Truy diễn kịch, để xáo trộn tâm mắt của binh sĩ thủ vệ.

Cũng may là gần đây thủ vệ tương đối sơ sẩy, mới để bốn người này dễ dàng tiến vào như vậy.

Thấy Thương bị mình bắt bẻ á khẩu không trả lời được, Ly Hỏa tâm tình tốt ngoắc ngoắc khoe miệng.

Một bên Hảo Mộng Vô Hoa thấy tổng bộ đầu ma quỷ nhà mình ăn thiệt thòi, trong lòng thầm sướng khoái, nhưng cũng có một tia buồn bực không hiểu. Lúc này thấy Ly Hỏa một bộ tiểu nhân đắc ý, liền không chịu nổi.

“Nói, thiếu giáo chủ Ly Hỏa, nếu không phải trải qua dịch dung chỉ sợ cũng không thể dễ dàng trà trộn vào. Ở trong Nhất Mộng Giang Hồ, hiện tại được ‘hoan nghênh’ nhất chính là ngài đi.”

Ly Hỏa hiện tại quả thực mang theo mặt nạ dịch dung, từ sau khi Cửu Trọng giáo cướp cò giang hồ, vị thiếu giáo chủ đại nhân này có thể nói là danh tiếng lan rộng, nếu tùy tiện để lộ chân dung, nhất định sẽ bị người nhận ra.

Đối với đánh trả của Hảo Mộng Vô Hoa, Ly Hỏa chỉ cười cười, cũng không thêm để ý.

“Có đúng không? Người nào đó ngoài miệng nói đáng ghét, thời khắc mấu chốt lại luôn luôn che chở thật tốt. Đây chính là tâm khẩu không đồng nhất mà họ nói đi.”

Nhìn Ly Hỏa quăng ánh mắt tự tiểu phi tiểu tới, Hảo Mộng Vô Hoa chỉ có thể ăn buồn bực. So với bên đó, ánh mắt nóng rực của Thương bên cạnh, càng khiến hấn cảm thấy thêm khó qua.

Hảo Mộng Vô Hoa phiền muộn, dứt khoát bước một bước lớn, đi tới bên cạnh Diệp Vô Truy, ôm lấy bờ vai cậu, tổ khổ nói. “A Truy, người kia khi dễ tớ, cậu làm chủ cho tớ!”

Diệp Vô Truy không nói gì nhìn hấn, nhưng không có đẩy cái tay đang đặt ở đầu vai mình của Hảo Mộng Vô Hoa ra.

Mà Ly Hỏa lại nhìn đến gân xanh ứa ra, yên lặng cắn răng.

Hảo Mộng Vô Hoa trong lòng hắc hắc cười không ngừng. Đừng cho là tôi không có cách nào trị cậu! Xem đi! Xem đi! A Truy chỉ có tôi có thể sờ, người nào đó muốn sờ cũng không sờ được!

Trong lúc mấy người này sóng ngầm lưu dừng, lại đồng thời xem nhẹ tiểu hỏa kế vẫn đứng ở bên cạnh mở cửa. Bị coi như người trong suốt hồi lâu, môn nhân Lục Phiến môn này chỉ có thể bất đắc dĩ nói.

“Các vị, đến nơi đây là vì nhiệm vụ mà đến sao. Lúc trước phái ra một đội người đã có tin tức, vừa trở về.”

Lục chú ý của Diệp Vô Truy lập tức bị những lời này dời qua, phải tặc thủ của Hảo Mộng Vô Hoa xuống. Đồng thời rục rịch liếc mắt trông Ly Hỏa, xoay người, nhìn về phía môn nhân Lục Phiến môn vô danh kia.

“Mời mau chóng dẫn chúng tôi đi.”

47. Chương 47: Đêm Thăm Dò Vương Phủ

Gian tiểu viện ở trong thành này không hề bắt mắt, nhưng lại là điểm tiền tiêu của Lục Phiến môn mai cận tại phụ cận Kha vương phủ.

Tổng bộ đầu Lục Phiến môn lui tới thăm trạm canh gác, đều ở chỗ này nhận được tình báo lưu lại cho mình, hoặc thương nghị một chút tình huống nhiệm vụ tiến triển mới nhất cùng với đồng môn của hắn.

Lúc mấy người Diệp Vô Truy tiến vào trong buồng, một đội ngũ trước đó đi dò xét tin tức của Kha vương phủ, cũng vừa mới trở về.

“Tổng bộ đầu.” Chú ý tới Thương đến, tất cả mọi người đều đứng dậy hành lễ với hắn.

Tổng bộ đầu lam y nhàn nhạt gật đầu đáp lại, sau đó nhìn về phía người dẫn đầu đầu đầu nói. “Có tin tức gì không?”

Người nọ thoạt nhìn là người đứng đầu giữa mấy người khác, cũng không bận tâm Diệp Vô Truy cùng Ly Hỏa hai người ngoài ở đây, lập tức đáp. “Các anh em đi một chuyến, chỉ vào ngoại viện Kha vương phủ. Nội viện phòng thủ sâm nghiêm, để không dể thảo kinh xà, chúng tôi cũng không điều tra vào hơn nữa. Chỉ là từ tình huống hiện nay xem ra, Kha vương phủ thật sự có dị dạng.”

Bất động thanh sắc liếc nhìn Diệp Vô Truy, Thương lại hỏi. “Như vậy, có thể xác định Danh Dao ở trong Kha vương phủ hay không?”

“Không có tin tức rõ ràng, bất quá có người đến tra xét, gần nửa tháng trước Kha vương phủ từ vùng khác dẫn theo một ban hí tử vào phủ, tuy rằng mấy ngày trước gánh hát này cũng đã rời đi. Nhưng chúng tôi hoài nghi, rất có thể là vì dẫn tai mắt người, nói không chừng Kha vương phủ đem người xen lẫn trong gánh hát đưa vào vương phủ.”

Một phen hỏi thăm xuống, kỳ thực tin tức hiện nay Lục Phiến môn tìm được cũng không phải rất nhiều, ngoại trừ tra xét trong Kha vương phủ gần đây rằng mạnh phòng bị ra, cùn chỉ có gánh hát ra vào Kha vương phủ kia là điểm đáng ngờ. Mọi người tản đi, khi chỉ còn lại bốn người Diệp Vô Truy, Ly Hỏa, Hảo Mộng Vô Hoa và Thương, nghe được thiếu giáo chủ đại nhân vẫn trầm mặc từ đầu mở miệng.

“Hiềm nghi lớn nhất bây giờ, còn ở Kha vương phủ, có muốn phái người vào thăm dò không?”

Thương liếc hắn một cái. “Kha vương phủ mặc dù so ra kém vương cung, nhưng hảo thủ trong đó cũng không ít. Tùy tiện thăm dò, trái lại tự làm lộ hành tung.”

Ly Hỏa cười nhìn hắn. “Đúng vậy, nếu khinh công đã không đi thăm dò được trên mặt, tự nhiên là sẽ sợ bị phát hiện.”

Nhìn nụ cười thập phần thiếu đánh của hắn, Thương rất có sức chịu đựng không chế giận dữ nói. “Cho dù một mình cậu đi, cũng không rõ ràng bố cục trong Kha vương phủ, làm sao điều tra? Tôi đã từng đi qua, ngược lại nhớ kỹ bố cục trong đó.”

“Cậu từng đi? Lục Phiến môn không phải rất không vừa mắt Kha vương phủ sao?” Ly Hỏa ngạc nhiên nói.

“Không vừa mắt thì thế nào, phụng hoàng mệnh đi vào ban thánh chỉ, cho dù là Kha Vương cũng không dám kháng chỉ.” Thương mặt không đổi sắc nói truyền kỳ từng trải qua, thân là một người chơi tài năng ở trò chơi hỗn trong lộ tuyển triều đình đến địa vị cao như vậy, cũng là một chuyện người thường khó đạt tới.

“Nếu như vật thì thuận tiện rồi, cậu với tôi cùng đi Kha vương phủ điều tra một phen.” Ly Hỏa không chút khách khí nói. “Vừa lúc cậu có thể chỉ đường.”

Thương bình tĩnh tự hỏi, cảm thấy thế cục rối rắm hiện tại này tiếp tục rất bất lợi với bọn họ, nhưng dễ dàng đáp ứng yêu cầu của thiếu giáo chủ Cửu Trọng giáo này, bản thân hắn rất là khó chịu.

“Chờ một chút! Tôi cũng muốn đi.”

Ngay lúc tổng bộ đầu cuối cùng là vì công hi sinh một chút đáp ứng Ly Hỏa, hay là làm việc thiên tư một chút cự tuyệt giữa lúc hai người do dự, Diệp Vô Truy đột nhiên mở miệng.

“Không được! A Truy cậu đi nhất định không được.” Không đợi hai người bọn họ phát biểu ý kiến, Hảo Mộng Vô Hoa lắc đầu nói trước. “Lấy khinh công của cậu, sợ là còn chưa tiếp cận đã bị người phát hiện rồi, chẳng phải rất nguy hiểm.”

Đích xác, tuy rằng Diệp Vô Truy võ nghệ xuất sắc, thế nhưng bàn về khinh công, cũng xếp không hơn danh hiệu cao thủ. Trước đó cảm thấy có gì, tại loại trường hợp khẩn cấp này mới phát hiện không có một thân khinh công tốt rất bất đắc dĩ.

Nhìn vẻ mặt biểu tình xep lép của Diệp Vô Truy, Ly Hỏa cười thầm, nhưng biểu hiện lại giả vờ chân thành nói. “Nếu như Vô Truy thật sự muốn đi, tôi có thể mang theo cậu. Lấy thân pháp của tôi, mang một người lên vào, cũng sẽ không bị phát hiện.”

Diệp Vô Truy ngẩng đầu nghi hoặc nhìn thiếu giáo chủ nào đó đột nhiên nổi lên hảo tâm, hơi do dự chút, vẫn gật đầu nói. “Tốt lắm, phiền phức cậu rồi.”

“Đâu có đâu có, một chút cũng không phiền phức.” Che lại trong lòng nhảy nhót, thiếu giáo chủ đại nhân tận lực khắc chế mình lộ ra nụ cười tao nhã. Hừ chạy Vô Truy không tốt, cơ hội thật vất vả tới tay này cũng không thể không công xối mòn như thế.

Một bên Hảo Mộng Vô Hoa nhìn Ly Hỏa thế nào cũng không vừa mắt, lúc này thấy nụ cười ôn hòa trên mặt hắn, liền sâu sắc thấy trong đó nhất định có âm mưu. Để Ly Hỏa không thực hiện được, Hảo Mộng Vô Hoa vội vàng nói. “A Truy, kỳ thực khinh công tớ cũng tốt a, là tốt nhất Lục Phiến môn! Nếu cậu thực sự muốn cùng đi tra xét vương phủ mà nói, tớ mang cậu đi vào thì tốt rồi. Cần gì phiền phức người ngoài chứ?” Nói, khiêu khích nhìn “người ngoài” Ly Hỏa.

Người ngoài Ly Hỏa tuyệt không để ý, rất khoan dung nhìn về phía hắn cười một cái. Hảo Mộng Vô Hoa đang buồn bực, đột nhiên nhận thấy phía sau truyền đến trận trận hàn khí, cảm thấy rất không tốt. Xoay người nhìn, quả nhiên Thương đang nhìn hắn chăm chăm.

“Trái lại cậu rất tích cực.” Tổng bộ đầu Thương mặt cười tâm không cười. Vừa rồi đang do dự có đáp ứng yêu cầu này của Ly Hỏa hay không, giữa phiên muộn lại phát hiện Hảo Mộng Vô Hoa dĩ nhiên không nhận được đồng ý của sư huynh hắn, liền chủ động xin đi giết giặc rồi. Trong khoảng thời gian ngắn, lửa giận cùng ức khí trong lòng đều có chỗ phát tiết rồi.

Quý súc sư huynh tươi cười khiến Hảo Mộng Vô Hoa thoáng cái đánh rùng mình, chỉ có thể cười gượng nói. “Đâu a, sư huynh đại nhân! Tôi cũng không phải vì anh suy nghĩ sao, sớm một chút tìm được Danh Dao đối với chúng ta cũng rất có lợi.” Một bên nói một bên gật đầu, giống như vì nghiệm chứng lời nói của mình có tính xác thực.

Nhìn Hảo Mộng Vô Hoa cười mĩa một lát, Thương một hồi vô ngữ, thật vất vả mới thở dài một tiếng. “Vậy quyết định rồi, đêm nay hành động.”

“Ai ——?!” Trong gian nhà truyền ra tiếng kêu vô cùng ngạc nhiên kinh thiên của Hảo Mộng Vô Hoa. Chỉ chớp lát, liền nghe được một trận tiếng chầm biểm thanh thúy.

“Ngạc nhiên cái gì! Nếu đã quyết định, hiện tại liền hảo hảo nghe tôi bố trí an bài.”

...

Ban đêm, bởi vì thành trấn thực hành giới nghiêm buổi đêm, sau khi đêm đến đầu đường lộ vẻ yên tĩnh hơn ban ngày. Nhìn từ đầu đường đến cuối đường, dĩ nhiên một người cũng không có.

Mà bốn người Diệp Vô Truy, cũng dựa theo quan niệm truyền thống trời tối dễ làm việc này, chọn lúc đêm khuya vắng người lên vào. Nếu Kha vương phủ phòng bị sâm nghiêm, như vậy cường độ phòng bị ban ngày ban đêm kỳ thực không giống, nhưng để ẩn thân tốt, vẫn chọn buổi tối hành động.

Một đường đi vượt qua mái hiên, sau khi nhanh chóng tiếp cận Kha vương phủ, bốn người thoáng dừng lại một hồi.

“Vô Truy.” Bên kia Ly Hỏa giục một tiếng, Diệp Vô Truy do dự nửa ngày vẫn đi đến chỗ hắc. Tuy rằng trong đêm tối không thấy rõ biểu tình, nhưng cậu vẫn cảm thấy hiện tại Ly Hỏa nhất định là cười không có ý tốt.

Sự thực cũng như suy nghĩ của Diệp Vô Truy, nhìn đao khách mặc y phục dạ hành có vẻ càng hào hiệp tuấn kiệt, Ly Hỏa tại lúc cậu đang từ từ đến gần cũng chờ không kịp nữa, kéo người đến nhốt vào trong ngực. Đồng thời ghé vào tai thấp giọng nói. “Tiết kiệm thời gian.”

Nói xong, liền mang theo Diệp Vô Truy trong lòng, cùng nhau nhảy lên không trung. Thân ảnh mờ ảo khó tìm, hầu như không có phát sinh một tia động tĩnh.

Hảo Mộng Vô Hoa thị lực trong đêm vô cùng tốt, không để lỡ nụ cười đắc ý nơi khóe miệng Ly Hỏa, lập tức cũng không nhận được nữa, muốn đuổi theo hai người. Ai biết còn chưa đứng dậy, đã bị người kéo phía sau áo.

Thương túm hắc, diện vô biểu tình nói. “Loạn đi cái gì? Theo tôi.”

“Thế nhưng...” Hảo Mộng Vô Hoa còn muốn phản bác, an nguy thân thể của bạn tốt còn cần hắc bảo hộ. (cứ như bảo vệ con gái =))

Tổng bộ đầu Thương lạnh lùng liếc hắc, đệ nhị Mộng liền trở thành sương đã đích gia tử*, không nói lời nào theo sát phía sau sư huynh quý súc.

Thương nhận được hiệu quả hài lòng, như có chút suy nghĩ nhìn hai người càng đi càng xa, song liền túm người trong tay đuổi theo. Vô công hắc tuy rằng không bằng Hảo Mộng Vô Hoa thoả mái linh hoạt, nhưng coi như là đập tuyết vô ngân cảnh giới cao thủ rồi.

Lúc nhóm bốn người tiến vào ngoại viện Kha vương phủ, hầu như không gặp phải trở ngại gì. Trong viện một mảnh hắc ám, tựa hồ mọi người trong vương phủ đã sớm đi ngủ. Diệp Vô Truy chỉ có thể bị Ly Hỏa ôm trong ngực, không thể nhúc nhích. Điều này làm cho cậu có loại cảm giác quái dị khó có thể nói thành lời, liền nhận không được thoáng động.

Mới động một cái, liền lập tức cảm giác được tay Ly Hỏa ôm ở thắt lưng mình thoáng dùng lực. Đồng thời, bên tai nghe được có người nói nhỏ. “Đừng nhúc nhích, sắp vào nội viện rồi.”

Vì vậy cậu không thể làm gì khác hơn là lại tiếp tục an tĩnh, ngay cả đầu cũng không dám quay, cũng bởi vậy bỏ lỡ nụ cười giảo hoạt trên mặt Ly Hỏa. Mà tay đặt trên thắt lưng Diệp Vô Truy, càng nhân cơ hội liên tục nắm ở đó.

Thương cùng Hảo Mộng Vô Hoa lúc này cũng đã đuổi đến, tổng bộ đầu đối với bầu không khí có chút áy náy giữa hai người làm bộ như không thấy. Hảo Mộng Vô Hoa tuy rằng rất bức bối, nhưng xét thấy cảnh cáo trước đó của sư huynh nhà mình, cũng không dám tùy ý hành động. Chỉ có thể không cam lòng dùng ánh mắt hung hăng trừng Ly Hỏa.

Thiếu giáo chủ đại nhân hoàn toàn không cảm giác, có thể thấy được năng lực kháng khinh bỉ đã đạt đến một cảnh giới mới.

Ngoại trừ Diệp Vô Truy ra, ba người khác đều sử dụng toàn bộ mười phần khinh công, cẩn cẩn dực dực tiến nhập vào phạm vi nội viện vương phủ. Thẳng đến lúc này Diệp Vô Truy mới phát hiện, hóa ra khinh thân công pháp của Ly Hỏa so với trong tưởng tượng của cậu còn lợi hại hơn. Lúc này trong lòng mang theo một gánh nặng là cậu, dĩ nhiên còn có vẻ khinh mạn hơn Hảo Mộng Vô Hoa bọn họ, vừa rơi xuống dưới, giống như một mảnh lông ngỗng từ không trung hạ xuống, hoàn toàn không có tiếng động.

Trong lòng kinh ngạc, Diệp Vô Truy không khỏi suy đoán trong đầu. Xem ra bình thường Ly Hỏa che giấu không ít, chỉ là không biết võ công của hắc có phải so với biểu hiện ra ngoài ngày thường còn cao hơn một tầng hay không.

Đừng xem Ly Hỏa bình thường biểu hiện ôn hòa hoặc thỉnh thoảng xảo trá, nhưng đây đều chỉ là trước mặt Diệp Vô Truy mà thôi. Người này sâu không lường được, không ai biết điểm mấu chốt của hắc đến tột cùng

ở nơi nào.

Không hổ là thiếu giáo chủ Cửu Trọng giáo, không có chút thủ đoạn, cũng không thể lường được cái ma giáo Tây Vực này. Lúc Diệp Vô Truy đang âm thầm kính nể, lại đột nhiên nghe bốn phía truyền đến một trận tiếng người ồn ào.

“Có thích khách!” Tiếng la hét không chỉ chấn kinh mọi người trong vương phủ, cũng khiến trong lòng tổ bốn người dạ hành cả kinh.

Lẽ nào nhanh như vậy đã bị phát hiện?!

48. Chương 48: Gặp Lại

Từng tiếng la “Có thích khách”, không ngừng truyền ra trong nội viện Kha vương phủ, dần dần, cả tòa vương phủ đều bị đánh thức, trong lúc nhất thời đèn đuốc trở nên sáng trưng.

Bốn người Diệp Vô Truy vội vàng tìm một chỗ tối để ẩn nấp, nghe tiếng bước chân xa xa gần gần, cùng với tiếng gào của các hộ vệ vương phủ. Chỉ là âm thanh, không giống như hướng về phía bên này.

“Chẳng lẽ còn có những người khác giống ta ban đêm xông vào Kha vương phủ?” Hảo Mộng Vô Hoa ngạc nhiên nói.

Diệp Vô Truy hí hóp mắt, nhìn các hộ vệ đeo đao xa xa chạy qua lại. “Xem ra là thế, phỏng chừng là thích khách vừa mới bị phát hiện tiến vào Kha vương phủ trước chúng ta.”

“Hơn nữa nhìn tình hình này, còn dẫn đến động tĩnh không nhỏ.” Ly Hỏa một bộ xem kịch vui nói. “Bất quá trình độ của những thích khách này thật thấp, dễ dàng bị phát hiện như vậy, còn dám tới vương phủ ám sát? Nếu như đối lại là Cửu Trọng giáo chúng tôi...”

Tổng bộ đầu Lục Phiến môn quay đầu liếc Ly Hỏa. “Đối lại Cửu Trọng giáo thế nào?”

Đón ánh mắt băng lãnh của tổng bộ đầu Thương, Ly Hỏa mỉm cười nói. “Vậy tự nhiên như vào chỗ không người, không đến mười phút sẽ đem toàn bộ vương phủ giặt sạch.”

Nhìn thiếu giáo chủ “hắc bang” lớn nhất trong Nhất Mộng Giang Hồ trước mắt, Thương lạnh lùng hạ thanh âm. “Vậy Cửu Trọng giáo các ngươi cũng phải có thể đi vào được vùng Trung Nguyên!”

Trong khoảng thời gian ngắn, hai người đối mắt mà nhìn, giao phong vô hình kịch liệt tiến hành qua ánh mắt.

“Được rồi, được rồi, tôi van hai người, nhìn bây giờ là cái tình trạng gì.” Hảo Mộng Vô Hoa nhanh chóng khuyên giải. “Ở đây thế nhưng là Kha vương phủ, có mâu thuẫn gì ra ngoài giải quyết sau, không nên ở trong vương phủ dẫn ra tranh đấu.”

Thương trắng mắt liếc hẩn một cái. “Ai tranh đấu với người này, cậu cho rằng tôi là cậu?”

Hảo Mộng Vô Hoa bắt đắc dĩ vô tội vị đem làm nơi trú ẩn, chỉ có thể ăn khổ. Ai kêu ở trước mặt Thương, hẩn luôn luôn là một người nhược thế đây.

“Hình như thích khách bị phát hiện rồi.” Ngoài ba người, Diệp Vô Truy vẫn chú ý nghe động tĩnh trong vương phủ. Dựa vào nội công vững chắc phụ trợ, cậu có thể thoải mái nghe động tĩnh trong phạm vi trăm dặm.

Nghe cậu nói, ba người khác đều đem lực chú ý tập trung trở về.

Ly Hỏa ngưng mắt lắng nghe, quả nhiên phát hiện nhịp bước hỗn loạn trong vương phủ biến mất, đối lại là rất nhiều người bước nhanh về cùng một phương hướng, mà ngoại trừ những bước chân này, trong vương phủ dĩ nhiên đã không có thanh âm khác.

Thiếu giáo chủ khẽ cười nói. “Xem ra những thích khách không xứng chức này đã bị phát hiện rồi, mà bọn họ còn không biết sự thật là mình đã bại lộ.”

“Cho nên hiện tại là các hộ vệ vương phủ đang mai phục bọn họ, chuẩn bị một lưới bắt hết.” Hảo Mộng Vô Hoa trật tự rõ ràng, lập tức phân tích ra, đồng thời hiếu kỳ nói. “Thế nào? Chúng ta có nên đi xem hay không?” Trong giọng nói còn không che giấu được lòng hiếu kỳ cuồng liệt.

Diệp Vô Truy hiểu rõ bản chất cố chấp với xem náo nhiệt của vị bạn tốt, nhưng mà tình huống hiện tại không thích hợp rồi rồi đi nhìn thích khách gì. Đang chuẩn bị ngăn cản loại ý nghĩ kỳ lạ này của Hảo Mộng Vô Hoa, Diệp Vô Truy dường như lại đột nhiên nhớ tới cái gì đó, trầm mặc suy tư.

Thương cũng đoạt trước cậu, răn dạy Hảo Mộng Vô Hoa. “Hiện tại phần lớn thủ vệ của vương phủ, đều bị thích khách hấp dẫn qua, chúng ta vừa lúc nhân cơ hội tìm người mới phải, làm sao có thời giờ cho cậu hồ đồ!”

“... Không phải là liếc nhìn một cái sao, cũng sẽ không làm lỡ cái gì.” Có lẽ biết ý nghĩ của mình có chút xuất đầu, thanh âm kháng nghị của Hảo Mộng Vô Hoa có vẻ phá lệ không có sức lực.

“Đi nhìn một cái.”

Hảo Mộng Vô Hoa nghe tiếng ngẩng đầu nhìn, ngoài dự liệu phát hiện dĩ nhiên là Diệp Vô Truy nói ra những lời này.

Thanh y đao khách nghênh đón ánh mắt vô cùng kinh ngạc của ba người, giải thích nói. “Người xông vào vương phủ lúc đêm tối này, tôi nghĩ hẳn là có liên quan đến chuyện chúng ta muốn tra xét.”

“Cậu cho rằng, bọn họ cũng vì Danh Đao mà đến?” Thương nhíu mày.

“Phải hay không phải, đi xem chẳng phải sẽ biết rồi.” Ly Hỏa đột nhiên lên tiếng, ủng hộ quyết định của Diệp Vô Truy. “Chỉ cần bảo trì khoảng cách thích hợp, không bị người của vương phủ phát hiện là được.”

“Hồ đồ! Vương phủ nhiều cao thủ như vậy, nếu như bị phát hiện, chúng ta không chỉ vô pháp đạt được mục đích, ngay cả chạy trốn cũng không thoát được.” Tổng bộ đầu Thương như trước cường liệt phản đối.

Nhưng mà ba người khác đạt thành cùng một ý kiến, tập thể bỏ qua kháng nghị của hắn.

“Như vậy bây giờ xem bọn họ đi đến phương hướng nào, chúng ta cũng cùng đi qua xem nào nhiệt.” Chiếm được ủng hộ ngoài dự liệu Hảo Mộng Vô Hoa vẻ mặt hưng phấn.

“Ở hướng đông, có thể nhận thấy có rất nhiều khí tức của người đang ở bên kia.” Diệp Vô Truy lãnh tĩnh phân tích.

“Đi, Vô Truy cậu chuẩn bị cho tốt, tôi hiện tại liền mang cậu đi qua.” Ly Hỏa vẻ mặt cười tủm tỉm nói.

Tổng bộ đầu Thương bị xem nhẹ triệt để, sau khi nhìn thấy khinh thân rời đi của ba người, tức giận đến mài răng, nhưng chung quy cũng có thể bắt đầu đi theo sát. Tổng bộ đầu từ trước đến nay nắm giữ uy quyền tuyệt đối ở Lục Phiến môn lần đầu tiên phát hiện, trên thế giới vẫn có chân lý số ít phục tình số nhiều.

Lúc bốn người chạy tới Đông Uyển vương phủ, toàn bộ nơi đó là đèn dầu chiếu sáng, trên trăm chiếc đèn lồng ánh nền, làm đêm tối so với ban ngày còn sáng sủa hơn.

“Không nên đến gần quá, nếu không có thể bị phát hiện.” Diệp Vô Truy nhẹ giọng nhắc nhở một tiếng, lập tức cảm giác được Ly Hỏa phía sau mang theo mình giảm tốc độ, sau đó cực nhẹ nhàng chậm chạp đáp xuống trên một cao lâu không người, mượn lâu thế gỗ lên ẩn nấp thân thể.

Hảo Mộng Vô Hoa theo sát phía sau hai người, Thương là người đến cuối cùng, sắc mặt còn rất không tốt. Hảo Mộng Vô Hoa liếc mắt nhìn tổng bộ đầu nhà mình, chuẩn bị lén lút trốn đến bên cạnh Diệp Vô Truy. Nhưng mà dưới chân vừa bước một bước, liền một lần nữa bị tóm y phục. Quay đầu lại thấy đại bộ đầu Thương sắc mặt còn đen hơn than, hèn yếu không dám phản kháng.

Nghĩ hẳn đường đường là thiên hạ đệ... nhị, dĩ nhiên rơi xuống nông nỗi phải nhìn sắc mặt này. Thực sự là hồ lạc Bình Dương bị —— chó dữ khi dễ. Bất quá chó dữ này, cũng là chó dữ thực lực phi phàm. Hảo Mộng Vô Hoa âm thầm than thở số phận thâm trầm của mình, ngoan ngoãn đứng bên cạnh Thương, không hề đi chọc giận vị quý súc sư huynh tâm tình rất không tốt này.

Bên kia, thanh âm mọi người trong Đông Uyển vương phủ loáng thoáng truyền tới, bốn người Diệp Vô Truy thu lại hơi thở yên lặng nghe.

“Ra đi, trốn còn có ý nghĩa sao?” Một thanh âm của nam tử trung niên lộ ra quý khí cùng uy nghiêm truyền đến.

Diệp Vô Truy cùng Ly Hỏa liếc nhau, thầm nghĩ lẽ nào người nói chuyện này, chính là Kha vương?

Một đám hộ vệ không để lại góc chết đem nam tử trung niên bảo hộ ở giữa, nhìn chăm chăm góc đối diện. Dao kiếm trong tay dưới ánh lửa chiếu rọi xuống, tản mát ra hàn quang sáng lờ lờ.

Như là yên lặng đáp lại mọi người nhìn chăm chăm, từ trong núi đá giả bên cạnh Đông Uyển, hai người dần dần đi tới. Một già một trẻ, một cao một thấp, tuổi tác cùng vẻ ngoài khác biệt, chặt vật cùng phần nộ giống nhau.

“Nghiêm Nhược Lượng, cậu đem chúng ta vây ở đây, có chỗ tốt gì!” Vị đi phía trước thoạt nhìn lớn tuổi, trợn mắt nhìn về phía nam nhân trung niên.

Nghiêm Nhược Lượng, vốn là tên của Kha vương, nam tử trung niên thoạt nhìn rất có uy nghiêm kia, chính là Kha vương, không thể nghi ngờ rồi. Theo lý thuyết năm nay hắn cũng hơn bốn mươi, thể nhưng nhưng thân hình vẻ ngoài, dĩ nhiên một chút cũng không có lộ ra phong thái già nua sau khi bước vào trung niên, trái lại tinh thần sáng láng giống như người trẻ tuổi. Cũng chỉ là giữa đôi tóc mai nhiều hơn chút tóc bạc, chỉ không biết vì chuyện gì mà sâu trắng hai tóc mai.

“Đã như vậy, vì sao người lại muốn mượn thủ đoạn ám sát chạy trốn khỏi vương phủ?” Nghiêm Nhược Lượng lạnh lùng nhìn hắn. “Bản vương đem các người ăn ngon uống tốt chiêu đãi ở vương phủ, các người lại báo đáp thế này sao? Thực sự là đi theo phía sau người nào đó, đi học được cái thủ đoạn gì.”

“Cậu dám ——!” ‘Thích khách’ lớn tuổi kia phần nộ trừng hai mắt, trong mắt nhìn Kha vương lộ hận ý. “Cậu dám mắng chủ nhân như thế!”

Kha vương trào phúng cười một tiếng. “Chẳng lẽ không đúng sao? Trung phó ở bên người nhiều năm bị bắt đi, hắn dĩ nhiên cũng không liếc nhìn một cái. Đây không phải chứng minh hắn lãnh tâm lãnh tình rồi, người còn tưởng rằng, cái loại người này sẽ thật tình đem người đặt ở đáy mắt?”

“Cậu ——!”

“Chú Lý, không nên bị hắn khiêu khích.” Thanh niên vẫn đứng ở phía sau lúc này dứt khoát lên tiếng, thay thế nam tử lớn tuổi nhìn Kha vương nói. “Tôi không biết Kha vương điện hạ vì mục đích gì, muốn lấy chúng tôi áp chế bức Danh Dao tiền bối hiện thân. Thế nhưng Lưu Lạc tôi tình nguyện hi sinh bản thân, cũng không nguyện khiến những người khác vì tôi mà gặp nạn.”

Nghiêm Nhược Lượng nhìn hắn, cười nhạt. “Hoàng mao tiểu tử, sợ việc này không phải cậu có nguyện ý hay không, liền có thể quyết định. Đến lúc đó, cam tâm tình nguyện không cũng không phải do các người! Bắt bọn họ cho ta!”

“Vâng, vương gia!”

Đám hộ vệ lên tiếng trả lời rồi di chuyển, từ bốn phía tuôn ra, vây quanh hai người.

“Ghe tởm!” Tình thế trước mắt, thực sự một chút cơ hội trốn cũng không có. Lưu Lạc không khỏi thầm mắng trong lòng.

Nhiệm vụ lần này, hắn không chỉ không thành công nhìn thấy Danh Dao, ngay cả Niết Khánh đan vốn hắn là giao cho Danh Dao đều bị Kha vương đoạt đi, quả thực mất hết mặt mũi phái Thiên Sơn!

Lưu Lạc lúc này không khỏi nhớ tới hai người khác đồng thời tiếp nhận được nhiệm vụ này —— Diệp Vô Truy và Hảo Mộng Vô Hoa, không biết hai người kia có thể thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ hay không. Bất quá, nếu bị bọn họ thấy bộ dạng mình lúc này, sợ là lại bị cười nhạo đi.

Lưu Lạc cười khổ, đang suy nghĩ vạn nhất bị hai người kia nhìn thấy tràng diện mình mất mặt như vậy, sẽ thủ tiêu thế nào.

“Ai nha nha, không nghĩ tới cậu không chỉ là nghìn năm mù đường, còn là một mù đường cao cấp! Lạc đường cũng không nhận ra đến trong vương phủ người ta!”

Một thanh âm hàm xúc có chứa ý treu đùa phảng phất vang bên tai, mang theo một làn điệu của vị lão nhị vạn năm nào đó truyền đến. Trong nháy mắt, khiến Lưu Lạc cho rằng mình đang huyền thính.

Nhưng mà sau một khắc, một màn xuất hiện trước mắt hắn, chứng minh thủ tịch đệ tử Thiên Sơn không phải đang huyền thính.

Trong nháy mắt, bóng lưng màu đen chắn trước người bọn họ, một đao hạ xuống liền chém lui đám hộ vệ vương phủ! Thật sự là một người đã đủ giữ quan ải!

Thân ảnh tiêu sái kia quay đầu lại, nhìn Lưu Lạc, chỉ nói ra một câu.

“Siêu cấp mù đường.”

49. Chương 49: Lồng Sắt

“A Truy! Hảo Mộng Vô Hoa!”

Như người thân xa cách từ lâu gặp lại, Lưu Lạc kích động nước mắt lưng tròng.

“Sao các cậu tìm tới nơi này! Lẽ nào... không phải là cũng bị bắt tới đi!”

Hảo Mộng Vô Hoa lườm hắn một cái. “Cậu cho rằng mọi người đều không chỉ nảo tàn, còn mù đường giống như cậu?”

Lưu Lạc nhần nại bị trào phúng công kích, cắn răng nói. “Tình huống hiện tại khẩn cấp, tôi không tính toán với cậu. Tôi mới không phải lạc đường đến đây, mà bị bắt đến!”

“À, cho nên thân là thủ tịch đệ tử của Thiên Sơn, bị người khác bắt lại giam giữ nuôi như thú cưng, cậu rất tự hào?” Hảo Mộng Vô Hoa hai tay ôm ngực, từ trên xuống dưới đánh giá Lưu Lạc, tám tắc lắc đầu thờ dài nói. “Ai, thực sự là thói đời ngày sau a, sao bây giờ lại lưu hoành loại mặt trắng nhỏ cậu. Bị nữ nhân bao dưỡng thì quên đi, còn bị nam nhân nuôi nhốt.”

Những lời này của hắn vừa nói ra, có hai người sắc mặt xoát cái liền biến trắng, một người tự nhiên là Lưu Lạc, người còn lại là chính chủ Nghiêm Nhược Lượng của Kha vương phủ.

Bất quá vương gia dù sao cũng là quý tộc vương thân, so với người họ Lưu nào đó có phong thái hơn nhiều, chỉ ít không nhảy tới chửi mẹ nó.

Đương nhiên, đối với Kha vương mà nói, hiện tại quan trọng hơn không phải mấy người râu ria nhàn rỗi nói chuyện nhảm kia, mà là tên đao khách trước mắt này.

Nhìn các thủ hạ bị một người dễ dàng đánh lui như thế, sắc mặt Kha vương hiển nhiên không tốt.

Nhưng mà không biết đối thủ sâu cạn, hắn cũng không dự định mạo hiểm hành động.

“Vị thiếu hiệp này, xin hỏi vì sao tự ý xông vào bản vương phủ?”

“Này này, lão nhân này thấy gió sử dờ a, khẩu khí quay qua A Truy rõ ràng so với các người tốt hơn nhiều.” Hảo Mộng Vô Hoa ở một bên vào giúp vui nói.

Lưu Lạc liếc mắt trừng hắn, đã là lúc nào rồi, người này vẫn còn có tâm tư nói giỡn? Nếu như thân phận Vô Truy bị phát hiện, chẳng phải khiến đối phương nhiều hơn một lợi thế uy hiếp Danh Dao.

“Diệp Vô Truy, theo sư phụ Danh Dao.”

Không đợi Lưu Lạc phản ứng qua, Diệp Vô Truy bên kia lại tự đem bản thân bán ra.

Đao khách trẻ tuổi lạnh lùng nhìn đám thị vệ vương phủ xung quanh, cuối cùng đem tầm mắt hướng đến Kha vương ở giữa.

“Tôi nay đến đây, chỉ là vì...”

“Chỉ là vì đúng dịp mà thôi.” Diệp Vô Truy còn chưa nói xong, Ly Hỏa vội vã ngắt lời cậu, rồi mỉm cười tiếp tục nói. “Tiện đường đi ngang qua phụ cận vương phủ, vừa lúc thấy hai vị người quen ở đây. Người bạn này của chúng tôi bình thường hay lạc đường, trí nhớ cũng không được tốt, thật không biết sao lại chạy vào trong vương phủ. Đã nhiều ngày thật sự là quấy rầy Kha vương điện hạ rồi, hiện tại chúng tôi liền dẫn bọn họ về, cũng giảm bớt tiếp tục phiền phức điện hạ.”

Hơn nửa đêm tại giờ giới nghiêm trên đường đi dạo đến trong vương phủ, lời này nói ra ai tin? Huống chi, hai người này vừa mới bị người của Kha vương phủ nhận định là “thích khách”!

Nhưng mà Ly Hỏa lại nghiêm trang nói ra những lời nói lung tung phía trên, mắt cũng không chớp cái nào. Giả bộ thật giống một người không biết gì cả, như một người qua đường một chút cũng không nghe trộm. Giống như trong những người vừa mới trèo tường nghe trộm không có phần của hắn.

Từ sau khi Diệp Vô Truy nói ra thân phận, Kha vương vẫn đem ánh mắt đặt trên người đạo khách rốt cục rời đi một chút, nhìn về phía Ly Hỏa đứng bên cạnh Diệp Vô Truy.

“Người là?” Giữa lúc hắn do dự, có thuộc hạ bên người cúi đầu ở bên tai nói nhỏ cái gì đó. Thần sắc Kha vương nhìn về phía Ly Hỏa trong nháy mắt thay đổi lớn, nhưng mà dù sao cũng là cáo già, sau khi che giấu tốt tâm tình của mình, Kha vương lại tiếp tục khách sáo nói.

“Hóa ra là thiếu giáo chủ Cửu Trọng giáo, ngưỡng mộ đã lâu.”

Hảo Mộng Vô Hoa đứng ở phía sau không nhịn được khe khẽ nói nhỏ. “Sao tôi nghe lên, cảm thấy ngữ khí này còn thân thiết hơn so với hồi nãy. Đối phương thế nhưng là ma giáo Tây Vực a.”

Thương ở một bên cười lạnh nói. “Đương nhiên, Cửu Trọng giáo làm loạn quá nhiều là Lục Phiến môn chúng ta cùng triều đình, Kha vương ước gì bọn họ ồn ào càng lớn càng tốt, tự nhiên sẽ không có địch ý với Cửu Trọng giáo.”

“Vương gia khách khí rồi,” Ly Hỏa cũng học theo ôm quyền nói. “Đều là bị ánh trăng làm hại, tôi cùng bạn bè đi dạo đêm nhằm vào vương phủ, vẫn xin vương gia thứ lỗi.”

“Đâu đâu, hứng thú đi dạo dưới cảnh đẹp đêm trăng, là người đều bình thường. Bản vương sao lại trách tội nhả hứng của thiếu giáo chủ.”

“Vương gia bao dung.” Ly Hỏa cười tủm tỉm nói. “Vừa vặn lại ở vương phủ gặp phải hai người bạn cũ, đã lâu không thấy, Ly mỗ cũng muốn cùng hai vị bạn cũ ôn chuyện một phen, xin vương gia cho phép tôi đem hai vị bạn cũ rời khỏi vương phủ hảo hảo nói chuyện.”

Vốn Diệp Vô Truy còn muốn nói gì đó, bị Ly Hỏa âm thầm kéo ống tay áo, liền an tĩnh lại.

“Rất tốt.” Kha vương cũng cười đến không thấy con mắt. “Bản vương đang lo lắng không biết nên xử trí hai người này thế nào, nếu là bạn cũ của thiếu giáo chủ, liền mời thiếu giáo chủ đưa bọn họ về, bản vương cũng thuận nước xuôi thuyền. Bất quá mời thiếu giáo chủ báo cho bạn, lần sau ‘lạc đường’ phải cẩn thận chút, lần thứ hai xông nhằm vào vương phủ, cũng sẽ không như hôm nay luôn luôn gặp phải quý nhân giải vây rồi.” Ngụ ý, Lưu Lạc nếu lần thứ hai bị hắn bắt được, sẽ không dễ dàng thả người như vậy.

Ly Hỏa mỉm cười. “Đa tạ vương gia.”

Mấy người bên cạnh nghe bọn họ đối thoại, nhất là Lưu Lạc, đều là một bộ cảm sắp rơi xuống đất. Hảo Mộng Vô Hoa từ trước đến nay tự xưng là giỏi hù người nhất cũng không khỏi chịu thua.

“Tôi rốt cục kiến thực được cái gì gọi là núi cao còn có núi cao hơn. Hai người kia trợn mắt nói cần nói dối, thực sự là một chút bản thảo cũng không cần.”

Thương thầm hừ một tiếng. “Cá mè một lứa.”

Chỉ có Diệp Vô Truy lẳng lặng nhìn diễn ngang sức với Ly Hỏa, lặng lẽ không nói.

Cuối cùng, tràng diện vốn có khả năng biến thành một hồi huyết hợp, dưới năng lực trợn mắt nói dối của Ly Hỏa hoàn toàn không có địch thủ, dĩ nhiên thông dong hóa giải rồi. Đương nhiên, may mắn Kha vương cũng thêm vào kỹ năng tương tự.

Nhìn hai người “diễn kịch” không biết xuất phát từ loại mục đích nào, thật là có loại cảm giác quỷ dị không nói nên lời. Vốn Kha vương hùng hổ dọa người, tại sau khi bốn người Diệp Vô Truy nhất là Ly Hỏa nói ra thân phận, dĩ nhiên liền giả bộ hồ đồ phóng cho Lưu Lạc bọn họ một con ngựa. Bên trong đó, đến tột cùng có âm mưu gì?

Nhưng mà, vô luận con mắt Ly Hỏa thế nào, Diệp Vô Truy cũng vô pháp từ trên người hắn nhìn ra bất luận một tia khí chất có thể mê hoặc nhân tâm nào. Nếu như Kha vương không phải bị mê hồn được của người này làm cho hồ đồ, sao lại đáp ứng loại yêu cầu như trò đùa này.

Thẳng đến cuối cùng bốn người quang minh chính đại rời khỏi cửa lớn của Kha vương phủ, Kha vương cũng không nói thêm câu gì, chỉ là Diệp Vô Truy cảm thấy ánh mắt nóng rực đâm trên lưng mình, sắp đem mình xuyên thấu.

“Tôi không rõ! Tôi thật không rõ! Mã Nhược Lượng này đột nhiên choáng váng hay làm sao vậy, thế nào lại đột nhiên thả chúng ta ra?” Sau khi rời khỏi khoảng cách đủ xa Kha vương phủ, Lưu Lạc rốt cục không nhìn được. “Còn có mấy người các cậu, ăn mặc y phục dạ hành rõ ràng một bộ không làm việc tốt, hẳn thật sự tin các cậu đi dạo ngắm trăng?”

“Tin mới là thật ngu.” Hảo Mộng Vô Hoa lạnh lùng giễu cợt một tiếng. “Theo tôi thấy, Kha vương này không chỉ không ngốc, còn thông minh đến đáng sợ.”

“Thử nói xem sao?” Từ đầu đến cuối, vẫn trầm mặc không nói, nam tử trung niên được Diệp Vô Truy gọi là “Chú Lý” mở miệng hỏi.

“Nguyên nhân sao, tự nhiên là vị thiếu giáo chủ Cửu Trọng giáo vô tư kính dâng bày ra thân phận của mình, khiến Kha vương điện hạ có lòng đề phòng. Hẳn hoài nghi các người có quan hệ với Cửu Trọng giáo, không dám tùy tiện động thủ, cho nên mới giả ngu thả các người một lần.” Hảo Mộng Vô Hoa nhìn vị thiếu giáo chủ nào đó. “Cũng may là thân phận của sư huynh với tôi không có bại lộ, nếu không hẳn biết các người có dính dáng đến Lục Phiến môn, khẳng định sẽ không thả người.”

Từ đầu đến cuối, Thương vẫn đứng trong góc tối hừ nhẹ một tiếng.

“Kỳ thực cũng không phải đều vì tôi, Vô Truy cũng có phần nửa công lao.” Ly Hỏa vung lên khoe miệng, nhìn Diệp Vô Truy bên cạnh nói. “Nếu không phải một kích ngay từ đầu kia của cậu kinh sợ Kha vương, phỏng chừng hẳn cũng sẽ không lo lắng như thế. Lại tới, hẳn thấy cậu thân là Danh Dao truyền thụ lại ở cùng một chỗ với tôi, nhất định sẽ cho rằng Danh Dao cũng có liên hệ với Cửu Trọng giáo. Tự nhiên dưới tình huống thật phán định, không dám tùy tiện xuất thủ với chúng ta.”

Diệp Vô Truy không nói lời nào, cậu đến bây giờ mới, ký ức về ánh mắt quỷ dị của Kha vương Mã Nhược Lượng vẫn còn mới mẻ. Từ lúc cậu cầm “Đao” đẩy lùi địch nhân, hơn nữa sau khi tự báo thân phận, vương gia kia nhìn chằm chằm cậu như nhìn kỳ trân dị bảo. Khiến Diệp Vô Truy sắp nổi lên một thân da gà.

“Có ích lợi gì.” Thương lãnh đạm nói. “Bắt đầu từ ngày mai, phỏng chừng toàn bộ thành Mẫn Châu sẽ giới nghiêm gấp bội. Nếu đã biết Danh Dao truyền thụ cùng thiếu giáo chủ Cửu Trọng giáo ở trong thành, cậu cho rằng Mã Nhược Lượng sẽ khinh địch để chúng ta rời đi như vậy. Toàn bộ Mẫn Châu đều là địa bàn của hắn, để chúng ta rời khỏi vương phủ, bất quá chỉ là từ đóng một cái lồng nhỏ đến trong một cái lồng lớn hơn chút mà thôi.”

Đêm nay để nghỉ cách cứu viện hai người Lưu Lạc, Diệp Vô Truy bọn họ ở vương phủ bại lộ hành tung. Tuy rằng bởi vì các loại nguyên nhân, Kha vương không có bắt hòa ngay tại chỗ, thế nhưng nói vậy cũng đoán được mấy người chắc chắn vì Danh Dao mà đến. Dưới loại tình huống này án binh bất động, âm thầm quan sát đối phương mới là thượng sách.

Mà đem mấy người Diệp Vô Truy vây ở trong lồng sắt lớn Mẫn Châu này, tự nhiên Kha vương sợ dĩ sẽ thả mấy người ra có một nguyên nhân khác.

Nghe Thương nói một phen, Ly Hỏa cũng cười khê. “Là lồng sắt hay mỹ cảnh, chỉ ở tâm tình mà thôi. Nếu Kha vương muốn dò xét hành tung cùng mục đích của chúng ta, liền quang minh chính đại để hắn xem.”

“Lời này của cậu có ý gì?” Thương nhíu mày.

“Ý tứ là... Ừ, cậu có biết nhà trọ tốt nhất Mẫn Châu này ở đâu hay không? Hay loại gần sát ngõ hẻm, lại thấy cảnh sắc sông nước.”

Ly Hỏa đột nhiên hỏi như thế khiến người ta không hiểu được vấn đề.

Lưu Lạc nhin không được giờ chân. “Cậu người này, lúc này còn có tâm tư hỏi nhà trọ? Cậu có phải còn muốn đi quán rượu phường đánh bạc một chút hay không, thanh lâu sở quán và vân vân?”

“Hắn nói đúng.” Thái độ khác thường, Diệp Vô Truy lại đứng bên phía Ly Hỏa. “Từ giờ trở đi, chúng ta không thể quay về chỗ Lục Phiến môn, chỉ có thể tìm nơi đặt chân khác. Mà nhà trọ, là nơi Kha vương dễ tìm được chúng ta nhất. Thứ nhất có thể cho hắn rõ, chúng ta không định thoát khỏi tầm mắt của hắn, an ổn ở đây. Thứ hai, sát phố gần nước, nếu như thật sự phát sinh chuyện gì, có thể dễ thoát thân.”

“Vô Truy vẫn hiểu tôi.” Ly Hỏa mỉm cười, lại nhìn về phía Lưu Lạc, nói. “Còn có, tôi vẫn không định đi những nơi thanh sắc. Với tôi mà nói, có một mình Vô Truy là đủ rồi.”

Lưu Lạc nói lắp, trợn mắt há mồm quay đầu nhìn về phía Hảo Mộng Vô Hoa đã thản nhiên. “Hắn, hắn, bọn họ là cái quan hệ gì?”

Hảo Mộng Vô Hoa nhún vai.

“So với quan hệ bình thường phức tạp hơn chút, so với quan hệ bây giờ cậu suy nghĩ đơn giản hơn chút, chính là loại quan hệ này.”

Thủ tịch Thiên Sơn tạm thời không đủ lực lý giải rồi.

50. Chương 50: Tung Tích Của Danh Dao

“Lại nói tiếp, các người cũng không nhìn thấy sư phụ?”

Ở trong gian phòng đặt trong nhà trọ, mấy người ngồi vây quanh cùng một chỗ, trao đổi tin tức của từng người.

Bị Diệp Vô Truy hỏi, Lưu Lạc lắc đầu, thở dài nói. “Không có, lúc tôi cùng chú Lý đi tìm Danh Dao tiền bối, ông đã không còn ở trong tiểu viện rồi. Không đợi chúng tôi phản ứng lại, đã bị thị vệ vương phủ đột nhiên xuất hiện bắt đi. Kha vương này thế nào đều nói là chúng tôi đem Danh Dao tiền bối dẫu đi, vẫn hỏi bọn tôi tung tích của tiền bối, hỏi không ra liền dứt khoát đem chúng tôi giam lại.”

Nói đến đây, Lưu Lạc tựa hồ có chút xấu hổ. “Thật ra, lúc đó nếu không có tôi cản trở, một mình chú Lý hẳn là có thể chạy ra.”

Chú Lý nhẹ nhàng xua tay. “Bây giờ không cần nhắc lại những việc đó, dù sao chúng ta cũng đã rời khỏi vương phủ. Hơn nữa, cậu là bạn của Vô Truy, lại có sứ mệnh trong người, tôi phải bảo vệ cậu cũng là nên.”

“Sứ mệnh...” Nói đến chuyện này, Diệp Vô Truy lại lần nữa nhớ đến nhiệm vụ hộ tống Niết Khánh đan chưởng môn Thiên Sơn giao cho ba người, lúc đó vì nhiệm vụ còn chọc Cữu Trọng giáo truy sát. Đường nhiên, theo dọc đường đi có thể bởi vì có liên quan đến Ly Hỏa, từ sau sự kiện truy sát ở quán trà kia hầu như chưa từng gặp phải.

Nghĩ vậy, Diệp Vô Truy cũng không khỏi hỏi hai người khác. “Theo dọc đường đi, các cậu có gặp phải người Cữu Trọng giáo cản trở không?”

Hảo Mộng Vô Hoa thoải mái vung tay. “Có mấy người có thể theo được thân pháp với tôi, cho dù bọn hắn muốn ngăn cản tôi thì cũng phải tìm được người trước đã.” Đang giữa lúc đắc ý dào dạt, thiên hạ đệ nhị thấy Ly Hỏa còn ngồi ngay ngắn bên kia, không hiểu sao, đáng về bề vệ đột nhiên giảm xuống không ít.

Lưu Lạc một bên ngược lại thành thực lắc đầu. “Nói đến trở ngại, trái lại không có gặp người của Cữu Trọng giáo, cũng chỉ là sau đó luôn bị người của vương phủ dây dưa, không đụng người nào khác. Nói đến, cái sự kiện ám sát huyền náo các đại môn phái kia, ở trên đường tôi từng gặp được vài vụ. Đó chẳng lẽ không phải người của Cữu Trọng giáo gây ra?”

Mọi người đem ánh mắt chuyển tới Ly Hỏa. Thiếu giáo chủ đang vắt vạt áo ngồi trên ghế, nâng chén trà lên nhấp một ngụm.

“Tôi đã sớm nói qua, Cửu Trọng giáo không liên quan đến việc này.” Suy nghĩ một chút, trong ánh mắt Ly Hỏa thoáng qua một đạo quang mang, lại chậm rãi nói. “Tối thiểu, tôi biết trong thuộc hạ của Cửu Trọng giáo, không có một người tham dự việc này.”

“Sự kiện ám sát tạm thời không đi quản nó.” Thân là tổng bộ đầu Lục Phiến môn, Thương rõ ràng lười nhác xem nhẹ cương vị công tác. Nhưng mà việc có nặng nhẹ, với Lục Phiến môn mà nói, tròng này chỉ nhắm vào ám sát môn phái võ lâm, đích xác so ra kém quan trọng hơn tìm kiếm Danh Dao. “Hiện tại đầu mối về Danh Dao tiền bối lại chặt đứt, chúng ta có thể tin chắc chỉ có một chút, ông ấy cũng không rơi vào trong tay Kha vương. Danh Dao tiền bối dựa theo ý thức của mình rời đi, đồng thời không muốn báo cho bất luận người nào. Đến tột cùng ông ấy đi nơi nào?”

Diệp Vô Truy trầm mặc, ánh mắt bắt đầu chuyển hướng đến “Dao” trong tay.

Danh Dao một đi không từ biệt, thực sự khiến người khác muốn tìm cũng không tìm được. Trong ngày thường, ông chưa bao giờ nói qua chuyện tư với Diệp Vô Truy, cũng càng thêm không có đầu mối tra xét hiện tại Danh Dao ở nơi nào.

Chỉ là các sự kiện gần đây sóng chưa yên lại nổi sóng, Danh Dao mất tích, sự kiện ám sát nhắm vào các đại môn phái, nhiệm vụ hộ tống Niết Khánh đan, mấy chuyện này thật sự là một chút cũng không liên quan sao?

“Ai, lần này tôi không chỉ toi công chạy một chuyến, ngay cả nhiệm vụ chương môn giao cho cũng không hoàn thành.” Lưu Lạc sầu mi khổ kiếm nói. “Niết Khánh đan kia đã sớm bị thủ hạ của Kha vương phủ lấy đi, cũng không thể thuận lợi giao vào trong tay Danh Dao tiền bối. Như vậy chẳng phải tiền mất tật mang, tiêu hao nhiều thời gian tinh lực như thế có hay không...” Nói được phân nửa, Lưu Lạc đột nhiên ý thức được ở đây có hai người khác, sắc mặt trở nên trắng xanh.

“Ta... ta, ta, cái kia...” Ánh mắt hắn không ngừng đảo qua Ly Hỏa cùng Thương, lúc này mới ý thức được nói lộ ra với người ngoài trước mặt.

Diệp Vô Truy thấy thế, trấn an hắn nói. “Ly Hỏa đã sớm biết tin tức của Niết Khánh đan, hiện tại tôi cùng hắn tạm thời là quan hệ hợp tác, người một nhà.”

Một câu người một nhà, khiến thiếu giáo chủ đại nhân trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Chớp mắt nhìn Diệp Vô Truy, trong lòng không ngừng cảm khái bước ra bước đầu tiên này thực không dễ dàng.

“Sư huynh tôi cũng sớm biết chuyện này.” Nhắc tới cái này, Hảo Mộng Vô Hoa vẫn rầu rĩ trong lòng một hồi. Nhớ tới lúc đó mới vừa chuẩn bị giao nhiệm vụ, dĩ nhiên phát hiện bị phương trượng Thiếu Lâm bán đứng cho quỷ súc sư huynh, cuối cùng còn phải thẳng thắn nói ra, hắn bây giờ còn đầy bụng cảm tức. “Cho nên, những người ở đây đều biết chuyện Niết Khánh đan, cậu không cần lo lắng lỡ miệng.”

Hảo Mộng Vô Hoa mới vừa nói xong, bên kia đã nổi lên một tiếng thấp hô.

“Niết Khánh đan, các người dĩ nhiên nhận được nhiệm vụ này?! Cho nên chương môn Thiên Sơn mới bảo Lưu Lạc đến tìm chủ nhân sao!”

Mọi người nhất tề quay đầu, nhìn về phía chú Lý lộ vẻ mặt vô cùng kinh ngạc. Lại nhất trí quay lại nhìn Lưu Lạc, trăm miệng một lời nói. “Cậu không nói cho chú ấy?!”

“Không phải thế sao. Chương môn không phải nói đây là nhiệm vụ cơ mật sao.” Lưu Lạc vẻ mặt quán bách nói. “Hơn nữa lúc đó tôi không biết quan hệ của chú Lý với Danh Dao tiền bối, cho nên liền lược bỏ lý do, chỉ nói Vô Truy cậu bảo tôi tới tìm Danh Dao tiền bối.”

Hảo Mộng Vô Hoa đối với thủ tịch đệ tử Thiên Sơn thật sâu khinh bỉ, thuận tiện kiêu ngạo một chút về chỉ số thông minh cao của mình. Mà Diệp Vô Truy lại trực tiếp dời đi lực chú ý, nhìn về phía chú Lý thần sắc kinh dị, hỏi. “Chú Lý, chủ biết Niết Khánh đan?”

Chú Lý khẽ gật đầu, thở dài nói. “Biết, sao lại không biết? Năm đó chủ nhân chính là vì vậy, mới làm cừu địch của toàn bộ giang hồ, cuối cùng mới có thể làm ra lựa chọn quy ẩn sơn lâm.”

Phương diện này, quả nhiên có càng nhiều bí mật. Chuyện liên quan đến Danh Dao, giang hồ, thậm chí càng nhiều người bí ẩn. Tựa như suy đoán trước đó của Diệp Vô Truy, rất có thể chính là một đầu mối chính của Nhất Mộng Giang Hồ.

Nhưng mà lúc này Diệp Vô Truy cũng không đi truy vấn chuyện tình năm đó. Cậu biết nếu Danh Dao từng dặn dò chú Lý không được nói ra ngoài, như vậy vị thủ hạ trung thành này nhất định sẽ sống chết bảo vệ những bí mật này. Còn hơn truy vấn chuyện cũ năm đó, không bằng hỏi một ít manh mối có liên quan đến hiện tại.

“Nhắc tới Niết Khánh đan, chú Lý chắc sẽ có chút manh mối. Ví dụ như, sư phụ bởi vậy sẽ đi nơi nào?”

Chú Lý trầm mặc suy tư chỉ chốc lát, mới nói. “Chủ nhân ông ấy cũng không biết chuyện chưởng môn Thiên Sơn muốn đưa Niết Khánh đan tới, cho nên ông ấy rời đi cũng không phải vì lý do đó.”

Nghe ông nói vậy, Diệp Vô Truy không khỏi cảm thấy một trận thất vọng.

Nhưng chú Lý lại mở miệng nói tiếp. “Bất quá, rất có khả năng, chủ nhân cũng bởi vì con đường nào đó nhận biết được chút gì đó, muốn đem chuyện năm đó làm một cái kết thúc. Nếu như là thế, chú có thể đoán được chủ nhân đi nơi nào.”

“Nơi nào!?” Mấy người còn lại cùng kêu lên hỏi.

Chú Lý chậm rãi xoay người, nhìn về phía Ly Hỏa trấn tĩnh ngồi ở một bên. “Tổng giáo Cửu Trọng Tây Vực.”

Tay nắm chén trà không hề run rẩy, Ly Hỏa trấn định tự nhiên khẽ nhấp một ngụm, đón ánh mắt lửa nóng của mọi người, gương mặt khẽ cười nói.

“Trên đời quả nhiên chỉ có một chữ duyên là chém cũng không chém đứt.”

Thiếu giáo chủ đại nhân Cửu Trọng giáo đứng dậy, phất ống tay áo, nhìn mọi người nói. “Nếu Danh Dao tiền bối thật sự đi giáo tôi làm khách, như vậy tôi làm chủ cũng tận tình mang các vị vào tụ họp.”

Diệp Vô Truy lại chú trọng nghe được câu tụ họp kia của hắn, nhíu mày hỏi. “Cậu đã sớm đoán rằng sư phụ sẽ đi Tây Vực?”

Ly Hỏa nhìn cậu, nhẹ nhàng lắc đầu nói. “Không có, tôi chỉ cảm thấy vừa khớp mà thôi. Bởi vì trước khi tôi rời đi, sư phụ vốn định tự mình đến vùng Trung Nguyên, để tìm một người. Lúc đó tôi nghĩ không ra, có thể khiến sư phụ bế quan nhiều năm tự thân xuất mã, đến tận cùng là nhân vật phương nào.” Nói đến đây, hắn đi tới bên người Diệp Vô Truy.

“Nhưng mà, bây giờ tôi cũng có thể dò xét được một ít, Danh Dao tiền bối đi Tây Vực, cùng sư phụ tôi chuẩn bị đến vùng Trung Nguyên, sợ rằng đều là vì một lý do. Hai người bọn họ, chính là muốn làm chấm dứt một việc gì đó.”

“Không cảm thấy là một chuyện rất thú vị sao?” Ly Hỏa mỉm cười. “Từ duyên phận này, không chỉ có dây dưa trên người đương sự, ngay cả chúng ta cũng vô pháp chạy trốn.”

Dưới ánh mắt thẳng thắn không trốn tránh, Diệp Vô Truy không hiểu sao cảm thấy quẫn bách, cậu nhẹ nhàng nghiêng đầu tránh khỏi tầm mắt nóng rực của Ly Hỏa, lại nghe thấy đối phương cười khẽ một tiếng.

Tiếng cười này, như là áy náy bên tai, khiến trong lòng Diệp Vô Truy bất tri bất giác nổi lên buồn bực lo lắng.

Giống như vì chặt đứt loại tình tự bất minh này, Diệp Vô Truy đem “Đao” đặt trên mặt bàn, khiến mọi người chú ý.

“Hiện tại, đã biết sư phụ rất có thể đi Cửu Trọng giáo Tây Vực, vậy các người định làm thế nào?” Cậu hỏi tổng bộ đầu Lục Phiến môn Thương.

“Đuổi.” Tổng bộ đầu ngắn gọn tổng kết một chữ, sau đó mở rộng nói. “Bất luận Danh Dao tiền bối đi nơi nào, tìm được ông trước Kha vương là mục tiêu hàng đầu của chúng ta.”

Hảo Mộng Vô Hoa hưng phấn nói. “Đó chính là nói muốn đi Tây Vực? Đi Cửu Trọng giáo? Đi ma giáo đại sát một phương!”

Ly Hỏa khẽ cười. “Cửu Trọng giáo ba vạn ba nghìn đệ tử, kính hậu các vị giá lâm.”

Nhìn vẻ tươi cười như xuân phong kia, Hảo Mộng Vô Hoa trong nháy mắt ý thức được sai lầm của mình. Sao có thể ở trước thiếu đầu mục ma giáo nói loại lời muốn đi đại sát một phương này chứ? Đây không phải tự tìm khổ ăn sao?

Thiên hạ đệ nhị thức thời lập tức đóng chặt miệng, rất sợ mình lại hưng phấn, nói ra cái gì càng thêm chọc tức vị thiếu giáo chủ sâu không lường được bên cạnh này.

Lưu Lạc lúc này u buồn nói. “Thế nhưng, chúng ta bị Kha vương gắt gao nhốt ở chỗ này, không nghĩ biện pháp đi ra ngoài rồi khỏi Mẫn Châu thế nào?”

Một câu nói, quay về vấn đề thiết thực nhất hiện nay —— làm sao ứng đối Kha vương mang đến nhiều phiền phức.

“Cái này dễ làm.” Ly Hỏa giữa lúc mọi người phiền não, tuyệt không lo lắng cười nói. “Biện pháp rất đơn giản —— logout.”

51. Chương 51: Logout

“Logout?!”

Ly Hỏa vừa nói ra, trái lại một phòng người giật mình tỉnh giấc.

Ở đây ngoại trừ chú Lý ra những người khác lúc này mới phản ứng lại, giang hồ bọn họ đang ở đây, cũng không phải thế giới nguyên bản chỗ bọn họ, mà chỉ là một trò chơi mà thôi.

Chỉ có thể nói Nhất Mộng Giang Hồ quá mức chân thật, dần dần khiến tất cả mọi người quên mất, đó là một trò chơi mà không phải thế giới thật. Thế nhưng nhìn những cảm tình chân thật này, các nhân vật nguyên sinh sinh động của trò chơi, ai còn có thể đem bọn họ đối đãi như số liệu trò chơi?

Ở trong lòng Diệp Vô Truy bọn họ, sợ rằng từ lâu đã đem Nhất Mộng Giang Hồ cho rằng là thế giới thật.

“Thế nhưng, nhiệm vụ hộ tống Niết Khánh đan của chúng ta không có hoàn thành, có thể logout sao?” Lưu Lạc nghi vấn hỏi.

“Không nhất định, lúc đó chúng ta bị cưỡng chế không thể logout, là hệ thống phòng ngừa chúng ta trong kỳ hạn hai mươi tám ngày Cửu Trọng giáo truy sát thông qua logout tránh né. Hiện tại thời hạn truy sát đã qua, nhiệm vụ cũng không tính là thất bại. Có lẽ, biện pháp này có thể thử một lần.” Diệp Vô Truy trầm tư chỉ chốc lát, giải thích nói.

“Ai, nói đến logout tôi mới đau đầu.” Bên kia, Hảo Mộng Vô Hoa một chút cũng không trở nên vui vẻ. “Lúc đó ai nghĩ đến nhận một nhiệm vụ sẽ bị cưỡng chế hơn hai mươi ngày không được logout, bây giờ trong hiện thực đã qua gần một tuần, không tội vắng hợp thời gian dài như thế, khẳng định tích lũy một đồng công việc lớn!”

Hắn nói như vậy, ngược lại Thương liếc hắn. “Cậu đi làm?”

“Ừ, lớn như vậy người nào không có phần công tác nuôi sống bản thân, tôi bất quá chỉ là một thành phần tri thức nho nhỏ mà thôi.” Hảo Mộng Vô Hoa vui cười đẩy đi, hoàn toàn không lưu ý khinh thường của Diệp Vô Truy hiểu rõ hắn bên cạnh.

“Lại nói tiếp, sư huynh trong hiện thực làm nghề gì?” Ở trong lòng Hảo Mộng Vô Hoa cho rằng, Thương là người nghiêm túc can luyện như thế, ở trong hiện thực không phải thầy giáo thì là nhân viên công vụ, hoặc là nhậm chức ở ngành tư pháp nào đó. Không biết vì sao, đối với thân phận của quý súc sư huynh này trong hiện thực, Hảo Mộng Vô Hoa lúc này thập phần hiếu kỳ. Hắn không khỏi đoán rằng, Thương bình thường mặt lạnh bá đạo, ở trong cuộc sống hiện thực sẽ là đáng dấp gì.

“Không có.” Đối với hưng phấn của Hảo Mộng Vô Hoa, Thương rất lãnh đạm trả lời.

“Cái gì? Bôi dầu?” Hảo Mộng Vô Hoa hoài nghi mình không nghe rõ. Bôi dầu, bôi dầu là cái công tác gì, có liên quan đến dầu mỡ?

(Chắc là phát âm giống nhau nên A Hoa mới nghe nhầm)

“Tôi không có công việc.” Âm u liếc Hảo Mộng Vô Hoa, Thương quả quyết nói sang chuyện khác. “Nếu muốn thông qua logout để tránh né Kha vương truy tung, cậu có biện pháp cụ thể gì?”

Ly Hỏa bị hấn hỏi như vậy, mỉm cười nói. “Kim thiên thác xác. Đến lúc đó chỉ cần chúng ta tập thể logout, Kha vương đột nhiên mất đi tung tích của chúng ta chắc chắn tưởng rằng chúng ta đã bí mật chạy trốn khỏi Mẫn Châu, sau đó không cam lòng phái truy binh đi nơi khác truy tìm tung tích của chúng ta. Mà đề phòng với Mẫn Châu, ngược lại sẽ buông lỏng xuống.”

“Cậu nghĩ thừa dịp lúc đó lên quyền, sau đó nhân cơ hội rời khỏi?” Thương cười lạnh một tiếng. “Không nói Kha vương kia đến tột cùng sẽ hành động thế nào. Nhưng mưu kế của bản thân cậu kia, chính là để lộ không ít.”

“Phải không?” Ly Hỏa thiêu mi nhìn lại. “Như vậy, còn làm phiền tổng bộ đầu chỉ điểm một hai rồi.”

“Hừ.” Nghe ngữ khí lỗ mãng kia liền phát bực, Thương liếc qua nói. “Thứ nhất, trong khoảng thời gian chúng ta logout, nên làm thế nào để biết động tĩnh của Mẫn Châu, thế nào xác định cụ thể được thời cơ login? Thứ hai, cho dù Kha vương phái người ra ngoài truy tra, lấy thế lực của hấn ở Mẫn Châu, chúng ta cũng không phải có thể dễ dàng chạy ra. Sau khi login lại lần nữa, tỷ lệ bị bọn họ phát hiện chúng ta vẫn ở trong thành cũng rất là lớn. Những điều này, cậu giải quyết thế nào?”

Đối với hai điểm thiếu sót Thương chỉ ra, Ly Hỏa cũng không sợ hãi không nghi ngờ, như là đã sớm có sở liệu.

“Về hai điểm tổng bộ đầu nói, tôi cũng thoáng lo lắng qua. Như vậy, trước liền giải thích điểm thứ hai một chút. Nếu muốn sau khi login lại rồi đi không đả thảo kinh xà, chỉ cần hoàn thành một điều kiện là được.”

“Điều kiện gì?” Thương truy vấn.

“Tin tức so với chúng ta càng thêm hấp dẫn Kha vương, khiến hấn hoàn toàn không có tâm tư cố kỵ chúng ta.” Ly Hỏa câu ra khéo môi. “Ví dụ như hướng đi của Danh Dao.”

“Không phải chứ! Cậu chuẩn bị đem tin tức hướng đi Tây Vực của Danh Dao tiết lộ cho Kha vương? Như vậy tiền bối chẳng phải rất nguy hiểm?” Lưu Lạc là người đầu tiên đứng lên kháng nghị nói.

“Tôi nghĩ, lấy thực lực của Danh Dao tiền bối, cũng sẽ không chú ý những phiền phức nhỏ nhỏ này. Hơn nữa Tây Vực hoang vắng, bọn họ cũng rất khó tìm được tung tích của Danh Dao tiền bối.” Ly Hỏa nói đến đây, nhìn về phía Diệp Vô Truy vẫn trầm mặc không lên tiếng nói. “Bất quá, nếu như Vô Truy lo lắng tiền bối mà không tán thành ý kiến này của tôi, tôi cũng có thể nghĩ phương pháp khác.”

Diệp Vô Truy nhìn lại thiếu giáo chủ nào đó, nhẹ nhàng lắc đầu. “Cho dù cậu không tiết lộ ra, tôi nghĩ lấy nhân mạch của Kha vương sớm muộn sẽ phát hiện chuyện sự phụ khởi hành đi Tây Vực. Còn hơn vẫn bị vây ở chỗ này, không bằng nương nhờ việc này đi tìm sự phụ. Bất quá, tôi có một điều kiện.”

“Mời nói.” Ly Hỏa một bộ mỉm cười chân thành.

Khiến Hảo Mộng Vô Hoa một bên âm thầm cắn răng, tức giận khiển trách đái ngộ khác biệt của hấn. Người này mặt cười tâm thú, chỉ có lúc đối mặt với Diệp Vô Truy mới có thể làm ra vẻ người vật vô hại.

“Tôi mặc kệ cậu dùng loại phương pháp nào đem tin tức sự phụ khởi hành đi Tây Vực để lộ ra, nhưng đồng dạng, Kha vương phái truy binh tra tin tức Danh Dao tôi mong muốn cậu có thể truyền ra trên giang hồ. Như vậy, nếu sự phụ nghe được tin tức này, cũng làm tốt phòng bị.”

“Đương nhiên có thể.” Ly Hỏa không chút do dự đáp ứng. “Nếu là vì vậy hại Danh Dao tiền bối bị Kha vương đuổi tới, với tôi mà nói cũng là cái được không bù đắp đủ cái mất. Vô Truy, cậu có thể yên tâm, tôi chắc chắn đem tin tức Kha vương truy binh truyền đến tai mỗi người trên giang hồ, trong đó, chắc chắn sẽ gồm có Danh Dao tiền bối.”

Nói xong, hai tròng mắt sâu thẳm của Ly Hỏa nhìn thẳng về phía Diệp Vô Truy, như là muốn thông qua ánh mắt biểu đạt thành ý của hắn.

Mà Diệp Vô Truy bị khóa trụ tầm mắt, tuy rằng cảm thấy xấu hổ, nhưng cũng không muốn chịu thua như dòi đi tầm mắt. Chỉ có thể mạnh mẽ cùng Ly Hỏa mắt to trừng mắt nhỏ.

Bất quá người ở ngoài xem ra, hai người đây chỉ là ẩn tình đưa tình đối diện mà thôi.

“Điểm này miên cường tính là cậu có thể giải quyết, như vậy vấn đề thứ nhất, cậu định làm thế nào?” Đánh vỡ loại không khí này, là Thương. Cũng chỉ có hắn, có can đảm thừa nhận ánh mắt sắc bén đột nhiên nhìn tới của Ly Hỏa.

Có can đảm cắt đứt bầu không khí thiếu giáo chủ thật vất vả bồi dưỡng ra, cũng không có mấy người.

Ánh mắt sắc bén quét về phía tổng bộ đầu Lục Phiến môn cắt đứt mình cùng Vô Truy yên lặng đối diện, Ly Hỏa chỉ trầm mặc chốc lát, mỉm cười. “Điểm này, tôi cũng đã sớm lo lắng đến. Nếu muốn liên hệ trò chơi cùng hiện thực, đúng lúc biết tình huống trong trò chơi cũng rất đơn giản. Chỉ cần có một người đồng bạn có thể tự do lui tới Nhất Mộng Giang Hồ cùng hiện thực. Rất khéo chính là, trong cuộc sống hiện thực, tôi biết rất nhiều bạn như vậy, bọn họ có thể thay chúng ta quan sát động thái trong trò chơi.”

Nói là đồng bạn, kỳ thực là cấp dưới trong công ty, điểm này, Ly Hỏa cũng không nói ra.

“Bọn họ có thể bảo mật?” Thương hoài nghi.

“Tuyệt đối tin cậy.” Ly Hỏa thề son sắt nói. Ai dám để lộ bí mật, liền sa thải hắn.

“Bất quá, cũng bởi vậy tôi cần phương thức liên hệ của mọi người, đến lúc đó có thể dễ dàng đem tin tức đúng lúc báo cho mọi người. Cho nên để hoàn thành mục đích, mời mỗi người các cậu đều lưu lại phương thức liên hệ cho tôi.”

Ly Hỏa có dụng ý khác, đầu tiên đem đường nhìn chuyển về phía Diệp Vô Truy, biểu tình nghiêm túc, thế nhưng chờ mong trong mắt cũng thật sâu bán đứng hắn.

“Không cần! Không cần! Muốn liên hệ A Truy trực tiếp tìm tôi là được rồi, tôi sẽ nói cho cậu ấy trước tiên!” Hảo Mộng Vô Hoa hỏa nhãn kim tinh nhìn ra ý đồ của Ly Hỏa, rất nhanh che ở trước mặt Diệp Vô Truy.

“Cậu với cậu ấy ở cùng một chỗ?!” Nhưng mà hắn nhận được, chất vấn trăm miệng một lời của hai người.

Ly Hỏa nhìn người đồng thời hỏi với hắn, lần đầu tiên nghĩ người kia ở cùng một trận doanh. Xoay người, tiếp tục dùng ánh mắt sắc nhọn có thể chặt đứt sắt nhìn về phía Hảo Mộng Vô Hoa. Nếu như hắn nói một chữ “Đúng”, sẽ phải đem tám khối chi ý lớn tháo ra. (đoạn cuối bạn chém này...)

“Không, đương nhiên không ở cùng một chỗ.” Giác quan thứ sáu nhạy cảm của Hảo Mộng Vô Hoa rất nhanh cảm giác được nguy hiểm ẩn bên trong, bật người phủ nhận, thế nhưng lập tức nói. “Tuy không ở cùng một chỗ, bất quá tôi cùng A Truy từ nhỏ cùng nhau lớn lên, tôi hiểu rõ cậu ấy, tiểu tử này sợ nhất chính là tiếp xúc với người không quen thuộc. Cho nên nói, nếu cậu muốn thông báo tin tức, để tôi báo cho A Truy là được rồi!”

Chú ý tới mấy chữ được tăng thêm âm nói ra kia, Ly Hỏa mỉm cười cắn răng, bất động thanh sắc nói. “Tuy nói như thế, thế nhưng tôi nghĩ quan hệ giữa tôi cùng Vô Truy, đã không phải cấp bậc không quen biết. Hơn nữa, có một số việc, tôi cho rằng ngay mặt nói rõ tương đối tốt.”

“Nào có nào có, có đôi khi mặt đối mặt nói chuyện với nhau sẽ đưa tới hiểu lầm. Thiếu giáo chủ cậu không biết tình tình của A Truy, vạn nhất hai người cãi nhau không vui thì làm sao bây giờ?”

“Tôi nghĩ, sẽ không phát sinh loại tình huống này. Cho dù Vô Truy có nổi nóng, nhưng tính tình của tôi luôn luôn tốt, người xung quanh tiếng lành đồn xa.” Ly Hỏa rất bình tĩnh trợn mắt nói dối.

“Không, không, không, vẫn do tôi báo tương đối tốt.” Hảo Mộng Vô Hoa cũng thủ vững trận doanh không chịu lùi bước. Hắn có dự cảm vô cùng không tốt, nếu như đem phương thức liên hệ trong cuộc sống hiện thực của Diệp Vô Truy nói cho Ly Hỏa, rất có thể sẽ phát sinh chuyện khó có thể dự liệu. Vì nhân sinh an toàn của bạn tốt suy nghĩ, Hảo Mộng Vô Hoa quyết định dứt khoát cùng thiếu giáo chủ ma giáo hăng hái chiến đấu tới cùng!

Đang lúc hai người muốn rơi vào thời chiến tranh tranh đoạt tuần hoàn, đương sự Diệp Vô Truy đột nhiên đưa tay túm Hảo Mộng Vô Hoa, đem thiên hạ đệ nhị còn sống sờ ở một bên kéo ra phía sau, Diệp Vô Truy quay qua nói với Ly Hỏa.

“Tôi không thích nhận điện thoại của người xa lạ, cho nên, nếu như không phải chính sự, đừng tới tìm tôi.”

Ly Hỏa vừa nghe có cửa, vui mừng nhếch mày, nhưng vẫn nỗ lực duy trì vẻ mặt nghiêm chỉnh nói. “Đương nhiên, đây vốn chỉ là phương pháp vì thành công rời khỏi Mẫn Châu mới nghĩ ra, sẽ không bởi vì chuyện khác mà quấy rối cậu.”

Diệp Vô Truy nửa ngờ nửa tin đánh giá thiếu giáo chủ, mà cuối cùng vô pháp nhìn ra chỗ sâu nhất của tâm tư người này. Chỉ có thể buông nghi hoặc, đem phương thức liên hệ của mình nói cho Ly Hỏa. Cứ như vậy, mấy nhà vui mừng mấy nhà sầu, ở trong tầm mắt bị phần của Hảo Mộng Vô Hoa, Ly Hỏa âm thầm đặc ý trao đổi phương thức liên hệ với Diệp Vô Truy.

Toàn bộ khuyết điểm của cái kế hoạch “Logout trốn” này đến bây giờ cơ bản đã được hoàn thiện, mọi người thương nghị một lát, quyết định lập tức logout.

Về phần chú Lý, ở trong phiên đối thoại vừa rồi, bản thân nhân vật nguyên sinh đã bị hệ thống đặt ra không thể lý giải bất luận câu nói gì có liên quan đến “hiện thực”. Cho nên một đoạn nghị luận của mọi người, ở ông nghe tới chỉ là một đồng thiên thư không hiểu mà thôi. Biết được Diệp Vô Truy bọn họ đã thương lượng ra phương pháp thoát đi thỏa đáng, chú Lý quyết định tạm thời ở lại Mẫn Châu, chờ sau khi Diệp Vô Truy bọn họ rời khỏi, rồi do người của Lục Phiến môn đưa ông rời khỏi Mẫn Châu.

Đến đây, toàn bộ công việc chuẩn bị trước khi logout rốt cục đã làm xong.

Ở trong trò chơi một tháng, hiện thực đã gần một tuần sau, Diệp Vô Truy, có lẽ nói là Tề Dã, rốt cục từ trong trò chơi đăng xuất.

Trở lại thế giới hiện thực.

52. Chương 52: Điện Thoại

Liên tục một tuần không logout trò chơi, cho dù có kho dinh dưỡng cung dưỡng, thân thể vẫn không khỏi có chút không chịu nổi.

Cho nên, sau khi đăng xuất từ trong trò chơi ra, chuyện đầu tiên Tề Dã làm, chính là ra khỏi cửa.

Siêu thị ngay dưới lầu, cậu định tự đi mua chút nguyên liệu nấu ăn về, làm một bữa tiệc lớn an ủi bản thân đáng thương.

Mặc áo khoác, đang chuẩn bị ra khỏi cửa, đột nhiên nghe được tiếng điện thoại vang lên.

Là ai?

Tề Dã ngừng lại cước bộ, nghĩ có vài người biết số điện thoại của mình.

Ngoại trừ Tiểu Hoa Sinh, cũng chỉ có người trong nhà, còn có Ly Hỏa vừa nói cho trong trò chơi. Lúc này, người trong nhà hẳn sẽ không gọi điện đến mới đúng. Phải Ly Hỏa không? Hẳn định gọi một cuộc điện thoại thử thật giả trước?

Vừa nghĩ đến cuộc điện thoại này có thể là của thanh niên lúc nào cũng tươi cười, kỳ thực lòng dạ khó lường kia, Tề Dã không hiểu sao trở nên khẩn trương. Thẳng đến tiếng chuông điện thoại ben nhộn lại vang lên, kiên nhẫn gần đem màng tai chấn động, Tề Dã mới vươn tay nhận điện thoại.

“A lô, xin chào.”

“A!!!!!!!!!!!! Tổ chết đói rồi! A Dã, tổ định đến chỗ cậu ăn! Cậu nhất định là tính toán xuống bếp đi! Tổ lập tức đến, đừng ăn trước, chờ tổ!”

Giọng nói lớn quen thuộc xuyên qua ống nghe truyền tới, Tề Dã trầm mặc chốc lát, ngữ khí không đổi nói.

“Xin lỗi, bạn gọi nhầm số rồi, tạm biệt.”

Nói xong, liền muốn cúp điện thoại.

“Chờ một chút! Chờ một chút! Cậu đừng vội cúp máy! Tôi chịu trách nhiệm mua, cậu muốn mua cái gì tới giúp cậu mang qua! Để tớ ăn đi! Một tuần không ăn thứ gì ngon rồi, bây giờ trong miệng tớ đều nhạt nhẽo! Tớ van cậu!”

Suy tư chốc lát, Tề Dã nói. “Thịt bò cao cấp ở siêu thị, cá rô tươi nhất ở tiệm thủy sản, đậu hũ mới làm của Kim Viết, còn có rau cải tươi ở tiệm rau củ. Hạn trong nửa giờ cậu mang đến, quá hạn không đợi.”

Nói xong, liền ba một tiếng dập điện thoại.

Đã có người cố ý đưa đến cửa, cũng khỏi cần ra khỏi nhà mua nguyên liệu nấu ăn. Thay áo khoác vừa mới mặc vào, Tề Dã đến phòng bếp phía sau làm công tác chuẩn bị. Rửa tốt nồi, lấy tốt phối liệu, lúc toàn bộ công tác đều làm tốt không sai biệt lắm, Tề Dã tháo tạp dề xuống, bước chậm tới phòng khách.

Đúng lúc này, chuông cửa vang lên.

“Này!” Một thanh niên tuổi măng đứng ở cửa, hai tay cầm một túi đồ lớn, đang cười hì hì chào Tề Dã.

Con mắt lưu chuyển để lộ tâm tư linh hoạt của người này, là một tên trong bụng có linh lợi. Mà Tề Dã, đã quá hiểu người này.

Tiểu Hoa Sinh, con trai thứ ba của Tiểu gia một trong ba đại cổ đông của Vạn Hoa, cũng là người bạn từ nhỏ của Tề Dã.

Trải qua cùng lớn lên từ nhỏ nói cho cậu biết, người trước mắt nhìn như trong sáng này, kỳ thực có không ít ý nghĩ xấu. Luôn thích lấy người khác mua vui, mà thích nhất chính là vào giúp vui — chính là lấy vui sướng của mình trên cực khổ của người khác, kiểu loại cười trên nỗi đau của người khác. Bất quá, Tề Dã tự nhiên cũng biết đối phó với tên gia hỏa này thế nào.

“Toàn bộ đồ đều mua đủ rồi?”

Khoanh hai tay nửa dựa ở cánh cửa, Tề Dã hỏi.

“Đủ rồi, nếu không cậu để tớ vào nhà, tớ đếm từng cái cho cậu xem?” Tiểu Hoa Sinh cũng cười tủm tỉm nói. “Bất quá động tác nhanh lên một chút, một tuần nay đều nằm trong khoang thuyền trò chơi, dạ dày tớ đã sớm kháng nghị rồi.”

Bất đắc dĩ cười một tiếng, Tề Dã nhìn người bạn da mặt vô cùng dày, lui về phía sau cửa đường ra. “Vào đi.”

“Thuận lợi đạt được mục tiêu! Hoàn thành nhiệm vụ!” Cười đi vào nhà, Tiểu Hoa Sinh buông đồ xuống, đầu tiên nhìn xung quanh nhà một vòng, sau đó chạy đến phòng bếp nhìn một chút. Cuối cùng mới quay lại hỏi. “Hôm nay cậu chuẩn bị làm cái gì? Mấy món ăn?”

Tề Dã đang lật xem nguyên liệu mua về, lấy ra một củ khoai tây để trong tay ước lượng. “Thịt bò hầm khoai tây.”

“Ừ, khoai tây thịt bò, không tệ không tệ, còn gì nữa?” Lấy tay lau lau bên miệng, Tiểu Hoa Sinh lại hỏi.

“Khoai tây thái sợi xào ớt xanh, canh trứng tảo tía.”

“Lại khoai tây?” Chần chừ một chút, Tiểu Hoa Sinh lần thứ hai hỏi. “Cái khác đâu?”

“Không có, đã nhiều như vậy.” Giữa lúc nói chuyện, Tề Dã đã đứng dậy, đi vào phòng bếp đem nguyên liệu cần dùng lấy ra, toàn bộ thứ khác toàn bộ để vào tủ lạnh. Mà phía sau chỉ nghe tiếng Tiểu Hoa Sinh không dám tin tưởng hô to gọi nhỏ.

“Không phải đi, tớ đến một chuyến như thế, cậu bảo tớ mua nhiều đồ như vậy, kết quả chỉ làm ba món! Còn đều là thức ăn thường ngày!” Vừa nói chuyện, Tiểu Hoa Sinh vừa thử dùng hai mắt “ngập nước” đi làm cảm động người xảo trá có tâm làm bằng sắt đá trước mặt.

Tề Dã đang bật lửa chờ nồi nóng nghe vậy ngẩng đầu liếc hắn. “Vậy cậu không ăn?”

“... Ăn.” Cuối cùng Tiểu Hoa Sinh bắt đắc dĩ khuất phục dưới lạnh nhạt vũ lực, chỉ có thể nhẫn nại hạ xuống thân thú lao nhanh trong lòng, yên lặng cắn răng.

Cho dù là thức ăn thường ngày, ở trong tay người trù nghề cao siêu, cũng sẽ biến thành mỹ vị nhân gian không tầm thường. Nhất là loại cảm giác nhàn nhạt ấm áp trong thức ăn thường ngày này, càng khiến người ta rượu đủ cơm no, cũng cảm thấy mỹ mãn.

Sau khi ăn xong, xoa cái bụng ăn đến tròn vo, Tiểu Hoa Sinh thỏa mãn thở dài. “Vẫn là ở chỗ cậu đây ăn thoải mái. A Dã, tới nói cô gái trước đây chia tay với cậu thật không biết quý trọng, đầu năm nay đi đâu tìm được cái loại nam nhân tốt lên được phòng khách vào được phòng bếp này. Nếu như cậu là nữ, tớ từ lúc cậu vừa tròn mười tám tuổi liền đem cậu lấy về nhà rồi! Ha ha, con dâu nuôi từ bé.”

Tề Dã đang thu dọn bàn ăn, trừng mắt liếc người này. Bất quá thấy hắn đúng giờ đưa tới phần lương thực chuẩn bị ba hôm sau, Tề Dã quyết định tạm thời để người này đắc sắt một hồi, im lặng không lên tiếng bát đũa đến phòng bếp.

Thấy Tề Dã đi thu dọn, Tiểu Hoa Sinh rốt cục cảm thấy chút hổ thẹn, từ bên cạnh bàn đứng dậy đang chuẩn bị đi giúp một tay.

Tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên, nhìn Tề Dã bận việc trong phòng bếp, Tiểu Hoa Sinh rất không lễ độ khách thay chủ, đi qua nhận điện thoại.

“A lô, ai vậy?” Trong giọng nói của hắn trước sau như một lộ ra tùy ý cùng kiêu ngạo.

“... Là Vô Truy sao?” Người đối diện tựa hồ chần chờ một lát, mới hỏi.

“Cái gì vô không vô! Cậu là ai ——” Nói đến phân nửa, Tiểu Hoa Sinh đột nhiên hồi phục lại tinh thần. Biết số điện thoại này, ngoại trừ Tề gia cũng chỉ có mình, người trước mắt đang gọi điện thoại này, lẽ nào chính là...

Nghĩ đến đây, con người hắn vòng vo chuyển, lập tức sửa lời nói. “Đúng! Tôi chính là Diệp Vô Truy, cậu là ai tìm tôi có việc gì! Không có việc thì nhanh cúp máy, đứa nhỏ nhà tôi còn chờ tôi cho ăn đây!”

“...”

Nghe người ở bên kia điện thoại không lên tiếng nữa, Tiểu Hoa Sinh trong lòng cười thầm vài tiếng, đang chuẩn bị nói gì đó. Thành linh từ phía sau truyền tới một thanh âm trầm.

“Cậu phải về nhà cho đứa nhỏ ăn? Lúc nào có con riêng ở bên ngoài, bác trai bác gái không biết?”

Tiểu Hoa Sinh cứng đờ, chậm rãi xoay người lại. Chỉ thấy Tề Dã đang mỉm cười nhìn hắn, trong tay cầm một cái phương tiện truyền tin tức thời. “Có muốn bây giờ tới liền đem tin tức tốt này nói cho bác trai bác gái hay không. Dù sao họ trông mong cậu kết hôn cũng đã nhiều năm, cái này rất tốt. ngay đứa nhỏ cũng có rồi.”

Nhìn nụ cười ấm áp kia, kỳ thực lộ ra trận trận ám sắc của Tề Dã, khiến Tiểu Hoa Sinh không khỏi đánh một cái rùng mình, vội vã khấn cầu nói.

“Không nên! Đại ca! Tha tớ đi! Tớ chỉ tùy tiện nói chơi, nghìn vạn lần đừng cho hai người thái hoàng thái hậu trong nhà kia biết! Tớ sai rồi! Tớ không dám nữa!”

Thần sắc khấn cầu trong mắt, giống như chú chó nhỏ thương cảm hề hề của Tiểu Hoa Sinh, thoát nhìn thật đúng có vài phần “Đau khổ đồng người”. Tề Dã trong lòng buồn cười, nét mặt vẫn bảo trì vẻ mặt vốn có.

“Đưa điện thoại cho tớ.”

“Vâng! Bệ hạ, ngài nhận đi!” Bóp cổ họng kỳ quái kêu một câu, Tiểu Hoa Sinh cung kính đem ống nghe đưa qua.

Cầm điện thoại qua, liếc mắt nhìn bàn bệ đến chết không thay đổi nghĩ ở bên cạnh nghe trộm, Tề Dã chỉ có thể bắt đắc dĩ kể hắn nói.

“Xin chào.”

Nhưng mà, không nghĩ tới đối diện không có truyền đến thanh âm người nói chuyện, mà là một trận tiếng cười trầm thấp. Thanh âm kia trầm ổn mà cực từ tính, lại chứa một loại ái muội, khiến người nghe nhận không được mặt đỏ tới mang tai.

Sau khi tiếng cười dừng lại, Tề Dã rốt cục nghe được người đối diện nói.

“Cậu cho rằng tôi là ai?”

“...” Đưa tay xoa xoa lỗ tai, Tề Dã nói. “Ly Hỏa, cậu rất buồn chán.”

“Cậu nghe một tiếng liền biết là tôi?” Thanh âm bên kia tựa hồ mang theo một chút dương dương tự đắc.

Tề Dã liếc mắt nhìn Tiểu Hoa Sinh đang nghe trộm bên cạnh, trong lòng nghĩ hai người này thật đúng là có một điểm chung, luôn luôn dễ dàng thích lên mặt. Thế nhưng, đối phó với người như thế, cậu đã tìm ra một phương pháp.

“Tôi biết là cậu, bởi vì chỉ có ba người biết số điện thoại của tôi. Trong đó một người hiện tại ở ngay bên cạnh tôi, người khác lúc nào tuyệt đối không gọi tới, tự nhiên chỉ có thể là cậu.”

“Ồ bên cạnh cậu?” Thanh âm trong điện thoại thoáng cái trầm xuống. “Là người bạn này?”

“Ừ.” Đưa tay xoa nhẹ cạnh bàn, Tiểu Hoa Sinh chớp chớp mắt nhìn mình, Tề Dã trả lời.

“... Hảo Mộng Vô Hoa?” Ly Hỏa bên kia, thoáng cái liền đoán trúng.

“Ừ, chính là hắc, vừa ở nhà tôi dùng bữa trưa xong.” Nhớ tới ở phòng bếp còn một đóng nồi bát chưa rửa xong, Tề Dã thờ ơ nói.

Ai biết lời này vừa nói ra, bầu không khí bên kia nhất thời giảm xuống mấy độ. Chỉ nghe thấy thanh âm tựa hồ mang theo ý cười của Ly Hỏa. “A? Dùng bữa trưa?”

“Ừ. Cậu muốn đi đâu?” Tề Dã đang trả lời một câu, xoay người phát hiện Tiểu Hoa Sinh cong thắt lưng dáng vẻ như muốn chuồn đi, một tay túm áo hắc, hỏi một câu.

“Ha ha, tở, tới chỉ là đột nhiên thấy bụng khó chịu, muốn đi WC một chút, các cậu trò chuyện trước.” Tiểu Hoa Sinh cười ngượng ngùng nhanh chóng tránh thoát khỏi tay Tề Dã, rời khỏi hiện trường gây chuyện. Hắc hiện tại hồi hận không ngốt, vì sao lúc đó đầu óc lại nghĩ ra loại phương pháp này chính Ly Hỏa, bây giờ không chỉ không chính được người, bản thân còn phải đối mặt với điều xấu có thể xảy ra trong trò chơi, thực sự là cái được không bù đủ cái mất, lợi bất cập hại.

Nhìn Tiểu Hoa Sinh mặc danh kỳ hiệu chạy trốn, Tề Dã một mình đứng tại chỗ, tiếp tục trò chuyện với Ly Hỏa.

“Lần này tìm tôi, có chuyện gì? Có tin tức rồi sao?”

“Không có.” Không ngờ, Ly Hỏa trắng trợn phủ định. “Chỉ thử số một chút, đây không phải không tín nhiệm cậu, mà chỉ là một loại cẩn thận thôi. Cậu có thể hiểu chứ?”

Tề Dã lần thứ hai nghĩ, tính cách bản thân Ly Hỏa với trong trò chơi thực sự không hề khác nhau, có đôi khi khiến người ta tức giận đến không nói được lời nào, bởi vậy, cậu chỉ có thể phản kích như vậy.

“Ừ, tôi hiểu. Bây giờ cậu cũng nghiệm chứng qua, vậy cúp đi.”

“Này, chờ một chút ——!”

Không đợi người bên kia điện thoại nói chuyện, Tề Dã cách một tiếng, lưu loát cúp điện thoại.

“Thế nào?”

“Không, không có việc gì. Chỉ là trong lòng cảm thấy hơi kính phục, kính phục mà thôi.” Trong miệng nói như vậy, trong lòng Tiểu Hoa Sinh nghĩ, quả nhiên là sơn ngoại hữu sơn ngoại hữu nhân.

Một vật khác một vật.

53. Chương 53: Tiệc Rượu

“Đây là văn kiện của tuần vừa qua cần ngài xử lý.”

Thư ký đem một chồng văn kiện đặt trên bàn công tác, nhìn không được len lén ngẩng đầu quan sát ông chủ sắc mặt không hề tốt.

Ba một tiếng đặt điện thoại di động lên bàn, đó có thể thấy được tâm tình chủ nhân của điện thoại di động xác thực rất kém.

Không muốn gặp xui xẻo vào lúc này, thư ký cẩn cẩn dực dực lui về phía sau vài bước.

“Chờ một chút.”

Nhưng mà không đợi hắn đi xa, cũng đã bị người gọi lại. Trong lòng kêu khổ một tiếng, biểu hiện ra một bộ mỉm cười trạng thái công tác, thư ký nói.

“Xin hỏi còn có chuyện gì sao? Ông chủ.”

“Tôi nghe nói cậu sắp kết rồi.” Tiếng nói nghe không ra ngữ khí hỏi như vậy.

“Đúng vậy, cuối tháng này.” Về mặt mỉm cười thừa nhận, trong lòng thư ký lại thổ tào. Đại boss sát thủ mặt cười này, tuyệt đối không phải mục đích chúc mừng mà hỏi vấn đề này, nhất định còn có nguyên do khác! Bởi vậy, đã ở trong lòng âm thầm đề phòng.

“Như vậy, vị hôn thê của cậu đột nhiên treo điện thoại của cậu thì sao?” Ông chủ tiếp tục nói.

“Cái này... Nhìn tình huống đi, nếu như bởi vì có vài việc khiến cô ấy giận mà nói, như vậy treo điện thoại của tôi cũng chỉ là chuyện nhỏ. Bất quá, dưới loại tình huống này, chỉ cần gọi mấy cuộc điện thoại dỗ dành, trên cơ bản cô ấy cũng sẽ không giận nữa.”

Thư ký len lén thở dài một hơi, hóa ra ông chủ muốn làm cố vấn yêu đương. Thật không nghĩ tới boss luôn luôn bình tĩnh ổn trọng tại lúc đối mặt với vấn đề tình cảm, cũng ngây thơ như thế.

Bất quá như vậy cũng tốt, nói không chừng hắn cũng vừa vặn mượn cơ hội này hảo hảo trả lời, gia tăng cho mình một ít ấn tượng.

Thư ký đánh cái chủ ý này, quyết định chăm chú làm cố vấn tình yêu cho ông chủ, có hỏi nhất định đáp.

“Dưới tình huống lần đầu tiên gọi điện thoại sau đó đối phương liền cúp máy, cũng có thể lập tức gọi lại sao?”

Vừa nghe vấn đề này, thư ký liền hoảng sợ đổ một thân mồ hôi lạnh. Tình cảnh này ông chủ lần đầu tiên gọi điện thoại liền chọc đối phương tức giận, thực sự là thiên phú dị bẩm.

“Không, không, không. Loại thời gian này, dưới tình huống hai người còn chưa quen thuộc lẫn nhau, hẳn là không nên lập tức gọi qua, để không làm đối phương phản cảm, lát nữa gọi lại sẽ tốt hơn.” Bất quá, lần đầu tiên trò chuyện liền chọc đối phương phát cáu cắt đứt điện thoại, yêu đương này của ông chủ không phải đùa đi!

Trong lòng thư ký nghĩ như vậy, nhìn sắc mặt không được tốt lắm của boss trước mắt, không dám nói thẳng.

“Chờ?” Lòng mày tựa hồ càng nhíu chặt, ông chủ dường như không tình nguyện hỏi. “Vậy phải đợi bao lâu?”

“Cái này sao, tối thiểu cũng là ngày mai đi, đừng khiến đối phương cảm thấy ngài quá mức vội vàng.”

“Một ngày đêm...”

Giọng nam thấp một tiếng cuối cùng, thư ký liền không nghe được thanh âm khác của ông chủ. Ngẩng đầu vừa nhìn, chỉ thấy boss lớn đã vùi đầu chuyên tâm lật xem văn kiện, bắt đầu công việc bị tích lũy lại.

Yên lặng lùi tới cửa, trong nháy mắt đóng cửa phòng làm việc, trong lòng thư ký nghĩ chính là, đến tột cùng là cô nàng nhà ai, khiến ông chủ chưa bao giờ nói chuyện yêu đương bày ra loại trạng thái này?

Tuyệt đối là một nhân tài!

“Đáng tiếc một người. Lấy trù nghệ này của cậu, đi nhà hàng năm sao làm bếp trưởng cũng đủ tư cách, nhưng chỉ có thể mai một tại chốn thôn quê.” Tiểu Hoa Sinh ở nhà Tề Dã cạo bữa trưa rồi lại cạo bữa tối, một bên xỉa rằng một bên cảm thán nói. “Thật đáng buồn! Đáng tiếc! Thật đau lòng!”

“Quả thật là mai một rồi.” Tề Dã tràn đầy đồng cảm. “Chỉ có thể làm cho loài động vật ăn thịt không biết thưởng thức cậu.”

Trên cơ bản, mỗi lần làm đồ ăn đều do Tề Dã tự mình xử lý, Tiểu Hoa Sinh động cũng không động mấy đũa.

“Người ăn thịt thì sao? Ăn thịt mới là sinh vật cao cấp.” Tiểu Hoa Sinh đắc ý nói, còn chưa đắc ý xong, liền bị Tề Dã kéo đến bên cạnh bàn.

“Thu dọn bàn ăn, sinh vật cao cấp.”

Nói như vậy xong, Tề Dã vỗ vỗ tay, đi đến phòng ngủ bên cạnh. Tiểu Hoa Sinh phía sau thấp giọng oán giận, nhưng rốt cuộc cũng không phải người ăn quýt, vẫn xắn tay áo thu dọn.

Mà Tề Dã quay về đến phòng ngủ, lại mở tủ quần áo ra, kiểm tra mấy bộ chính trang không nhiều lắm.

Lấy ra một bộ chính trang màu đen, tuy rằng chất liệu cùng thiết kế thoát nhìn đều là một bậc, nhưng kiểu dáng cũng là kiểu dáng mới năm gần đây. Có lẽ, chế thức từ mấy năm trước rồi. Tề Dã lấy bộ chính trang màu đen này ra rồi đóng cửa tủ quần áo, lại ở trong phòng tìm kiếm thứ khác.

Một ít bụi phủ tại góc, cậu đã thật lâu không có chạm vào vật phẩm.

“Ồ? Cậu muốn tham gia tiệc rượu?”

Tiểu Hoa Sinh đi theo vào nhìn một vài đồ chuẩn bị tham dự tiệc tối, không khỏi ngạc nhiên nói.

“Ừ.” Tề Dã đang vui đùa khổ tìm cái đầu lên tiếng. Thật nhiều đồ, lúc trước dọn ra khỏi Tề gia sau đó cậu lại thấy quá vô dụng, bởi vậy cũng không quá dễ tìm được.

“Khó có được, khó có được.” Ngồi vào bên giường, Tiểu Hoa Sinh tấm tắc cảm thán nói. “Cậu dĩ nhiên lại nguyện ý xuất hiện, là tiệc rượu nhà ai? Sẽ không phải coi trọng tiểu thư nhà người ra rồi đi.”

Tề Dã lườm hắc một cái.

“Tám giờ mười ba tối, Sùng Nhạc.”

“Ai! Thời gian địa điểm này có chút quen tai! Chờ một chút, đây không phải niên hội của Vạn Hoa sao?” Tiểu Hoa Sinh lúc này mới nhớ tới, niên hội năm nay của tập đoàn Vạn Hoa cũng cùng thời gian, cùng địa điểm cử hành. Hắc kinh ngạc vạn phần nhìn về phía Tề Dã nói. “Cậu muốn đi? Cậu không phải đã mặc kệ chuyện bên này rồi sao?”

Lập tức, như nhớ tới cái gì đó, Tiểu Hoa Sinh trở nên phẫn nộ. “Là bọn họ bắt cậu đi? Tề gia lần nọ gọi cậu về, chính là vì chuyện này! Tổ khảo, một đám không mặt mũi không da, năm đó tự chủ trương bức cậu đi, hiện tại lại muốn cậu về! Bọn họ cho rằng đây là quả bóng sao, ném ra còn mang về?!”

Bị dáng vẻ khô hời của hắc chọc cười, Tề Dã ngừng động tác trong tay, ngẩng đầu nhìn bạn tốt.

“Đây là tổ tự nguyện, sau khi chuyện lần này kết thúc, tổ liền không còn một chút quan hệ với bọn họ.” Tề Dã nói, chớp chớp mắt cười nói. “Một lần bán đứt, chẳng phải rất có lời?”

Nhìn bạn tốt lộ ra nụ cười, trong lòng Tiểu Hoa Sinh lại là một mảnh đắng chát. Gút mắt nhiều năm thế này, không phải một lần chấm dứt là có thể kết thúc? Bất quá, lúc này hắc không dám chọc Tề Dã đau lòng, chỉ có thể nói. “Hy vọng đi, nếu như dựa vào lần này xong hết mọi chuyện với Tề gia, mới là cực kỳ tốt.”

“Ừ, tổ cũng mong như vậy.” Tề Dã thấp giọng đáp, trong mắt là thần sắc không nhìn rõ.

Tâm tình Tần Diễm gần đây không tốt, điểm này, toàn bộ cấp dưới tiếp cận hắc đều có thể nhìn ra. Thế nhưng không ai đoán ra, vị nham hiểm miệng nam mô bụng bồ dao găm này, vì sao lại đột nhiên mất đi

hứng thú mỉm cười. Cho dù là giả cười, tốt xấu cũng có thể giảm bớt bầu không khí trong phòng làm việc không phải sao?

Chỉ có Tần Diễm mới biết được, nguyên do của tất cả, đều đến từ bị một người từ chối nhận điện thoại.

Liên tiếp ba ngày, hẳn mỗi ngày đúng giờ dậy sớm nhà của Diệp Vô Truy, thế nhưng luôn nhận được một trận âm bản.

Không ai nhận, không ai nhận. Là thật sự không ai ở nhà nhận điện thoại, hay là cố ý tránh né hẳn? Muốn biết rõ điểm này, nhưng Tần Diễm không tìm được đường sự, tâm tình tốt không biết chạy đi nơi nào. Mà lúc này, người duy nhất biết tâm sự của hắn, chỉ có thư ký thân là “cố vấn tình yêu”.

Nhìn ông chủ liên tiếp ba ngày áp suất thấp, thân là một thư ký làm hết phận sự, vội vã giải ưu nói. “Cố gắng, đối phương là có chuyện quan trọng phải xử lý, rời khỏi nhà vài ngày, chờ lúc cô ấy trở lại thấy ngài gọi điện qua nhiều lần như vậy, có lẽ sẽ chủ động liên hệ tới.”

“Chủ động liên hệ?” Tần Diễm thiêu mi. “Sẽ sao?”

Đón cặp mắt sắc bén kia, thư ký kiên cường chống đỡ mỉm cười nói. “Người bình thường đều sẽ làm như vậy.”

Người bình thường sau khi về nhà thấy nhiều cuộc điện thoại chưa nhận như vậy, đều sẽ nghĩ có việc gấp tìm mà gọi lại đi. Đây là thường thức rồi. Chỉ bất quá, thư ký len lén quan sát sắc mặt hơi thay đổi của boss tổng, trong lòng thầm than. Nhân vật bị vị thiếu khuyết thường thức này coi trọng, sẽ không là một sinh vật tương đồng đi. Như vậy, thời gian tới có thể không dễ sống.

“Được rồi, về tiệc tối đêm nay, đã giúp anh chuẩn bị tốt phục sức cùng vật phẩm cần thiết, cần mặc thử không?” Nhớ tới một chuyện quan trọng khác, thư ký hỏi.

“Không cần, đến lúc đó đúng giờ nhắc nhở tôi là được.” Tần Diễm tiếp tục cúi đầu làm việc, đầu cũng không nâng lên trả lời.

“Vâng.”

Một chỗ khác, ba ngày không nhận điện thoại của Tần Diễm, quả thực không phải Tề Dã cố ý. Ba ngày này cậu quả thực không ở nhà, mà là một mực ở Tiểu gia. Sau khi nghe nói Tề Dã sẽ tham dự tiệc tối năm nay, Tiểu Hoa Sinh không phân trần liền kéo hắn đến Tiểu gia.

“Trường hợp tham dự tiệc này, sao có thể mặc quần áo cũ mấy năm trước!” Dùng những lời này đến lừa dối Tề Dã, không, kỳ thực là Tiểu Hoa Sinh mạnh mẽ túm tới, bắt đầu la hét chuẩn bị tất cả trang phục và đạo cụ cho Tề Dã.

Cha mẹ Tiểu gia, hiện tại một trong ba đại gia tộc tập đoàn Vạn Hoa Tiểu gia gia chủ cùng Tiểu phu nhân, biểu thị hoan nghênh chân thành với Tề Dã đến thăm. Đồng thời, Tiểu phu nhân cùng con trai nhà mình, vì trang phục của Tề Dã mà vạch kế hoạch.

Mà gia chủ Tiểu gia ở một bên nhìn hai mẹ con hưng phấn mà thương nghị, một bên còn lại cùng Tề Dã nói chuyện phiếm.

“Đã lâu không gặp, gần đây thế nào? Có khỏe không?”

Đối với trưởng bối như ruột thịt, gia chủ Tiểu gia cùng phu nhân từ nhỏ cũng rất quan tâm mình, Tề Dã vẫn rất kính ái.

“Không để bác trai lo lắng, con trải qua cũng không tệ lắm, sau khi rời khỏi nhà ít đi rất nhiều gò bó.”

“Gò bó.” Gia chủ Tiểu gia thở dài một hơi. “Nếu thật sự không gò bó thì tốt rồi. Con lúc này tham dự tiệc rượu, cũng là Tề gia bên kia nói gì với con đi. Tuy rằng không thể can thiệp chuyện nhà con, thế nhưng Tiểu Dã, có chuyện gì không hài lòng không nên luôn tự mình gánh chịu, nói nhiều với Hoa Sinh, mình cũng đừng buồn bực ở trong lòng.”

“Không có, sao người cùng A Sinh đều nói giống nhau? Lần này con chỉ xuất phát từ ý nguyện của chính mình, cũng không có gì không thích hợp.” Tề Dã mỉm cười nói. “Người lo lắng nhiều rồi.”

“Phải không?” Nhìn Tề Dã lộ vẻ tươi cười, gia chủ Tiểu gia nói. “Vậy là tốt rồi.”

Thiên tài kinh động từ nhỏ này, cuối cùng lại đơn độc buồn bã rời khỏi hậu bối, thật sự khiến ông có nhiều tiếc hận, nhiều không đành lòng.

Nhưng mà chuyện đến mức bây giờ, năm đó là vì cái gì?

Chung quy bắt quá, chính là tình tự của một người.

54. Chương 54: Tiệc Tối (hai)

Tập đoàn Vạn Hoa mỗi năm mít tinh một lần, nói là mít tinh không bằng nói là tiệc tối khánh công.

Các đại cổ đông cùng cao tầng công ty tề tụ một chỗ, sau một năm bận rộn, một năm làm tổng kết công việc. Mà lên tiếng ngắn gọn chính là vũ hội cùng tiệc tối, còn lại là trường hợp của các phu nhân cùng tiểu thư — câu một người con rể mỹ mãn, vị hôn phu tuyệt hảo.

Về phần rùa vàng được chọn hạng nhất kia, đương nhiên chính là tổng giám đốc hiện nay của tập đoàn, gia chủ Tần gia Tần Diễm.

Nói trên sự nghiệp, tướng mạo anh tuấn, nam nhân năm ở tuổi hoàng kim, hiện nay cũng không có bạn gái. Một khối thịt dề béo như vậy ở trước mắt, có thể nào không khiến các tiểu thư khuê các này thèm nhỏ ba thước. Thế nhưng đẳng cấp cao cùng vị rùa vàng này, là thủ đoạn của hắn với người ngoài.

Tần Diễm cũng không bày ra thái độ lạnh lùng với phụ nữ, nhưng nụ cười ôn nhu kia lại khiến người không thể quá tiếp cận, không biết khiến bao nhiêu các thiếu nữ hoài xuân tránh lui ba bước — nam nhân chung quy có thể nắm giữ chừng mực vừa đúng, khiến toàn bộ phụ nữ đều không thể tiếp cận vào phạm vi của hắn, đồng thời, cũng không có vẻ thất lễ.

Đối mặt với nụ cười bình yên mà ôn nhu kia, đưa ra một ít yêu cầu quấy nhiễu với hắn, tựa hồ là một chuyện quá phẫn. Phụ nữ không đành lòng khiến dung nhan tuấn mỹ kia bởi vì yêu cầu của mình mà dính một tầng bóng ma, cho nên phần lớn vẫn duy trì tâm lý chỉ có thể quan sát từ xa.

Nếu mình không chiếm được, cũng không thể để những người khác có được. Các tiểu thư đây đó âm thầm phân cao thấp. Cũng may nhờ có việc này, mấy lần Tần Diễm tham gia tiệc tối, tuy rằng có tương đối nhiều phụ nữ hoàn toàn ghen, nhưng đến nay cũng chưa rơi vào trong chuyện xấu màu hồng phần nào.

Khác với các hoa hoa công tử hắn ở trong một bụi hoa thân không hề dính phấn, Tần Diễm từ nước ngoài trở về, càng ngoài ý muốn có vẻ phá lệ bảo thủ.

Vì vợ tương lai quý trọng thân thể của mình, có người truyền lưu hành vi của Tần Diễm như thế. Trong khoảng thời gian ngắn, lấy chuyên tâm thâm tình là điểm, Tần đại thiếu ở giữa các nữ sĩ càng nổi tiếng hơn. (Vì A Truy =)))

“Ông chủ, năm phút sau, là thời gian ngài lên đài đọc diễn văn.” Thư ký đi theo bên người Tần Diễm thì thầm nói, đồng thời chịu đựng ánh mắt sắc bén từ khắp hội trường truyền đến, không khỏi ngẫm lau mồ hôi.

Ánh mắt sắc bén của những tiểu thư này, thật đúng là không phải dễ nhìn. Chỉ là gần kề bên người boss nói một câu mà thôi, có cần phải như vậy không?

Phụ nữ, phụ nữ a.

“Tôi đã biết.” Buông chén rượu trong tay, Tần Diễm nhìn người đồng sự xa xa phía trước gật đầu thăm hỏi, lập tức hướng phòng chuẩn bị phía sau đi đến.

Trước khi phát biểu làm chuẩn bị chu đáo, đây là thái độ cẩn thận trước sau như một của hắn. Mà trước khi đi vào phòng, Tần Diễm dừng lại hỏi một câu.

“Không gọi lại?”

Không đầu không đuôi nói một câu, thư ký cũng rất nhanh liền hiểu rõ, khẽ lắc đầu nói. “Thật đáng tiếc, đối phương còn chưa gọi điện lại.”

Vì chuẩn bị một hồi phát biểu, điện thoại di động của Tần Diễm đặt ở chỗ thư ký. Hắn vừa hỏi kia, tự nhiên là vấn đề mấy ngày nay vẫn quan tâm vị kia có gọi điện thoại trả lời hay không.

Nhận được đáp án phủ định. Thư ký còn chưa kịp quan sát thần sắc Tần Diễm, boss lớn đã đẩy cửa đi vào phòng chuẩn bị.

“Ba ——” Tiếng động không nhẹ vang lên, trước khi thư ký còn chưa theo vào, Tần Diễm liền vung tay đóng cửa lại.

Nhìn cánh cửa lớn đóng lại trước mắt thiếu chút nữa đụng vào mũi mình, thư ký chỉ có thể thở dài một hơi với ván cửa.

Không biết vị kia ở nơi nào, xin ngài nhanh gọi điện lại một chút, còn tiếp tục như vậy, tôi ăn không tiêu.

Ngoài cửa lớn của khách sạn nơi tổ chức tiệc rượu, một chiếc xe có rèm che màu đen vừa ổn định dừng lại.

Người giữ cửa tiến lên bắt chuyện tân khách, cửa xe sớm đã mở, một thanh niên vẻ mặt không kiên nhẫn đi ra.

“Đến muộn! Đến muộn! Tôi nói A Dã, cậu có thể đừng lằng nhằng nữa được không!”

Chỗ ngồi phía sau bên kia, cửa xe chậm rãi mở ra.

Một đôi chân bước ra khỏi xe, tây trang màu xám bạc nổi bật dưới bóng đêm, lộ rõ ưu nhã cùng cao quý. Nửa thân trên trong tây trang mặc áo sơ mi đậm màu, màu đậm có vẻ trầm ổn, giảm thiểu vài phần sắc bạc mang đến cảm giác khiêu thác. Trọn bộ trang phục, vừa có cảm giác thời thượng của thanh niên trẻ tuổi, lại không mất thành thực ổn trọng của nam nhân. Phổi trên dáng người cao gầy, có thể đánh giá chín mười phần.

Chủ nhân của trang phục đột nhiên dừng bước tiến, vươn tay phải chính cà vạt. Động tác này khiến người xung quanh âm thầm chú ý, cũng không khỏi di chuyển yết hầu lên xuống. Tuy nói là ngón tay của nam nhân, nhưng đầu ngón tay cốt cảnh mảnh khảnh, nhưng không hiểu sao hấp dẫn ánh mắt người khác, có một loại cảm giác mỉa mai hoặc tiềm tàng. Cho dù xẹt qua trong không trung, cũng như mang theo dư quang.

Đợi được người ở chỗ ngồi sau hoàn toàn đi ra khỏi xe, tầm mắt mọi người không khỏi đều bị hấp dẫn qua.

Nam nhân anh tuấn trẻ tuổi, tại buổi tiệc tối này không hiếm thấy. Nhưng còn hơn nam nhân đem bản thân trang trí như bích thảo, người này xuất ra khí tràng, càng khiến người chú ý. Trầm liêm mà hàm súc, không trương dương không lộ ra ngoài, rồi lại hết lần này tới lần khác có thể khổng chế được toàn tràng. Nam nhân dùng thành thạo của bản thân nắm trong tay toàn cục.

Rõ ràng có dung mạo tuấn kiệt, bản thân lại dường như không tự biết, đối với ánh mắt xung quanh không hề phát giác. Nhẹ nhàng nhú mày, làm như đang vì việc nào đó mà bị quấy nhiễu.

“Người vì ngủ quên mà để lỡ, tôi không thể như vậy.”

Tiếng nói thanh dương mà êm tai, mang theo một tia bất mãn.

Tiểu Hoa Sinh có vẻ lo lắng nhìn khuôn mặt kia, không có tâm tư phản bác mà là cầu xin tha thứ nói. “Đi! Tôi biết là lỗi của tôi, đại thiếu gia, tôi bây giờ chỉ cầu ngài một điều, nếu không kịp thời gian, lão gia tử nhà tôi nhất định sẽ làm thật tốt!”

“Lần sau nhớ kỹ giáo huấn, không nên ham ngủ.”

“Tuân mệnh tuân mệnh!” Vội vã gạt đầu, Tiểu Hoa Sinh kéo Tề Dã, liền lao điên cuồng vào trong khách sạn. Mà cho đang chạy trốn mất dáng vẻ, người nọ bị kéo phía sau, như trước là một bộ dáng dập dềnh tự nhiên, không chút nào có vẻ chật vật.

Thẳng đến hai người đi xa, thanh âm động cơ ô tô vang lên, người xung quanh mới khôi phục lại tinh thần. Tại thời gian rời cương vị, người giữ cửa mới tới nhận không được nghỉ hoặc nói.

“Đêm nay không phải tiệc tối của Vạn Hoa sao? Người vừa rồi, dường như chưa gặp qua.”

“Trái lại người bên cạnh người nọ có chút quen mắt, là tam thiếu của Tiểu gia.” Có người khác nói.

“Bất quá, xem ra...”

“Khụ khụ.”

Đột nhiên vang lên tiếng ho khan cảnh cáo, khiến hai vị người mới trong lòng mát lạnh, vội vã dừng lại.

“Quản lý!”

Nam nhân trung niên nghiêm túc trước mắt liếc nhìn hai người. “Trong lúc công tác, cấm nói chuyện phiếm.”

“Vâng, vâng! Xin lỗi! Lần sau sẽ không thế nữa ạ!”

Rắn dạy người mới xong, nam nhân trung niên nhìn về phía đại sảnh, không khỏi thì thào tự nói.

“Dĩ nhiên lại là hắn...” Lắc đầu, quản lý tiếp tục đi tuần tra cương vị.

Trong phòng tiệc, một trận vỗ tay nhiệt liệt liên miên không dứt.

Tần Diễm đứng ở trên đài hơi hành lễ với mọi người.

“Như vậy, cảm ơn các vị đã đến. Mời mọi người thỏa thích hưởng thụ tiệc rượu đêm nay.”

Sau khi kết thúc diễn văn, Tần Diễm đi xuống đài phát biểu. Một bên thư ký vội vã tiếp nước.

Tiếp nhận nhấp một ngụm, Tần Diễm bất động thanh sắc nói. “Gọi lại?”

Hỏi chuyện gì, không cần nói cũng biết.

Ông chủ lớn của tôi, mười phút trước không phải ngài vừa mới hỏi qua sao? Tâm trạng tuy oán giận như vậy, thư ký vẫn một bộ dáng đáp cung kính nói.

“Đối phương không có gọi lại.”

Vừa nhìn đến nếp nhăn giữa mi càng có xu thế sâu hơn, thư ký vội vã nói thêm một câu. “Nhưng, loại thời gian này người bình thường đều đang dùng bữa, có lẽ lát nữa vị kia sẽ gọi lại cho ngài.”

Nhìn trăng diện trong phòng tiệc ăn uống linh đình, lông mày Tần Diễm nói ra. “Vậy sao? Vậy chờ một lát.”

Trong lòng thư ký vừa thở phào nhẹ nhõm, lại thấy cách đó không xa một nam nhân trẻ tuổi chạy tới bên người Tần Diễm. Trong lòng hắn hô hồng hét, người nọ là tâm phúc của Tần Diễm, nhìn vẻ mặt hắn nghiêm túc chạy tới lúc này, khẳng định không phải báo tin tức tốt.

“Ông chủ.” Đi tới bên người Tần Diễm, nam nhân chào hỏi, lập tức thấp giọng nói cái gì đó.

Nghe thuộc hạ báo cáo xong, Tần Diễm lại là biểu tình không thèm để ý, thanh âm lạnh lùng nói. “Không cần để ý tới bọn họ.”

“Thế nhưng, những người đó sau lưng chắc chắn đang ——!”

Nhẹ nhàng khoát tay áo, khôn để cho thuộc hạ nói xong, Tần Diễm cầm ly rượu lên, lộ ra một nụ cười, trong mắt, lại có quang mang chiếm đoạt.

“Cho dù con chuột nhỏ già có cao được tới đâu, chung quy cũng trốn không thoát khỏi địa bàn của sư tử. Để tôi chờ mong một phen, bọn họ sẽ dâng tặng trò hay gì.”

Bên kia, Tề Dã cùng Tiểu Hoa Sinh vừa mới chuẩn bị đi vào phòng tiệc, lại bị người ngăn cản.

“Tề tiên sinh! Tề Mặc Du tiên sinh đang ở trong phòng khách quý chờ ngài, xin đi theo tôi.”

Một thanh niên phục vụ mặc chế phục vội vã nói.

“Phòng khách quý?” Tề Dã nghi hoặc. Vốn có thương lượng, cũng chỉ là bảo Tề Dã đứng ra đại diện Tề gia tham gia tiệc tối này mà thôi, sao lại ở cửa tiệc rượu lại bị ngăn cản?

“Đúng vậy, Tề Mặc Du tiên sinh bọn họ vừa rời khỏi phòng, phân phó nếu như nhìn thấy ngài, trực tiếp dẫn ngài đến phòng khách quý là được.” Người phục vụ khom người nói.

“Lão hồ ly này, lại dùng trá.” Tiểu Hoa Sinh bên cạnh bắt mắt. “A Dã, tớ đã nói hấn lừa cậu đến, nhất định không có chuyện gì tốt.”

Tề Dã tự nhiên cũng rõ ràng trong đó tất có khúc chiết, nhưng cũng chỉ nói. “Cho dù bọn họ tính toán nhiều nữa, đây cũng là một lần cuối cùng. Sau đó, tớ cùng bọn họ không liên quan.”

Nhìn sắc mặt Tề Dã so với bình thường có vẻ còn muốn lạnh lùng hơn vài phần, Tiểu Hoa Sinh không khỏi lo lắng nói. “Nếu không tớ đi cùng cậu.”

Nhìn bạn tốt lo lắng cho mình, Tề Dã cười cười. “Không cần, cậu mau vào đi thôi, phỏng chừng bác trai còn đang chờ cậu. Tớ bên này, có thể tự xử lý tốt.”

Tiểu Hoa Sinh lúc này mới nhớ tới chuyện đến muộn, gia chủ Tề gia đều đã rời khỏi phòng tiệc, đây nói rõ phần đọc diễn văn đầu buổi tiệc đã kết thúc. Minh bây giờ đến, nhất định phải bị giáo huấn!

Tề Dã nhìn biểu tình của hấn, tiếp tục nói. “Chậm một chút nữa, chỉ sợ không phải cho ăn giáo huấn đơn giản như vậy.”

“Vậy, vậy A Dã tới đi vào trước! Bản thân cậu cẩn thận một chút, có chuyện gì, lập tức gọi điện thoại cho tớ! Lập tức!” Một bên hướng Tề Dã hô, Tiểu Hoa Sinh xoay người chạy ào vào trong phòng tiệc.

Mà lúc không nhìn thấy Tiểu Hoa Sinh, Tề Dã thu hồi nụ cười bên mép, thanh âm bình thản nói.

“Dẫn đường đi.”

“Vâng! Mời đi bên này, Tề tiên sinh.”

Bên phía kia, Tiểu Hoa Sinh điên điên chàng chàng chạy ào vào phòng tiệc, tự nhiên khiến cho mọi người quan tâm, trong đó không thiếu tiếng cười có chút hả hê của một ít người.

Cậu ấm Tiểu gia đã đánh mất mặt mũi, chỉ có thể đón ánh mắt lạnh lẽ của cha già nhà mình xấu hổ đi qua, rất nhiều người xung quanh, đều buồn cười nhìn một màn này.

Nhưng mà, trong đông đảo tầm mắt quan sát, lại có một đạo mang hàm nghĩa khác.

“Người nọ là ai?”

Tần Diễm hỏi, ngữ khí tựa hồ không có gì khác.

“Vị kia là tam thiếu gia Tiểu gia, bình thường không dự họp qua trường hợp này, ngài còn chưa thấy qua hấn. “Thư ký cung kính nói.

“À ——?” Ngữ điệu dư âm kéo dài, tựa hồ mang theo một phần ý khác. “Tiểu gia tam thiếu.”

Ngón tay ở nơi bí mật gõ gõ, biểu thị công khai tâm tình chủ nhân lúc này không bình thường.

Trong nháy mắt người đến gần trong phòng, Tần Diễm đã nhận ra hấn. Hảo Mộng Vô Hoa, bóng đèn luôn khiến hấn âm thầm cảm thấy, sao hấn lại không nhớ rõ?

“Hảo Mộng Vô Hoa là người Tiểu gia, như vậy, thân phận cậu là gì?” Thanh âm trầm trầm, ngoại trừ chính hấn, ai cũng không nghe thấy.

Tần Diễm chậm rãi đọc ra cái tên kia.

“Diệp Vô Truy.”

55. Chương 55: Đám Hối

Tề Dã ngồi ngay ngắn, đối diện và bên cạnh cậu, đều có người chia nhau ngồi.

Giống như đàm phán, người nọ ngồi đối diện cậu, bên cạnh bọn họ đều có mấy người ngồi bên cạnh, người hai bên nhìn nhau. Chỉ bất quá, cùng kinh nghiệm Tề Dã trải qua hội nghị đàm phán trong công ty chính

là, lần này người ngồi đối diện cậu là một cô gái rất có dung mạo, mà mà hai vị ngồi cạnh đều mang theo đầy mặt vẻ tươi cười.

Dùng lời thông thường mà nói, đây là một hồi thân cận.

Mới vừa được bồi bàn dẫn đến gian phòng này, Tề Dã liền bị người kéo vào ngồi ở vị trí này. Dắt hẳn chính là gia chủ phu nhân Tề gia, cũng chính là mẹ Tề Dã, ở trước mặt mọi người, hẳn cũng không bày ra sắc mặt cự tuyệt cứ như vậy không hề để phòng bị kéo đến bữa tiệc thân thiết đặc biệt này ngồi xuống.

Không đợi Tề Dã mở miệng, Tề phu nhân bên cạnh liền nhiệt tình thành thực giới thiệu hai người với nhau. Ở giữa, nghe người nhà hai bên tỉ mỉ như trên bảo nói một lần quá trình quang huy của hai người từ nhỏ đến lớn, Tề Dã mặt không biểu tình ngồi, trong lòng đã có phỏng đoán.

Lần này Tề gia viện cớ gọi cậu đến, chính là vì cuộc thân cận này.

Lấy thân phận của Tề gia mà nói, đương nhiên không phải thân cận bình thường, mà là dính dáng quan hệ phức tạp của hôn nhân lợi ích, mà Tề Dã chính là quân cờ trong tay bọn họ. Tên tuổi đại thiếu của Tề gia, cho dù qua nhiều năm như vậy, ở trong các đại thế gia vẫn dùng tốt.

Tề Dã nhàn nhạt nhìn gia chủ Tề gia ngồi cùng một chỗ với gia trưởng đối phương, trong lòng buồn cười. Tề Mặc Du hôm nay dĩ nhiên cần nhờ loại hôn nhân lợi ích này để giữ thể diện, xem ra Tề gia vài năm này cũng từ từ xuống dốc rồi.

Đầu sỏ gây nên việc xuống dốc này, không hề nghi ngờ chính là người nắm quyền hiện nay của Vạn Hoa, Tần Diễm. Từ lúc vị nắm quyền mới này lên đài tới nay, các thế gia lão bài ngồi trên núi ăn không trở nên không sống dễ chịu. Tần Diễm coi trọng năng lực cá nhân không chút nào nể tình, mặc kệ có phải con cái người có công cũ của tập đoàn hay không, thân thuộc hoặc các đơn vị liên quan khác, chỉ cần không có bản lĩnh, hết thấy không để cho lấy trọng trách. Thế nhưng Tần Diễm cũng không làm cùng tận, đối với những công tử chơi bởi lêu lổng kia, hẳn vẫn cho những chức vị không quan trọng, danh tiếng êm tai để cho bọn họ hỗn nhàn rồi.

Dù sao căn cơ ban đầu của Vạn Hoa chính là những thế gia này, đắc tội hết tất cả bọn họ cũng không sáng suốt.

Đối với gia tộc thông thường mà nói, loại cử động đánh một cái mỏ cho một quả táo ngọt này của Tần Diễm, đã đủ để bọn họ an phận, tự mình biết mình cũng không đi gây sự. Nhưng với thân là một trong ba đại gia tộc tập đoàn, nắm gần đây lại không nhiều nhân tài, dẫn đến lời nói quyền hành của Tề gia trong tập đoàn từ từ giảm thiểu, loại thủ pháp rút củi đáy nồi này của Tần Diễm mới là chân chính xúc phạm tới bọn họ.

Vì vậy, Tề gia liên hợp người bất mãn với Tần Diễm làm liên minh bí mật và vân vân, cũng là chuyện Tề Dã có thể nghĩ đến.

Về phần phương thức liên hợp, đám hỏi là phương pháp điệu thấp nhất cũng ổn thỏa nhất. Một khi hai bên trở thành người một nhà, đó chính là châu chấu buộc chung một dây, lợi ích đây đó nhất trí, cùng tiến cùng lùi. Mà Tề Dã, trở thành một trong vật hi sinh đám hỏi của hai nhà.

Cậu tùy ý nói chuyện với người mang nụ cười giả tạo xung quanh, cũng tự cho là thành công lợi dụng mình. Thanh âm những người đó nói như cách một không gian, ở bên tai Tề Dã mơ hồ không rõ. Mặc dù cậu ngồi ở đây, nhưng không có bất luận liên hệ nào với người nào ở đây. Đường như một không gian trống rỗng khác, mắt lạnh nhìn những người này tự tính toán.

Ý nghĩ của Tề gia, Tề Dã nhiều ít có thể đoán được một hai. Gọi mình tới đây, thậm chí lúc trước theo như lời nói đây là yêu cầu cuối cùng, đều chỉ là mượn cớ. Phỏng chừng ngay cả đám hỏi cũng chỉ là một dây dẫn lửa, chuyện Tề gia thật sự muốn làm, chỉ sợ là muốn mượn đám hỏi một lần nữa kéo Tề Dã vào vùng nước bắn này.

Không thể dùng người, lại bị vây trong hoàn cảnh xấu, ý nghĩ duy nhất Tề Mặc Du có thể nghĩ đến, đương nhiên chính là thiên tài năm đó mọi người tương truyền. Tuy rằng Tề Dã đã rời khỏi gia tộc cùng Vạn Hoa đã nhiều năm, thế nhưng dư uy của cậu còn ở. Nếu khiến Tề Dã một lần nữa ra sân khấu, chưa hẳn Tề gia không thể đoạt lại quyền cao.

Mà bọn họ căn bản không nghĩ tới một điểm là, Tề Dã có nguyện ý nhảy vào vũng nước bẩn này hay không.

Nhìn Tề phu nhân trò chuyện vui vẻ với đối phương, cùng với gia chủ Tề gia Tề Mặc Du đang cùng đối phương nói chuyện chân thành. Tề Dã trong lòng cười lạnh một tiếng, ở trong lòng những người này, sợ rằng căn bản không từng lo lắng về ý nghĩ của cậu.

Lại nói tiếp, để trường tử bị gia tộc xa lánh trở lại trung tâm quyền lực, thậm chí có thể mượn một đám hỏi với gia tộc khác mà leo lên vị trí càng cao, ở người bình thường xem ra, Tề Dã mang ơn còn không kịp mới đúng, làm sao có thể không cam tâm tình nguyện.

Bất quá, đó cũng phải nhìn là ai. Nếu như Tề Dã sẽ vì những người này danh lợi động dung, năm đó cũng sẽ không làm ra quyết định rời đi.

Thế nhưng, nhìn những người này diễn như vở kịch chọc cười, cuối cùng nhìn lối ra chật vật của bọn, cũng chưa hẳn là chuyện không thú vị. Tề Dã hơi câu ra khóe miệng, tiếp tục ngồi tại chỗ quan sát tình thế. Người ở bên ngoài xem ra, thái độ này của cậu trái lại như một loại cam chịu.

Tề Mặc Du vẫn len lén quan sát trường tử lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, lập tức đứng dậy, đi tới bên người Tề Dã, từ ái cười vỗ vỗ vai Tề Dã.

“Tiểu Tiệp, A Dã từ lúc sinh ra luôn không quá am hiểu giao lưu, nhờ con thông cảm nhiều.”

“Bác Tề nói đùa.” Cô gái xinh đẹp từ khi Tề Dã vào phòng liền len lén đánh giá cậu khẽ cười nói. “Tề Dã trầm ổn ít lời, so với các công tử thích chơi đùa ngôn ngữ lỗ mãng khác thành thực hơn không biết bao nhiêu. Mà tài danh của đại thiếu Tề gia, con từ nhỏ đã nghe qua, hẳn là để Tề Dã thông cảm nhiều cho con mới đúng.”

“Ha ha, A Dã tuy bình thường không thích nói chuyện, nhưng làm việc xác thực có năng lực.” Một bộ dáng đáp cha con, Tề Mặc Du ý chỉ nói. “Tề gia chúng ta, có một nhân tài như A Dã, bác cũng rất thỏa mãn rồi.”

Lời kia của hắn vừa thốt ra, ánh mắt Tề Dã cùng cô gái đối diện đều lóe lên một chút. Khác biệt chính là, trong mắt cô gái kia lộ ánh mắt thấy cái mình thích là thêm. Mà trong mắt Tề Dã, lại là một mặt trào ý nhàn nhạt.

Câu nói đơn giản kia của gia chủ Tề gia, lại bao hàm ý tứ không đơn giản. Không chỉ hướng cô gái kia, tựa hồ đồng thời cũng ám chỉ Tề Dã, hẳn rất có khả năng đem trọng trách của Tề gia giao đến trong tay Tề Dã.

Thân phận người nắm quyền của một trong ba đại gia tộc tập đoàn Vạn Hoa, để ở nơi nào đều không thể coi thường. Nếu là ba năm trước đây, Tề Dã nghe câu như thế, nhất định sẽ quyết tâm tận lực giúp đỡ gia tộc phát triển, làm hết phận sự nhận chức trách gia chủ tương lai.

Thế nhưng cậu hiện tại, chỉ là bên mép câu ra một mặt ý cười không rõ.

Tần Tiệp, con gái một nhà phân chi của Tần gia, đối tượng lần này Tề Dã bị ép thân cận. Cha của cô ta là chú của Tần Diễm, coi như là cận chi hệ của Tần gia. Thế nhưng đồng dạng, bởi vì năng lực thiếu ưu tú, tháng trước Tần Diễm tự mình miễn trừ chức vị chú đảm nhiệm, mà điều hắn đến công ty nhánh làm quản lý. Loại biến tướng giáng chức này, không thể nghi ngờ là đấm trên mặt người ta một quyền lớn. Cho tới này, Tần Thiên Hữu chú Tần Diễm ý vào thân phận ở trong tập đoàn tác uy tác phúc, lần này mất sạch thể diện.

Đối với người không có lợi ích cho tập đoàn, Tần Diễm không chút nào nương tay, dù cho là người Tần gia cũng không ngoại lệ.

Chỉ sợ cũng bởi vì việc ấy, Tần Tiệp con gái của Tần Thiên Hữu hôm nay mới quay về xuất hiện tại trường hợp này đi. Tề Dã trong lòng yên lặng nghĩ, xem ra Tề gia cùng Tần Thiên Hữu, sau lưng nhất định mưu đồ cái gì đó.

Bất quá việc này, cậu cũng không định tham gia. Từ ba năm trước, cậu không định bước vào giữa những thị phi này nữa. Mà hôm nay, cậu càng quyết định triệt để bãi thác Tề gia.

Nhìn Tề Mặc Du với Tần Tiệp đang trò chuyện vui vẻ, Tề Dã ho nhẹ một tiếng.

“Cha, Tần tiểu thư.” Nhìn hai người bởi vì mình lên tiếng mà nhìn tới, Tề Dã hơi lộ ra nụ cười. “Hôm nay sợ rằng tôi không có thời gian tiếp khách nữa, cáo từ trước.”

Dứt lời, liền từ trên chỗ ngồi đứng dậy.

Việc này khiến Tề Mặc Du cấp bách, mình còn chưa bắt đầu giới thiệu, ở trong việc đàm hỏi liên quan đến lợi ích của Tề gia, sao hắn lại đơn giản để Tề Dã rời đi như vậy. Vừa nhìn trưởng tử không chút nào cho mình mặt mũi, đứng lên đi về, sắc mặt Tề Mặc Du cũng trầm xuống.

“Đứng lại! Ta đồng ý cho con rời đi sao! Khách của Tần gia còn ở chỗ này, sao con có thể cứ như vậy bỏ lại con bé đi trước?”

“Đồng ý?” Tề Dã xoay người, buồn cười nói. “Tôi lại không nhớ rõ tôi phải báo hành tung với Tề gia, đến hoặc đi đều là quyết định của chính mình, Còn có, có một việc tôi còn phải nhắc nhở ông, Tề gia chủ.” Sắc mặt mang theo ý cười, trong giọng nói lại lộ ra lạnh lùng.

“Dựa theo ước định trước đây, qua đêm nay tôi cùng các người không liên quan nữa, sau này vì nghĩ cho hai bên, không cần liên hệ với tôi nữa.” Nhìn Tần Tiệp cùng Tề Mặc Du ngẩn người Tề Dã mỉm cười. “Cứ như vậy, tôi đây cáo từ trước.”

“Chờ một chút!” Bực mình cấp bách, Tề Mặc Du cũng bất chấp phong độ, cao giọng nói. “Tề Dã, ta làm như vậy, còn không phải đều vì con! Qua nhiều năm như vậy, con cũng không cần tiếp tục làm phức tạp chuyện năm đó, lúc này trở lại Tề gia, ở Vạn Hoa một lần nữa đoạt lại vị trí vốn thuộc về con! Chẳng lẽ không được sao! Tần tiểu thư cùng người nhà con bé, nguyện ý cung cấp trợ giúp, chỉ cần hai nhà chúng ta đồng tâm hiệp lực...”

“Đồng tâm hiệp lực?” Tề Dã cười nhạt. “Cùng một cô gái chưa từng gặp qua, vì lợi ích mà kết hôn, đây là ông vì suy nghĩ cho tôi?”

“Con, con! Tần Tiệp ưu tú như thế, con còn có cái gì không hài lòng! Đàm hỏi với Tần gia, là chuyện không biết bao nhiêu người cầu còn không được.” Tề Mặc Du vẻ mặt chỉ tiếc không rèn sắt thành thép. “Vì sao con lại không biết quý trọng cơ hội.”

“Tôi không cần loại cơ hội này.” Tề Dã không mang theo cảm tình đáp lại. “Cũng không muốn trở thành công cụ cho các người.”

Gia chủ Tề gia tức giận đến sắc mặt phấm hồng, vẫn còn muốn nói gì đó.

Két một tiếng. Cửa lớn phòng khách quý vài bước trước mặt Tề Dã đột nhiên bị đẩy ra từ bên ngoài, theo tiếng mở cửa còn có một tiếng nói trầm thấp mang theo ý cười.

“Đàm hỏi với Tần gia?”

Nam nhân kia ở phía sau cánh cửa mỉm cười, tự tin bước vào. “Vì sao thân là gia chủ Tần gia tôi lại không biết. Như vậy, chú Tề, đến tốt cùng là vị nào của Tề gia, muốn đàm hỏi?”

Nam nhân đi vào phòng, trong tầm mắt kinh dị của mọi người, đem ánh mắt hướng tới người gần nhất.

Môi câu lên, lộ ra vẻ tươi cười chân tâm, Tần Diễm chậm rãi nói.

“Lẽ nào chú Tề giúp tôi chọn bạn đời, là vị trước mắt này sao?”

Ánh mắt hắn sáng quắc nhìn Tề Dã.

56. Chương 56: Vừa Khéo

Lúc đầu nhìn thấy người này xuất hiện trước mặt mình, Tề Dã cũng lấy làm kinh hãi.

Cậu thậm chí đang suy nghĩ, cục diện hôm nay có phải Ly Hỏa thiết kế ra hay không. Thế nhưng loại ý nghĩ này chỉ chợt lóe rồi biến mất, Tề Dã rất nhanh hiểu rõ. Ở đây không phải trò chơi, Ly Hỏa xuất hiện ở chỗ này hiển nhiên không có khả năng vì nguyên nhân trò chơi, cũng không có khả năng vì lợi ích trong trò chơi mà tạo ra.

Lại kết hợp lời vừa rồi lúc Ly Hỏa đi vào nói, Tề Dã lập tức hiểu.

Ly Hỏa, nhân vật trong trò chơi khiến cậu đặc biệt đau đầu, dĩ nhiên chính là Tần Diễm người nắm quyền hiện nay của Vạn Hoa, cũng chính là người Tề gia ở phía sau muốn tính toán. Nhìn dáng vẻ lúc này hẳn xuất hiện ở đây, trái lại giống như trùng hợp. Hay Tần Diễm hướng về đám hỏi Tề gia mà đến, rồi không chú ý gặp phải mình?

Tề Dã lúc này đâu biết rằng, Tần Diễm là hướng cậu mà đến. Nói không chú ý, không cần thận gặp phải vở kịch này của Tề gia mới là đúng.

Sau khi ngật ngẫn, Tề Dã cũng không quên xoay người quan sát thần sắc của gia chủ Tề gia.

Chỉ thấy sắc mặt Tề Mặc Du lúc xanh lúc trắng, hiển nhiên là không xác định được lời ông ta nói với Tề Dã bị Tần Diễm nghe được bao nhiêu, vẫn rất thấp thỏm. Lúc này ông ta thân mình còn lo chưa xong, nào có tâm tư đáp lại câu hỏi giống như trêu đùa kia của Tần Diễm.

Tần Diễm thấy nhất thời không ai chú ý tới mình, cũng không để ý, chỉ xoay người nhìn Tề Dã, cười nói.

“Thật không nghĩ tới, lại ở chỗ này nhìn thấy cậu.”

Người cầm quyền Tề gia ở đây, trước đó lại nghe sơ qua đoạn đối thoại. Lúc này ở trong lòng Tần Diễm, thân phận thực sự của Diệp Vô Truy đã lộ ra rõ ràng.

Bất quá trái lại hẳn không có chút ngoài ý muốn nào, có lẽ, lúc biết được Diệp Vô Truy chính là vị trưởng tử kia của Tề gia, trong lòng Tần Diễm là hỉ nhiều hơn kinh. Còn hơn người xa lạ hoàn toàn không biết ở phương nào, thân phận trưởng tử Tề gia này của Diệp Vô Truy thực sự nắm giữ rất tốt.

Tần Diễm lúc này cười nhìn Tề Dã, trong lòng lại ngầm tính toán một hồi sau này nắm giữ hành tung của người này thế nào.

Trong biển rộng mênh mông điều ra một người qua đường thì khó khăn, nhưng điều tra trưởng tử của một đại gia tộc vẫn rất dễ. Nghĩ đến đây, Tần Diễm cười đến càng hài lòng, sợ hãi sợ sau này Tề Dã phủ tay không gặp đã không thấy tăm hơi.

“Quả thực rất khéo.” Tề Dã cũng là một bộ dáng đáp ứng đối như thường.

Nào ngờ, sau một câu hỏi hột của cậu nói ra, cũng làm kinh ngã đám người phía sau.

Tề Dã dĩ nhiên nhận thức với Tần Diễm!/? Hơn nữa nhìn dáng vẻ hai người nói chuyện, vô cùng quen thuộc!

Tề Mặc Du từ trong kinh hoàng hồi phục lại, nhìn Tề Dã giận dữ mà cười nói. “Được, được! Không ngờ mày dĩ nhiên làm đến loại tình trạng này!”

Ngón tay chỉ thẳng vào Tề Dã, mắt tròn, một bộ dáng vẻ tức giận không nhẹ.

Tề Dã nhìn ông ta như vậy, chỉ biết người này lại nháo dư thừa rồi. Lúc này sợ rằng đang đoán là việc hôm nay là Tề Dã cố ý thiết kế, chính là đem Tần Diễm quấy rối liên hợp của hai nhà. Thế nhưng ông ta cũng không suy nghĩ đến, Tề Dã cũng không biết trước việc đám hỏi này, sao có thể làm được việc này?

Bất quá người đang nổi nóng, lý trí thập phần không có tác dụng. Chỉ biết lấy ác ý lớn phỏng đoán địch thủ của mình, dù cho địch thủ này chính là con trai ruột của mình.

Nhìn ánh mắt âm lãnh của Tề Mặc Du, Tề Dã biết mình giải thích thế nào người này cũng không nghe vào. Ở trong lòng gia chủ Tề gia, sợ là đã nhận định cục diện này là Tề Dã cố ý thiết kế gây rầy trận tuyến đầu của Tề gia.

Tề Dã không muốn để ý tới đám người này nữa, nếu như nói trước đó cậu còn sót lại một phần thân tình với Tề gia. Hôm nay lợi dụng cùng nghi ngờ này, đã khiến một mặt thân tình cuối cùng trong lòng cậu xóa bỏ. Từ nay về sau, Tề gia ở trong lòng cậu, cũng chỉ là người qua đường không liên quan.

Bất quá Tề Dã không tính toán, không có nghĩa những người khác sẽ không thế.

Nhất là người nào đó, tự nhiên không hài lòng khi có người vô cớ đổ bình nước đến trên người Tề Dã. Bất quá các loại thủ đoạn của Tần Diễm, cũng biết lúc này ngay mặt đối chọi gay gắt cũng chỉ đem tình thế gây

xích mích đến nông nổi càng khó giải quyết. Mà nếu mình nói rõ ở chỗ này trợ giúp Tề Dã, cũng chỉ gia tăng giá trị cừu hận của Tề Mạc Du với Tề Dã.

Bởi vậy, Tần Diễm chỉ lộ ra nụ cười ôn hòa, không nhìn bầu không khí xấu hổ trong phòng.

“Xem ra tựa hồ có chút hiểu lầm, bất quá tất cả mọi người là người một nhà, có hiểu lầm gì chậm rãi giải thích sau là được, hà tất ở việc hôm nay khiến mọi người khó coi? Tân khách bên ngoài còn đang chờ.” Nói xong nhìn về phía Tề Mạc Du.

“Nói đến cũng khéo, không ngờ hôm nay dĩ nhiên lại gặp A Dã ở đây, chúng tôi đã lâu không gặp rồi, Tề thúc không ngại tôi mang A Dã đi ôn chuyện chứ?”

Một câu A Dã, một câu ôn chuyện. Thoảng cái đã đem quan hệ của hắn cùng Tề Dã kéo gần lại rất nhiều, cái này không chỉ có bản thân Tề Dã mà ngay cả Tề Mạc Du đều không có biện pháp.

Tần Diễm nói như vậy là cho ông ta mặt mũi, Tề Dã nói đi là đi, không phải Tề Mạc Du ông có thể can thiệp đến? Nói tóm lại, Tần Diễm nói như vậy chỉ là không muốn khiến mọi người quá lúng túng. Người sáng suốt đều nhìn ra, cho dù Tề Mạc Du nói không được, cũng không ngăn được Tề Dã rời đi.

Nếu người ta đã cho ông bậc thang, ông cũng không thể quá không cất nhắc phải không?

Tề Mạc Du nội tâm quần quýt, sắc mặt tự nhiên không được tốt lắm, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu nhẹ tới không thể nhận ra.

Tần Diễm cười. “Như vậy, tôi cùng A Dã đi trước, các vị mời tự tiện.”

Loại ngữ khí chủ nhân này, trái lại không chút nào khách khí.

Một bên Tề Dã đã sớm cất bước rời đi, nếu không phải Tần Diễm đột ngột xuất hiện, cậu đã sớm rời khỏi gian phòng này rồi, sao có thể kéo dài tới bây giờ?

Bất quá Tần Diễm này xuất hiện, có tốt cũng có xấu. Đột nhiên hướng mọi người nói ra quan hệ xa xỉ giữa hai người, không biết sẽ gây ra hậu quả gì? Tề Dã vừa đi, vừa có chút nhúc nhích đầu suy nghĩ.

Bất quá mới vừa đi ra khỏi phòng vài bước, Tề Dã liền thấy người quen. Lúc này sắc mặt liền chuyển, mang theo nụ cười tiến đến.

Người nọ thấy biểu tình phật Di Lặc của Tề Dã, cũng càng khẩn trương. Vốn hầu như muốn dán trên tường, bây giờ gần như hận không thể chui vào trong tường. Thẳng đến Tề Dã đi tới trước mặt hắn, người nọ mới biết mình đã không tránh khỏi chỉ có thể ngượng ngùng cười nói.

“A Dã, buổi tối tốt, tớ thấy khí trời đêm nay không tệ, a, ha ha.”

Đối thoại như ngu ngốc, Tề Dã tự nhiên coi thường hắn.

“Cậu đã sớm biết?”

Người nọ càng khẩn trương. “Biết, biết cái gì? Tớ thật sự cái gì cũng không biết!”

Ý cười trên mặt Tề Dã càng sâu. “À? Cậu không biết?” Nói, vỗ vỗ bên vai hắn. “Chẳng lẽ tớ hiểu lầm cậu rồi?”

Người nọ hầu như muốn rơi nước mắt chạy trốn, tính cách Tề Dã hắn hiểu rõ, người này từ trước đến nay không quá thích cười, một khi cười đến ôn hòa như thế, nhất định chính là tuyên án tử hình với người nọ. Điểm này, trước đây Tề Dã công tác trong đoàn đội không người không biết. Còn hơn Tần Diễm tiểu lí tàng đao, chiêu thức ấy của Tề Dã càng khiến người khác hoảng sợ.

Đây không phải tiểu lí tàng đao, đây là Diễm Vương mặt cười.

Tiểu Hoa Sinh thân là bạn bè tự nhiên biết điểm này, lúc này cũng không kiên trì được nữa, lập tức thẳng thắn nói.

“Tớ nhận tội! Tớ nhận tội! Tất cả không phải tớ tự nguyện, tớ là bị bắt buộc! Lực lượng vũ trang của địch nhân quá mức cường đại, đồng chí chống lại không được chỉ có thể tước vũ khí đầu hàng!”

Tề Dã thiêu mi, buồn cười nhìn Tiểu Hoa Sinh cho dù ở loại thời gian này cũng không quên gây cười. Đang muốn nói gì đó, phía sau thỉnh thoảng truyền đến một tiếng người cười nhẹ.

“Tôi có thể làm chứng, hẳn thật sự ngoan cố chống lại, chỉ bất quá vẫn như cũ không dịch lại.”

Tề Dã xoay người, thấy phía sau vài bước không xa, Tần Diễm đang cười dịu dàng nhìn mình.

Tần đại thiếu đã quá hiểu cảnh đời, tự nhiên sẽ không bị ánh mắt của Tề Dã làm lùi bước, trái lại càng tiến thêm vài bước nói.

“Thế nào? Thật vất vả mới gặp mặt, không bằng tìm một nơi hảo hảo nói chuyện.” Vừa nói, còn không quên dùng hai mắt ngó nhìn Tề Dã, vô ý thức dùng đôi mắt thâm thúy có thể mê hoặc thiếu phụ thiếu nữ phóng điện.

“Tôi nghĩ, không chỉ ở đây, chúng ta còn rất nhiều điều cần nói, không phải sao?”

Lặng lặng nhìn lại Tần Diễm, hồi lâu, nhàn nhạt gật đầu nói.

“Đi, tìm một chỗ từ từ nói chuyện.”

Tần Diễm mỉm cười, lập tức phân phó cấp dưới sắp xếp.

Rời khỏi phụ cận gian phòng kia, lại thay đổi trận địa, đến một gian phòng khác âm áp thư thái, thời gian chỉ có mười phút.

Lúc này ba người như trước ở lại nhà hàng ban đầu, thế nhưng đã tới địa bàn chuyên chúc của Tần Diễm, ở chỗ này không có Tần Diễm phân phó, những người khác đều không tiến vào được.

Sau đó, ba người mỗi người ngồi một góc, giống như hội đàm tam phương.

Chỉ bất quá lúc này đây Tề Dã rõ ràng không định nói nhiều, ngồi xuống liền chỉ thẳng trọng điểm.

“Tôi chỉ muốn biết, gặp cậu ở chỗ này, là trùng hợp hay dự mưu?”

Từ sau khi biết thân phận của Tần Diễm, Tề Dã bắt đầu hoài nghi. Thời gian năm đó cậu rời đi Tần Diễm vẫn còn chưa nắm quyền, cho nên hai người lúc đó chưa từng gặp qua nhau. Sau này, dĩ nhiên cũng không có người đặc biệt đi điều tra một người đã rời đi.

Tựa như Tề Dã không hề biết Tần Diễm, bọn họ mặc dù có thủ đoạn, nhưng cũng không tùy ý đi điều tra một người đã không liên quan. Với Tần Diễm mà nói, không biết tướng mạo của người rời đi năm đó, cũng không phải chuyện ngoài ý muốn gì. Bởi vậy kết hợp với phán đoán khác, Tề Dã có thể xác định, lúc đầu hai người gặp nhau, Tần Diễm xác thực không biết thân phận của mình.

Chỉ là cậu không dám chắc, Tần Diễm là lúc nào biết thân phận của mình. Là sau khi logout? Hay đã sớm bố trí trong trò chơi?

Nếu như là cái sau, không chỉ có lần đầu gặp nhau hôm nay, ngay cả đưa ra kế hoạch logout không chừng có mưu kế gì ở bên trong, cần suy tính thật tốt.

Đối với hoài nghi của Tề Dã, Tần Diễm sao có thể không đoán ra, nhưng ngay sau đó chỉ có thể cười khổ nói.

“Nếu tôi nói thực sự là ngoài ý muốn, cậu tin hay không?”

“Muốn để tôi tin tưởng, cậu cần phải đưa ra lý do đủ để thuyết phục tôi.” Tề Dã nói nhìn Tiểu Hoa Sinh ngồi một bên nỗ lực giảm sự tồn tại. “Còn có, chuyện giữa hai người.”

57. Chương 57: Cậu Tới Tôi Đi

“Tôi vừa mới biết được thân phận thật của cậu.” Nhìn Tề Dã mặt không biểu tình, nhìn không ra tâm tình. Tần Diễm cuối cùng chọn thẳng thắn thành khẩn cho biết. “Nếu không phải ở trong đại sảnh liếc mắt liền nhận ra cậu ta, tôi cũng sẽ không phát hiện được thân phận của cậu.”

Nhìn Tiểu Hoa Sinh, Tần Diễm tiếp tục nói. “Mà quan hệ của tôi với hắn, cũng rất đơn giản. Sau khi ở yến hội nhận ra vị này là tam tử Tiểu gia trong miệng mọi người, tôi chỉ biết nếu gặp được Hảo Mộng Vô Hoa ở chỗ này, như vậy cũng rất có khả năng cậu cũng ở ngay gần đây.”

Tề Dã thiêu mi. “Cậu tin chắc như thế?”

Tần Diễm mỉm cười, thấp giọng nói. “Không phải tin chắc, mà giác quan thứ sáu của tôi nói cho tôi biết, đây là thời cơ tốt nhất để tìm được cậu chân thực, không cho phép tôi bỏ qua. Sau đó, giống như suy đoán của cậu. Tuy cậu ra đối mặt với thế lực ác ức hiếp rồi kiên quyết phản kháng, nhưng cuối cùng vẫn tước vũ khí đầu hàng.”

Nghe đến đó, Tề Dã bất đắc dĩ liếc nhìn Tiểu Hoa Sinh.

Tiểu Hoa Sinh ở một bên không ngừng gật đầu, chớp mắt nhìn Tề Dã, tựa hồ muốn chứng minh mình thực sự đã từng nỗ lực chống lại, chỉ là cuối cùng vẫn như cũ bỏ trận mà thôi.

Tớ thật sự không phải cố ý bán đứng tin tức của cậu! Xin thề, tuyệt đối!

Từ trong cặp mắt thương cảm hề hề kia, Tề Dã có thể đoán được trong tâm của vị bạn tốt này đang hò hét.

Cậu biết người bạn này có một nhược điểm rất dễ nắm —— nếu bị cha hắn biết hắn dĩ nhiên không làm việc đảng hoàng mà vui đùa trong trò chơi, nhất định sẽ thập phần thảm liệt. Tiểu Hoa Sinh không giống Tề Dã, Tề Dã đã rời khỏi trung tâm tranh đoạt quyền lực, hạn chế ít hơn rất nhiều người bạn của mình.

Nghĩ tới đây, Tề Dã không thể hiểu nổi nhìn về phía nhân vật hoàn toàn bị vây trong trung tâm quyền lực ở đây.

Ngay cả Tiểu Hoa Sinh thân là con út đều phải chịu nhiều ràng buộc như vậy, Tần Diễm thân là người cầm quyền của Vạn Hoa, đến tột cùng là lấy đâu ra nhiều thời gian tiến hành loại trò chơi trong mắt người khác là không làm việc đảng hoàng này?

Như đã hiểu rõ ý nghĩa ẩn trong mắt Tề Dã, Tần Diễm mỉm cười nói. “Tôi chỉ lấy ra một ít thời gian trống thả lỏng một chút mà thôi.”

Tần đại thiếu mặt không đổi sắc nói dối. Trước đó hắn mới làm chậm trễ toàn bộ công tác trong một tuần, lúc này lại vân đạm phong khinh đem cuộc đời trò chơi của mình nói thành hưu nhàn.

Tề Dã đối với việc này cười nhạt. Hưu nhàn? Hưu nhàn đến trong trò chơi gặp phải nhiều sự cố như vậy? Leo lên vị trí cao như vậy? Ai tin.

Tựa hồ cũng biết lý do của mình có chút không dừng chân được, Tần Diễm ho nhẹ hai tiếng, tiếp tục nói. “Sau đó, tôi hướng vị bạn tốt này hỏi thăm tin tức của cậu, vừa vặn tôi hỏi tin tức cụ thể của nhân viên phục vụ của khách sạn. Tiếp theo, chính là ở chỗ đó gặp được cậu. Chuyện là như thế.”

“Bất quá tôi không nghĩ tới, Diệp Vô Truy trong trò chơi lại là trưởng tử của Tề gia.” Nói đến đây, Tần Diễm khẽ cười một tiếng. “Bất quá ngoài ý muốn, sau khi phát hiện sự thực này, tôi nghĩ thật sự rất phù hợp với hình tượng của cậu.”

“Tôi cũng không ngờ, thân phận trong hiện thực của Ly Hỏa lại là Tần Diễm.” Tề Dã không chút nào tỏ ra yếu kém đáp lại. “Bất quá điểm tâm tư thâm thành này, trái lại tuyệt đối không ngoài ý muốn.”

“Này, này, tôi thế nhưng dựa vào chút tâm tư ấy cứu cậu ra từ trong phiền phức đó, lẽ nào cậu không có một chút cảm kích sao?” Tần Diễm cười khổ.

“Cảm ơn cậu? Cảm ơn cậu khiến tôi bị hoài nghi càng nhiều, đồng thời sau đó vì có giao tình với gia chủ Tần gia mà bị nhân sĩ nhiều phương giám thị?” Tề Dã không lưu tình chút nào nói. “Tình huống lúc đó, nếu không có cậu còn có thể tốt một chút.”

Đây tuyệt đối là Tề Dã thật tâm nói, dựa theo bầu không khí trong phòng lúc đó, cho dù cậu rời đi sẽ chọc giận Tề Mặc Du, nhưng tuyệt đối sẽ không khiến lão đầu tử Tề Mặc Du sinh ra liên tưởng khô hài như vậy. Cái này ngược lại với tốt, theo Tần Diễm lên sân khấu thuận tiện nói rõ quan hệ giữa hai người, phỏng chừng rất nhiều người có ý nghĩ như Tề Mặc Du.

Trưởng tử Tề gia biến mất trong tầm mắt mọi người, sau lưng dĩ nhiên còn có một chân với Tần Diễm! Bọn họ có phải đã sớm có liên hệ hay không, âm mưu ngầm cái gì đó?

Sau khi tin tức hôm nay truyền ra ngoài, hẳn là sẽ không ít người suy đoán như vậy. Quan hệ giữa thiên tài với thiên tài, luôn luôn có nhiều người muốn thăm dò rõ. Trong tâm lý phỏng đoán tối tăm của bọn họ chung quy thích đem sự tình phức tạp hóa.

Khiến Tề Dã đau đầu chính là, sau khi tin tức Tần Diễm đứng ra trợ giúp mình rò rỉ, sinh hoạt của cậu vô pháp trở lại yên lặng. Thật vất vả mới tránh thoát khỏi các phương thế lực, hiện tại vì Tần Diễm nói mấy câu liên trộn lẫn vào trong nước đục.

Nghĩ đến đây, Tề Dã nhìn không được ngẩng đầu liếc người họ Tần nào đó.

Người này tuyệt đối là cố ý! Loại tình huống lúc đó, nếu như hắn thật tình trợ giúp mình nương nhờ mà nói, nhất định có rất nhiều phương pháp không để lại dư họa, mà người này lại hết lần này tới lần khác chọn loại phiền phức nhất.

Đối với Tề Dã nhìn chằm chằm, Tần Diễm yên tâm thoải mái chịu đựng. Nét mặt mang theo nụ cười nhìn không ra tâm tư, nói.

“Nếu như vì chuyện này mà thêm nhiều phiền phức cho cậu, tôi xin lỗi.” Một chút cũng không lè mề uyển chuyển, Tần Diễm nói trắng ra.

Tề Dã ở giữa kinh ngạc, chỉ nghe thấy người này lại nói. “Cho nên để bù đắp sai lầm, tôi quyết định lập công chuộc tội.”

“Lập công chuộc tội?”

Tần Diễm tiếp tục mỉm cười. “Cung cấp cho cậu một chỗ ở bí mật hoàn mỹ, cam đoan cậu không bị bắt luận người nào quấy nhiễu, thế nào?”

Người này có lòng tốt như vậy? Tề Dã nghi hoặc.

“Bởi vì thân phận của cậu miễn cưỡng, sau này nhất định sẽ có người dùng mọi cách để tìm hiểu tin tức của cậu, nghĩ tới thực sự là một chuyện phức tạp.” Nhẹ thở dài một hơi, Tần Diễm tựa hồ cũng cảm thấy áy náy. “Cho nên, để bù đắp cậu, cho cậu có một môi trường không bị người quấy rầy. Không bằng chuyển tới nhà của tôi đi?”

Lộ ra nụ cười mê hoặc, Tần Diễm nói. “Bảo mật với hệ thống an bảo tuyệt đối hàng đầu, cậu có thể yên tâm, A Dã.”

“...”

Tề Dã biết người này sẽ không tốt bụng như vậy. Nhìn người trước mắt giả vờ trong sáng, phía sau lại quỷ dị bất minh.

“Cảm ơn, không cần, tôi có thể tự giải quyết phiền phức này.”

“Cậu xác định?” Tần Diễm thành thạo. “Lấy tư nguyên hiện nay cậu nắm giữ, đâu có thể né khỏi những người này quấy nhiễu?”

Tề Dã tức cười, cậu quả thực không phải thiên tài oai phong một cõi năm đó. Cậu hiện tại, chỉ bất quá là một tiểu dân bình thường thôi, có lẽ nói là trạch nam. Nào có vốn tránh né tai mắt của những thế gia kia?

Bất quá sự thực bị Tần Diễm vạch trắng ra như thế, trong lòng cậu cũng không thoải mái. Đứng dậy từ chỗ ngồi, Tề Dã đi tới bên người Tiểu Hoa Sinh.

“Mấy ngày này, tạm thời để ở nhà cậu, được chứ?”

Sửng sốt một hồi, Tiểu Hoa Sinh muốn lập công chuộc tội liên tục nói. “Không thành vấn đề, không thành vấn đề! Tổ đại biểu cha mẹ tổ, anh cả anh hai của tổ, còn có Đại Hoàng Nhị Hoàng bày tỏ hoan nghênh vô cùng! Đừng nói là ở vài ngày, cậu muốn ở cả đời cũng không có vấn đề gì!”

Tề Dã thỏa mãn cười, xoay người nói với Tần Diễm.

“Hiện tại vấn đề đã giải quyết, không cần cậu hỗ trợ nữa.”

Tần Diễm sắc mặt không thay đổi, nhưng lại âm thầm nghiêng rằng với Tiểu Hoa Sinh. “Nếu như vậy, không thể tốt hơn.”

“Thời gian không còn sớm, tôi cũng phải về.” Nếu vấn đề đã giải quyết bước đầu, Tề Dã tự nhiên không định ở lại chỗ này nói chuyện phiếm với Tần Diễm.

“Đúng, đúng! Không còn sớm rồi, cần phải về! A Dã tớ đưa cậu về, không, từ hôm nay trở đi cậu ở nhà tớ đi. Chúng ta cùng về thu thập hành lý trước.” Tiểu Hoa Sinh vội vã ở một bên phụ họa.

Về nhà, chúng ta, cùng nhau.

Ba từ then chốt này đâm thật sâu vào trong màng tai Tần Diễm, Tần đại thiếu nhờ vào rèn luyện xuất sắc hàng ngày, thập phần gian nan khắc chế bản thân, mới không có đem cái người như thuốc cao bôi trên da chó nhở từ trên người Tề Dã xuống.

Đổi ra nụ cười ôn hòa thân sĩ, Tần đại thiếu che giấu nội tâm âm u ôn thanh nói.

“Chờ một chút, hôm nay ở đây, tôi còn có một việc quan trọng muốn thông báo cho các cậu.”

Tề Dã đang định rời đi dừng bước, xoay người nhìn hắc, không tiếng động nghi vấn.

Tần Diễm khẽ cười một tiếng, mới chậm rãi mở miệng.

“Nếu như các cậu không quên vì sao chúng ta gặp nhau ở đây, như vậy chuyện tiếp theo quả thực rất quan trọng.”

Vì sao xuất hiện ở đây? Đương nhiên không phải vì tham gia tiệc tối của Vạn Hoa sao, loại nguyên nhân này dễ hiểu nhất.

Theo ý tứ của Tần Diễm, là chỉ nguyên nhân ba người rời trò chơi, cũng chính là kế hoạch logout lúc đó. Nói đến cái này, Tề Dã trái lại rất quan tâm, đây rõ ràng so với chuyện khác càng dễ thu hút tâm thần của cậu.

“Sự tình có tiến triển?” Tề Dã hỏi.

“Đúng vậy, bạn trong trò chơi nói cho tôi biết, người Kha vương phủ đã có hành động. Bọn họ tìm tôi bên ngoài Mẫn Châu, bản thân Kha vương tự mình đi Tây Vực, cho nên hiện tại lực lượng tìm chúng ta ở trong Mẫn Châu thiếu rất nhiều.” Tuy rằng là chuyện trong trò chơi, thế nhưng về mặt Tần Diễm rất nghiêm túc, không chút nào cho rằng chỉ là chuyện trong thế giới giả tưởng.

Có lẽ nói, ba người ở đây, đều đem Nhất Mộng Giang Hồ xem là một thế giới chân thực, một thế giới tự do khác xa hiện thực, tự nhiên sẽ phá lệ coi trọng.

“Còn có, tôi liên hệ với người cuối cùng kia rồi.” Tần Diễm cười, tựa hồ liếc mắt nhìn người nào đó ở đây.

“Ngày mai trước khi logout trò chơi, tiến hành một hội nghị thị tần nho nhỏ. Đây là yêu cầu của vị tổng bộ đầu kia đưa ra, tôi cho rằng rất cần phải chấp hành.”

“Cậu, cậu cùng quỷ súc kia... cùng sư huynh tôi liên hệ rồi?” Tiểu Hoa Sinh tựa hồ là vẻ mặt kinh dị.

Tần Diễm vẻ mặt ôn hòa nói. “Một phần tử trong đoàn thể nho nhỏ này của chúng ta, tổng bộ đầu đương nhiên không thể thiếu. Tất nhiên, trước đó hắc nói với tôi chuyển lời cho cậu, nếu có người nào vắng lần họp hội nghị này, như vậy tự gánh lấy hậu quả.”

“A Dã.” Tâm trạng run rẩy, Tiểu Hoa Sinh vừa mới chuẩn bị nghĩ làm thương cảm hề hề nhìn bạn bè, tìm kiếm trợ giúp.

Không nghĩ tới nói đến chính sự, Tề Dã cũng không chút nào mua bài của bạn thân. Lúc này cậu đồng ý nói.

“Có thể, trước khi chính thức login quả thực nên có một lần hội nghị chuẩn bị. Thời gian, phương thức?” Tề Dã trực tiếp hỏi, hoàn toàn quên thần sắc cầu xin của người nào đó.

Tần đại thiếu tâm tình biến tốt cười đáp. “Một giờ chiều mai, sử dụng hệ thống thị tần của Nhất Mộng Giang Hồ.

Bốn người ở trong trò chơi tạm thời kết đồng minh, rốt cục cũng gặp mặt tập thể trong hiện thực.

58. Chương 58: Lại Lần Nữa Login

Bên trong gian phòng đa công năng của Tiểu gia, bày hai khoang thuyền trò chơi song song nhau.

Gian phòng này vốn là Tiểu Hoa Sinh dùng để chơi trò chơi, sau khi Tề Dã đến, khoang thuyền trò chơi của cậu cũng liền để ở phòng này. Hai người ở cùng một phòng tiến vào trò chơi, trái lại cũng thuận tiện.

Không lâu sau thời gian dùng cơm trưa, Tề Dã dù bận rộn vẫn ung dung ngồi ngay ngắn trong phòng nghỉ nhỏ. Mà Tiểu Hoa Sinh không an tĩnh được, luôn đi tới đi lui trong phòng, đó có thể thấy được bất an cùng lo lắng của hắn.

“Ai! A Dã, cậu nói nếu như tớ bảo thân thể không khỏe, lấy cớ này có tốt hay không?” Sau khi ở tại chỗ vòng vo ba vòng, Tiểu Hoa Sinh dừng lại hỏi.

Lo lắng vòng vo lâu như vậy, lại chỉ nghĩ ra một lý do chồng chất sơ hở như thế, Tề Dã không khỏi ném cho hắn ánh mắt khinh thường. Tiểu Hoa Sinh đang gắt gao nhìn chăm chăm, đợi Tề Dã trả lời.

“Cậu chỉ có thể cầu chỉ số thông minh vị sư huynh trong trò chơi kia của cậu đều là giả, nếu không hắn sẽ không tin cái này.”

“Tớ biết!” Thở dài một hơi, trước mắt lập tức sáng ngời, Tiểu Hoa Sinh lại nói. “Vậy giả vờ mất điện, không thể liên hệ.”

Tề Dã không chút nào lưu tình. “Cái này còn nhược trí hơn cái kia.”

“Hả? Vì sao?”

“Bởi vì tớ sẽ không chơi loại trò chơi mèo núp này với cậu, hội nghị thị tần tớ sẽ tham gia. Mà Tần Diễm biết bây giờ chúng ta ở cùng một chỗ, chỉ có tớ login mà cậu không xuất hiện, như vậy ai cũng biết cậu nói mất điện là mượn cớ! Hơn nữa ——” nói đến đây, Tề Dã không nhanh không chậm nhìn tam thiếu Tiểu gia hốt hoảng thất thố trước mắt.

“Tần Diễm đã biết thân phận trong hiện thực của cậu, cậu nghĩ rằng hắn sẽ cho là bản trạch Tiểu gia ngay cả một thiết bị phát điện dự bị cũng không có sao?”

Tiểu gia là một trong ba đại cổ đông của Vạn Hoa, kinh tế thực lực tự nhiên không cần phải nói, để ứng đối các loại tình huống khẩn cấp, trong nơi ở luôn luôn chuẩn bị toàn bộ công cụ khẩn cấp, trong đó đương nhiên gồm cả máy phát điện lúc mất điện.

Nghe Tề Dã nói như vậy, Tiểu Hoa Sinh cuối cùng chỉ có thể thở dài.

“Như vậy, chính là không có cách nào rồi.”

Tề Dã thấy đáng vẻ thất lạc như thế của hắn, nhin không được hỏi. “Vì sao cậu muốn trốn không gặp Thương. Ở trong trò chơi không phải gặp mặt bình thường sao?”

“Đây không giống a!” Tiểu Hoa Sinh lắc đầu. “Trò chơi dù sao chỉ là trò chơi, ở đó tương đương với thế giới khác của tớ. Mà nghĩ đến ở hiện thực gặp mặt hắn, luôn luôn có một loại cảm giác khác thường nói không nên lời. Đúng rồi, giống như cậu với Tần Diễm.”

“Tần Diễm?” Tề Dã sửng sốt, không biết sao hắn lại kéo đến cái này.

“Đúng vậy! Lê nào cậu không cảm thấy khác thường khi gặp hắn sao? Trong trò chơi thì là Ly Hỏa, bây giờ ngay cả sinh hoạt trong hiện thực cũng bị hắn xâm lấn, cảm giác thật giống như không lúc nào hắn không ở bên cạnh cậu.” Tiểu Hoa Sinh nói.

“Cậu hiện thực lẫn trong trò chơi đều ở cùng một chỗ với tớ, bây giờ lại càng ở cùng một chỗ, có cái gì không giống?” Tề Dã nhún vai, rất không cho là đúng.

Nhìn bộ dáng không hề phòng bị của cậu, Tiểu Hoa Sinh chỉ có thể thở dài một hơi thật sâu. Hắn nên nói thế nào với Tề Dã, nói Tần Diễm kia kỳ thực có ý quấy rối cậu? Cậu phải cẩn thận?

Trước không nói Tần Diễm kia đến tốt cùng đang suy nghĩ cái gì, hắn chưa rõ lắm. Chỉ cần nói như vậy, phỏng chừng Tề Dã sẽ cho mình ăn đánh trước.

“Thời gian rất nhanh tới rồi.” Tề Dã không biết đủ loại tâm tư phức tạp lúc này trong lòng Tiểu Hoa Sinh, mắt nhìn đồng hồ nói.

“A, a, biết.” Tiểu Hoa Sinh gật đầu ứng phó, có điểm không yên lòng.

Tề Dã không có ý muốn quản hắn, đi tới khoang thuyền trò chơi, chuẩn bị bước vào hệ thống thị tần của Nhất Mộng Giang Hồ.

“A, không tốt! Dạ dày của tớ có chút khó chịu, A Dã cậu đi trước đi, tớ ra ngoài một chút.”

Phía sau đột nhiên truyền tới một tiếng hô thấp, Tề Dã tức giận xoay người. “Cậu còn quay lại?” Trong lòng cậu cho rằng Tiểu Hoa Sinh lâm trận bỏ chạy muốn mượn cớ.

Ai biết quay đầu nhìn, thực sự chỉ thấy bóng lưng vội vã rời đi của Tiểu Hoa Sinh, vừa đi vừa ôm bụng. “Tớ thật sự khó chịu! Một lát sẽ trở lại!” Trong chớp mắt, người đã biến mất trong tầm mắt Tề Dã.

Thật sự là đau dạ dày? Tề Dã sửng sốt một hồi, trong lòng vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười. Lắc đầu, cũng chỉ có thể tự tiến vào khoang thuyền trò chơi trước.

Hệ thống thị tần của Nhất Mộng Giang Hồ, chỉ là một loại công cụ người chơi dùng để liên lạc. Khác với hình tượng hư cấu sử dụng trong trò chơi, hệ thống thị tần này hoàn toàn sử dụng biểu hiện tướng mạo trong hiện thực của trò chơi. Cho nên nhiều người chơi cùng tại tuyến video.

Lúc Tề Dã bước vào hệ thống thị tần, đã sớm có một người tại tuyến rồi.

Không cần nhiều lời, đương nhiên là Tần Diễm.

Đối phương đã mở video ở trong phòng thấy được Tề Dã, cười cười chào hỏi nói.

“Cậu rất đúng giờ.”

“Không sớm bằng cậu.” Tề Dã trả lời, nói xong nhìn thời gian, không khỏi nhú mày. “Hắn còn chưa tới?”

Lúc này cách thời gian giao hẹn chưa đầy hai phút, nhưng vẫn chỉ có hai người Tần Diễm cùng Tề Dã tại tuyến.

Trong lời này của cậu, tất nhiên không phải nói Tiểu Hoa Sinh, mà là Thương do Tần Diễm phụ trách liên hệ.

“Tôi đã nói thời gian chính xác cho hắn, hắn hẳn sẽ không muộn.” Tần Diễm nói, suy nghĩ một chút lại lắc đầu. “Tôi nghĩ hắn không phải loại người kéo dài thời gian.”

Hai người đang nói, đã có một người khác đăng kí vào gian phòng video.

Tề Dã đảo mắt nhìn lại, phát hiện không phải Tiểu Hoa Sinh đã trở lại, như vậy, tự nhiên, chỉ còn lại có một người —— Thương.

Ngoài tướng tượng, tựa hồ lại trong dự đoán. Ở hiện thực tuổi của Thương so với ba người đều lớn hơn một chút. Tướng mạo thoát nhìn không phải thập phần làm người khác chú ý, nhưng lại mang theo một cổ tang thương cùng lịch lãm, khiến người khác không khỏi chú mục.

Hai hàng lông mày anh tuấn thẳng hàng. dưới lông mày là con ngươi đen, mang theo kiên quyết ẩn hàm. Giống như nhân vật được vẽ bằng mực đậm, mỗi một góc cạnh đều tiên minh mà hữu lực như vậy.

Đây là một nam nhân có chuyện xưa, cũng không phải một người bình thường. Lần đầu tiên thấy Thương, Tề Dã liền đánh giá như vậy.

Cuối cùng cậu cũng biết, vì sao trong trò chơi Thương luôn có thể đường đường đem tam thiếu Tiểu gia sai bảo đến dễ dàng. Tiểu Hoa Sinh mặc dù có chút thông minh xảo hoạt, thế nhưng ở trước mặt một nam nhân biết rõ chuyện, khẳng định không phải đối thủ.

Nghĩ tới đây, Tề Dã không khỏi thở dài vì bạn bè. Xem ra Tiểu Hoa Sinh muốn gây khỏi lòng ban tay Thương, là một chuyện không có khả năng.

Sau khi Thương tiến vào, cũng quan sát hai người tại tuyến một vòng. Cặp mắt cắt dầu tâm tư kia chẳng biết âm thầm làm ra đánh giá gì.

Tề Dã chỉ nghe hẩn hỏi.

“Diệp Vô Truy? Ly Hỏa?”

Một câu của Thương, là phân biệt nhìn hai người nói, hơn nữa rất chuẩn.

Tần Diễm gật đầu cam chịu, cười nói. “Còn tưởng rằng anh tới muộn.”

Thương khẽ cười một tiếng. “Tới muộn không phải tôi, mà là một vị khác đi.” Nói đến đây, hẩn tựa hồ như có như không liếc mắt nhìn Tề Dã. Trong ánh mắt kia, mơ hồ mang theo một mặt thúc giục.

Tề Dã đương nhiên biết hẩn nói ai, cũng không nói ra. Thương này vừa lên liền hỏi tin tức của Tiểu Hoa Sinh, cũng không biết có tâm tư gì. Cậu đơn giản giả vờ không biết, không nhìn ánh mắt thúc giục của Thương.

Bất quá cái gì nên tới sẽ tới, trốn cũng không được. Chắc hẩn Tiểu Hoa Sinh cũng biết điểm này, chỉ chốc lát liền thượng tuyến.

“Người đã tới đủ rồi?”

Thanh âm tràn ngập sức sống kia của Tiểu Hoa Sinh rất nhanh vang lên trong thị tần. Tề Dã liếc nhìn tiểu tử này, phát hiện hẩn tùy tiện như mọi ngày, tất cả thần sắc khẩn trương vừa rồi đều không cánh mà bay.

“Tôi còn tưởng rằng ai đó sẽ lâm trận bỏ chạy.” Thương nói, ánh mắt ý vị thâm trường.

“A? Ai cơ? Ai cơ? Dĩ nhiên muốn trốn! Trước hội nghị nghiêm túc như thế sao có thể chạy trốn! Thật sự là quá không nghiêm túc rồi.” Tiểu Hoa Sinh da mặt dày nghiêm khắc chỉ trích. “Bất quá hoàn hảo, xem ra mọi người giác ngộ rất cao, không có xuất hiện loại phần tử bỏ chạy gây rối.”

Tiểu Hoa Sinh sau khi nhìn một vòng, rất là nghiêm túc nói.

Tề Dã không nói gì, đối với người bạn này không mặt mũi không da này của mình không phát biểu ý kiến. Tiểu Hoa Sinh đã tiến vào một cảnh giới mới rồi!

Thương tự tiểu phi tiểu nhìn hẩn, cái gì cũng không nói, nhưng lại có một loại ý vị không cần nói ra.

“Người đã đến đủ rồi.” Cuối cùng, người tổ chức Tần Diễm mở miệng. “Như vậy tôi sẽ đem tin tức mấy ngày nay nhận được nói với mọi người một chút, mọi người có thể coi như tham khảo, chuẩn bị bước tiếp theo hành động của chúng ta.”

Nói đến chính sự, tất cả mọi người đều tập trung, hết sức chăm chú nghe Tần Diễm nói.

Một giờ sau, từ trong một tử lâu ở Mẫn Châu, có một đạo khách đeo trường đao đi ra. Ở giữa những khách nhân đông đảo lui tới, người này chẳng hút mắt chút nào.

Lúc Diệp Vô Truy ra khỏi tử lâu, không khỏi đưa tay che mắt.

Ánh mặt trời bên ngoài có chút chói mắt, điều này khiến cho cậu liên tục mấy ngày không lên trò chơi có chút không quen. Lắc lắc tay, khoe miệng treo lên một mặt mỉm cười, Diệp Vô Truy bước ra khỏi tử lâu.

Khoảng một tiếng trước, Thương là người đầu tiên login rời đi, sau đó dựa theo khoảng cách mỗi một giờ một người, mọi người phân thời gian login khác nhau, sau đó rời đi. Đây cũng là vì tận lực tránh tai mắt của một ít người.

Mỗi người chia ra hành động, sau khi rời khỏi Mẫn Châu, lại giao hẹn chỗ hội hợp. Sau đó, cùng nhau đến Tây Vực.

Một đoạn thời gian không vào trò chơi, tựa hồ ngay cả không khí trong trò chơi đều trở nên mới mẻ. Diệp Vô Truy bị việc trong hiện thực làm phiền não, tâm tình vô cùng tốt đi đến cửa thành.

Logout hai ngày, bọn họ cũng không phải cái gì cũng không làm, mà là treo nhân vật trong gian phòng ở tửu lâu, treo máy luyện nội công. Làm như vậy tuy rằng tiết kiệm nhân lực vật lực, cũng sử dụng mức độ thời gian lớn nhất, thế nhưng tiền tài tiêu hao cũng vô cùng nhiều. Bất quá lần này mấy người treo máy luyện nội công tất cả đều do Ly Hỏa hữu tình tài trợ, xài tiền như nước chảy thế này nhưng Diệp Vô Truy một chút cũng không đau lòng.

Sau khi ra khỏi tửu lâu, cậu liền tra xét nội công.

Hai người ở hiện thực, ở trong trò chơi là một khoảng thời gian không ngắn, trong thời gian này nội công cũng có tiến bộ không ít. Hơn nữa Diệp Vô Truy vốn có nội công không tệ, đến lúc này càng cảm thấy tai thính mắt tinh, phạm vi nhìn rõ ràng.

Mà kết quả của tai thính mắt tinh, chính là một ít tiếng động rất nhỏ ở xa xa cũng có thể phát hiện.

Diệp Vô Truy hiện tại chỉ dựa vào bản lĩnh này, phát hiện phía sau có người âm thầm theo dõi cậu.

Khí tức nhỏ của đối phương, ước chừng có năm người, mà phán đoán thân phận đối phương ẩn dấu, những người này không giống NPC, trái lại như là người chơi.

Có người chơi theo dõi mình? Lại còn là sau khi mình vừa login.

Đây nói rõ mấy người này vẫn chờ ở gần tửu lâu, mới có thể phát hiện Diệp Vô Truy login trước tiên.

Diệp Vô Truy trong lòng suy tư, mình trêu chọc một đám người chơi như thế lúc nào?

59. Chương 59: Theo Dõi Và Theo Dõi Lại

“Lão đại, anh xác định là không nhận sai người?”

Một hán tử trung niên đứng ở góc đường, thỉnh thoảng vươn đầu thăm dò nhìn, nhìn bộ dáng này xác thực có điểm hèn mọn.

“Sao có thể, đây chính là tình báo tao dùng năm lượng bạc mua từ Tín Thiên Các, tuyệt đối sẽ không sai.” Được gọi lão đại, là một nam tử hai mắt lộ ra chút quang mang giả dối, cũng trốn ở góc tường, hành tích bí ối.

“Hoàng mao tiểu tử kia chính là Diệp Vô Truy xuất đao thấy huyết giang hồ đồn đại sao?” Hán tử trung niên nghi hoặc nói. “Thoạt nhìn không lợi hại lắm.”

“Thối lắm! Lợi hại hay không lợi hại mà nhìn ra được! Người ta loại cấp bậc cao thủ này đều rất điệu thấp, điệu thấp hiểu không!” Bất mãn trách cứ thủ hạ, Diêu Tam Hỉ tiếp tục theo dõi phía trước. “Hơn nữa thật vất vả đợi hơn mười ngày, mới nhìn thấy hắn login. Cho dù hắn có phải Diệp Vô Truy hay không, thà rằng giết nhầm còn hơn bỏ sót!”

“Đi! Đuổi kịp!”

Nói, Diêu Tam Hỉ liền mang theo mấy thủ hạ tiếp tục đi theo sau Diệp Vô Truy.

Lần này bọn họ ngoài ý muốn nhận được nhiệm vụ của Kha vương phủ, tìm kiếm tung tích hai người đệ tử Danh Dao Diệp Vô Truy cùng thiếu giáo chủ Cửu Trọng giáo Ly Hỏa, người nhận được tin tức chuẩn xác báo vương phủ sẽ có thưởng lớn!

Vương phủ một giới dĩ nhiên lại đưa ra nhiệm vụ tìm kiếm tung tích của hai người chơi, tuy rằng đối với việc này có chút không hiểu, nhưng đó cũng không gây trở ngại Diêu Tam Hỉ nhận nhiệm vụ này. Theo hắn, nếu là nhiệm vụ của Kha vương phủ, nhất định sẽ có phần thưởng hậu hĩnh. Cho nên hắn mới có thể bỏ số

tiền lớn, đến Tín Thiên Các mua tin tức về hai người Diệp Vô Truy cùng Ly Hỏa. Sau đó mai phục ở địa điểm manh mối nhiệm vụ vương phủ cung cấp, chờ hai người này xuất hiện.

Ai biết lần chờ này chính là hơn mười ngày trong trò chơi, đám người Diêu Tam Hỉ cũng sắp không nhịn được suy nghĩ có nên buông tha nhiệm vụ này hay không thì, Diệp Vô Truy xuất hiện!

Tựa như đến lúc đánh một liều thuốc kích thích, Diêu Tam Hỉ cùng đồng bọn vui sướng khó có thể nói nên lời, động lực sôi nổi mười nghìn phần tiến hành đại nghiệp theo dõi. Nhưng mà, có thể thủ pháp theo dõi của bọn hắn quá mức rõ ràng, có thể là đám người này tâm tình vang dội đến người ở cách mấy chục thước cũng có thể cảm nhận được.

Nói chung, sau khi rời khỏi tử lâu không bao lâu, Diệp Vô Truy liền phát hiện mình đang bị theo dõi là sự thực.

Cổ ý vòng vài vòng trong thành, sau khi đại thể biết rõ ràng thân thủ mấy người theo dõi phía sau chỉ là tam lưu, Diệp Vô Truy triệt để yên lòng. Tuy rằng khinh công luôn không phải sở trường của cậu, nhưng đây chỉ là so với nội lực nghịch thiên cùng đao pháp xuất chúng mà nói, so với người thường khinh công của Diệp Vô Truy chênh lệch hơn nhất lưu. Chỉ là khinh công của cậu trong cao thủ xem như là kém một chút, thế nhưng lấy loại khinh công này muốn bỏ rơi mấy người phía sau vẫn dư dả.

Bất quá, Diệp Vô Truy cũng không định đơn giản bỏ rơi đám người phía sau như vậy, cậu càng muốn biết rõ ràng, vì sao mấy người phía sau theo dõi cậu.

Quyết định chủ ý, Diệp Vô Truy không hề tự do vô mục đích ở trong thành lắc lư, mà là xác định địa điểm hướng về một mục tiêu đi tới.

Trong lúc đó, cậu thuận tiện đến một cửa hàng vũ khí kiểm tra trạng thái của “Đao”, đi cửa hàng được mua chút được bổ khí huyết, đi cửa hàng may mua chút quần áo và đồ dùng hàng ngày. Chờ sau khi chuẩn bị tất cả thỏa đáng, Diệp Vô Truy lắc lư đi về phía cửa thành.

Một chuyến này, thế nhưng đổi không ít công sức. Cậu ngược lại không có gì, nhưng mệt mỏi là đám người theo dõi phía sau.

Bọn Diêu Tam Hỉ muốn bảo trì khoảng cách không bị Diệp Vô Truy bỏ lại, cũng không thể theo dõi quá rõ ràng, khiến người trên đường chú ý. Đi một vòng này, thế nhưng tốn không ít sức lực của bọn họ.

“Lão... lão đại!” Có một thủ hạ mệt thở hổn hển không nhịn được nói. “Diệp Vô Truy này rất cực muốn loanh quanh ở trong thành bao lâu a, chúng ta có nên đi theo hắn nữa không?”

“Không bằng bây giờ liền đem hành tung của hắn nói cho người Kha vương phủ, chúng ta lĩnh thưởng rồi xong.” Một thủ hạ kiến nghị như vậy.

“Không được!” Diêu Tam Hỉ biểu tình nghiêm túc nói. “Căn cứ theo suy đoán của tao, Kha vương phủ muốn điều tra hành tung của Diệp Vô Truy nhất định không phải việc đơn giản như vậy. Nếu như bây giờ chúng ta báo hành tung của Diệp Vô Truy cho người của Kha vương phủ, phần thưởng nhất định sẽ không nhiều. Không bằng đợi điều tra rõ hoàn toàn hướng đi của Diệp Vô Truy rồi báo cáo, nhất định có thể nhận được nhiều phần thưởng hơn. Mà ngẫm lại xem, đường đường là vương phủ vì sao phải điều tra tung tích của một người giang hồ. Khẳng định có bên trong có nội tình!”

“Lão đại anh minh!”

“Lão đại uy vũ!”

Nghe đám thủ hạ mô tả, Diêu Tam Hỉ sắc mặt dần dần trầm xuống. “Được rồi, tiếp tục theo hắn! Trước không vội báo cáo tung tích với Kha vương phủ!”

“Vâng!”

Trong ý nghĩ đầy tự mãn đó của Diêu Tam Hỉ, chính là quyết định này không lâu sau lại cứu hắn một mạng.

Mua một ít trang bị bốn ba đường dài cần dùng, Diệp Vô Truy liền định ra khỏi thành. Bất quá cậu sẽ không chọn quang minh chính đại đi ra từ cửa thành, dù sao nói thế nào bọn họ hiện nay cũng đã bị Kha

vương phủ giám thị. Cho dù chủ lực của Kha vương phủ phần lớn đã xuất phát đi Tây Vực, cũng không dám đảm bảo bọn họ lưu lại nhân thủ trong thành.

Cho nên biện pháp an toàn nhất, chính là lặng lẽ rời khỏi. Về phần mấy người chơi theo dõi phía sau kia, Diệp Vô Truy cũng không cho rằng bọn họ là uy hiếp.

Cửa thành tây ở tại khu dân nghèo cư trú, tất nhiên vắng vẻ tiêu điều hơn mấy chỗ khác trong thành không ít, ngay cả thủ vệ canh cổng thành cũng buông lỏng không ít.

Mấy cửa thành khác, thành lâu ra đều có binh sĩ cầm cung tên, mà bên này thành lâu trống trơn trợ trợ đứng lạng tại chỗ, tốp binh sĩ cầm cung không biết đi nơi nào rồi.

Buổi trưa canh ba mỗi ngày, binh sĩ cầm cung ở thành lâu cửa thành tây sẽ tự ý rời khỏi cương vị công tác canh giữ một vài phút, đến tụ họp với vợ đưa cơm tới một hồi.

Đây chính là một trong tin tức thủ hạ của Ly Hỏa thám thính được gần đây, vừa lúc bị Diệp Vô Truy lợi dụng.

Diệp Vô Truy cũng bởi vậy có thể tìm ra cơ hội rời khỏi Mẫn Châu, mà những người khác khinh công trác việt tất nhiên là không cần cậu quan tâm. Để nắm chặt thời gian vài phút này, Diệp Vô Truy còn đặc biệt đi dạo trên đường, chính là vì đợi thời cơ.

Mà lúc này, đi tới thành tây, quả nhiên không gặp thủ vệ cầm cung.

Khóe miệng cậu ra một mặt mỉm cười, Diệp Vô Truy ngưng tụ khí tức, phi thân nhảy lên một gốc cây dưới tường thành, dưới chân lại điểm nhẹ một cái, người đã nhảy lên cao, vượt ra khỏi tường thành cao. Ở trên không xoay người một cái, liền dễ dàng bay vọt qua trên tường thành.

Bởi vì chọn nơi hẻo lánh, hơn nữa thành lâu cũng không có thủ binh khác, hành động Diệp Vô Truy rõ ràng vượt tường ra, dĩ nhiên không gây ra một tia động tĩnh —— ngoại trừ mấy người Diêu Tam Hỉ vẫn theo phía sau cậu!

Làm một người duy nhất chính mắt trông thấy Diệp Vô Truy tiêu sái phi thân vượt tường thành, một tiểu đệ mục trừng khẩu ngọc nói.

“Lão, lão đại, hấn ra khỏi thành rồi, chúng ta còn đuổi theo không?”

“Đuổi! Sao không đuổi!” Diêu Tam Hỉ đầu tiên là cả kinh, lập tức vui vẻ lại. “Diệp Vô Truy này cố ý vượt tường mà qua, trong lòng khẳng định có quỷ! Chúng ta theo sau xem đến tột cùng hấn muốn làm gì!”

Mà Diệp Vô Truy rời khỏi Mẫn Châu, trong lòng như trừ đi một đạo gông xiềng, ngay cả cước bộ cũng mềm mại đi rất nhiều. Theo mấy người Diêu Tam Hỉ phía sau theo dõi mà nói, chỉ cảm thành hành vi của cậu càng lợi hại mà thôi.

Mất thấy đi theo từ từ rời khỏi phạm vi thế lực của Mẫn Châu, xung quanh một mảnh hoang dã, có người không khỏi trở nên lo lắng.

“Lão đại, xem ra hấn càng chạy càng xa, trong mười dặm lân cận chúng ta không thấy người nào rồi.” Có thủ hạ run rẩy nói. “Có thể hay không... có thể hay không...”

“Gi! Có chuyện mau nói, có rắc mau phóng!” Diêu Tam Hỉ không kiên nhẫn.

“Có thể là hấn cố ý hay không! Muốn dẫn chúng ta đến nơi hẻo lánh này!” Rốt cục có người nói ra nghi hoặc trong lòng.

Ngực Diêu Tam Hỉ cũng run lên, theo Diệp Vô Truy càng đi càng vắng vẻ, loại ý nghĩ này cũng không phải hấn không nghĩ tới. Nhưng mà cho dù thế nào, hấn hiện tại sẽ không thừa nhận. “Nói cái gì thế! Nếu như người này phát hiện chúng ta sớm rồi, vì sao còn phải chờ tới bây giờ, không sớm đem chúng ta bỏ rơi đi!” Bỗng nhiên nghĩ đến một loại khả năng, Diêu Tam Hỉ lộ vẻ kinh dị lắc đầu. “Không, không có khả năng! Trừ phi, trừ phi hấn muốn ——”

“Dem các người một lưới bắt hết!”

Một thanh âm từ chỗ gần đó truyền đến, phảng phất như đến từ địa ngục.

Diêu Tam Hỉ nhìn ba thủ hạ đối diện đều lộ vẻ mặt kinh khủng nhìn phía sau mình, không khỏi sợ sệt, chậm rãi xoay người qua.

Chỉ thấy một hắc y nam, một kiếm sĩ lam y, còn có một công tử cầm quạt, đang cười có lẽ lạnh lùng có lẽ hài hước nhìn sang. Mà cách hắn gần nhất, là một cây đao, một thanh đao hầu như không có bất luận quang mang nào lại có vẻ sắc bén không gì sánh được.

Nắm chuôi đao này, chính là người một phút đồng hồ trước bọn họ đang theo dõi, Diệp Vô Truy.

Diệp Vô Truy cầm đao trong tay, giống như một vị diêm vương mặt lạnh, không mang theo một tia cảm tình nhân gian. Đem lưỡi đao kề sát cổ người đầu sỏ theo dõi, Diệp Vô Truy lạnh lùng nói.

“Ai ra lệnh các người theo dõi tôi, nói đúng sự thật!”

Sát ý sắc nhọn kia hầu như có thể chặt đứt sắt lạnh, khiến Diêu Tam Hỉ cả kinh động cũng không dám động, chỉ có thể mặc cho mồ hôi ướt đầm phía sau lưng. Nhìn ba người khác đều tự đứng tốt, không động thanh sắc bao vây mình cùng đồng bọn, Diêu Tam Hỉ biết, hôm nay mình đây là chết rồi! (đoạn cuối này mình chữa rõ nữa)

Nửa tiếng đồng hồ sau, một nhóm người sắc mặt trắng bệch từ đường nhỏ hoang vu thoát ra, mỗi người vận dụng mười phần khinh công lao trên đường, như phía sau có ma quỷ kinh khủng không gì sánh được đuổi theo, một đường vội vã chạy trốn về phía thành Mẫn Châu.

“Cứ thả bọn họ như thế?” Tay cầm thiết phiến, Hảo Mộng Vô Hoa không phải rất hài lòng nói. Trải qua một phen khảo vấn, tổng bộ đầu Lục Phiến môn tự mình xuất thủ, đám người theo dõi này không thể không thẳng thắn nói ra mục đích cùng lai lịch của bọn họ. Diệp Vô Truy đem nhiệm vụ bọn họ nhận được từ Kha vương phủ, cùng với một loạt động thái kỳ lạ lý giải nhất thanh nhị sở.

Sau khi nghe được đám người này còn chưa kịp báo cáo hành tung của bọn họ với Kha vương phủ, Ly Hỏa chỉ suy tư chốc lát, liền đưa ra chủ ý thả đám người này đi.

Lúc này thấy Hảo Mộng Vô Hoa bất mãn, Ly Hỏa không có ý tốt cười cười, nói. “Thả bọn họ trở lại, đối với chúng ta cũng có chỗ hữu dụng.”

“Có ý gì?” Hảo Mộng Vô Hoa không giải thích được.

“Trong đó tự có thâm ý, đáng tiếc.” Liếc nhìn Hảo Mộng Vô Hoa, Ly Hỏa nhẹ nhàng đóng cửa tay. “Có vài người chỉ số thông minh vô pháp để ý tới tầng dụng ý này, tôi cũng không có biện pháp.”

“Tôi kháo, tiểu tử cậu ——!” Hảo Mộng Vô Hoa tức giận đến nghiến răng, định tiến lên động thủ động cước với Ly Hỏa. Đi chưa được mấy bước, lại bị Thương kéo.

“Ầm ỉ cái gì? Lên đường nhanh lên.”

Dưới cường quyền áp bách của quỷ súc sư huynh, Hảo Mộng Vô Hoa không thể làm gì khác hơn là nuốt xuống.

Một bên, Diệp Vô Truy nhìn mấy người, đột nhiên lên tiếng. “Chuyện này hôm nay, sợ rằng không chỉ có liên quan đến Kha vương phủ.”

Mọi người chăm chú nhìn cậu, Ly Hỏa hỏi. “Lại có đầu mối khác?”

Diệp Vô Truy nhẹ nhàng gật đầu, chậm rãi nói ra một cái tên.

“Tín Thiên Các.”

60. Chương 60: Ước Chiến

Tây Vực, Hoàng Hải sa địa.

Bão cát khắp bầu trời, trong vòng ba năm bước, liền không nhìn thấy bóng người.

Đường đi từ Trung Nguyên thông đến Tây Vực, một đường nhấp nhô, bão cát tàn sát bừa bãi, giữa đường còn phải luôn đề phòng mã tặc hoành hành cản trở. Ngoại trừ mã thương đi Đạo Tiêm Hỏa khẩu Tây Vực làm buôn bán ra, con đường này cũng chỉ có người giang hồ dám đi. Dân chúng bình thường sẽ không đi đường tắt này, bọn họ thà rằng tiêu hao thời gian nhiều, đi đường xa an toàn còn hơn.

Trăm dặm cát vàng, chỉ có một nhà trọ long nham một mình trơ trọi.

Bà chủ năm đó cũng là nữ anh hùng mới bước chân vào giang hồ, đến sau trung niên liền cùng một thư sinh dọn đến sâu trong đại mạc này mở nhà trọ. Bởi vì trăm dặm xung quanh chỉ có một nhà này, làm ăn trái lại cũng coi như tốt.

Hôm nay cũng giống như mọi ngày, bà chủ ngồi ở trên khán đài, nghênh đón tiền đi, còn thường không giấu vết ứng phó một vài khách nhân trên đù. Mà ông chủ thư sinh của nhà trọ long nham, lại luôn không thấy bóng người.

Một ít khách quen mã thương, chung quy cũng chỉ cuối tháng mới có thể nhìn thấy ông chủ thư sinh này một cái. Chung quy nói là thư sinh bách vô nhất dụng, nhìn bà chủ nhiệt tình đón khách, nhớ tới ông chủ trốn ở trong phòng không thấy bóng dáng, các khách quen đều chấp nhận.

“Cộc cộc —— cộc.”

Có mấy người cưỡi ngựa đi tới, nhìn dáng vẻ không giống như là khách quen xung quanh. Bà chủ thấy thế, vội vã đi tới nghênh đón.

“Mấy khách quan, mời vào trong, muốn cái gì cứ việc phân phó.”

Một hắc y nam tử đi đầu đến gần, cười cười. “Bà chủ, mang đến một chút lương thảo cùng nước ấm cho mấy con ngựa này. Rồi chuẩn bị cho cúng tôi vài đĩa thức ăn, tùy tiện tìm một chỗ đi.”

Bà chủ che miệng cười, chỉ cảm thấy mấy nam tử trước mắt này đáng đáp đều thật tốt.

Hắc y nam tử khuôn mặt tươi cười dịu dàng, thoát nhìn ôn hòa tuấn nhã. Thanh y đạo khách phía sau hẳn, tuy rằng không có biểu tình gì, nhưng dung mạo không kém chút nào, khí chất lạnh lùng nghiêm nghị khẳng định có thể hấp dẫn một nhóm tiểu cô nương lớn. Dáng vẻ nam tử áo lam phía sau cùng thiếu niên bị hắt tùm bên người, đều xuất sắc. Nhất là thiếu niên nhỏ kia, nhìn dáng dấp giống như cậu ấm nhà nào đó, rất khôi ngô.

Bà chủ trung niên không khỏi nhìn hiệp sĩ thiếu niên thêm hai cái, vừa nghĩ đến đã bị người áo lam trừng một chút.

U, đây còn là một con ghé được bảo hộ.

Bà chủ trong lòng cười cười, không để bụng, tiếp đón bốn vị khách quan đi vào.

Bốn người chính là nhóm người Diệp Vô Truy, từ lúc ở Mẫn Châu sau khi quăng mấy người theo dõi, bọn họ liền một đường cấp bách chạy, cuối cùng cũng tới vùng sa mạc này. Chỉ là cách mục đích, còn có một khoảng không xa.

Lúc đi vào nhà trọ, bốn nam tử dung mạo xuất chúng khó tránh khỏi dẫn tới vài phần quan tâm của người khác.

Ly Hỏa lơ đãng, đi trước tới bàn, phúi phúi một ít bụi khó có thể thấy được, cười nhìn về phía Diệp Vô Truy làm thủ thế mời.

Tuy rằng rất không thích loại phương thức đối phó với phụ nữ này của hẳn, Diệp Vô Truy vẫn cau mày ngồi xuống. Hiện nay đang ở Tây Vực, lão bản doanh của Ly Hỏa, mình không nên trêu chọc nam nhân này thì tốt hơn.

Nhẫn, trước khi tìm được sư phụ phải chịu đựng hẳn!

“Khách quan! Đồ ăn tới rồi!”

Tiểu nhi đưa tới vài đĩa thức ăn, liến khom người thối lui.

Bởi vì mặt nộn mà bị bà chủ cho là thiếu niên Hảo Mộng Vô Hoa là người đầu tiên cầm đũa lên ăn, Thương ở một bên cau mày kéo hẳn.

“Sơ sẩy!”

Nói, liền từ trong tay lấy ra một cây châm nhỏ, cẩn thận thử, ngửi thấy không có mùi khác thường, mới chấp thuận cho Hảo Mộng Vô Hoa động đũa.

“Ai, tôi nói sư huynh anh a, chính là có chứng vọng tưởng bị hại.” Hảo Mộng Vô Hoa bị ngăn cản hứng thú, rầu rĩ nói. “Đã chạy đến Tây Vực rồi, ai còn đặc biệt đến đây hạ thủ với chúng ta.”

Thương lơ đãng. “Chính là bởi vì đang ở Tây Vực, cho nên mới phải càng thêm cẩn thận.” Vừa nói, còn như có ý vô ý liếc mắt nhìn vị thiếu giáo chủ nào đó.

Ly Hỏa hồn nhiên chưa phát hiện, tiếp tục ân cần đề cử món ăn vặt Tây Vực với Diệp Vô Truy, không hề để ý hai người ở một bên/

Bốn người bọn họ ở đây xây dựng ra một mảnh trời đất nhỏ, thực khách khác bên cạnh đã sớm quan sát bọn họ, lúc này đã có người đi đến.

“Tôi nói mấy vị, thoát nhìn không giống thương khách bình thường. Có phải, cũng đến Tây Vực này tìm kỳ ngộ không?”

Một người đeo sọt sách, nam tử trung niên da vàng mặc xiêm y văn nhân đi tới, một bên quan sát mấy người một bên vuốt vuốt chòm râu dài.

Ly Hỏa căn bản không muốn để ý tới người này, không nghĩ tới Diệp Vô Truy nghe tiếng lại ngẩng đầu lên.

“Kỳ ngộ?”

“A? Mấy người còn chưa biết?” Một nam tử trung niên thoát nhìn như đạo sĩ bất lương hiếu kỳ. “Có thể nói người giang hồ gần đây ở Tây Vực, đều là vì sự kiện này mà đến, mấy người dĩ nhiên chưa nhận được tin tức sao?”

Ly Hỏa lúc này mới ngẩng đầu lên, bày ra vẻ mặt tươi cười nói. “Tôi cùng ba đồng bạn trước đây một mực ở trong rừng sâu tĩnh dưỡng, lúc này tới đây thăm một người bạn cũ, cũng không biết tin tức gì. Nếu tiên sinh tiện, có thể nói cho chúng tôi một chút?”

Ly Hỏa thấy người này xấu xí, mặt lộ vẻ giảo hoạt, vừa nhìn chính là mặt hàng thích múa mép khuê môi. Lúc này mới đặc biệt làm bộ khách khí, để hẳn nói chút tin tức giang hồ.

Quả nhiên, đạo sĩ trung niên cười ha ha, chậm rãi nói với mấy người đại sự gần đây.

“Mấy người, cũng biết Danh Đạo chứ?”

Đạo sĩ vừa nói câu này, Diệp Vô Truy nghe được liền dừng tay. Ly Hỏa bên cạnh vội vã tiếp lời nói.

“Danh Đạo tiền bối văn danh giang hồ hơn mười năm, chúng tôi tự nhiên đều biết.”

“Ừ, lại nói tiếp, đại sự này gần đây gần bó chặt chẽ với Danh Đạo này. Không thể không nói, có vài người cho dù rời khỏi giang hồ rồi, chỉ cần hần muốn, vẫn có thể nhắc lên sóng to gió lớn. Chắc chắn, Danh Đạo này, chính là loại kỳ nhân này.” Đạo sĩ cảm thán vài tiếng, tiếp tục nói.

“Gần nửa tháng trước, giáo nội Cửu Trọng giáo truyền tin tức ra. Giáo chủ Cửu Trọng giáo nhận được ước chiến của nhân sĩ giang hồ vô danh, tuyên bố nếu giáo chủ không ra chiến, liền phá hủy toàn bộ phân giáo của Cửu Trọng giáo ở vùng Trung Nguyên. Lúc đó các môn phái đều chỉ đem điều này xem như truyện cười, không nghĩ tới sự kiện này dĩ nhiên là thực!”

Đạo sĩ giả bộ mê hoặc. “Các người cũng biết người hạ chiến thư đó là ai? Đó là Danh Đạo được đồn đại giết người không chớp mắt! Hạ tử này, ngay cả giáo chủ Cửu Trọng giáo cũng không dám không ứng chiến. Hai người hẹn nhau mười lăm ngày sau chiến ở hồ Nguyệt Loan. Mà hôm nay, cách này ước chiến này không đến ba ngày. Các môn các phái, du hiệp giang hồ, đều có người đích thân tới Tây Vực, xem trận đánh tuyệt thế này.”

Nói đến đây, đạo sĩ không có ý tốt cười. “Kỳ thực, nói xem chiến là giả, muốn mượn hai đại cao thủ lưỡng bại câu thương hưởng chút tiện nghi mới là thật. Nhất là Danh Dao kia, nghe nói đạo pháp võ nghệ của hắn đều là nhất tuyệt, lần này lại lẻ loi một mình đến Tây Vực. Lúc này không biết có bao nhiêu người đang đánh chủ ý lên hắn! Đến tôi, cũng muốn lên vây xem, nói không chừng lại chiếm được tiện nghi tốt ——”

“Cạch ——!”

Tiếng chén rượu bị hung hăng đập trên bàn.

Đạo sĩ sững sốt nhìn lại, chỉ thấy thanh y đạo khách luôn ít nói lúc này sắc mặt trắng xanh, như là đang ẩn nhẫn tức giận cực lớn.

“Tiên sinh đừng trách.” Ly Hỏa sau lưng túm ống tay áo Diệp Vô Truy, vẻ mặt ôn hòa nói với đạo sĩ. “Bạn của tôi mấy ngày gần đây tâm tình không tốt, hơn nữa không quá quen bảo cát của Tây Vực, luôn có vài phần nóng nảy.”

“Hiếu! Hiếu!” Lúc này người ngu xuẩn nữa cũng biết mình không được hoan nghênh, đạo sĩ sờ sờ mũi, xám xịt đi. “Tôi cáo từ trước, cáo từ!”

Còn lại bốn người, lúc này ai cũng không có khẩu vị.

Thương đứng lên, nói với tiểu nhị.

“Có phòng trống không?”

“Có có! Khách quan, ngài muốn mấy gian.”

“Một gian đủ rồi, chúng tôi không ở lại, chỉ nghỉ ngơi thôi.”

“Được, khách quan ngài đi theo tôi!”

Một gian phòng trọ, bố trí đơn giản mộc mạc. Thương sau khi vào phòng, liền đảo qua một vòng xung quanh, quan sát vài lần, liền nói với ba người còn lại.

“Không có người nghe trộm, có thể nói.”

Hảo Mộng Vô Hoa chậm rãi thở ra một ngụm khí lớn, nghẹn nửa ngày cuối cùng cũng có thể nói thoải mái rồi.

“Ai ai! Không nghĩ tới sư phụ của A Truy nhà cậu dĩ nhiên còn có chiêu này, lại đưa ra ước chiến. Hì hì, quả thực giống như quyết chiến tử cấm đỉnh trong tiểu thuyết, đương thể tuyệt thể kiếm khách quyết đấu.” Hảo Mộng Vô Hoa ở một bên viễn vông.

Diệp Vô Truy khinh thường liếc hắn. “Sư phụ tớ dùng đao.”

Ly Hỏa cũng phụ họa nói. “Đúng vậy, vũ khí sư phụ tôi dùng cũng không phải kiếm.”

Hảo Mộng Vô Hoa chán nản đi tới một bên vẽ vòng tròn. Thương không chút nào để ý tới tiểu tử vô dụng này, lấy sự nhạy cảm của tổng bộ đầu Lục Phiến môn suy đoán nói.

“Kha vương phủ, các môn phái còn có nhân sĩ giang hồ khác, người xem chiến lần này tuyệt đối không phải ít. Diệp Vô Truy, cậu cũn biết sư phụ cậu làm như thế cho mọi người đều biết, đến tột cùng tính toán cái gì?”

Diệp Vô Truy lắc đầu. “Sư phụ chưa bao giờ nói với tôi chuyện trước kia của ông ấy, tôi cũng không biết đến tột cùng ông ấy có ân oán gì với Cửu Trọng giáo và Kha vương phủ.” Nói, ghé mắt liếc nhìn Ly Hỏa.

Ly Hỏa cười khỏ. “Không phải tôi không nói, mà là tôi cũng không rõ ràng lắm. Giáo chủ hắn... tuy rằng là sư phụ tôi, thế nhưng hắn rất cảnh giác, kỳ thực cũng không quá tin nhiệm tôi.”

“Có thể là liên quan đến Niết Khánh đan hay không!”

Hảo Mộng Vô Hoa bị bỏ qua một bên đột nhiên mở miệng. “Các cậu nghĩ xem, lúc đó Cửu Trọng giáo mặc danh kỳ hiệu vây công phái Thiên Sơn, chương môn Thiên Sơn bảo chúng ta nhận nhiệm vụ hộ tống, một khâu trong đó chính là đem một phần Niết Khánh đan giao cho Danh Dao tiền bối. Trước đó vài ngày, thủ

hạ cũ bên người Danh Dao chú Lý cũng nói qua, Niết Khánh đan liên quan quá nhiều với Danh Dao. Tôi nghĩ, tất cả hành động của Danh Dao tiền bối, có thể hay không có liên quan tới cái này. Ai! Nói đến phái Thiên Sơn, Lưu Lạc kia lại chạy đâu rồi? Hắn thân là thủ tịch đệ tử của phái Thiên Sơn, nhiệm vụ hộ tống Niết Khánh đan thất bại cũng không nóng nảy sao?”

“Lưu Lạc quay về Thiên Sơn phục mệnh đi.” Thương quan sát Hảo Mộng Vô Hoa một hồi lâu, mới chậm rãi nói. “Không nghĩ tới cậu cũng có chút đầu óc, dĩ nhiên có thể nghĩ tới điểm như vậy.”

“Sư huynh, tôi tốt xấu gì cũng là môn nhân Lục Phiến môn, anh không nên luôn châm chọc tôi...”

“Niết Khánh đan.” Ly Hỏa yên lặng nói nhỏ, đột nhiên ngừng đầu nói. “Cho tới nay, hình như chúng ta đều quên một việc!”

Mọi người quay đầu nhìn về phía hắn, ánh mắt Diệp Vô Truy sáng quắc.

Vô cùng hưởng thụ người trong lòng chuyên tâm chuyên ý quan sát, Ly Hỏa rất lâu mới nói. “Niết Khánh đan này đối với chúng ta mà nói, chỉ là một đạo cụ có thể phòng ngừa cấp bậc trở lại không sau khi chết mà thôi. Thế nhưng với nhân vật trong trò chơi, lại là thần dược cho bọn họ khởi tử hồi sinh. Được như vậy, hẳn là nhắc lên sóng cuộn ngập trời trên giang hồ mới đúng. Nhưng vì sao ——”

Ly Hỏa chuyển đề tài. “Ngoại trừ mấy người chúng ta cùng Cửu Trọng giáo, với một bộ phận nhân sĩ triều đình, toàn bộ giang hồ hình như không có những người khác biết chuyện Niết Khánh đan. Việc này không khỏi, ẩn dấu quá tốt đi.”

Càng là hi thế trần bảo, lại càng dễ bị người chú mục. Thần dược giống như Niết Khánh đan nhưng ở trên giang hồ tịch tịch vô danh, thực sự quái dị.

Mọi người lặng im, một lúc lâu, Diệp Vô Truy mới chậm rãi lên tiếng.

“Có vài bí mật, chỉ có đương sự mới biết được. Trận đánh ba ngày sau ở hồ Nguyệt Loan, tôi nhất định phải đi xem đến cùng.”

61. Chương 61: Có Gian Tình

Hồ Nguyệt Loan, là hồ nước được bảo tồn kỳ công giữa bưng sa mạc.

Nó giống như một tấm kính bạc rơi vào giữa sa mạc màu vàng, cô độc mà yên lặng, ngưng tụ toàn bộ linh khí tinh hoa của sa mạc.

Bên hồ có vài cây hồ dương lòa xòa, lá cây điêu linh, hiện ra vài phần tiêu điều.

Ngày thường ngoại trừ khách thương qua lại và động vật sinh tồn trong sa mạc ra, rất ít có sinh vật tới hồ nước chơi, đêm nay như trước là một mảnh vắng vẻ. Chỉ là, trong phần vắng vẻ này, lại cất giấu vài phần rục rịch.

Xung quanh rớt cuộc có bao nhiêu người núp ở một nơi gần đó bí mật quan sát?

Khinh công Diệp Vô Truy không cao, chỉ dám ẩn thân ở ngoài năm dặm. Thế nhưng nội công cậu thâm hậu, trái lại có thể phát hiện nhiều khí tức của người khác ẩn dấu.

Trong phạm vi cậu có thể nhận thấy được, ít nhất có hơn mười người. Chỗ khác, hẳn là còn có nhiều người hơn.

Những người này chưa hẳn không phát hiện lẫn nhau, nhưng bọn họ vẫn duy trì chung sống hòa bình quý dị, như là đạt thành hiệp nghị bí mật gì đó.

Diệp Vô Truy liếc mắt nhìn Ly Hỏa, thiếu giáo chủ Cửu Trọng giáo đáp lại bằng một nụ cười đã định liệu trước. Hảo Mộng Vô Hoa cùng Thương ở chỗ gần hơn, bốn người phân tán ra, làm bộ không quen biết người hai bên.

Đây là kế hoạch bọn họ định tốt trước khi đến.

Mục đích của chuyến này, không phải để phá hư tỷ thí của Danh Dao với giáo chủ Cửu Trọng giáo, mà chủ yếu để đề phòng những người giang hồ có tâm gây rối vậy xem tỷ thí này.

Trong luận võ cuối cùng có một người bị thua, nếu lúc đó Danh Dao bị thương, Diệp Vô Truy tuyệt đối sẽ không để những linh cầu mơ ước ăn vụng sư phụ.

Bảo vệ sư phụ an toàn, sau đó hỏi rõ ràng ý đồ của Danh Dao, đây mới là mục đích chủ yếu chuyến này của Diệp Vô Truy.

Về phần Ly Hỏa?

Diệp Vô Truy nghĩ, chỉ cần người này không đánh chủ ý lên Danh Dao, hẳn muốn làm gì mình đều không xen vào.

Nguyệt hắc phong cao, đều nói là đêm giết người.

Ánh trăng chiếu xuống hồ dương, tỏa xuống bóng cây lòa xòa yêu ma, thân tư chấp chờn theo gió, thật sự có vài phần khí tức âm trầm kinh khủng.

Các lai khách bụng dạ khó lường ẩn nấp ở mọi nơi bên hồ, đều tận lực ngừng thở, bọn họ không cách nào dự liệu hai đương sự có thể sau một khắc liền xuất hiện ở ven hồ này hay không.

Đợi một lúc lâu, trăng đến ánh trăng lên đầu ngọn cây, rốt cục mới thấy một bóng người.

Người nọ một thân áo choàng trường bào đỏ sẫm, đầu đầy tóc bạc tùy ý phi tán, rất càn rỡ tùy ý.

Thế nhưng chờ hắn đi tới gần thấy rõ dáng dấp của hắn, mới khiến người khác rất đổi kinh dị. Người tóc bạc phát phơ này, dĩ nhiên có dung nhan trẻ tuổi tương đối tuần láng. Khác với nhân dĩ Trung Nguyên, ngũ quan hơi lộ vẻ thâm thúy, càng thêm tôn lên khí thế sắc bén của hắn. Trong tay người áo bào hồng cũng không có vũ khí gì, như là tay không mà đến.

Tướng mạo như vậy, tự nhiên không phải Danh Dao. Hồng y tóc bạc, thoát nhìn qua quá hai ba mươi tuổi, lẽ nào người này đúng là giáo chủ Cửu Trọng giáo?!

Diệp Vô Truy dựa vào thị lực, xa xa thấy cũng cả kinh, lập tức quay đầu liếc nhìn Ly Hỏa.

Sư phụ cậu dĩ nhiên trẻ tuổi như vậy? Trong ánh mắt kia không chút nào che giấu kinh nghi.

Ly Hỏa cười khỏ, truyền âm mật nói.

Tôi cũng không rõ lắm, trước khi tôi rời đi, sư phụ rõ ràng còn là dáng vẻ sắp già.

Vậy đây thực sự là giáo chủ Cửu Trọng giáo?

Diệp Vô Truy thiêu mi.

Đúng, cho dù dung mạo của sư phụ biến thành trẻ tuổi, tôi vẫn có thể nhận ra khí tức của ông ấy. Ông ấy so với trước đây càng thêm sâu không lường được, sợ là võ nghệ lại có tinh tiến.

Võ công có tiến... Diệp Vô Truy nhú mày càng chặt, không phải cậu không tin võ nghệ của Danh Dao, chỉ là đối thủ đại chiến sắp tới đột nhiên lại tiến mạnh, làm đồ đệ lo lắng là không tránh khỏi.

Giáo chủ Cửu Trọng giáo tuổi còn rất trẻ đi tới bên hồ đứng, cũng không quan tâm quanh thân có bao nhiêu người đang âm thầm rình rập.

Hắn chỉ đứng yên, khóe môi nhếch lên một mặt ý cười như có như không.

Dáng vẻ cao thâm mà bình tĩnh này, Diệp Vô Truy nghĩ thật đúng là kỳ sư tất có kỳ đồ. Ly Hỏa cho dù cái khác không học đến, loại bản lĩnh nội liễm trang bức này cũng học được mười phần rồi!

Như là có thể cảm ứng được trong lòng Diệp Vô Truy đang suy nghĩ gì, thiếu giáo chủ đại nhân không hài lòng thiêu mi.

Tính cách hắn là nhiều năm lịch luyện mà thành, có liên quan gì đến lão quái vật kia? Nhiều lắm cũng chỉ là khí chất của lão quái vật có chút giống hắn mà thôi.

Thấy Diệp Vô Truy lại chuyên tâm tập trung quan sát phía xa, Ly Hỏa cho dù trong lòng bất mãn nữa cũng không có chỗ phát tiết, chỉ có thể phiền muộn.

Ánh trăng bạc sáng ngời treo trên bầu trời, bóng cây lay động sàn sạt bốn phía, một mảnh nguyệt loan trên mặt nước lăn tăn.

Hồng y nhân đứng một mình, mang theo ngạo nghễ cùng cô độc không thể nói bằng lời.

Tình cảnh này, có một loại ý tứ hàm xúc không rõ.

Quần chúng xung quanh đều muốn đem một màn này ánh sâu vào trong mắt, mà lúc này, bên quyết đấu còn lại khoan thai đi tới.

Danh Dao như trước trầm mặc không nói, một thân tiêu điều vắng lặng, cho dù lúc này ánh trăng có đẹp nữa, cũng không thể lưu lại ôn độ cùng nhu tình trên người ông.

Bên thân ông là một thanh đao phong bén nhọn, phủ bụi hơn mười năm, hôm nay được thấy ánh trăng, càng tán mát ra lợi khí không người có thể kháng cự.

Mà hồng y nhân thấy ông, trái lại không giống thấy một đối thủ sắp quyết nhất thắng bại, như là đang nhìn đợi một vị khách nhân đã lâu không đến, mang theo ý cười ôn nhu nhợt nhạt.

“Người tới chậm.”

Danh Dao nhìn hần. “Thời gian một nén hương mà thôi.”

“Không.” Giáo chủ Cửu Trọng giáo nhẹ nhàng rung tay. “Người đã muộn, đã muộn tròn hai mươi năm.”

Trong giọng nói, tựa hồ còn ẩn chứa ý tứ hàm xúc khác, có vẻ lưu luyến.

Danh Dao đã gần tới bốn mươi tuổi, khóe mắt đã có nếp nhăn sâu. Lúc này sau khi nghe lời kia của hần mày càng nhăn lại, nếp nhăn ở mắt có vẻ càng sâu, nhưng lại có vài phần mị lực của năm tháng. Hồng y nhân nhìn thấy, dường như không chuyển mắt.

Nhưng mà đáp lại hần, là thanh âm vô tình băng lãnh của Danh Dao.

“Chỉ là lấy tính mạng của người chậm hai mươi năm, người liền không chờ được?”

Một câu nói, như là đem toàn bộ kỷ dực cùng may mắn đánh vỡ, vạch phân chia giữa hai người sâu không thể bù vào.

Nhu hòa trong mắt dần dần tiêu tán, giáo chủ Cửu Trọng giáo rốt cục dùng ánh mắt với kẻ thù nhìn Danh Dao.

“Không phải ta đợi không kịp, là người vẫn đang không chịu tỉnh lại trong mộng đẹp từ năm đó. Hảo, hảo! Nếu như người nhớ đến những chuyện ngày xưa, hôm nay ta lại càng muốn gọi người tỉnh!”

“Để người biết, đến tột cùng năm đó là người sai, hay là ta không phải!”

Bầu không khí giương cung bạt kiếm giữa hai người, vô cùng căng thẳng.

Mắt thấy đại chiến sắp tới, Hảo Mộng Vô Hoa lại lặng lẽ túm ống tay áo của quỷ súc sư huynh bên cạnh.

“Sao tôi lại cảm thấy lời nói của bọn họ có chút kỳ quái vậy?”

Thương lườm hần một cái. “Lời vô ích.”

“Đến tột cùng là không thích hợp ở chỗ nào? Đây không giống lời nên nói giữa hai kẻ thù gặp mặt, thế nhưng nghe bọn họ đối thoại, lại thật sự có cừu hận không giải được. Bầu không khí quỷ dị này đến tột cùng là tới từ đâu?”

Hảo Mộng Vô Hoa trầm tư không hiểu được, tổng bộ đầu Lục Phiến môn khúu giác xuất thường, lúc này hảo tâm giải thích nghi hoặc của hần.

“Có gian tình.”

Tóm lại, ngắn gọn sáng tỏ.

“Cái gì! Vậy sư phụ A Truy chẳng phải là đoạn tụ!” (đoạn tụ: gay)

Tiếng kinh hô cuối cùng của Hảo Mộng Vô Hoa không nhỏ, Diệp Vô Truy cách đó không xa nghe rõ ràng vào tai.

Sắc mặt cậu có chút không tốt, hướng chi bên người còn có một người bụng dạ khó lường vẻ mặt tươi cười quỷ dị nhìn mình.

Có cái gì buồn cười! Diệp Vô Truy trừng Ly Hỏa.

Nếu sư phụ tôi là đoạn tụ, vậy sư phụ cậu cũng không chạy được!

Nhưng mà đến tột cùng vì sau Ly Hỏa cười? Nếu như nói cho Diệp Vô Truy, thiếu giáo chủ đại nhân mong muốn phần tình duyên đoạn tụ chưa chứng thực này của sư phụ có thể di truyền tốt đến đời tiếp theo, Diệp Vô Truy có thể sẽ hận không thể nhảy dựng lên chém hấn hay không?

Trước không nói nghe đương sự đối thoại, những người đang rình coi là tâm tư gì.

Quyết đấu quan trọng nhất tối nay, đang sắp bắt đầu.

“Đao” giao cho Diệp Vô Truy, bây giờ Danh Đao sử dụng, tự nhiên là một thanh vũ khí khác.

Giáo chủ Cửu Trọng giáo nhìn ông lấy ra không phải thanh đao sắc thủ trong dĩ vãng, sửng sốt. “Nó đâu?”

“Nó không nên ở lại bên người lão hủ, tự nhiên là giao cho chủ nhân mới.” Danh Đao trả lời.

“Tốt lắm, đã như vậy, ta cũng không dùng binh khí sắc thủ chiếm tiện nghi của người.” Hồng y giáo chủ nhìn bốn phía, từ trên mặt đất nhặt một nhánh liễu thật dài, nhẹ nhàng nắm trong tay.

Đối với hấn cố ý muốn nhường, Danh Đao cũng không thêm để ý, phảng phất nhất cử nhất động của người trước mắt đều không liên quan. Ông muốn làm, chỉ là so hết trận này, triệt để chặt đứt chuyện cũ năm xưa, tình cũ oán cũ.

Sư phụ tôi am hiểu trường tiên nhất. Dùng cành cây nhiều lắm chỉ có thể phát huy bảy phần công lực, ông ấy là cố ý muốn nhường. Ly Hỏa lặng lẽ nói với Diệp Vô Truy.

Diệp Vô Truy nhú mày. Lẽ nào giáo chủ Cửu Trọng giáo này tự tin với võ nghệ của mình như vậy, cho rằng bảy phần công lực có thể đánh bại Danh Đao. Chính là nói, hấn cố ý muốn thua trận tỷ thí?

Đến tột cùng làm sao, một khắc này đương sự động thủ, mới thấy kết quả cuối cùng.

Không tiếng động gì lên, cành cây mảnh dĩ nhiên kéo ra khí vô hình, vung lên một trận đất cát.

Giáo chủ Cửu Trọng giáo xuất thủ trước!

Bay lả tả, cát nhỏ khắp bầu trời che lấp tầm nhìn, hồng y nhân lợi dụng cơ hội mà tấn công.

Đề tiện! Có người thầm kêu.

Nhưng mà Danh Đao hoàn toàn không lưu tâm, nắm chặt trường đao trong tay, chậm rãi kéo trên mặt đất, vẽ ra một nửa vòng tròn. Chỉ chớp lát, ánh đao hiện lên, long ngâm nhẹ vang lên.

Vùng cát bụi bay lên, dĩ nhiên bị Danh Đao chặt đứt thành hai đoạn. Đai khí tản mát ra chuẩn xác tấn công về phía hồng y giáo chủ, chém rơi một mảnh góc áo của hấn.

Nếu không tránh đúng lúc, lần này bị chặt đứt sợ rằng không chỉ có cát bụi, mà là thân thể của hồng y nhân!

Hồng y ở trong bóng đêm có vẻ đặc biệt diêm lệ, dáng người lay động tự ma tự huyền. Mà Danh Đao bình tĩnh ổn trọng, không chút nào bị thân ảnh lập lòe của đối phương làm phân tâm, chỉ là nắm chặt chuôi đao, lấy bất biến ứng vạn biến.

Cao thủ so chiêu, mỗi lần thở hít vào, đều khiến người ta nín thở ngưng thần, không muốn bỏ qua chút nào.

Trong chiêu thức nhìn như đơn giản trực bạch, tiềm tàng thâm uyên người ngoài không thể dò xét.

Sắc bén chém phần cát như sợi bông kia, thân pháp quý mị né tránh như thường kia, người đứng ngoài quan sát nhìn thấy rõ, lại không cách nào bắt chước theo được.

Diệp Vô Truy bình thường tự cho là dùng đao pháp cũng tinh vào tuyệt hảo, cũng coi như thông hiểu, nhưng mà thắng đến lúc này nhìn thấy Danh Dao xuất thủ, cậu mới biết được mình còn kém xa lắm!

Chỉ một chiêu, cậu so ra đều kém xa!

Một nhịp thở qua đi, hai đại cao thủ kinh tài tuyệt diệu tiếp tục so đấu.

Đến tột cùng ai thắng ai thua, đến tột cùng có nhân duyên gì. Bên trong đủ loại này, sợ là qua đêm nay mới có thể công bố.

Ánh trăng như lưu quang, nghiêng chiếu vào một đêm đã định trước không bình tĩnh.

62. Chương 62: Thắng Bại

Bốn phía yên lặng không tiếng động, nhưng che giấu trong phần vắng vẻ này, lại là sát khí sắc như lưỡi đao.

Bụi đỏ bay lên, trận đấu của hai đại cao thủ tuyệt thế còn đang tiếp tục.

Kiểm của Danh Dao, nhanh như sấm chớp, mạnh như tuần mã, tinh như ve mùa đông, lặng yên không một tiếng động.

Một đao kia nhìn như giản dị tự nhiên, nhưng chiêu thức toàn tấn công đến sơ hở của hồng y nhân. Mà phản ứng của hồng y giáo chủ cũng rất bén nhạy, mỗi khi sắp bị công phá vào sơ hở, liền chuyển biến chiêu thức.

Một người dùng đao, một người cũng dùng cành cây, nhìn qua tựa hồ là Danh Dao chiếm ưu thế.

Kỳ thật không hẳn, lúc võ công đạt tới tuyệt hảo, sử dụng vũ khí nào cũng chỉ là mạt lưu, chân chính quan trọng, là trong một chiêu thức như thế nào, đem võ nghệ tinh túy của mình dung hợp vào trong.

Tỷ như Danh Dao, dùng đao làm vũ khí, võ công cũng là đi đường đại mở đại hợp, hỗn độn khí phách.

Chiêu thức của giáo chủ Cửu Trọng giáo lại có vẻ mờ ảo quỷ dị, kẻ khác khó có thể bắt.

Một người chí cương, một người chí nhu, hai loại võ công cực đoan của đỉnh phong tạo hóa giả, đem hết toàn lực độ sức. Muốn phân ra thắng bại chân chính, không phải chuyện trong chốc lát.

Người đang âm thầm vây xem, bao gồm Diệp Vô Truy đều cho rằng, trận đấu này của Danh Dao và giáo chủ Cửu Trọng giáo trong thời gian ngắn không thể kết thúc, rất có thể là đại chiến ba ngày ba đêm.

Trận quyết đấu này, lại đột nhiên kết thúc.

Kết thúc đột ngột không hề đoán trước.

Xa xa giáo chủ Cửu Trọng giáo đánh một kích, cành cây mềm dẻo có lực, ở trong trời đêm vẽ ra tiếng gió thổi rét lạnh. Danh Dao thu đao quay lại, đang chuẩn bị sử dụng nội lực đánh trả một chiêu này.

Nhưng thân thể bay lên đến giữa không trung lại bỗng nhiên hạ xuống, như là mất đi lực đạo toàn thân, mềm nhũn vô lực ngã xuống đất. Ngay cả đao vốn nắm trong tay, cũng bởi vì thoát lực mà rơi khỏi tay.

Dị biến này đột nhiên tới, ai cũng không dự liệu, thậm chí ngay cả kinh khí sắc bén kia của giáo chủ Cửu Trọng giáo đánh xuống vẫn rơi vào không trung, mắt thấy sẽ vững vàng bắn trúng Danh Dao.

Một mạt hồng y lại không biết từ chỗ nào bay tới, nhanh chóng che chở trước Danh Dao, thay ông đỡ một kích sấm sét này.

“Ngô ——!”

Tay không đỡ công kích của chính mình thay Danh Dao, giáo chủ Cửu Trọng giáo bị nội lực phản phệ, chấn động ra một búng máu. Hắn mím chặt môi, đem ngụm huyết khí này nuốt xuống, lập tức xoay người kiểm tra tình huống của người phía sau.

“Người!”

Phát hiện Danh Dao ngay cả đứng cũng không nổi, chỉ có thể miễn cưỡng dùng đao chống đỡ thân thể của mình. Hồng y giáo chủ biến sắc, nhanh chóng cầm tay phải của Danh Dao, thăm dò bắt mạch.

“Nội tức hỗn loạn, bệnh trạng này, bệnh trạng này giống năm đó như đúc!” Tra mạch của Danh Dao, hồng y giáo chủ tựa hồ rất kinh ngạc. “Người không chữa tốt nó! Người không sử dụng Niết Khảm đan!”

Danh Dao chống đao không nói, không mấy may quay đầu nhìn người kinh hãi rối loạn đan xen bên người này, tự mình điều trị thương thế.

“Vì sao người không dùng, không dùng nó.” Giáo chủ Cửu Trọng giáo như bị đả kích gì thật lớn, thần sắc trở nên tái nhợt. “Nếu là như vậy, ta nhiều năm bế qua ở Tây Vực như thế, đến tột cùng là vì cái gì!”

“Người nói cho ta biết! Tiêu Minh!”

Mắt Danh Dao hơi giật giật, đã nhiều năm không ai gọi cái tên này, ký ức xúc động sâu trong nội tâm của ông nhất.

Rốt cục ông mở mắt ra, nhìn người hơi lộ vẻ điên cuồng trước mắt, lãnh đạm nói.

“Được người lừa tới, ta sẽ không dùng.”

“Người——!” Hai mắt đỏ sẫm, hồng y giáo chủ tức giận đến cười. “Hảo! Người không dùng! Người bức ta như vậy, không sợ ta cũng tới bức người sao? Tiêu Minh!”

“Ta đã không có gì có thể cho người tới bức ta nữa.” Tiêu Minh nhắm mắt lại, thản nhiên nói. “Đây không phải hai mươi năm trước rồi, Ngu Hồng Vũ.”

“Phải không?” Ngu Hồng Vũ giáo chủ Cửu Trọng giáo cười lạnh nói. “Ta đây nhớ rõ năm gần đây người có thu một đồ nhi, hình như gọi là Diệp Vô Truy. Nếu ta dùng tính mệnh đồ đệ thân truyền của người để bức người, người sẽ làm sao?”

Bên kia Danh Dao còn chưa có phản ứng, đám người Diệp Vô Truy trong bóng tối đã xao động lên.

Hảo Mộng Vô Hoa tức giận nói. “Giáo chủ Cửu Trọng này thực sự quá dễ tiện, không có biện pháp bắt sự phụ người ta, liền lợi dụng đồ đệ của ông, dễ tiện vô sỉ! Quả thực giống hệt người nào đó.”

Thương không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn chỗ ẩn trốn của Ly Hỏa và Diệp Vô Truy.

“Tôi đảm bảo, đây tuyệt đối là ý nghĩ của một mình sư phụ, tôi chưa từng nghĩ tới bắt luận chuyện gì bất lợi với cậu.” Bên kia, Ly Hỏa vỗ ngực bảo chứng nhìn Diệp Vô Truy.

Diệp Vô Truy lạnh lạnh hỏi lại hắn một câu. “Phải không? Lúc đầu gặp mặt, gọi đánh gọi giết, còn tính kể tôi là ai?”

Hảo hán không đề cập tới trước kia, Ly Hỏa yên lặng chốc lát, lại nhấc tay phát thệ nói. “Đó là ban đầu, tôi còn chưa biết cậu.” Ý ngầm kỳ thực là khi đó còn chưa coi trọng Diệp Vô Truy.

“Sau khi từ Tàng Kiếm sơn trang, tôi với cậu không chút nào không thành thật, một lòng trung can, nhật nguyệt chứng giám.”

Ly Hỏa chưa từng hối hận bao giờ, sao mình lại thích một người là đồ đệ Danh Dao kẻ thù truyền kiếp của sư phụ, thích thì quên đi, dĩ nhiên còn bị Diệp Vô Truy bắt được nhược điểm. Đây thực sự là ngựa có mắt móng, người có sẩy chân.

Diệp Vô Truy mới không để ý tới lời thề son sắt cho thấy chân thành của người phía sau, toàn bộ lực chú ý của cậu đã trở lại Danh Dao bên kia.

Chỉ thấy bị giáo chủ Cửu Trọng dùng Diệp Vô Truy uy hiếp, sắc mặt Danh Dao vô cùng không tốt.

“Một lần lại một lần, người luôn luôn dùng người quan trọng bên cạnh ta để uy hiếp ta, đến tột cùng ý đồ của người là gì, Ngu Sanh!”

Giáo chủ Cửu Trọng cười khỏ. “Dùng người quan trọng của người uy hiếp người? Ai kêu ở trong lòng người, chưa từng có vị trí của ta. Như vậy ta không cần không nên bắt bọn họ bức bách người. Tâm tư của ta, người sẽ hiểu sao! Hết lần này tới lần khác lợi dụng người lừa gạt người của người, chung quy người mù mắt cho rằng bọn họ tốt!”

“Người nào bọn họ so được với ta? Người nào có nửa phần dụng tâm của ta đối với người!”

Danh Dao thờ ơ lạnh nhạt, không vì đáng đáp phần hận điên cuồng của hắn mà lay động.

Việc đã đến nước này, Diệp Vô Truy chỉ nghe được đại khái.

Nguyên do cừu hận, tựa hồ là vì giáo chủ Cửu Trọng đem người nào đó tới bức bách Danh Dao. Mà kết cục về sau của người kia như thế nào, nhìn thái độ lạnh lùng hiện tại của Danh Dao đối với Ngu Sanh, có thể đoán ra một hai. Mà mục đích của Ngu Sanh này, khiến người khác nhìn không thấu.

Tựa hồ hắn đang suy nghĩ thay Danh Dao, nhưng phương pháp này không khỏi quá cường thế bức người, thảo nào Danh Dao không tiếp nhận.

Mà Diệp Vô Truy càng thêm quan tâm chính là, sự phụ của mình tựa hồ bị nội thương, nhưng lại là tật cũ của hai mươi năm trước, thương thế này tựa hồ còn cần phải dùng Niết Khánh đan để chữa cho tốt.

Đối với tổn thương này của Danh Dao, giáo chủ Cửu Trọng rất nóng ruột, bản thân Danh Dao xác thực không hề quan tâm.

Đây đến tận cùng là một phen gút mắt thế nào?

Diệp Vô Truy đang suy nghĩ, đột nhiên bị người bên cạnh kéo mạnh.

Làm gì!

Cậu dùng ánh mắt trừng người kéo mình Ly Hỏa.

Xuýt.

Làm một thủ thế chớ có lên tiếng, Ly Hỏa truyền âm mật nói.

Cậu không phát hiện, xung quanh có dị dạng gì sao?

Bị hắn nhắc tỉnh, Diệp Vô Truy mới phát hiện, nhân sĩ giang hồ vốn trải rộng bốn phía vậy xem, dĩ nhiên không hề có tiếng động. Giống như biến mất, hiện tại ở khu vực phụ cận này, Diệp Vô Truy chỉ có thể cảm ứng được khí tức Danh Dao bên kia cùng bốn người nơi này.

Đây là có chuyện gì?

Bộ ngựa bắt ve, hoàng tước ở phía sau. Xem ra, chúng ta thiếu chút nữa giẫm trúng cái tròng của vài người nào đó. Ly Hỏa hừ lạnh một tiếng, đưa tay vòng chắc Diệp Vô Truy.

Đừng nhúc nhích, đi theo tôi. Đến chỗ Thương bọn họ bên kia.

Biết khinh công của mình không tốt, Diệp Vô Truy chỉ có thể ngoan ngoãn đợi trong lòng Ly Hỏa.

Ly Hỏa mang theo một người, khinh công vẫn siêu tuyệt như cũ, lặng yên không một tiếng động đến chỗ ẩn thân của hai người Hảo Mộng Vô Hoa, không gây ra một chút động tĩnh.

Đây là một tuyệt địa, cực kỳ bí mật, ngoại trừ người khinh công cao siêu bay qua tới đứng ở vách đá dựng đứng bên cạnh, bằng không người bên ngoài không có khả năng phát hiện.

Thời điểm Diệp Vô Truy gặp mặt bọn họ, thấy Thương vẽ mặt trầm trọng.

“Sợ rằng lúc này đây, tất cả mọi người đều trúng kế rồi.”

“Xảy ra chuyện gì?”

“Nhìn bên kia.” Thương chỉ một phía nói.

Diệp Vô Truy theo hướng nhìn lại, chỉ thấy dưới ánh trăng, trong hoang mạc tối đen tựa hồ có bóng đen rục rịch.

“Đó là?!”

“Hắn là một nhóm người có tổ chức, hôm này đặc biệt tới một lưới bắt hết.” Thương hừ lạnh một tiếng. “Mưu lược như vậy, thủ đoạn như vậy, chỉ có Kha vương phủ.”

Từ lúc vào Tây Vực tới nay, vẫn không thấy động hướng của Kha vương phủ, dĩ nhiên lúc này lại chơi một chiêu như vậy.

Diệp Vô Truy không khỏi nhú mày, nhìn về phía Ly Hỏa. “Sư phụ cậu có sắp xếp thủ hạ ở bên cạnh đợi mệnh không?”

Lẻ loi một mình đến đây đối chiến, đây không phải chuyện một người có đầu óc sẽ làm. Huống chi, nhìn dáng vẻ Ngu Sanh đã sớm đoán được có nhiều người tới quan chiến.

Ly Hỏa bất đắc dĩ. “Tôi cũng không biết, sư phụ ông ấy bình thường sẽ không mất cẩn thận như vậy.” Dứt lời, nhìn Diệp Vô Truy. “Nói chung là gặp Danh Dao, sư phụ cũng mất đi suy nghĩ bình thường.”

Thật là có kỳ sư, tất có kỳ đồ. Ly Hỏa âm thầm nghĩ, mình cùng sư phụ hai đời người, đều thua trong tay hai thầy trò Diệp Vô Truy bọn họ, thật sự là quá thiệt thòi rồi.

Bất quá, tự nguyện thiệt thòi không cam lòng, lại là một chuyện khác.

“Xem dáng vẻ của bọn họ, xung quanh nhất định bày thiên la địa võng, chấp cánh cũng khó thoát.” Thương không để ý sóng ngầm lưu dừng giữa hai người, nhú mày nói. “Chúng ta trốn ở trong tối trái lại hoàn hảo, thế nhưng sư phụ Diệp Vô Truy cậu cùng giáo chủ Cửu Trọng đều ở chỗ sáng, lúc này sợ là phải trúng kế.”

“Lại là đám người Kha vương phủ! Luôn tìm chúng ta phiền phức, thật sự là không thể nhẫn được!” Hảo Mộng Vô Hoa nổi giận đùng đùng nói, lập tức định lao ra.

Diệp Vô Truy kéo hẳn lại. “Bình tĩnh một chút, bây giờ còn chưa phải lúc.”

“Vô Truy nói rất đúng.” Ly Hỏa phụ họa nói.

“Địch ở ngoài sáng ta ở trong tối, đây là ưu thế của Kha vương phủ, cũng là ưu thế của chúng ta. Hiện tại không có bất luận phương nào phát hiện ra chúng ta, vừa lúc có thể lợi dụng ưu thế này, một hồi tìm cơ hội cứu Danh Dao ra, ách, còn có sư phụ tôi.”

Ba đối một. Hảo Mộng Vô Hoa chỉ có thể nghe theo sắp xếp.

Mà lúc này dưới ánh trăng ven hồ, hai người Danh Dao cùng giáo chủ Cửu Trọng giáo cũng phát hiện dị dạng.

Ngu Sanh cau mày nhìn bốn phía u tối, mà chính vào lúc này, một trận tiếng cười càn rỡ truyền đến.

“Ngu Sanh, Tiêu Minh! Nghĩ không ra qua hai mươi năm, các người chính là phải rơi xuống trong tay ta!”

63. Chương 63: Trá Trốn

Nghiêm Nhược Lượng nhìn hai người trước mắt, trong lòng tràn đầy đắc ý cùng khoái cảm phục thù.

“Hai mươi năm trước các ngươi đùa giỡn ta, nhất định chưa từng nghĩ qua, dĩ nhiên còn có thể có một ngày rơi vào trong tay ta đi. Ha ha, ha ha ha ha ——!”

Giáo chủ Cửu Trọng Ngu Sanh nhú mày, bất động thanh sắc bảo hộ Danh Dao ở sau người.

Danh Dao liếc mắt nhìn hẳn, không mở miệng.

“Vương gia đến Tây Vực xa xôi chơi, Cửu Trọng giáo ta còn chưa chiêu đãi tốt. Thế nào, hay vương gia muốn mang theo thủ hạ, cùng nhau đến Cửu Trọng giáo ta làm khách?”

Hồng y lay động trong gió đêm, lấy ít địch ít, khí thế của giáo chủ Cửu Trọng giáo lại không kém xuống tí nào.

Thần sắc Nghiêm Nhược Lượng căng thẳng, có chút hồ nghi quan sát xung quanh, một lát sau trào phúng cười nói.

“Người còn nghĩ bày không thành kế? Ngu Sanh, người đừng cho ta là đứa ngu, ta đã sớm tham dò rõ phụ cận không có người của Cửu Trọng giáo người. Bọn trộm cắp giang hồ vậy xem, cũng sớm bị ta một lưới bắt hết, người giúp đỡ người đâu?”

Giáo chủ tiếp tục mỉm cười định liệu kỹ càng trước.

“Đừng quên, hai mươi năm trước, người thua trong tay ai? Người cho là hai mươi năm sau, người có thể nhìn thấu mưu kế của ta?”

Lời này nói qua chắc chắn, đừng nói là Kha vương, ngay cả Danh Dao cũng có chút nghi hoặc.

Lẽ nào giáo chủ Cửu Trọng này, thật sự có hậu chiêu?

Đương nhiên là không có.

Rõ ràng điểm này nhất, không ngoài bốn người Diệp Vô Truy bây giờ vẫn trốn ở một nơi bí mật gần đó.

Người sống bốn phía, ngoại trừ Kha vương cùng Danh Dao bọn họ hiện tại đang giằng co ở ven hồ, cũng chỉ có mấy người bọn họ, muốn nếu Cửu Trọng giáo bày mai phục ở xung quanh, đó là tuyệt đối không có khả năng.

“Sao sư phụ cậu thích giả bộ như vậy?” Hảo Mộng Vô Hoa nghi hoặc nói.

Ly Hỏa âm thầm phản lại một cái nhìn khinh bỉ.

“Đây là kế nghi binh, cậu không nhìn ra sao?”

Đương nhiên đây lòng hắc còn chưa nói, có lẽ lão nhân gia sư phụ hắc đang giả uy phong trước mặt Danh Dao cũng nên.

Điểm này Ly Hỏa lĩnh hội thâm sâu, vì hắc luôn làm như thế với Diệp Vô Truy.

Bên kia Kha vương bị giáo chủ Cửu Trọng khiêu khích dần dần không còn tự tin nữa, hắc không định tiếp tục trêu chọc hai lão cừu nhân này, an toàn mà thấy, mình nên bắt bọn họ lại trước thì hơn!

“Lên!” Nghiêm Nhược Lượng ra lệnh một tiếng, hắc y nhân bốn phía từ từ tới gần hai người Danh Dao.

“Nguy rồi!” Hảo Mộng Vô Hoa lo lắng, hận không thể lập tức lao ra. Mà sau một khắc, hắc chỉ biết mình sai rồi.

Lao ra không phải hắc, mà là Ly Hỏa.

Chỉ vì một tiếng hét lớn của giáo chủ Cửu Trọng giáo.

“Ồn hi hiện thân!”

Bốn người trên vách đá dựng đứng nhất tề run lên, sau đó Thương đưa tay đẩy Ly Hỏa ra.

Ly Hỏa một thân hắc y, từ chỗ cao phi xuống, kém chút nữa là lẫn lộn với thủ hạ hắc y của Kha vương. Mà tay hắc cầm vũ khí đâm phá vòng vây, địch ta lập kiến.

Kha vương khiếp sợ, hắc kinh giáo chủ Cửu Trọng nói có hậu chiêu, dĩ nhiên thật sự có hậu chiêu. Bây giờ xuất hiện một người đồ đệ, khó không có những người khác?

Danh Dao cũng chấn kinh rồi, ông không nghĩ tới Ngu Sanh lúc trước từng tuyên bố tuyệt đối không nhận đồ đệ dĩ nhiên lại thu đồ đệ, hơn nữa chuỗi đao trong tay đồ đệ hắc, sao lại quen mắt như thế!

Nguyên lai dưới tình thế cấp bách Ly Hỏa bị Thương đẩy ra, túm luôn “Đao” của Diệp Vô Truy ra. Gấp gáp cũng không kịp đổi vũ khí, chỉ có thể cầm đao làm kiếm dùng.

Mà càng khiếp sợ lại là bốn người Diệp Vô Truy, hóa ra sư phụ của Ly Hỏa thật đúng là thần cơ diệu toán, sớm đã biết bọn họ trốn gần đó?!

Mà lúc thấy rõ trong tay Ly Hỏa nắm “Đao”, khiếp sợ lại mở rộng lần thứ hai.

Kha vương nghĩ, đồ đệ này của Ngu Sanh ngay cả “Đạo” của Danh Đạo cũng tới tay, quả thực sâu không lường được, thật là đại địch.

Danh Đạo từng giáo chủ Cửu Trọng, trong mắt ngập tràn hận ý. Đến tận cùng đồ đệ người làm cái gì đồ đệ ta, vì sao “Đạo” ta cho đồ đệ lại ở trong tay đồ đệ người.

Giáo chủ Cửu Trọng đâu?

Hắn nhìn đồ đệ đột nhiên trở nên dũng mãnh phi thường không gì sánh được, trong mắt mâu quang chợt lóe, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Sắc mặt không tốt nhất phải là Diệp Vô Truy.

Cậu ảo não binh khí thiếp thân của mình dĩ nhiên lại dễ dàng bị Ly Hỏa thuận đi như vậy, trước đây chỉ có một mình Diệp Vô Truy biết, bây giờ Ly Hỏa cũng biết rồi.

Trong thời gian ngắn sử dụng “Vô địch”, người chơi có thể vô địch đối chiến NPC.

Sau khi Ly Hỏa nhảy bén nhìn thấu thuộc tính này, trở mình chém đội ngũ Kha vương phải tới đến ngã ngựa. Trong khoảng thời gian ngắn, không có người nào dám tiến lên nữa.

“Thế nào? Vương gia tận hứng chưa?” Giáo chủ Cửu Trọng nhân cơ hội nói. “Nếu như chưa hài lòng, ta sẽ gọi các đệ tử khác trong giáo ra, để vương gia kiến thức tốt.”

“Người!”

Nghiêm Nhược Lượng nghi hoặc sợ hãi lùi lại, thế nhưng hắn không cam lòng thất bại trong gang tấc, phần nộ quát thủ hạ. “Chỉ một người liền đánh lui các người?! Không nên đánh mất danh tiếng của vương phủ ta, bắt bọn họ lại!”

Một nhóm hắc y nhân lớn lần thứ hai bao vây, Ly Hỏa mặc dù có thể ứng phó, nhưng một khi thời gian hiệu lực của “Vô địch” qua, hậu quả không tưởng tượng nổi.

Vừa nghĩ, giáo chủ Cửu Trọng lúc này lại quát to một tiếng.

“Chúng họ pháp Cửu Trọng giáo, nhanh chóng trợ chiến thiếu giáo chủ!”

Ra lệnh một tiếng, không trung lại bay qua ba thân ảnh. Chỉ thấy tất cả bọn họ đều đeo mặt nạ bảo hộ màu hồng, đều cầm vũ khí, tấn công hắc y nhân.

Võ công ba người này đều là nhất lưu, chỉ chớp lát liền hiệp trợ Ly Hỏa, phá vỡ một lỗ hồng vòng vây.

Giáo chủ hồng y khỏe miệng mang theo nụ cười, nhìn Kha vương hoảng loạn rối loạn nói. “Hai mươi năm sau gặp lại, hậu lễ của vương gia, Ngu Sanh ta nhớ kỹ, ngày khác nhất định tương báo trăm lần!”

Nói xong, liền túm Danh Đạo, phóng về phía chỗ hồng.

Mà Ly Hỏa cùng ba vị hộ pháp vừa chiếm được tiện nghi, cũng không cố thay đổi chiến cuộc, rút lui theo phía sau giáo chủ.

Mọi người Kha vương phủ sửng sốt, sao đám người chiếm thượng phong này lại rút lui? Không nên a?

Một lát, Nghiêm Nhược Lượng gầm lên. “Trúng kế rồi! Ngu Sanh giả hoạt đề tiện này!”

Chờ hắn phản ứng Cửu Trọng giáo căn bản không có viện binh khác đến, chỉ có bốn người giả vờ thanh thế kia. Bên kia bọn Diệp Vô Truy đã chạy xa rồi, khinh công tốt túm khinh công không tốt, phi không thấy bóng dáng.

Sa mạc tối đen, vài bóng người lên lên xuống xuống, không chút nào chậm trễ lao như điên. Thẳng đến sau khi xác nhận an toàn, mới có người dừng lại cước bộ.

Giáo chủ Cửu Trọng dừng lại, những người khác cũng đều dừng lại.

Ba người giả trang hộ pháp Cửu Trọng giáo kéo mặt nạ bảo hộ xuống, nhìn Ly Hỏa, liền vây quanh mà lên, bao vây sư phụ hắn.

Ngu Sanh phảng phất sớm có sở liệu.

“Nếu ta có ác ý, cả bốn người các người hợp lại, cũng không ngăn được ta.” Hấn hiển nhiên đem luôn đồ đệ của mình tính vào, không tiếp nhận Ly Hỏa vừa mới trợ giúp hấn một tay.

Đương nhiên, Ly Hỏa đích xác sẽ không. Hấn cũng không muốn chọc giận Diệp Vô Truy nữa.

Cẩn cẩn dực dực đến bên cạnh thanh y đao khách tản ra khí lạnh, Ly Hỏa hai tay đem “Đao” trả, áy náy liên tục nói. “Nhất thời nhanh tay, nhất thời nhanh tay.”

Diệp Vô Truy liếc hấn một cái, đoạt lại đao treo ở bên hông, đem binh khí Thương vừa cho cậu mượn trả lại.

Lại nói tiếp, Thương thật sự là Doremon phiên bản võ hiệp. Bên người cái gì cũng có, ngay cả mặt nạ hồng nguyệt trang thân phận đều là tổng bộ đầu Lục Phiến môn cung cấp miễn phí.

Nhìn Hảo Mộng Vô Hoa một bộ thấy nhưng không thể trách, chẳng lẽ đây là sản phẩm đặc biệt của Lục Phiến môn sao?

“Người là đồ đệ của A Minh, Diệp vô Truy.” Hồng y giáo chủ đột nhiên chăm chú nhìn Diệp Vô Truy.

Nghe hấn gọi sư phụ mình thân mật như vậy, Diệp Vô Truy không hề vừa lòng. “Đúng, nhưng tôi tuyệt đối không đem mình làm lợi thế cho ông bức bách sư phụ.”

Biết cậu nghe được lời nói trước đó của mình, Ngu Sanh cười khổ. “Có vết xe đổ... Ta nào còn dám buộc hấn như thế.”

Danh Đam sớm vì nội tức không ổn, rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê.

Hồng y giáo chủ nhìn dáng vẻ này của ông, trong mắt hơn vài phần ôn nhu. “Chỉ là hấn không để ý tới ta, ta mới cố ý nói như vậy.”

“Nếu như ta nói, Ngu Sanh ta cả đời này tuyệt không đối bất lợi với Tiêu Minh nữa, người tin không?”

Nhìn cặp mắt trần khải kia, Diệp Vô Truy liên tưởng tới dáng người nào đó thề son sắt với mình, ma xui quỷ khiến nói. “Tôi tin.”

Nghe vậy, giáo chủ Cửu Trọng nhàn nhạt cười.

Nói ra miệng, Diệp Vô Truy mới biết được mình nói cái gì. Không khỏi phẫn nộ trừng Ly Hỏa, hai thầy trò này am hiểu đầu độc nhân tâm, đều không phải người tốt gì.

Ly Hỏa rất vô tội không hiểu sao bị giận chó đánh mèo, chỉ có thể đưa lên nụ cười ôn hòa nhất trấn an người trong lòng.

Thương ở một bên nói. “Tôi không biết ông với Danh Đao có gì sâu xa, nhưng chúng tôi có sứ mệnh thập quân trọng yếu dính dáng tới hai người. Về Niết Khánh đan, về chuyện hai mươi năm trước. Giáo chủ có nên giải thích cho chúng tôi một chút hay không?”

Đêm nay bọn họ cứu hai người ra, công lao không nhỏ, tổng bộ đầu đây là đang ép buộc báo đáp.

Hảo Mộng Vô Hoa cũng ở một bên phụ họa nói. “Chính là như vậy. Còn có, sao thiếu giáo chủ phát hiện ra bốn người chúng tôi, có thể giải thích với chúng tôi một chút hay không.”

Thương tức giận liếc đồ đệ không triển vọng một cái.

Hồng y giáo chủ cười, rất vô tội nói. “Kỳ thực, ta cũng không phát hiện ra các người.”

“Cái gì?” Hảo Mộng Vô Hoa kêu to, bốn người kinh ngạc vạn phần.

“Ta chỉ nghĩ, có lẽ còn có người trốn được khỏi tra lùng của Kha vương, cho nên thử hô một chút.”

“Nhưng, nhưng...” Hảo Mộng Vô oa run run chỉ vào Ly Hỏa. “Lúc đó ông gọi là đồ đệ ông...”

“Đúng.” Hồng y giáo chủ thiêu mi. “Nếu như khi đó tùy tiện gọi một giáo chúng hoặc bọn trộm cắp khác, chẳng phải thật mất mặt? Đồ đệ này của ta tuy không ra sao, nhưng ít ra địa vị trong giáo gần với ta, lúc giả vờ thanh thế có thể sung sung tràng diện.”

Những người khác vẻ mặt thương hại nhìn Ly Hỏa, hóa ra trong cảm nhận của sư phụ hắn, tác dụng của hắn chính là sung sung tràng diện.

Ly Hỏa không thèm quan tâm, hắn nhất thanh nhị sở phẩm tính của sư phụ mình. Trong mười câu có chín câu là giả, một câu còn lại nhất định là hỏi vặn lại. Lời nói này, không hề thấy chân thực.

“Lúc này ông đồ thắng.” Thương nói. “Nhưng nếu lúc đó không có chúng tôi ở đây, ông thoát thân thế nào?”

“Thoát thân?” Ngu Sanh không thèm để ý, nhìn người trong lòng sắc mặt tái nhợt, thỏa mãn nói.

“Vì sao phải thoát thân? Hắn không muốn thấy ta như vậy, ta lại không thể không thấy hắn. Nếu có thể chết cùng một chỗ, chẳng phải tốt nhất.”

Nghe ngữ khí này của hắn, nếu so với bị người của Kha vương phủ bắt được, hắn dĩ nhiên định cùng Danh Dao đồng quy vu tận. Cái gì Cửu Trọng giáo, cái gì mưu đồ đại nghiệp, tất cả đều ném sau đầu.

Ba người Diệp Vô Truy bị điên cuồng của người này làm cho sợ hãi, mà Ly Hỏa, cũng có chút dăm chiêu.

64. Chương 64: Cửu Trọng Giáo

Tuy rằng đầy bụng nghi ngờ, thế nhưng phía sau truy binh sắp tới, mọi người cũng không thể ở đây lâu.

“Nếu như các người nguyện ý, có thể theo ta đến Cửu Trọng giáo.” Ngu Sanh nói.

Diệp Vô Truy hỏi lại. “Nếu như không muốn?”

“Vậy tùy các người đi đâu, dù sao sư phụ người ta nhất định phải mang đi.”

Nhìn vẻ mặt như cường đạo của giáo chủ Cửu Trọng giáo, Diệp Vô Truy thầm nghĩ thực lực hai bên chênh lệch, lại có kỹ thương thế của sư phụ, cuối cùng chỉ có thể nói.

“Tôi không thể để sư phụ ở lại một mình với ông, tôi cũng đi.”

Ngu Sanh nở nụ cười, xoay người nhìn đồ đệ của mình nói. “Người rời đi lâu như vậy, cũng đến lúc trở về.”

“Vâng, sư phụ.”

Ly Hỏa linh mệnh. Nhưng đến tột cùng hắn quay về vì mệnh lệnh của sư phụ, hay vì muốn theo Diệp Vô Truy? Việc đó không biết được.

Cuối cùng đoàn người đều quyết định đến Cửu Trọng giáo trước, giúp Danh Dao dưỡng tốt thương thế, thuận tiện né tránh Kha vương phủ truy tung.

Người giang hồ chỉ biết, ở sâu trong đại mạc Tây Vực, có ma giáo Cửu Trọng, người tự ý vào chết. Thế nhưng Cửu Trọng giáo này đến tột cùng ở chỗ nào Tây Vực, không ai có thể nói rõ ràng. Mà lần này, đám người Diệp Vô Truy dĩ nhiên được giáo chủ Cửu Trọng giáo và thiếu giáo chủ tự mình dẫn đường, đi đến tổng bộ ma giáo thần bí kia.

Nhớ tới mấy tháng trước, mình cùng Cửu Trọng giáo như nước với lửa, Diệp Vô Truy nghĩ thế sự quả thực đa biến.

Mấy người một đường đi nhanh, buổi tối giữa hoang mạc, thỉnh thoảng truyền đến vài tiếng thú rống chim hót quý dị, bầu không khí càng lộ vẻ âm trầm.

Ước chừng bay nhanh một canh giờ, hai người dẫn đường mới dừng lại.

Phía trước là một vách đá dựng đứng, một vết nứt sâu không thấy đáy ngang dọc nam bắc, xuất hiện ở trước mặt mấy người. Trong đêm đen, tựa như cự thú mở rộng miệng chờ cắn nuốt bọn họ.

Ly Hỏa chỉ vách đá dựng đứng phía trước vực sâu, nói.

“Ồ chỗ này.”

“Ồ đây?!” Hảo Mộng Vô Hoa ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn xung quanh. “Ngoại trừ vết nứt sâu không thấy đáy này, cũng không thấy kiến trúc gì a.”

Diệp Vô Truy nhìn vết nứt kia, dường như có chút suy nghĩ.

Ly Hỏa cười cười nói. “Cửu Trọng giáo, chính là ở đáy vực này.”

Mọi người còn chưa kịp kinh ngạc, giáo chủ Cửu Trọng giáo phía trước đã ôm chặt Danh Dao, nhảy xuống vực sâu kia.

“Ta mang Tiêu Minh xuống dưới trước, đồ nhi người phụ trách bọn họ.”

Lời còn chưa dứt, người đã rơi xuống vực sâu, không thấy bóng dáng.

“Này, này...!” Hảo Mộng Vô Hoa mặt mừng khổ sở. “Sư phụ người thật sự ôm sư phụ A Truy tự tử rồi!”

Thương liếc hẩn một cái. “Động não đi, đáy vực này không đơn giản như vậy. Có phải có cơ quan hay không?” Câu nói cuối cùng, hẩn nhìn Ly Hỏa nói.

Thiếu giáo chủ mỉm cười. “Không tính là bộ phận then chốt, chỉ là mượn chút lực. Tuy rằng cũng có cửa vào khác, nhưng nơi đó sợ rằng đã bị Kha vương canh gác, chúng ta chỉ có thể đi từ nơi này. Bất quá, Vô Truy có thể sẽ gặp khó khăn.”

Diệp Vô Truy thiêu mi, không chịu phục. “Sao tôi gặp khó khăn?”

Ly Hỏa nhìn bộ dáng cậu quật cường, trong lòng buồn cười, lại cảm thấy thích, nói. “Vách đá có một cái xích sắt rộng không đến một ngón tay, dọc theo vách đá nổi thẳng đáy vực, tôi cùng sư phụ thường ngày ra vào đều mượn dây sắt nhảy. Kinh công Vô Truy cậu cũng không tính hạng nhất, sợ là khó có thể gắng sức.

Diệp Vô Truy yên lặng, cảm giận bất bình. Cậu dọc theo đường đi này, ăn bao nhiêu thiệt thòi có liên quan đến kinh công rồi! Muốn trách chỉ trách kinh công không phải sở trường của Danh Dao, đồ đệ tự nhiên không được.

“Bất quá cũng không cần lo lắng.” Ly Hỏa tha thiết nói. “Để tôi giúp cậu, không có vấn đề.”

Nhìn thấu Ly Hỏa không có hảo ý, Diệp Vô Truy không có lựa chọn nào khác.

Ở đây không phải nơi khác, Thương cùng Hảo Mộng Vô Hoa không quen thuộc địa thế, còn phải dựa vào Ly Hỏa dẫn đường, lúc này ngoại trừ Ly Hỏa còn có ai có thể phân tâm dẫn cậu xuống dưới đây?

Ly Hỏa cũng đang đánh cái chủ ý này, thấy Diệp Vô Truy vẻ mặt rối rắm nhưng không cự tuyệt, tâm trạng càng đắc ý.

“Đi nhanh thôi, sư phụ đợi lâu, sợ sẽ không nhận được.” Nói, liền túm Diệp Vô Truy, đi đến vách đá.

Đây thật đúng là một vết nứt sâu không thấy đáy, đứng ở bên cạnh nhìn, dường như là nổi thẳng mười tám tầng địa ngục, khiến tâm người ta phát lạnh. Diệp Vô Truy chần chừ một chút, Ly Hỏa lập tức nắm chặt tay cậu, nhẹ giọng nói.

“Đừng sợ, tôi sẽ bảo vệ cậu.”

Thanh âm ôn nhu kia, mang theo tình ý nhẹ nhàng, như bí mật nói với tiểu nhi nữ bên gối.

Diệp Vô Truy sửng sốt, tay Ly Hỏa đã từ vòng qua dưới cánh tay cậu, từ phía sau ôm chặt cậu. Hai người gần kề lẫn nhau, một kẻ hồ cũng không có. Diệp Vô Truy thậm chí có thể cảm nhận rõ ràng nhiệt độ cơ thể cùng tiếng tim đập của người phía sau, thoáng cái có chút hoảng loạn, không quan loại cự ly vô cùng thân mật này.

“Đừng nhúc nhích.” Ly Hỏa nói nhỏ, ghé vào lỗ tai cậu. “Động nữa sẽ ngã xuống.”

Diệp Vô Truy không dám động đậy nữa.

Thiếu giáo chủ đại nhân thỏa mãn nở nụ cười, ôm chặt người trong lòng, giống như sư phụ hẩn nhảy xuống.

Tiếng gió thổi vù vù bên tai, cùng tiếng quần áo sần sật bị thổi bay, Diệp Vô Truy không khỏi nắm chặt cánh tay Ly Hỏa, nhìn hai người như thăng tấp rơi xuống.

Rơi xuống phân nửa, Ly Hỏa bên chân điểm nhẹ, dẫm vào trên chỗ dây sắt nào đó mượn lực, thân thể vô căn cứ mà lên, tốc độ chậm lại rất nhiều. Đợi hai người hạ xuống cự ly nhất định, hấn lại tìm được dây sắt nào đó mượn lực, như vậy tuần hoàn lặp lại, đợi đến qua mười mấy lần lên xuống, hai người rốt cục đến đáy vực.

Thương và Hảo Mộng Vô Hoa theo sát phía sau, cũng theo chỗ Ly Hỏa giẫm lên mà xuống.

“Hô, thực sự là không dễ dàng.” Vừa đứng vững, Hảo Mộng Vô Hoa thở dài một hơi. “Nếu như không cẩn thận giẫm vào khoảng không một bước, vậy chẳng phải sẽ ngã thành bánh thịt?”

Ly Hỏa tiếp lời nói. “Cho nên trước khi khinh công tôi luyện thành, sư phụ không cho tôi xuất môn.”

Hảo Mộng Vô Hoa thương hại nhìn hấn, đột nhiên phát hiện không đúng, kêu to. “Đến đáy vực rồi! Sao cậu còn chưa buông tay!”

Hóa ra là Ly Hỏa còn ôm Diệp Vô Truy không thả, mà Diệp Vô Truy cũng không biết làm sao, dĩ nhiên lại mặc hấn ôm. Nghe được tiếng thét kinh hãi của bạn tốt, cậu mới hồi phục tinh thần lại.

Đẩy Ly Hỏa ra, tự đứng vững, không biết vì sao cảm thấy trên mặt có chút lửa nóng. Diệp Vô Truy may mắn, may đây là buổi tối, không ai có thể thấy cậu quần thối.

Ly Hỏa lại như không có việc gì, quay lại nói với mấy người.

“Đi nhanh đi, sư phụ tôi sợ là không chờ nổi rồi.”

Hảo Mộng Vô Hoa hồ nghi nhìn chằm chằm Ly Hỏa, lại nhìn Diệp Vô Truy, chỉ cảm thấy có mười vạn phần không thích hợp, thế nhưng lại không nói được là ở chỗ nào.

Mấy người đều mang theo tâm tư, đi theo sau Ly Hỏa.

Đi dưới đáy vực tối như mực một hồi, mới nhìn thấy giáo chủ Cửu Trọng giáo phía trước.

Hấn quả nhiên là không chờ được nữa, thấy đoàn người Diệp Vô Truy xuất hiện, một câu cũng không hỏi, đi đến trước mặt vách đá.

Thăng đến sát tường, chỉ thấy hấn đưa tay điểm mấy chỗ trên vách đá, như là đụng vào bộ phận then chốt nào đó, tiếng ầm vang ừ ừ vọng ở đáy vực.

Chỉ chốc lát, vách đá trước mắt chậm rãi mở ra một cái cửa vào, bên trong là đường nhỏ sâu thẳm, có cây đuốc chiếu sáng.

Giáo chủ Cửu Trọng giáo đi vào trước, mấy người Diệp Vô Truy nhìn nhau, cũng đi vào theo.

Sau khi tất cả đi vào trong cửa lại chậm rãi đóng lại, từ bên ngoài nhìn lại, vách đá này giống như tự nhiên, không có một tia dị dạng.

Đường nhỏ quanh co khúc khuỷu, cây đuốc lắt lư sáng tối, thân ảnh mấy người chiếu trên vách tường, như là yêu ma quỷ quái dương nanh múa vuốt.

Cũng không biết đi bao lâu, chỉ thấy trước mắt sáng bừng, không gian lớn hơn một chút, một gian phòng khách trang trí tinh xảo xuất hiện trước mắt.

Trong phòng không có bao nhiêu vật phẩm, chỉ bày một cái giường đá, còn có một cánh cửa không biết thông đi nơi nào.

Ly Hỏa giải thích nói. “Nơi này là mật thất, con đường này cùng gian mật thất này, chỉ có tôi và sư phụ biết, tuyệt đối an toàn.”

Ngư Sanh không để ý đồ nhi của mình ở phía sau làm người dẫn đường, cẩn cẩn dực dực đặt Danh Dao lên giường đá.

“Tôi đi ra ngoài lấy thảo dược, các người ở chỗ này chiếu cố hấn.”

Nói, liền muốn đi ra ngoài.

“Chờ một chút!” Diệp Vô Truy vội vã lên tiếng.

Ngu Sanh không nhịn được đứng lại, thúc giục nhìn cậu.

“Ông nói trước, thương thế của sư phụ tôi có liên quan đến Niết Khánh đan, là có ý gì?”

Nhắc tới Niết Khánh đan, thần sắc Ngu Sanh không ngờ. “Đây là tật cũ của hắc, vô pháp trị tận gốc, chỉ có dựa vào Niết Khánh đan mới có thể trị hết hoàn toàn.”

“Như vậy là nói, chỉ cần có Niết Khánh đan, thương thế của sư phụ sẽ không tái phát nữa, liền có thể lập tức tốt lên sao?” Diệp Vô Truy vội hỏi.

“Người cho Niết Khánh đan này là vật gì, dễ như trở bàn tay sao?” Ngu Sanh vừa định cười nhạo, lập tức biến sắc. “Đúng rồi! Chuyện ở Thiên Sơn lúc đó, người cũng ở đấy, lão thất phu của Thiên Sơn kia, đã cho các người cái gì?”

Cửu Trọng giáo quả nhiên vậy công Thiên Sơn vì Niết Khánh đan, Diệp Vô Truy hiện tại cũng âm thầm đề phòng hắc, không muốn nhiều lời, chỉ nói.

“Chương môn Thiên Sơn có cho tôi một viên Niết Khánh đan, nhưng tôi sẽ chỉ dùng để cứu sư phụ, tuyệt đối sẽ không giao cho ông.”

Nghe được những lời này, Ngu Sanh trầm mặc hồi lâu, chốc lát, cười ha ha như phát điên.

“Tiêu Minh a Tiêu Minh! Người dẫn vật người và ta bao nhiêu năm, không muốn dùng Niết Khánh đan ta đưa tới, không nghĩ tới hiện tại đồ đệ người lấy cho người dùng! Đây là nhất báo hoàn nhất báo a! Ha ha ha ha!”

Hắn đột nhiên cười, như muốn trút toàn bộ hậm hực cùng sầu khổ nhiều năm đọng lại trong tim ra. Ly Hỏa bảo vệ trước người Diệp Vô Truy, cảnh giác nhìn sư phụ mình trở nên không quá bình thường.

Thật không dễ dàng cười được đủ rồi, Ngu Sanh dừng lại, hai mắt sáng quắc nhìn Diệp Vô Truy.

“Người yên tâm! Ta muốn Niết Khánh đan này, vốn chính là vì hắc. Ta có thể dùng tính mệnh đảm bảo, tuyệt đối sẽ không động một tia tham niệm với Niết Khánh đan.”

Diệp Vô Truy nhìn hắc, làm như tin. Đang chuẩn bị lấy ra Niết Khánh đan trong ngực, đi đến chỗ Danh Dao.

Thương đột nhiên ngăn cậu lại.

“Ngu giáo chủ, còn có một chuyện chưa thỉnh giáo. Niết Khánh đan này đến tột cùng có gì sâu xa với ông và Danh Dao, nếu không nói rõ ràng, chúng ta cũng không thể yên tâm.”

Ngu Sanh cười nhạt nhìn hắc. “Lục Phiến môn?”

Cũng không biết hắc nhìn ra thân phận mình từ lúc nào, Thương cũng không che giấu, gật đầu ngầm thừa nhận.

“Nhìn Lục Phiến môn các người gần đây là địch của Kha vương, muốn ta nói rõ chuyện năm đó, cũng không phải không thể.” Ngu Sanh chậm rãi nói. “Người để tiểu tử này cho Tiêu Minh ăn Niết Khánh đan trước, rồi ta chậm rãi nói với các người.”

Diệp Vô Truy đã sớm chờ không được, đẩy tay Thương ra, tay cầm thần dược đi tới chỗ sư phụ.

Sau khi Danh Dao dùng Niết Khánh đan, thần sắc quả nhiên tốt hơn rất nhiều, không còn tái nhợt như trước. Diệp Vô Truy dò nội tức của ông, phát hiện nội lực đã bắt đầu điều hòa, thương thế của Danh Dao đã không quá đáng ngại. Niết Khánh đan này, quả nhiên thần kỳ.

Ngu Sanh vẫn chăm chú nhìn Danh Dao, thấy thế, rốt cục mới buông lỏng lỏng mày. Lúc này mới bớt thời gian nhìn mấy người, thần sắc đậm mạc nói.

“Niết Khánh đan này nằm đó gây nên một trận tinh phong huyết vũ, thậm chí khiến hắc lâm vào là kẻ thù chung của võ lâm, nhưng tất cả, nói đến ngọn nguồn chỉ là hai chữ —— lòng người.”

Từ xưa, lòng người là đáng sợ

65. Chương 65: Nguyên Nhân

Ban đầu Danh Dao xuất giang hồ, lấy đao pháp nổi danh.

Thiếu niên hành tẩu giang hồ đơn giản chỉ vì hai việc, sinh hoạt khoái ý tự do, cùng với lòng hăng hái lưu lạc.

Danh Dao thời trẻ tuổi cũng không ngoại lệ, dựa vào tính cách hào sảng cùng võ nghệ cao cường, ông nhận thức rất nhiều bạn bè trên giang hồ.

Từ tam giáo cửu lưu, đến danh môn thế gia, rất nhiều người đều cùng ông giao hảo.

Trong đó, còn có hai người giao tình vô cùng sâu với Danh Dao.

Một thiếu niên cùng tuổi đến từ Tây Vực, người còn lại là thiếu nữ xuất thân từ y thánh thế gia. Ba người kết bạn từ khi mới bước chân vào giang hồ, cảm tình càng ngày càng sâu.

Hảo Mộng Vô Hoa nghe đến đó nhin không được nói nhỏ.

“Theo rập khuôn mà nói, tiếp theo sẽ là hai người kia đồng thời yêu cô gái này, sau đó là một hồi giở mặt đánh nhau lớn đi.”

Thanh âm hắc nói rất thấp, thế nhưng sao giáo chủ Cửu Trọng giáo lại không nghe được?

Ngu Sanh nhẹ nhàng liếc mắt qua, Hảo Mộng Vô Hoa cũng không dám lên tiếng nữa.

“Bởi vì một lần ngoài ý muốn, ta cùng Tiêu Minh đồng thời bị nội thương, không phải được bình thường có thể chữa được. Mà lúc này Liễu Nguyệt Trà chạy tới tìm ta, nói có thể chữa khỏi cho ta, thế nhưng nàng lại đưa ra một yêu cầu.”

Như là hồi tưởng lại tình cảnh lúc đó, Ngu Sanh cười lạnh nói.

“Nàng muốn ta lấy nàng làm vợ, mới đáp ứng dùng Niết Khánh đan chữa trị cho ta.”

Diệp Vô Truy nghe đến đó nhú mày. Nếu Niết Khánh đan này là vật gia truyền của Liễu Nguyệt Trà kia, vậy vì sao sau này lại tới tay Thiên Sơn?

“Nàng nói như vậy, chính là không muốn Tiêu Minh cảm kích, sợ rằng hắc cũng sẽ nổi tâm mơ ước Niết Khánh đan. Chỉ vì đây là thần dược gia truyền trăm năm của họ, liên lụy tiếc tùy tiện dùng với một người ngoài.” Ngu Sanh trào phúng nói.

“Thường ngày Tiêu Minh đối tốt với nàng, đến tính mệnh trước mắt, cũng chỉ bằng một từ người ngoài! Ha ha, người thấy buồn cười hay không! Hết lần này tới lần khác là ta lạnh nhạt với nàng, nàng mọi cách lấy lòng, còn nghĩ muốn ta lấy nàng?”

Ly Hỏa có chút hiểu ra, xem ra giữa ba người này xác thực có một phen gút mắt tình cảm, nhưng cũng không phải loại người bình thường nghĩ.

“Không nghĩ tới, Tiêu Minh đêm đó nghe được đối thoại của chúng ta, cũng biết tâm ý nữ nhân của Liễu Nguyệt Trà kia.” Ngu Sanh hạ ánh mắt, nhìn Danh Dao hôn mê bất tỉnh. “Hắc dĩ nhiên không thèm để ý đến tính mệnh của mình, thừa dịp đêm tối một mình lặng lẽ rời đi! Hắc thật sự cho rằng ta sẽ lấy nữ nhân kia sao?!”

“Sau đó thế nào?”

Diệp Vô Truy hỏi. “Niết Khánh đan rơi vào tay Thiên Sơn thế nào, vì sao sư phụ tôi lại trở thành kẻ thù chung của võ lâm?”

Ngu Sanh liếc mắt nhìn cậu, bên mép câu ra một mặt cười ý vị thâm trường.

“Nữ nhân kia không phải muốn ta thú nàng sao? Ta liền giả vờ đồng ý với nàng, thế nhưng nói phải chữa khỏi nội thương mới có thể thành thân. Nàng liền ngu ngốc quay về nhà lấy Niết Khánh đan, đưa cho ta một viên.”

“Ông dùng?”

Ngu Sanh quay đầu lại. “Không, vốn lấy cho Tiêu Minh, vì sao ta phải dùng?”

Ly Hỏa suy nghĩ sâu xa. Nghe nói sư phụ hơn mười mấy năm trước, nội lực cũng là nhất mạch chí dương chí cương, thế nhưng bây giờ lại biến thành chí âm chí nhu. Lẽ nào đây là nội thương năm đó gây nên?

Ngu Sanh tuy không mất hết võ công, nhưng đã trải qua kinh mạch rối loạn càng thống khổ hơn. Hắn có thể chịu khổ đến hôm nay, cũng có thành tựu ở chí âm nhất mạch, không biết đã trải qua bao nhiêu thống khổ dần vật.

“Sau khi lấy được Niết Khánh đan ta liền bội ước, đi tìm Tiêu Minh, muốn cho hắn ăn thần dược. Nhưng người này, hắn dĩ nhiên nói muốn ta trở lại thành thân với Liễu Nguyệt Trà, cũng không muốn được vật lừa gạt tới được này. Ta hao hết tâm tư vì hắn, lại bị hắn đẩy cho người khác.”

Ngữ khí Ngu Sanh không cường liệt, nhưng có thể khiến người ta cảm giác được trong giọng nói dày đặc tình cảm vụn vụn. Hắn đưa tay phủ trên trán Danh Dao, muốn dùng sức, lại không dám dùng sức.

“Sau đó ta dưới cơn tức giận, liền buộc hắn, nếu không chịu dùng thần dược, liền truyền tin Niết Khánh đan của Liễu gia, khiến Liễu Nguyệt Trà lọt vào mơ ước cùng truy sát của toàn bộ giang hồ.”

Nhìn Ngu Sanh diện vô biểu tình nói ra câu này, mấy người còn lại yên lặng không nói gì.

Người cận bã a cận bã. Hảo Mộng Vô Hoa lại thổ tào trong lòng, vì người mình yêu, dĩ nhiên có thể thiết kế lợi dụng người vô tội như vậy, Ngu Sanh này cũng thực sự kỳ ba, thảo nào Danh Dao lại hận hắn.

“Chuyện sau đó, là ông công bố thần dược của Liễu gia, Liễu Nguyệt Trà lọt vào giang hồ truy sát. Danh Dao vì bảo vệ nàng ta đại khai sát giới, từ đó chọc rất nhiều môn phái giang hồ. Mà phái Thiên Sơn, tại đây cũng chỉ sắm vai một nhân vật trung lập cùng tiếp nạp.”

Không hổ là tổng bộ đầu Lục Phiến môn, Thương có lý có cứ phân tích nói.

Ngu Sanh nhìn hắn. “Người cho là như vậy?”

Thương nói. “Tôi tin ông khi đó, có lý do làm như vậy.”

Người bị buộc đến tận cùng, đều không có lý tính, nhất là ở trên một chữ tình này.

Ngu Sanh cũng không giận, gật đầu nói. “Hắn cũng nghĩ như vậy. Nhưng trên thực tế, ta không công khai thần dược của Liễu gia, có lẽ nói có người giành trước ta một bước. Bọn họ đoạt được Niết Khánh đan của Liễu gia, không ngại dẫn tới giang hồ rối loạn, hảo đực nước béo cò.”

“Là Kha vương phủ!” Diệp Vô Truy nói. “Là bọn hắn sao?”

Ngu Sanh nhẹ nhàng cười. “Người trái lại thông minh hơn sư phụ người rất nhiều, nếu năm đó Tiêu Minh cũng hiểu rõ như người, ta sẽ không phải chịu khổ hơn hai mươi năm.” Nói xong, hắn như có như không liếc Ly Hỏa.

Ly Hỏa nghiêm trang nở nụ cười đáp lại. Hắn thập phần may mắn, Diệp Vô Truy tuy cũng có chút bảo thủ, nhưng còn không có suy nghĩ như sư phụ hắn, bằng không, phỏng chừng con đường tương lai của hai người bọn họ cũng phải gặp rất nhiều trở ngại.

“Thế nhưng Kha vương không phải người giang hồ, vì sao lại chấp nhất với Niết Khánh đan như thế?” Hảo Mộng Vô Hoa không giải thích được.

Thương nói. “Không phải người giang hồ, nhưng hắn là vương tộc.”

Hả? Có ý gì?

Ly Hỏa tiếp lời nói. “Từ cổ chí kim, phàm là quý tộc, đều chỉ có một ham muốn —— truy cầu trường sinh. Đối với Kha vương mà nói, Niết Khánh đan không phải thần dược chữa thương, mà là tục mệnh được trường sinh.”

Thì ra là thế. Thảo nào nhiều năm như vậy, Kha vương vẫn không chịu buông tha tìm kiếm Niết Khánh đan, hẳn dĩ nhiên còn mộng đẹp trường sinh như vậy.

Thương gật đầu nói. “Tôi cuối cùng cũng coi như hiểu rõ, vì sao triều đình muốn Lục Phiến môn nghiêm mật chú ý Kha vương. Một phiến vương huyễn tượng trường sinh, khó bảo toàn hẳn không có dã tâm lớn hơn nữa.”

Ví dụ như, hôm nay.

Ngư Sanh cười lạnh nói. “Nhưng hẳn tính toán nhiều năm thì thế nào, cuối cùng Niết Khánh đan bị Thiên Sơn đoạt được. Danh Dao dính máu trên trăm mạng người, Liễu Nguyệt Trà thân tử, mà ta cũng bị bức rời khỏi vùng Trung Nguyên một mình trông coi Tây Vực hai mươi năm. Tính kể tới lui, có chiếm được chỗ tốt nào?”

“Cho nên ông với sư phụ tôi hiểu lầm nhiều năm như vậy, đều là Kha vương gây nên, mà Kha vương cũng oán hận vì hai người nắm đó mà không đạt được Niết Khánh đan, vẫn ghi hận trong lòng.” Diệp Vô Truy nói. “Nhiều năm như vậy, hẳn vẫn không quên trả thù hai người.”

“Kỳ thực nếu sư phụ biết năm đó không phải ông tiết lộ tin tức, không hẳn còn có thể hận ông.”

Ngư Sanh nhìn cậu, cười không nói.

Ly Hỏa thở dài trong lòng, Vô Truy a Vô Truy, cậu vẫn còn không rõ.

Sư phụ không phải không muốn làm vậy, ông ấy chỉ là chưa kịp, bị Kha vương giành trước chuyện ông vốn muốn làm mà thôi. Nghiên cứu căn nguyên, mục đích của Ngư Sanh và Kha vương đều như nhau, Danh Dao hận ông cũng không sai.

Nhưng Ly Hỏa có thể hiểu sư phụ của mình hơn nữa, đổi lại là hẳn, cũng không muốn để người trong lòng không công nóng ruột nóng gan vì một người khác. Nếu như Diệp Vô Truy làm vậy, hẳn dùng hết chăm phương nghìn kế cũng phải đem người nợ trừ khử.

Hoàn hảo, bây giờ Diệp Vô Truy còn chưa có thích đối tượng nào, muốn nói đối tượng khả nghi, vậy cũng chỉ có một...

Hảo Mộng Vô Hoa không hiểu sao cảm thấy rung cả mình, không khỏi co lại nhìn sư huynh mình bên kia, hồ nghi quan sát xung quanh. Có sát khí, là cậu ảo giác sao?

Ly Hỏa thu hồi đường nhìn, người này không đủ vi đạo, không cần để trong lòng.

“Trước trận đấu, những hắc y nhân hành hạ môn phái võ lâm đến chết, là ông phái đến?” Thương đột nhiên hỏi.

Diệp Vô Truy lúc này mới nhớ tới còn có việc này. Trước khi cậu cùng Ly Hỏa biến thành loại quan hệ mặc danh kỳ hiệu hiện tại này, rất nhiều môn phái trên giang hồ đều bị ám sát, làm cho tâm người hoảng sợ, tất cả đều đóng cửa tự thủ.

“Ta?” Ngư Sanh khinh thường nói. “Vì sao phải làm như vậy? Những môn phái vùng Trung Nguyên này, có liên quan gì đến ta đâu. Huống chi ta còn muốn cảm tạ, năm đó bọn họ trừ khử cho ta một đại địch.”

Thương tỉ mỉ phỏng đoán vẻ mặt của hẳn, trong lòng cũng đoán rằng giáo chủ Cửu Trọng giáo tâm cao khí ngạo không đến mức nói dối chuyện này.

Như vậy, đến tột cùng là ai, lại gây chiến với môn phái giang hồ? Mục đích là gì?

Ngư Sanh nhìn bộ dáng không hiểu được của hẳn, không khỏi nhắc nhở nói. “Nhân vật khả nghi chân chính, không phải gần ngay trước mắt?”

“Ông là nói ——!”

“Những người chần ở môn khẩu Cửu Trọng giáo ta, người có thể hỏi thăm bọn hần, vì sao dùng mọi thủ đoạn với võ lâm Trung Nguyên.” Ngu Sanh cười. “Hần chung quy không phải muốn xưng bá võ lâm sao.”

Thương rơi vào suy nghĩ sâu xa, Ngu Sanh không để ý tới hần. Cúi đầu quan sát Danh Dao hồi lâu, đột nhiên nói với Diệp Vô Truy.

“Người học được mấy thành võ nghệ của sư phụ người?”

Diệp Vô Truy tuy rằng không hiểu vì sao hần đột nhiên hỏi vậy, nhưng vẫn đáp. “Tư chất ngu dốt, chỉ một hai.”

Từ sau khi cậu quan sát Danh Dao đánh một trận với Ngu Sanh, liền rất xấu hổ với thực lực của mình, chỉ cảm thấy so với hai người này thực sự là tiểu vũ kiến đại vũ.

“A? Chỉ một hai, Dao Dao kia sẽ đem nó truyền cho người?”

Ngu Sanh nhìn “Dao” phía sau Diệp Vô Truy. “Người thanh niên không nên tự coi nhẹ mình.”

Diệp Vô Truy không nói gì.

“Mà thôi, người theo ta tới.” Ngu Sanh đứng dậy, ngoắc cậu. “Theo ta đi phòng luyện võ, ta muốn thay Tiêu Minh kiểm tra trình độ của đệ tử hần một chút.”

Diệp Vô Truy do dự một chút, thể nhưng khát vọng chiến thắng với võ công cao thâm dưới đáy lòng chiến thắng, chấp tay nói.

“Còn xin tiền bồi chỉ giáo!”

Hai người một trước một sau, đi về hướng một cánh cửa khác, Ly Hỏa vốn định đuổi theo, nhưng bị Ngu Sanh trừng, chỉ có thể đứng tại chỗ.

Nguy rồi nguy rồi!

Trong lòng hần thầm nghĩ. Sư phụ không nói gì với Diệp Vô Truy mới tốt!

66. Chương 66: Ăn Dấm

Sử dụng thanh ‘Đao’ trên lưng người đi.”

Ngu Sanh chấp tay mà đứng, nhìn Diệp Vô Truy thản nhiên nói.

Hai người tiến vào gian phòng tựa hồ là phòng luyện võ riêng, góc tường bày dãy giá treo rất nhiều binh khí, ở giữa là một khu đất trống, để cho người có thể vọt lên so đấu.

Ngu Sanh tay không, Diệp Vô Truy dùng đao.

Nhưng sẽ không có người thấy không công bằng, hoặc, cho dù Diệp Vô Truy chiếm ưu thế vũ khí, cũng không nhất định có thể chiếm được phần tốt trong tay giáo chủ Cửu Trọng giáo.

“Văn bồi lãnh giáo.”

Diệp Vô Truy rút đao ra, chấp tay với Ngu Sanh.

Cậu đưa tay khởi thủ thức trước, sau đó vận chuyển nội lực vào đao phong, hết sức chuyên chú đầu nhập tới trong trận tỷ thí này.

Thừa có thể bớt, thiếu có thể bổ sung thêm, sinh tức lẫn nhau, cuộn cuộn bất diệt.

Mặc niệm tâm pháp, Diệp Vô Truy nâng đao ngang trước ngực, chuẩn bị ra chiêu! Cậu ngang tay chém, công kích trước tiên.

Ngu Sanh đứng tại chỗ không nhúc nhích tí nào, nhìn hậu sinh này bắt đầu tấn công...

Ly Hỏa có chút đứng ngồi không yên.

Hắn một hồi đi tới bên Danh Dao kiểm tra thương thế của ông, một hồi lại đứng lên đi vài vòng, chung quy là không quyết tâm được. Mà vô luận xoay thế nào, hắn cũng không đem tầm mắt đến phương hướng Diệp Vô Truy cùng Ngu Sanh vừa rời đi, như là tránh né cái gì đó.

Thương nhìn bộ dáng này của hắn, lạnh lùng nói.

“Nếu lo lắng, vì sao không đi theo nhìn xem?”

Ly Hỏa ngẩng đầu nhìn hắn, lại nhìn Hảo Mộng Vô Hoa bên cạnh hắn, nhìn quan hệ thân mật của hai người, cười khở.

“Cậu nghĩ rằng tôi là cậu? Cậu ấy... còn chưa đồng ý tôi.”

Nếu như lúc này xông vào, sợ rằng sẽ càng đụng vào nghịch lân của Diệp Vô Truy.

Ly Hỏa hiểu rõ người kia, thoát nhìn rất nghiêm chỉnh, kỳ thực có chút cứng nhắc, lòng tự trọng lại cao. Nếu như nói cho cậu biết mình lo lắng thế nào, nhất định sẽ bị Diệp Vô Truy cho rằng là coi thường cậu.

Hơn nữa sự phụ mình, cũng không phải dễ chọn.

Ly Hỏa nghĩ đến lại thở dài, sao tiến triển phía này của mình lại không thuận lợi như thế chứ. Nhìn sự huynh đệ người ta, nói không chừng đã sớm tư thông rồi...

Còn hơn lo lắng Diệp Vô Truy bị thương trong trận so đấu, Ly Hỏa càng lo lắng chuyện khác. Sự phụ tốt xấu gì cũng nhìn mặt mũi bạn cũ, không làm Diệp Vô Truy bị thương tí nào, nhưng khó đảm bảo ông ấy sẽ không làm chuyện khác!

Nhớ tới tính cách kỳ quái khiến người khác không hiểu được của sự phụ mình, Ly Hỏa lại nhứt đầu.

Tình cảm của hắn với Diệp Vô Truy, tự hỏi không hề giấu chút nào, sự phụ mình nhất định đã sớm nhìn ra. Mà trong cây vào Ngu Sanh làm người mai mối, giúp Ly Hỏa nói vài câu hữu ích?

Việc đó nghĩ cũng đừng nghĩ!

Ly Hỏa hiện tại chỉ cầu khẩn, sự phụ nghìn vạn lần không nên vì đường tình của bản thân ông không thuận, mà can thiệp vào sinh hoạt cá nhân của đồ đệ. Phải biết rằng, hắn thật vất vả mới nhận được một chút tín nhiệm của Diệp Vô Truy!

“Ngô ân...” Trên giường đá truyền đến một tiếng rên rỉ yếu ớt.

Trước mắt Ly Hỏa sáng ngời, bước nhanh qua.

“Danh Dao tiền bối, ngài cảm thấy thế nào?” Hắn cúi thấp lưng, cẩn thận tỉ mỉ nhìn sắc mặt người bị thương trên giường.

Danh Dao này chính là nhân vật tuyệt đối quan trọng, cho dù thân thể không khỏe, ông vẫn còn có thể ra trận! Tối thiểu, Diệp Vô Truy cùng Ngu Sanh, cũng không dám bày sắc mặt gì với vị này.

Cứu tinh a cứu tinh. Ly Hỏa ở trong lòng vui mừng trắng trợn, một bên sắc mặt ngưng trọng, càng thêm quan tâm thương thế của Danh Dao.

“Ta...” Danh Dao miễn cưỡng từ trên giường ngồi dậy, chống đỡ thân thể.

“Người là người phương nào!” Ông có chút đề phòng nhìn Ly Hỏa trước mắt, lại nhìn hai người Thương cùng Hảo Mộng Vô Hoa ở một bên. Nếu không phải tình hình hiện tại cho thấy những người này không gây bất lợi với mình, Danh Dao đã sớm xuất thủ rồi.

“Diệp Vô Truy đồ đệ của tiền bối ngài với ta là... bạn bè.” Ly Hỏa cẩn thận nói ra hai chữ cuối cùng, kỳ thực trong lòng phi thường không cam lòng. (muốn gọi là vợ =))

“Diệp nhi? Nó ở chỗ nào, có bị thương không?” Vừa nghe thấy tên đồ đệ mình, Danh Dao liền ngồi không yên, lo lắng hỏi.

Diệp nhi, Diệp nhi. Đây là xưng hô rất thân mật, cho dù là tiểu tử Hảo Mộng Vô Hoa kia, cũng chưa từng gọi Diệp Vô Truy như vậy.

Trong lòng Ly Hỏa có chút chua, thể những biểu hiện ra bên ngoài, chỉ là có chút do dự nói. “Vô Truy cậu ấy, vừa bị sư phụ tôi mang sang một phòng khác.” Hắn chỉ cánh cửa bên kia.

“Sư phụ người?” Danh Dao hồ nghi.

Ly Hỏa một bộ dáng dập quăn quýt, nói quanh co.

“Kỳ thực sư phụ chỉ nói là muốn chỉ điểm Vô Truy một chút, tôi nghĩ, hai người sẽ không có chuyện gì...”

Danh Dao nhìn không được hỏi. “Sư phụ người là ai?”

Ly Hỏa dừng một lát, chỉ chỉ vị trí hoàn cảnh bên người, đáp phi sở vấn nói. “Vị trí hiện tại của chúng ta, chính là mật thất của Cửu Trọng giáo.”

Vừa dứt lời, chỉ thấy một trận gió nổi lên, Danh Dao vốn còn đang trên giường đã không thấy bóng dáng.

Ly Hỏa trừng mắt nhìn, nhìn giường trống không phía trước. Là ai nói khinh công Danh Dao không tốt? Đây không phải tốt sao!

Thương ở một bên thờ ơ lạnh nhạt hừ một tiếng, mà Hảo Mộng Vô Hoa cũng không hiểu được, không hiểu vì sao sư huynh mình lại bất mãn.

Ly Hỏa chỉ ôn hòa cười với Thương một cái, sau đó liền đi theo Danh Dao, cũng đi tới hướng gian phòng sát vách.

Mà thiếu giáo chủ còn chưa đi vào phòng luyện võ, đã nghe thấy một tiếng gầm.

Không phải Danh Dao, mà là thanh âm của Ngu Sanh.

“Thương thể của người còn chưa tốt, động bậy nội lực làm gì!”

Ly Hỏa dừng một chút, lập tức cất bước đi vào.

Chỉ thấy bên trong phòng luyện võ, lúc này Diệp Vô Truy trái lại bị bỏ qua một bên, trong tay còn cầm đao, thoạt nhìn có chút không quá hiểu tình thế trước mắt. Mà Danh Dao lại dây dưa cùng một chỗ với giáo chủ Cửu Trọng giáo, khụ khụ, không, là giáo chủ Cửu Trọng giáo nhẹ nhàng đỡ Danh Dao mà thôi.

Danh Dao cười nhạt, muốn gạt tay hắn ra, lại bị đối phương nắm chặt, quấy không ra được, chỉ có thể vẫy tay với Diệp Vô Truy.

“Diệp nhi, đến đây.”

Diệp Vô Truy nghe lệnh đi qua, nửa ngồi xổm bên cạnh Danh Dao, cung kính nói. “Sư phụ.”

Danh Dao mấy tháng không gặp đồ nhi, trong mắt hiện lên một mật ôn nhu. “Sao con lại ở chỗ này, lại cùng những người này ở một chỗ?” Ông quan sát Diệp Vô Truy từ trên xuống dưới, phát hiện cậu không bị thương, mới yên lòng.

Đối với sự quan tâm của Danh Dao, Diệp Vô Truy trong lòng ấm áp, đáp. “Đồ nhi là vì tra xét một chuyện xưa mà đến, cũng bởi vì lo lắng cho sư phụ, mới có thể đuổi tới sâu trong đại mạc này.”

“Con lo lắng ta làm cái gì? Đi làm chuyện của mình là tốt rồi, giang hồ to như vậy, con còn chưa đi hết.” Danh Dao mỉm cười, giơ tay lên, xoa nhẹ tóc trên trán Diệp Vô Truy.

“Sư phụ mắt tung tích, đồ nhi tự nhiên sẽ lo lắng.”

Bên này hai thầy trò ở chỗ này ẩn tình đưa tình, bầu không khí ấm áp. Một đôi thầy trò khác bên kia, bầu không khí đã không thể nào tốt rồi.

Ly Hỏa cùng Ngu Sanh đều có chút đỏ mắt nhìn một màn bọn họ ở chung này, rồi lại không biết làm cách nào.

Thừa dịp Danh Dao không chú ý mình, giáo chủ Cửu Trọng giáo chuyển mâu, hung hăng trừng đồ đệ mình. Đừng tưởng rằng hắn không biết ai gây rối!

Ly Hỏa làm ra vẻ vô tội, hồn nhiên chưa phát giác mắt đao của sư phụ.

“Sư phụ.” Bên kia, Diệp Vô Truy lại nói. “Kỳ thực rất nhiều chuyện, sư phụ lại không hoàn toàn biết được. Ân oán năm đó của sư phụ với Ngu Sanh tiền bối, có thể không giống như người suy nghĩ.”

Ngu Sanh trước mắt sáng ngời, đây là đồ đệ ngoan của Tiêu Minh phản án vì hắn a! Cơ hội nghìn năm khó gặp.

Thần sắc Danh Dao căng thẳng, vốn không muốn nghe, nhưng thấy vẻ mặt lo lắng của Diệp Vô Truy, lại nhẹ dạ.

“Con nói cho ta nghe một chút đi, ta hiểu lầm cái gì.”

Diệp Vô Truy nghe vậy, liền nhất nhất đem chuyện cũ năm xưa bọn họ nghe được chậm rãi nói ra. Danh Dao lúc đầu sắc mặt vẫn căng cứng, thế nhưng nghe đến cuối cùng cũng có chút cứng ngắc, một hồi lại thả lỏng ra.

Kỳ thực, bởi vì trong lời giải thích của Diệp Vô Truy, vô ý thức đem một mặt tốt của Ngu Sanh nói, nhưng lược rất nhiều chi tiết. Tỷ như, cho dù không có Kha vương phủ nhúng tay, Ngu Sanh cũng sẽ làm ra việc hãm hại này.

Từ trong miệng Diệp Vô Truy nói ra, ngược lại hoàn toàn như giúp Ngu Sanh rửa sạch hiềm nghi.

Ly Hỏa nhìn sư phụ mừng thầm trong lòng, lại nhìn Diệp Vô Truy hồn nhiên không hiểu tình, chỉ có thể thở dài một hơi.

Mà thôi, hắn không nhúng tay. Nếu như bởi vậy lại chọc tới sư phụ, vậy không có trái cây ngon để ăn.

Rốt cục, đợi được Diệp Vô Truy trần thuật xong, sắc mặt Danh Dao hồng hồng trắng trắng, rất là xoắn xuýt. Ngu Sanh ở một bên thấy thế, nắm chặt thời cơ nói. “Người cuối cùng cũng có thể minh bạch, năm đó ta chỉ vì muốn chữa thương cho người, không có chủ ý gì khác. Lời nói trước đó, cũng chỉ là lời nói lúc tức giận, sao ta sẽ thực sự hạ thủ với đệ tử của người.”

“...” Danh Dao nhìn cũng không nhìn hắn, chỉ bảo Diệp Vô Truy đỡ mình.

Ngu Sanh cười khổ. “Người vẫn không tin ta?”

Hình dạng đáng thương ưu sầu, khiến người ta không thể tàn nhẫn quyết tâm.

Danh Dao chỉ nói. “Đi ra ngoài trước rồi nói.”

Sắc mặt Ngu Sanh buông lỏng, theo sát phía sau hai thầy trò Danh Dao rời khỏi phòng luyện võ, Ly Hỏa đi cuối. Nếu không đứng cuối, hắn sợ mình cười trộm biểu tình giả vờ thương cảm của sư phụ sẽ bị những người khác thấy. Vậy sẽ phá hủy đại sự.

Ngu Sanh như có cảm giác, quay đầu lại ôn hòa liếc hắn.

Ly Hỏa lập tức khống chế tốt biểu tình, hai thầy trò nhìn nhau, đều lộ ra nụ cười hiểu ý.

Thương cùng Hảo Mộng Vô Hoa chờ bên ngoài, chỉ thấy bốn người này vừa xuất hiện, bầu không khí có khác biệt cực lớn với trước kia.

Nhất là Danh Dao cùng giáo chủ Cửu Trọng giáo, bầu không khí giường cung bạt kiếm giữa bọn họ hoàn toàn không còn. Quan hệ của hai người, tựa hồ bất tri bất giác đã có chút hòa hoãn rồi.

Diệp Vô Truy giới thiệu Thương và Hảo Mộng Vô Hoa với Danh Dao, Danh Dao gật đầu thăm hỏi.

Danh Dao nghe mấy người nói rõ tình hình hiện tại, không khỏi nhún mày.

“Nói như vậy, nhân mã của Kha vương phủ còn ở bên ngoài chặn chúng ta?”

Diệp Vô Truy nói. “Vâng, tuy rằng bây giờ còn an toàn, nhưng chúng ta cũng không thể ở mãi chỗ này không ra.”

“Ai nói không ra?”

Mọi người nhìn lại, chỉ thấy giáo chủ Cửu Trọng giáo cau ra một mặt tươi cười. “Lúc trước chỉ là Tiêu Minh chưa khôi phục thân chí, chúng ta mới ở chỗ này tu chỉnh một chút, bây giờ thì ——”

“Ồ nhi!” Ngu Sanh phân phó nói. “Mở cửa mật thất, hạ lệnh cho đệ tử giáo nội. Toàn bộ giáo chúng, tập hợp đợi mệnh.”

“Vâng!” Ly Hỏa nửa quỳ lĩnh mệnh.

Hiện ở chỗ này, là địa bàn của Cửu Trọng giáo. Cửu Trọng giáo trên giang hồ được xưng là gì?

Ma giáo.

67. Chương 67: Nhiệm Vụ Chủ Tuyển

Cửu Trọng giáo danh chấn thiên hạ trong chốn giang hồ, không chỉ vì giáo chủ võ nghệ cao cường, càng bởi vì võ công và huấn luyện cử chỉ cao hơn tiêu chuẩn bình quân của người giang hồ.

Điểm này, Diệp Vô Truy đã sớm lĩnh hội từ lúc đầu Cửu Trọng giáo vây công Thiên Sơn.

Lúc đầu nếu không có thuộc tính vô địch của “Đao”, chưa hẳn có thể mượn cơ hội dọa giáo đồ Cửu Trọng giáo rút lui. Mà ngay lúc đó cậu cũng trăm triệu không ngờ, có một ngày, mình dĩ nhiên liên thủ với Cửu Trọng giáo, đối phó chung một kẻ địch.

Ngu Sanh hạ lệnh, bảo Ly Hỏa tập hợp thuộc hạ trong giáo. Nhóm người Diệp Vô Truy, đi theo phía sau vị giáo chủ Cửu Trọng giáo này, cũng không tỏ ra kinh ngạc.

“Ồ nhi đã xuống phía dưới chuẩn bị việc phản kích.” Giáo chủ Cửu Trọng giáo ngồi trên vị trí chủ tọa, nhìn mấy người nói.

“Mà ta giữ mấy người ở lại, là có chuyện quan trọng thương lượng.”

“Chuyện quan trọng?” Danh Đao hừ nhẹ một tiếng. “Chúng ta có cái gì để thảo luận?”

Ngu Sanh nhìn hắn, cười thần bí. “Chưa hẳn không có, gút mắt sâu xa giữa chúng ta so với người nghĩ còn sâu hơn rất nhiều, Tiêu Minh.”

Danh Đao đón ánh mắt thẳng tắp của đối phương nhìn tới, hơi cảm thấy có chút không được tự nhiên, không khỏi quay đầu đi.

Giáo chủ Cửu Trọng giáo thấy thế, khẽ cười một tiếng.

Quan hệ giữa hai người, ngay từ đầu đã đối lập cứng còng, đến bây giờ có chút ái muội mơ hồ. Diệp Vô Truy còn chưa hiểu được, bên kia, Thương đã có chút không nhẫn chịu nổi.

Hắn không khỏi đánh vỡ bầu không khí quỷ dị này giữa hai người, hỏi.

“Chuyện quan trọng theo như lời của giáo chủ Cửu Trọng, có liên quan đến đám người Kha vương phủ ngoài cửa kia?”

Ngu Sanh hồi phục tinh thần lại, tuy rằng trong lòng mơ hồ không hài lòng người này cắt đứt, nhưng như trước sắc mặt như thường nói. “Đích xác, dựa theo tính tình của Nghiêm Nhược Lượng kia, cho dù lúc này đây bị chúng ta đẩy lùi, hắn cũng sẽ không tình nguyện thất bại. Rất có thể sẽ tìm đến phiền phức nhiều lần nữa.”

Nói đến đây, hắn hơi nhíu mày. “Ta lại không có thời gian, bởi hắn chơi loại trò chơi buồn chán này.”

Thương có chút sở ngộ. “Vậy giáo chủ có cao kiến gì?”

Ngu Sanh nghe vậy nhìn hắn, chậm rãi cười nói. “Ý của ta, hắn là không mưu mà đồng với Lục Phiến môn các người, chẳng lẽ không đúng sao?”

Tổng độ đầu đại nhân cũng nhìn lại, nhưng cười không nói. Tựa hồ giữa hai người đã đạt thành loại phù hợp không tiếng động nào đó.

Hảo Mộng Vô Hoa ở một bên không suy nghĩ được. “Cái gì? Cái gì không mưu mà đồng? Lục Phiến môn chúng ta giao thiệp với Cửu Trọng giáo lúc nào, sao tôi không biết?”

Diệp Vô Truy đứng thẳng một bên thấy bộ dáng đầu đầy sương mù của hắn, không khỏi lên tiếng nhắc nhở. “Ý của bọn họ là, Cửu Trọng giáo hợp tác với Lục Phiến môn, triệt để giải quyết Kha vương phủ phiến phức này.”

“Không sai.” Ngu Sanh khen ngợi nhìn Diệp Vô Truy, có chút ý từ hàm xúc yêu ai yêu cả đường đi. “Không hổ là đồ nhi của Tiêu Minh, quả nhiên là một chút liên thông.”

“Ý của giáo chủ là.” Thương bổ sung nói. “Nếu Lục Phiến môn và Cửu Trọng giáo đều coi Kha vương phủ là địch, không bằng nhân lúc này nắm nhược điểm của Nghiêm Nhược Lượng, khiến hắn không trở mình được nữa. Trong, kinh sợ trên vũ lực của Cửu Trọng giáo, mà Lục Phiến môn chúng ta thì đem lời nói hành động của Kha vương phủ báo cáo lên triều đình, khiến bọn họ hết đường lui. Cứ như vậy, với Cửu Trọng giáo, với Lục Phiến môn, đều là song toàn.”

Ngu Sanh cười ha ha. “Thật là một phương pháp song toàn! Chỉ là muốn thành công, còn cần mấy người trợ giúp.”

...

Ở sâu trong đại mạc, biên giới sát sa mạc, tổng bộ Cửu Trọng giáo ẩn ở chỗ này. Người biết điều này rất ít, mà Nghiêm Nhược Lượng chính là một trong số đó.

Hắn canh giữ ở lối vào Cửu Trọng giáo đã nửa đêm, nhưng thủy chung không thấy người nào ra vào, không khỏi có chút lo lắng.

“Vương gia.” Một tên thuộc hạ vội vã chạy tới. “Có thể Cửu Trọng giáo này còn cửa ra vào khác, Ngu Sanh cùng Tiêu Minh nói không chừng đã tiến vào bằng cửa khác.”

Nghiêm Nhược Lượng tức giận trừng hắn. “Người cho rằng ta không nghĩ tới?!”

“Vậy, vậy đã như vậy, thuộc hạ không rõ, vì sao vương gia còn thủ ở chỗ này?”

“Hừ.” Híp mắt nhìn cửa vào xa xa của Cửu Trọng giáo kia, Nghiêm Nhược Lượng cười lạnh nói. “Chạy được hòa thượng, không chạy được miếu. Ta hôm nay phải tận diệt tổng bộ Cửu Trọng giáo, Ngu Sanh hắn còn có thể trốn đi nơi nào?”

“Nhưng nhân thủ của chúng ta...”

“Ngu xuẩn! Ai nói chỉ dựa vào mấy người chúng ta?” Nghiêm Nhược Lượng hừ lạnh một tiếng, đắc ý đầy đất cười nói. “Ta sớm đã viết thư cho trú quân biên cảnh, nói Cửu Trọng giáo có lòng phản nghịch, mưu đồ khởi binh tạo phản. Đoán không qua nửa ngày, đại quân thủ biên biên cảnh sẽ tự mình thay ta giải quyết cái tai họa này.”

“Vương gia cao minh, vương gia cao minh!” Thuộc hạ vương phủ tấm tắc tán thưởng. “Đến lúc đó tìm cơ hội thuận lợi đoạt Niết Khánh đan, chẳng phải vẹn toàn đôi bên, thật là thượng sách!”

Nghiêm Nhược Lượng nghe tiếng cười nịnh nọt của thuộc hạ, trong lòng đắc ý.

Ngu Sanh, Tiêu Minh, các người trốn được mừng một không tránh khỏi mười lăm! Ngày hôm nay, nhất định hai người các người sẽ thua trong tay ta!

“Sư phụ!”

Ly Hỏa cất bước tiến vào chủ điện. “Sáu trăm sáu mươi chín giáo chúng Cửu Trọng giáo, đã tập kết hoàn tất, tùy thời nghe người điều động.”

“Ân, không sai.” Ngu Sanh gật đầu, lại quay đầu nhìn mấy người khác. “Kế hoạch theo như lời ta vừa rồi, mấy vị đều hiểu rồi chứ?”

“Yên tâm, mặc dù không vì nhiệm vụ của Lục Phiến môn, vì tính mệnh của chúng tôi, chúng tôi chắc chắn sẽ hoàn thành tuyệt đối không sai sót tí nào.” Hảo Mộng Vô Hoa vỗ ngực bảo chứng nói.

“Hảo.” Ngu Sanh cười, nhìn Ly Hỏa. “Đồ nhi, con mang theo giáo chúng thủ hạ, đi gặp Nghiêm Nhược Lượng kia một hồi, xem hắn có can đảm đến còn có mệnh trở về không?!”

“Vâng!” Ly Hỏa cúi đầu lĩnh mệnh, đồng thời, bên tai vang lên tiếng nhiệm vụ đưa ra nhiệm vụ chủ tuyển.

Người chơi Ly Hỏa, mở ra nhiệm vụ tính chất duy nhất, bảo vệ Cửu Trọng giáo. Một trong nhiệm vụ chủ tuyển, có nhận hay không?

Nhận

Đã lòng không có nhắc nhở hệ thống, Ly Hỏa hầu như đã quên đây là trò chơi, mà đem cái này cho là thế giới chân thực.

Hắn ngẩng đầu lặng lẽ quan sát mấy người Diệp Vô Truy, phát hiện bọn họ cũng đều dừng một chút, sau đó mới hồi phục tinh thần lại. Phỏng chừng cũng nhận được nhiệm vụ cùng loại.

Thú vị. Ở góc người khác không thấy được, Ly Hỏa lặng lẽ câu khoe môi. Lần này vì chuyện Niết Khánh đan, dĩ nhiên còn liên lụy đến thế giới chủ tuyển, quả thực không đơn giản. Để hắn đi một lát, Kha vương bên ngoài coi như nhân vật boss phản diện chủ tuyển!

“Này, các cậu có hay không... hả?” Hảo Mộng Vô Hoa dùng ánh mắt ra hiệu với Diệp Vô Truy và Thương. “Tôi nhận được nhiệm vụ chủ tuyển có liên quan đến Lục Phiến môn.”

Thương trắng mắt liếc hắn. “Lời vô ích.” Làm tổng bộ đầu Lục Phiến môn, hắn đương nhiên là người đầu tiên nhận được nhiệm vụ, thậm chí đẳng cấp nhiệm vụ còn cao hơn Hảo Mộng Vô Hoa.

“Tôi là Niết Khánh chủ tuyển, ‘Hai mươi năm ân oán.’” Diệp Vô Truy vừa nói xong, liền bị Thương cùng Hảo Mộng Vô Hoa nhìn lom lom.

:Hảo tiểu tử, chúng tớ đều là phổ thông chủ tuyển, cậu dĩ nhiên là Niết Khánh chủ tuyển! Đây là có liên quan đến Niết Khánh đan sao? Có phải vì cậu hoàn thành nhiệm vụ giao Niết Khánh đan hay không?” Ánh mắt Hảo Mộng Vô Hoa sáng lên hỏi.

“Cụ thể như thế nào, cũng không rõ ràng lắm.” Diệp Vô Truy trầm tư chốc lát nói. “Chờ chúng ta hoàn thành ủy thác của giáo chủ Cửu Trọng giáo, hẳn là có thể hiểu thêm một bước.”

Hảo Mộng Vô Hoa xoa tay. “Đây là nhiệm vụ chủ tuyển trước nay hệ thống chưa từng đưa ra, không biết sẽ thưởng cho chúng ta cái gì? Nói thật, nếu như nó không tới, tớ đã quên đây chỉ là một trò chơi rồi, quá thật! Những nhân vật trò chơi này giống người thật như đúc.”

Ai nói không phải thật chứ?

Nhìn hai người Danh Dao cùng Ngu Sanh một bên vì hệ thống che đậy mà vô pháp nghe rõ đối thoại của bọn họ, Diệp Vô Truy cảm thán một tiếng. Ở thế giới trò chơi này, trái lại cậu cảm thụ được nhiều tình cảm cùng quan ái hơn so với hiện thực.

Giả thuyết cùng chân thực, đến tốt cùng có giới hạn gì?

Thương nhắc nhở hai người. “Bây giờ không phải lúc thảo luận những chuyện này, chuẩn bị cho tốt, lập tức hành động rồi.”

“Ừ!”

“Đã biết.”

Đám người Kha vương ở bên ngoài chờ đợi, thuận tiện đợi viện quân biên cảnh, nhưng thật không ngờ, bọn họ dĩ nhiên lọt vào chủ động công kích của Cửu Trọng giáo.

Lúc bị hắc y nhân mặc trang phục giống nhau bao vây bọn họ xung quanh, Nghiêm Nhược Lượng kinh dị, vẻ mặt càng tức giận.

“Hảo một tên Ngu Sanh, dĩ nhiên dám tạo phản!”

Ly Hỏa nhìn dáng vẻ buồn bực của hắn, buồn cười nói. “Kha vương sao lại nói vậy? Lẽ nào chỉ cho các người vậy công giáo tôi, không cho phép Cửu Trọng giáo tôi phản kích sao? Thiên hạ từ lúc nào có loại đạo lý này?”

“Người, các người bắt quá là môn phái giang hồ, sao có thể đánh đồng với đường đường vương phủ ta!” Nghiêm Nhược Lượng hỗn hển. “Ngang nhiên mưu hại huyết mạch vương thất triều đại đương thời, chính là mưu nghịch tội lớn, Cửu Trọng giáo thừa thụ được?!”

Ly Hỏa cười nhạt. “Cửu Trọng giáo tôi có thể gánh chịu được không, tất nhiên không cần vương gia quan tâm. Thế nhưng vương gia ngài, nếu lo lắng cho mạng nhỏ của mình, không bằng sớm thoát thân, trái lại còn đường sống có thể chọn.”

“Thằng nhãi ranh! Dám vô lễ như thế!” Nghiêm Nhược Lượng cả giận nói. “Ngu Sanh đâu? Bảo hắn ra nói chuyện với ta!”

Ly Hỏa nhìn vương gia ngu ngốc này, chỉ cảm thấy buồn cười. “Sư phụ có việc khác cần xử lý, không có thời gian ôn chuyện với vương gia. Trái lại bậc thuộc hạ tôi, có thể thay sư phụ gặp cố nhân.” Hắn vung tay lên, mấy trăm giáo đồ Cửu Trọng giáo liền vây công mà lên.

Bị hơn một trăm địch nhân vây bắt, cho dù là Nghiêm Nhược Lượng cũng không khỏi chảy một thân mồ hôi lạnh. Nói đến cũng buồn cười, hắn thầm nghĩ mình dùng kế điều động biên quân thế nào, đem toàn bộ đám người Ngu Sanh tiêu diệt. Nhưng không nghĩ tới, nếu Cửu Trọng giáo quyết tâm phản công, hắn chỉ có hơn mười người, bọn hắn hợp lại chỉ địch?

Đại khái là trời sinh đầu óc không đủ dùng đi, dưới tình thế cấp bách, Nghiêm Nhược Lượng dĩ nhiên tự bạo con bài chưa lật.

“Nghịch tặc Cửu Trọng, các người đắc ý không được lâu đâu! Không lâu nữa, đại quân biên cảnh sẽ đến, lúc đó lập tức đem các người bắt lại. Nếu bây giờ đầu hàng, ta còn có thể cho các người một đường sống.”

Quân biên cảnh, Kha vương dĩ nhiên còn thỉnh đám người này đến?

Ly Hỏa hơi kinh hãi, bắt quá, bắt quá, lại không tự loạn trận cước.

“Vương gia, tôi có một ý kiến hay.”

Thiếu giáo chủ Cửu Trọng giáo ôn hòa cười. “Trước khi đại quân biên cảnh đến, liền bắt ngài trước, làm lợi thế đàm phán của Cửu Trọng giáo tôi, được không?”

68. Chương 68: Thông Cáo

“Vọng tướng! Người cho là bắt ta các người có thể bình yên vô sự?” Nghiêm Nhược Lượng lùi về phía sau một bước, hai tay nắm chặt phòng bị. “Đội biên quân đến, các người không còn đường để đi!”

“A, biên quân?” Ly Hỏa mỉm cười. “Cửu Trọng giáo tôi là môn phái giang hồ, nhưng cũng luôn luôn thủ tự, vì sao biên quân lại đến đối phó chúng tôi?”

“Cửu Trọng giáo quả thực là ma giáo, làm hại bách tính, bản vương đương nhiên phải cáo biên quan đến diệt trừ bọn người. Huống chi ——” Nghiêm Nhược Lượng nheo mắt lại. “Các người tự ý cướp hi thế trấn bảo để dùng riêng, tự nhiên sớm không có lòng thần phục!”

“Hi thế trấn bảo?” Ly Hỏa giả vờ không hiểu. “Hi thế tâm pháp trái lại Cửu Trọng giáo có, trấn bảo lại chưa từng nghe qua.”

“Ít giả bộ!” Kha vương phẫn nộ nói. “Nghê đồn được bắt lão có thể kéo dài tuổi thọ chính là ở trong tay các người, còn không mau giao ra?”

Cuối cùng cũng nói ra mục đích thật rồi, khóe miệng Ly Hỏa mang theo ý cười, tiếp tục dụ dỗ hỏi.

“Theo lời vương gia, là Niết Khánh đan?”

Nghe hắn nhắc tới tên này, con mắt Nghiêm Nhược Lượng sáng lên. “Đúng, đúng thế! Nếu các người sớm lấy thần đan này ra, bản vương còn có thể cân nhắc cầu tình đại tướng quân thủ biên, tha cho các người một mạng! Thế nào, còn không mau chút, nhanh lên một chút cho ta!”

Thực sự là tham niệm nhiều năm ở trước mắt, lúc này phong độ trầm ổn gì, phong phạm hoàng gia tất cả đều ném ra sau, hiện tại ở trước mặt mọi người hoàn toàn chính là dã tâm ham muốn của một phàm phu phức tử vô cùng sợ chết, xấu xí mà thô bỉ.

Không khỏi lại lần nữa khiến người ta quên mất, đây chỉ là một trò chơi, mà nhất cử nhất động muôn hình muôn vẻ như trong sinh hoạt hiện thực, rất sống động hiện ra trước mắt —— bao gồm cả ham muốn tham lam này.

Ly Hỏa nhin xuống chán ghét ở đáy mắt, cười nói.

“Nếu vương gia nói thứ này, Cửu Trọng giáo tôi tự do định đoạt, người tới!”

Từ bên cạnh ba người bật mặt bay ra.

“Lấy đồ ra.” Ly Hỏa nói.

Một người bật mặt đeo đao tiến lên một bước, nâng cao một cái hộp gỗ.

Ly Hỏa ở góc người khác không thấy, mỉm cười với người này, sau đó mới mở nắp hộp ra.

“Niết Khánh đan theo như lời vương gia, có phải đây không?”

Trong chiếc hộp tinh xảo là hai viên dược hoàn màu đỏ, còn có một chỗ đã trống lõm xuống. Hai viên dược hoàn màu đỏ tản ra quang hoa thần bí, vừa nhìn liền biết không phải vật phàm.

Ly Hỏa nhận hộp, nói với Kha vương. “Ý của vương gia là, nếu giao vật này ra, liền không truy cứu Cửu Trọng giáo nữa?”

Nghiêm Nhược Lượng không lên tiếng, con mắt nhìn chằm chằm Niết Khánh đan, không dời ra được.

“Lấy lực của một môn phái, đối phó toàn bộ triều đình. Tôi nghĩ, người thông minh sẽ không làm như vậy, Cửu Trọng giáo tôi đương nhiên cũng sẽ chọn —— đem nó dâng cho triều đình.”

Câu này của Ly Hỏa vừa dứt, Nghiêm Nhược Lượng thần sắc mừng rỡ, thậm chí bước ra hai bước, làm thủ thế muốn nhận.

“Bất quá, giao cho triều đình không có nghĩa là giao cho vương gia ngài.” Ly Hỏa chuyển đề. “Tôi cho rằng, trân bảo trọng yếu như vậy, có lẽ tự tay giao đến trong tay đương kim bệ hạ mới thỏa đáng, ý của vương gia ngài như thế nào?”

“Người, người!” Từ trên mây ngã xuống đất chính là như thế này, sắc mặt Nghiêm Nhược Lượng đại biến, chỉ thẳng vào Ly Hỏa không nói ra lời.

Thiếu giáo chủ cũng không để ý tới hắn nữa, mà vung tay lên, nói với ba vị thuộc hạ che mặt kia.

“Ba người các cậu, ngay hôm nay khởi hành chạy đi suốt đêm, đem trân bảo này hiến cho triều đình, đảm bảo vạn vô nhất thất.” Ly Hỏa dừng một chút, lại lẩm bẩm. “Đúng rồi, tướng quân thủ biên không phải đang tới rồi sao? Không bằng trực tiếp giao cho tướng quân, để tướng quân hộ tống giao cho thánh thượng, không phải càng an toàn? Ừ, cứ làm như vậy đi.”

“Vâng!”

Ba thuộc hạ hắc y lĩnh mệnh, lập tức khi triển khinh công muốn rời đi,

“Đứng lại! Ai cho các người đi!”

Mắt thấy vệt tới tay lại bay, Nghiêm Nhược Lượng hầu như hét khản cả giọng. “Trở lại cho ta, giao thần đan cho ta, giao cho ta!”

Hai mắt hắn đỏ sẫm, hiển nhiên đã bị tâm trí che mắt, ham muốn đã mê hoặc mất hắn, khiến người khác có thể nhận thấy được uy hiếp ẩn bên trong.

Ba hắc y nhân bật mặt không nghe theo lời Nghiêm Nhược Lượng, bật người rời đi.

“Các người, nhanh đi ngăn cản bọn họ!” Xoay người chỉ huy vài tên thuộc hạ còn lại, Nghiêm Nhược Lượng lo lắng phân phó. “Nhất định phải ngăn người lại, có nghe hay không! Ngăn không được, các người cũng đừng sống nữa!”

“Tuân mệnh!”

Các tử sĩ bị hạ tử mệnh lệnh, chỉ có thể bán mạng xông khỏi vòng vây của Cửu Trọng giáo, đuổi theo hướng ba người kia rời đi.

“Ngăn cản bọn họ.” Một bên, Ly Hỏa tựa hồ hạ lệnh tương tự, ngăn cản người của Kha vương đuổi theo.

Chỉ là không biết là quá mức sơ suất hay vì nguyên nhân gì khác, dĩ nhiên bị một tên tử sĩ vương phủ phá vòng vây, tên tử sĩ này phi bay đuổi theo về phía ba hắc y nhân rời khỏi, mắt thấy đã đuổi kịp.

Giờ khắc này, trên mặt Nghiêm Nhược Lượng hiện lên thần sắc hưng phấn, hai mắt tròn tròn. Mà Ly Hỏa, lại cau khóe miệng, mắt thấu lạnh bạc.

Trong ba hắc y nhân, hai tên lót sau xuống ngăn cản người truy kích, nhưng không phải đối thủ của tử sĩ này, bại trận. Mà tử sĩ thẳng tắp đuổi theo người bị mặt đeo đao tay cầm hộp gỗ kia, một kiếm bổ về phía sau lưng hắn.

Người bị mặt xoay người trốn, tránh thoát một kiếm này, nhưng tử sĩ hình như sớm có sở liệu, ngăn trước hướng người bị mặt né tránh. Hai tay hướng đến người hắn, không phải công kích, mà là đoạt hộp gỗ.

Trong lúc trở mình người bị mặt tựa hồ không đề phòng, dĩ nhiên bị hắn đoạt mất!

“Đi! Đi mau!” Mắt thấy đắc thủ, Nghiêm Nhược Lượng cao giọng quát dẹp đường. “Rời khỏi đây trước, trở về liên lạc sau!”

Tử sĩ nghe lệnh rời đi, mà dĩ nhiên không có một người đuổi theo hắn.

Mắt thấy Niết Khánh đan tới tay thuộc hạ, Nghiêm Nhược Lượng thái độ khác thường, cười ha ha. “Ngu Sanh, Tiêu Minh! Hai mươi năm qua, các người ngăn cản ta hai mươi năm, nhưng hôm nay Niết Khánh đan này cũng tới tay ta! Ha ha ha ha! Đây là số mệnh đã định trước, mệnh trung chủ định ta phải đạt được đại nghiệp!”

Kha vương một mình cười điên cuồng, không chút nào để ý mình đang đứng trong vòng vây của kẻ địch.

Ly Hỏa cười lạnh nhìn hắn. “Kha vương đây là ý gì? Vì sao phái người cướp trộm bảo Cửu Trọng giáo tôi hiến cho thánh thượng?”

“Thành thượng?” Nghiêm Nhược Lượng cười. “Không, không, không, thần đan này không tới phiên hắn, để ta hưởng dụng là hay nhất.”

“Lời này của vương gia, nghe có chút không đúng.” Ly Hỏa dụ dỗ nói. “Lẽ nào ngài có thể đánh đồng với đường kim thánh thượng sao?”

“Hiện tại không thể, nhưng chưa hẳn sau này không thể.” Nghiêm Nhược Lượng chỉ đắc ý mãi, nói cũng có chút không chú ý.

“Vương, vương gia! Nói cẩn thận a!” Bên cạnh có người khuyên can, nhưng bây giờ Kha vương hoàn toàn không nghe vào trong tai.

Cho dù không cần Ly Hỏa dụ dỗ, hẳn lúc này, cũng chỉ là một người điên bị dã tâm cùng dục vọng che mờ tâm trí mà thôi. Bất quá, Ly Hỏa lại vẫn chọn tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa.

“Theo như lời này của vương gia, cướp đi thần đan hiến cho thánh thượng, cũng không có gì đáng lo?”

Nghiêm Nhược Lượng không chút nào phát hiện, mình đang bước vào bẫy rập, mà là cuồng tiếu.

“Hiển cho thánh thượng, hiến cho ta, có gì khác nhau? Không, không bằng nói, người có được Niết Khánh đan mới có tư cách ngồi vương vị kia đi!”

Đinh! Chúc mừng ngài hoàn thành nhiệm vụ trừng phạt phản bội bước đầu tiên — thu thập chứng cứ mưu phản của Kha vương.

Bằng chứng cứ này có thể trực tiếp điều binh mã triều đình xuất binh đối Kha vương.

Bước tiếp theo nhiệm vụ...

Bên tai người nào đó ở đây vang lên thông báo của hệ thống, khoe miệng luôn luôn lãnh ngành không khỏi thả mềm. Hắn trao đổi ánh mắt với mấy đồng bạn bên người, lập tức, mấy người xốc mặt nạ lên.

“Phản tặc Nghiêm Nhược Lượng lớn mật, ý đồ mưu phản, chứng cứ vô cùng xác thực! Lục Phiến môn hiện phụng mệnh quy án tróc nã phản tặc!” Sau khi xốc mặt nạ lên, tổng bộ đầu Thương cả tiếng quát mắng.

“Lục Phiến môn!” Mặt Nghiêm Nhược Lượng xám như tro tàn, nhìn chằm chằm Thương, rồi quay đầu nhìn về phía Ly Hỏa. “Hóa ra, hóa ra đây đều là các người tính toán tốt, các người bức ta tới tận đây!”

Ly Hỏa cười không nói.

Dù sao đây vẫn là trò chơi, không bằng hiện thực, có một số việc chỉ cần hoàn thành trình tự hệ thống đưa ra, cho dù không có chứng cứ thiết thực, thế nhưng chỉ dựa vào những lời nói miệng này, cũng đủ để sản sinh ra công tín lực với nhân vật trò chơi.

Ví dụ như, cái nhiệm vụ trừng phạt phản bội này của Thương, chỉ cần có chứng cứ, có lẽ để Nghiêm Nhược Lượng tự mồm nói ý đồ phản bội của bản thân mình, lập tức có thể thực thi tróc nã.

Mà đám người Ly Hỏa, cũng là mượn đó bày ra cái trò không tính là phức tạp này.

Đưa ra được giả, dụ dỗ Kha vương, mở miệng kích thích hắn, dẫn hắn nói ra bản thân không lòng thần phục. Đây chỉ là một kế hoạch vô cùng đơn giản, không nghĩ tới dĩ nhiên dễ dàng thành công như vậy.

Sự tình tới tình trạng này, Kha vương nói thêm nữa cũng vô dụng, đây chính là phản bội hệ thống chứng thực. So với quốc gia miễn kiểm chứng thực còn tin cậy hơn, càng thêm không thể dao động! Trong thế giới trò chơi, hệ thống chính là thần.

“Kha vương điện hạ, ngài hãy thuận theo quy án, ngày khác bệ hạ có lẽ sẽ xử nhẹ hơn.” Thương đã lấy ra trang phục và đạo cụ tiêu chuẩn của tổng bộ đầu, chuẩn bị tróc nã nghi phạm.

“Các người, thiết kế tốt tất cả, bức ta như vậy...” Biết mình trúng kế, Nghiêm Nhược Lượng không thể tin tưởng nói. “Vậy thần được vừa rồi?”

“Đương nhiên là giả.” Ly Hỏa bỏ đá xuống giếng. “Kết quả là, vương gia ông nhất vô sở hoạch, còn đem mình nhắc vào.”

“Ha... ha ha, ha ha ha!” Cười ha hả như điên, thần sắc Nghiêm Nhược Lượng điên cuồng. “Nhất vô sở hoạch, nhất vô sở hoạch! Ha ha ha ha ha!”

Ly Hỏa nhú mày, thấy thần sắc người này không thích hợp lắm, tâm trạng trở nên cảnh giác.

“Nếu ta nhất vô sở hoạch, ta cũng sẽ không cho các người sống khá giả! Sẽ không!” Điên cuồng gào thét lớn, Nghiêm Nhược Lượng vén ống tay áo, một đạo ngân sắc loang loáng hiện lên, lướt qua đỉnh đầu người vây quanh, vọt tới chỗ Diệp Vô Truy vừa dỡ mặt nạ xuống không hề phòng chú nào.

Ám khí!

Diệp Vô Truy xoay người muốn tránh, nhưng lúc này mới phát hiện, phía sau lưng mình vừa bị kiếm khí của tử sĩ quẹt qua, đang mơ hồ đâu, đau đớn này gây trở ngại cậu tránh.

Không xong! Cậu kêu hồng bét trong tâm, rõ ràng ám khí này không phải loại bình thường, bị bắn trúng chẳng phải mình sẽ không có đường sống.

Ngân quang đã nhanh chóng áp sát tới trước người ——

Vũ ——

Như một đạo gió mát phát qua, một đôi tay từ phía sau ôm thắt lưng Diệp Vô Truy, nhẹ nhàng kéo cậu qua, tránh được một kích vừa rồi.

“Tôi có cần nhắc nhở cậu, phải đề phòng chiêu biến dị của boss không?” Phía sau truyền đến thanh âm quen thuộc, mang theo một chút trêu chọc cùng ý cười.

Diệp Vô Truy tức giận trắng mắt liếc hắt.

Ly Hỏa buộc chặt hai tay, tiếp tục cười nói. “Thật sự nên cảm tạ vương gia ngu ngốc này, còn cho tôi một cơ hội anh hùng cứu mỹ nhân.”

Ầm ầm, ầm ầm.

Mặt đất truyền đến rung động như sấm, xa xa, một mảnh bóng đen tập kích —— chính là quân biên cảnh khoan thai đến.

Thương mang theo nụ cười nhìn sang, hiện tại có chứng cứ, những quân biên cảnh vốn là Kha vương đưa tới, lại thành diêm vương quân lấy mất tính mệnh của vị vương gia này.

Nửa tiếng đồng hồ sau, tất cả người chơi trong chốn giang hồ Nhất Mộng đều nhận được thông cáo hệ thống.

Chúc mừng người chơi Diệp Vô Truy, Ly Hỏa, Hảo Mộng Vô Hoa, Thương, hoàn thành nhiệm vụ chủ tuyến thế giới —— hai mươi năm ân oán, Niết Khảm đan, trừng trị phản đồ. Nhiệm vụ chủ tuyến hệ thống mở ra, người chơi có thể tự do thăm dò. Ba mươi phút sau tiến hành thăng cấp hệ thống mười tám tiếng đồng hồ, xin các vị người chơi chú ý thời gian, chuẩn bị logout.

Thông cáo hệ thống lần đầu xuất hiện trong trò chơi này, nhiệm vụ chủ tuyến cũng lần đầu xuất hiện ở Nhất Mộng Giang Hồ.

Hai cái lần đầu này, nhắc lên cơn sóng động trời trong phạm vi người chơi. Trong lúc nhất thời, trên diễn đàn trò chơi, ở nơi hiện nay ngoạn gia còn bị vây trong giai đoạn nhược thế, tất cả mọi người đang thảo luận, những người này có thể ở giang hồ nhắc lên sóng lớn như vậy, đến tột cùng là thần thánh phương nào?

Mà bốn đương sự, lại không ở trong trò chơi.

69. Chương 69: Hạ Tuyến Hẹn Hò

Thật vất vả hoàn thành nhiệm vụ, gần đây vẫn luôn ở trên trò chơi, mấy người khó được logout rất cục chấm dứt cái cọc tâm sự lòng treo nhiệm vụ này, có thể nghỉ ngơi một phen.

Tề Dã ở nhà tại Tiểu gia, đã được một tuần rồi, đoạn thời gian này hai người không logout, tự nhiên cũng không rõ ràng lắm thế giới bên ngoài nhắc lên cơn sóng gió động trời thế nào.

Nội bộ tập đoàn Vạn Hoa đại địa chấn, từ cấp quản lý nhân viên đến tầng cao nhất, triệt để thay đổi lớn. Bao gồm tam gia Tần, Tiểu, Tề bên trong, có gần trăm người bị cách chức, hoặc trực tiếp từ chức rời đi, hoặc bị điều đến công ty con. Mà trong đó, chú ruột Tần Thiên Hữu của người nắm quyền Tần Diễm cũng bị sa thải, đây càng tác động đến truyền thông cùng lòng hiếu kỳ của vô số người.

Tề Dã cùng Tiểu Hoa Sinh vừa rời khỏi khoang thuyền trò chơi biết được tin tức này, đều là vẻ mặt khó có thể tin.

Tiểu Hoa Sinh đỡ đầu. “Tên Tần Diễm kia, ở trong trò chơi làm nhiệm vụ, dĩ nhiên còn có thể phân ra tâm tư làm chuyện lớn như thế?”

Tề Dã cũng nhíu mày suy nghĩ. “Sợ rằng, trước khi login hẳn lập kế hoạch trước rồi, sau đó giao cho cấp dưới đi xử lý.”

Bất quá, trước bất luận thủ đoạn hành sự mạnh mẽ vang dội, chỉ riêng hai ngày logout ngăn ngừi có thể làm bố trí lớn tốt như vậy, Tần Diễm, quả nhiên không hổ là người nắm quyền mới của Vạn Hoa.

Hắn phỏng chừng đã sớm muốn diệt tận gốc một lần những sâu mọt trong nội bộ này, vừa lúc mượn cơ hội gặp được Tần Tề hai nhà thân cận động thủ.

“Đúng rồi.” Tiểu Hoa Sinh nháy mắt nói. “Tề gia các cậu lần này cũng bị suy yếu không ít, cha cậu sẽ không xin cậu giúp đỡ chứ?”

“Xin tớ?” Tề Dã buồn cười. “Tớ hiện tại cũng chỉ là người ngoài cuộc, không giúp được ông ta.”

“Thế nhưng quan hệ cậu với Tần Diễm tốt! Cha cậu nói không chừng sẽ để cậu đi cầu tình giúp đi?”

Tề Dã lắc đầu, tính tình Tề Mạc Du cố chấp cậu biết, nếu xé rách mặt rồi tuyệt đối sẽ không trở lại tìm mình. Vừa định nói như vậy, đã thấy một người hầu gõ cửa đi đến.

“Tề thiếu, cha ngài gọi điện tìm ngài.”

Tiểu Hoa Sinh đắc ý thiêu mi. “Xem đi, tìm cậu tìm đến nhà tớ rồi.”

Lão đầu cố chấp kia, khi nào cũng sẽ làm chuyện chịu thua coi như cúi đầu trước như vậy?

Tề Dã trong lòng kinh ngạc, nhưng cũng đi theo sau người hầu, đi đến phòng nghỉ.

Đi tới phòng nghỉ, tiếp nhận ổng nghe trong tai người hầu.

“Xin chào.”

“... Là A Dã?”

Nghe được thanh âm quen thuộc này, giọng nam luôn trầm ổn kia, tăng thêm rất nhiều uể oải không thể che giấu. Tề Dã dừng một chút, mới nói.

“Là con, cha, có chuyện gì sao?”

Tuy rằng lần trước khi hai người chia tay cũng đã đem chuyện nói hết, nhưng dù sao máu mủ tình thâm, lúc này giọng điệu Tề Dã vẫn tôn kính như trước, chỉ là xa cách hơn rất nhiều.

Tề Mạc Du sao lại không nghe ra? Thế nhưng ông chỉ có thể cười khổ, tiếp tục mặt dày nói ra với con lớn.

“A Dã, những tin vịt tung bên ngoài kia, ... Con đều nghe được đi.”

Tề Dã tất nhiên hiểu rõ ông chỉ cái gì.

“Đúng vậy, bất quá nếu ngài tự mình gọi điện thoại đến, vậy chứng minh không phải tung tin vịt, Tề gia quả thực bị Tần Diễm sửa trị rồi.”

Con lớn chẳng lưu tình chỉ rõ như thế, Tề Mạc Du chỉ có thể tiếp tục cười khổ. Đâu chỉ đơn giản là bị sửa trị như vậy, nếu thực sự như vậy, hẳn cũng sẽ không hạ mặt gọi cuộc điện thoại này cho Tề Dã.

Đây là phương pháp duy nhất bây giờ ông có thể nghĩ đến để cứu vớt Tề gia.

“A Dã, Tề gia lúc này thực sự muốn xong rồi, chỉ có con có thể giúp được.”

“Cha nói đùa, Tề Dã ở giữa không việc làm, nào có quyền lợi can thiệp vào nội vụ tập đoàn Vạn Hoa.” Ngoài miệng không lưu tình chút nào, tay nắm ống nghe của Tề Dã lại lạnh lẽo buột chặt.

“A Dã! Con cũng là một phần tử của Tề gia, sao có thể thấy chết mà không cứu được!” Tề Mạc Du lo lắng nói. “Cho dù con hận ta, cũng phải suy nghĩ cho em trai em gái, còn có mẹ con một chút, vạn nhất Tề gia ngã, bọn họ làm sao bây giờ?”

Tề gia, Tề gia, cái nhà này thực sự coi tôi là con trai sao? Tề Dã cười nhạt, nghĩ những người thân này bằng mặt mà không bằng lòng, thản nhiên nói. “Cha, ngài nói quá lời. Con không phải thấy chết không cứu, mà là bất lực. Huống hồ, mấy nhà khác không giống bị đoạt quyền, đây chỉ là Tần Diễm cảnh cáo các người một chút mà thôi...”

“Không giống! Không giống! Tần Diễm, tên gia hỏa đó, là thật sự muốn chính Tề gia!” Không đợi Tề gia nói xong, Tề Mạc Du cắt lời cậu. “Hắn không chỉ cắt toàn bộ chức vị của Tề gia trong tập đoàn, còn âm thầm thu đủ cổ phần công ty của chúng ta, Tề gian hiện tại, thực sự đã sơn cùng thủy tận.”

Tề Dã cả kinh, sao cậu chưa bao giờ nghe nói qua chuyện này. Tần Diễm sao lại làm loại chuyện đuối tận giết tuyệt này, mà lại là chuyện không có lợi ích quá lớn với mình?

“Cha, Tề gia nắm hai mươi lăm phần trăm cổ phần tập đoàn, cũng có ghế trong hội đồng quản trị, Tần Dã dù muốn, cũng không thể có quyền lực làm như vậy.” Tề Dã hoài nghi nói.

“Cổ phần... Vài năm nay Tề gia số vào chẳng bằng số ra, chúng ta đã bán tháo 15% cổ phần, tất cả đều bị Tần Diễm âm thầm thu mua! Mà lần đại hội cổ đông này, vài cổ đông đã xóa tên ta khỏi thành viên hội đồng quản trị! Tề gia chúng ta đã bị bức đến đường cùng!” Tề Mạc Du hô thấp. “Ta thật sự không nên, không nên liên hợp với Tần Thiên Hữu định tính toán Tần Diễm sau lưng, hiện tại bị hấn chính ngược lại! Tề gia đây không đứng dậy được nữa rồi, Tề Dã!”

Tiếng hô của cha hầu như chữ chữ gõ trong lòng Tề Dã, cho dù trong lòng không có bao nhiêu thân tình với gia tộc, thế nhưng nghe nhà đã từng lớn lên rơi vào ngõ cụt ngày hôm nay, Tề Dã cũng không khỏi sản sinh vài phần bi thương.

“Ta biết, con còn đang hận ta, hận ta mấy năm trước chia rẽ con với...”

“Cha!” Thanh âm Tề Dã nặng thêm. “Chuyện quá khứ đừng nhắc lại nữa.”

“A Dã, vô luận con muốn ba ba làm thế nào, ba ba đều nguyện ý! Chỉ cần lúc này con ra tay giúp đỡ được không? Coi như ba ba cầu con!”

Nghe hai chữ “ba ba” đã vài chục năm không nghe được, trong lòng Tề Dã hơi chua xót.

Xưng hô này, đã bao lâu không gọi, đã bao lâu không có nghe được. Điều này làm cho cậu nhớ tới, từng rất lâu rồi, cậu chỉ là một đứa trẻ nhỏ nhõ dựa sát vào đầu vai cha, mà cha lúc ấy cao to vĩ ngạn thoạt nhìn, bây giờ dĩ nhiên ăn nói khấp nép cầu mình như vậy, cầu đứa con trai bị ông tự mình đuổi ra khỏi cửa.

Trong lòng Tề Dã không có vui vẻ đắc chí vì trả thù được, chỉ có bi thương.

“... Ba ba, con chỉ giúp người một lần cuối cùng.”

Nói xong câu đó, Tề Dã tắt điện thoại. Trong phòng nghỉ an tĩnh, cậu lẳng lặng đứng thẳng hồi lâu.

Tiểu Hoa Sinh nhẫn không nổi, lúc lặng lẽ đẩy cửa vào, chỉ nhìn thấy một bóng lưng đặc biệt cô độc, dường như cho dù xung quanh có ấm áp nữa, cũng vô pháp đem người băng lãnh này hòa tan.

“A Dã...” Hấn không khỏi nhẹ hô lên.

Tề Dã quay đầu, nhìn về phía bạn tốt. Trong mắt cậu chưa từng có nhiều tình tự, phẳng phất là tẩy luyện mọi thứ qua lại, chỉ còn lại quyết tâm.

“Cậu có phương thức liên hệ của Tần Diễm không?”

“A?!”

Lúc Tần Diễm nhận được điện thoại, kỳ thực đã ngồi ngay ngắn trước bàn nhìn chằm chằm một hàng chữ nào đó đã lâu.

“Boss, Tiểu gia gọi điện đến.”

Tay cầm bút của Tần Diễm ngừng lại, khóe miệng treo nụ cười dễ như trở bàn tay, cũng không ngần đầu lên nói. “Nói tôi không có ở đây.”

“Vâng!” Thư ký vừa định đi ra.

“Chờ một chút!” Tần Diễm gọi hấn đứng lại. “Đối phương có chuyện gì, bảo hấn trực tiếp nói với cậu đi.”

“Vâng.” Thư ký lĩnh mệnh, lần thứ hai chuẩn bị đi ra, lại nghe thấy thanh âm không hài lòng của Tần Diễm.

“Ai cho cậu đi?”

Hấn ngẩng đầu, thấy boss lớn luôn luôn không biểu lộ tâm tình đang không hờn không giận nhìn mình. “Nhận điện thoại, nhận ở chỗ này.”

“... Vâng.”

Không rõ lắm ý đồ của boss, thư ký chỉ có thể đứng ở đứng ở trước mặt, nhận điện thoại thông báo “Tần Diễm không ở đây”.

“Ngài khỏe, vâng... tôi biết.”

Trong tay cầm văn kiện, Tần Diễm lại lặng lẽ đứng thẳng lỗ tai, không muốn nghe sót một chữ.

“Ngày mai, tổng giám đốc không có thời...”

“Khụ khụ!” Tần Diễm đang phê duyệt văn kiện tựa hồ khó chịu ho khan một chút.

Thư ký bắt người nuốt xuống nửa câu dưới, đổi giọng. “Tổng giám đốc không có an bài nhật trình, ngày mai có thời gian cùng ngài gặp mặt... Đúng vậy.”

“Như vậy, hẹn buổi chiều...”

Tần Diễm làm thủ thế tám giờ.

“Hẹn buổi tối tám giờ, có thể chứ?”

“Được, địa điểm là...” Lần này thư ký không dám tự chủ trương, mà đảo mắt nhìn Tần Diễm.

Tần Diễm cầm bút, xoát xoát viết vài chữ trên giấy.

“Cao ốc Tần Việt, nhà hàng tầng cao nhất, có thể chứ?”

“Được, cứ quyết định như vậy, hẹn gặp lại.”

Thư ký cúp điện thoại, nhìn về phía người họ Tần nào đó từ đầu đến cuối điều khiển chỉ huy từ xa. “Boss, thiếu gia Tiểu gia gọi điện báo, hẹn tối mai gặp mặt nghị sự với ngài.”

“Tề gia, thiếu gia nào?” Tần Diễm biết rõ vẫn hỏi. (Ts anh =)) Vợ hẹn gặp chả hớn hở ra mặt =)))

“Tề gia đại thiếu.” Đáy lòng âm thầm trở một cái bạch nhãn, thư ký nói.

“Đã biết, cậu đi ra đi.” Tần Diễm mặt không đổi sắc, phát tay.

Thư ký khom người mà ra, lúc vừa đóng cửa phòng làm việc, tựa hồ nghe được bên trong truyền đến một trận tiếng cười trầm thấp mơ hồ. Thư ký đem tất cả việc này quy về boss động kinh không định kỳ, bình tĩnh tiếp tục làm việc.

Mà trong phòng làm việc, Tần Diễm cũng khó nén ý cười.

“Rốt cục tự mình tìm tới cửa.” Tần Diễm vuốt ve tấm ảnh chụp nào đó, ngưng mắt nhìn một lúc lâu, mới dùng thanh âm thấp không thể nghe thấy nói.

“Cậu đừng nghĩ, lần này tôi sẽ lại thả cậu đi...”

Mà bên kia, Tiểu gia.

“Cái gì? Tám giờ tối, nhà hàng cao cấp tầng cao nhất! Tề Dã cậu đây là đi đàm phán hay đi hẹn hò?”

Tề Dã cúi đầu suy nghĩ một chút. “Với tớ mà nói, là đàm phán.”

Tiểu Hoa Sinh im lặng, hẳn còn tưởng Tề Dã thật sự trì độn, như thế xem ra hình như không phải.

“Vậy tối ngày mai, còn, còn có thể trở lại sao?” Tiểu “mẹ” lo lắng hỏi thăm.

Tề Dã trắng mắt liếc hẳn. “Không trở lại đi đâu?”

“A, ha ha, vậy được.” Ngoài miệng cười gượng, kỳ thực trong lòng Tiểu Hoa Sinh lại nghĩ. Cậu đây là một mình đi đến hang hổ a, không bị con mãnh thú kia nuốt ăn vào bụng là vô cùng may mắn rồi!

Tề Dã sắp đi đến hang hổ cũng không chút nào tự giác, mà đang chuyên tâm tự hỏi mình có lợi thế gì có thể đàm phán với Tần Diễm.

Chỉ bất quá, cậu càng nghĩ, lại thủy chung không chú ý tới một lợi thế lớn nhất.

Bản thân cậu.

70. Chương 70: Nói Rõ

Nhà hàng tầng cao nhất của cao ốc Tần Việt, không kinh doanh với bên ngoài.

Ở đây chỉ tiếp đãi số khách hộ nội bộ rất lớn, vẫn duy trì tính bí mật cực cao. Tề Dã thật lâu trước đây cũng chỉ đại biểu Tề gia tới đây một lần mà thôi. Khi cậu bước vào nhà hàng cao cấp đã lâu không đến, kéo tới chớp mắt không chỉ là từng đến, còn có một loại bầu không khí không ăn nhập.

Rời khỏi chính là rời khỏi, cậu Tề Dã cùng thế giới truy danh trực lợi này đã không liên quan nữa, lúc này đây chỉ tới làm kết thúc.

Bầu không khí an tĩnh cao nhã, khách nhân đang ngồi mỉm cười ưu nhã nói chuyện, nghệ sĩ dương cầm diễn tấu khúc nhạc uyển chuyển thâm ý. Toàn bộ đối với cậu mà nói như là sự vật của thế giới khác.

Bất quá, Tề Dã rất nhanh chinh đồn tốt tâm tình, đi theo chỉ dẫn của nhân viên đến vị trí hẹn.

“Này, có phải người nọ nhìn rất quen mắt hay không?” Trên một bên quầy rượu, có khách nhân hưu nhân nhìn Tề Dã.

“Đây không phải đại thiếu Tề gia sao, mấy năm trước tôi đã thấy hần.”

“Hần tới nơi này làm gì?”

Người xung quanh nghị luận Tề Dã không có nghe thấy, đương nhiên nếu nghe được cũng sẽ không quan tâm. Trong mắt cậu hiện tại chỉ có một người, đang ngồi ở bên bàn, nam nhân dù bận vẫn ung dung ném rượu đỏ.

Tần Diễm.

Cậu cùng nam nhân này thật sự có nhiều gút mắc, vô luận là trong trò chơi, hay hiện thực.

Tần Diễm xoay người lại, nhìn Tề Dã.

“Cậu rất cực cũng tới.” Hần cầm chén rượu nhấp một ngụm tựa như chào mừng.

Tề Dã ngồi xuống, sau khi nhân viên phục vụ rời khỏi mới lên tiếng.

“Có rất nhiều chuyện, tôi muốn nghiêm túc nói với cậu một chút.”

“Thật khéo.” Tần Diễm mỉm cười. “Tôi cũng có rất nhiều chuyện muốn nói với cậu. Vậy cậu nói trước đi.”

Thấy hần trực tiếp như thế, Tề Dã ngược lại không biết nên mở miệng từ đâu. Cậu lúc này đây, chủ yếu là muốn thuyết phục Tần Diễm phóng cho Tề gia một con ngựa, không cần nhiều lắm, chỉ cần không đem Tề gia làm đến sơn cùng thủy tận là được. Thế nhưng cậu lấy vốn gì để ra giá với Tần Diễm đây?

Lợi ích, giá trị thương nghiệp, ảnh hưởng xã hội? Nhưng nhân tố này thảo luận với Tần Diễm chỉ sợ không thể thực hiện được, lúc nam nhân này quyết định dứt khoát hần hơi cải cách, đã sớm lo lắng tất cả hậu hoạn rồi.

Thế nhưng không nói những thứ này, mà bảo Tề Dã dựa vào cảm tình để thương lượng, cậu thật sự không nói ra được.

“Xem ra cậu còn chưa nghĩ rõ.” Tần Diễm rất sắc sảo nói. “Vậy để tôi nói trước là được rồi.”

“Đầu tiên, tôi muốn hỏi cậu vài vấn đề.” Đặt ly xuống, Tần Diễm hai tay giao chéo, thẳng tắp nhìn người ngồi đối diện. “Năm đó vì sao cậu rời Tề gia?”

Tề Dã thiêu mi. “Vấn đề này không liên quan tới mục đích gặp mặt ngày hôm nay của chúng ta đi.”

“Có liên quan.” Tần Diễm chắc chắn nói. “Chỉ ít với tôi mà nói, thập phần quan trọng.”

Hần nhìn dáng vẻ Tề Dã không phải rất muốn trả lời, khẽ cười nói. “Đương nhiên, cậu cũng có quyền lợi không trả lời, thế nhưng thương lượng tiếp cũng không cần rồi.”

“Có ý gì?” Tề Dã tận lực khắc chế tâm tình của mình, bình tĩnh nói.

“Chúng ta đều là đến các cầu sở nhu, nếu như cậu không cách nào thỏa mãn yêu cầu của tôi, vì sao tôi phải thỏa mãn yêu cầu của cậu?” Tần Diễm buông tay giao chéo nhau, gọi nhân viên phục vụ tới.

“Cho vị tiên sinh này thêm rượu.”

Nhìn rượu đỏ được nhân viên rót thêm, dịch thể màu đỏ phảng phất biến thành suy nghĩ đỏ xuồng.

Tề Dã lắng tâm tình mình, mới nói.

“Đó là vì tôi bị Tề gia đuổi khỏi cửa.”

“Nguyên nhân gì?”

Tề Dã nhìn nam nhân đối diện kiên nhẫn truy vấn.

“Gièm pha, tôi yêu một người không nên yêu.”

Bởi vì cậu yêu một người đồng tính, còn vọng tưởng bạch đầu giai lão với đối phương, cho nên tuổi còn trẻ cậu đã bị trừng phạt.

Thời gian đó Tề Dã mới hiểu được, thế giới rất lớn, cho dù bạn có quyền lợi cũng không thể muốn thế nào là có thể thế đấy. Đồng dạng, cậu trốn ra khỏi lồng giam khiến người ta hít thở không thông đi.

“Bởi vì nguyên nhân trong gia đình, hấn đoạn tuyệt quan hệ với tôi, mà tôi cũng rời khỏi Tề gia.”

Thẳng đến hôm nay, Tề Dã nhớ tới thời gian lòng mình tràn đầy chua xót cùng nặng nề kia.

Lưng chịu khiêu chiến trong nhà dè nặng, cõi lòng đầy mệt mỏi trở lại nơi ở thì chỉ nhìn thấy gian nhà trống trơn cùng một tờ giấy nhả lại.

Thật xin lỗi.

Ba chữ không mang theo lý do này, chôn vùi một phần cảm tình lúc ban đầu của Tề Dã, cũng khiến cậu hiểu rõ hơn nữa yêu cũng chỉ là chống đỡ thời gian cùng áp lực.

Nhìn Tề Dã trầm mặc không nói, Tần Diễm lặng lẽ buộc chặt cánh tay, tận lực không cho người khác nghe ra dị dạng trong giọng của mình.

“Cậu còn yêu hấn không?”

Vấn đề này khiến Tề Dã yên lặng hồi lâu, hầu như lúc tâm Tần Diễm nhanh chóng nhảy ra trong ngực, mới nghe được người đối diện trả lời một tiếng.

“Không yêu.”

Tề Dã nói. Cảm tình không đánh lại thời gian, việc trải qua thời trẻ tuổi khiến cậu triệt để hiểu rõ điều này,

“Vậy cậu nghĩ hấn còn yêu cậu không?”

Vấn đề này của Tần Diễm khiến Tề Dã cười ra tiếng, cậu chỉ cảm thấy buồn cười, thậm chí không muốn trả lời.

Bởi vì đáp án thực sự quá rõ ràng rồi, rõ ràng làm cho người ta cảm thấy thương tâm.

Tần Diễm dừng một chút, hấn nhìn hoang vu cùng coi thường trong mắt Tề Dã, đột nhiên cảm thấy mình có phải làm sai hay không? Không nên dùng loại phương pháp này bức đối phương, không nên vạch vết thương của cậu.

Loại cảm giác hối hận này càng ngày càng nghiêm trọng trong lòng hấn, hầu như sắp khiến hấn không thở nổi. Lúc này, Tần Diễm chỉ nghĩ tới một biện pháp.

“Tôi yêu em.”

Ai cũng không nghĩ tới đột nhiên Tần Diễm sẽ nói như vậy, thậm chí bao gồm bản thân hấn.

Lúc nói ra những lời này, tất cả bước đi ban đầu đều bị cắt đứt, toàn bộ kế hoạch cũng không thành hình.

Thấy kinh ngạc trong mắt Tề Dã, người nói rõ ảo não nói.

“Tôi biết hiện tại không phải thời điểm nói, nhưng thực sự không nhịn được nữa. Vừa rồi, chỉ phút chốc, tôi nghĩ để em biết trên đời này còn có người yêu em, chính là tôi.” Có thể còn có người khác ái mộ cậu đi, nhưng Tần Diễm bỏ qua toàn bộ.

“Câu trả lời của em thế nào?”

Cho dù sớm có dự cảm mơ hồ, Tề Dã cũng hoàn toàn không ngờ tới việc này sẽ đến đột nhiên như thế. Kỳ thực, chỉ dựa vào trình độ lưu ý của Ly Hỏa đối với Diệp Vô Truy trong trò chơi, cậu đã sớm có cảm giác, dù sao cậu cũng thật sự trì hoãn như vậy.

Chỉ là không nghĩ tới, Tần Diễm sẽ chọn nói ra vào lúc này.

Lúc này nên nói như thế nào? Trong lòng quần quýt với mọi chuyện, Tề Dã mở miệng, nhưng phát không ra tiếng.

“Chờ một chút! Em đừng trả lời.” Người ngăn cản cậu là Tần Diễm, nam nhân luôn luôn trầm ổn này hiện tại có vẻ hơi nổi giận.

“Tôi vốn chuẩn bị một đồng lớn lợi thế, không nghĩ tới hiện tại tất cả đều không dùng được. Thật buồn cười, tôi còn định bàn luận như làm ăn, thực hiện tình cảm tôi đối với em.” Tần Diễm che mặt, cười khổ. “Nhưng vừa rồi tôi mới phát hiện, đây căn bản là không có khả năng.”

“Lúc đối mặt với em, tôi căn bản không cách nào lãnh tĩnh được.”

“Tần Diễm...”

“Em biết kế hoạch ban đầu của tôi không?” Như cam chịu, Tần Diễm thú nhận toàn bộ. “Lợi dụng cảm tình còn sót lại của em với Tề gia, khiến em tới gặp tôi, lại phóng cho Tề gia một con ngựa yêu cầu là em ở lại bên người tôi. Tôi thậm chí nghĩ, nếu như em không có tình cảm với tôi, dù mượn việc này để em ở lại bên người tôi cũng tốt.”

“Nhưng cho tới bây giờ tôi mới phát hiện, điều đó không có khả năng! Tôi căn bản không thể chịu đựng được em từ chối tôi, cũng không cách nào tiếp thu em bị ép buộc ở bên người tôi. Ngay bây giờ, tôi sợ nghe được câu trả lời của em, vô cùng sợ.”

Tề Dã yên lặng không nói gì, cậu lần đầu tiên nhìn thấy Tần Diễm không có tự tin như vậy.

Cho dù là trò chơi hay hiện thực, nam nhân này luôn cho cậu cảm giác thành thạo. Nhưng mà, bây giờ lại lộ ra một mặt khiếp đảm, bởi vì cậu.

Cậu có thể cảm thụ được, tình cảm nhiệt liệt phát ra từ thân người đối diện. Một ngọn lửa bao nhiêu năm rồi xông vào trong lòng cậu, cực nóng đến gần như cậu bị bỏng.

“Tôi không muốn em vì bị uy hiếp mới ở lại bên người tôi.” Tần Diễm ngẩng đầu, tựa hồ khôi phục lãnh tĩnh trước sau như một.

“Chuyện Tề gia, tôi sẽ để lại một đường sống, có thể sống sót hay không phải nhìn chính bọn họ.” Tần Diễm từ chỗ ngồi đứng dậy. “Em không cần vì vậy mà mang lòng hổ thẹn, em đã tự do rồi.”

“Cậu đi đâu?” Nhìn nam nhân rời đi, Tề Dã nhịn không được hỏi.

“Đi yên lặng một chút.” Tần Diễm nói. “Ở chỗ này nữa, tôi sợ không khống chế được bản thân.”

“...”

Không lên tiếng giữ lại nữa, Tề Dã ngồi tại chỗ nhìn người nọ rời đi. Chuyện ngày hôm nay, với cậu mà nói cũng là trùng kích không nhỏ, cậu vốn tưởng rằng Tần Diễm sẽ mượn việc này đưa ra nhiều yêu cầu, thậm chí đã chuẩn bị tâm lý tốt.

Không nghĩ tới, dĩ nhiên là kết quả như vậy.

Tôi yêu em.

Cậu nói kia tựa hồ còn vọng bên tai, xuyên thấu màng tai cậu.

Buổi tối, Tiểu Hoa Sinh thấy Tề Dã bình yên vô sự trở về, kinh ngạc trừng lớn mắt.

“Cậu, cậu không sao chứ?”

Ánh mắt như laser bắn phá trên dưới, Tiểu Hoa Sinh muốn nhìn ra một tia vết tích từ trên người Tề Dã. Thế nhưng hắn thất vọng rồi.

“Nói chuyện thất bại rồi? Hắn không chịu buông tha Tề gia?”

Tề Dã lắc đầu.

“Hắn đáp ứng phóng một đường.”

“Vậy còn cậu? Cậu đáp ứng yêu cầu gì của hắn?” Tiểu Hoa Sinh trọng điểm bắn quét bộ vị phía sau nào đó của Tề Dã. “Chết tiệt, cậu sẽ không thất thân, thất thân...”

“Ai da! Đau!”

Tề Dã đánh một cái trên gáy hắn.

“Tớ cái gì cũng chưa thất! Bảo vệ tốt cái mông của chính cậu đi!” Đầu đã bị người nào đó cướp đi còn một mảnh hồ đồ.

“Chờ một chút! Tần Diễm không phải làm không công chứ? Hắn sẽ tốt bụng như vậy?”

Tốt bụng?

Tề Dã cũng đang suy nghĩ vấn đề này, nhưng lời nói lúc đó của Tần Diễm lại hiện lên trước mắt. Người làm ăn, quyết định không đem cảm tình của mình kéo đến lợi ích cùng âm mưu. Có thể hắn vốn muốn làm như vậy, thế nhưng cuối cùng lại buông tha.

Bất quá, cũng không phải buông tha toàn bộ.

Đêm đó, Tề Dã nhận được một tin tức đến từ Tần Diễm.

“Lời tối nay, ba ngày sau, tôi chờ em trả lời.”

71. Chương 71: Nghiệt Duyên

Tần Diễm ba ngày sau chờ trả lời, thế nhưng không có nghĩa là trong ba ngày này hắn sẽ không đi gặp Tề Dã.

Cho nên vào ngày thứ hai, sau khi Diệp Vô Truy login về mặt kinh ngạc nhìn hắn, Ly Hỏa đã sớm đợi rất lâu chỉ lộ ra nụ cười vô tội.

“Sao cậu lại ở đây?” Diệp Vô Truy hỏi.

“Em đã quên.” Ly Hỏa nghiêm trang nói. “Ở đây chính là tổng bộ Cửu Trọng giáo, tôi xuất hiện ở đây không phải rất bình thường sao?”

Nhìn nam nhân rõ ràng là cầm ở đây chờ mình, Diệp Vô Truy vì hắn mặt dày cảm thấy vô ngữ.

Rõ ràng hôm qua mới nói những lời kia, hôm nay hai ngày gặp sẽ không xấu hổ sao? Diệp Vô Truy vốn tưởng ba ngày này, cậu có thể thanh tịnh hiểu rõ.

Bất quá rất hiển nhiên, Ly Hỏa không cho là như thế.

“A Truy!”

Đang lúc hai người giảng co, xa xa, Hảo Mộng Vô Hoa đã chạy tới chào hỏi. “Cậu mới login à, chúng tớ chuẩn bị đi.”

“Các cậu?” Diệp Vô Truy nhìn hắn hỏi.

“Đúng vậy, tớ cùng sư huynh phải lập tức quay về kinh phục mệnh, không thể ở đây nữa. Lập tức liền xuất phát.”

Lúc nào, xưng hô quý súc sư huynh đã biến thành sư huynh rồi? Diệp Vô Truy nhìn hẩn chăm chăm, như muốn nhìn Hảo Mộng Vô Hoa một chút xem có mất miếng thịt nào không.

“Cậu thì sao?” Hảo Mộng Vô Hoa không hề cảnh giác cậu quan sát, hỏi. “Đi cùng chúng tớ, hay muốn ở đây thêm vài ngày?”

Diệp Vô Truy trầm ngâm một chút, cũng không lập tức trả lời, mà hỏi. “Sư phụ tớ đâu?”

“Danh Dao tiền bối vừa rời đi với giáo chủ Cửu Trọng giáo, đi hướng đông.”

Ly Hỏa lập tức tiếp lời nói. “Vậy nhất định là đi thư phòng rồi, tôi biết ở đâu, tôi dẫn em đi.”

Diệp Vô Truy nhìn hẩn một hồi lâu, mới nói.

“Được.”

Hai người trên đường đến thư phòng, cũng không nói chuyện với nhau. Diệp Vô Truy trong lòng thở dài một hơi, cậu kỳ thực có chút không muốn nhìn thấy Ly Hỏa trong thời gian này.

Vừa nhìn đến hẩn, lại nghĩ đến màn nói rõ trong hiện thực kia.

Đối với bày tỏ của Tần Diễm, là ngoài ý muốn trong dự liệu của cậu. Cậu vạn lần không ngờ, nam nhân luôn luôn mưu định sau đó mới động này, dĩ nhiên lại xung động dùng phương thức biểu lộ tâm ý của mình như vậy.

Điều này khiến Tề Dã bất ngờ không đề phòng. Cậu rời khỏi Tề gia bao nhiêu năm, bao nhiêu năm cậu không đụng qua một phần tình cảm nào. Cho dù từng có đối tượng gặp gỡ, nhưng cùng giác không hề giống như năm đó.

Tình cảm của Tần Diễm cực nóng, khiến cậu vừa sợ vừa lo, đáy lòng cậu khát vọng một phần lửa nóng có thể làm cậu ấm áp một lần nữa, nhưng lại sợ ngọn lửa này sẽ tổn thương cậu. Mà khẩn trương cùng cấp bách Tần Diễm biểu hiện ra ngoài, lại khiến cậu nghĩ tới mình năm đó.

Trong khoảng thời gian ngắn, thực sự là ngũ vị tạp trần.

“Tới thư phòng rồi.” Ly Hỏa đi phía trước đột nhiên đứng lại trước một cánh cửa, cắt đứt tâm tư của Diệp Vô Truy.

“Sư phụ bọn họ hẳn là biết chúng ta tới.” Ly Hỏa nhìn vào trong phòng, gõ gõ cửa.

“Vào đi.”

Trong phòng vang lên thanh âm trầm tĩnh của giáo chủ Cửu Trọng giáo.

Lúc Diệp Vô Truy đi theo sau Ly Hỏa vào phòng, phát hiện trong phòng hai người một đứng một ngồi. Giáo chủ Cửu Trọng giáo đứng phía sau Danh Dao, mà Danh Dao đang cúi đầu nhìn một bộ tranh chữ trên bàn.

Một màn này, thoát nhìn phá lệ hài hòa.

“Sư phụ.”

Diệp Vô Truy gọi một tiếng, Danh Dao ngẩng đầu lên.

“Đồ nhi có một chút nghi hoặc, muốn thỉnh giáo sư phụ.”

Danh Dao gạt đầu, liếc mắt nhìn người bên thân.

Giáo chủ Cửu Trọng giáo Ngu Sanh hiểu ý, nói với đồ đệ của mình. “Các người cứ ở chỗ này trao đổi, ta với Ly Hỏa đi ra ngoài. Ly nhi, đi theo ta.”

Lúc chỉ còn có thầy trò hai người, Diệp Vô Truy mới mở rộng lòng thương đàm với Danh Dao. Tục ngữ nói có một ngày làm thầy suốt đời làm thầy, sư phụ trong trò chơi này có đôi khi thậm chí khiến Diệp Vô Truy cảm nhận được nhiều ấm áp hơn so với người nhà. Cậu ở trên người Danh Dao cảm nhận được tình thương của cha đã nhiều năm không thấy.

Cho nên chuyện này, cậu cũng chỉ có thể tìm Danh Dao hỏi.

“Sư phụ, trong lòng con có một nghi hoặc khó có thể giải quyết. Con muốn hỏi nếu là sư phụ, sẽ làm như thế nào?”

Danh Dao nhìn ái đồ của mình, dường như xem thấu vấn đề cậu muốn hỏi, khẽ cười nói.

“Như vậy, trước đó, con giúp ta trả lời một vấn đề trước.”

Diệp Vô Truy ngẩng đầu nhìn ông.

“Nếu con từng có một người bạn thân, hai người các con vì hiểu lầm mà trở mặt thành thù, nhiều năm sau mới rõ chân tướng, con hiểu rõ hẳn làm tất cả kỳ thực là vì con. Con có thể cùng hắn hòa thuận trở lại hay không?”

Diệp Vô Truy vừa nghe liền rõ, Danh Dao đây là đang chỉ ai, không hề nghi ngại trả lời.

“Nếu là hiểu lầm, mà người bạn kia thật tâm tương đãi, đương nhiên có thể lại lần nữa làm bạn như trước.”

Danh Dao mỉm cười. “Cho dù hẳn xác thực đã làm chuyện có lỗi với con?”

“Theo như lời sư phụ, nếu mục đích của hắn đều vì bạn bè suy nghĩ, cho dù từng đi nhầm, cũng không phải không thể tha thứ.” Diệp Vô Truy nhớ tới giáo chủ Cửu Trọng giáo, đến bây giờ sư phụ còn chưa tha thứ cho hắn?

“Đã như vậy, ngay cả một người đã từng phạm sai lầm, chỉ vì trong lòng hắn có con, con có thể tha thứ. Như vậy một người từ đầu đến cuối đều suy nghĩ cho con, chưa bao giờ đi trái con nửa bước, vì sao con không thể tiếp nhận hắn?”

Diệp Vô Truy mở lớn hai mắt, không nghĩ tới vấn đề này của Danh Dao, dĩ nhiên là có ý chỉ.

Bất quá, chờ một chút, có phải sư phụ còn hiểu lầm cái gì?

Danh Dao thấy cậu vẫn là một bộ dáng dấp sầu mi khổ kiếm, thở dài một tiếng.

“Diệp nhi, vì sư không biết con với Ly Hỏa đến tột cùng từng có ân oán gì. Nhưng ta lại tận mắt thấy hắn đối với con như tay chân, một người bạn như vậy, chớ để mất.”

“Sư, sư phụ...” Diệp Vô Truy nói lắp hỏi. “Vậy ngài với Ngu Sanh tiền bối?”

“Tất nhiên quay về như cũ.” Danh Dao cười nói. “Hắn như trước là bạn thân của ta.”

...

Diệp Vô Truy vốn tưởng rằng mình đã tính là tri đệ, không ngờ sư phụ cậu so với cậu chỉ có hơn chứ không có kém. Những người đứng xem như cậu đều nhìn ra giáo chủ Cửu Trọng giáo có tình cảm không thông thường với Danh Dao, nhưng đương sự lại vẫn tri đệ, mộng tại cổ lý.

Diệp Vô Truy không hiểu sao cảm thấy thương xót giáo chủ Cửu Trọng giáo.

“Thật ra, bằng hữu còn giao hay không giao, then chốt chính là xem bản thân con.” Danh Dao nói. “Ở trong lòng con, đến tột cùng đối đãi với Ly Hỏa thế nào? Chỉ cần biết rõ ràng điểm ấy, tất cả cũng dễ giải quyết.”

Không thể không nói, đây là câu Danh Dao nói khiến Diệp Vô Truy có cảm xúc nhất. Tuy rằng hai người nói hoàn toàn không phải chuyện tình cảm.

Xem chính mình? Ở trong lòng mình, đối đãi thế nào với Ly Hỏa?

Diệp Vô Truy thì thảo mấy lần, cúi đầu nói với Danh Dao.

“Đa tạ sư phụ, đồ nhi đã có lĩnh ngộ.”

Cậu rốt cục hiểu rõ, phần tình cảm đối với Ly Hỏa này, không phải cảm thụ phiền não với đối phương. Điểm then chốt nhất, chính cậu đối đãi với Ly Hỏa thế nào.

Nếu Ly Hỏa đối với cậu là tình yêu, vậy Diệp Vô Truy cậu thì sao? Đối với nam nhân có nghiệt duyên này, đến tột cùng là dạng tình cảm gì?

72. Chương 72: Chương Cuối

Lúc Diệp Vô Truy rời khỏi thư phòng, ngoài cửa không có một bóng người.

Cậu vốn tưởng rằng lấy cá tính của Ly Hỏa hẳn là sẽ trốn ở cửa nghe trộm, nếu không thì canh bên cửa mới đúng, không nghĩ tới lại không thấy người này.

“A Truy!”

Phía sau truyền đến một tiếng gọi, Diệp Vô Truy xoay người lại nhìn, nhưng là Hảo Mộng Vô Hoa.

“Tớ với sư huynh ngay lập tức liền đi, rốt cuộc cậu có theo chúng tớ rời đi không?”

Nhìn Hảo Mộng Vô Hoa từng ngậm thở dốc, thoát nhìn rất vội, nhớ tới Ly Hỏa không biết đã chạy đi đâu, Diệp Vô Truy suy nghĩ một chút, nói.

“Đi.”

Bên ngoài Cửu Trọng giáo, sâu trong đại mạc.

“Thiếu giáo chủ, bọn họ đến rồi.”

Có thuộc hạ Cửu Trọng giáo bẩm báo với Ly Hỏa.

Tuần mi nhướng lên, Ly Hỏa nhìn về hướng cách đó không xa, chỉ thấy nhóm quân nhân cả bộ vũ trang đang cưỡi ngựa đi tới bên này.

Ly Hỏa bên mép nhếch lên một mặt tươi cười, tiến lên trước nói.

“Khẩu tướng quân.”

Nam tử uy vũ đối diện ôm quyền đáp lại.

...

Lúc này diệt trừ phiên phức Kha vương kia, biên quân với Cửu Trọng giáo có thể nói là hợp tác khoái trá, nhưng mà quan hệ của Cửu Trọng giáo với triều đình chung quy là quan với kẻ trộm. Để khiến thời gian hòa bình của hai bên kéo dài một chút, Ly Hỏa lần này liền đi ra đại biểu Cửu Trọng giáo, thương lượng công việc hợp tác với tướng quân biên cương.

Đàm phán luôn luôn khiến người ta thấp thỏm, nhưng mà khiến Ly Hỏa lo lắng thấp thỏm không chỉ là việc này. Sau khi thật vất vả đối phó với điều kiện của biên quân, Ly Hỏa lập tức cáo từ trở về giáo.

Người hần tâm tâm niệm niệm còn đang ở trong giáo, nếu không thừa dịp ba ngày này nhìn chặt, sau này người nọ làm ra quyết định khiến hần không cam lòng, chính là không kịp hối hận a.

Ý vào khinh công xuất sắc, Ly Hỏa bỏ rơi các đệ tử Cửu Trọng giáo phía sau, nhanh chóng chạy về trong giáo.

Một hồi, hần túm được một người hỏi.

“Người đâu?”

Giáo đồ bị túm có chút khấn trương. “Thiếu, thiếu giáo chủ, ngài hỏi ai, ai?”

Ly Hỏa không kiên nhẫn nói. “Nhóm người ngoài giáo theo tôi đến đâu?”

“Bọn họ, bọn họ vừa rồi đã rời đi.”

Ly Hỏa cả kinh.

“Đi đâu?”

“Nghe nói là quay về kinh phó mệnh.”

Tiểu tử thói Hảo Mộng Vô Hoa kia, thật sự bắt cóc Diệp Vô Truy. Trong lòng vừa tức vừa hận, Ly Hỏa hận không thể xoay người đuổi theo.

Nhưng mà lý trí trong đầu nhắc nhở hần, hần không có lập tức đuổi theo, mà đi đến hướng thư phòng.

Cảnh đêm đại mạc, còn hơn Giang Nam, còn hơn kinh đô, là một phong vị khác.

Bầu trời giống như một dã thú màu đen lớn, muốn cắn nuốt người xuống, tiếng gió thổi vù vù rung động bên tai, giống như dã thú tê rống, đang không ngừng hướng người rít gào.

Còn hơn cảnh sắc âm áp xinh đẹp hoặc nguy nga đại khí của Giang Nam cùng vùng Trung Nguyên, đại mạc này giống như một dã thú chưa giáo hóa, mặc dù dã tính khó thuần, nhưng là tức giận bùng bùng. Đây ngập nhiệt huyết.

Diệp Vô Truy đứng trên vách núi ở đại mạc, nhìn sa mạc nghìn vạn dặm dưới sườn dốc, trái lại có chút cảm khái trước đây chỉ lo chạy trốn chết tìm người, vẫn bỏ qua mỹ cảnh này.

Con người tựa hồ luôn dễ bỏ qua rất nhiều thứ, nhất là lúc thứ đó để trong lòng bàn tay, lúc chính mình có, chung quy sẽ không quý trọng.

Mà lúc chúng nó trốn ra khỏi lòng bàn tay, mới cảm thấy buồn vô cớ.

Giờ hồ lô lên uống một ngụm, Diệp Vô Truy lau miệng.

Cậu nhớ tới tâm tình mình lúc đầu vào Nhất Mộng Giang Hồ, mặc dù có chứa nhiều lý do, nhưng chưa hần không có ý tứ trốn tránh.

Thoát đi hiện thực khiến cậu phiền não thống khổ, ở chỗ này tìm một nơi an tâm. Nhưng chung quy là trốn chưa xa, nên tới như trước sẽ tới. Như là cậu cùng Tề gia hiểu rõ, như là cậu quen biết với Tần Diễm.

Cuồng phong nổi lên, thổi bay bụi mù.

Tâm tình trong lòng Diệp Vô Truy phảng phất cũng bị gió thổi đi, cậu cười ha hả, đem hồ lô ném đi.

Phiền não, do dự, trốn tránh!

Trải qua Danh Dao nhắc nhở cậu, có một số việc chính là trốn một hai mươi năm cũng không tránh khỏi.

Việc này nếu như không trốn được, không bằng trực tiếp đối mặt.

“Hô...”

Ngoài tiếng gió thổi rền vang, Diệp Vô Truy tựa hồ nghe được âm thanh khác.

Cậu nín thở yên lặng nghe.

Đích xác, ngoài tiếng gió thổi ra còn có tiếng hít thở rất nhỏ của một người, không phải cậu, là người khác?

Vách đá dựng đứng nghìn dặm này, có ai lại đến đây? Trong lòng Diệp Vô Truy không hề suy nghĩ nhiều, thu lại hô hấp.

Hơi thở người nọ tựa hồ hơi gấp, hơn nữa từ đông đến tây, xa xa gần gần rồi lại đi xa, tựa hồ đang tìm cái gì đó.

Diệp Vô Truy đối với thân phận người này đã chắc chắn, bất quá cậu cũng không định chủ động hiện thân. Có đôi khi cho dù trong lòng hiểu rõ không nên trốn tránh, thế nhưng muốn bước nửa bước đầu tiên, luôn luôn có chút trắc trở.

Cậu nghe tiếng bước chân từ từ đến gần, càng ngày càng tới gần chỗ này.

Chuyện gì xảy ra? Bị hần phát hiện rồi?

Diệp Vô Truy ngẩng đầu nhìn, đẩy lòng kêu hồng hét! Hồ lô rượu cậu vừa ném kia đang ở trước mặt! Cậu hiện tại trốn ở trong lõm trên vách đá, tư vách núi nhìn tuyệt đối không thấy chỗ này, thế nhưng nghĩ tới hồ lô vừa ném kia dĩ nhiên bị gió thổi tới đỉnh vách núi, chẳng phải bại lộ thân phận rồi!

Đối phương hiển nhiên cũng thấy rõ hồ lô rượu này, mục tiêu rõ ràng đi đến bên này.

Tiếng bước chân này nghe càng thêm rõ ràng, Diệp Vô Truy nghe người nọ ở đỉnh đầu mình quanh quẩn vài bước, như là đang xác định gì đó.

Cậu nín thở nghe, nhưng lại không nghe thấy tí tiếng hô hấp nào. Người nọ trên đỉnh đầu tựa hồ không hề thở, không nhúc nhích chút nào, Diệp Vô Truy không cảm giác một chút động tĩnh của hắn.

Chuyện gì xảy ra? Trong lúc nghi hoặc, chỉ nghe một trận vang phá không trên đỉnh đầu ——

Diệp Vô Truy ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một người từ trên vách núi nhảy xuống, cuồng phong thổi tung quần áo hắn, mà mái tóc thật dài cũng bị gió thổi tung, dương nam múa vuốt phiêu tán.

Người này dĩ nhiên nhảy vực!

Không chút suy nghĩ, Diệp Vô Truy đề khí, túm cánh tay của người nọ.

“Cậu nhảy xuống làm gì?!”

“Sao em lại ở đây?!”

Hai người hầu như la lên cùng lúc, bất đồng chính là Diệp Vô Truy là kinh sợ, mà Ly Hỏa là kinh hãi.

Sau khi thêm trọng lực một người, tốc độ hai người hạ xuống càng thêm nhanh, Diệp Vô Truy ảo não vừa rồi nên dùng thất lưng cột, cũng không đến mức như hiện tại, làm như tự tử vì tình.

Ly Hỏa đáp trước. “Tôi thấy có một hồ lô rượu ở đây, nghĩ có phải em ở dưới này hay không?”

“Cho nên cậu liền nhảy xuống tìm tôi?” Diệp Vô Truy tức giận. “Tuyệt thế khinh công của cậu đâu? Đầu óc tính toán người khác của cậu đâu? Cậu sẽ không ngấm lại, tôi cố ý ném ở đây dẫn sai cậu?”

Ly Hỏa cười cười.

“Đại khái là lúc ở đây, cái gì cũng không phải dùng đến.”

Nhìn bộ dáng tươi cười thiếu đánh của người này, Diệp Vô Truy trầm mặc một hồi, hỏi lại.

“Cậu nghĩ rằng tôi nhảy vực?”

Ly Hỏa chỉ nói. “Không, không nghĩ như vậy. Chỉ là nếu như em ở dưới, tôi nhất định phải đi tìm em.”

Hắn hầu như suy nghĩ nhảy xuống vực trong nháy mắt, không nghĩ Diệp Vô Truy có ở dưới này hay không, không nghĩ có tình huống khác hay không. Chỉ là nghĩ, hắn cần xuống dưới xem. Về phần đi xuống dưới thế nào, phương pháp nhanh nhất chính là nhảy xuống.

Diệp Vô Truy yên lặng nhìn cặp mắt đen kịt kia, lúc này, đối phương cũng đang nhìn cậu. Trong đôi mắt kia có ý cười, cũng có một chút bất an cùng khẩn trương.

Diệp Vô Truy thở dài, cậu nhìn hai người cách sườn dốc càng ngày càng gần, hiển nhiên khinh công cũng vô dụng rồi.

“Cậu chuẩn bị giải quyết tình trạng này thế nào?”

Ly Hỏa đáp lại bằng nụ cười tự tin, tựa như trước kia mỗi lần hắn nắm chắc thắng lợi.

“Tin tưởng tôi.”

Một phút đồng hồ sau ——

Diệp Vô Truy nhìn mình, lại nhìn Ly Hỏa bên kia, quả thực muốn rống giận trong lòng —— tin tưởng cậu cái rắm a!

Đều do cậu bị nụ cười thành thạo kia của Ly Hỏa đầu độc, ai nghĩ thiếu giáo chủ luôn tức trí đa mưu cuối cùng dĩ nhiên nghĩ ra chủ ý thiếu đạo đức như vậy.

Cách sườn dốc không đến mười thước, Ly Hỏa vận khí ở lòng bàn tay, hung hăng đẩy trước ngực Diệp Vô Truy. Một chương này của hắn, đem Diệp Vô Truy lui về phía sau mấy bước, mình lại âm một tiếng cực nhanh rơi trên mặt đất.

May Diệp Vô Truy thần trí thanh tỉnh, nương ngược lực đạo, vận khinh công bình yên hạ xuống. Ngoại trừ bị Ly Hỏa đẩy một chương bị chút nội thương, cậu bình yên vô sự.

Lại nhìn Ly Hỏa, vốn là rơi từ vách đá dựng đứng nghìn dặm xuống, phút cuối cùng lại tăng thêm tốc độ, cho dù là thần tiên cũng mất mạng.

Thi thể Ly Hỏa nằm.

Nếu như ở trong trò chơi bình thường, cùng lắm là chạy đi sống lại. Thế nhưng đây là Nhất Mộng Giang Hồ, chỉ cần một lần tử vong là bắt đầu lại từ đầu. Thế tức trước kia trải qua, toàn bộ đánh tan, từ này về sau cũng chỉ là một nhân vật mới. Lại nói tiếp thi thể nằm tựa hồ buồn cười, bất quá đối với người chơi Nhất Mộng Giang Hồ mà nói, lại là một sự thực tàn nhẫn.

Ly Hỏa sẽ treo như thế?

Diệp Vô Truy đến gần, nhìn thi thể không hề sinh lợi kia, vẫn đang không cách nào tin tưởng nam nhân một khắc trước còn cười nói với cậu “Tin tưởng tôi”, hiện tại lại biến thành một cỗ thi thể ở chỗ này.

“...”

Trước khi thi thể bị hệ thống quét sạch, còn có mười giây.

Diệp Vô Truy nhìn thi thể rơi vô cùng thê thảm kia, lại phảng phất từ trên mặt đầy vết máu loang lổ kia thấy được nụ cười thường ngày. Ly Hỏa cười lạnh tình toán người khác, cười khổ nhìn cậu cùng Hảo Mộng Vô Hoa đùa giỡn, duy nhất với cậu, lộ ra nụ cười thật tâm. Khóe miệng kia tựa hồ mang theo độ cung, vô luận là lúc nào.

Trong lòng không hiểu sao ngâm ngẩm đau.

Rõ ràng chỉ là một trò chơi...

Diệp Vô Truy đưa tay, hướng trong ngực tìm.

Có sử dụng Niết Khánh đan hay không?

Có

Tần Diễm bị ép buộc ly tuyến đang nghĩ sau khi trọng sinh, nên đi tìm Diệp Vô Truy thế nào, lấy tên mới là gì, hay là đặt Tần Ái Tề?

Vừa nghĩ đến sau khi Diệp Vô Truy nghe được tên này, nhất định sẽ tức giận gườm gườm, khóe miệng Tần Diễm không khỏi dẫn ra một mạt mỉm cười. Hắn trái lại không để bụng sinh tử nhân vật của mình, càng may mắn đây là một trò chơi, cho dù chết một nghìn lần, vẫn có thể một nghìn lẻ một lần nữa đi tìm Diệp Vô Truy.

Lận kiên trì cùng nghị lực, Tần Diễm có rất nhiều. Có lẽ nói là da mặt đủ dày.

Lúc này, hệ thống phát ra một đạo thông báo.

Có người nỗ lực dùng Niết Khánh đan cứu bạn một mạng, có nhận hay không?

Tần Diễm sững sốt, nụ cười bên mép biến thành cười ta, hầy như vui không kìm hãm được.

Hắn nghĩ, ba ngày ước hẹn này, có thể không cần đợi nữa rồi.

Tiếp nhận

Có đôi khi, bạn biết rõ không trốn được, không bằng liền ngênh đầu mà lên.

Lúc Diệp Vô Truy nhìn thấy người nọ nằm ngay đơ từ trên mặt đất đứng lên, trong đầu có ý niệm duy nhất này.

Nụ cười bên mép Ly Hỏa trước sau như một, hắn mở miệng, nhẹ gọi tên người đối diện.

“...”

Thanh âm ôn nhu kia, thỏa mãn, mang theo vui sướng cuối cùng cũng được toại nguyện.

- Hoàn -

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toan-tuc-vong-du-chi-thien-ha-de-cuu>